

Giới thiệu No Game No Life

No Game No Life kể về những câu chuyện mà thế giới này tràn ngập những trò chơi, mà cũng như thế nó tràn ngập những quy luật.

Đã là chơi thì có tham gia, có chịu, có thắng có thua.

Có nhiều tin đồn được thêm mắm, dặm muối, sau đó sẽ trở thành Các Truyền Thuyết Đô Thị, những truyền này cứ thế hình thành, tất cả đều bắt nguồn từ [nguyện vọng], theo kiểu “nếu đó là sự thật thì sẽ rất thú vị”.

Trên internet, có một tin đồn lạ lùng về một game thủ tên là 『 』. Theo lời đồn, game thủ này đã tạo nên một kỷ lục bất bại trên bảng xếp hạng của 280 trò chơi online, luôn luôn đứng đầu bảng xếp hạng thế giới với cái tên 『 』 của mình. Khi nghe tới chuyện này, nhất định bạn sẽ nghĩ: “không thể nào”. Đó cũng là những gì mọi người cảm thấy, cho nên giả thuyết rút ra được vô cùng đơn giản.

Vì muốn trò chơi trở nên phổ biến, các nhân viên phát triển trò chơi đã thêm cái tên 『 』 vào bảng xếp hạng. Bọn họ cũng không công bố danh tính của game thủ này, do đó đã vô tình gây nên một cơn sốt, giống như một hình thức của cái đẹp vậy. Trên thực tế thì người chơi này không hề tồn tại.

Đến cuối cùng người ấy là ai? Thân phận thật sự của 『 』 là gì??? vẫn là câu hỏi bí ẩn chưa hồi đáp

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Mở Đầu/prologue

Có thể xem đó là một loại [nguyện vọng] được lưu truyền trên đời, số lượng của chúng cũng nhiều như những ngôi sao trên trời.

Chẳng hạn như, Truyền Thuyết Đô Thị về việc “con người chưa từng thực sự bước chân lên mặt trăng”.

Chẳng hạn như, âm mưu của Hội Tam Điểm(1) ẩn giấu trong những đồng đô la của Mỹ.

Chẳng hạn như, thí nghiệm vượt qua thời không đã diễn ra ở Philadelphia.

Nơi trú ẩn hạt nhân dọc tuyến tàu Chiyoda, khu vực 51, sự kiện UFO ở Roswell, vân vân...

Nếu cẩn thận xem xét những Truyền Thuyết Đô Thị nhiều không kể xiết này, sẽ có thể phát hiện ra rằng bên trong ẩn chứa quy luật rõ ràng. Đó là... tất cả đều bắt nguồn từ [nguyện vọng], theo kiểu “nếu đó là sự thật thì sẽ rất thú vị”.

Cũng giống như câu “không có lửa làm sao có khói”. Tuy nhiên, nếu suy nghĩ một chút về tính chất của những [tin đồn] được thêm mắm thêm muối quá mức, sau đó lưu truyền rộng rãi kia, sẽ có thể nhận ra đây chính là quá trình hình thành của những Truyền Thuyết Đô Thị.

Suy cho cùng, cũng chỉ là có cây mà không có lá. Nói thẳng ra, những thứ xằng bậy chiếm đến hơn phân nửa. Nhưng lạ lùng là không ai có ý định truy cứu trách nhiệm của những chuyện này, bởi vì từ xưa tới nay, loài người là một sinh vật thích [tất nhiên] hơn là [ngẫu nhiên]. So với sự thật là sự ra đời của con người vốn là một sản phẩm ngẫu nhiên của các xác suất thiên văn học, có rất nhiều người, dựa vào kinh nghiệm hoặc theo bản năng, muốn tin rằng loài người là do một thứ gì đó tạo ra theo một kế hoạch hãn hoi hơn.

Theo cách suy nghĩ ấy, thế giới cũng không phải hỗn loạn, mà là ngăn nắp có trật tự. Bằng cách tưởng tượng ra sự tồn tại của một thứ gì đó đứng phía sau điều khiển mọi vật, con người cố tìm tòi giá trị của cái thế giới biến hoá thất thường và lạnh lùng tàn nhẫn này.

... Chỉ ít là, trong lòng đang ấp ủ ước vọng như vậy. Cho nên có thể nói, Truyền Thuyết Đô Thị vốn là thứ được sinh ra từ những [nguyện vọng] tha thiết đó.

Vậy thì...

Trong những [Truyền Thuyết Đô Thị] nhiều đến mức có thể chiếu sáng cả chân trời, có những ví dụ về chuyện [rõ ràng là sự thật, lại bị xem là Truyền Thuyết Đô Thị], nhưng gần như không ai biết đến.

Đừng hiểu lầm, điều này cũng không có nghĩa là những Truyền Thuyết Đô Thị kể trên đều là sự thật.

Chỉ là, thật sự có tồn tại những Truyền Thuyết Đô Thị mà nguyên lý hình thành hơi khác với những lời đồn đại kia.

Chẳng hạn như, tình huống một [tin đồn] quá mức không thực tế diễn hóa thành [Truyền Thuyết Đô Thị]. Ở đây có một [tin đồn] như thế.

Trên internet, có một tin đồn lạ lùng về một game thủ tên là 『 』(2). Theo lời đồn, game thủ này đã tạo nên một kỷ lục bất bại trên bảng xếp hạng của

280 trò chơi online, luôn luôn đứng đầu bảng xếp hạng thế giới với cái tên 『 』 của mình. Khi nghe tới chuyện này, nhất định bạn sẽ nghĩ: “không thể nào”. Đó cũng là những gì mọi người cảm thấy, cho nên giả thuyết rút ra được vô cùng đơn giản.

Vì muốn trò chơi trở nên phổ biến, các nhà phát triển trò chơi đã thêm cái tên 『 』 vào bảng xếp hạng. Bọn họ cũng không công bố danh tính của game thủ này, do đó đã vô tình gây nên một cơn sốt, giống như một hình thức của cái đẹp vậy. Trên thực tế thì người chơi này không hề tồn tại.

Nhưng lạ lùng là có rất nhiều game thủ lại tuyên bố đã từng chiến đấu với người này.

Có người nói... người này là vô địch.

Có người nói... người này hoàn toàn có thể đánh bại cấp độ Grandmaster của phần mềm cờ vua quốc tế.

Có người nói... phong cách chơi của người này rất khác thường, không thể nắm bắt được thủ pháp.

Có người nói... cho dù sử dụng mod hỗ trợ hay cheat code cũng không thắng được.

Có người nói... có người nói... còn có người nói...

Những người có đôi chút hứng thú với [tin đồn] này càng quyết định nghiên cứu sâu hơn.

Chuyện này cũng không khó. Nếu đã đứng đầu trên bảng xếp hạng của Consumer Game, PC Game hay Social Game thì dĩ nhiên tài khoản của người chơi này sẽ tồn tại. Nếu tài khoản đã tồn tại, đương nhiên sẽ có thể xem được thành tích thực tế của người này.

Nhưng người như thế không thể tồn tại...

...Nếu chỉ cười khẩy rồi tiến hành điều tra... Tức là đã trúng phải một cái bẫy. Nếu hỏi tại sao, đáp án là cái tên 『 』 thật sự tồn tại trên mỗi game console và SNS, hơn nữa còn bất kỳ ai cũng có thể tra duyệt thành tích.

Các thành tích trải ra la liệt đúng như nghĩa đen của từ [vô số] vậy, hoàn toàn không có một thất bại nào.

Vì thế câu chuyện lại càng bí ẩn hơn. Bất kể đó có phải là sự thật hay không, [tin đồn] càng lúc càng trở nên xa rời thực tế.

“Có hacker đã xóa hết thành tích bại trận rồi?”

“Có một tổ chức tập hợp những game thủ cao cấp nhất”

Vân vân và vân vân...

Cứ như vậy, một [Truyền Thuyết Đô Thị] mới đã được sinh ra.

Tuy nhiên trong trường hợp này, người đã tạo ra truyền thuyết về 『 』 hẳn cũng phải có trách nhiệm.

Bởi vì người này sở hữu số tài khoản, cũng được trao quyền phát ngôn, nhưng lại hoàn toàn không quan tâm đến quyền lợi ấy.

Không nói một lời, thậm chí không có bất kỳ giao tiếp nào.

Bởi vì hoàn toàn không được cung cấp thông tin, cho nên ngoài việc đã phải rất khó khăn mới xác định được đây là người Nhật Bản ra, những tư liệu khác đều là bí ẩn.

Không ai biết diện mạo thật sự của người đó... Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho chuyện này nhanh chóng trở thành Truyền Thuyết Đô Thị.

Cho nên...

Hãy giới thiệu một chút.....

Đây hoàn toàn là sự thật.

Người dùng vòng nguyệt quế trên bảng xếp hạng thế giới của 280 trò chơi để tô điểm cho chiến tích của mình.

Game thủ trong truyền thuyết, vẫn đang duy trì kỷ lục do chính mình lập nên mà chưa từng có ai phá được.

“Ôi ôi... anh sắp chết, sắp chết... a, bây giờ thì chết thật rồi... này... nhanh reserve cho anh nào...”

“*Sụp sụp*... dùng chân điều khiển... hai con chuột, không thể nào...”

“Sao cũng được, nhanh lên, reserve, reserve... nói thật em đúng là quá ranh ma! Rõ ràng anh đã ba ngày chưa ăn gì, làm sao em có thể thoải mái ăn mì cốc một mình, còn đang trong trận chiến nữa chứ!”

“...Anh, cũng muốn ăn à...? Calorie Mate (1)...”

“Ai thèm ăn cái loại thức ăn của giai cấp tư sản đó chứ. Trờ lại vấn đề chính, mau reserve cho anh đi!

“*Sụp sụp*... ừm, rồi.”

Rì rầm... lục cục!

“Ồ, tốt rồi, thank you... À đúng, bây giờ là mấy giờ?”

“...Để xem... vẫn là tám giờ khuya...”

“Tám giờ sáng mà bảo là khuya, một cách nói đầy sáng tạo đấy em gái. Vậy hôm nay là ngày mấy?”

“...Ư... một, hai... bốn hộp mì ăn liền... vậy là, ngày thứ tư, chẳng?”

“Không không, em gái, ý của anh không phải là số ngày chúng ta thức đêm, mà là ngày mấy tháng mấy.”

“Với một NEET... như anh, có... liên quan, sao?”

“Đương nhiên là có. Nó có thể là ngày diễn ra sự kiện trò chơi trực tuyến, hay giải đấu xếp hạng nào đấy.”

Như thế, đó là một cặp nam nữ mê game.

Bên trong phòng, hai người đang nói chuyện mà không hề nhìn nhau lần nào.

Kích thước của căn phòng bằng mười sáu tấm chiếu rom(2), diện tích cũng khá rộng rãi. Nhưng cảnh tượng vô số máy chơi game vút lung tung, cùng với mỗi người bốn máy... tổng cộng là tám máy vì tính xếp thành hàng, dây rợ kết nối chi chít, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến nghệ thuật xếp đặt hiện đại. Những hộp game đã được khai ra, cùng với mì hộp và túi nhựa được bọn họ gọi là [bình lương], chất chồng thành từng đống, thật sự khiến người ta không cảm giác được sự rộng rãi vốn có của căn phòng.

Chỉ có màn hình LED được ưu tiên thiết kế phù hợp với tốc độ phản ứng của người chơi phát ra ánh sáng nhàn nhạt, cùng với mặt trời đã sớm leo lên đầu, chiếu vào trên rèm cửa sổ, mang đến chút ánh sáng cho căn phòng tối tăm.

Hai người đang nói chuyện.

“...Anh, không đi... kiểm việc làm sao?”

“Câu đó hỏi em mới đúng, hôm nay cũng không đến trường sao?”

"....."

"....."

Sau đó cả hai đều im lặng.

Người anh trai tên là Sora. Mười tám tuổi. Không nghề nghiệp. Trai tân. Kém hấp dẫn. Gặp vấn đề về giao tiếp. Nghiện game. Cậu mặc quần jean, áo thun, cộng thêm mái tóc đen rối bù, bộ dạng điển hình của một hikikomori(3).

Người em gái tên là Shiro. Mười một tuổi. Không đến trường. Không bạn bè. Là một đứa trẻ hay bị bắt nạt. Mặc chứng sợ con người. Nghiện game.

Mái tóc dài màu bạch kim khiến người ta hoài nghi liệu hai người thật sự có quan hệ ruột thịt hay không, bởi vì đã lâu không chải chuốt mà trở nên rối bời, che phủ khuôn mặt. Trên người cô bé mặc bộ đồng phục thủy thủ cấp tiểu học, từ khi chuyển trường tới nay vẫn chưa từng mặc nó bước ra khỏi cửa lần nào.

Đây chính là lai lịch của game thủ 『 』（空白 - khoảng trống), kết hợp từ tên của họ là Sora (空) và Shiro (白).

Như thế này...

Nếu giống như vậy, sẽ tồn tại một Truyền Thuyết Đô Thị mà không ai muốn điều tra chân tướng, chỉ tiếp tục ôm lấy ảo tưởng trong lòng.

Part 3

Như vậy, việc giải thích quá trình hình thành của một [Truyền Thuyết Đô Thị] sẽ dừng lại tại đây.

Tóm lại, giống như phần đầu đã nói, đó là [nguyện vọng] của con người.

Thế giới này là hỗn độn.

Không có tất nhiên, tất cả đều là ngẫu nhiên.

Không có đúng sai, không có trật tự.

Thậm chí không có cả ý nghĩa.

Những người ý thức được điều này, không muốn thừa nhận điều này, đều hi vọng thế giới này ít nhiều trở nên thú vị hơn một chút.

Nguyện vọng tha thiết đó đã làm nảy sinh thứ gọi là [Truyền Thuyết Đô Thị].

Vậy thì, bắt đầu từ đây, hãy thử cố gắng để giúp cái hiện thực nhàm chán này ít nhiều trở nên thú vị hơn một chút. Tức là... tạo nên một [Truyền Thuyết Đô Thị] mới.

Vì mục đích đó, chiếu theo cách hành văn kiểu mẫu, đồng thời cũng để cho hình thức đẹp hơn.

Hãy xem đây như là phần mở đầu câu chuyện.

[Bạn đã từng nghe tin đồn này chưa?]

Có một ngày, một bức e-mail được gửi đến cho một game thủ được xem là giỏi nhất. Trong e-mail chỉ có những câu nói thần bí, cùng với địa chỉ URL của một trò chơi.

Sau khi hoàn thành trò chơi đó

"... Hết, chịu nổi.... Đi ngủ, một chút..."

"Chờ, chờ đã! Bây giờ mà em buông tay thì nghĩa vụ hồi máu..."

"... Nếu là anh, sẽ làm được."

"Về lý thuyết thì có thể nhì! Giờ hai tay anh đang điều khiển hai nhân vật, cộng thêm dùng chân điều khiển hai nhân vật em bỏ mặc nữa là được nhì!"

"... Fì, ght!"

"Chờ đã, a không, làm ơn chờ chút thưa cô Shiro! Bây giờ mà cô đi ngủ thì mọi người sẽ.... Không, chủ yếu chỉ là một mình anh chết thôi! Oa a a a a a! Vậy không phải là được rồi sao!"

Chồng mỳ cóc cô em gái ăn hết đã xếp đến chiếc thứ năm. Cũng tức là cuộc chơi game thâm đầu suốt sáng đã kéo dài năm ngày, hai anh em vẫn đối đáp qua lại trong phòng.

Mặc kệ tiếng kêu gào đau đớn nhưng cũng đầy bi tráng của ông anh trai, em gái đang định kéo máy chơi game sang làm gối ngủ thì bên tai bỗng vang lên một âm thanh.

Reng

Đó là tiếng máy vi tính nhận được e-mail mới.

"... Anh, e-mail."

"Mặc dù không biết em còn có yêu cầu gì nữa với ông anh đang đối diện với bốn cái màn hình, đồng thời điều khiển bốn nhân vật cùng lúc này, chỉ là bây giờ anh bất lực."

Hai tay hai chân linh hoạt điều khiển bốn con chuột máy tính. Anh trai, một mình điều khiển một party bốn người những vẫn thể hiện khí thế ngoan cường, trả lời với giọng không thể phân tâm.

"Đằng nào cũng là e-mail quảng cáo thôi, mặc kệ nó!"

".... Có thể là... Bạn bè, gửi đến?"

"....Của ai?"

".... Anh, đó"

"Ha ha, đúng là kỳ lạ, hình như mình vừa nghe được một câu nói mĩa mai đủ sức xuyên tim từ em gái đáng yêu."

“... Hi vọng anh... hiểu.... lý do.... không nói là... của Shiro.”

“Vậy thì đúng là e-mail quảng cáo rồi. À mà em muốn ngủ thì mau ngủ đi! Nếu không ngủ thì tới đây giúp anh một tay! Ôi ôi ôi, chết mất, chết mất thôi!”

Anh trai – Sora

Lại nhắc lại lần nữa – Mười tám tuổi. Không nghề nghiệp. Trai tân. Kém hấp dẫn. Gặp vấn đề về giao tiếp. Nghiện game.

Đây không phải tự khoe nhưng, trong danh sách những thành phần có thể gửi email đến cho một kẻ không có bạn gái, thậm chí không có bạn bè như cậu ta, loại có thể được xếp vào mục ‘Bạn bè’ hoàn toàn không tồn tại, cho nên giả thuyết đó đương nhiên là bị bác bỏ.

Nhắc đến chuyện này, em gái – Shiro hẳn cũng giống như thế.

“.... U... Thật phiền, phức.”

Nhưng Shiro cố ép ra một chút ý thức từ cơn buồn ngủ díp mắt, miễn cưỡng ngồi dậy.

Nếu chỉ đơn thuần là e-mail quảng cáo thì tự nhiên không vấn đề gì.

Nhưng nếu là ‘E-mail giới thiệu game mới’ thì rõ ràng không thể coi như không thấy.

“...Anh, máy tính bảng... ở đâu?”

“Hướng ba giờ, chồng thứ hai từ bên trái sang, ở dưới hộp game thứ tư từ trên xuống, ai da, chân chuột rút rồi!”

Mặc kệ tiếng anh trai kêu la đau đớn, Shiro lục lọi theo hướng đã chỉ... đã tìm thấy.

Rút cuộc thì hikikomori và NEET dùng máy tính bảng làm cái gì, có phải bạn đang nghĩ như vậy không?

Nhưng không thể không nói, đây là một câu hỏi ngu ngốc.

Đương nhiên... là dùng để chơi game rồi.

Có điều, với riêng hai anh em này thì còn có một tác dụng khác nữa.

Vì vô số trò chơi, hai người lập vô số tài khoản và hòm thư, thiết bị này thay thế cho máy vi tính cơ bản đã trở thành máy chơi game chuyên dụng, đồng bộ hơn 30 địa chỉ hòm thư, có thể lập tức tra duyệt e-mail gửi tới.

Nên gọi là người theo chủ nghĩa năng suất?

Hay nên gọi họ là đồ ngốc đây?

“... Âm thanh là ‘Reng’... Tiếng báo của hòm thư chính số ba... là cái này à?”

Shiro phát huy trí nhớ vượt xa người thường, dễ dàng tìm ra được email. Tiếp đó... Quay lưng về phía anh trai vừa thật sự một mình điều khiển bốn nhân vật trong thực chiến hơn nữa còn chinh phạt thành công, đang phát ra tiếng gào thắng lợi, Shiro kiểm tra e-mail

[Có một thư mới – Tên mail: Gửi tới 『 』]

“....?”

Em gái hơi nghiêng nghiêng đầu.

E-mail gửi 『 』 – cũng tức là gửi “Sora và Shiro” không hề hiếm gặp.

Thư mời đối chiến, thư mời phỏng vấn, thư khiêu chiến đầy mùi khiêu khích... Mặc dù loại nào cũng có nhưng lá thư này.

“...Anh.”

“Sao vậy? Em gái mà quý đáng yêu, nói buồn ngủ rồi bỏ anh trai lại một mình trong game, kết quả không những không ngủ còn bắt anh trai bị buộc vào Play theo đúng ý nghĩa vật lý.”

“...Cái này...”

Shiro hoàn toàn không để ý tới vẻ oán thán và châm chọc của Shiro, chỉ đưa email trên màn hình sang cho anh trai xem.

“Ồ? ... Đây là cái gì?”

Anh trai có vẻ cũng đã nhận ra sự đặc biệt của lá thư này.

“Save, xong, Drop, xác nhận hoàn thành.”

Khăng định không có sai sót gì, đã thực sự tiến hành lưu trữ xong xuôi, lần đầu tiên đóng màn hình game lại sau năm ngày, tiếp đó đăng nhập vào hòm thư trên máy vì tính rồi nghỉ hoặc nói:

“... Tại sao lại biết 『 』 là hai anh em?”

.... Đúng vậy, anh trai cũng biết giả thuyết lưu truyền trên mạng rằng Sora, Shiro là nhiều người.

Nhưng vấn đề không phải ở tên mail mà nằm trong bản thân nội dung.

Trong thư chỉ viết một câu và một địa chỉ URL.

[Hai anh em các bạn chưa từng cảm thấy mình sinh ra ở nhầm thế giới sao?]

“... Cái gì đây chứ?”

“....”

Lời lẽ có đôi chút, không, là cực kỳ không bình thường.

Cùng với địa chỉ URL chưa bao giờ thấy.

Cuối URL không hề có ký tự như kiểu ‘.jp’ thể hiện khu vực quốc gia.

Đó là một URL chỉ hướng đến một trang đặc định, có vẻ là dẫn đến một trò chơi nào đó.

“... Làm sao, đây?”

Em gái hỏi về không chút hứng thú.

Nhưng đọc lá thư đã nhìn thấu thân thể thật sự của hai người, em gái hình như có chút suy tư. Nếu không phải vậy thì có lẽ cô bé đã sớm quay về lấy máy chơi game làm gối, yên lặng ngủ ngon rồi.

Giao việc phán đoán cho anh trai... Cũng tức là xác định rằng, đây là lĩnh vực của anh trai..

“Phải tùy cơ ứng biến à? Có điều, cho dù là hư trương thanh thế thì thử xem một chút cũng thú vị đấy.”

Sora phán đoán như vậy rồi nhấp vào URL. Để đề phòng virus, cậu vừa chạy phần mềm diệt virus vừa thử kết nối vào URL.

Thế nhưng... Thử hiện ra thật sự quá đơn giản.

Đó là một bàn cờ vua quốc tế online không thể rõ ràng hơn.

“.... *ngáp*.... Chúc ngủ, ngon...”

“Khoan khoan, khoan đã nào. Đây là thư khiêu chiến với 『 』 mà. Nếu đối thủ là phần mềm cờ vua cấp cao thì một mình anh không ứng phó nổi đâu.”

Anh trai vội vàng ngăn cản cô em gái có vẻ loáng cái đã hết hứng thú, muốn lập tức quay về đi ngủ.

“...Thôi buổi bây giờ... còn cờ vua gì nữa...”

“Ừ thì.... Thôi nào anh hiểu cảm giác của em mà.”

Phần mềm cờ vua quốc tế Grandmaster, chương trình đã chiến thắng cả kỳ thủ cờ vua số một thế giới. Sau khi đánh bại phần mềm đó hai mươi lần liên tiếp, em gái đã hết hứng thú với cờ vua từ lâu rồi.

Mặc dù có thể hiểu tại sao cô bé lại phản ứng ư ời như vậy, nhưng...

“『 』 không thể thất bại. Cố giữ tinh táo cho anh, ít nhất là đến khi nắm được thực lực của đối phương.”

“... Ừ ừ... Biết rồi.”

Và như thế, Sora bắt đầu hạ cờ.

Một nước, hai nước, nước sau tiếp nối nước trước, Shiro ư ời nhìn anh trai đấu cờ. Không, là mắt lim dim lơ mơ, đầu chốc chốc lại gật một cái.

Thế nhưng, sau năm lượt đi, sau mười lượt đi...

Đôi mắt đã nhắm lại bốn phần năm của Shiro đột nhiên mở to, nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt.

“....Ồ? Cái tên, này.”

Khi Sora cảm thấy có gì đó khác thường, Shiro cũng đứng dậy, nói:

“... Anh, đổi vai...”

Anh trai hoàn toàn không phản đối, ngoan ngoãn nhường lại ghế.

Bởi vì điều này có nghĩa là, em gái cho rằng anh trai sẽ bó tay chịu thua.

Cũng có nghĩa là, Shiro phán đoán đối phương có đủ tư cách để kỳ thủ cờ vua mạnh nhất trên đời này phải ra tay.

Đổi vai xong xuôi, em gái tiếp tục hạ cờ.

... Cờ vua là trò chơi giữa hai người có [Thông tin xác định hữu hạn hoàn hảo với tổng lợi ích bằng không]

Trong trò chơi này không tồn tại thành phần mang tính ngẫu nhiên nào gọi là “may mắn” cả.

Về mặt lý thuyết, thật sự tồn tại tại phương pháp chắc chắn chiến thắng, thế nhưng đó chung quy cũng chỉ là lý thuyết.

Lý thuyết dựa trên cơ sở nắm giữ được số lượng không lớn 10^{120} thế cờ có thể xảy ra.

Tức là, điều này trên thực tế cũng tương đương với “không tồn tại”.

Nhưng người có thể khẳng định sự “tồn tại” đó chính là Shiro.

Cũng tức là khẳng định, chỉ cần giải mã 10^{120} thế cờ là được rồi.

Mà sự thực là, cô bé quả thật đã chiến thắng phần mềm cờ vua tiên tiến nhất thế giới hai mươi lần liên tiếp.

Nếu luôn đi nước cờ tốt nhất, người đi trước sẽ thắng, đi sau chỉ có thể hòa. Về lý thuyết là như vậy.

Trong trò cờ vua như thế, đối đầu với địch thủ có thể dự kiến hơn hai trăm triệu thế cờ trong một giây, luân phiên trao đổi quyền đi trước, em gái đã chứng minh phần mềm cũng phải là quá hoàn thiện.

“...Không thể.”

Shiro mở to mắt kinh ngạc.

...Thế nhưng, ở bên cạnh, anh trai lại cảm thấy có điều gì đó khác thường trong các nước cờ.

“Bình tĩnh một chút, đối thủ này là con người.”

“...Ừ?”

“Nếu là phần mềm thì thông thường sẽ luôn chọn nước đi tốt nhất. Tuy tập trung được sức mạnh nhưng chỉ hành động theo chiến thuật đã ghi nhớ, vì như vậy nên em mới thắng được. Nhưng... Cái tên này.”

Anh trai chỉ vào màn hình.

“Cố ý hạ cờ kém làm mờ mịt. Khiến cho em mắc sai lầm là phần mềm đối thủ xuống cờ sai.”

“...Ừ ư.”

Dù vậy, em gái không hề phản bác lại lời anh trai.

.... Thật vậy, trong kỹ thuật cờ vua quốc tế, không, trong gần như tất cả mọi trò chơi, Shiro có khả năng tính toán vượt xa Sora, có thể gọi cô bé là... Game thủ thiên tài.

Nhưng về tùy cơ ứng biến, chiến thuật tâm lý, phân tích lẫn nhau, các yếu tố không xác định thuộc loại “suy nghĩ của đối thủ”.... Anh trai có trình độ vượt xa người thường.

Chính vì là hai người như thế, 『 』 mới bất bại.

“Được rồi, bình tĩnh lại nào, nếu đối phương không phải là phần mềm thì em lại càng không có lý do để bị đánh bại. Đừng để bị đối phương khiêu khích. Anh sẽ chỉ ra cạm bẫy và chiến thuật của đối thương, bình tĩnh một chút.”

“... Đã hiểu... Sẽ cố, gắng.”

Đây chính là, sách lược để độc chiếm vị trí đứng đầu trên bảng xếp hạng thế giới của vô số trò chơi.

.....

Cuộc đấu không hạn chế thời gian đã kéo dài đến hơn sáu tiếng đồng hồ.

Adrenaline và dopamine tiết ra từ não khiến hai người quên đi thực tế là mình đã thức thâu đêm suốt năm ngày, hơn nữa còn thổi bay tất cả mọi mệt, giúp sự tập trung của cả hai tăng lên đến mức tối đa.

Sáu tiếng đồng hồ... Trên thực tế, hai người cảm thấy cuộc đấu như đã kéo dài suốt mấy ngày.

Cuối cùng, khoảnh khắc quyết thắng đã đến.

Âm thanh không chút cảm tình phát ra từ trong loa.

[Checkmate]

Thắng lợi... thuộc về hai anh em.

“.....”

Sau một khoảng im lặng rất lâu.

“Oa a a a a a.....”

Hai người cùng thở phào một tiếng thật dài. Điều này chứng minh, trận đấu này thậm chí khiến họ quên cả hô hấp.

Hít thở sâu một chốc, cả hai cùng cười.

“...Rất lợi hại... Chiến đấu vất vả như vậy... đã rất, lâu rồi.”

“Ha ha, anh thậm chí còn lần đầu tiên thấy em chật vật như thế đấy.”

“... Rất lợi hại... Anh, đối thủ... Thật sự là, con người?”

“Đúng vậy, không thể sai được. Có thể thấy quãng suy tư dài khi chúng ta không bị khiêu khích, cũng như dao động cực nhỏ khi thấy cạm bẫy thiết kế không có hiệu quả. Nhất định là con người.... Nếu không phải thì là thiên tài còn hơn em rồi.

“.... Là người, như thế nào nhỉ?”

Em gái hoàn toàn đánh bại phần mềm cờ vua Grandmaster không ngờ lại cảm thấy hứng thú với đối thủ.

“Không, có thể là đại kiện tướng cờ vua quốc tế thật sự không chừng? Phần mềm tuy chính xác nhưng con người vẫn phức tạp hơn nhiều.”

“... Như vậy,à... Thế thì, lần tới... Muốn đấu, cờ tướng(1)... với, Long Vương..”

“Long Vương không biết có nhận đấu cờ tướng online không? Dù sao thì, cứ thử xem sao!”

Sau khi chiến thắng, cả hai người đều cảm thấy rất hạnh phúc, mỉm cười vui vẻ nói chuyện, đúng lúc đó....

Reng

Tiếng nhận e-mail lại vang lên.

“Chẳng lẽ là đối thủ vừa đấu lúc nãy? Nào, mở ra xem xem”

“...Ừm, ừm”

Thế nhưng... Trong e-mail mới nhận được.

Chỉ viết có một câu, như sau:

[Thật là thú vị. Hai người có khả năng như vậy, hẳn là cuộc sống rất thoải mái đúng không?]

Chỉ một câu nói.

Tâm trạng hai người... rơi thẳng xuống không độ.

Hai người đối mặt mới màn hình LED, sau lưng họ chỉ có những đốm sáng vô cơ, cùng tiếng tản nhiệt ù ù của máy vi tính và máy chơi game.

Mặt đất đầy những dây rợ rối rắm, rác rưởi và quần áo cũ bừa vứt bừa bãi khắp nơi.

Phía sau tấm màn ngăn cách ánh sáng mặt trời, một khoảng không gian lẻ loi nuốt chửng mọi cảm giác về thời gian, khiến thời gian như dừng lại.

Căn phòng nhỏ rộng mười sáu tấm tatami, tách biệt với cuộc sống bên ngoài.

Đây chính là thế giới của hai anh em... Toàn bộ.

.... Những ký ức khổ sở hiện lên trong đầu hai người.

Anh trai do năng lực bẩm sinh thiếu hụt, lại quá giỏi trong việc giải mã lời lẽ và suy nghĩ của người khác.

Em gái với trí thông minh cực cao, tóc trắng và mắt đỏ, vì thế mà không có một ai có thể thấu hiểu được.

....Sau khi cha mẹ cùng qua đời, hai anh em cuối cùng đã khóa chặt tâm hồn mình lại.

Quá khứ dù có tồi tệ đến thế nào cũng không thể nói rằng đã có những ký ức vui vẻ... Không, dù là hiện tại cũng vậy.

Em gái cúi đầu im lặng.

Anh trai gõ mạnh bàn phím, giống như đang trút giận lên đối thủ đã khiến em gái phải lặng lẽ.

[Cám ơn ngài chuyên lo chuyện bao đồng. Mi còn chuyện nữa không?]

Thư trả lời đến ngay sau tích tắc.

.... Không, đây thật sự là thư trả lời sao?

Một e-mail hỏi mà không đáp được gửi vào hòm thư.

[Hai người cảm thấy thế giới này thế nào? Vui vẻ không? Cuộc sống thoải mái không?]

Đọc những câu hỏi này, anh trai thậm chí quên cả cơn giận, cùng em gái đối mặt nhìn nhau.

Không cần phải hỏi lại, đáp án đã rõ ràng từ lâu rồi.

..... Đó là [một trò chơi rác rưởi].

... Một trò chơi cả quy tắc lẫn mục tiêu đều không rõ ràng.

Gần bảy tỷ người chơi tùy ý hành động không theo một thứ tự nào.

Thắng được quá nhiều thì sẽ phải nhận lấy trừng phạt.

..... Em gái vì trí tuệ quá cao mà không được thấu hiểu, bị cô lập, bị bắt nạt.

Dù là thua mất quá nhiều cũng phải nhận lấy trừng phạt.

.... Anh trai liên tục không đạt yêu cầu, dù bị giáo viên, cha mẹ mắng chửi cũng vẫn giữ nguyên nụ cười.

Không có quyền bỏ qua.

..... Giữ im lặng sẽ gặp phải xúc phạm kịch liệt hơn.

Nói quá nhiều cũng sẽ vì quá nhập tâm mà bị xa cách.

.... Quá thấu hiểu suy nghĩ, đúng ngay vào trọng tâm cũng sẽ bị xa cách.

Không có mục tiêu cũng không có tham số, thậm chí không biết cách phân loại.

Cho dù phục tùng quy tắc cố định cũng phải chịu trừng phạt.... Càng quan trọng hơn là.

Kẻ mặc kệ quy tắc thì bộ dạng lại kiêu căng ngạo nghễ, cao cao tại thượng....

So với một cuộc sống như vậy, trò chơi như thế nào cũng... không thể đơn giản hơn.

“Hừ... Đúng là mất hết cả hứng.”

Em gái bé nhỏ vẫn cúi đầu ủ rũ, Sora chép miệng bất mãn, khe khẽ xoa đầu cô bé.

.... Hai con người chỉ mới đây thôi còn thể hiện cuộc đấu siêu phàm như thần, đã không còn tồn tại.

Tâm trạng suy sụp, lạc lõng chán nản, theo góc nhìn xã hội thì thực sự quá yếu đuối.

Ở đây, chỉ có hai anh em không nơi nương tựa, bị thế giới bài xích.

Nội tâm ủ rũ, con mắt mỗi lập tức kéo đến.

Anh trai đã rất muốn cắt nguồn máy tính, bắt đầu đưa tay đến nút tắt màn hình thì đột nhiên.

Reng.... Tiếng báo e-mail lại vang lên.

Anh trai không hề để ý, chỉ muốn tắt máy.

.... Nhưng em gái ngăn tay cậu lại.

[Nếu tồn tại một thế giới “Chỉ dùng trò chơi để quyết định tất cả”....]

Đối với nội dung trong thư, hai người cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không khỏi bắt đầu tưởng tượng, càng khó giấu nổi sự mong ước.

[Nếu như có một thế giới trên bàn cờ mà mục tiêu và quy tắc đều rõ ràng thì hai người cảm thấy thế nào?]

Hai người lại đưa mắt trao đổi, cùng mỉm cười tự giễu, gật đầu.

Anh trai đặt tay lên bàn phím.

Suy nghĩ, hóa ra là vậy, là như vậy.

[Ha ha, nếu có một thế giới như thế thì nhất định là chúng tôi đã sinh nhầm ở thế giới này rồi.]

... Nghĩ tới những điều nhắc đến trong e-mail mới nhất.

Trả lời.

... Trong khoảnh khắc.

Trên màn hình máy tính xuất hiện vô số thông tin hỗn loạn.

Đồng thời, “click” một tiếng như tiếng sập nguồn, tất cả mọi thứ trong phòng đều ngừng chạy.

Ngoại trừ.... Màn hình đang hiện nội dung email.

Tiếp đó....

“Cái, cái gì vậy!?”

“....?”

Những thông tin lẫn lộn bắt đầu lan tràn ra khắp phòng.

Tiếng tường vách kêu lên ken kết, tiếng máy móc lạch tạch.

An trai hốt hoảng nhìn khắp bốn phía, em gái không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ đứng ngây ngốc.

Mặc kệ hai người, mọi chuyện càng lúc càng nghiêm trọng....

Cuối cùng trở thành như những đóm hoa tuyết.

Tiếp đó, từ trong loa ngoài... Không.

Chắc chắn là từ trong màn hình.

Có ‘âm thanh’ truyền ra.... không phải là văn tự.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Hai người nhất định là đã sinh ra tại một thế giới sai lầm.”

Không chỉ màn hình mà tất cả mọi thứ trong phòng đều bị hoa tuyết nuốt chửng.

Một đôi tay trắng toát đột ngột vươn ra.

“Cái...!?”

“... A.”

Đôi tay vươn ra từ trong màn hình bắt lấy cổ tay hai anh em.

Với một sức mạnh hoàn toàn không thể kháng cự, kéo hai người vào trong.

Vào trong màn hình...

“Nếu như vậy, hãy để tôi giúp hai người tái sinh.. Tại thế giới hai người đáng lẽ nên sinh ra.”

Sau đó...

Tầm mắt cũng biến thành màu trắng.

Nguyên nhân là vì mắt đang mở.... Nghĩa là đôi mắt cảm nhận được ánh sáng mặt trời.

Bởi vì vòng mạc thu được cảm giác nóng bức của ánh mặt trời mà đã rất lâu rồi chưa từng cảm thụ.

Tiếp đó, qua hai mắt cuối cùng cũng thích ứng được với ánh sáng chiếu qua mi mắt, anh trai nhận ra.

Chỗ này là.... không trung.

“Ô a a a a a !?”

Từ trong căn phòng chật hẹp, loáng cái đã chuyển đến không gian rộng lớn vô biên.

... Nhưng thứ mấu chốt khiến anh trai kêu ầm lên như vậy là sự dị thường trong khung cảnh bao la này.

Đại não Sora bắt đầu tăng tốc như muốn thiêu cháy cả mạch nối trong đầu, cố gắng lý giải tình huống trước mắt.

“Đây..... Đây là cái gì vậyyyyyyy!”

.... Không cần biết là nhìn thế nào, không cần biết là nhìn bao nhiêu lần, trên không trung có những hòn đảo đang lơ lửng.

Không cần biết đã nghi ngờ hai mắt, đầu óc bao nhiêu lần, thứ đang bay lượn phía cuối bầu trời kia, là rồng.

Nằm trên đường chân trời, sâu trong những rặng núi lớn là những quân cờ vua khổng lồ, to lớn đến mức khiến người ta đánh mất cả cảm giác về khoảng cách.

Tất cả đều giống như cảnh sắc trong một câu chuyện ảo tưởng mở đầu của một trò chơi nào đó.

Cho dù suy luận như thế nào, đây cũng không phải là cảnh sắc của [Trái đất] mà mình quen thuộc.

Nhưng chuyện đó không quan trọng, tất cả đều không quan trọng.

Trông thấy những đám mây di chuyển vùn vụt trước mặt mình, Sora cuối cùng cũng nhận thức được, cảm giác lơ lửng bồng bềnh của mình đến từ một sự thật là bản thân cậu đang rơi.

Cũng tức là, hai anh em cậu đang biểu diễn trò nhảy dù không đeo dù.

Ý thức được chuyện đó, bắt đầu từ tiếng hét:

“A a a, chết mất thôi.”

Cho đến lúc tin tưởng chắc chắn, anh trai chỉ cần có ba giây.

Thế nhưng như muốn phá vỡ niềm tin đau đớn đó, như muốn hóa giải suy nghĩ bi tráng đó.

Một âm thanh vang dội truyền tới

“CHÀO MỪNG TỚI THẾ GIỚI CỦA TÔI”

Một [thiếu niên] quay lưng lại với khung cảnh lạ thường, rộng lớn, vừa roi vừa mở rộng tay, cười nói:

“Đây là vùng đất lý tưởng mà hai người mong ước, [Thế giới trên bàn cờ, Disboard]! Đây là thế giới thuần túy dùng trò chơi để quyết định mọi thứ! Đúng thế.... Ngay cả tính mạng, thậm chí là biên giới quốc gia!”

Đại khái chậm hơn Sora khoảng mười giây.

Shiro cuối cùng cũng có vẻ đã hiểu ra tình hình, mở tròn mắt, đáng vẻ như sắp bật khóc, ôm lấy anh trai.

“...Cậu, cậu, cậu..... Là ai....?”

Shiro muốn hét lên thật lớn, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng kháng nghị thì thào như đang lẩm bẩm.

Nhưng cậu thiếu niên vẫn cười vui vẻ, đáp:

“Tôi ư? Tôi.... Sống ở đây.”

Thiếu niên vừa nói vừa chỉ về phía những quân cờ vua khổng lồ xếp hàng nơi chân trời xa xăm mà Sora trông thấy lúc này.

“À đúng, nếu dùng ngôn ngữ trong thế giới của hai người thì chắc tôi được gọi là... Thần...?”

Đưa tay chỉ lên má, ra vẻ vừa cute vừa thân thiết, tự nhận mình là thần.

... Có điều, chuyện đó ai mà biết được chứ.

“Chuyện đó thì có ích gì bây giờ! Sắp roi xuống đất rồi.... Oa oa oa oa! Shiro!”

“~~~~~”

Sora kéo tay Shiro, xoay người đặt mình xuống dưới em gái, cũng chẳng quan tâm làm vậy có tác dụng gì không.

Tiếp theo, Shiro nằm trong lòng Sora, phát ra tiếng hét không thành âm.

Thiếu niên tự xưng là thần vui vẻ nói với hai người.

“Tôi rất mong chờ lần tiếp theo chúng ta gặp mặt. Nhất định là sẽ không lâu nữa.”

.... Sau đó, ý thức hai người chìm vào bóng tối.

.....

“...U'...U'...”

Cảm giác của mặt đất, mùi hương của cỏ xanh.... Sau khi tỉnh lại, Sora nhận ra mình đang nằm dưới đất. Cậu khẽ rên rỉ bò dậy.

“...Chuyện, chuyện gì đây không biết...?”

.... Mơ chăng?

Sora nghĩ vậy nhưng không nói ra miệng.

“...U'... Giấc mơ thật kỳ lạ.”

Em gái tỉnh dậy muộn hơn Sora một chút, thì thào nói.

... Em gái à, rõ ràng là anh đã cố ý không nói ra rồi mà. Em gái yêu quý, đừng có dựng [flag](2) ‘Đây không phải giấc mơ’ lên với anh nhé.

Vừa nghĩ, cậu vừa đứng dậy, cho dù cổ gấu bộ không phát hiện ra thì không thể nghi ngờ gì, dưới chân là mặt đất.

Phía trên là bầu trời trong sáng chưa từng thấy qua, cùng với....

“Oa a a!”

Sora phát hiện mình đang đứng ngay bên bờ vực, vội vội vàng vàng lùi lại hai bước.

... Tiếp đó, từ trên bờ vực đưa mắt nhìn ra khung cảnh xung quanh.

Trước mặt là một cảnh tượng khó mà tin được.

... Không, không đúng, nói theo cách khác.

Trên trời có đảo, có rồng, ở đây núi phía đối diện nơi chân trời có những quân cờ vua khổng lồ.

Cũng có nghĩa là, cảnh sắc của thế giới kỳ lạ đã từng thấy khi rơi xuống.

Cũng tức là, hoàn toàn không phải, đang nằm mơ.

“Này, em gái.”

“..U”

Hai anh em cùng đưa mắt nhìn khung cảnh trước mặt với ánh mắt vô thần.

“Không biết đã bao nhiêu lần nghĩ cái ‘nhân sinh’ gì đó là một trò chơi vô lý, chỉ dành cho những kẻ đã thích tự ngược.”

“...Ừm”

Rồi hai người cùng đồng thanh nói:

“Cuối cùng cũng có ‘bug’ rồi.... Thật là, cái gì đây không biết, trò chơi siêu tệ...”

Tiếp đó... Hai người một lần nữa mất ý thức.

Part 5

[Bạn đã từng nghe tin đồn này chưa?]

Có một ngày, một game thủ cực giỏi nhận được một bức e-mail.

Trong e-mail chỉ có những câu nói ngắn gọn cùng một địa chỉ URL

Khoảnh khắc nhấp chuột vào đoạn URL đó, một trò chơi sẽ bắt đầu.

Nếu vượt qua được trò chơi ấy... Sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Tiếp đó.... Được mời đến một thế giới khác.

Có một [Truyện Thuyết Đô Thị] như thế.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Tay Mơ/beginner (1)

Ngày xưa ngày xưa, còn xưa hơn cả thời thái cổ.

Các Thần Linh (Old Deus) tranh đấu với nhau, đánh cuộc bằng ngôi vị Thần tối cao và duy nhất, cùng với những tội tở và tạo vật của bọn họ.

Cứ như thế, cuộc chiến kéo dài thật lâu, lâu đến mức khiến người ta mất đi cảm giác.

Không có mảnh đất nào không bị máu tươi nhuộm đỏ, cũng không có khoảng trời nào không vang đầy những tiếng kêu rên.

Các chủng tộc có trí tuệ căm ghét lẫn nhau, chém giết lẫn nhau, không ngừng lặp lại những cuộc tàn sát thê thảm.

Tộc sâm tinh (Elf) biến những thôn làng nhỏ thành cứ điểm, dùng phép thuật để săn đuổi kẻ thù.

Tộc rồng (Dragonia) giao thân thể cho bản năng giết chóc, còn tộc người thú (Warbeast) cắn xé con mồi giống như loài thú hoang.

Bởi vì chiến tranh của các vị thần, mặt đất bị hoàng hôn bao trùm và trở nên căn cỗi, bị nuốt chửng bởi bóng tối càng sâu hơn.

Những [Ma vương] do tộc huyền tưởng (Phantasma) đột biến thành, cùng với đám quái vật đồng minh của chúng hoành hành và tàn phá thế giới.

Trong thế giới như vậy, hoàng gia, mỹ nữ, thậm chí là chiến binh có nhiều đến mấy cũng chẳng có tác dụng gì.

Chủng tộc loài người (Imanity) chỉ là một tồn tại nhỏ bé.

Thành lập quốc gia, xây dựng gia tộc, họ phải đánh cược tất cả vì sự sinh tồn.

Vị anh hùng trong truyền thuyết được các nhà thơ lãng du ca tụng vẫn chưa xuất hiện... Đó là một thời đại đầy máu tanh.

Đây là một câu chuyện còn xa xưa hơn bầu trời, biển rộng và lục địa này, được gọi là... [DisBoard].

Thế nhưng, cuộc chiến vốn tưởng rằng sẽ kéo dài vĩnh viễn đột nhiên hạ màn.

Bầu trời, biển rộng, mặt đất... thậm chí cả những ngôi sao đầy trời.

Tất cả đều mất đi ý niệm tiếp tục cuộc chiến tranh khiến người ta tiều tụy, mệt mỏi, chẳng khác nào cùng vào chỗ chết này.

Và như thế... Vào thời điểm đó, vị thần còn lại nhiều sức mạnh nhất đã ngồi lên ngôi vị của Thần duy nhất.

Đó là một vị thần từ đầu đến cuối vẫn cách xa chiến tranh.

Vẫn luôn đứng nhìn bàng quan.

Vị thần ngồi lên ngôi vị Thần duy nhất nhìn thăm trạng trên lục địa chung quanh.

Ngài tuyên bố với tất cả những sinh linh còn lang thang trên vùng đất.

[...Hỡi những kẻ đã dốc hết sức lực, bạo lực, vũ lực và cái chết để tạo nên những ngọn tháp thi hài cao ngất,

Hãy cho Ta thấy bằng chứng các ngươi là sinh vật có trí tuệ, giống như các ngươi đã tuyên bố.

Sự khác biệt giữa các ngươi và [đám thú vật không có trí tuệ] rốt cuộc là gì?....]

Tất cả chủng tộc đều nhất trí cho rằng không cần thiết phải chứng minh trí tuệ của mình.

Thế nhưng, trước mặt thế giới căn cỗi và hoang vu này, nói như vậy thật sự quá trống rỗng.

Cuối cùng, không có câu trả lời có thể khiến cho Thần chấp nhận.

Thần nói.

[...Bây giờ Ta ngăn cấm tất cả giết chóc và cướp đoạt trên mảnh đất này.]

Lời nói đó đã trở thành [minh ước], trở thành pháp tắc không thể thay đổi của thế giới.

Bắt đầu từ đó, [chiến tranh] đã biến mất khỏi thế giới.

Nhưng tất cả chủng tộc có trí tuệ đều đồng thanh phản đối với Thần.

Cho dù [chiến tranh] biến mất, [tranh chấp] sẽ vẫn tồn tại...

Thần nói, nếu như vậy...

[... Những sinh vật của [mười sáu chủng tộc] khẳng định rằng mình có trí tuệ.

Hãy dùng hết lý luận, trí năng, tài hoa và năng lực của mình,

Xây dựng ngọn tháp tri thức và chứng minh trí tuệ của các ngươi.]

Thần lấy ra mười sáu quân cờ... cười một cách tinh nghịch.

Và như thế, [Mười mình ước] đã sinh ra, [chiến tranh] cũng theo đó mà biến mất khỏi thế giới.

Tất cả xung đột đều phải giải quyết bằng [trò chơi].

Vị thần trở thành Thần duy nhất có tên là... TET

Là vị thần trước đây được gọi là [Thần trò chơi]...

Chú thích:

Tên chương gồm 2 phần, tiếng Nhật và tiếng Anh, và có nghĩa khác nhau do tác giả tự đặt, ở đây sẽ chỉ dịch phần tiếng Nhật. Nhắc lại lần nữa 2 phần trong tên chương *không* đồng nghĩa, nếu có thì chỉ là trùng hợp.

Tên các chủng tộc theo tiếng Anh cũng do tác giả tự đưa ra.

Đại lục Lucia, vương quốc Elechia, thủ đô Elechia

Đại lục phía nam trải đến xích đạo, kéo dài theo hướng đông bắc, đó là một quốc gia nhỏ bé nằm ở tận cùng cực tây, nói chính xác hơn là một thành phố nhỏ nhỏ.

Dù ngày trước trong thời đại thần thoại, quốc gia này từng chiếm cứ quá nửa đại lục, đến bây giờ nó đã sớm đánh mất sự huy hoàng vốn có. Hiện tại, nơi đây chỉ là một đất nước yếu đuối, chỉ còn lại một thành phố cuối cùng, cũng chính là thủ đô.

.... Nói một cách chính xác hơn thì

Đây cũng là vương quốc cuối cùng của chủng tộc loài người.

Ở vùng ngoại ô cách đô thị trung ương hơi xa một chút. Trong tầng một của một tòa kiến trúc rất giống quán rượu kiêm nhà trọ tồn tại trong RPG.

Có hai thiếu nữ ngồi cách một chiếc bàn đang chơi trò chơi, rầy nhiều người vây quanh đứng xem.

Trong đó một thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mái tóc dài màu đỏ rực, cử chỉ và trang phục đều khiến người ta có cảm giác cao nhã.

Về người còn lại...

Tuy tuổi tác đại khái cũng tương đương với thiếu nữ tóc đỏ nhưng nhìn khí chất và cách ăn mặc thì có vẻ trưởng thành hơn nhiều.

Đó là một thiếu nữ tóc đen, mặc một bộ váy dài kèm mạng che mặt và khăn voan trùm vai màu đen như áo tang.

Trò chơi mà họ đang tham gia... hình như là Poker.

Về mặt hai người thể hiện sự đối lập rõ ràng, thiếu nữ tóc đỏ tựa hồ vì lo lắng mà sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Mặt khác, trên khuôn mặt cứng ngắc đủ khiến người khác liên tưởng đến bản mặt người chết của thiếu nữ tóc đen, vẫn có thể mơ hồ nhận ra vẻ ung dung.

Nói tóm lại... Thiếu nữ tóc đỏ thua hoàn toàn triệt để.

“...Này, nhanh lên chút được không?”

“Phiền, phiền quá. Tôi đang suy nghĩ cơ mà.”

.... Đây là quán rượu, đầy tiếng cười nói thô tục của đám người xem giữa ban ngày ban mặt mà đã uống đến say mềm.

Khung cảnh đó càng khiến vẻ mặt thiếu nữ tóc đỏ thêm khổ sở.

Nhưng dù thế nào thì cảnh tượng đang diễn ra lúc này cũng vô cùng náo nhiệt.

Bên ngoài quán rượu đang diễn ra cuộc đấu.

Ngồi bên một chiếc bàn lộ thiên, một cô bé đầu đội mũ trùm vừa nhìn qua song cửa sổ vào bên trong vừa hỏi:

“...Rất, náo nhiệt... Chuyện gì, vậy?”

“Ồ? Cô bé không biết sao, hai người ngoại quốc này... Có điều, nói ra thì, đã không còn quốc gia của loài người nào khác nữa rồi.”

Ngồi cạnh cô bé đang dõi mắt qua khung cửa còn có hai người khác đang ngồi đối mặt chơi bài.

Đó là một thanh niên đầu cũng đội mũ trùm giống cô bé kia và một người trung niên bụng bía, để râu.

Cậu thanh niên trả lời.

“À.... Bởi vì chúng tôi từ vùng quê mới lên cho nên không hiểu rõ tình hình ở thành phố lớn cho lắm.”

Trùng hợp là hai người cũng đang chơi trò chơi giống như bên trong, là Poker.

.... Chỉ là thẻ chip bên này sử dụng là nắp bình.

Nghe cậu thanh niên nói vậy, người đàn ông nghi hoặc hỏi:

“Những khu vực gọi là thôn quê trong lãnh thổ còn lại của loài người... Đó không phải là ẩn sĩ à?”

“Ha ha, đúng vậy. Vậy thì, sao bên trong đó ồn ào thế?”

Thanh niên khéo léo di chuyển đề tài, người đàn ông râu ria đáp:

“Hiện tại Elechia đang tiến hành đại hội cờ bạc [Lựa chọn quốc vương kế nhiệm].”

Cô bé đội mũ trùm đang quan sát tình hình trong quán rượu, hỏi tiếp:

“... Lựa chọn quốc vương... kế nhiệm?”

“Đúng thế. Đó là di ngôn của quốc vương tiền nhiệm lúc lâm chung.”

[Quốc vương kế nhiệm sẽ không thuộc về người mang dòng máu của triều mà sẽ dành cho “Tay cờ bạc giỏi nhất của chủng tộc loài người”.]

Người đàn ông có râu vừa đặt thêm nắp bình vừa kể tiếp.

“Trong cuộc [Đánh cược quốc gia], loài người đại bại, hiện tại chỉ còn lại Elechia, hơn nữa còn chỉ có thủ đô của quốc gia này.... chắc là đã không còn hơi đâu để ý tới thế diện nữa rồi.”

“Ồ.... [Đánh cược quốc gia] à... Có vẻ ở đây đang có chuyện rất thú vị.”

Cậu thanh niên đội mũ trùm trả lời.

Giống như cô bé, thanh niên cũng rất dễ tâm tới tình hình trông thấy bên trong quán rượu.

“.... Vậy thì, tại sao? Hai cô bé kia cũng là người được lựa chọn cho vị trí quốc vương kế nhiệm?”

“Ừm? Gọi là [người được lựa chọn] thì cũng không đúng lắm, bởi vì chỉ cần thuộc chủng tộc loài người là ai cũng có tư cách tham gia.”

Chỉ là.... Người đàn ông lại bồi thêm một câu, ánh mắt hướng vào trong quán rượu.

... Rõ ràng là đang chơi Poker, có điều hình như không biết đến từ gọi là “mặt poker”.

Người đàn ông liếc nhìn thiếu nữ tóc đỏ đang nhìn chăm chăm vào mấy lá bài trong tay, vẻ mặt phảng phất như có thể nghe thấy cả tiếng ư ư bối rối, nói tiếp.

“Cô bé tóc đỏ kia tên là Stephanie Dora... là cháu ruột của quốc vương tiền nhiệm. Cô ta nói, nếu như theo di ngôn, người không mang dòng máu hoàng tộc lên làm quốc vương thì mình sẽ mất đi tất cả, nên đặt quyết tâm phải trở thành quốc vương kế nhiệm.

Dòng máu của kẻ khiến loài người thua liểng xiểng đến tận mức này, không ngờ lại là một cô bé quật vường như vậy...

Người đàn ông vừa nói vừa thở dài, bình luận không chút kiêng dè về tình hình bên trong.

“...Hô...”

“Ừm...[Đánh cược quốc gia].... Là trò chơi dùng để quyết định biên giới phải không?”

Bé gái và thanh niên đội mũ trùm cùng phát biểu cảm tưởng.

Cô bé cảm thấy bội phục.

Thanh niên cảm thấy thú vị.

“Tóm lại là như vậy, đầu vòng tròn đại hội đánh bạc đang diễn ra hết sức nóng bỏng.”

“.....Đầu vòng tròn?”

“Chỉ cần thuộc chủng tộc loài người thì ai cũng có thể là thành người dự tuyển quốc vương kế nhiệm, chỉ cần báo tên, không cần biết dùng biện pháp nào, tất cả dùng trò chơi quyết định thắng bại, người thua sẽ bị xóa tư cách, người thắng đến cuối cùng sẽ là quốc vương.

.... Hóa ra là vậy, quy tắc rất đơn giản. Dễ dàng giải thích là tốt nhất.

Nhưng thanh niên đội mũ trùm vẫn nghi hoặc nói.

“... Thật đúng là tùy tiện. Làm vậy không có vấn đề gì sao?”

“Chỉ cần tuân thủ [Mười mệnh ước], chỉ cần hai bên xác định tình huống cân bằng, không hạn chế mức cược, cũng không hạn chế phương thức so đấu... bao gồm cả là ai, dùng cái gì, ở đâu, vào lúc nào, đó dù sao cũng là đánh cược quốc gia mà.

“...Không, ý tôi không phải nói chuyện đó.”

Thanh niên đội mũ trùm lẩm bẩm đầy ẩn ý, một lần nữa quay nhìn vào trong quán rượu.

Cô bé khẽ nói với cậu thanh niên.

“... Rõ ràng, vẫn thất bại.”

“Ha ha, hoàn toàn đồng cảm mà.”

Hai người trao đổi, thanh niên lấy trong túi ra một vật hình tứ giác, hướng vào trong quán rượu, bấm bấm mấy nút liền vang lên một tiếng “tách.”

... Tiếp đó, người đàn ông cười khà khà.

“Vậy thì, anh bạn trẻ? Bây giờ là lúc để ý tới thắng bại của người khác sao?”

Ông ta vừa nói vừa xòe bài ra.

“Full house(1). Xin lỗi nhé.”

Ông ta tin chắc mình sẽ thắng lợi... Khi nghĩ tới thứ sẽ thắng cược, trên mặt liền lộ ra nụ cười hạ lưu.

... Nhưng nhìn lại thanh niên đội mũ trùm

Ngay từ ban đầu đã mang bộ dạng không chút quan tâm

Giống như đến tận bây giờ mới sực tỉnh ra, có phản ứng lại.

“Ồ? A... xin lỗi, đúng rồi.”

Vừa nói cậu ta vừa tùy ý mở bài ra, người đàn ông trung niên lập tức tròn mắt.

“Ro, Royal Straight Flush(2)....!”

Nhìn cậu thanh niên không lộ thanh sắc đã hợp đủ dãy bài mạnh nhất, người đàn ông gào lên giận giữ.

“Mi, mi, mi chơi gian lận!?”

“Hả? Này này, thật là thất lễ... Ông có chứng cứ không?”

Đối mặt với thanh niên đang nở một nụ cười khinh bạc, đầy ghế chuẩn bị đứng lên, người đàn ông tiếp tục quẩn lầy không thôi.

“Xác suất ra Royal Straight Flush chỉ có 1/650000, sao có thể dễ dàng xuất hiện như vậy được?”

“Chỉ là hôm nay lại vừa đúng ngày trùng vào tỷ lệ 1/650000 đó thôi mà, ông bác à, vận may của bác quá kém đấy.”

Cậu thanh niên ung dung bỏ lại một câu, đồng thời xòe tay ra.

“Vậy thì, 'vật cược' ông bác hứa đưa tôi đâu?”

“...Khôn kiếp.”

Người đàn ông tặc lưỡi, lấy túi tiền ra.

“Điều thứ sáu trong [Mười minh ước], ván cược đã thề trước minh ước phải được tuyệt đối tuân thủ... Được rồi, Gossosan.”(3)

“... Cảm ơn... Ông bác.”

Thanh niên đội mũ nói xong liền ung dung đứng dậy.

Cô bé thì gật đầu cảm ơn rồi bước theo sát gót cậu thanh niên.

Người đàn ông trở mắt nhìn hai người tiến vào trong quán rượu, một người hình như là bạn của ông ta, bước tới hỏi.

“Này, mặc dù từ đầu đến cuối chỉ xem thôi, nhưng tại sao ông lại cược 'tất cả mọi thứ trong tay' vậy.”

“A... Ôi trời ơi, tiền sinh hoạt sắp tới phải làm thế nào đây?”

“Không, không phải chuyện ấy, người ta dùng thứ gì đánh cược mà khiến ông lấy cả tiền sinh hoạt ra mà đặt thế?”

Người đàn ông trung niên thờ dài, chán nản đáp.

“Bọn họ nói [Để ông làm gì bất kỳ chuyện gì với hai người chúng tôi].”

“Cái gì...”

“Mặc dù tôi cũng cảm thấy có hơi chút không phù hợp.... Nhưng cảm thấy đối phương là người từ nông thôn lên nên nghĩ là được... Làm sao?”

“Không sao cả... Đúng rồi, ông chọn ai?”

“.... Hử?”

“Không có gì... Homo hay là lolicon, cả hai loại đều đặc biệt cả....”

“Cái, này này, chờ đã nào!”

“Thôi, cứ yên tâm đi, tôi sẽ giữ bí mật với Camie-san. Đổi lại, nhớ mời tôi một bữa nhé ♪”

“Không, không phải vậy mà! Càng hướng hồ tiền bạc không phải đều đã bị lấy mất hết rồi sao! Chỉ là...”

“Điều kiện đó không chỉ là cược trình tiết của cô bé đi cùng mà thậm chí còn tương đương với [đánh cược tính mạng của hai người], rõ ràng trong tình huống tâm trí căng thẳng như vậy mà vẫn có thể dễ dàng lấy ra Royal Straight Flush? Rút cuộc thì hai người đó có lai lịch gì...”

.....

“....Anh... Gian xảo.”

“Hả? Sao cả em cũng nói như vậy?”

“... Có ý, ra loại... Ăn gian, rõ ràng như thế.”

... Đúng vậy, đúng như những gì người đàn ông nói.

Bộ phim Royal Straight Flush không thể dễ dàng xuất hiện như thế.

Lấy ra dây bài đó cũng ngang với công khai tuyên bố mình vừa gian lận.

Thế nhưng...

“Điều thứ tám trong [Mười minh ước], nếu bị phát hiện gian lận trong trò chơi thì sẽ bị xử thua...”

Cậu thanh niên lẩm bẩm như đang xác nhận quy tắc vừa mới ghi nhớ được của thế giới này.

“...Cũng có nghĩa là, chỉ cần không bị phát hiện là có thể sử dụng. Xác nhận được không phải là rất tốt sao.”

Cậu ta nói giống như là chỉ vừa tiến hành một thí nghiệm vô cùng đơn giản, đứng vắn vắn hông.

“Rất tốt, như vậy ít nhiều gì cũng kiếm được chút quân phí.”

“...Anh... Có biết giá cả, ở đây?”

“Làm sao mà biết được chứ? Có điều, cứ giao hết cho anh, đây là lĩnh vực của ông anh này mà.”

Cậu thanh niên nói với giọng mà người đàn ông trung niên và người có vẻ là bạn ông ta không thể nghe thấy.

Hai người tiến vào tòa nhà là quán rượu kiêm nhà trọ.

Không để ý tới chiếc bàn trung tâm vẫn đang vô cùng rộn rã vì cuộc đấu, hai người đi tới chỗ quầy rượu.

Đứng trước quầy, thanh niên đội mũ trùm mờ túi tiền, dốc hết tất cả mọi thứ bên trong ra, chậm rãi hỏi.

“Cho hỏi, dùng từng này cho hai người thuê một phòng, chỉ cần một giường thôi, thì ở được bao lâu?”

Người có vẻ là ông chủ liếc nhanh qua đồng tiền.

Sau một thoáng chần chừ.

“....Một ngày kèm ba bữa.”

Nhưng cậu thanh niên nghe vậy chỉ mỉm cười... Ngoại trừ ánh mắt, tiếp tục nói.

“A ha ha... Thế này nhé, thức thâu đêm suốt năm ngày rỗng sau đó còn đi một quãng dài đủ mệt chết người mà rất lâu rồi chưa từng trải qua, bọn tôi đã sớm thấy kiệt sức rồi.... Vì vậy ông có thể thẳng thắn nói cho tôi biết [rút cuộc là ở được bao nhiêu lâu] được không?”

“.... Cái gì?”

“Mặc dù trông chúng tôi giống kiểu nhà quê không biết giá trị tiền bạc, muốn nâng giá thế nào thì tùy ông, chỉ là tôi kiến nghị khi ông nói dối, nếu chú ý một chút tới ánh mắt và giọng điệu thì sẽ tốt hơn đây ♪”

.... Trong khi nói, trong mắt cậu thanh niên lóe lên một tia sáng sắc bén, phảng phất như có thể xuyên thủng mọi thứ, hoàn toàn trái ngược với nụ cười.

Ông chủ toát mồ hôi lạnh, chép miệng đáp.

“...Chắc. Được hai ngày.”

“Ông xem, lại... nói dối rồi... Thôi dứt khoát lấy giá trung bình đi, mười ngày kèm ba bữa nhé.

“Cái! Cái đó mà là trung bình gì!? Được, được rồi, ba ngày kèm thức ăn, thật sự đấy!”

“À, là như vậy. Thế thì chiết khấu đi, năm ngày kèm thức ăn nhé.”

“Cái...”

“Ông định lừa gạt khách hàng để kiếm hoa hồng dứt túi riêng phải không, sau đó đem đi tiêu xài?”

“Cái, chò đã, chuyện đó...”

“Ngoài ra ông là chủ quán rượu chứ không phải là chủ quán trọ đúng không? Có nên thông báo không đây?”

Đối mặt với cậu thanh niên dù từ đầu đến cuối vẫn một mực mỉm cười nhưng khi đàm phán thì lại không hề nể nang một chút nào, ông chủ vẻ mặt cứng ngắc, xấu hổ, nói.

“Anh bạn trẻ, trông bộ dạng cậu rõ ràng không am hiểu sự đời nhưng lại cứng rắn đến bất ngờ... Được rồi, bốn ngày cộng thêm ba bữa, vậy đã được chưa?”

“Tốt rồi, Gossosan ♪”

Thanh niên mỉm cười, nhận lấy chìa khóa phòng.

“Tầng ba, phòng xa nhất bên trái. Vậy còn... họ tên?”

Ông chủ đã có chút sốt ruột, lấy sổ đăng ký ra, thanh niên đội mũ trùm đáp.

“Ừm... Ghi Kuuhaku (空白) là được.”

Sora quay quay chiếc chìa khóa trên tay, phát ra tiếng lách cách.

Bất thành linh vỗ vai em gái đang đứng xem đến nhập thần, trận đấu vào giai đoạn cao trào bên bàn kia.

“Xong hết rồi, thỏa thuận nghỉ ngơi bốn ngày... Mau tôn sùng anh trai vĩ đại của em đi... Em đang làm gì vậy?”

Shiro đang nhìn thiếu nữ tóc đỏ mà người đàn ông trung niên lúc này đã giới thiệu, tên là Stephanie... gì đó.

Trên mặt cô gái vẫn lộ rõ vẻ khổ sở ai ai cũng nhìn ra được.

Bộ dạng đó căn bản không thể khiến người ta tin rằng cô ấy còn có hy vọng chiến thắng.

“... Người đó... sẽ thua.”

“Hắn là vậy. Mà thế thì làm sao?”

Biểu cảm lộ liễu rõ rệt như vậy, dù trong tình huống có thể thắng thì cũng không thắng nổi.

Không biết chừng còn đúng như người đàn ông kia đã nói, huyết thống hoàng gia đều là kẻ ngốc.

Khi Sora nảy ra suy nghĩ đó thì... Cậu đột nhiên phát hiện.

“....A!”

Tiếp đó, cậu nhận ra ý nghĩa thật sự những gì em gái nói, không thể không cảm thán.

“Ồ ồ, là ý đó à... Đáng sợ thật đấy...”

“...Ừm.”

Nhìn Sora đang vừa đánh giá thiếu nữ áo đen vừa cảm thán, Shiro khẽ gật đầu.

“Thật đúng là... Kỹ thuật ăn gian(1) của thế giới này thật quá kinh khủng. Chẳng muốn gặp loại đối thủ như vậy tí nào..”

“...Anh, tự coi lại mình...”

Như bị bắt trúng chỗ hiểm, Sora lập tức vô cùng nghiêm trang phản bác.

“Hừ, không hiểu thì đừng nói. Ăn gian không phải chỉ ở lợi hại thế nào mà còn ở sử dụng như thế nào.”

“...Anh, có thể thắng, người đó?”

“...Có điều nơi đây không hổ là thế giới ảo tưởng... Nhắc mới nhớ, chưa nói đến chuyện không hề có cảm giác hiện thực mà vẫn chẳng có vấn đề gì cả, ngược lại còn thấy có vẻ thoải mái và dễ chịu nữa là sao?... Tại chơi game nhiều quá rồi à?”

Sora không trả lời câu hỏi của em gái mà vừa luyên thuyên những chuyện chẳng hề liên quan vừa tới chỗ cầu thang lên tầng ba.

“...Một câu hỏi, ngốc nghếch.”

Shiro bỗng xin lỗi.

... Đúng vậy, đối với 『 』 thất bại là chuyện không thể.

Tiếp đó.... trên đường đi, lúc sát qua.

Không biết tại sao... Sora quay sang phía thiếu nữ tóc đỏ, Stephanie... gì đó.

Hơi ngừng một chút.... Thấp giọng khẽ nói.

“....Này, bị ăn gian mà không biết sao?”

“....Ồ?”

Đôi mắt xanh biếc, đối lập rõ ràng với mái tóc đỏ rực của thiếu nữ lập tức tròn tròn.

Dù cảm nhận được ánh mắt của cô gái, vì câu nói bất thành linh đó mà ngây ngốc, đang nhìn theo lưng mình... Sora chung quy cũng không nói thêm tiếng nào, đi thẳng về phòng mình....

Chìa khóa xoay tròn, ổ khóa vang lên tiếng linh kiện kim loại lết kẹt chẳng khiến người ta có chút xíu cảm giác an toàn nào cả, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Bên trong phòng mọi thứ được làm bằng gỗ, giống kiểu phòng xuất hiện trong Oblivion và Skyrim (2), điển hình của loại phòng rẻ mạt.

Diện tích phòng rất nhỏ, mỗi bước chân lại làm sàn nhà kêu lên ken két, trong góc là bàn ghế như chỉ đặt cho có.

Ngoài đó ra thì chỉ còn một chiếc giường và một khung cửa sổ, bài trí cực kỳ đơn giản.

Đi vào trong phòng, đóng cửa lại, hai người cuối cùng cũng bỏ mũ trùm xuống.

Một thanh niên tóc đen bù xù, mặc áo thun, quần bò và giày vải – Sora.

Một cô bé gầy nhỏ, mái tóc trắng tuyền lòa xòa che phủ đôi mắt màu đỏ, mặc một bộ đồng phục thủy thủ học sinh – Shiro.

Sora tháo tấm áo chùng che phủ bộ trang phục quá là bất mắt, chưa từng xuất hiện tại thế giới này, chung quy cũng thờ phào một tiếng, ngã vật ra giường.

Cậu lấy điện thoại di động ra, đánh dấu vào bảng kế hoạch nhiệm vụ.

“... [Mục tiêu] Tìm kiếm chỗ ở [Hoàn thành]... Có thể nói như vậy rồi nhỉ?”

“...Ừm, em nghĩ, có thể.”

Xác nhận xong xuôi, Sora thở hắt ra một hơi thật dài, rên lên từ tận đáy lòng.

“A a a a a a a, mệt chết thôi, a a a a a a a....”

Câu nói này...

Ngay từ đầu đã quyết định, trước khi hoàn thành mục tiêu, tuyệt đối không được phép nói ra.

Tiếp đó, giống như vỡ òa, đã nói ra là không thể dừng lại, Sora bắt đầu oán thán không ngừng.

“Không thể được... Chắc chắn là không thể được.... Bao nhiêu lâu không bước chân ra khỏi cửa rồi, bắt đi xa như vậy chắc chắn là không thể được.”

Tương tự, Shiro cũng đã bỏ áo chùng, chỉnh sửa lại bộ áo thủy thủ đã nhăn nhúm của mình.

Tiếp đó mở cửa sổ, xác nhận khung cảnh.

Từ cửa sổ có thể miễn cưỡng nhìn thấy ở đằng xa... vách đá mà hai người hạ xuống lúc trước.

“...Con người, chỉ cần muốn, là sẽ làm được, vậy.”

“Đúng thế, nếu như không có động lực thì chẳng làm được gì cả... Câu nói đó thể hiện rất chân thực tình hình của chúng ta.”

Mặc dù giải thích tiêu cực như vậy... Em gái vẫn gật đầu về tán đồng.

“Có điều, cứ nghĩ là chân đã suy yếu rồi, không ngờ lại vẫn có thể đi xa như thế.”

“...Bởi vì, dùng chân, điều khiển, chuột?”

“Ồ...Hóa ra là vậy! Câu ‘nhất nghệ tinh, nhất thân vinh’ hóa ra là thật!”

“...Vốn, chưa bao giờ... Nghĩ theo, cách đó.”

Có vẻ đã cảm thấy đến giới hạn với kiểu đối đáp qua lại ấy, hai mắt Shiro đã khép lại một nửa.

Em gái bước đi liêu xiêu giống như sắp ngã xiu, đổ sập xuống người Sora.

Mặc dù bên ngoài không thể hiện ra nhưng qua hơi thở vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự khổ sở do cảm giác mệt mỏi đem lại.

.... Đó cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Không cần biết là thiên tài đến mức nào, cô bé cũng chỉ là một đứa nhỏ mười một tuổi.

Thức trắng suốt năm ngày liên tiếp, quyết đấu cờ vua cấp độ quốc tế, hành quân cường độ cao đủ khiến người ta ngất xiu... Trên dọc quãng đường xa

tập đến Sora cũng cảm thấy khổ sở (mặc dù đến giữa đường thì được Sora công), chỉ riêng việc cô bé đi đường không chút oán thán đã đủ khiến người ta phải kinh ngạc rồi.

Chính vì như thế, Sora mới quyết định trước khi đến đây quyết không được nói một câu than thở nào.

“Em đã rất cố gắng rồi. Giỏi lắm... Không hổ là em gái đáng tự hào của anh.”

Sora khẽ xoa đầu em gái, giống như đang giúp cô bé chỉnh trang lại mái tóc.

“...Úm. Chỗ nghỉ ngơi, xác nhận... Hoàn thành...”

“Ha ha, cái lúc bị đạo tặc tập kích còn đang nghĩ không hiểu mọi chuyện sẽ thế nào nữa.”

...Theo nói đó, suy nghĩ của Sora giống như quay trở lại mấy tiếng đồng hồ trước.

Cũng tức là... Lúc hai người bị bỏ lại lạc lõng giữa thế giới này không lâu.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Tay Mơ/beginner(2)

“Vậy, nên làm gì đây?”

“... (lắc đầu)”

Lần thứ hai tỉnh lại sau khi ngất xỉu vì mệt mỏi.

Sora vừa nguyên rủa cuộc đời đầy rẫy những điều phi lý vừa kêu gào những điều chỉ mình cậu mới hiểu đến kiệt sức.

Ở bên cạnh, sau khi đã bình tâm lại, Shiro liền biến thành một cái máy thờ dài.

Dường như cũng cảm thấy chán nản với chuyện này, dù đã trong trạng thái suy kiệt hai người vẫn lấy lại được sự bình tĩnh..

Sau khi rời khỏi vách đá, hiện hai người đang ngồi bên rìa một con đường thô sơ không được trải bất cứ thứ gì.

“... Anh, tại sao, tới đây?”

“Em thấy đấy, trong RPG (1) đây được gọi là [đường] đúng không? Để cho mọi người đi qua gì gì đó...”

Mặc dù không biết kiến thức trong game rốt cuộc có thể hữu dụng đến đâu, nhưng trước hết cứ để những chuyện này sang một bên.

“... Rồi, vào những lúc như thế này, chuyện đầu tiên cần làm là xác nhận những thứ chúng ta có trong tay.”

Giống như những gì cần làm trong loại game survival từng chơi trước đây, Sora nói.

Sau khi thống nhất được điểm này, hai người bọn họ bắt đầu lấy những gì mình có trong túi ra.

Những thứ được lấy ra là...

Smartphones của riêng Sora và Shiro, hai cái.

Máy chơi game cầm tay (DSP) (2), hai cái.

Pin dự trữ đa năng, hai cục. Hai bộ sạc điện chạy bằng năng lượng mặt trời, với nhiều đầu dây sạc khác nhau.

Cuối cùng là chiếc máy tính bảng mà đến lúc cuối cùng Shiro vẫn luôn cầm trên tay.

Cho dù nhìn thế nào cũng rất khó để tin được rằng trang bị của người gặp nạn lại phong phú đến như vậy.

Chỉ có điều... tất cả đều được dùng để chơi game.

Đây là những vật bất ly thân của hai người để có thể chơi game bất kỳ lúc nào, trong nhà vệ sinh, trong phòng tắm... thậm chí là cả khi mất điện.

....Nói thật là, không biết lúc gặp nạn thật sự thì những trang bị vừa tinh xảo vừa phong phú này có được tác dụng gì hay không nữa.

“... Quả nhiên, trong thế giới huyền ảo thế này thì đương nhiên là những thứ như sóng điện đều không thể nhận được.”

Sora nhìn màn hình điện thoại đang hiển thị ngoài vùng phủ sóng, nói.

Nhưng mà, đến buổi tối có thể dùng đèn nền để thay thế đèn pin, hơn nữa còn có thể chụp ảnh.

Bản đồ chức năng... tất nhiên là không hiệu quả, nhưng có thể dùng như la bàn.

Sora vừa thật lòng cảm tạ những tính năng cao cấp của smartphones gần đây, vừa nói.

“... Được rồi, Shiro, tắt điện thoại và máy tính bảng đi. Nhân lúc trời vẫn đang còn nắng, mau kết nối với bộ sạc năng lượng mặt trời để sạc lại pin. Trong máy tính bảng có e-book về game giải đố, dưới tình huống xấu nhất có thể dùng hướng dẫn sinh tồn trong đó.”

“... Roger...”

Shiro ngoan ngoãn nghe lời anh trai, tắt hai thiết bị, sau đó kết nối với bộ sạc năng lượng mặt trời để nạp điện.

Khi gặp phải tình huống bất ngờ, tốt nhất là nghe theo hướng dẫn của anh trai. Shiro hiểu rõ điều này từ những gì mình đã trải qua.

Tiếp đó, dùng sức mạnh của khoa học (điện thoại di động của Sora) để xác định phương hướng.

Nhưng giống như bị ném vào biển rộng mênh mông, trong tay chỉ có la bàn mà không có bản đồ đi biển, tình hình chẳng có chút tiến triển nào.

Rõ ràng đang nắm trong tay sản phẩm khoa học tiên tiến nhất, nhưng vẫn lạc lối trên đường đời, gục ngã xuống ven đường.

“...Ồ?”

Sora nhìn thấy mấy người trên đường (hay thứ giống như là đường) đang đi về phía này.

“Ồ! Thật tuyệt vời, kinh nghiệm RPG của anh quả nhiên có tác dụng rồi!”

“... Anh, bộ dạng kỳ lạ.”

Vừa nói dứt lời, nhóm người xuất hiện đột nhiên tăng tốc, tản ra chung quanh giống như muốn bao vây hai người họ.

Trang phục màu xanh lá cộng thêm đôi giày có vẻ dễ dàng đi lại...

“...Woa, đây không phải là bọn cướp sao!”

Sora không kịp được oán trời trách đất.

Bị lạc trên đường và thứ đầu tiên bọn họ gặp lại là “chúng ta chính là bọn cướp của thế giới ảo tưởng!”

Đối mặt với một đám người dữ tợn, hoàn toàn phù hợp với hình tượng kẻ xấu... Sora dùng thân thể bảo vệ Shiro, đã sẵn sàng để rất chân thành nguyện rửa ông trời.

Nhưng những gì phát ra từ miệng bọn cướp lại là...

“Hê hê... nếu muốn đi qua nơi này... thì phải chơi trò chơi với chúng ta!”

"....."

Và như thế, anh em hai người không thể không quay mặt nhìn nhau... nhưng mà...

“Đúng rồi, tên nhóc kia quả thật đã nói... đây là [Đây là thế giới thuần túy dùng trò chơi để quyết định tất cả].”

“... Những người này là, bọn cướp, ở đây?”

Hai người nhanh chóng chấp nhận sự thật này, sau đó so sánh đám người trước mắt với bọn cướp ở thế giới của mình.

Nhìn cảnh tượng khiến khá là tức cười, thậm chí còn có vẻ đáng yêu này, hai người không nhịn được phải bật cười.

“Các ngươi cười cái gì! Nếu không tiến hành trò chơi, vậy thì đừng hòng đi qua nơi này!”

Bọn cướp quát tháo vì không hiểu tại sao hai người lại bật cười.

Nhưng hai anh em đã bắt đầu thì thăm trao đổi với giọng không để cho bọn cướp nghe được.

“Một người đánh lừa một đám người, sau đó sẽ dùng mảnh lấy hết hành trang của bọn chúng... cảm giác như thế nào?”

“... Có vẻ... rất, hay.”

Sau khi nói chuyện xong, Sora vỗ tay “bộp” một tiếng.

“OK, được rồi, hãy phân thắng bại đi. Nhưng không may là trên người chúng tôi chẳng có đồng nào cả.”

“Hê, không sao cả, vậy thì...”

Nhưng mặc kệ những gì bọn cướp nói, Sora tiếp tục lên tiếng.

“Nếu chúng tôi thua thì mặc các vị muốn xử lý thế nào cũng được. Bán đi đâu hay làm gì cũng không thành vấn đề.”

“Hà?”

Thấy những gì định nói ra lại bị người khác giành nói trước, bọn cướp đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Ngược lại, nếu như chúng tôi thắng thì...”

Trên mặt nở một nụ cười khiến người ta phát run, anh trai nói.

“Các vị hãy dẫn chúng tôi đến con đường gần nhất ♪, à mà cời áo choàng mà hai người kia đang mặc đưa đây. Bởi vì trang phục của người ở thế giới khác thật sự quá nổi bật trên đường, điều này là cần thiết. Còn cả quy tắc trò chơi của thế giới này, nhớ phải phải lần lượt kê rõ đây nhé ☆”

Sora phát huy tính thích ứng cao của bộ não trò chơi của mình.

Tin chắc mình sẽ giành thắng lợi, cậu lần lượt bổ sung thêm yêu cầu.

Part 6

Suy nghĩ trở về hiện tại, Sora thì thầm

“[Mười nghìn ước]... à. Shiro, còn nhớ không?”

“... Ừm. Quy tắc... rất thú vị.”

Em gái trả lời với giọng mơ màng, giống như sắp chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ đã biết được quy tắc của thế giới này từ chỗ bọn cướp bị thua toi tã.

Sora mở bảng quy tắc đã được ghi vào điện thoại di động, học lại một lần.

[Mười nghìn ước]...

Có vẻ như đây là pháp tắc tuyệt đối do [Thần] của thế giới này định ra.

Mặc dù em gái dường như đã dễ dàng ghi nhớ, nhưng anh trai vẫn ghi lại vào điện thoại di động, nội dung cụ thể như sau:

[Một] Tại thế giới này, ngăn cấm tất cả hành vi sát thương, chiến tranh, cướp đoạt.

[Hai] Tất cả mọi tranh chấp đều phải giải quyết thông qua kết quả của trò chơi.

[Ba] Trò chơi tiến hành khi hai bên đặt cược ngang nhau theo phán đoán của mỗi bên.

[Bốn] Chỉ cần không trái với “điều thứ ba”, nội dung và món cược của trò chơi đều không quan trọng.

[Năm] Bên tiếp nhận khiếu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi.

[Sáu] Món cược đã “Thề trên mười nghìn ước” phải được tuân thủ tuyệt đối.

[Bảy] Trong trường hợp tranh chấp giữa các nhóm, sẽ do người đại diện của hai bên giải quyết.

[Tám] Một khi bị phát hiện gian lận trong trò chơi, sẽ bị xử thua cuộc.

[Chín] Với tên của Thần, những điều phía trên là quy tắc tuyệt đối không thể thay đổi.

“Còn có [Mười]... [Mọi người hãy cùng chơi một cách vui vẻ hòa thuận nhé]”

.....

“Điều thứ chín đã dùng từ [phía trên] để tổng kết, nhưng điều thứ mười..”

Nghĩa là, có thể nói rằng người chơi không bị ép buộc phải hòa thuận với bên đối chiến.

Hoặc là nói, [dù sao thì đám người các người cũng chẳng có cách nào chung sống hòa thuận với nhau được].

Cảm thấy sự mỉa mai trong [Mười nghìn ước], trong đầu Sora lại hiện lên khuôn mặt vui vẻ của kẻ tự nhận là [Thần] kia.

“Tên nhóc đưa chúng ta đến thế giới này... Nếu nó thật sự là [Thần], tính cách cũng không hề tệ.”

Cắt điện thoại di động vào, anh trai cười khỏ nói.

Lúc nằm trên giường suy nghĩ như vậy.

Cảm giác mệt mỏi lập tức dâng lên, ý thức trở nên mơ hồ, suy nghĩ cũng bắt đầu rời rạc.

“... Nghĩ lại thì đó cũng là chuyện đương nhiên. Dù sao sau khi thức đêm năm ngày lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy...”

“... U...”

Bên cạnh anh trai đang lằm bằm, em gái nắm lấy cổ tay Sora đã sớm tiến vào giấc mộng đẹp.

Sau khi nằm xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt dưới làn tóc mai, nước da trắng ngần như gốm sứ và gương mặt xinh xắn như một tác phẩm nghệ thuật.

Nhìn dung mạo tinh tế như búp bê của cô bé, nói hai người là anh em thật giống như một câu chuyện cười dở tệ.

“Không phải anh luôn nói ít nhất cũng phải đắp chăn sao... sẽ bị cảm đấy.”

“... U.”

Nghe anh trai nói, em gái dùng giọng nói uể oải đề xuất yêu cầu “đắp giúp em đi”.

Mặc dù Sora hơi do dự khi đắp tấm chăn đầy mùi bụi bặm lên người em gái, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là không có.

Nhìn khuôn mặt say ngủ và tiếng thở đều đều của em gái, anh trai chợt suy tư.

(... Vậy thì, bắt đầu từ giờ nên làm gì đây...)

Sora lấy điện thoại di động ra hí hoáy.

Muốn tìm thử xem có phần mềm nào giúp ích được hay không.

(...Mặc dù trong các tác phẩm phiêu lưu đến thế giới khác, việc đầu tiên cần lưu ý chính là phương pháp trở về...)

..... Cha mẹ đã không còn trên đời này.

..... Em gái không được xã hội chấp nhận.

..... Chính mình lại không thể chấp nhận xã hội.

..... Một thế giới.... không chốn dung thân, ngoại trừ vài bất ngờ nho nhỏ phía sau màn hình.

“... Đây, sao đám nhân vật chính bị ném đến thế giới khác ấy lại cứ muốn trở về cái thế giới như vậy nhỉ?”

Mặc dù biết cô bé đã ngủ, Sora vẫn thử đưa ra câu hỏi, nhưng quả nhiên không nhận được câu trả lời.

Lại nghĩ xem sẽ phải làm gì sau khi nghỉ ngơi ở đây bốn ngày.

Sora thử suy tính... nhưng trước khi đưa ra kết luận, cơn buồn ngủ đã cắt đứt suy nghĩ của cậu.

... Cộc cộc, có một âm thanh vang lên.

Không ngờ lại tỉnh dậy vì tiếng gõ cửa lịch sự quá mức như thế...

Là vì đến một nơi xa lạ nên thần kinh trở nên quá mẫn cảm chăng?

Sora cố ra lệnh cho thân thể vẫn đang kêu gào còn chưa ngủ đủ giấc phải im miệng, tiếp đó khởi động bộ não nhanh chóng hoạt động.

“...U’, nya.”

... Thế nhưng, có vẻ em gái không giống được như mình.

Khóe miệng em gái còn vương một dòng nước miếng, bám chặt lấy tay anh trai ngủ say.

Trên mặt lộ ra một vẻ [in the dream] không gì sánh được, khiến người ta cảm thấy bình yên, khiến người ta hâm mộ.

“Đúng thế, nếu nghĩ lại thì trên thế giới này, những hành vi giết chóc, cướp đoạt đều không thể thực hiện được...”

Cũng có nghĩa là.... Những chuyện vốn phải đề phòng thì tại thế giới này đều biến thành không cần thiết.

Đại khái là đã hiểu được điểm này... À không, chắc chắn là đã hiểu rõ điểm này mới đúng.

Sora nhìn em gái chỉ trong thời gian ngắn đã thích ứng với thế giới này, đang lộ ra vẻ bình yên nằm ngủ ngon lành, chỉ biết cười khổ.

“Quả nhiên là về mức độ đầu óc linh hoạt thì thật sự không thể bì được...”

... Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa lịch thiệp lại vang lên, Sora đáp.

“A, tới đây tới đây, là ai vậy?”

“Tôi là Stephanie Dora, tôi muốn hỏi thăm một chút về chuyện sáng nay...”

....Stephanie À!

Sora lấy điện thoại di động, xác nhận hình ảnh đã chụp lúc trước.

Trong ảnh là một thiếu nữ tóc đỏ rực, mắt xanh biếc, đáng vẻ rất cao quý.

Rõ rồi, ở quán rượu dưới tầng... hình như cũng là một điểm thi đấu trò chơi lựa chọn quốc vương mới.

“A, tới đây, ra mở cửa đây.”

“... Nya....”

“.... Em gái à, được em ôm lấy đúng là niềm hạnh phúc của anh, chỉ là, có thể thả tay anh ra được không, kiểu này không thể mở cửa được.”

“... ?.... Sao vậy....?”

Em gái tuy vẫn trong trạng thái nửa ngủ mê nhưng rút cuộc vẫn thả tay anh trai ra.

Sora kéo lê thân thể nặng chình dậy khỏi giường, mỗi bước đi lại làm sàn nhà phát ra tiếng cọt két, đi tới trước cửa phòng, mở cửa ra.

Xuất hiện bên ngoài cửa là “Stephanie” với vẻ mặt khác xa với hình ảnh trong điện thoại... Bộ dạng giống như vừa chịu đả kích cực lớn.

“.... Tôi có thể vào được không?”

“À, được, xin mời.”

Cứ như vậy, Stephanie được mời vào trong phòng.

Tiếp đó được dẫn tới chiếc ghế đặt cạnh bàn nằm trong góc phòng.

Sora ngồi xuống giường cạnh em gái vẫn đang mơ màng ngủ nên có chút nghiêng ngả.

Người lên tiếng trước là Stephanie

“...Rút cuộc là, có chuyện gì ở đây vậy?”

“...Cái gì? A, phải giải thích trước một chút, do hai chúng tôi là anh em nên đây không phải là...”

“...Ừ.... Bị anh, bỏ rơi rồi...”

.... Cần đính chính lại.

Không phải nửa tỉnh nửa mê... mà là tám phần vẫn đang trong trạng thái ngủ say, em gái đang nằm úp lên lưng Sora.

Mặc dù không biết quan niệm thường thức trong thế giới này là như thế nào nhưng chung quy vẫn cần giải thích một chút.

“Cái này... Hình như cô đang hiểu nhầm? Tôi, Sora, thời gian không có bạn gái = tuổi đời, hiện tại đang trong quá trình tuyển chọn bạn gái nhé ♪”

“.... Cái đó thì thế nào cũng được.”

Nhưng Stephanie ừ ừ đáp, đáng vẻ hoàn toàn không có ý định tiếp nối đề tài.

“Hiện tại, tôi muốn hỏi về chuyện lúc ban sáng.”

Ban sáng... ban sáng. Hơ, là chuyện gì đây nhỉ?

Mà bây giờ là mấy giờ rồi? Bên ngoài cửa sổ cũng không thấy ánh nắng mặt trời chiếu vào...

Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, trên đó hiển thị từ lúc bắt đầu nghỉ ngơi đến giờ đã qua bốn tiếng đồng hồ... Hẳn là đã ngủ được từng ấy.

“Ban sáng, lúc đi ngang qua anh có nói với tôi là, ‘bị ăn gian mà không biết’ hay gì đó tương tự.”

Em gái miệng vẫn còn đang lẩm bẩm những lời mơ hồ không rõ ràng trong cơn mơ, có lẽ là đã nghe được cuộc đối thoại, cô bé tiếp tục nhắm mắt, nói.

“... Quả nhiên là.... thua rồi?”

Giống như bị thái độ đó của em gái kích động.

“.... Đúng thế.... Không sai một chút nào, tôi thua rồi! Cứ như thế, tất cả đều kết thúc rồi!”

Nhìn Stephanie đứng bật dậy gào thét, Sora bịt tai lại.

“Ừm... Do không ngủ đủ giấc nên âm thanh cứ vang vọng lại trong đầu, làm ơn đừng hét to quá...”

Nhưng đối với Stephanie đang nổi khùng lên, vừa cảm túi da đập loạn xạ lên bàn vừa kêu gào, có vẻ yêu cầu nhỏ nhỏ đó của Sora hoàn toàn không hề lọt vào tai cô nàng, thậm chí Stephanie còn bắt đầu hét lên với âm điệu chói tai hơn nữa.

“Nếu đã biết là đối phương chơi gian lận rồi, anh trực tiếp nói cho tôi biết nội dung gian lận không phải là tốt rồi sao! Rõ ràng chỉ cần vạch trần sự thật ra là có thể thắng rồi!”

Sora nhớ lại ghi chép đã lưu lại trong điện thoại trước khi ngủ thiếp đi, nói.

“À... Điều thứ tám trong [Mười minh ước], nếu bị phát hiện gian lận trong trò chơi thì sẽ bị xử thua.....”

Cũng có nghĩa là, cho dù biết rõ là mình đang bị gian lận đến đâu đi chăng nữa.

Nhưng nếu không thể phát hiện ra.... Cũng tức là nếu không thể chứng minh thì sẽ không thể khiến đối phương bị xử thua.

“Nhờ có anh mà tôi thua rồi! Giờ đã bị loại khỏi vòng cạnh tranh vị trí quốc vương rồi!”

“...Có nghĩa... là...”

Shiro đang mơ mơ màng màng, ậm ả ậm ừ nói.

“... Thua rồi... Thấy không cam tâm, nên tới đây.... trút giận?”

Nghe câu nói thẳng tuột không chút kiêng nể của em gái, Stephanie như bị chọc trúng điểm yếu, nghiêng răng ken két.

“A... Em gái à. Có thể tạm dừng hành vi giả bộ ngủ mê rồi đổ thêm dầu vào lửa đó không?”

“...Ừ... Tại sao, lại bại lộ?”

“Lúc anh nói [đang trong quá trình tuyển chọn bạn gái] thì đã tỉnh rồi đúng không... Noi này vốn đã là chỗ không có đồng đội rồi, nói thế nào bây giờ nhỉ,

phải nên thân thiện hơn...”

.... Thế nhưng

Đang nói tới đây, Sora bỗng dừng lại.

Đột nhiên.... Một ý nghĩ hiện lên trong đầu cậu.

Giống như nhận ra điều gì đó từ vẻ mặt anh trai, Shiro lập tức im lặng.

Mặt khác, Sora giống như đã biến thành một người khác, lộ ra một nụ cười mỉa mai, nói.

“....Có điều, em gái nói cũng không sai. Loài người cứ thất bại liên tiếp cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

“... Anh nói cái gì?”

Stephanie hoàn toàn sững sờ, khóe miệng hơi hơi co giật.

Nhưng Sora mặc kệ sự ngạc nhiên của cô gái, ngược lại còn cố ý dùng ánh mắt hạ lưu, bắt đầu sẫm soi thân thể Stephanie.

Giống như một công nương trong thế giới huyền ảo, mặc một bộ lễ phục nhẹ đầy vải ren.

Ánh mắt Sora giống như một cái lưỡi, lướt qua lướt lại trên thân thể dù đã mặc áo váy vẫn không che lấp được vẻ nõ nang.

Cậu cẩn thận lựa chọn từ ngữ... có thể kích động đối phương đến mức cao nhất.

“Ngay cả mức độ ăn gian thấp như vậy cũng không nhìn ra được, lại còn vô duyên vô cớ tới đây nổi khùng... Thậm chí bị một đứa bé nói trúng tim đen liền ra vẻ nghiêng răng nghiêng lợi hung dữ... Đúng là óc ngắn. Nếu đây là dòng máu của quốc vương tiền nhiệm thì thất bại hết lần này đến lần khác cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

Đối mặt với Sora đang vừa nói vừa nhìn cô với ánh mắt đầy thương hại trước một sinh vật kém trí tuệ ...

Đôi mắt Stephanie tròn trũng rồi nhanh chóng biến thành vẻ phần nộ không thể kiềm chế nổi, toàn thân run bần bật, nhìn chằm chằm vào Sora.

“... Xin hãy... Rút lại lời vừa rồi.”

“Rút lại? Ha ha, tại sao?”

“Không nói đến bản thân tôi.... Tôi tuyệt đối không cho phép anh xúc phạm luôn cả ông nội tôi!”

Nhìn Stephanie run rẩy phản kháng, Sora chỉ khịt mũi, xua xua tay.

“Cô sở dĩ không thể phát hiện ra gian lận là vì cô chỉ chú tâm vào phòng thủ.... Trong khi đáng lẽ phải chấp nhận rủi ro để tìm cách chiến thắng hơn là lựa chọn phương pháp an toàn, người như cô luôn chỉ biết cắm đầu vào bảo vệ an toàn cho bản thân, căn bản không có tâm trí đâu để phân tích động tác của đối thủ.”

Khóe miệng cậu nhếch lên thành một nụ cười đầy vẻ mỉa mai, nói tiếp.

“Tư duy đơn giản, dễ nổi nóng, ngay cả cảm xúc bản thân cũng không khống chế nổi, lại còn bảo thủ. Tôi thật sự phải nói rằng [không còn gì để bàn] nữa.”

“... Tôi đã yên lặng lắng nghe, vậy mà anh....!!”

Ngăn Stephanie vừa nhảy dựng lên khỏi ghế, bộ dạng như muốn tóm lấy mình, Sora tiếp tục nói.

“Vậy thì,hãy chơi một trò chơi.”

“...Eh? A, ha?”

Stephanie lập tức cảm thấy mê hoặc, nhưng vẫn âm thầm cảnh giác, lên tiếng hỏi.

“Không sao cả, cũng không cần phải suy nghĩ quá phức tạp làm gì, chỉ là Oẳn tù tì (Janken) thôi. Đã nghe tới chưa? Oẳn tù tì.”

“Oẳn tù tì....? Cái đó... Ừ, có biết.”

“Tốt, thế giới này chung quy cũng có cái tốt. Vậy thì dùng trò này để phân thắng bại đi, chỉ có điều...”

Vừa nói Sora vừa giơ một ngón tay lên.

Giống như muốn Stephanie thật chú ý lắng nghe, cậu thông thả giải thích.

“Không phải là oản tù tì bình thường... Đã hiểu chưa? Tôi sẽ chỉ ra bao.”

“.....Ha?”

“Nếu tôi ra cái gì khác ngoài bao thì coi như là [tôi thua]... Thế nhưng, nếu như tôi ra gì khác ngoài bao mà thắng cô thì vì trong tình huống đó cô cũng thua nên kết quả sẽ tính là [hòa]... Đương nhiên, nếu như tôi ra thứ gì khác ngoài bao mà vẫn không phân thắng bại thì kết quả cũng sẽ là [tôi thua].”

“.....”

Chỉ cần ra gì khác ngoài bao thì coi như thua?

Rút cuộc thì tên này đang nghĩ cái gì đây? Stephanie càng thêm cảnh giác.

“.... Đặt cược, bằng cái gì?”

Nói chuyện nhanh gọn thế này đúng là tiện lợi... Vừa nghĩ như vậy Sora vừa cười nói.

“Nếu như cô thắng, tôi sẽ tiếp nhận tất cả mọi yêu cầu của cô. Không cần biết là lý do cô thua hay là chân tướng trò gian lận, tất cả đều có thể giải đáp, về chuyện nói ông vua già ngu ngốc là kẻ ngốc, kể cả cô muốn tôi lấy cái chết để tạ tội cũng chẳng sao cả.”

“.... Anh...”

“... Thế nào! Ngược lại nếu như tôi thắng thì cô phải chấp nhận toàn bộ mọi yêu cầu của tôi.”

Trên khuôn mặt đang vô cùng vui vẻ của Sora bỗng hiện vẻ lạnh lẽo băng giá, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khiến người ta phải rùng mình sởn gai ốc.

Cậu tiếp tục nói với giọng điệu khiến người ta cảm thấy khinh bỉ, chán ghét và cũng... cực kỳ lạnh lùng tàn nhẫn.

“Bên tôi đã cược cả tính mạng rồi nhé... Cô đánh cược gì đó đại loại như trinh tiết cũng không thành vấn đề phải không?”

Stephanie chợt cảm thấy một luồng hơi lạnh ập tới làm cho máu nóng đang bốc lên não nguội hết xuống.

Thế nhưng, do đầu óc đã bình tĩnh lại nên cô thận trọng.. đặt câu hỏi.

“Nếu như... hòa thì sao?”

“Nếu vậy thì tôi sẽ cho cô một chút gợi ý về trò ăn gian... Để đổi lại.”

Sora lại đột ngột thay đổi, gãi gãi đầu giống như rất là khó xử, cười nói.

“Có thể thỏa mãn một yêu cầu nho nhỏ của tôi không? Mặc dù dựa vào những gì có hiện tại thì cũng có thể miễn cưỡng qua được vài ngày... Nhưng nói thẳng thắn ra thì, sau khi ở đây hết bốn ngày thì cả chỗ ở lẫn thức ăn đều hết sạch. Hơn nữa tiếp theo đây chúng tôi sẽ phải làm gì nữa cũng là chuyện rất đau đầu...”

“.... Cũng có nghĩa là, muốn tôi cung cấp chỗ ăn ở cho hai người?”

Nghe Stephanie hỏi ngược lại, Sora chỉ mỉm cười không đáp.

.... Không hề nói một tiếng nào.

Cũng tức là muốn tạm thời ăn nhờ ở đậu? Cái tên này.

“Cô thấy thế nào....? Chấp nhận, hay là từ chối?”

“....”

“Mặc dù vậy, đến bây giờ cho dù là biết được phương pháp ăn gian của đối phương đi nữa thì cô cũng đã không còn tư cách cạnh tranh ngang vàng nữa rồi. Càng huống hồ cô lại là người chỉ thích chiến lược phòng thủ, cũng chẳng cần thiết phải chấp nhận rủi ro như vậy, cho dù có từ chối cũng không sao đâu.”

Sora khiêu khích một cách trắng trợn.

Mặc dù rõ ràng là khích tướng như thế... Nhưng Stephanie vẫn tiếp nhận không hề sợ hãi.

“... Được rồi, bắt đầu trò chơi đi... [Acciente]!”(1)

.... Đó là lời thề khi tiến hành trò chơi tuân theo [Mười mệnh ước].

Tuân theo mười điều mệnh ước... Cũng tức là phát lời thề với Thần, tiến hành cuộc đánh cược tuân thủ tuyệt đối.

“Ok.... Vậy thì tôi cũng [Acciente].”

Sora mỉm cười khặc khặc.... Bộ dạng khiến người ta không nhìn thấu được suy nghĩ, lập lời thề.

Thế nhưng trong đầu Stephanie đã bắt đầu vận chuyển, suy tính kịch liệt.

.... Chỉ có thể ra bao?

Chẳng lẽ hần nghĩ nói như vậy là mình sẽ hón hờ ra kéo sao?

Xét theo điều kiện hần đưa ra.... Ý đồ của gã này rất rõ ràng.

Mục tiêu mà hần đang nhắm tới... Chỉ có thể là chuyện đó.

Tên này chỉ muốn có được chỗ ăn ở... Hơn nữa hần căn bản không hiểu bản chất của trò gian lận.

Đó không phải điều cần quan tâm lúc này.

Nếu như hần ra cái gì khác ngoài bao thì sẽ thua, vậy xác suất thắng của mình là....

Búa: 2 thắng 1 thua. Kéo: 2 thắng 1 hòa. Bao: 1 thắng 2 hòa.

Hần nói sẽ không ra gì khác ngoài bao.

Nếu mình ngoan ngoãn ra kéo thì hần sẽ ra búa.

Hần đang chuẩn bị nói “Ha ha, đúng như tôi nghĩ... Cảm ơn nhé đồ ngốc” để châm chọc mình đây.

Nhưng nếu như vậy, nếu như ra bao... Thì sẽ không thể thua được.

Làm vậy gần như có thể xác định là sẽ hòa, nhưng thực tế thì vẫn như những gì hần muốn.

.... Cái tên này nhất định là cho rằng mình chắc chắn sẽ không ra búa...

Bởi vì đó là lựa chọn duy nhất mà mình có thể thua!

.... Hần coi mình như đứa ngốc đây!

Búa cũng được mà kéo cũng được, xác suất chiến thắng của mình là [2:1].

Muốn hòa à.... Ta sẽ không để mi được đắc ý đâu!

Stephanie đưa ánh mắt sắc bén nhìn trừng trừng vào Sora, giống như muốn thủng cậu ta ra.

“.....U”

... Thế nhưng, trông thấy vẻ mặt Sora, cô lại không khỏi cảm thấy nghệt thờ.

Bởi vì cái gã ngạo mạn khiến, người ta cảm thấy chán ghét đó.... đã không còn nữa.

Trên mặt cậu ta chỉ có sự trầm tĩnh, bình ổn, tự tin vào thắng lợi cùng một nụ cười nhàn nhạt.

Thấy dáng vẻ Sora như vậy.... Stephanie như bị dội một gáo nước lạnh, máu nóng vừa bốc lên đã lại rút lui xuống.

... Không đúng, không thể nôn nóng, phải bình tĩnh lại.

Tự nhủ thầm trong lòng như vậy, Stephanie một lần nữa bắt đầu suy nghĩ.

Sao lại dễ dàng mắc phải loại khiêu khích cực kỳ rõ ràng, cực kỳ đơn thuần, không chút lý trí này như thế.

Stephanie tự nhắc nhở mình rồi chốt chú ý tới một việc.

.... Đúng rồi.

Đó không phải là chuyện đương nhiên sao.

Kẻ này.... Cái tên này... Không phải đúng như hần đã tự nói, không có lựa chọn nào khác ngoài ra bao sao!

Ngoài đó ra, không cần biết là hần dùng phương pháp nào, đều không thể [chiến thắng] được.

Vậy thì... Không cần biết là mình ra cái gì, tên này đều sẽ như tuyên bố, chỉ có thể ra “bao”...

Nếu thắng thì là ‘may mắn’, nếu hòa thì ‘đã nằm trong dự tính’... Là như vậy thôi!

Khả năng thua cuộc là.... Dù có ra cái gì cũng giống nhau thôi!

“Vậy thì, bắt đầu được rồi chứ nhỉ?”

Sora mỉm cười giống như đã chiến thắng, nói... Nhưng.

“Ừ, là anh mới đúng. Đã chuẩn bị tinh thần tuân thủ mệnh ước chưa?”

Cũng tương tự, Stephanie trả lời, tin chắc mình sẽ giành chiến thắng.

(Ta đã nhìn thấu được mi sẽ ra cái gì rồi.. Chuẩn bị để làm vẻ mặt thất bại đi!)

“Vậy bắt đầu nhé, chuẩn bị, Jan, Ken....”

.... Pon.(2)

Stephanie ra “kéo”

“Cái...”

.... Trợn tròn mắt vì thấy Sora đã ra “búa.”

“Cái, cái gì.... Tại, tại sao... lại như vậy...”

“Mặc dù việc cô không bị khiêu khích mà ngoan ngoãn ra búa đã đủ để khen ngợi rồi.... Nhưng vẫn còn non lắm”

Và như thế... Về tự tin lạnh lùng cùng nụ cười khinh bạc đều biến mất.

Sora chỉ đơn giản ngồi lại xuống giường, bình thần nói thay Stephanie những suy nghĩ trong lòng cô.

“Ban đầu là định thuận theo khiêu khích của tôi, ra lựa chọn duy nhất có khả năng thua là búa.”

“.....”

“.....Thế nhưng biểu hiện của tôi quá bình tĩnh nên cô nhận định rằng tôi buộc phải ra bao mới có thể giành được [chiến thắng].”

“....Sao....”

Bị nhìn thấu rồi... Cũng tức là, tất cả biểu hiện đó... Đều là giả bộ?

“Đến được chỗ này đã là rất tốt rồi... Nhưng nếu muốn tôi thua thì phải ra “bao” mới đúng... Nếu làm vậy không những có thể phá tan cơ hội chiến thắng duy nhất của tôi mà còn có thể gấp đôi xác suất thắng được tôi.”

.... Tất cả đều bị nhìn thấu, không đúng, là bị hần sắp đặt hết.

“Ừ....”

Stephanie chỉ còn biết cắn môi, ngả phịch xuống, hai tay chống đất.

Không chỉ cả quá trình bình tĩnh lại... Mà đến cả suy nghĩ muốn giành chiến thắng của cô cũng đều đã nằm trong sự tính toán của đối phương.

.... Nói đến cùng thì cũng là chuyện đó.

Sáng nay sở dĩ Stephanie thua, có thể nói nguyên nhân cũng chính là điểm ấy.

Nhưng Sora vẫn tiếp tục.

“Hơn nữa, trò chơi này ngay từ ban đầu đã là chiến thắng của tôi rồi.”

“Tôi biết rồi. Anh muốn đánh hòa đúng không. Được rồi, ăn ở gì đó....”

Stephanie chán chường hỏi đáp... Thế nhưng,

“Ừm, chính là chỗ này. Chỗ này chỗ này.... [có gì đó không đúng] ?”

“...Hả?”

“Cố~ nghĩ lại mà xem nhé. Lúc đó tôi nói thế nào?”

.... Có thể thỏa mãn một yêu cầu nho nhỏ của tôi không? Mặc dù dựa vào những gì có hiện tại thì cũng có thể miễn cưỡng qua được vài ngày... Nhưng nói thẳng thắn ra thì, sau khi ở đây hết bốn ngày thì cả chỗ ở lẫn thức ăn đều hết sạch. Hơn nữa tiếp theo đây chúng tôi sẽ phải làm gì nữa cũng là chuyện rất đau đầu...

“Đúng~ rồi, ở đó có vấn đề đó! Tôi có nói cụ thể cái... [yêu cầu nho nhỏ] đó là gì không?”

“..... A!”

Stephanie vội vàng đứng dậy, phản đối quyết liệt.

“Ồ, nhưng mà, không phải tôi đã xác nhận lại với anh là có phải yêu cầu chỗ ăn chỗ ở gì đó không rồi sao!?”

“Ừ, cơ mà, tôi~ có khẳng định lại là đúng thế đâu....”

Stephanie vận chuyển đầu óc đến cùng cực, như muốn tái hiện lại cả hình ảnh lẫn âm thanh chuyện vừa xảy ra lúc này.

Cố ý không có nơi ở, không có thức ăn, sau đó không biết làm thế nào để che đậy ý đồ.

Sora... Cái tên này... Hấn chỉ...

Chỉ mỉm cười.

.... Cho nên mình cứ đương nhiên nghĩ rằng hấn chỉ muốn kiếm chỗ ăn chỗ ngủ...

“A.... a....”

“Có vẻ cô đã hiểu ra rồi nhĩ! Vậy thì mời cô cẩn thận lắng nghe [yêu cầu nho nhỏ] của tôi nhé ♪”

Sora nở một nụ cười thỏa mãn, chợt đứng bật dậy.... chỉ tay vào Stephanie nói.

Im lặng, trong thời gian~ dài.

Người phá vỡ sự yên lặng là Shiro vốn vẫn ngồi lặng lẽ, đơn thuần đóng vai khán giả.

“... Cái này, anh?”

“Hư hư hư, thế nào em gái? Thấy kế hoạch hoàn hảo của anh chấn động đến nỗi không nói được gì phải không?”

Mặc dù không hiểu ý em gái nói nhưng giờ Sora đã chìm đắm trong yêu cầu hoàn mỹ của mình rồi.

Điều thứ sáu trong [Mười mệnh ước] – Món cược đã “thề trên Minh ước” phải được tuân thủ tuyệt đối.

Tiếp đó nếu căn cứ theo điều thứ chín.... Do ảnh hưởng từ sức mạnh của Thần, kết quả là không thể phản hồi.

Vậy thì đương nhiên là, có thể nhận định rằng trong quá trình đó không tồn tại ý chí tự do cá nhân!

Thế nhưng....

“.... Cái đó.... Chuyện này, là thế nào...?”

Nhìn em gái đến bây giờ vẫn chưa thể hiểu ra, lần này đến lượt Sora lộ vẻ khó hiểu.

“Ô kìa, lạ thật đấy, My little sister (1). Không phải người ta vẫn hay nói, tình yêu là mù quáng sao? Nếu như tuyệt đối tuân thủ Minh ước là pháp tắc của thế giới này thì đương nhiên là sẽ [hiển dăng tất cả] đúng không? Không cần biết là ăn ở hay là tiền bạc, thậm chí cả người cũng có thể có được, không phải là một đá ba chim sao ♪”

Nhìn Sora như đang muốn nói đầu óc em vẫn luôn rất tốt tại sao giờ lại không hiểu.

Shiro khẽ lẩm bẩm

“....[Trở thành vật sở hữu của tôi].... Như vậy, không được.... sao?”

“.....Hả?”

“..... Nếu nói như thế, sẽ, có được tất cả.”

“....Eh, a, huh?”

Trong khoảnh khắc, trí óc Sora trở nên hỗn loạn, tiếp đó bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Nếu ra mệnh lệnh là [Trở thành vật sở hữu của tôi] như em gái đã nói.

Tất cả vật sở hữu của vật sở hữu sẽ tự động biến thành của mình...

“A, eh? Nếu làm theo cách đó sẽ càng có lợi hơn.... O?”

Tại sao lại không nghĩ ra...?

Đáng ra là phải nói như vậy chứ?

Đề ra chiến lược, kế hoạch là việc của bản thân mình, Sora cũng có đủ khả năng và thực lực để cụ thể hóa chủ trương mà mình đã đặt ra, tại sao lại....

“...Anh, tự thêm, mong muốn của mình vào?”

“.....A?”

Em gái.... sợ là không phải vì buồn ngủ, hơi nheo mắt lạnh lùng nhìn Sora.

“A a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a.”

Và Sora ôm đầu thét lên.

“Chẳng, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ lại như vậy? Là cái cảm giác tự ti nghĩ rằng nếu lỡ mất dịp này thì cả đời sẽ không còn cơ hội nào để có bạn gái nữa, khiến khả năng phán đoán của mình mất sự chính xác vào lúc quan trọng nhất sao? Ngu, ngu quá.... Tại sao, mình, mình lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn như thế.....”

Không thể nào.

Bản thân là tham mưu trong 『 』 vậy mà lại mắc phải sai lầm như thế.... Sora chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Giống như là đang rất không hài lòng, Shiro tiếp tục hậm hực nói.

“... Anh...từng bảo.... không có bạn gái, cũng được.... chỉ cần có Shiro... là đủ rồi.”

“ĐÂY LÀ ANH MẠNH MÒM~~ THẬT SỰ XIN LỖI MÀ~~”

Nhìn Shiro đang xụ mặt ngồi trên giường, Sora quỳ xin lỗi đúng thế dozega(2) ngũ thể đầu địa dưới đất.

“Dù, dù sao cũng không thể ra tay với em gái được! Huống hồ em mới mười một tuổi! Sẽ bị cảnh sát tóm cổ mất! Anh đến từng này tuổi rồi, có mong muốn như vậy cũng là chuyện đương....”

Anh trai mềm mại miệng cười tìm đủ mọi lý do biện hộ. Em gái thì chỉ lạnh lùng nhìn lại.

Còn cả,

“.....”

Người trong cuộc, nạn nhân bị yêu cầu, Stephanie lại bị vút sang một bên, chỉ cúi gằm đầu run rẩy.

Đúng thế. Đúng như Sora nghĩ, không ai có quyền cự tuyệt Minh ước. Đó là phép tắc tuyệt đối của thế giới này.

Thế nhưng... Da mặt nóng bừng, tim đập thình thịch không cách nào ngừng lại.

Thấy Sora từ lúc vừa bắt đầu đã chỉ chú tâm tới em gái mà bỏ mặc mình, lồng ngực bỗng như thất lại.

.... Dù cho đó là phép tắc của thế giới này đi nữa.

Không thể nào.

Vì một chàng trai như vậy.

Vì một kẻ như vậy.

.... Mà lại có cảm giác.....”ghen tuông”?....!

“KHÔNG THỂ CHẤP NHẬN CHUYỆN NÀY ĐƯỢC~~!”

“Oa! Giật cả mình!”

Chấn động đến từ phần nộ cuối cùng cũng khiến Stephanie đứng bật dậy, gào lên.

Vốn muốn kiên quyết kháng cự lại tình cảm bị cưỡng ép truyền vào mình, trừng trừng nhìn Sora... thế nhưng.

“.... Ừ, ừ ừ!”

Khoảnh khắc ánh mắt cô chạm vào mắt Sora, nhịp tim đột nhiên tăng vọt, da mặt cũng càng nóng bỏng hơn.

“Cái, cái, cái cái cái đó là [yêu cầu nhỏ nhỏ] kiểu gì chứ! Anh, anh coi trái tim của một thiếu nữ thành cái thứ gì vậy!?”

Stephanie vội dời ánh mắt, gào lên, cố không để bị phát hiện ra.

Mặc dù hùng hù hỏ hỏ đứng dậy nhưng chung quy vẫn thiếu đi một chút nhuệ khí.

“À, ờ... Chuyện đó thì...”

Sora gãi gãi đầu, lộ vẻ xấu hổ, ánh mắt đảo qua đảo lại.

Do sai lầm vừa xảy ra, những dự định sắp sửa triển khai đều lập tức không thể thực hiện được nữa, Sora không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Chuyện, chuyện này, Shiro? Làm gì bây giờ?”

“... Không, biết...”

“Ừ ừ...”

Vô cùng xấu hổ vội xin trợ giúp từ em gái nhưng bị từ chối lạnh lùng...

“Thật là.... E hèm!”

Không còn cách nào nữa, Sora chung quy cũng hạ quyết tâm, hắng giọng một tiếng.

Quyết định coi như sai lầm chưa từng xảy ra.

Mà nếu nghĩ lại thì vẫn có thể cảm thấy tâm tình thoải mái, Sora không khỏi bắt đầu cười cười ngơ ngẩn.

“Tiêu chuẩn chi tiết thế nào là tùy mỗi người. Ví dụ như ăn một miếng bánh ngọt thôi cũng có thể là ăn một miếng hết luôn cả cái bánh.”

Đại khái là đã khôi phục lại trạng thái cũ, Sora bắt đầu nói năng lưu loát như trước.

“Đó, đó không phải là lừa đảo sao!”

Nhưng Stephanie không thể chấp nhận nổi cách giải thích như vậy, phản bác lại.

.... Giọng nói Sora truyền vào trong tai làm cô cảm thấy rất khó xử.

Dù nếu có thể thì thật sự rất mong cậu ta im miệng đi, nhưng trớ trêu là lại muốn nghe thấy tiếng cậu ta nhiều hơn nữa.

Mượn cớ [yêu cầu giải thích] để dè nén cảm xúc treó ngoe trong lòng xuống, Stephanie vẫn tiếp tục phản đối.

Hoàn toàn không nhận ra được sự khó xử trong lòng một thiếu nữ trẻ, Sora (mười tám tuổi, trai tân) tiếp tục lạnh lùng.

Chỉ tay vào Stephanie, giống như đang chỉ dạy một đứa bé vừa mắc lỗi.

“Đúng, chính là ở đó. Bị nội dung trò chơi thu hút sự chú ý mà quên mất [tiền đề của trò chơi]. Không thể dễ như vậy được, bỏ qua những kiểu phát ngôn không có mục tiêu cụ thể đi nhé.... Kể cả những lời cường điệu điều kiện thắng bại nghe có vẻ to tát nhằm cố ý làm mờ hồ mục tiêu chủ yếu đi cũng vậy, đã hiểu chưa....”

.... Nói tóm lại, mục đích của trò chơi lần này chính là đấu hòa.

Tính đến điểm này thì cũng hoàn toàn phù hợp với những gì Stephanie đã nghĩ.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, vẫn còn có chỗ chưa suy tính tới.

Đấu hòa cũng vậy mà thắng lợi cũng vậy... ‘Rủi ro mà Stephanie phải nhận’ đều giống nhau.

Đó chính là bản chất của trò chơi này.... Cũng có nghĩa là....

“Anh, anh là đồ.... lừa đảo!”

Đúng thế, điều này chính là [lừa đảo].

Stephanie gào lên như vậy cũng không phải là không có lý do... nhưng mà.

“Eh~ Nói thế thì thật là quá đáng.... Rõ ràng là bên bị lừa có lỗi mà~”

“Cái, cái đó đều là nguyên nhân của kẻ lừa đảo!”

Thấy Stephanie cứ liên tục phản đối, Shiro có vẻ đã chán phụng phịu, xen miệng vào.

“... [Mười mình ước]... điều ba... Trò chơi tiến hành khi... hai bên đặt cược ngang nhau.... theo phán đoán của mỗi bên.”

Sora vô cùng mừng rỡ khi thấy Shiro cuối cùng cũng trở lại thành đồng minh của mình, tiếp lời.

“Đúng thế! Mấu chốt là ở chỗ [đặt cược ngang nhau theo phán đoán]. Tiếp đó cũng tương tự, điều thứ tư, chỉ cần không vi phạm “điều thứ ba”, nội dung và món cược của trò chơi đều không quan trọng.... Cũng có nghĩa là?”

Như phối hợp với hành động của Sora, Shiro đáp.

“.... Dù là tính mạng, hay là nhân quyền... đều có thể trở thành đối tượng đánh cược...”

“Yes, exactly ♪ (3) Cũng có thể nói, sau khi quyết định vật cược, trò chơi đã bắt đầu rồi.”

Nhìn có vẻ như đang giải thích cho Stephanie nhưng thực tế thì chỉ là hai anh em đang trao đổi với nhau.

Shiro bỗng nói.

“... Nhưng, không cần thiết phải... đánh cược cả, tình cảm”

“Không phải mà! Đây chỉ là bắt buộc dĩ xác nhận xem có thể ảnh hưởng được ý chí tự do hay không thôi....”

“....Anh.”

“Vô cùng xin lỗi.”

Có vẻ trò [Coi như sai lầm chưa từng xảy ra] không có tác dụng gì với em gái.

“Nhưng, nhưng mà....! Dùng trò lừa đảo ấy....”

Dùng trò lừa đảo ấy, giành mất tình yêu đầu của mình..

Nhìn Stephanie nước mắt ầng àng, vốn chỉ riêng việc lên tiếng chỉ trích thôi đã rất tàn nhẫn rồi.

Nhưng mà,

“... [Mười mình ước]... điều sáu... Món cược đã “Thẻ trên mười ước”, tuyệt đối tuân thủ....”

Cô bé mười một tuổi... Dùng ánh mắt mang vẻ thương xót, bình thản, nhưng cũng cực kỳ chuẩn xác, ra một đòn trí mạng.

“.... Quên mất.... ý nghĩa, sức nặng của mười ước... dễ dàng, trúng phải khiêu khích... là bản thân chị.”

.... Đúng vậy, dù gì cũng là tuân theo mười điều Minh ước.

[Điều thứ năm].... Bên tiếp nhận khiếu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi.

Stephanie có quyền từ chối trò chơi, cũng có quyền thay đổi nội dung trò chơi.

Người hai tay dâng quyền lợi đó lên cho đối phương, tiếp nhận trò chơi này không phải ai khác....

“....Ư ư....”

.... mà chính là bản thân cô.

Có lẽ đã không thể nói được gì nữa, Stephanie ngồi phịch xuống đất.

Trên thực tế, mười ước đã được thành lập... Hiện tại Stephanie quả thật đang chịu ảnh hưởng của mười ước.

Điều đó thể hiện, thế giới này đã thừa nhận tính phù hợp của trận đấu vừa rồi.

Mặc cho Stephanie có nói gì nữa, cô cũng đã thua rồi, vật cược cũng đã được xác nhận.

“Vậy thì, nếu cô đã chấp nhận kết quả, Stephanie?”

“....Huh.... Đồ!”

Đồ khốn kiếp! Cô vốn muốn hét lên như thế.

.... Nhưng cảm giác lại không cho phép cô làm như vậy.

Không chỉ như thế, chỉ gọi tên thôi đã có cảm giác ngọt ngào dâng lên trong tim..

“.....Ư ư ư ư ư, tại sao lại thế này chứ~”

Stephanie không biết phát tác vào đâu nữa, cứ quỳ như vậy, đập đầu bình bình xuống đất.

“Uh oa.... Cô, cô, vẫn ổn chứ!”

“Anh thấy tôi ổn ở chỗ nào hả!?”

Đối mặt với Stephanie trước trán sưng đỏ, mắt nhìn trừng trừng, Sora có chút e dè, nhưng vẫn nói.

“Không, không đâu cả. Nhưng, nhưng mà tôi đã thắng ván cược rồi, bây giờ.... sẽ có vài yêu cầu nhé?”

Yêu cầu....

Không sai, dù sao mục đích của Sora cũng không phải là [phải lòng cậu ta], mà là những thứ đã nói trước đó.

Stephanie nghĩ tới điều Sora nói lúc nãy [Kết quả sau khi phải lòng sẽ là hiến dâng].

Thế nhưng.... Chờ đã, Stephanie.

Yêu cầu của Sora là [phải lòng cậu ta].

Chứ không phải là [tuân theo mệnh lệnh của cậu ta].

Cũng có nghĩa là, Stephanie không có bất kỳ nghĩa vụ nào phải đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào cậu ta sắp đưa ra.

“Hừ.... Hừ hừ hừ hừ, có vẻ tính toán của mi sai lầm rồi...”

Hiểu được điểm này rồi thì mọi chuyện tiếp theo cũng đơn giản thôi.

Không cần biết là yêu cầu như thế nào, chỉ cần trả lời [NO] là sẽ chẳng có vấn đề gì thế.

Như vậy là có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện rồi!

“Vậy thì, đầu tiên là vì cái tên Stephanie nghe dài quá, gọi cậu thân mật là Steph thôi có được không?”

“Eh? A, được, không vấn đề gì ♪..... Á!”

..... Nhận được cái tên thân mật, [Steph] vui vẻ gật đầu.

Quyết định [từ chối tất cả mọi yêu cầu] vừa đưa ra hai giây trước đã bị lý trí quên bẵng hoàn toàn.

Biến thành một thiếu nữ ngây thơ vì được người mình thầm mến gọi bằng cái tên thân mật mà vui mừng đỏ mặt....

“Không... không phải, tên tuổi gì đó, xưng hô gì đó, đều, đều không cần thiết phải để ý nhiều! Ủ, ừ, chính là như vậy, ừ! Chỉ cần sau đây không cần biết là yêu cầu gì cũng đều từ chối hết là được!”

Nhưng trong lúc cô ép mình suy nghĩ theo hướng đó, Stephanie hoàn toàn không ý thức tới một điều.

Chỉ cần cô chạy nhanh ra khỏi căn phòng này là sẽ không còn chuyện gì nữa.

Cũng có nghĩa là.... Bản thân cô trong vô thức đã nảy sinh suy nghĩ muốn ở lại bên cạnh Sora...

“Ủ, vậy thì cậu cứ gọi tôi là Sora thôi. Steph, cậu thuộc dòng dõi hoàng gia có phải không?”

.... Bắt đầu rồi.

Đúng thế, nếu như những gì yêu cầu hiển dăng mới là mục đích, vậy thì chỉ có tiền bạc, chỗ ở, thức ăn.

Hắn làm vậy là để yêu cầu những thứ đó.

Nhưng những yêu cầu này lại không có sức ràng buộc bắt Steph phải tuân theo.

Hừ hừ, Steph cười thầm trong bụng.

Nghe Sora đưa ra yêu cầu xong sẽ dứt khoát đáp lại rằng [Tôi từ chối!]

Để cho tên lừa đảo này nhận thức được sự thất bại của mình... Đến lúc đó sắc mặt hắn nhất định là sẽ rất đáng coi.

Steph chuẩn bị ôn hòa từ ngữ đối đáp, chờ Sora đưa ra yêu cầu.

“Nếu vậy thì nhất định là nhà cậu rất rộng rãi. Có thể tạm thời ở chung với nhau được không?”

“..... A, được, không vấn đề gì ♥ ”

.....

Eh?

“Ồ, eh? Tại sao, eh?”

Hoàn toàn không thể hiểu nổi lời mình nói ra, Steph đã rơi vào hỗn loạn.

Thế nhưng, trong cảm giác nóng bừng trên mặt như sắp chảy máu mũi, cô nhớ lại những gì Sora nói.

[Tạm thời ở chung với nhau].....

Cũng có nghĩa là, cùng ở chung, với cậu ta.

Ở chung... Cũng tức là cùng chung sống.

Cũng tức là có thể luôn ở bên nhau.

Cũng tức là.... Giường ngủ, phòng tắm, vân vân đều có thể dùng chung.....

“A, a, a a a a a a không phải! Không phải mà! Thật sự không phải như vậy!”

Nhìn Steph cứ đập đầu bôm bốp vào tường gỗ, Sora cũng sợ đến mặt mũi xanh lét, ngập ngừng hỏi.

“Này, chuyện đó, nói thế nào nhỉ, mặc dù tình huống đã rất tốt rồi..... Không được à?”

“Sao có thể không được đây!..... A a~... Giờ làm gì nữa cũng vô dụng rồi....”

Stephanie ngược nhìn trần nhà, bật cười khô khốc.

.... Đúng vậy, Sora quả thật đã phạm sai lầm rất lớn.

Đưa ra yêu cầu hoàn toàn không có [sức ràng buộc theo khế ước].

Thế nhưng, không cần biết là Sora, thời gian không có bạn gái = tuổi đời.

Hay là Stephanie, có thể nói là hiện tại đang trải qua mối tình đầu.

Cả hai người đều thực sự đã quá coi thường.....

Những ví dụ trong lịch sử về tình yêu làm hủy diệt cả một đất nước.

“Heh, heh heh... Thôi rồi... Sao cũng được, anh muốn làm thế nào thì cứ làm”

Steph nằm bẹp dưới sàn gỗ, hoàn toàn bỏ cuộc.

Cho dù không có sức ràng buộc theo khế ước thì bản thân cô cũng đã không còn quyền từ chối nữa.

Nhận thức được điểm ấy, Steph chỉ còn biết bật cười ngơ ngẩn, hai mắt trống rỗng, nói.

“.... Không còn yêu cầu gì nữa à? Ha ha, chẳng còn gì quan trọng nữa rồi.”

.....

Đến bước này không thể không nói, cách suy nghĩ của Steph có rất nhiều sơ sót.

Bởi vì cô không nghĩ tới chuyện trong tình huống sau khi bị yêu cầu [phải lòng tôi], sẽ có một yêu cầu tất nhiên đi tiếp theo đó.

“A.... Chuyện này, đúng rồi....”

Sora liếc nhìn Shiro.

Cái nhìn đó có ý nghĩa gì, Steph cũng không hiểu được.

Shiro khe khẽ gật đầu.

“.... Có thể, phải đợi đến khi, Shiro mười tám tuổi... Anh... đáng thương”

“Có thể không dùng cái từ ‘đáng thương’ đó được không? Với lại anh trai sao có thể ra tay với em gái được?”

“...Cho nên.”

Shiro chìa ngón cái kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, sắc mặt vô cảm.

“...Anh, chúc mừng, tốt nghiệp trai tân.”

“.... Sao?”

.... Đúng thế.

Là phát dục quá tốt, hay chỉ đơn thuần là thiếu sức tưởng tượng đây?

Sẽ bị yêu cầu thân thể, tiến trình đó là chuyện đương nhiên thôi.

Trong ánh mắt đã hoàn toàn bỏ cuộc của Steph một lần nữa bùng lên vẻ nghiêm trọng.

“Sao, sao sao, sao lại như vậy? Chưa, chưa, chưa từng nghe thấy bao giờ mà! Chuyện, chuyện, chuyện đó cần phải có không khí, cần phải có hoàn cảnh tự nhiên.... Ồ? Eh?”

Thế nhưng, ánh sáng đã trở về trong mắt cô.... lại không phải vì cảm thấy sợ hãi vì trình tiết của mình đang gặp nguy.

.... Mà là vì mong chờ. Ý thức được điểm này, Steph một lần nữa quay lại với công việc đục lỗ trên tường bằng đầu.

Sora có vẻ hoàn toàn không chú ý tới những suy nghĩ tinh tế trong lòng Steph đang bận đục lỗ tường, vô cùng kiên quyết nói.

“Không được. Trước khi Shiro đủ mười tám tuổi, tất cả các cảnh R-18 (1) đều bị cấm tiệt.”

“....Hơ?”

Steph khẽ ơ lên nhưng quả nhiên là bị mặc kệ.

“.... Shiro, không ngại.”

“Nhưng mà anh ngại! Tuyệt đối không thể để trẻ con xem cảnh porn!”

“.... Anh, không giỏi, dòng rape... Nên mới yêu cầu.... [Phải lòng tôi]... Shiro nghĩ vậy.”

“Không phải thế, mà, tại sao cả điểm yếu của anh, em cũng nắm được hết vậy?”

“... Hộp game.... Đều vớt bừa, trong phòng.... Cái gì, cũng biết hết...”

Steph hoàn toàn không hiểu hai anh em nhà này đang nói cái gì.

Nhưng mà, có một thực tế là bản thân người trong cuộc như mình lại bị bỏ mặc.

.... Cùng với lập luận “Điều kiện tiên quyết là phải có em gái ở cùng”, không rõ lý do tại sao, hai điểm ấy thì có thể nhận ra được.

“.... Cái đó, không phải để em gái anh ra khỏi phòng là được sao?”

“Hử? Mặc dù tôi rất vui khi thấy cậu cũng mong đợi chuyện này, nhưng mà có lý do không thể làm vậy được.”

“....Không phải! Không phải mà, anh bị điên à? Thần kinh à!?”

Bỏ mặc Steph mặt mũi đỏ lựng sang một bên.

Giống như những học giả đang tìm cách giải quyết cho một vấn đề hóc búa.

Hai người ngồi khoanh tay, trầm tư hồi lâu rồi tựa như cuối cùng cũng linh quang chớp động.

“.... Vậy thì.”

Shiro đưa ra một phương pháp xử lý tàn nhẫn.

“....Nếu hoạt động.... đến mức vừa đủ.”

“A ha! Chính là như thế! Không hổ là em gái anh, đúng là thiếu nữ thiên tài!”

“... Eh?”

Nghe Sora khen ngợi như vậy, em gái có vẻ vô cùng hài lòng.

Và... Mặc dù hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng thấy có vẻ bọn họ đã tìm ra “phương pháp để đạt được mục tiêu” trong điều kiện em gái vẫn có mặt, Steph càng cảm thấy phải cảnh giác.

“...Nhưng mà, phải làm đến độ nào thì ổn đây?”

“... Anh, vẫn tự hào, phương diện đó...”

“Mặc dù đã tiếp xúc với cái [phương diện đó] trong cả manga lẫn game nhưng khi bản thân thức sự tham gia thì lại khác nhé, chỉ duy nhất điểm này là cần thuyết minh rõ ràng, my little sister.”

“... Là trai tân... cho nên, không biết... phải làm thế, nào?”

Phiên dịch chuẩn xác nhưng cũng đầy đau buồn điểm yếu của Sora, Shiro giờ smartphone lên.

“... Shiro, vừa chụp ảnh... vừa chỉ đạo.”

“Ừm. Chỉ đạo thì được rồi, nhưng sao phải dùng đến máy ảnh hà em gái?”

“... Anh, không cần ‘món phụ’ (2)... sao?”

“Ồ~. Mặc dù có chút lo lắng khi thấy em gái lo liệu quá chu đáo nhưng mà anh vẫn rất cảm kích tiếp nhận sự quan tâm của em.”

Mang theo tâm trạng phức tạp, Sora quay sang phía Steph.

Bên kia, hoàn toàn không biết smartphone Shiro vừa lấy ra là cái gì, Steph chỉ ngồi ngây ra đó.

Bắt đầu mở máy, Shiro ra chỉ đạo đầu tiên.

“.... Cảnh, một... Bắt ngờ, vấp ngã... Bắt đầu~?”

“Ô~ Phát triển (kịch bản) theo kiểu đó à. Eh.... Trong hình huống này làm sao vấp ngã đây....”

Sora nhìn quanh quất tìm thứ gì đó có thể làm mình vấp ngã.

“...Ưm”

Shiro chậm chậm giơ chân, đập nhẹ một phát vào lưng Sora.

“Oa.... Hóa ra là vậy.... Ôi~ sắp ngã~ mất thôi~ (giọng già ợt)”

“....Heh?”

Bằng diễn xuất dở tệ, Sora vừa xông vừa đẩy, ngã nhào lên người Steph.

Hai tay đẩy ngã Steph xuống đất...

... Theo đúng kịch bản đã định sẵn, đặt lên ngực cô.

Nếu dùng từ nào đó để Steph có thể hiểu được tình trạng hiện tại, hiểu được cái kiểu “phát triển chán ốm” này thì... có lẽ là [Bạo lực].

“... Cảnh, hai... Do quán tính không kìm lại được, bóp ngực.”

“Cái này... Có ý đồ trước rồi nên nói quán tính không kìm lại được có hơi...”

“... Vậy thì, dừng lại...”

“Tiếp tục đi đạo diễn. Tôi sẽ cố gắng hết sức... Heiya!”

Bóp bóp bóp. Nấn nấn nấn.

Bóp bóp bóp. Nấn nấn nấn.

Lắc lắc lắc. Rung rung rung.

Lắc lắc lắc. Rung rung rung.

“Oa~.....”

Đúng như dự đoán, cảm nhận cảm giác đầy đặn đàn hồi đó, Sora không thể nói được gì ngoài thốt lên một tiếng cảm thán.

Bên kia, Steph tròn tròn mắt, nhưng lại không có phản ứng gì nữa.

Bởi vì không theo kịp tiến triển của sự tình...

Điểm này tất nhiên cũng là một trong số các nguyên nhân.

Nhưng còn trên đó nữa.... Cảm nhận hai bàn tay chạm vào thân thể mình, không biết tại sao Steph có cảm giác suy nghĩ phảng phất như tan chảy ra.

“....U’.... A~”

May mà kịp đưa tay bịt miệng nên tiếng rên thoát ra không bị hai người kia nghe thấy.

“..... Ô, ô ô... Hóa, hóa ra 3D cũng không phải hoàn toàn là đồ bỏ.... Eh~ Cái này, đạo diễn. Mức độ này vẫn tính là [All ages](3) phải không?”

“... Ưm.. Nhưng mà, anh.... Bóp hơi nhiều...”

Shiro hơi cau mày, nhìn lại bộ ngực phẳng lì như sân bay của mình, nói.

“A.... Đúng thế. Sờ ngực dù sao cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn, kể cả chỉ biểu hiện bằng ba khung ảnh thôi cũng đã có cảm giác buồn nôn rồi.... Được rồi, ơ, tiếp theo phải làm thế nào đây? Đạo diễn.”

“... Cảnh, ba... Bắt đầu từ đây, lộ ngực.

“Hả, cái này cũng tính là bình thường sao?”

Nghe Sora buột miệng thốt ra, nghiêm trang đáp.

“... Nếu theo chuẩn J*MP (4), nude, 100%... không sao.”

“Không không, nude thì tệ quá! Trong thực tế có thấy đầu ngực bao giờ đâu?”

“... Cái đó... Đến bản phát hành, sẽ thực hiện, chỉnh sửa...”

“Đạo diễn, đây đang là cảnh live. Sự kiện đang diễn ra tại hiện trường. Không thể tô trắng hay làm mờ gì được đâu.”

“... Vậy thì... đồ lót?”

“... Ừm, nếu ở mức đó... Nhưng mà trong tình huống này khó còi quần áo lắm.”

Nhìn Sora đã thật sự cảm nhận được sự khác biệt giữa hiện thực và fiction, Shiro nói.

“... Anh, không phải phần trên... Nếu là, phần dưới.

“A, nâng váy lên là sẽ thành panchira (5) phải không! Mức độ này đúng là hoàn toàn có thể gọi là vừa phải, đạo diễn.

Khoảng khắc Sora đưa tay xuống chuẩn bị nâng váy Steph lên.

Trí óc giống như đã tan chảy của Steph chợt như có ngọn lửa bùng lên.

.... Nâng.... Váy?

Đồ lót.... Có nghĩa là sẽ nhìn thấy quần lót mình sao?

... Không được, làm vậy khó xử lắm.

Bên trên thì còn được.

Không, bên trên cũng không được chứ.

Không phải chút lý trí miễn cưỡng còn sót lại của Steph, mà là bản năng của cô phát ra tiếng cảnh báo.

Bên dưới là không được.

Thật sự không được, dù thế nào đi nữa cũng không được. Ít nhất hiện tại là không được.

Chuyện này, phải nói thế nào mới chính xác đây?

.... Mặc dù tình cảm này là bị cưỡng chế truyền vào.

Bị người mình thích đẩy ngã, thậm chí ngực cũng đã bị bóp rồi.

Chuyện không thể tránh được đã xảy ra.... Có thể nói là vì [sự thay đổi của tình trạng sinh hoạt].

“.... A.... Kyaaaaaaaa!?”

Bản năng đó khiến bộ não đã tan chảy của Steph vụt chuyển động.

Steph vội vàng gạt tay Sora đang để trên người mình, đồng thời đẩy cậu bật ngã ra sau.

“Á....!”

Đang khụy gối xuống để nâng váy lên, Sora bị cô gái đẩy mạnh làm mất thăng bằng.

Dù chung quy cũng tránh được ngã ngửa, miễn cưỡng duy trì tư thế để chuẩn bị đứng dậy, nhưng tai nạn vẫn không chấm dứt.

Để tránh lúc ngã xuống bị kéo dài khoảng cách, Sora lùi ngược ra sau mấy bước.

.... Cũng tức là cậu đã lùi đến trước cửa. Sau đó, bị Steph đẩy mạnh, cậu đập người vào cửa, rồi....

“Bình” một tiếng.

“Ay da!”

Cụng gáy vào cửa, Sora kêu lên đau đớn.

.... Nhưng mọi chuyện vẫn còn chưa kết thúc.

.... Ôi, nhà trọ rẻ tiền đây.

Bị đập mạnh vào, cánh cửa thiết kế đơn giản lập tức bong chột, Sora ngã ngửa ra ngoài cầu thang.

“....Anh.”

“Eh~ Eh, chờ đã...”

Giống như muốn cắt đứt tiếng nói của hai cô gái đang lo lắng cho Sora.

Kết..... Âm thanh của bản lề bằng thép rẻ tiền lại vang lên.

.... Sầm một tiếng.

Theo phản lực từ lúc mở ra, cánh cửa từ từ quật ngược.... đóng sập lại.

Part 11

.....

Trong phút chốc, Steph hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra nữa, chỉ ngây ngốc ngồi tại chỗ.

Nhưng đối mặt với sự thật là Sora bị cú đẩy của mình làm ngã văng ra ngoài hành lang.

“.... A! So, Sora?”

Lần đầu tiên Steph gọi tên [anh chàng] đó, đồng thời vội vàng đứng dậy.

.... Trái tim thoáng cái như bị bóp nghẹt lại, cùng với đó là cảm giác bất an mãnh liệt.

Nghĩ rằng vì hành động của mình mà rất có thể cậu ta sẽ bị thương, cô chỉ cảm thấy một sự lo lắng rất đơn thuần.

Cảm giác bất an [không biết chừng sẽ vì thế mà bị ghét bỏ]..... Mặc dù cô kiên quyết không chịu chấp nhận nó.

Tự nhủ với mình như thế, Steph vội vội vàng vàng mở cửa, chạy ra ngoài hành lang.

Bên ngoài cửa, trong góc hành lang, Sora đang ôm đầu, người run lẩy bẩy.

“Sao lại....!”

Steph nhớ rõ cô không hề dùng lực đủ mạnh để đẩy Sora ngã ra tới tận chỗ này.

Nhưng thực tế là Sora đang thật sự ở trong góc hành lang.

“So, Sora!? Không, không sao chứ?!”

Bởi vì Sora đang “ôm đầu.”

Không phải là vì đầu đập mạnh vào cửa đấy chứ..... Sắc mặt Steph vụt tái nhợt, thế nhưng..

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, rất xin lỗi, thật sự xin lỗi, xin hãy tha lỗi cho tôi.”

.... Bộ dạng có vẻ không phải vì đầu bị va đập.

Sora đang co quắp dưới đất, liên tục xin lỗi.

“....Hà?”

“Xin lỗi, xin lỗi, vì tôi nghĩ là lỡ mất cơ hội này thì có lẽ cả đời sẽ không còn cơ hội nào chạm được vào ngực con gái nữa, tôi là đàn ông, cũng muốn có bạn gái nên mới đề nghị lần này, không tôi hiểu rồi nên làm ơn đừng nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ như thế, tôi là loại hèn hạ, tôi là kẻ bệnh hoạn, tôi biết rồi mà, xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

..... Đây rõ ràng là Sora, người cả khi giờ trò lừa gạt lẫn quấy rối vẫn đều ngao mạn đứng thẳng.

Bây giờ cậu lại run bần bật như một chú cừu non mới sinh, không ngừng xin lỗi.

“... Chuyện, chuyện gì ở đây vậy?”

Steph hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Vì thế cô quay lại trong phòng, muốn tìm một lời giải thích từ em gái... Shiro.

“..... Anh... Anh..... đâu rồi.... Đừng bỏ Shiro, lại.... một mình...”

.... Bên này, Shiro đang ở trên giường, trạng thái cũng chẳng khác gì anh trai.

Cô bé ôm đầu gối, ngồi co tròn trên giường, không ngừng run rẩy, trên gương mặt trắng ngần vẫn không chút biểu tình, từng giọt nước mắt rơi xuống là chã.

“.... Thế, thế này là sao đây, hai anh em này.”

Steph đã quên luôn cả chuyện mình vừa bị bóp ngực, chỉ biết ngơ ngác đứng đó.

.....

Đây chính là 『 』.... Cũng tức là Sora và Shiro.

Game thủ “Hai người là một.”

Đó không chỉ là vì điểm mạnh và điểm yếu trong mỗi loại hình trò chơi.

Nếu hai người cách xa nhau một cự ly nhất định.... Cũng có nghĩa là,

Khi ở một mình, một bệnh nhân mắc chứng sợ con người, ngay cả những giao tiếp thông thường nhất cũng không thể thực hiện được....

Khi ở một mình, một kẻ không thể thích ứng được với xã hội, không còn cách nào cứu vãn nổi.

“..... Anh.... Anh, đâu rồi...”

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.”

Bây giờ chắc các bạn đã hiểu rồi phải không?

Một người là NEET.

Một người là hikikomori.

Nơi hai anh em cách nhau bảy tuổi có thể ở cùng với nhau, [chỉ có ở nhà] mà thôi.....

Đây chính là.... Câu trả lời cho tất cả mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Người Khiêu Chiến/challenger (1)

Vương quốc Elechia, thủ đô Elechia.... Vùng phía tây khu vực số ba.

Dựa vào cách uy hiếp ông chủ để có chỗ nghỉ trong bốn ngày, cuối cùng chưa ở được một đêm đã trả phòng.

Hai anh em đón buổi sớm ngày thứ hai tại nhà Stephanie Dora.

Không, nói chính xác là.... Đón sáng sớm ngày thứ hai tại phòng tắm trong nhà cô.

“.... Anh, hi vọng, có thể giải thích.”

Shiro đang khỏa thân, vừa gọi đầu vừa nói.

“Giải thích? Đã là hoạt động ‘vừa mức’, nếu không có cảnh trong phòng tắm thì làm sao phát triển kịch bản được, còn cần giải thích rõ hơn nữa không?

“.... Anh... Cảnh phòng tắm... chỉnh sửa... Học sinh tiểu học.... là, hoàn toàn NG...”(1)

“Yên tâm đi em gái, [ngài hơi nước] sẽ phát huy tác dụng tối đa, cho nên chỉ là suýt soát [vừa mức] thôi.”

Sora nhìn phòng tắm dày đặc hơi nước đến mức phi tự nhiên, nói.

“Chẳng lẽ là, chỉ vì cái này mà anh phải yêu cầu [làm nước phòng tắm sôi hết cả lên]?”

Steph đang giúp Shiro gọi đầu, ngây ngốc hỏi.

“Chỉ vì cái này là sao chứ? Điểm này cực kỳ quan trọng đấy.”

“Anh có biết là để làm thế này người hầu đã phải đốt lãng phí mất bao nhiêu củi không?”

Ngoài ra vì nước trong bể tắm sôi lên nên đương nhiên là không thể vào ngâm được.

Lãng phí nước một cách vô ích chỉ để làm hơi nước bốc lên...

“Nếu nói như vậy thì, một mình cậu hưởng thụ cả cái bể tắm lớn thế này mà còn bảo người khác lãng phí là sao?”

“.... Ừ ừ...”

Có nên nói, không hổ là dòng máu hoàng gia không đây?

Steph còn giàu có hơn những gì Sora tưởng tượng.

Khu vực mà cô sở hữu này mang đậm phong cách kiến trúc La Mã, đối với hai anh em vốn chỉ biết đến Nhật Bản mà nói, nơi này lớn đến mức dù gọi là [Lâu đài] cũng không có gì quá khoa trương, thêm cả phòng tắm cá nhân của Steph mà hai người đang sử dụng hiện tại cũng rộng đủ cho mười người sử dụng cùng một lúc.

Bể tắm cũng mang phong cách La Mã vừa được đun sôi lên để đảm bảo chuẩn [All ages].

Mức độ xa hoa ở đây khiến người ta hoàn toàn không thể liên tưởng nổi đến căn nhà của một chủng tộc đang bên bờ vực diệt vong.

“Ừ thì, xin lỗi. Do em gái tôi rất ghét tắm rửa.... Hơn nữa em ấy còn ngoan cố rằng [hình khỏa thân mười một tuổi dù có trong tác phẩm R-18 cũng phải Out] nên chưa bao giờ để tôi giúp tắm rửa, thế là rất ít khi đi tắm. Có điều hôm qua tự em ấy nói là nếu suýt soát “vừa phải” thì không vấn đề gì nên tôi thấy không có lý do gì mà không tận dụng luôn.”

“... Ừ ừ... Anh, đáng ghét.”

Hơn nữa nếu xét đến cùng thì quy tắc này hẳn phải áp dụng với Steph mới đúng.

Shiro nói, ý kháng nghị lộ rõ.

“Em gái à, nếu em tắm rửa sạch sẽ thì nhất định sẽ trở thành người đẹp siêu cấp đấy, ngoan ngoãn tắm đi.”

“... Không phải người đẹp.... cũng được.”

“Nhưng anh lại thích Shiro xinh đẹp hơn.”

“.... Ừ ừ ừ...”

Shiro vẫn tiếp tục rên rỉ, chỉ là đã nói đến mức độ này rồi chẳng lẽ lại vẫn chống đối nữa sao.

..... Dù thế nào thì cũng ổn cả rồi.

Không, mặc dù quan hệ thân mật giữa hai anh em bọn họ ít nhiều gì cũng gây ra cảm giác không thoải mái, nhưng hãy bỏ qua cái sự thật đó đi.

Còn có một chuyện khác mà dù thế nào cũng không thể không đề cập.

(Tình huống này, rút cuộc là để làm gì?)

(Tại sao mình giúp Shiro hoàn toàn khóa thân gọi đầu, Sora lại mặc nguyên quần áo ngồi ở đằng xa, quay lưng về phía này.)

“.... Sora.... Tại sao tôi phải khóa thân giúp Shiro gọi đầu?”

.... Không, không thể nói toạc móng heo mọi thứ ra được.

Đây là câu hỏi đưa sau khi đã tự dằn vặt rất lâu rằng tại sao mình không từ chối từ lúc này.

“Cậu không nghe thấy tôi nói sao? Tất nhiên là vì nếu không làm vậy thì Shiro sẽ không chịu đi tắm.”

“Vậy, vậy nghĩa là tôi thế nào cũng không vấn đề gì?”

“Ừ, cậu muốn tôi nhìn à?”

“Làm.... Làm gì có chuyện ấy! Tôi chỉ hỏi có phải anh đang cố ý làm khó tôi không thôi!”

“Yên tâm đi Steph. Tôi sẽ sử dụng [phương pháp khác] để trấn trọng thương thức thân hình khóa thân của cậu.”

“....Á!”

Nghe nói vậy Steph đỏ bừng mặt, vội vàng che người lại.

Nhưng mặt khác, nghe Sora nói rõ không phải là không có hứng thú với mình.

Theo một ý nghĩa nào đó, cô lại cảm thấy “yên tâm”

Nhưng Sora lại nói với Steph đang nhìn đông ngó tây, muốn tìm một bức tường nào đó để đâm đầu vào.

“Nhưng bây giờ thì phải tạm thời bỏ qua.... Không thể tin tưởng tuyệt đối vào [ngài hơi nước] được.”

“.... Hả~?”

“Ví dụ như tôi cũng đi tắm cùng, sau đó “cậu em” tôi nổi hứng đứng dậy, hoặc là [ngài hơi nước] không đủ năng nổ làm lộ hình em gái ra, lúc ấy sẽ không phải R-18 nữa mà là cảnh chỉ phát hành rồi. (2)

“.... À, à.”

Mặc dù vẫn không hiểu lắm.

Nhưng có nghĩa là, có vẻ hiện tại Sora không cần phải nhìn sang bên này.

Có điều đó đã là khả năng lý giải tối đa của Steph rồi, cũng chẳng thể làm gì hơn được.

Hai chiếc điện thoại và một máy tính bảng được lắp đặt trong phòng tắm.

Mà Steph thì không thể hiểu được ý nghĩa của mấy ống kính camera nho nhỏ.

.... Sau khi xong xuôi Shiro sẽ xác nhận lại hình ảnh, nếu không có vấn đề gì thì sẽ để mình thương thức.

Sora phát lời thề trong tim, cố đè nén ý muốn quay đầu lại.

Part 2

“Phù... Thoải mái thật...”

“... Mư ư... Tóc ướt dính... Ngứa quá...”

Sau khi Shiro tắm xong, trong lúc chỉnh trang quần áo đầu tóc, Sora cũng tự tắm nhanh qua một lượt.

Sora đáng vẻ sáng khoái khi tắm rửa xong sau một thời gian dài, tạo thành vẻ đối lập rõ ràng với Shiro đang có vẻ khó chịu.

..... Quả là như vậy, đúng như Sora nói, Shiro sau khi gội đầu, chỉnh sửa lại gọn gàng..

Mái tóc trắng tuyền như tuyết, vô cùng mềm mại, tạo thành từng gợn sóng nhẹ nhàng, càng làm tôn thêm làn da trắng mịn như gốm sứ... Cộng với gương mặt tinh tế và đôi mắt đỏ hồng, giống như một búp bê cao cấp do thợ lành nghề chế tạo.

“Lúc nào cũng giữ nguyên đáng vẻ thế này có phải là tốt hơn không, thật đúng là lãng phí.”

“... Đằng nào cũng, ngoài anh ra... chẳng ai nhìn.”

Nhưng ngay cả người đang nói như vậy, Sora, cũng có vẻ gọn gàng tươi mới sau khi dọn sạch râu ria lôm chôm.

Phải nói thế nào nhỉ.

(Thật, thật là thất bại.)

Nhìn trực diện vào Sora, Steph không thể không liều mạng ngăn cho máu mũi ngừng chảy ra. Cái này....

Sora hiện tại không còn gây cho người ta cảm giác đáng ghét như lần đầu tiên gặp mặt nữa mà có thể nói đã trở thành một hình tượng “thanh niên kiểu mẫu” trẻ trung.

Thế nhưng... Vấn đề chưa phải là đã hết.

Steph cố sức ngăn dòng máu mũi sắp sửa phun ra,

“Hai, hai, hai người.... Mau mặc quần áo vào cho tôi nhò~!”

.... gào lên với hai anh em đang đứng ngây ra đó, nửa nude, chỉ quần có một chiếc khăn tắm.

“... Cậu bảo phải đem đi giặt mà. Chúng tôi chỉ có một bộ quần áo thế thôi, chẳng lẽ giờ đã khô rồi à?”

Không nghĩ rằng thế giới này lại có máy sấy, Sora hỏi lại.

“Chuyện, chuyện chuyện, chuyện đó... Tôi sẽ chuẩn bị quần áo khác cho hai người mặc.... Y, y phục cho nam có không đây... U, ư ư... Sao lại thế này chứ....”

Steph vừa rên rỉ vừa vội vàng quay đi tìm quần áo.

.... Mười phút sau.

Vẫn ở chỗ cũ, Steph quỳ gối dưới đất, cúi gằm đầu, cảm thấy vô cùng hối hận.

“Thật, thật đúng là thất bại...”

“Hô hô, đây là áo quần gia.... còn gọi là [áo đuôi yến] (3) phải không nhỉ... Mặc dù cảm giác hơi khó cử động nhưng mà rất giống cosplay, thú vị thật! Cũng rất hợp đôi với Shiro nữa.”

Đứng trước Steph đang ngồi ôm đầu là Sora, ăn mặc như một quần gia.

“... Vải ren, nhiều quá. Khó hoạt động...”

Cùng với Shiro mặc váy áo của Steph hồi nhỏ.

Đó là lựa chọn vừa ý nhất của cô khi tìm kiếm trang phục phù hợp cho hai người.

Y phục cho nam thì chỉ có của người hầu... cũng tức là quần áo của quần gia.

Cũng như vậy, quần áo phù hợp cho bé gái mười một tuổi thì chỉ có đồ mình mặc lúc còn nhỏ mà thôi.

Dáng vẻ hai anh em trông giống như một tiểu thư xuất thân cao quý và quần gia hầu cận bên cạnh...

Steph lại len lén nhìn trộm.

Có lẽ là vì thân hình cao gầy cùng đôi vai rộng, sự hòa hợp đáng ngạc nhiên giữa Sora và phong cách quần gia khiến trái tim cô không khỏi đập rộn lên.

Nhìn sang em gái giống như là chủ nhân của cậu ta lại làm trái tim Steph hơi thất lại lần thứ ba.

“Thật là, thất bại...”

“Hử? Sao vậy?”

“Không sao cả!”

Không cẩn thận nói lộ suy nghĩ trong lòng ra miệng, Steph vội vàng lắc đầu.

Cô phui phui hai đầu gối, đứng dậy.

Có điều, nếu có thể nhận ra suy nghĩ tinh tế như vậy trong lòng một thiếu nữ thì Sora đã chẳng phải là kẻ duy trì lịch sử mười tám năm không bạn gái, rồi.

Cậu lẩm bẩm nói.

“Ngủ một giấc ngon, tắm rửa sạch sẽ, giờ hoàn toàn thoải mái sáng khoái rồi... Steph.”

“Eh, à, ừ? Có, có chuyện gì vậy?”

“Cậu hoảng cái gì thế? Trong căn nhà.... Biệt thự.... Lâu đài?”

Sinh ra và lớn lên tại đất nước Nhật Bản, thành phố Tokyo, Sora hoàn toàn không thể phân loại được “nơi ở” của Steph vào bất kỳ dạng nào trong phạm vi hiểu biết của mình, cuối cùng cậu đi đến kết luận [muốn thế nào cũng được].

“Ở đây có thư viện, phòng đọc hay gì đó để tra cứu tư liệu không?”

“À, cái đó.... Có thì có đấy, nhưng mà... Anh muốn là gì?”

“Steph-tan, tại cậu không được tốt lắm nhì? Không phải tôi đã nói muốn tra cứu tư liệu rồi sao?”

“Tất, tất nhiên là tôi nghe được rồi! Tôi đang hỏi là anh muốn tìm cái gì!”

“Tìm cái gì.... Đương nhiên là những chuyện liên quan tới thế giới này rồi.”

“.... ‘Thế giới này?’”

Cách nói như của cư dân thế giới khác đó khiến Steph thấy có chút khó hiểu.

“.... Anh, chuyện này... Vẫn chưa nói đến.”

Shiro giống như vẫn chưa thể chấp nhận được đầu tóc mình đã trở nên sạch sẽ, đáng vẻ rất là bất mãn, nói.

“.... Hử? Thế à? Là vậy sao?”

“Này.... Tôi không hiểu hai người đang nói cái gì?”

“À~ , nói thế nào nhì. Đến bây giờ lại không biết phải thuyết minh thế nào cho dễ hiểu.”

Trong dạng chủ đề như thế này, việc tin hay không tin thường là một event đầy hứa hẹn.

Sora thận trọng lựa chọn từ ngữ để có thể nhận được sự tin tưởng từ người nghe.

..... Gãi gãi đầu, thờ dài.

Bộ dạng rõ ràng là cảm thấy rất rắc rối.

Cuối cùng không vòng vo phiền phức, cực kỳ tùy tiện nói.

“Nói một cách đơn giản, chúng tôi là [người từ thế giới khác]. Vì thế muốn tìm hiểu tri thức về thế giới này.”

..... Chỉ có như vậy.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Người Khiêu Chiến/challenger (2)

Bọn họ được hướng dẫn đến phòng sách... mà không.

Nó là phòng đọc sách riêng của Steph, quy mô giống như [thư viện] lớn của một trường cấp ba.

Số lượng sách khổng lồ chứa đầy trên các giá sách lớn, được sắp xếp chỉnh tề giống như một bức tường.

“... Này, Steph!”

“Hả? Chuyện gì?”

Sora bất ngờ gặp phải một trở ngại rất lớn.

“... Ngôn ngữ thông dụng của quốc gia này, không phải là tiếng Nhật sao?”

Nhìn cuốn sách hoàn toàn xem không hiểu trên tay, Sora chỉ biết ôm đầu rên rĩ.

“Nihongo (1)? Mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng ngôn ngữ thông dụng của chủng tộc loài người dĩ nhiên là [ngôn ngữ loài người] rồi.”

“Woa... thật là một thế giới siêu... đơn giản dễ hiểu.”

Rõ ràng là giao tiếp không có vấn đề gì.

Nhưng chữ viết trên sách lại hoàn toàn xem không hiểu.

“... Như vậy, Sora, hai người thật sự đến từ thế giới khác sao?”

“Đúng vậy, mặc dù hẳn là cậu cảm thấy rất khó tin...”

Không thể dễ dàng chấp nhận được chuyện này cũng là điều rất bình thường thôi. Ngay cả Sora cũng không nghĩ có thể làm cho đối phương dễ dàng tin tưởng.

“À, không. Về điểm này, tôi chưa từng nghi ngờ.”

Nghe Steph nhẹ giọng trả lời, Sora không khỏi ngẩn ra.

“Hả? Tại sao?”

Lần này lại đến lượt Steph sững sờ, sau đó trả lời.

“Anh hỏi tôi tại sao... Trong ma pháp cấp cao mà tộc sâm tinh (người Elf) sử dụng, vốn có ma pháp triệu hồi từ thế giới khác, cho nên đây cũng không phải chuyện gì quá khó tin. Ít nhất tôi biết hai người không phải là người của quốc gia này, từ trang phục và dung mạo là có thể thấy được, nhưng đồng thời hai người chỉ có thể thuộc chủng tộc con người...”

... Hơn nữa, hiện tại loài người chỉ còn lại một quốc gia này mà thôi.

“A a a... cũng đúng... nơi này chính là thế giới ảo tưởng... phù.”

Bởi vì suy nghĩ vô ích quá nhiều, Sora không kìm được thở dài.

Sau đó lại nhìn vào quyển sách xem không hiểu, gãi đầu.

“Hừm... nhưng không thể tự mình tìm kiếm thông tin đúng là phiền phức. Có thể nhớ được không... Shiro?”

“... Ừm.”

“Thế nào?”

“... Ừm.”

Sora và Shiro.

Bọn họ dường như đang tiến hành trao đổi tin tức bằng một phương pháp truyền đạt chỉ có hai anh em mới hiểu được.

Hai người lẳng lặng dời ánh mắt vào quyển sách, rơi vào trầm mặc.

Không chịu được sự yên lặng này, Steph thở dài.

“... Vậy, tôi nên làm gì đây?”

Lần này chắc mình phải [cố gắng] làm một gia sư rồi, nghĩ đến đây lại không kìm được có một chút hương vị tự giễu.

Nhưng mà, Sora đã dời ánh mắt khỏi quyển sách lại đưa ra yêu cầu khác.

“Không. Tôi muốn nhờ chuyện khác.”

Nghe Sora nói như vậy, Steph nhớ đến chuyện tối qua và sáng nay, lập tức giữ một tư thế phòng thủ.

Tuy Steph đã có chuẩn bị tinh thần, cho dù nghe được yêu cầu mang tính hentai như thế nào cũng sẽ không kinh ngạc...

“Bạn có thể trả lời tôi mấy câu hỏi hay không?”

“... Hả... à, được. Chuyện đó, không vấn đề gì.”

Nghe được một yêu cầu nghiêm chỉnh ngoài dự tính, Steph không khỏi ôm ngực thở phào.

Với một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, Sora nói.

“Ngày hôm qua, rõ ràng khi tôi bóp ngực cậu thì cậu không hề chống cự, nhưng khi muốn vén váy cậu lên thì cậu lại đột nhiên đẩy tôi ra, tại sao vậy... Tôi biết rồi, tôi sẽ hỏi nghiêm túc, vừa rồi chỉ đùa thôi...”

Cảm nhận được cái nhìn giống như muốn bắn thủng người của Steph, Sora lại dời ánh mắt về quyển sách, nói.

“Ừm, tôi cũng thường nghe nhắc đến cái từ [chủng tộc con người] này, vậy còn những [tộc] khác thì thế nào?”

Nhưng Steph giống như vừa nghe được một vấn đề không thể tin nổi, hỏi lại.

“... Trong thế giới của Sora chỉ có Imanity thôi sao?”

“Ít nhất về khả năng tiến hành trao đổi thông tin thì hẳn là chỉ có [loài người] mà thôi... sao vậy?”

“À, ừm... là như vậy à...”

Như bọn họ đã tuyên bố, nếu bọn họ là người của thế giới khác, vậy thì nên bắt đầu giải thích từ đâu đây? Sau khi cân nhắc điểm này, Steph bắt đầu nói.

“Trước tiên... Hai người có biết ‘thần thoại’ không?”

“Quá trình [Mười Minh ước] sinh ra sao? Chuyện đó chúng tôi đã nghe được từ một thi nhân lãng du vừa đánh đàn vừa hát bên cạnh đài phun nước.”

“Tôi hiểu rồi... như vậy...”

... E hèm.

“Cái gọi là [tộc], chính là chỉ [mười sáu chủng tộc] có trí tuệ, được áp dụng [Mười minh ước] do Thần đặt ra.”

“Exceed...”(2)

“Dùng [Mười Minh ước] làm cơ sở, quyền xâm phạm, sát thương, bạo lực, tàn sát lẫn nhau giữa [mười sáu chủng tộc]... tất cả đều bị cấm, kết quả là chiến tranh đã biến mất khỏi thế giới.”

“... Thì ra là vậy. Vốn đang tự hỏi là thức ăn từ đâu tới... nhưng hóa ra [Minh ước] chỉ giới hạn trong các sinh vật có trí tuệ mà thôi.”

Sora vừa xem sách, vừa có vẻ khá hài lòng với những gì mình được nghe.

Thấy vậy, trong lòng Steph không kìm được cảm thán “thật là lợi hại”, sau đó tiếp tục nói.

“Nhưng mà, có thể nói rằng chiến tranh vẫn tồn tại thông qua trò chơi đúng không? Đó cũng chính là chiến tranh giành lãnh thổ... [Đánh cược quốc gia]. Ngay cả vào giờ phút này, nó vẫn đang được tiến hành.”

“Đánh cược quốc gia”... Sora có phản ứng với cụm từ đã từng nghe nói đến này.

“... Hiện con người chỉ còn lại duy nhất quốc gia này thôi sao?”

“... Hiện tại, đúng là như vậy... Mặc dù không phải mỗi chủng tộc đều chỉ có một quốc gia... nhưng quốc gia của Imanity, chỉ còn lại Elechia này mà thôi.”

... Nghe đến đây.

Sora vẫn đưa ra câu hỏi mà mình đã biết đáp án.

Vì so sánh thế giới này với thường thức trong thế giới của mình.

Cũng chính là.

“Nếu đã không có chiến tranh, vậy vì sao còn phải tranh đoạt lãnh thổ? Không thể giải quyết bằng đối thoại sao?”

“... Ồ, chuyện đó thì...”

Nhưng em gái đã trả lời thay Steph đang ấp úng.

“... Tài nguyên là có hạn... sinh vật, tiếp tục sinh sôi là vô hạn... thứ vô hạn chia sẻ thứ có hạn... sẽ cùng diệt vong.”

“Đúng, đúng vậy. Chính là như vậy!”

Steph cũng thuận theo ý kiến của em gái đã giành trả lời trước, vội vàng gật đầu.

“... Cậu đấy, thực chất chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này đúng không...”

Bởi vì em gái giành trả lời trước, cho nên Sora không thể nhận được ý kiến đáng để tham khảo, bắt đầu nhìn Steph.

“Anh anh anh, anh nói cái gì, làm gì có chuyện đó!”

... Có điều, dù sao thì tại thế giới này, từ khi sinh ra đã xem những điều như vậy là thường thức.

Cho nên đối với việc tại sao phải dùng trò chơi để tranh đoạt, khi bị hỏi cũng rất khó trả lời.

“... Tóm lại, quả nhiên vấn đề này cũng giống như thế giới của chúng ta.”

Sora thở dài.

Cho dù không có “chiến tranh”, “tranh chấp” vẫn sẽ tồn tại.

... Nói cách khác, [hoàn toàn bình đẳng] là chuyện không thể.

Nếu như nói bình đẳng là lần lượt chia nhau số ghế hạn chế, vậy thì tranh đoạt chính là [trò chơi giành ghế].

Mà kết quả của nó chính là [thiểu số] giàu có, [đa số] nghèo hèn...

Thật là, hoàn toàn chẳng có gì khác so với thế giới mà mình sinh sống...

“Như vậy, trong [mười sáu chủng tộc] cụ thể có những chủng tộc nào?”

Sora dùng những suy nghĩ này lại, chuyển về chủ đề chính.

Steph ậm ừ... giống như đang cố gắng lục lại ký ức, bấm ngón tay vừa nghĩ vừa đếm.

“Đứng sau Thần duy nhất, tộc thần linh (Old Deus) ở vị trí thứ nhất, tộc huyền tượng (Phantasma) ở vị trí thứ hai, tộc tinh linh (Elemental) ở vị trí thứ ba... còn có tộc rồng (Dragonica) và tộc cự nhân (Gigant) ... tộc sâm tinh (Elf) và tộc người thú (Werebeast) nữa...”

“... Thì ra là vậy, đúng là một thế giới ảo tưởng chuẩn mực.”

Steph có vẻ đã bỏ cuộc giữa chừng việc liệt kê ra toàn bộ mười sáu chủng tộc.

Sora nhìn Steph dễ dàng bỏ cuộc, phát biểu cảm tưởng, sau đó chợt nghĩ đến một vấn đề khác.

“Này, [vị trí thứ mấy] gì đó... là sao?”

“Ồ thì, cái đó. Mặc dù tôi cũng không hiểu rõ lắm, nhưng hình như là chỉ thứ tự xếp hạng.”

“... Thứ tự xếp hạng?”

“Ừm ừm, nói đơn giản là mức độ tương thích với ma pháp, nghe nói là vậy.”

“Hình như cái gì, nghe nói cái gì, đúng là mơ hồ quá. Steph, cậu có đọc sách không vậy?”

Nghe Sora hỏi vậy dù bản thân cậu là một tên NEET chính cống, Steph tỏ vẻ rất bất mãn.

Cô hắng giọng một tiếng, giống như muốn nói “Được rồi nhé!”

“Trước tiên xin nói rõ, tôi đã... tốt nghiệp ở học viện, được chứ? Về thứ tự xếp hạng, bản thân loài người cũng không nghiên cứu chi tiết... bởi vì tộc người ở vị trí thứ mười sáu... nói cách khác, mức độ thích ứng với ma pháp là 0. Cho dù muốn nghiên cứu, cũng không có cách nào tiến hành quan sát đánh giá.”

“... Zero?”

Sora rời mắt khỏi quyển sách, hỏi.

“Hừ... ? Chờ chút đã, loài người không thể sử dụng ma pháp sao?”

“Phải. Không chỉ như thế, ngay cả nhận biết ma pháp cũng không làm được.”

“... Cái gì đây chứ... Vậy còn sử dụng đạo cụ (item), hay những gì đó tương tự thì sao?”

“Đúng là có thể chơi những trò chơi do ma pháp tạo thành... bởi vì bản thân trò chơi được ma pháp điều khiển... còn muốn loài người thi triển ma pháp là chuyện không thể.”

“... Tuyệt đối?”

Mặc dù Sora vẫn luôn hỏi những vấn đề phiền phức, nhưng Steph lại không hề cảm thấy bức mình. Không bằng nói là...

“Tuyệt đối. Bởi vì loài người không thể kết nối với [hành lang tinh linh]... cũng là con đường dẫn đến ngọn nguồn ma pháp.”

Steph hơi cúi đầu.

“Cho nên mới liên tục thất bại trong [Đánh cược quốc gia]...”

... Ha.

Sora khẽ cười gượng, sau đó tiếp tục hỏi.

“... Vậy ngược lại, chủng tộc am hiểu sử dụng ma pháp nhất là gì? Chắc là vị trí số một phải không?”

“À, không phải. Càng đến gần vị trí thứ nhất, các thần linh... bản thân sự tồn tại của họ đã có thể xem là một loại ma pháp rồi. Cho nên thông thường, nhắc tới chủng tộc am hiểu ma pháp nhất, hẳn là [tộc Elf] ở vị trí thứ bảy.”

Elf. Sau khi nghe được cái từ này, trong đầu thoáng hiện lên một ấn tượng điển hình.

“... Elf... Elf có phải là loại có lỗ tai nhọn, da rất trắng không?”

Về mặt Steph giống như muốn nói “rõ ràng là người ở thế giới khác, sao lại biết tường tận như vậy”.

“Ừm ừm, đúng vậy. Hiện giờ, quốc gia lớn nhất trên thế giới là [Aylwin Gard], chính là dựa vào điều khiển ma pháp mới leo lên được địa vị như vậy. Có thể nói, nhắc tới ma pháp, vậy đơn giản là đồng nghĩa với tộc Elf.”

... Sora thở ra một hơi.

Sau đó đưa tay nâng cằm, dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn vào hư không suy nghĩ.

“.....”

Nhìn thấy Sora mặc áo đuôi yếm, y phục chỉnh tề, nửa bên mặt hiện lên vẻ nghiêm túc, trái tim của Steph không khỏi đập mạnh.

(Ảo giác, ảo giác, ảo giác... đây là tình cảm bị ép truyền vào mà thôi.)

Khi Steph trong lòng mặc niệm như đang nguyện rủa, Sora dường như đã kết thúc suy nghĩ.

Cậu giống như là đang tìm kiếm gì đó, đắn đo cân nhắc hỏi.

“... Chủng tộc không thể sử dụng ma pháp... không có ‘quốc gia lớn’ sao?”

“Ồ, à, không phải thế, chẳng hạn như tộc người thú ở vị trí thứ mười bốn cũng không thể sử dụng ma pháp...”

Steph nói năng lộn xộn, miễn cưỡng đưa ra câu trả lời.

“Nhưng ngược lại, bọn họ có thể dựa vào năm giác quan siêu mạnh để đọc được khí tức của ma pháp và cảm xúc của người khác. Quốc gia của tộc người thú là [Liên Hiệp Đồng Bộ], do rất nhiều hòn đảo trên vùng biển đông nam hợp thành, hiện giờ là nước lớn thứ ba thế giới...”

Steph dường như rất khổ sở, bàn tay đang nắm lấy cánh tay bất giác xiết chặt hơn, tiếp tục nói.

“... Cho dù không thể sử dụng ma pháp, vẫn có thể dùng năng lực mà loài người hoàn toàn không thể sánh bằng... Cho dù không thể lẩn áp [Aylwin Gard], nhưng vẫn có chủng tộc và quốc gia có thể cạnh tranh ngang hàng với họ. Mà ngược lại, trong mắt loài người thì bọn họ giống như đang sử dụng [siêu năng lực] hay [siêu cảm giác] vậy.”

“... Ai. Thì ra là vậy”

Loài người chẳng những không thể sử dụng ma pháp mà thậm chí còn không thể phát hiện ra nó có được sử dụng hay không nữa.

Một bên bị ăn gian mà không phát hiện được, đương nhiên không có khả năng giành chiến thắng.

... Nếu cho rằng như vậy, dĩ nhiên là sẽ thua.

“Thì ra là vậy, có chuyện như thế à.”

Sora giống như đã nghĩ thông suốt, gật đầu nghiêm nghị, mà cùng lúc này.

“... Anh... nhớ rồi.”

Giọng nói của Shiro vang lên.

“Ồ, giỏi thật đấy.”

“... Tiếp tục, khen ngợi em...”

“À à, đó là chuyện đương nhiên. Không hổ là em gái mà anh luôn tự hào, đúng là thiếu nữ thiên tài! Giỏi lắm, giỏi lắm.”

Sora đứng dậy tùy tiện xoa đầu Shiro, còn Shiro thì nheo mắt lại như một con mèo.

Steph không hiểu nên ngơ ngác nhìn hai người bọn họ, sau đó lẩm bẩm.

“... Ê? Nhớ cái gì?”

“Câu hỏi gì vậy, dĩ nhiên là ngôn ngữ Imanity rồi.”

Sora quay sang Steph đang sững sốt, nói giống như chẳng có chuyện gì.

“Nhưng đúng là lợi hại thật. Anh thì phải cần thêm một chút thời gian nữa.”

“... Anh, chậm quá ...”

“... Hừ hừ hừ, đối với một người đàn ông, chậm một chút thì vẫn tốt hơn là nhanh quá chứ?”

“... Anh, nhỏ quá.”

“Nhỏ, nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ đâu ra mà nhỏ! Em, em dựa vào đâu... Steph, cậu làm sao vậy?”

Steph kinh ngạc nhìn hai người nói chuyện.

Ngay cả giọng nói của cô cũng thay đổi.

“Chuyện này... tôi không nghe lầm chứ? Hai người nói là... đã ghi nhớ một loại ngôn ngữ?”

“Ừ? Vậy thì sao?”

“... (gật đầu).”

“... Trong thời gian ngắn như vậy? Hai người đang nói đùa phải không?”

Nét mặt Steph hơi co giật, xác nhận lại một lần nữa. Nhưng Sora vẫn hời hợt trả lời.

“Chuyện này thì có gì đáng ngạc nhiên. Ngữ pháp và từ đơn đều giống như khi nói chuyện, vậy không phải chỉ cần ghi nhớ chữ viết là xong sao.”

“... Anh... cái đó, vẫn còn chưa nhớ.”

“Đó là do em quá nhanh, mới chỉ hơn mười phút đã xong rồi. Anh trai cũng không thông minh như em, chắc là phải mất khoảng một giờ. Mà luôn tiện, cái này đọc sao vậy? Anh làm thế nào cũng không nắm được quy tắc của ký hiệu này...”

“... Cái đó, không phải, tiếng Nhật... Dùng ngữ pháp của tiếng Latin, đọc nó...”

“Không, anh cũng đã nghĩ đến chuyện đó, nhưng mà vị trí của vị ngữ trong ngữ pháp rất kì lạ...”

“... Tiếng Hán, cổ...”

“Ế? Hóa ra chỉ có phần miêu tả đứng trước. Đúng là phiền phức... à, nhưng thực sự đọc thông suốt được rồi.”

“... Anh, phải biết, nhiều ngôn ngữ hơn...”

“Ngay cả cổ văn của ngôn ngữ mười tám nước cũng học thuộc, em vốn là một trường hợp đặc biệt rồi. Một người bình thường như anh, chỉ cần hiểu ngôn ngữ của sáu nước, chơi game không gặp phải khó khăn nào là được rồi.”

... Steph nhìn hai anh em nói chuyện với ánh mắt cực kỳ khó tin.

Nhưng dáng vẻ của hai anh em lại giống như chẳng có chuyện gì.

Hai người dường như đều xem đó là chuyện đương nhiên, hời hợt nói chuyện.

Ngôn ngữ bình thường, cũng có thể nói chuyện với nhau. Vậy thì chỉ cần ghi nhớ chữ viết là được.

Sắp xếp như vậy, thoát nghe quả thật là một chuyện đơn giản.

Nhưng mà, rốt cuộc bọn họ có ý thức được, rằng bọn họ đã quên mất một sự thật quan trọng hay không.

Đó chính là...

“Không có bất cứ người nào giảng dạy”, nói cách khác điều mà bọn họ làm không phải là [học tập], mà là [giải mã].

Hoàn thành một chuyện như vậy trong thời gian ngắn, nhưng bọn họ lại chẳng hề khoe khoang.

(Tại, tại thế giới của bọn họ... chuyện này xem như rất bình thường sao?)

Hai người này đúng là những sinh vật đã vượt quá tầm hiểu biết của mình.

Nhìn hai anh em đến từ thế giới khác này, Steph cảm thấy như có một dòng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Nhưng đồng thời, nơi gần ngực lại loáng thoáng có cảm giác ấm áp trào lên.

... Đây chẳng lẽ là.

Chẳng lẽ mình.

Đã gặp được những người vượt qua quỹ đạo thông thường sao.

Mà bọn họ chính là... người cuối cùng sẽ thay đổi quốc gia này.

“... Hử? Sao vậy?”

Phát hiện ra ánh mắt của Steph, Sora quay đầu sang, mà điều này khiến cho sự kích động trong lòng Steph càng lớn hơn.

“A, ơ, không, chuyện đó... tôi đi, pha trà nhé.”

Steph nói xong liền hoảng hốt rời khỏi thư viện, ngay cả lỗi tai cũng đã đổ lên.

Nghi hoặc đưa mắt nhìn Steph rời đi, Sora nói

“... Cô ấy làm sao vậy?”

Nhưng Shiro lại chẳng thèm liếc qua, vẫn xem sách như trước.

“... Anh, không hiểu... trái tim... thiếu nữ.”

“... Nếu mà hiểu thì đã không giữ sự trong trắng trong mười tám năm rồi. Mà chuyện vừa rồi thì có liên quan gì đến trái tim thiếu nữ?”

Đây là cảnh tượng một chàng trai mười tám tuổi được em gái mười một tuổi giảng dạy về trái tim thiếu nữ.

Tuy rằng suy nghĩ của đàn ông thường trưởng thành muộn hơn phụ nữ...

Ít nhất thì trong trường hợp này, câu nói trên hoàn toàn đúng là sự thật.

“... Rõ ràng, là anh... giỏi đọc tâm tình, người khác... hơn Shiro.”

Shiro nhỏ giọng thì thầm, còn Sora lại ra vẻ đắc ý khoe khoang.

“Đó là việc phản ánh năng lực trong trò chơi, hoàn toàn khác với quan sát nét mặt cử chỉ trong hiện thực nhé.”

Nói cách khác, chẳng hạn như thứ gọi là phái nữ... không, “thứ gọi là con người”?... là thế.

Giống như gal game(3) trong một giây lại nhảy ra mấy chục ngàn lựa chọn có hạn chế thời gian.

Đối mặt với loại trò chơi không tương ứng, việc nảy sinh ý nghĩ mình không thể làm được chẳng phải là rất tự nhiên sao.

... Có điều, hiện giờ những chuyện như vậy chẳng còn quan trọng nữa.

“Được rồi...”

Dưới sự giúp đỡ của em gái, cuối cùng Sora cũng có thể đọc hiểu ngôn ngữ của loài người.

Cậu đọc hết một quyển sách để xác nhận thành quả của mình.

Sau đó khép quyển sách bìa cứng lại phát ra một tiếng “bộp”.

Tiếp đó, về mặt nghiêm túc đưa tay lên trước mặt.

“Được rồi... Shiro.”

“... Ừm”

“Em đã phát hiện ra rồi chứ.”

“... Ừm”

Hai anh em lại bắt đầu trao đổi với ngôn ngữ chỉ có bọn họ mới hiểu được.

Anh trai thiếu tự tin một cách hiếm thấy, hỏi.

“... Em nghĩ thế nào?”

Nhưng Shiro chỉ nhắm mắt trả lời.

“... Shiro... sẽ theo... anh.”

Sau đó hơi mờ mắt, về mặt không biểu tình giống như thường ngày, hồ hững nói.

“... Giống như ước định... bất kể, đến đâu.”

... Ước định, phải không.

[Em gái] do đối tượng tái hôn với cha mang đến... Shiro.

Em gái trời sinh đầu óc giỏi đến kinh ngạc.

Và anh trai trời sinh đầu óc kém đến kinh ngạc.

Bởi vì đều quá khác thường, cho nên hai người càng hợp nhau hơn cả anh em ruột.

Cuối cùng, thậm chí ngay cả cha mẹ cũng bỏ rơi bọn họ.

Hai người không có bạn bè, cũng không có đồng bạn, đã lập một ước định.

... Em gái bởi vì tài năng, cho nên không được người khác thấu hiểu.

... Anh trai bởi vì quá vô năng, cho nên rất giỏi về đọc nội tâm người khác.

Đề bù đắp thiếu sót cho nhau, lúc ấy [anh trai] mười tuổi đã đưa ra đề nghị.

Mà lúc ấy [em gái] mới ba tuổi đã hiểu được nhiều loại ngôn ngữ, đã gặt đầu móc tay.

Cậu khẽ xoa đầu [em gái].

Từ đó đến nay đã tám năm...

Người em gái đã nói là sẽ đi theo ông anh trai kém cỏi của mình... đó là Shiro.

Nhưng cuối cùng, người anh trai ngay cả việc đưa em gái ra khỏi phòng cũng không làm được... đó là Sora.

Nếu như nói không hối hận, vậy thì...

“Tóm lại... so với ‘thế giới bên kia’, không phải bên này càng thú vị hơn sao?”

Cậu nhìn về chân trời xa xôi, nơi thấp thoáng có thể nhìn thấy những quân cờ vua khổng lồ.

Sora lấy điện thoại di động ra, khởi động công cụ quản lý nhật trình.

Steph chăm chú nhìn ấm nước đang sôi lục bục.

Thời gian om trà đương nhiên là không cần phải nói, nhiệt độ nước nước sử dụng khi pha trà cũng rất quan trọng.

Điểm tâm ăn kèm với trà là bánh kẹp được làm từ hôm trước.

Hiện tại lãnh thổ của loài người đã rất lâu rồi không sản xuất được đường, vì vậy các món điểm tâm ngọt là rất hiếm.

Do đó Steph dùng các loại hương liệu như vỏ quế để thay thế cho đường khi làm bánh kẹp, cô cũng khá tự tin vào kết quả.

... Sắp đặt bộ đồ trà, đĩa bánh kẹp đã được cất chia cẩn thận lên khay bạc.

“... Ổn rồi, chắc là không vấn đề gì nữa.”

Steph khẽ quệt mồ hôi trán, cảm giác như vừa hoàn thành một kiệt tác.

“Thưa, tiểu thư.”

Giống như đã chờ có cơ hội để lên tiếng từ rất lâu rồi, cô hầu gái nói với Steph.

“Ara, có chuyện gì vậy?”

“À không... Có hơi thất lễ nhưng, tiểu thư, cô đang làm gì vậy ạ?”

“... Đúng là hơi thất lễ đấy. Sao tự nhiên lại hỏi vậy?”

“A không, chỉ là.... Thật sự chỉ cần cô chủ nói một tiếng, chúng tôi, các hầu gái sẽ chuẩn bị trà và điểm tâm ngay lập tức. Cô chủ lại không nói gì cả mà tự mình bắt tay vào làm... Hơn nữa còn nhiệt tình chăm chú như vậy...”

.....

Eh?

Nói cũng phải, tại sao mình lại phải tự thân đi pha trà chứ?

Sự nảy ra một câu hỏi như thế, trong đầu Steph liền thoáng qua một hình ảnh tưởng tượng.

[Ồ. Ngon thật đấy. Steph cậu giỏi cả việc nội trợ nữa cơ à?]

Sora cầm một chén trà, mỉm cười nhìn mình, nói.

..... Búp.

Steph có cảm giác như máu trong người dồn hết cả lên mặt.

“.....A a a a a a a, trời ơi~~~~!”

Cô gào lên, ôm đầu đập bình bình vào tường.

“Tại sao mình phải tự tay chuẩn bị điểm tâm để chứng tỏ là mình có tài năng nội trợ chứ! Cái loại người như thế, chỉ cần cho hần nước này.... đá này, cỏ này, cái quái gì cũng đủ rồi cơ mà!”

“Cô, cô chủ! Hãy bình tĩnh lại đi!!”

“Chị, chị hầu trưởng! Cô, cô chủ đầu óc bất thường mất rồi....!”

Các cô hầu gái vội vàng ngăn cản Steph đang bận phát ra những tiếng đập côm cốp, tất cả rơi vào hỗn loạn.

Part 5

“.....Ôi~.....”

Steph vừa thở dài vừa bê chiếc khay bạc đi dọc hành lang.

Trên khay có đặt hai phần trà và điểm tâm, chuẩn bị cho hai anh em Sora.

Steph thở dài sườn sượt, một lần nữa không thể thắng nổi tình cảm của bản thân, tự tay bê đồ mình tự tay chuẩn bị lên cho họ.

Tự oán thán chính mình, nhưng đồng thời, nghĩ tới cảnh nếu được Sora chính miệng khen ngợi đồ ăn mình làm...

“.... Cũng không thể phủ nhận là mình vẫn có một chút mong chờ... Ôi.”

Thế nhưng

Steph đột nhiên dừng bước.

“Khoan đã, chờ một chút nào Stephanie. Các món ăn này, có phù hợp với khẩu vị người từ thế giới khác không?”

Steph thật sự rất tự tin vào kỹ thuật pha trà và làm điểm tâm của mình.

Nhưng bên kia lại là người tới từ thế giới khác.

“Ôi... Xong rồi...”

Trong đầu lại hiện lại hình ảnh tưởng tượng.

[Oe, xin lỗi, thứ này tôi phải pass.]

Sora nhăn mặt nói.

“A a a a a.... Nếu, nếu thế thì hỏng mất thôi, nếu như vậy đường rút lui [cái này là do người hầu] làm cũng bị cắt mất luôn..... Eh, đây là đường rút kiểu gì chứ! Mặc kệ, họ nghĩ thế nào cũng không liên quan đến mình.... Không nói như vậy được! A a a a a, thật là.... Mình đúng là bị nguyên rủa rồi...”

Steph đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, không biết phải làm thế nào nữa.

Cô hít sâu mấy hơi, mượn cơ chuẩn bị tâm lý, bắt đầu tìm cách biện hộ.

“Đúng, đúng rồi. Không những hoàn toàn bị coi là kẻ ngốc mà thậm chí đến một chén trà, một món điểm tâm cũng không biết làm, cứ thế thì danh dự của dòng họ Dora sẽ mất sạch. Những thứ này rõ ràng là rất ngon lành, nếu không hợp khẩu vị thì chắc chắn là do khác biệt về văn hóa....]

Lầm bà lầm bầm

Miệng thì nói, tay thì bận đây, Steph chật vật lắm mới mở được cửa phòng sách ra.

“.... Há?”

.... Nhưng nhìn qua một vòng, hai anh em mới vừa này còn có mặt ở đây, giờ đã biến mất.

Nhìn đi nhìn lại, ở trên tầng hai.

Phía cuối cầu thang, cửa thông ra ban công đang mở, gió thổi nhẹ nhàng làm lay động rèm che.

Steph đi lên ban công... Phát hiện hai anh em đang ở ngoài đó.

Anh trai mặc trang phục quản gia đang vươn người ra ngoài lan can, dùng điện thoại di động chụp ảnh.

Em gái trông giống như một tiểu thư đài các... đang ngồi dựa lưng vào chân anh trai, đọc sách.

.... Một tổ hợp hai người mà dù có nói rằng nếu tách rời ra cả hai sẽ phải chết thì cũng chẳng ai thấy có gì không hợp lý.

Nhìn cảnh tượng như trong tranh vẽ.... cùng quan hệ giữa hai người họ.

Tuy cảm thấy trong lồng ngực như có gì đó thắt lại nhưng Steph tự nói với mình, đó chỉ là ảo giác mà thôi.

“.... Ngoài đường náo nhiệt thật.”

Sora nhìn khung cảnh huyền ảo bên ngoài, nói.

“.... À, cái đó. Bây giờ đại hội cờ bạc lựa chọn quốc vương vẫn đang tiến hành mà.”

Steph trả lời, tiếp đó đặt khay bạc lên bàn ngoài ban công, bắt đầu rót trà ra tách.

“.... Đây... Mời dùng trà.”

“Ồ, thank you.”

“Em gái nữa nhé.”

“.... Uhm”

Sora nhấp một ngụm trà, lại nhìn xuống con đường.

Ấn tượng ban đầu là.... Thành phố này đúng là thuộc [thế giới ảo tưởng điển hình].... Có điều bây giờ lại có chút khác biệt.

.... Hẳn là do chiến tranh đã bị cấm chỉ nên thành phố không có dấu hiệu bị phá hoại.

Các loại kiến trúc mang phong cách tương tự như kiến trúc La Mã, kiến trúc cổ điển, kiến trúc Baroque đan xen lẫn nhau.

Đường được trải bằng đá tảng, từng chiếc xe qua lại ngược xuôi, bên bên cảng đàng xa có ba chiếc thuyền đang đậu.

Nhìn qua có vẻ ngay cả động cơ hơi nước cũng chưa được phát minh ra.

Ở trên những sườn núi xa hơn đó nữa là từng khoảng ruộng nhỏ, sử dụng phương pháp canh tác còn cổ xưa hơn cả kiến trúc trong thành thị.

.... Việc không có tác động của chiến tranh được thể hiện tất cả ở đây.

Mĩa mai thay, chiến tranh làm tăng tốc sự phát triển của [Hóa học], từ đó lại tạo ra bước nhảy vọt của các kỹ thuật dựa trên phân bón cũng như chất đốt.

Mà nói mới nhớ, những cuốn sách vừa đọc trong phòng sách của Steph hầu hết đều được viết tay.... cũng tức là kỹ thuật in ấn vẫn còn là chép tay.

Hẳn là kỹ thuật in xép chữ còn chưa được phát minh hoặc là chưa được phổ cập.

“Châu Âu thời Phục Hưng trung kỳ à(1). Trước khi bị cách mạng công nghiệp làm ô nhiễm.... Thành phố thật là đẹp.”

“.... Strategy game (2)... trích dẫn thông tin... hoàn thành.”

.... Nhưng, Sora lại nghĩ.

Theo như thần thoại, cuộc chiến tranh khiến cả hành tinh biến thành một chốn hoang tàn đã kết thúc từ mấy nghìn năm trước rồi.

Cũng có nghĩa là từ khi [Minh ước] được thành lập đến nay đã trải qua vài nghìn năm rồi.

Imanity, chủng tộc con người, hoàn toàn không thể sử dụng được bất kỳ ma pháp nào.

Cũng tức là không khác gì với “loài người” tại thế giới cũ của mình.

Trải qua mấy nghìn năm vậy mà trình độ phát triển vẫn chỉ dừng lại ở mức độ thế kỷ 15 tại thế giới của mình.

.... Vậy còn những chủng tộc văn minh có thể sử dụng loại kỹ xảo gần như ăn gian, ma pháp, hiện tại họ ra sao rồi?

Sora đột nhiên hỏi.

“Đây, Steph.... Tại sao cậu lại muốn trở thành vua?”

“.... Sao?”

“Tôi nghe người ta bảo cậu liều mạng nỗ lực là vì sợ rằng mình sẽ không thể là dòng dõi hoàng gia nữa?”

Sora nhớ lại những gì nghe được bên ngoài quán trọ kiêm nhà nghỉ lúc trước. Thế nhưng...

“.... Chuyện đó, thì thế nào cũng được.”

.... Nói đến cùng thì lời đồn cũng chỉ là lời đồn mà thôi, cười một tiếng bỏ qua là hết.

Cô bước lên cạnh Sora, cũng vươn người ra ngoài lan can nhìn ngắm khung cảnh.

“.... Quốc gia này.... Elechia cũng coi là một đất nước khá lớn đúng không?”

Cô nhìn về nơi xa xăm, giống như đang muốn nhìn về tận quá khứ... khẽ nói.

“Trước đây, trên thế giới còn có tới mấy quốc gia của loài người. Elechia thậm chí còn là quốc gia lớn nhất trong số đó.”

Giọng cô mang theo vẻ tự hào nhưng cũng pha chút tự giễu, tiếp tục nói.

“Sau khi [Mười Minh ước] được thành lập, nơi đây đã trở thành [quốc gia cuối cùng] của chủng tộc loài người chỉ biết tới thất bại liên tiếp.”

“.....”

“Trông thì có vẻ rất phồn hoa đúng không? Nhưng mà... Elechia đang bước dần về phía diệt vong rồi.”

Cô lại nhìn xuống con đường tấp nập, lần này ánh mắt mang theo vẻ đau thương.

Sora nhìn theo ánh mắt cô, rất dễ dàng tưởng tượng ra được những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Mất đi lãnh thổ, một lượng lớn nhân khẩu phải chen chúc nhau trong phạm vi nhỏ bé.

Sự thiếu hụt tài nguyên, lượng thực phẩm tới kinh tế đình đốn không phát triển.

Cho dù có muốn sản xuất lương thực đi nữa, nếu không có đất đai thì sẽ không có sản phẩm, nếu không có sản phẩm thì sẽ không có nghề nghiệp.

Tuy nhờ [Mười Minh ước] mà trật tự vẫn có thể coi là yên ổn,

.... Nhưng cậu nhớ đến đám cướp tấn công hai người mình khi vừa mới tới thế giới này.

Anh trai nhìn xuống dưới con đường.

Em gái đang dựa lưng vào chân anh trai đọc sách cũng chuyển tầm mắt sang phía Steph.

“Quốc vương tiền nhiệm.... Ông nội tôi thất bại trong [Đánh cướp quốc gia], khiến cho đất nước giờ rơi vào tuyệt cảnh chỉ còn lại một thủ đô, đó là sự thực. Nhưng vốn con người là liên tiếp thất bại rồi, tình hình cũng càng lúc càng...”

Steph siết chặt tay, cay đắng nói.

“Tuy bị mắng chửi là ngu vương nhưng ông tôi vẫn luôn muốn cứu vớt đất nước này, ông không hề sai...”

... Nếu như không giành lại được lãnh thổ thì dù thế nào đi nữa loài người cũng không thể sinh tồn lâu dài được.

Chờ đợi diệt vong kéo đến, không bằng tự tìm đường sống trong tuyệt cảnh... Là vậy phải không?

“Tôi.... muốn cứu Elechia...”

Steph giống như đang cố kìm nước mắt.

“Sau đó là muốn chứng minh ông tôi không hề sai... Muốn để con người tiếp tục sinh tồn... Cần phải tích cực lựa chọn tấn công, đoạt lại lãnh thổ mới được, nếu không trong tương lai không xa, loài người sẽ thực sự tuyệt diệt.”

.... Steph nói, về mặt đầy đau thương.

Shiro thì vẫn bộ dạng như cũ, giống như chẳng hề quan tâm, hỏi.

“... Steph... yêu quý.... đất nước, thế giới này?”

“Ừ.... Tất nhiên là thế rồi!”

... Nụ cười mang theo nước mắt.

Steph lập tức trả lời.

Nhưng ngược lại với cô, hai anh em lại cúi đầu xuống.

“.... Thật là, tốt...”

“..... Đúng thế, có thể trả lời dứt khoát như vậy, đúng là khiến người ta phải hâm mộ.”

Có điều.... Anh trai dùng giọng nói bình tĩnh, nhưng không thể phản bác.

Triệt để phá tan hy vọng của Stephanie Dora.

“Nhưng mà nguyện vọng đó của cậu không thể thực hiện được.”

“....Sao...”

“Hơn nữa, nói một cách khó nghe thì...”

Cậu nhìn Steph đang sững sờ, tiếp tục truy kích.

“Ông nội cậu..... Ở đây, bây giờ, tôi chỉ có thể nói ông ta là ngu vương tệ hại nhất.”

.....

Steph giống như cổ ép ra từng lời, lên tiếng phá vỡ sự im lặng kéo dài.

“Vì, sao anh.... lại nghĩ như, vậy?”

Cô cắn chặt môi, từ nắm tay siết chặt truyền lại cảm giác đau đớn do móng tay cắm sâu vào thịt.

..... Nếu không phải thế giới này cấm chỉ bạo lực, câu hỏi đó chắc chắn là đã bị thay bằng một cú tát thẳng vào mặt Sora. Nhưng dù vậy thì Steph quả thật đã truyền hết lửa giận vào trong câu hỏi.

Đối tượng tình yêu.... không phải.

Không cần biết là đối tượng bị cưỡng ép phải lòng hay là loại người nào khác, tất cả đều không đủ để cô có thể tha thứ cho câu nói xúc phạm đó.

Nhưng đối mặt với chất vấn, Sora chỉ khẽ thở dài, đưa di động lên phát lại những tấm ảnh đã chụp.

Thành phố khiến người ta liên tưởng tới châu Âu thế kỷ 15.

Do không có chiến tranh, các kiểu kiến trúc cũ và mới đan xen hòa trộn với nhau, thực là một thành phố mỹ lệ.

Nhưng chính vì thế... nên mới thấy tiếc nuối.

“Cứ tiếp tục như vậy... Quốc gia này sẽ diệt vong. Cùng với lúc lựa chọn ra được quốc vương kế nhiệm.”

Nghe câu nói bất thành linh như không có chút liên quan gì này.

Steph cố gắng phản bác, ngữ điệu càng thêm khỗ sở, càng thêm kích động.

“Tại, tại sao lại nói vậy! Chính vì để không trở thành như thế nên mới phải chọn ra quốc vương mới...”

Có đôi chút chán nản, Sora và Shiro cùng ngẩng đầu nhìn trời.

Khác với khung cảnh màu xám mà họ vẫn quen thuộc, đó là một bầu trời xanh lam, giống như một màn mực lam bát ngát.

.... Tiếp đó hai người nhớ lại lúc mình vừa đặt chân tới thế giới này.

Cũng là những gì quý ngài “Thần” đã nói với họ.

Đây là [DisBoard], thế giới trên bàn cờ, nơi tất cả đều được quyết định bằng trò chơi.

Là nơi mình.....

Là nơi Shiro...

..... Mơ ước đã lâu.

.... Là thế giới..... cả hai được tái sinh.

“... Steph, cuộc đại hội đánh bạc này sẽ kéo dài đến bao giờ?”

Mặc dù Steph vẫn đang rất bất mãn vì chưa nhận được lời giải thích có thể khiến cô chấp nhận được nhưng vẫn đáp lại.

“.... Hôm nay là ngày cuối cùng.”

Cô vừa nói vừa hướng tầm mắt sang phía đông mặt trời, ngắm nhìn khu kiến trúc có vẻ như là lâu đài hoàng gia.

“Đến tối trong đại sảnh quốc vương sẽ tiến hành cuộc chiến cuối cùng, nếu như không có ai có phản đối gì với người giành chiến thắng cuối cùng thì người thắng sẽ trở thành vị vua mới... Có vấn đề gì sao?”

Em gái gấp sách lại, đứng lên.

Anh trai thì vắn vắn lưng, tiếp đó tự vỗ vỗ lên mặt.

“.... Được rồi! Đây, em gái.”

“... U.”

“Dù anh có làm gì đi nữa em cũng sẽ theo cùng anh phải không?”

“Ừm.”

“Trả lời nhanh vậy. Để hạ quyết tâm anh còn phải nội tâm giằng xé, đấu tranh tư tưởng mất một lúc thế mà...”

“...Nói dối.”

“Hô?”

“... Anh, có vẻ... rất vui.”

Đối mặt với em gái vẫn như bình thường, vẻ mặt không chút cảm xúc,

Nhưng thoáng hiện lên nụ cười mà chỉ anh trai mới nhận ra được.

“.... Ha ha, quả nhiên là em nhận ra được.”

Nói đoạn, hai người quay lại, bắt đầu bước đi.

“Đây, chờ đã, hai người đi đâu vậy!?”

“Lâu đài hoàng gia.”

“.... Heh?”

Sora trả lời rất nhanh. do không thể đoán được ý đồ của cậu là gì, Steph không khỏi thốt lên một tiếng ngớ ngẩn.

Nhưng Sora hoàn toàn không để ý tới cô, tiếp tục nói.

“Tôi đi để chứng minh ông nội cậu đã chính xác.”

“..... Há?”

Nghe thấy tiếng Steph vội vội vàng vàng chạy theo phía sau.

Sora xác nhận lại công việc trong công cụ quản lý nhật trình trong di động của mình.

..... [Mục tiêu]..... Tóm lại cứ trở thành quốc vương rồi hẵng tính.

Sora cười khỏ, dứt di động vào túi quần, nói.

“Khó khăn lắm mới tôi được thế giới đem lại cuộc sống mới, nếu đột nhiên lại mất đi nơi nương thân thì đúng là khiến người ta đau đầu.”

“.... (gật gật)”

“Vậy thì đi làm vua thôi, sau đó đoạt lại lãnh thổ đã mất.”

..... Có phải mình đã nghe nhầm không?

Stephanie Dora nhắc lại những gì mình vừa nghe được, xác nhận thật cẩn thận.

Tiếp đó, sau khi đã xác nhận không phải mình vừa nghe lầm, cô nhìn theo bóng lưng chàng trai ấy.

Giọng điệu thoải mái giống như chỉ định tới một cửa hàng gần đây mua một món đồ đơn giản.

Nhưng lại giống như đi xác nhận một chuyện chắc chắn đã xảy ra, tràn ngập kiêu ngạo, tự tin, không bao giờ khuất phục....

Bóng lưng chàng trai vừa tuyên bố sẽ đoạt lại lãnh địa của loài người.

“À, suýt thì quên.”

Sora nhặt một miếng bánh điểm tâm trên bàn ngoài ban công, đưa lên miệng.

“..... Ồ.”

Quay sang phía Steph đã quên mất rằng đang có điểm tâm, cậu nói.

“Ừm, rất ngon. Cà trà lần điểm tâm đều rất ngon. Thank you!”

Thấy Sora quay lại, mỉm cười nhìn mình.

Trái tim chọt đập nhanh thình thịch, thật sự là do ảnh hưởng của [Minh ước] sao?

Steph đã hoàn toàn không thể phân biệt được nữa.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Cao Thủ/expert(1)

Hoàng hôn... Lâu đài hoàng gia Elechia, đại sảnh.

Tại nơi này, mọi người đều cho rằng trận đấu cuối cùng lựa chọn quốc vương đã có kết quả.

Phía trước ngai vàng là một chiếc bàn nhỏ, cùng với hai chiếc ghế được đặt đối diện với nhau.

Người xem đông nghịt trong đại sảnh đều tập trung ánh mắt vào một người đang ngồi ở đó.

Một thiếu nữ với mái tóc dài màu đen bóng, ngồi khoanh tay tựa vào bàn, khuôn mặt vô cảm, đeo mạng che mặt và y phục màu đen giống như tang phục, vẻ cứng đờ tỏa ra khí tức khiến người ta có cảm giác như đang ngồi cạnh một người chết ...

Đúng vậy... Người đã gian lận và loại Steph ở quán rượu ... cũng chính là cô gái này.

Một ông lão mặc trang phục như quan lớn nói.

“... Như vậy, vị này... Clamy Zell là người thắng còn lại trong cuộc thi đấu tuyển chọn... còn ai muốn khiêu chiến cô ấy nữa không?”

Mặc dù trong đại sảnh rất ồn ào, nhưng xem ra chẳng ai có dáng vẻ của một người khiêu chiến.

Đó cũng là bình thường... thiếu nữ đã toàn thắng đến tận bây giờ... Clamy.

Đến lúc này, hẳn là đã không còn ai nghĩ rằng mình có thể chiến thắng được cô ấy nữa rồi.

Vì thực tế này, Clamy nhắm hai mắt lại, về mặt vốn đã không cảm xúc lại càng tăng thêm một phần cảm giác vô tình.

Thấy vậy, ông lão bèn nói.

“... Như vậy, tuân theo di ngôn của quốc vương đời trước, Clamy-sama... sẽ trở thành quốc vương mới của Elechia. Ai có ý kiến xin mời đứng lên, nếu không thì hãy giữ im lặng...”

“À, có có~. Tôi có ý kiến. Ý kiến đây, ý kiến đây~y!”

Nghe được câu nói vang khắp đại sảnh, tất cả ánh mắt đều nhìn về hướng phát ra giọng nói.

Trong đại sảnh ồn ào hẳn lên, tất cả ánh mắt đều nhìn về hướng phát ra giọng nói.

Một vị quân gia, cùng với một thiếu nữ có mái tóc dài màu trắng... Sora và Shiro đứng lên giơ tay.

“Đúng vậy, đúng vậy. Chúng tôi có ý kiến, hai chúng tôi có.”

“... Ừm”

“... Ai thế?”

Về mặt Clamy không biểu tình nhìn hai người, sau đó chuyển ánh mắt về phía sau.

“... Là người hầu... của Stephanie Dora?”

Steph đang đứng sau lưng hai người, đôi vai bỗng run rẩy.

Cô gái kia vẫn vô cảm, lại hơi giống như chế nhạo nói.

“... Vì thua tôi nên mất đi tư cách ứng tuyển, cho nên mới đưa người hầu của mình tới sao? Thật đúng là, đã lãng phí còn mất mặt nữa...”

Thế nhưng, nhìn Clamy không hề che giấu sự khinh miệt nói ra những câu như vậy.

Sora chỉ mỉm cười, bước lại gần nói.

“A ha ha, này nhé, cô không có tư cách để nói những lời đó.”

“... Anh có ý gì?”

“Ai da, thực ra thì tôi chẳng có chút hứng thú nào đối với thứ phiền phức như ngài vàng quốc vương đó cả.”

Sora vừa gãi đầu vừa nói giống như gặp phải một chuyện rất phiền phức. Clamy nheo mắt lại.

“... Vậy thì, có thể mời anh biến đi được không? Đây cũng không phải là nơi để mang trẻ con tới chơi.”

Sora mỉm cười... khẽ nói [Nhưng mà], ánh mắt vụt trở nên sắc lạnh.

“Không thể nhường ngài vàng cho [kẻ lừa đảo mượn sức mạnh của quốc gia khác], đúng không?”

Lời vừa thốt ra, trong thành lập tức trở nên xôn xao.

... Sức mạnh của quốc gia khác?... Như vậy là sao? Có điều những âm thanh này không được chú ý lắm.

Sora hỏi với giọng chỉ có Shiro nghe được.

“... Có ở đây không?”

Trong tay Shiro là chiếc điện thoại di động mà hôm qua Sora dùng để chụp ảnh trong quán rượu.

Xác nhận những người đồng thời có mặt trong ảnh hiển thị trên màn hình và trong đại sảnh này.

“... Bốn người.”

Shiro trả lời.

“Vậy trong đó... có ai giấu vành tai không?”

“... Một người.”

“Bingo. Vậy hãy chờ cơ hội vạch trần cô ta.”

“... Ừm.”

Steph nhìn hai anh em đang thương lượng, hỏi.

“Này... Đây, đây là chuyện gì? Sức mạnh của quốc gia khác là sao?”

Steph khẽ thì thầm vào tai Sora, còn Sora lại giống như chịu thua cô, trả lời.

“Cậu vẫn chưa hiểu sao? Được rồi, lấy ví dụ nhé? Chẳng hạn như...”

Sau đó cao giọng nói.

“Chẳng hạn như nếu có người cấu kết với tộc Elf, dùng ma pháp để giành được chiến thắng lên làm quốc vương, vậy thì quốc gia này coi như xong rồi.”

Sự ồn ào trong thành cuối cùng đã biến thành sự rối loạn mang theo sợ hãi.

Sora nhìn cảnh tượng này, xác nhận thật sự không có ai phát hiện ra chân tướng.

“... Có điều, vấn đề quan trọng như thế mà cũng không nhận ra được, vậy loài người thất bại liên tục cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

“... Này, anh.”

Clamy vừa nói vừa đứng lên, đi về phía Sora.

Khuôn mặt bị chiếc mạng che phủ kín, không nhìn thấy biểu tình, lại tỏa ra một cảm giác áp bức khác thường.

“Chẳng lẽ anh muốn nói, tôi đã dùng ma pháp để gian lận sao?”

“Đừng như thế chứ, không nghe tôi nói là [chẳng hạn như] sao? Hay là bị tôi nói trúng rồi?”

Thế nhưng, cảm giác áp bức này chẳng hề có chút tác dụng nào.

Sora vẫn thản nhiên chẳng thêm quan tâm đến áp lực kia, vẫn khiêu khích một cách rất lộ liễu. Điều này hẳn là xuất phát từ sự tự tin tuyệt đối của cậu.

“... Được rồi. Nếu anh có ý kiến vậy thì tiến hành thi đấu như anh mong muốn đi, thế nào?”

“Tốt~... Cô làm vậy đúng là đã giúp đỡ rất nhiều rồi ♪ Nhưng mà...”

Vừa nói, Sora vừa chặn ngang Clamy đang chuẩn bị lấy bài poker ra.

“Nếu là đánh bài poker... Vậy thì nên mời người giúp đỡ đằng kia đi sang chỗ khác thì tốt hơn, đúng không?”

Sau đó, giống như phối hợp với nụ cười và câu nói của Sora, Shiro đưa tay chỉ.

Sự huyền ảo nhất thời ngừng lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung về hướng ngón tay cô bé.

Clamy... và người đàn ông bị chỉ vào, về mặt cả hai người cùng thoáng co giật.

Biến hóa nho nhỏ đó... Là đủ để Sora xác nhận đây chắc chắn là điểm chí mạng.

“...Anh đang nói lung tung gì thế?”

“Ồ, vậy sao? Thế thì có ai giúp tôi lấy hộ cái mũ của gã đó xuống không?”

Dù người đàn ông bị chỉ ra đã lui về phía sau một bước, nhưng những người đứng xem đã quây lại tháo mũ hẳn xuống.

Lộ ra hai vành tai.

... Là thứ thường thấy trong những câu chuyện thần thoại... đúng, đôi tai dài giống như tinh linh.

Người, người này chẳng phải là tộc Elf sao!

Xôn xao.

Kìa, kìa... Vậy thì, giống như những gì anh chàng đó nói...

Xôn xao

Cô à kia, đã dùng ma pháp để gian lận sao?

“Ừa ủa, cô gái lừa đảo xinh đẹp lạnh lùng này, không đi giúp bạn của cô sao?”

Sora tiếp tục chế nhạo, nhưng vẻ mặt của Clamy lại chẳng hề thay đổi.

“... Đừng để tôi phải nhắc đi nhắc lại mãi, tôi không hiểu rõ cuộc anh đang nói gì.”

“À, là vậy, thế thì.... Đuổi gã kia ra ngoài cũng không sao chứ nhỉ?”

Sora cười hi hi, vẫy tay “xùy xùy” giống như muốn đuổi người đàn ông tộc Elf kia ra ngoài.

Sau đó cậu lại quay sang Clamy, lấy ra chiếc một chiếc máy khác... điện thoại di động của Shiro.

“Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu đánh bài poker đi, không vấn đề gì chứ?”

Sora vừa bật ứng dụng điện thoại, vừa cười nói.

... Một vài giây im lặng.

Sau đó khuôn mặt Clamy vẫn không biểu tình, nhấm nháp lại nói.

“... Thì ra là vậy, anh định cấu kết với người của tộc Elf không biết từ đâu tới kia, vu cáo tôi sử dụng ma pháp, nhằm đẩy tôi vào vị trí [kẻ địch của loài người]... đúng không?”

“Ô, đúng là một lý do không tệ. Hay phải nói là cô đã sớm chuẩn bị rồi?”

Clamy nghe Sora tiếp tục châm chọc.

“... Nhưng tôi cũng có danh dự của mình.”

Vẫn là khuôn mặt vô cảm, không nhìn ra được thái độ gì, nhưng ánh mắt sau lớp mạng che chiếu tới lại giống như muốn đâm thủng Sora.

“Sẽ theo như ý anh, muốn đuổi tên tộc Elf kia đi đâu thì tùy. Vậy... chúng ta hãy dùng trò chơi thích hợp nhất để chứng minh thực lực, không thể gian lận để phân thắng bại đi.”

Nhưng ánh mắt và đề nghị này đều nằm trong dự đoán của Sora, cho nên cậu chỉ hời hợt đáp lời.

“Được thôi... điều thứ năm trong [Mười Minh ước], bên tiếp nhận khiêu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi... Có điều, thấy bây giờ cô tự dùng muốn bỏ bài poker mà vẫn không truy hỏi kỹ càng, sao tôi lại tốt bụng thể cơ chứ ♥”

Nói xong, cậu đưa ống kính điện thoại di động về phía Clamy, chụp “tách” một tấm.

“Ừm, cô đúng là không ăn ảnh à? Tôi cảm thấy nên cười một chút thì sẽ đáng yêu hơn.”

Dứt lời, Sora đưa màn hình hiển thị tấm ảnh về hướng Clamy.

Mặc dù ánh mắt của Clamy giống như muốn giết chết mình, nhưng Sora vẫn nhìn thẳng vào mắt cô.

... Bị ánh mắt giống như có thể nhìn thấu tất cả quan sát.

Clamy chợt cảm thấy như có một luồng hơi lạnh nhàn nhạt chảy khắp toàn thân...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Cao Thủ/expert(2)

Clamy đề nghị về nhà mang trò chơi thích hợp nhất để chứng minh thực lực tới.

Cô nói “Xin đợi một chút” rồi rời khỏi lâu đài hoàng gia.

Ở bên kia, mấy người Sora chờ đợi trong tòa lâu đài đang dần chìm vào ánh tịch dương.

Sora cùng Shiro ngồi trên ghế dài, hí hoáy với điện thoại di động trong lúc đợi.

Thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn quanh quất.

Sau khi xác nhận xung quanh không còn ai nữa, Steph nôn nóng hỏi.

“.... Vậy, vậy thì, tôi, bị cô ta dùng ma pháp phải không!?”

“.... Giọng chị, to quá, đấy.”

Steph hoàn toàn không hiểu tại sao lại phải thay đổi hiện trường.

.... Nhưng cuối cùng thì cô cũng đã hiểu chân tướng trò gian lận đã đánh bại mình.

Càng hưởng hờ đó còn là trò gian lận dựa trên ma pháp, sau khi biết được điểm này, việc cô cảm thấy có chút kích động cũng không phải là chuyện gì quá khó hiểu.

Nhưng Sora giống như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, lơ đãng trả lời.

“Đúng vậy, không sai.... Nói chính xác là bị người hỗ trợ tộc Elf kia sử dụng ma pháp.”

“Là, là ma pháp kiểu gì vậy?”

Rút cuộc là đã trúng phải ma pháp như thế nào?

Còn cả, Sora chỉ là một con người, tại sao lại khám phá ra được chuyện đó?

Thêm nữa cô cũng rất tò mò với dụng cụ mà hai người đang sử dụng.

Dụng cụ của thế giới khác.... Nói không chừng chính là dụng cụ này sẽ có thể kiểm tra được ra ma pháp.

Nhìn Steph hai mắt đang mở to đầy vẻ mong đợi, chờ được giải đáp, câu trả lời của Sora là.

“Ai mà biết được? Hoàn toàn không có manh mối gì.”

..... Một lời giải đáp làm cảm xúc tụt đến thê thảm.

Mặc kệ Steph đang ngây ngốc vì ngạc nhiên, Sora bình thản nói tiếp.

“Chuyện ăn gian là hoàn toàn xác thực. Lúc trong quán rượu, tôi đã xem cô ta thi đấu với cậu, thủ đoạn gộp bài của cô ta rõ ràng là bằng gian lận. Tôi và Shiro đều lập tức chú ý tới chuyện đó.”

“.... Là Shiro, chú ý tới.”

“.... Em gái sao cứ phải xét nét từng tí một thế.... Mà chuyện ấy thì sao cũng được.”

..... Hôm trước, trong quán rượu ở tầng một nhà trọ.

Chứng kiến trận đấu poker giữa Steph và Clamy.

Tình cờ là cũng vừa chơi poker, trùng hợp là cũng sử dụng gian lận, Sora đã khẳng định chắc chắn như vậy.

Nhưng mà....

“Nhưng nếu hỏi tôi rút cuộc là làm thế nào thì hiển nhiên là tôi không biết được. Dù sao thì cũng chẳng có chút hiểu biết gì về ma pháp cả.”

“.....”

Nghe Sora trả lời như không có chuyện gì xảy ra, Steph chỉ biết há hốc mồm.

“Ồi chà, ma pháp đúng là lợi hại. Nếu là [sửa đổi ký ức] hoặc là [viết lại quân bài] thì căn bản không cách nào chứng minh, cũng không hề có chút cơ hội thắng nào. Nếu loài người không thể cảm nhận được ma pháp thì sẽ dính đòn mà chẳng thể phát hiện ra được.”

“.... Chờ đã.”

Có vẻ cuối cùng cũng sống lại khỏi trạng thái hóa đá, Steph lắc đầu hỏi.

“Chờ một chút, nếu đã như vậy thì làm thế nào mới thắng được chứ!”

“Hử? Không thể thắng được chứ sao.”

Nghe Sora khẳng định dứt khoát, Steph một lần nữa ngậy ra như phỗng.

“Đối mặt với đối thủ như thế, thắng được mới là chuyện lạ. Tóm lại chỉ đơn giản là [chắc chắn thất bại] mà thôi.... một phần vạn cơ hội thắng cũng không có.”

Nhưng mà, trước khi Steph kịp khôi phục lại để mà bắt đầu kêu gào, Sora đã bổ sung thêm một câu.

“Vì thế mới phải tránh chuyện đó ra.”

“..... Eh?”

Sora quay lại nhìn trực diện vào Steph, nói.

“Chú ý nhé, tiếp theo đây tôi sẽ cố gắng giải thích đơn giản một chút.”

“Ồ, ừm....”

“Đầu tiên, về cuộc đấu loại lựa chọn quốc vương này, người chiến thắng sẽ trở thành người đại diện cho toàn bộ Inmanity.”

“Ừm ừm....”

“Nhưng phương án này có sơ hở. Bởi vì có kẻ hờ để quốc gia khác can thiệp vào.”

“.....Ồ. Chuyện này, đúng là vậy....”

Tới khi bị chỉ thẳng ra điều mình vẫn luôn không chú ý tới này, Steph rất không cam lòng, tránh ánh mắt sang chỗ khác.

.... Đúng vậy. Trong cuộc tuyển cử dùng phương pháp đấu vòng tròn vô điều kiện để quyết định này.....

Nếu quốc gia khác dùng biện pháp loại người không cách nào phát giác được để hỗ trợ ai đó giành chiến thắng, chính phủ bù nhìn sẽ được thành lập.

Loại người sẽ hoàn toàn mất đi khả năng chiến thắng, cuối cùng thực sự đi tới diệt vong.

Thực là một phương án đầy rẫy sơ hở, ngu ngốc cùng cực.

“.... Cũng có nghĩa là, đây không phải chiến đấu cá nhân, mà là chiến đấu quốc gia, chiến đấu ngoại giao. Ok?”

“Ồ, ư ư.... Tôi hiểu rồi.”

“Vậy thì, tộc Elf, phải không nhỉ? Tuy đám người đó muốn dùng thủ đoạn này để đưa ra một con rối hình người làm quốc vương... Nhưng cậu không nghĩ là chỉ có một mình tộc Elf mới có thể nghĩ ra được phương pháp cấp độ này đúng không?”

“..... Chuyện, chuyện đó.....”

“Những quốc gia khác hẳn cũng có cân nhắc chuyện tương tự, đã thực sự tiến hành trong thực tế hay không thì tạm chưa bàn, nhưng tóm lại là khả năng này rất lớn.”

Như vậy....

“Bây giờ chúng ta lợi dụng ngược lại điểm này, khiến bọn chúng nghĩ rằng [Tôi cũng là một kẻ như vậy].”

Sora vừa hí hoáy với điện thoại di động, vừa mỉm cười láu cá.

“Mang theo trang bị mà con người không thể có được, bộ dạng giống như là chỉ cần dùng thứ này là có thể nhìn thấu được ma pháp của tộc Elf, tự nhiên là sẽ khiến đối thủ phải gánh chịu rủi ro rằng nếu sử dụng ma pháp lộ liễu thì sẽ lập tức bị lật tẩy, mất đi tư cách. Hơn nữa kẻ mấu chốt sử dụng phép thuật kia đã bị hoài nghi và đuổi ra ngoài....”

“Là, là như vậy.... Nên mới đề xuất cuộc đấu không bị gian lận ảnh hưởng!”

Thấy Steph lập tức nở nụ cười, Sora chỉ biết lộ ra ánh mắt chán nản, so vai nói.

“..... Cậu thật là, đầu óc ngây thơ đến thế nào nữa đây.”

“Tại, tại sao lại bị mắng tiếp!?”

“Có nghe lời tôi nói không đấy? Quốc gia khác can thiệp vào là điều nằm trong dự tính. Cũng có nghĩa là, phải coi rằng bọn chúng đã tính đến trường hợp sẽ có người giống như tôi xuất hiện mới là hợp lý đúng không?”

“A.....”

Tiếp đó, quay trở lại với vấn đề đang suy nghĩ lúc đầu, Sora thoáng trầm tư, khẽ nói.

“.... Kẻ địch hẳn là đã chuẩn bị trước rồi. Chuẩn bị để dù trong tình huống này cũng vẫn có thể sử dụng gian lận.”

.....

Đột nhiên, giống như nhớ ra được điều gì đó từ câu hỏi của Steph, Sora nói.

“Steph, có phải cậu từng nói tuy loài người không thể sử dụng ma pháp nhưng vẫn có thể chơi [trò chơi do ma pháp vận hành] đúng không?

“Eh, ừ ừ...”

Giống như đã tìm ra được đáp án, Sora nở một nụ cười sáng khoái.

“Cũng từng nói [tộc Elf là chủng tộc thành thạo ma pháp nhất] đúng không? Vậy thì hẳn là đã nghĩ tới chuyện phải giao đấu với những quốc gia có khả năng phát hiện ra ma pháp, hơn nữa còn chuẩn bị tốt những trò chơi có thể thêm vào những đòn gian lận càng phức tạp, càng khó bị phát hiện hơn mới đúng... E là giờ cô ta đang đi để lấy [thứ đó].”

Thế nhưng, câu nói này lại khiến sắc mặt Steph vụt sa sầm.

“.... Sao, sao lại như vậy? Thế thì không phải là càng khiến tình huống thêm tồi tệ sao?”

“.... Há? Tại sao?”

“Hử? Bởi vì có ma pháp gian lận phức tạp hơn gì đó ấy.....”

Không biết đã là lần thứ mấy trong ngày hôm nay rồi, Sora lại thở dài.

“Thế này nhé..... Đối với Imanity thuần túy như chúng ta mà nói, những ma pháp đơn thuần can thiệp trực tiếp như [thay đổi ký ức] hoặc [xuyên thấu thị giác] mới là uy hiếp lớn nhất bởi dù sao thì chúng ta cũng không thể phát hiện ra. Nhưng trong trường hợp phải đối đầu với những quốc gia không phải như vậy thì sẽ không sử dụng những loại ma pháp như vậy nữa.”

Cũng tức là trò chơi “theo bề ngoài” thì có vẻ là công bằng.

Nhưng trên thực tế đã thêm vào chức năng mang lại lợi ích áp đảo cho bên mình.

Hơn nữa cũng không cách nào phát hiện... Cũng tức là trò chơi sẽ không trực tiếp can thiệp đến đối phương.

Đại khái là nhất định sẽ sắp đặt trò gian lận tuyệt đối có lợi.

Thế nhưng, thủ đoạn [tắt thắng] như lúc Steph bị khiêu chiến poker sẽ không còn tồn tại nữa.

Mục đích duy nhất của chiếc điện thoại di động chỉ là để đối thủ phải đưa ra kế hoạch đã định trước đó mà thôi.

Bây giờ, mọi chuyện đều tiến hành hoàn hảo như dự tính.

“.... Nhưng, nhưng mà.”

Đột nhiên, giống như hiểu ra chuyện gì đó, Steph lần đầu tiên đưa ra được một ý kiến chính xác.

“Cho dù như vậy.... Bên ta vẫn không thể thay đổi được cái [bất lợi mang tính áp đảo] đó phải không?”

“Ừ, đúng rồi. Vậy thì có vấn đề gì sao?”

Nhưng Sora trả lời không chút để tâm, ôm lấy Shiro đang ngồi trên ghế dài, nói.

“Chỉ cần không phải là trò chơi không thể thắng nổi theo nguyên lý thì đối với 『 』, hai chữ ‘Thất bại’ không hề tồn tại.”

“... Ừm”

Vừa đánh bại phần mềm Shogi độ khó cấp cao nhất trong điện thoại, Shiro gật đầu tán đồng.

..... Và rồi.

Shiro như cảm ứng được điều gì đó, quay đầu lại.

Một bóng người đang bước lại gần... Đó chính là Clamy, người đã bắt họ chờ một lúc khá lâu.

“.... Không ổn, không biết vừa rồi đã bị cô ta nghe thấy hay chưa.”

Sora hạ giọng lầm bầm chỉ vừa đủ để Shiro nghe được, Shiro khẽ gật gù đầu.

..... Giống như đang nói “Không sao đâu.”

Như để chứng minh câu trả lời của cô bé, câu đầu tiên Clamy nói là.

“... Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Hai người là gián điệp từ đâu tới?”

Sora thăm thò phào nhẹ nhõm, nhưng bề ngoài thì không biểu lộ ra chút nào, chỉ cười hì hì đáp.

“A, phải, trên thực tế chúng tôi là người của nước... Này, cô nghĩ tôi sẽ nói sao? Có bị đàn không vậy?”

“... Tôi sẽ không giao đất nước này cho ai khác.”

“Tôi biết rồi nhé? Là vì phải giao lại cho tộc Elf đúng không~”

“... Không phải.”

Sora tiếp tục cọt nhà khiêu khích, nhưng Clamy lộ ra ánh mắt nghiêm túc, hoàn toàn phủ định.

“Tôi sẽ không giao cho bất kỳ ai. Quốc gia của chúng tộc loài người sẽ mãi mãi chỉ thuộc về chúng tộc loài người.”

“.... Ồ?”

Nghe Sora tỏ vẻ “Đúng là bất ngờ”, ra ý muốn mình nói tiếp, Clamy nghiêm trang khẳng định.

“Mượn sức mạnh của tộc Elf là để bảo đảm quyền sinh tồn của loài người... Mặc dù hai người căn bản không thể tương tượng được vì mục đích này, tôi đã phải trao đổi kẻ ước phức tạp đến mức nào... Nhưng sau khi đảm bảo được mức lãnh thổ bắt buộc phải có tối thiểu... tôi sẽ cắt đứt quan hệ với tộc Elf.”

..... Oa....

Ngay cả là Sora thì rút cuộc cũng không thể kìm nổi cảm giác muốn vò đầu bứt tai.

Nở một nụ cười khổ xuất phát từ tận đáy lòng, nói.

“Tiết lộ kế hoạch như vậy cho kẻ bị hoài nghi là gián điệp của quốc gia khác, cô thật sự bị đàn phải không? Muốn chết phải không?”

Nhưng Clamy nhìn thẳng vào Sora với ánh mắt dù cách một tấm sa che mặt vẫn có thể truyền tới sự tự tin cao độ.

“.... Không cần biết anh là gián điệp của quốc gia nào, thắng được tôi là chuyện không thể.”

“A ha.... Sự tự tin này đúng là không thể coi thường.”

“Tôi chỉ nói sự thật mà thôi. Quốc gia lớn nhất trên thế giới là [Aylwin Gard].... Cũng tức là tộc Elf, một chủng tộc có sức mạnh ma pháp như thế sẽ không thể bị đánh bại. Chính vì như thế mới được gọi là ‘Quốc gia lớn nhất’, nếu giao đấu chính diện thì chắc chắn sẽ thất bại, không có một ngoại lệ nào khác.”

.... Ừm

“.... Là một con người....”

Clamy buông lỏng ánh mắt nghiêm nghị, nhìn Sora, nói.

“Tôi khuyên anh một câu. Nếu trong lòng anh còn lưu lại suy nghĩ muốn làm chút gì đó vì đất nước này, vì chủng tộc loài người thì hi vọng anh có thể từ

bỏ nhiệm vụ gián điệp và dùng trận đấu này lại. Tôi xin thề sẽ không bao giờ trở thành con rối của tộc Elf.”

“.....”

Đứng trước Sora thủy chung vẫn không lên tiếng, những lời này đã có thể gọi là cầu khẩn rồi.

“Chúng ta..... Toàn bộ chủng tộc loài người không thể sử dụng ma pháp, ngay cả cảm nhận chúng cũng không được.”

Trên gương mặt ẩn sau lớp sa mỏng của Clamy lộ ra một thoáng không cam lòng.

“Muốn sinh tồn được trên thế giới này... Chỉ có thể bằng cách giành được [quyền lợi sinh tồn] dưới sự bảo hộ của nước lớn, sau đó từ bỏ tất cả thắng bại, khóa chặt tất cả mọi thứ lại. Anh có hiểu được không?”

.... Ừm

Nếu như tuân thủ theo Mười Minh ước, bên tiếp nhận khiêu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi.

Đúng là dựa vào sức mạnh của chủng tộc mạnh nhất sẽ có thể giành được một khoảng lãnh thổ nhất định.

Từ chối toàn bộ tranh đấu, bề quan tỏa cảng là một chiến lược đơn giản mà lại hữu hiệu.

Không có được điều gì cả nhưng đồng thời cũng sẽ không mất đi gì hết.

Giống như trong cờ tướng, thế trận mạnh nhất chính là án binh bất động.

Nhưng nếu như vậy....

“... Ừm, hóa ra là thế.... Đúng là kế hoạch không tồi. Tôi đã hoàn toàn hiểu rồi....”

“Vậy thì, anh sẽ đầu hàng phải không..”

Clamy khẽ nhắm mắt lại, phảng phất như đang cảm ơn....

“NHUNG MÀ,.....TÔI TỪ CHỐI!”

Câu trả lời của Sora lại khiến cô tròn tròn mắt.

“.... Lý do tại sao... Có thể nói cho tôi nghe thử không?”

“Hừ hừ, đó là vì....”

Sora ôm lấy Shiro đang ngồi cạnh với vẻ mặt không thể nhìn ra được suy nghĩ gì, yên lặng quan sát mọi chuyện.

“Một trong những chuyện mà 『 』 thích nhất chính là....”

“ĐÚNG TRƯỚC ĐỐI THỦ TỰ NHẬN ĐANG Ở VÀO VỊ TRÍ TUYỆT ĐỐI CÓ LỢI.... DÚT KHOÁT NÓI [NO] CỤ TUYỆT.”

Shiro giống như phối hợp, cùng đồng thanh nói với Sora.

Không biết được cốt truyện nguyên gốc, hai người Clamy và Steph hoàn toàn không thể hiểu nổi câu nói này có gì đặc sắc.

Chỉ biết ngơ ngác nhìn hai anh em đang vô cùng phấn khích.

“Oa ha ha ha! Lần đầu tiên đã thực sự nói được..... [Câu muốn nói nhất trong bộ bốn] rồi!”(1)

“.... Anh, cực kỳ, good job.”(*)

Cảnh hai anh em giờ ngón cái khen ngợi lẫn nhau làm hai vai Clamy khẽ run lên.

Dùng cách này để khiêu khích, hay là muốn nói không còn gì để thỏa hiệp nữa?

“.... Có vẻ là đã lãng phí thời gian rồi. Tôi sẽ dùng sức mạnh đánh bại anh đúng như những gì anh mong muốn... Tôi sẽ chờ trong đại sảnh.

“Rồi rồ~i. Mời cô cứ thoái mái chuẩn bị cái [Sức mạnh đối được bằng cách bán mình cho kẻ khác] ấy đi nh~é.”

Sora vừa cố ý dùng lời lẽ khiến đối thủ tức giận vừa đưa mắt nhìn cô ta rời đi.

“Làm, làm vậy có ổn không? Những gì cô ta nói, tôi thấy cũng có chút hợp lý...”

Sora có vẻ kinh ngạc nhìn lại Steph đang đắn đo, sợ sệt lên tiếng hỏi mình.

“.... Nói thế nào đây, chắc cũng đến lúc cậu nên học cách ‘hoài nghi người khác’ rồi chứ nhỉ?”

Cậu giơ một ngón tay lên.

“Thứ nhất, rút cuộc thì căn cứ vào cái gì để xác định cô ta đã nói thật?”

“A....”

Đại khái là cảm thấy xấu hổ, Steph gượng gạo cúi đầu xuống. Sora thì không hề để tâm, tiếp tục giơ ngón tay thứ hai lên, nói.

“Thứ hai, nếu thật sự có thủ đoạn tất thắng thì tại sao lại phải mất công tới đây khuyên chúng ta từ bỏ trận đấu chứ?”

“....A!”

Steph vụt ngẩng đầu lên, có vẻ là cuối cùng cũng đã chú ý tới điểm mấu chốt.

“Dù chỉ có một phần vạn khả năng sẽ thất bại.. Thì cũng có nghĩa là không hề có thủ đoạn chắc chắn chiến thắng.....!”

Cũng tức là.... Kết quả giống như Sora đã dự liệu.

Thấy Steph có được một lần hiếm hoi đưa ra đáp án chính xác, Sora mỉm cười, đưa ra ngón tay thứ ba, thứ tư.

“Thứ ba, cho dù tất cả những điều cô ta nói là sự thật thì cũng không thể giao phó toàn bộ loài người cho loại ngu ngốc tiết lộ tin tức cho kẻ bị nghi ngờ là gián điệp của quốc gia khác. Tiếp đó bốn, nếu bị bọn chúng biết được bài tẩy bên này thì coi như xong rồi, ok?”

Steph há hốc mồm, không khỏi gật đầu.

“Hóa, hóa ra là đã qua suy tính cẩn thận như vậy rồi mới nói ra những lời đó...”

.... Steph đương nhiên là không biết chút gì về cốt truyện nguyên gốc.

Cô chỉ thực sự thay đổi cách nhìn với Sora, đồng thời cũng cảm thấy hai gò má mình đang nóng bừng lên mà vội vội vàng vàng lắc đầu.

Nhưng Sora chỉ yên lặng nhìn theo hướng Clamy rồi đi.... Hành lang kéo dài nối tới tận đại sảnh lâu đài hoàng gia.

“.... Có điều, cũng không phải chỉ có như thế là hết. Cô nàng đó... Cũng giống như em vậy.”

Tiếp đó hướng tầm mắt sang phía Shiro.

Nắm tay Shiro vừa khẽ gật đầu, tiến lên phía trước.

“.....Có hơi, quá coi thường loài người.”(2)

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Cao Thủ/expert(3)

Mọi người cùng quay trở lại đại sảnh.

Cảnh tượng đập vào mắt là vô số người xem đông nghìn nghịt đã chờ đợi từ lâu, đứng chật cả trong đại sảnh.

Tiếp đó phía trước ngai vàng là một chiếc bàn nhỏ và hai chiếc ghế.

Thứ bày ở trên bàn là....

“Cờ vua...?”

Lần này... đến lượt Sora cảm thấy nghi hoặc.

Trò chơi cài đặt cách gian lận của tộc Elf..

Tuy đã cân nhắc rất nhiều khả năng trò chơi khác nhau nhưng... Cờ vua vẫn nằm ngoài dự tính của cậu.

Tại sao vậy.... Trong cờ vua rút cuộc là sẽ gian lận như thế nào đây?

Trong khi Sora đang vì sự tình tiến triển vượt ra ngoài dự kiến mà không tránh khỏi cảm thấy lo âu.

Clamy chỉ bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nói bằng giọng không chút cảm xúc.

“Đúng, chính là cờ vua. Nhưng thứ này... không phải là cờ vua bình thường nhé.”

Nói dứt lời, cô lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đổ tất cả quân cờ trong hộp lên bàn cờ.

.... Tiếp đó.

Ba mươi hai quân cờ, mười sáu quân đen trắng mỗi loại, giống như có sự sống, bắt đầu tự hoạt động sắp xếp trên bàn cờ.

Cái này.... giống như là...

“Đúng thế, đây là cờ vua [quân cờ tự có ý thức]....

Giống như đọc được suy nghĩ của Sora, Clamy nói.

“Quân cờ sẽ hành động tự do. Tuy vậy, chỉ cần người chơi ra lệnh, quân cờ sẽ hành động tùy theo mệnh lệnh.”

“.... Hóa ra là vậy. Dừng chiêu đó đây.”

..... Để cô ta mang tới một trò chơi khó xoi thật sự rồi.

Sora âm thầm suy nghĩ, tính toán những khả năng gian lận có thể sẽ xuất hiện, khẽ tặc lưỡi.

“.... Làm sao đây, Shiro?”

Nếu là cờ vua thông thường thì Shiro chắc chắn sẽ chiến thắng.

Nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ hạn chế trong cờ vua thông thường mà thôi.

Hơn nữa, không thể nghĩ ngờ gì, đối phương đã sắp đặt một loại ma thuật nào đó bên trong, còn dùng nó để tiến hành gian lận.

“... Không sao cả.... Nếu là cờ vua... Sẽ không thua.”

Vừa nói Shiro vừa kiên định bước lên phía trước.

.... Nhưng trước khi bắt đầu, Sora xác nhận.

“Vậy, thay đổi tuyến thủ giữa chừng cũng không vấn đề gì phải không?”

“....?”

Cả Clamy và Shiro đều cảm thấy ngạc nhiên.

“Xin lỗi nhưng mà bên tôi là player hai người trong một tham gia thi đấu. Hơn nữa ở đây còn là trò chơi chỉ một mình bên cô quen thuộc đúng không~~?
Luôn cả cái khoang bên trong ấy nữa, không sai chứ?”

Sora vừa hí hoáy bấm di động vừa nói.

Giống như muốn nhìn thấu ý đồ của cậu, Clamy nhìn chăm chăm vào mắt Sora.

Thế nhưng trong mắt Sora không có bất cứ một dấu hiệu nào để cho thấy cậu đã nhận ra điều gì hay chưa.

.... Phương cách ngu ngốc này không thể coi là chiêu lừa của 『 』 được.

“... Xin mời cứ tự nhiên.”

Không biết là đang lo ngại trước chiếc di động của Sora, hay là vì không thể nhìn ra được điều gì nên đã có cảnh giác.

Clamy bực bội buông ra một câu... nhưng.

“.... Anh, nghĩ, Shiro, sẽ thua...?”

Người bắt ngờ lên tiếng phản đối.... Lại là em gái vốn phải trở thành chiếc còn lại trong cặp cánh hai người.

“Shiro, em nóng vội rồi. Nếu là cờ vua bình thường thì khả năng em thua còn chưa tới 1/10000.”

“...Ừm”

Shiro gật đầu như một chuyện đương nhiên.

Đó là lời phát ra từ tận đáy lòng Sora, không thể thua được.

.... Nhưng mà.

“Đây không phải là cờ vua bình thường.... ‘Đến chính đối phương cũng đã nói như vậy’ cơ mà.”

“.....”

“Đừng quên, hai người chúng ta chính là một, hai người hợp lại mới là 『 』. Ok?”

“.... Rất, xin lỗi. Sẽ, chú ý hơn..”

“Tốt lắm! Vậy thì, đại náo một trận đi!”

Vừa nói Sora vừa xoa đầu Shiro.... Tiếp đó ghé vào bên tai tai cô bé, hạ giọng nói.

“.... Trong lúc anh tìm cách nhìn thấu gian lận cùng tìm ra phương pháp phá giải, tiến thẳng tới thắng lợi đi.”

Shiro gật đầu, chậm rãi đi về phía chiếc bàn.

Do thân hình nhỏ bé của Shiro mà chiếc ghế có vẻ hơi thấp, cô bé nhẹ nhàng ngồi ngay ngắn xuống.

“Đã trao đổi xong rồi chứ?.... Vậy thì bắt đầu đi, để các người đi trước cũng không sao.”

“.....”

Nghe lời khiêu khích lộ liễu, Shiro lập tức nhíu mày.

Đối với người đã coi cờ vua [chẳng khác gì trò cờ ca rô] như Shiro.

Câu nói đó cũng ngang với hai tay đang chiến thắng lên.

Nếu muốn hỏi tại sao thì đó là vì, cờ vua theo lý thuyết, nếu như hai bên luôn lựa chọn nước cờ tốt nhất thì bên nào đi trước [nhất định sẽ thắng].

Trong trường hợp đi sau, chỉ trong tình huống đối phương mắc phải một sai lầm mới có thể đạt tới kết quả [hòa].

“.... Tốt b2, b4.”

Theo câu nói có chút bực bội của Shiro, trò chơi bắt đầu.

Đây là một ván cờ không cần phải dùng tay di động quân cờ, chỉ cần dùng âm thanh ra mệnh lệnh, quân cơ sẽ tự động di chuyển.

Tuân theo quy tắc, chỉ có trong nước đầu tiên quân tốt có thể tiến lên hai ô.

.... Thế nhưng, Clamy đã nói.

[Quân cờ có ý thức riêng].

Điều đó có nghĩa là quân cờ sẽ không chỉ tự động di chuyển theo mệnh lệnh....

Không hề ý tới suy nghĩ của Sora, Clamy bình tĩnh nói.

“Tốt 7, ‘Tiến lên’.”

Đột nhiên... Quân tốt được chỉ định,

.... Tiến lên trước ba ô.

“““Ồ ồ!?””””

Sora bật thốt lên kinh ngạc, người xem xung quanh cũng xôn xao hẳn lên.

“Đây chính là [Quân cờ tự có ý thức]... Không phải tôi đã nói rồi sao?”

Clamy lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, khẽ nói.

“Quân cờ sẽ căn cứ theo [Sức thu hút](1), [Khả năng lãnh đạo], [Khả năng chỉ đạo].... Cùng với [Tiềm chất trở thành vua] của người chơi để hành động. ... Các người không cảm thấy đây là trò chơi vô cùng phù hợp cho cuộc chiến quyết định ngôi vua sao?”

“..... Chắc”

Sora khẽ tắc lưỡi... Nhưng không hề hoảng hốt chút nào.

“...Tốt d2, d3.”

Shiro vẫn bình tĩnh, lạnh lùng tiếp tục trận đấu.

“Ara, giỏi đấy nhỉ? Như vậy mà vẫn có thể không nóng không vội.”

... Thế nhưng một khi Shiro đã tập trung vào trò chơi, các hành vi khiêu khích đều không có tác dụng gì.

Không được phép quên rằng, cho dù là được anh trai hỗ trợ.

Sức tập trung mang tính áp đảo của Shiro.

Có thể đánh bại được cả Thần.

.... Điều đó cũng là, sự thực.

Đối diện với Clamy liên tục sử dụng phương thức trái luật điều khiển quân cờ, cô bé không hề lộ ra chút dao động nào.

Trong lúc tạm thời vẫn chưa có điều gì bất ngờ hơn, Shiro tiếp tục điều khiển quân cờ...

“... Không thể nào.”

Người lẩm bẩm khẽ nói là Steph đang đứng cạnh Sora quan sát cuộc đấu.

Nhưng rõ ràng bất kỳ ai trong lâu đài cũng có cùng suy nghĩ giống như cô.

Clamy không chế những quân cờ gần như không cách nào dự tính được...

Rút cuộc là phải dùng phương pháp nào mới có thể dồn cô ta vào đường cùng đây?

Tiếng xì xào vang lên khắp trong đại sảnh.

Shiro dùng phương thức chỉ huy như chỉ có ở thần, liên tiếp ứng phó với những quân cờ hành động vượt khỏi quy tắc thông thường của đối phương.

Mức độ bình tĩnh siêu đẳng này có thể gọi là đã đạt tới trình độ minh kính chi thủy.(2)

“Thật, thật lợi hại... Đây gần như là áp chế được đối thủ có khả năng hành động bỏ qua quy tắc.”

“Đúng thế.”

Thế nhưng Sora vẫn tiếp tục lạnh lùng quan sát trận đấu.

“Tình hình cũng chưa có gì phải kinh ngạc cả.”

“Eh?”

“Hãy lấy ví dụ bằng Shogi đi... Tuy không biết trong thế giới này có trò đó không nữa. Nếu là kỳ thủ cấp đỉnh cao thì dù không sử dụng mười quân Xe, Tượng, Tướng vàng, Tướng bạc, Mã, Hươu xa.... Chỉ dùng Vua và chín quân Tốt cũng có thể hoàn toàn khóa chết đối thủ. ... Cho dù ít hay nhiều vượt ra ngoài quy tắc thì chênh lệch thực lực giữa người đặt tâm và người trung bình cũng không dễ bị san bằng như vậy được.”

Sora bình tĩnh nói.

“... Nhưng mà.”

Điều Sora đang lo lắng là chuyện khác.

Nếu đúng như Clamy nói, [Quân cờ có ý thức riêng] là mấu chốt của trận đấu này.

Vậy thì... Lo lắng đó sẽ rất nhanh chóng trở thành hiện thực.

“Tốt 5, tiến lên.”

Tuy Shiro đã ra lệnh cho quân cờ như vậy...

Nhưng quân cờ lại không hề di chuyển.

“... U?”

Sau khi đến tận bước này, Shiro mới lần đầu tiên lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ở phía sau, đối lập với Steph cũng đang vô cùng ngạc nhiên.

“.... Quả nhiên, là như vậy.”

Sora chép miệng, giống như đã dự tính trước được chuyện này sẽ xảy ra.

Điều này có nghĩa là.

Điểm mấu chốt của ván cờ vua này.... không phải ở chỗ chỉ cần người lãnh đạo đủ sức thu hút là quân cờ sẽ có thể hành động vượt ra ngoài quy tắc.

Điểm mấu chốt thực sự hẳn phải là [Nếu người lãnh đạo không đủ sức thu hút thì quân cờ sẽ không hành động].

Nếu như quân cờ là “binh sĩ” trong hiện thực thì thông thường, chiến lược không thể sử dụng sớm nhất sẽ là....

“Không thể thí quân.”

..... Trong tình huống bình thường, không có binh sĩ nào lại cam tâm tình nguyện chịu chết vì đại cục.

Chiến thuật này chỉ có thể sử dụng trong tình huống có hệ thống chỉ huy, hệ thống mệnh lệnh tuyệt đối.... Cùng với sĩ khí gần như điên cuồng.

Tiếp đó, một khi đòn [thí quân] bị hạn chế....

“.....”

Shiro cắn móng tay, lần đầu tiên tiến vào trạng thái suy nghĩ trong thời gian dài.

.... Đúng thế, chiến thuật đã bị bó hẹp lại rất nhiều.

Nhưng bên phía Clamy đang mỉm cười nhàn nhạt, binh sĩ vẫn tiếp tục di chuyển một cách thuận lợi không khó khăn gì.

.... Không lâu sau, Shiro vốn đang nắm ưu thế đã bị ép vào cảnh nguy hiểm.

..... Tình hình cuộc chiến nhanh chóng biến thành tồi tệ.

Những quân cờ sĩ khí suy sụp bắt đầu bỏ mặc mệnh lệnh một cách thường xuyên hơn, Shiro cũng vì thế mà bắt đầu trở nên nóng nảy.

Mà sự nôn nóng của người chỉ huy lại rất tự nhiên lan truyền tới từng binh sĩ, hình thành một vòng tuần hoàn ác tính....

.... Sau khi sự tình kéo đến bước này thì đã không còn cách cứu vãn nào nữa.

“....U.”

Có lẽ tự bản thân cũng đã nhận ra được... Đến bây giờ, khả năng chiến thắng của Shiro, đã biến mất.

Thế nhưng... Vậy là đủ rồi.

Hoàn toàn giao hết thắng bại cho Shiro, bản thân chỉ đứng một bên quan sát tình hình trận đấu.

Đôi mắt giống như người chết, đầy vẻ tự giễu kia, dù nhìn thế nào cũng không thể tồn tại [Sức thu hút] được.

Hành động của các quân cờ bên phía Clamy đã thuyết minh cực kỳ rõ ràng bản chất cách thức gian lận của cô ta rồi.

.... Đặt tay lên vai em gái, Sora nói.

“Shiro, đổi vai nào.”

“.....”

Em gái cúi thấp đầu, mái tóc bạch kim dài che phủ hai mắt nên không thấy rõ được vẻ mặt cô bé.

Nhưng vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng ánh lệ bên khóe mắt.

..... Chuyện đó cũng là tất nhiên thôi.

『 』 không thể tha thứ cho việc thất bại.

Càng hướng hồ trong lĩnh vực cờ vua.... em gái chưa từng có một lần thất bại.

“.... Anh.... xin, lỗi.”

“.... Sao vậy?”

“.... Thua mất.... rồi.... Rất.... xin.... lỗi....”

Vừa nói, Shiro úp mặt vào ngực anh trai.

Click this bar to view the full image.

Sora nhẹ nhàng xoa đầu Shiro, nói.

“Ủa? Em nói gì vậy, chúng ta đã thua đâu nào.”

“.....”

“.....Hai người cùng nhau mới là [Kuuhaku].... Khi anh vẫn chưa thua thì còn chưa tính là thất bại nhé.”

Shiro ngẩng đầu nhìn Sora.

Trên mặt cậu vẫn lộ ra vẻ xác xược như trước.... cùng sự tự tin tuyệt đối không thể thất bại.

“Hơn nữa, đây cũng không phải là cờ vua.... Trong loại trò chơi này, em vẫn chưa bao giờ thắng được anh đúng không?”

“.....Eh....?”

“Tóm lại, cứ chờ xem nhé.... Trò chơi này là lĩnh vực sở trường của anh mà.”

Sora vừa nói vừa nhẹ nhàng gạt nước mắt trào ra bên khóe mắt em gái.

Tuy do Shiro cúi đầu nên không thể trông thấy vẻ mặt cô bé, nhưng có thể nhận thấy cô bé vẫn đang rất buồn bã.

Nghe thúc giục, em gái chuẩn bị đứng dậy khỏi ghế.... Nhưng lúc này anh trai lại ngăn lại.

“Đúng là đồ mít ướt. Trẻ con chỉ biết bỏ cuộc giữa chừng cùng ông anh trai hồn nhiên, đến tình huống này rồi vẫn còn nghĩ là có thể lật ngược thế cờ.... Đúng là các người có vẻ cũng có tư chất trở thành vua. Nhưng chỉ là tư chất thành ngu vương mà thôi.”

Giống như không hề để ý tới những lời đó của Clamy.

Sora ôm lấy em gái đang định đứng dậy.

“....?”

Bị ôm lấy đột ngột, Shiro ngạc nhiên hơi rúm người lại.

.... Ôm lấy em gái dù đã tính đến chuyện mới chỉ mười một tuổi nhưng vẫn nhẹ cân quá mức, nâng cô bé lên.

Sora ngồi xuống ghế, đặt em gái ngồi lên đùi mình.

“....?”

“Hai người mới là 『 』 cơ mà. Ngồi vậy là được. Rồi, khi nào anh mất bình tĩnh thì giúp anh một tay.”

Sora nói, không để ý tới em gái đang ngây ra.

Mỉm cười, nhưng cũng tỏa ra khí thế đáng sợ sâu không thể lường, Sora nhìn Clamy, lựa chọn từ ngữ.

“Hey, bitch.”

“..... Anh đang nói.... Với tôi đây à?”

"Ta sẽ hạ gục tất cả mọi trò gian lận mà cô đối được bằng cách bán sạch hết những chỗ gọi là lỗ trên người cho tộc Elf, cho nên hãy chuẩn bị sẵn lời xin lỗi đi cho ta.... Cái giả làm em gái ta phải khóc là rất đắt đấy, con diêm.”

Khóe miệng Clamy khẽ giật giật, nhưng vẫn không phản ứng lại.

Sora cúi nhìn xuống bàn cờ.

Hít một hơi thật sâu..... Tiếp đó.

“TOÀN . QUÂN . HÃY NGHE ĐÂY.....!”

Chưa cần nói đến em gái đang ngồi trên đùi.

Dùng âm thanh khiến tất cả mọi người trong đại sảnh đều phải bịt tai lại, thậm chí cả tường vách cũng phát ra tiếng rung động, Sora hét lên.

“VỚI NHỮNG KẺ NÀO LẬP ĐƯỢC CHIẾN CÔNG TRONG CUỘC CHIẾN NÀY... DỪNG QUYỀN LỰC CỦA QUỐC VƯƠNG, TA BAN CHO NGƯỜI QUYỀN LÀM MỘT PHÁT VỚI NGƯỜI PHỤ NỮ MÀ NGƯỜI THÍCH!”

.....

Nói dứt lời, một màn im lặng như đáy biển sâu bao trùm lên khắp đại sảnh lâu đài.

Sự lặng lẽ này đại biểu cho.... Nghi ngờ, khinh bỉ, kinh ngạc.

Thế nhưng, Sora chẳng thêm để ý tới những chuyện đó, lại nói tiếp.

“Ngoài đó ra! Những quân sĩ chiến đấu ngoài tiền tuyến, nếu như trận chiến này thắng lợi, ta không những sẽ xóa bỏ quân dịch với các người sau này mà còn miễn trừ nghĩa vụ nộp thuế cho các người cả đời! Quốc gia sẽ đảm bảo toàn bộ tiền hưu dịch cho các người! Vì thế..... Đừng có chết khi vẫn còn giai tân! Những người đã có người thân, có người yêu đang chờ các người quay lại.... Tất cả đều phải sống sót trở về!”

Đoạn diễn thuyết thô tục đến cực điểm này lại càng khiến đại sảnh lặng ngắt như tờ.

... Thế nhưng,

Trên bàn cờ vua.

“Ư ư ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ! !”

....Vang lên những tiếng gầm vang dội.

Trong đại sảnh hình thành hai không khí hoàn toàn đối lập, bài diễn thuyết vẫn còn chưa kết thúc.

“Hỡi toàn quân, hỡi mọi người! Hãy nghe kỹ lời ta nói! Cuộc chiến này... Là của Elechia chúng ta, là của loài người! Cuộc chiến này sẽ quyết thành trì cuối cùng của loài người sẽ rơi vào tay ai, sẽ quyết định vận mệnh tương lai của cả nhân loại! Hãy đồng tai lên mà nghe! Hãy mở to mắt ra mà nhìn! Giao ngôi vua của đất nước này....”

Sora đột nhiên đưa tay chỉ sang phía đối thủ.... chỉ sang phía Clamy, quát lớn.

“Cho loại dâm nữ đầu óc ngu ngốc, trông chẳng khác gì người chết kia, thực sự là tốt hay sao!”

“Sao.....”

Tiếp đó, mặc kệ Clamy sững sờ đến nghẹn lời, cậu nâng cằm em gái đang cúi đầu ủ rũ lên.

Gạt lớp tóc trước trán, để lộ khuôn mặt đó ra.

Phía dưới mái tóc trắng tuyền như bạch kim, mọi người nhìn thấy một làn da trắng ngần như tuyết.

Cùng với đó là đôi mắt đỏ hồng như ngọc quý, phảng phất như có thể làm mê đắm lòng người.... nhưng lại mang theo vẻ bi thương.

“Nếu như chúng ta chiến thắng, cô ấy sẽ trở thành nữ vương! Đúng thế, cô ấy lúc nào cũng lo nghĩ cho mọi người! Cô ấy vì để đưa mọi người tới chiến thắng mà tự khóa bỏ trái tim mình bước ra chỉ huy chiến đấu, vì bị mọi người mắng chửi là [lạnh lùng bất nhân] mà chỉ biết lặng lẽ rơi lệ trong lòng! Ta chỉ hỏi một lần thôi...”

“..... LỮ CÁC NGƯỜI CÓ CÒN LÀ ĐÀN ÔNG NỮA HAY KHÔNGGGGGG !”

Nói dứt lời, Sora lập tức ra lệnh cho quân tốt.

“Đội quân bộ số 7 hãy nghe đây! Kẻ địch đang xâm nhập vào giữa tiền tuyến! Chờ đợi tại chỗ sẽ chỉ rơi vào giăng co, trong lúc ấy sẽ còn bị tấn công từ bên cánh và bị tiêu diệt..... [Thực hiện tấn công chớp nhoáng vòng ra sau lưng quân địch].... Giành lại quyền chủ động!” (3)

Giống như hồi đáp lại tiếng hô.

Quân tốt tiến lên hai ô, tiếp đó lại tiến thêm một bước vòng ra sau lưng quân tốt đối phương.... tiêu diệt nó.

“Sao.... Chuyện này không thể xảy ra!?”

Nhìn Clamy vô cùng bối rối, Sora cười ha hả, nói.

“Ô kia ô kia? Đây không phải chuyện bên cô từng làm sao, có gì không thể tưởng tượng nổi à?”

“.....U’”

Nhưng Shiro ngồi trên đùi Sora bắt đầu lên tiếng.

“.... Nhưng mà, nếu là chiến tranh thật sự... Làm vậy quân sĩ sẽ mệt mỏi.... Trong thời gian ngắn, không thể hành động”

“Đúng vậy, chính là như thế..... Đội kỵ binh số 2! Đừng để con đường sống đội quân bộ số 7 đã mở ra phải lãng phí! Dù thế nào cũng phải bảo vệ ‘người hùng’ đã mở ra con đường cho các người!”

Tiếp đó, không chờ qua lượt của đối phương đã lại lập tức ra mệnh lệnh mới.

“Còn cả vua và nữ vương đang đứng bên kia nữa! Kẻ đại diện cho hai người chúng ta, các người lập tức tiến ra tiền tuyến cho ta!”

..... Chứng kiến một loạt mệnh lệnh hoàn toàn mặc kệ tất cả mọi khái niệm thông thường trong cờ vua, đừng nói là người đứng xem xung quanh, đến cả Shiro cũng phải trợn tròn mắt.

À không.... Vẫn còn một người.

“Khoan, khoan đã nào! Mặc kệ lượt đi của tôi là thế nào đây.....!”

..... Nghe Clamy lên tiếng phản đối, Sora chỉ nhìn lại với ánh mắt như đang nhìn một chú chó đáng thương bên vệ đường.

“Hả? Cô bị đần à? Ở đâu có loại ngớ ngẩn giữa lúc chiến tranh thật sự mà lại đi chờ qua lượt đi của đối thủ?”

Mà trên thực tế thì quân cờ đang hành động rồi.

Cũng có nghĩa là mệnh lệnh đưa ra hoàn toàn được tiếp nhận đầy đủ.

“Nếu đã lo tới lượt đi thì không phải chỉ cần đưa ra mệnh lệnh nhanh hơn tôi một bước là được sao, tiểu thư ngu ngốc ♥ “

Ý của cậu là, nếu có ý kiến gì thì đi mà nói với cái bàn cờ này ấy.

Sora đưa ra cái kiểu lý luận vừa như có lý lại vừa như vô lý này với giọng điệu cực kỳ tự nhiên.

Thế nhưng... Trên thực tế thì quân cờ đang di chuyển.

Cũng tức là chẳng hề có gì không phù hợp cả, do đó....

“Hừ.... Đội ngũ Tốt, lần lượt tiến lên! Xây dựng tuyến phòng ngự!”

Clamy vội vàng đưa ra mệnh lệnh đối kháng.

Nhưng Sora nắm ngay được sơ hở của cô.

“Ha ha! Hãy nhìn đi, cái bộ dạng hèn nhát bất bình sĩ đáng thương phải dựng lên tường chắn trước tiền tuyến, bản thân thì chỉ biết nấp ở đằng sau đó kia!”

Dùng điệu bộ hoa tay múa chân vô cùng khoa trương, Sora tiếp tục hô hào với khả năng diễn xuất siêu đẳng.

“Ra lệnh cho quân sĩ chiến đấu ngoài tiền tuyến, bản thân thì lại ngao mạn ngồi phía sau, đó là loại vua gì chứ, đó là loại nữ vương gì chứ! Vua và nữ vương.... những người điều khiển, phải là người chỉ ra con đường sáng cho nhân dân! Tất cả hãy cùng ta tiến lên, hỡi các kỵ sĩ, các giám mục, thành trì đầy kiêu ngạo! Bây giờ chính là lúc để thể hiện sức mạnh xứng đáng với tên gọi của các ngươi! Chi viện cho các bộ binh, “Chúng tôi mình đi!”

..... Hạ nhục chiến lực của đối phương, cổ vũ ngược lại sĩ khí bên mình.

Những quân cờ được điều trong thực tế gọi là [chiến lược tuyên truyền] cổ vũ, cùng nhanh chóng triển khai hành động.

Tiếp đó, Sora lại nhìn sang phía Clamy.... cùng với những quân cờ mà cô điều khiển, nói.

“Heh.... Dùng ma pháp của tộc Elf, cường chế chỉ nâng cao sĩ khí bên quân mình..... Nếu là trong chiến tranh thật sự sẽ gọi là [Ma pháp tẩy não]..... Tôi nói vậy có đúng không nhỉ?”

“.... Hừ.”

Sắc mặt Clamy thoáng qua chút dao động.

Việc nghĩ rằng cậu ta sẽ không thể đoán ra được chân tướng đã chứng minh, cô đã quá coi thường chàng trai tên là Sora này.

“Quả nhiên là vậy, thật sự là rất khó để chứng minh, hơn nữa trò chơi này còn có thể thúc đẩy tình huống theo hướng tuyệt đối có lợi cho cô. Đối phương càng là danh thủ cờ vua thì lại càng không cách nào suy luận được phương hướng hành động của quân cờ, lại càng vì không thể sử dụng chiến thuật thí quân mà dẫn tới rối loạn....

Cậu khẽ đặt tay lên đầu em gái.

“Thế nhưng cô, đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.”

Tiếp đó một lần nữa diễn thuyết đầy phấn khích.

“Từ xưa tới nay, những vị vua sử dụng sự tàn bạo để ép quân lính của mình tuân phục mệnh lệnh chưa bao giờ được gọi là hiền vương, bởi vì bất kỳ ai cũng chỉ biết chiến đấu vì chính nghĩa.... Hơn nữa, chính nghĩa tuyệt đối trên thế giới này chỉ có một mà thôi!”

Ngay cả em gái lúc bình thường vẫn luôn khép hờ mắt thờ ơ.

Cũng không khỏi vì một loạt hành động này mà cảm thấy kinh ngạc, tròn tròn mắt.

Gương mặt đó..... Là gương mặt mỹ lệ của thiếu nữ với đôi mắt mở to, khiến tất cả những ai nhìn vào đều phải mê đắm.

“Trước sự hiện diện của nữ vương của các ngươi! Nếu lũ các ngươi là đàn ông thì đừng để đôi mắt này phải rơi lệ!”

.... Giống như đang hồi đáp.

Trên bàn cờ lại một lần nữa vang lên tiếng reo hò khiến chiếc bàn cũng phải thoáng chấn động.

“... Đúng thế.... Dễ thương chính là chính nghĩa bất biến duy nhất trên thế giới này.

Ôm em gái đang ngồi trên đùi, Sora tuyên bố không chút xấu hổ.

Chỉ có những quân cờ trên bàn cờ đáp lại lời cậu nói, tạo thành một sự đối lập mạnh mẽ với không khí trong khắp cả đại sảnh. ... Nhưng đó chẳng có vấn đề gì.

Những người sinh sống trên thế giới này, không biết chiến tranh là gì, không thể hiểu được rằng.

..... Mục đích để đàn ông liều cả tính mạng mình chiến đấu, dù ở thế giới nào cũng đều giống nhau.

Đó chính là, vì người mình yêu thương.

Cũng tức là để đạt được vinh quang khiến người mình yêu thương phải xiêu lòng vì mình.

Nếu như nói trần trụi hơn một chút.

..... Thì chính là vì “tính dục”..... Ngoài đó ra thì chẳng còn mục đích nào nữa cả...

“.... Tốt 5! Phá hủy kỵ sĩ bên đối phương cho ta!”

Quân Tốt Clamy ra lệnh tiến lên tấn công quân Mã bên đối phương.... Thế nhưng

Một tay ôm em gái, Sora đứng dậy, vung tay kia lên cao, hô lớn.

“Các kỵ sĩ đầy vinh quang, các người là những người được ta và nữ vương ban tước hiệu kỵ sĩ, sao có thể bị lính quèn giết chết! Với tên của nữ vương cùng danh hiệu của các người, ta tuyệt không cho phép các người chết đi một cách dễ dàng! Kẻ địch chỉ là loại lính quèn mà thôi, ngoài đánh lên sau lưng ra thì chẳng có gì đáng sợ cả! Điều quân đội quay về nghênh chiến, duy trì chiến tuyến cho ta.... Dùng kiếm sắc và khiên vững trong tay các người mở ra một con đường sống đi!”

Theo những lời đó, quân Tốt đang chiếm vị trí ưu thế trên bàn cờ không những không đánh bại được quân Mã....

..... Mà thậm chí còn bị ăn ngược lại.

“.....Haaaaaaa!?”

Không chỉ có Clamy, dẫn đầu là Steph, tất cả mọi người trong lâu đài đều thốt lên kinh ngạc.

Nhưng ngay cả âm thanh như vậy cũng không hề lọt vào tai Sora.

Cậu tiếp tục hô hào, giống như đang thực sự đứng trên chiến trường.

“Kiên trì rất tốt, kiên trì rất tuyệt vời, hỡi các kỵ sĩ đáng tự hào! Đó mới không hổ là mũi kiếm của nhân dân.... Nhưng bây giờ hãy thu lại lưỡi kiếm của các người, yên tâm nghỉ ngơi đi! Ta xin thề với tên của mình, nhất định sẽ ban cho các người phần thưởng xứng đáng với công tích đạt được trong trận chiến này!

Và như thế, các kỵ sĩ.... thực chất chỉ là một quân cờ.

Quay người hướng về phía Sora.... Không, hướng về phía [Đức vua].

Cúi đầu hành lễ.... tiếp đó trong chớp mắt đã biến mất khỏi bàn cờ, di chuyển tới một góc trên bàn.

..... Trong cờ vua thông thường vốn không thể xảy ra tình huống [cùng chết] như vậy.

Clamy không thể nói được gì nữa, bị Sora lên lớp với giọng điệu mỉa mai.

“Hư hư hư, ngu ngốc. Cờ vua tái hiện lại chiến tranh chân thực à? Đấu với người chưa bao giờ thua trong Civil hay Đại Chiến Lược (4) như tôi, cô nghĩ mình có thể thắng được bằng loại trò chơi giản hóa đáng thương này sao?”

Đúng thế.... Đây không phải cờ vua.

Mà là game chiến lược.

Ma pháp có thể duy trì sĩ khí.... đó quả thật là một ma pháp khá hữu dụng.

Nhưng giá trị của thứ này cũng không hơn gì năng lực điều chỉnh thứ bậc sản sinh từ chế độ xã hội hay truyền thống thế giới.

Bên cạnh đó.... Cậu còn nắm rõ nhược điểm của những thứ đó như lòng bàn tay.

Cũng có nghĩa là, đây là phong cách chơi dựa trên hiệu quả của phương thức điều chỉnh này....

Nếu nhìn thấu được phong cách chơi của đối phương....

Rõ ràng là không thể thua được nữa.

“Đội bộ binh số 3! Bây giờ chính là cơ hội tuyệt vời.... Hãy tiêu diệt giám mục của đối phương!”

Vô cùng tự tin, Sora hô lớn ra lệnh với khí thế muốn trực tiếp tiêu diệt đối phương, quân cờ hành động một cách hoàn toàn trung thực với mệnh lệnh.

Nhưng khi tới trước mặt quân Tượng....

..... Quân Tốt bị nhuộm thành màu đen.

“““ Cái gì!? “““

Người xem đều ồ lên kinh ngạc, chỉ là khung cảnh này đã chẳng còn gì lạ lẫm nữa.

Nhưng đây là lần đầu tiên.... Khung cảnh này bao gồm cả bản thân Sora.

Trông thấy bộ dạng Sora rõ ràng là đã nhận thực được tình huống này [nằm ngoài dự tính] của mình.

Clamy chỉ thoáng nở một nụ cười âm hiểm, nói.

“Tây nào.... Cách thức diễn tả rất là thú vị. Nếu đã là tây nào thì đương nhiên sẽ có thể làm được thế này.”

Quân cờ chuẩn bị tấn công một lần nữa bị cường chế nhuộm thành màu đen.

[Tây nào cường chế]

Tình huống này cũng có nghĩa là tất cả mọi đòn tấn công của mình đều bị chặn đứng.

.... Không ổn.

..... Không ổn.

Không ổn không ổn không ổn không ổn không ổn không ổn không ổn không ổn!

Tuy chưa hề thể hiện ra trên nét mặt nhưng Sora nhận thấy mình đã phạm phải sai lầm trí mạng.

Chân tướng trò gian lận của đối phương là [duy trì sĩ khí điên cuồng].... Cậu đã vội vàng kết luận như vậy!

.... Ngày hôm trước còn ra vẻ ngạo nghễ chỉ ra sai lầm cho Steph, không ngờ bây giờ chính mình lại lặp lại đúng y nguyên!

Thất bại rồi.... Thất bại rồi thất bại rồi thất bại rồi thất bại rồi thất bại rồi thất bại rồi!

Rõ ràng là đã tính sót....!

Chính là lúc kẻ địch bị ép vào tới đường cùng, đã không còn để ý tới thể diện nữa....

Cũng chính là khả năng vào lúc thất bại đã hiện rõ nét, khi đã chấp nhận việc bị bại lộ sử dụng ma pháp....

Khi không thể xoay chuyển được tình huống nữa, đối thủ sẽ mạo hiểm việc bị phát hiện, sử dụng trò gian lận!

(Tại sao lại không nghĩ tới chuyện đó... Mình đúng là đồ ngu!)

“.... Toàn quân, lập tức rút lui! Quân địch sắp sử dụng ma pháp tây nào, không được lại gần!”

Do khả năng lãnh đạo áp đảo của Sora, ngay cả những quân cờ vốn không thể đi lùi cũng bắt đầu đồng loạt lùi về sau, thế nhưng.

“Ha ha, muốn trở thành chiến vương ư? Không ngờ lại để vua tự mình đoạn hậu, bảo bọc hơi quá rồi đấy.”

Thấy đã giành được ưu thế, Clamy bắt đầu cao giọng chỉ huy, trước mắt vua.... cũng là trước mắt Sora.

Hoàng hậu của đối phương đang ép tới gần.

“Hoàng hậu, lấy đầu vua bên đối phương cho ta! Checkmate!”

“....Anh.”

Đại sảnh một lần nữa xôn xao, ngay cả Shiro cũng phải thót lên vì cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng.... Đối mặt với quân cờ đang tiến tới, Sora lên tiếng.

“.... Hỡi nữ vương, xin nàng hãy buông kiếm xuống.... Bởi vì nàng.... thật là xinh đẹp.”

.....

“““ Hả? ”““

Người xem xung quanh, Clamy, thậm chí cả Shiro cũng đều sửng sốt.

Đầy nhiệt tình, đầy sôi nổi, Sora bắt thuyết phục quân cờ.... nữ vương.

“Ồi, hỡi nữ vương. Không biết rằng nàng phục vụ cho vị vua kia là vì ý chí của riêng mình, là còn có ẩn tình nào đó khác.... Nhưng xin nàng hãy tự hỏi lại trái tim mình xem. Vị vua đó có thực sự xứng đáng với sự phục vụ của nàng hay không?”

Giống như diễn viên kịch hạng nhất.

Với giọng điệu ngọt ngào như một playboy chính hiệu, Sora không ngừng tuôn ra những lời ngọt ngào.

Thật là một vị vua trẻ trung, anh tuấn đứng giữa chiến trường.

“Tây nào, biến quân lính, nhân dân thành kiếm, thành công cụ sử dụng... Không những thế, thậm chí còn đẩy nàng lên tiền tuyến ngoài chiến trường, bản thân thì trốn ở hậu phương run rẩy, vị vua đó, thật sự xứng đáng để nàng hiến dâng vẻ đẹp, hiến dâng thanh kiếm của mình sao? Hỡi nữ vương, nữ vương xinh đẹp chỉ vì vận mệnh trở trêu mà giờ chúng ta phải đối mặt nhau như hai kẻ thù, xin hãy hạ kiếm trong tay nàng xuống và thử nhìn ra xung quanh mà xem... Đó là thân dân của nàng, là những người nàng đáng ra phải bảo vệ.... Đức vua của nàng! Giờ đang ở đâu vậy!”

.....Keng.....

Âm thanh như tiếng kiếm rơi xuống đất.

.... Lần này, quân Hậu màu đen được nhuộm thành màu trắng.

Người xem hoàn toàn ngây ngốc xung quanh đã không thể phát ra được một thanh âm nào nữa rồi.

Trong đại sảnh chỉ còn lại tiếng thảng thốt của Clamy cùng tiếng cười khúc khích của Sora.

“.....Sao.....”

“Hư hư hư, Dating sims(5) cũng là một trong số ít những loại trò chơi mà tôi giỏi hơn em gái nhé.

“.... Anh, anh....”

Nhìn Clamy nghiêng răng nghiêng lợi, người xem thờ phào một tiếng như trút được gánh nặng.

Nếu Sora làm được giống như đối phương thì tình huống lại quay về trạng thái cân bằng.... Nhìn qua thì có vẻ là như vậy.

..... Nhưng không phải thế.

Hoàn toàn không phải.

Bên Sora..... Việc này chỉ hạn chế giữa Sora và hoàng hậu bên đối phương mà thôi, không thể mở rộng hơn được.

Nhưng bên Clamy.... Tuy còn chưa hoàn toàn xác định rõ bản chất nhưng sợ là có thể tẩy não bất kỳ quân cờ nào.

Tất cả công kích bên Sora vẫn ở trong trạng thái bị cấm chỉ hoàn toàn.... Kể địch lại có thể tiếp tục tấn công không kiêng dè gì.

Chờ đợi phía trước.... chỉ có hai chữ [Thất bại] mà thôi.

(.... Phải làm sao đây? Phải làm sao đây, phải làm sao đây, Sora, trai tân 18 tuổi.....!)

Sora đã vận dụng hết mọi khả năng để giữ cho nụ cười trên mặt hiện tại không vỡ vụn.

Tập trung toàn bộ tinh thần tìm kiếm biện pháp có thể đột phá tình huống trước mắt.

Mà không.... Nói chính xác ra thì đã tìm được rồi.

(Biện pháp.... là có. Tuy rằng có.... Nhưng đối phương sẽ có cách câu không!?)

..... Sẽ chỉ biết phó mặc cho số phận thôi.

Nếu có thể thành công thì tạm thời vượt qua được khó khăn lần này.

Nhưng một khi thất bại thì tình huống sẽ xấu đi thảm hại... Đến lúc ấy thì thật sự là đến một tia hy vọng thắng cuối cùng cũng sẽ hoàn toàn tan biến.

So với rủi ro phải đánh cược, thứ nhận về thực là quá ngắn ngủi.... Thật sự phải làm vậy sao?

Dưới tác động của hormone kích thích tiết ra từ não, ngay cả thời gian cũng phẳng phất như bị nén ép lại, Sora tiếp tục suy nghĩ cực nhanh.

Nhưng lúc này, Shiro đã hành động...

Đưa đôi tay nhỏ bé..... nhẹ nhàng ôm mặt anh trai.

“..... Sao.....?”

Đột nhiên cảm thấy hơi ẩm trên mặt, Sora không khỏi giật mình.

Thế nhưng Shiro nhìn thẳng vào mắt Sora, khẽ khàng nói.

“.... Anh, từng nói.... Nếu mất, bình tĩnh, thì hỗ trợ.”

“.....A”

“..... Hai người mới là..... 『 』 ...”

A.....

“..... Ừ phải, quả thật là như vậy....”

“.... Không sao, đâu.”

..... Em nghĩ, sẽ cần câu không?

Trước câu hỏi trong yên lặng của anh trai, em gái chỉ nhẹ nhàng, nhưng kiên định.

.... Gật đầu.

..... Đúng vậy, Shiro.... Thiếu nữ thiên tài này....

Cô em gái mà cậu vẫn luôn tự hào này có thể sử dụng phương pháp thuần túy phù hợp với quy tắc cờ vua, giành được ưu thế trong một thời gian dài trước đối thủ hành động bỏ qua quy tắc.

Muốn làm được việc này.... ngoài nhìn thấu được đối thủ, Clamy sẽ điều khiển quân cờ nào tiếp theo ra thì hoàn toàn không còn cách nào khác nữa.

Trong tâm lý chiến, lừa gạt đánh lạc hướng, em gái kém anh trai rất xa... Mặc dù vậy.

Sora một lần nữa tự nói với mình.

.... Đừng có quên.

Em gái.... Từng đánh bại cả Thần.

Cô em gái ấy, hoàn toàn dựa vào tính toán thuần túy, khẳng định rằng đối thủ sẽ mắc bẫy.

Vậy thì việc mình cần làm chỉ là tin tưởng em gái, cùng dựa trên tiền đề đó thành lập kế hoạch tác chiến!

Lúc này.... Clamy hai vai vẫn đang run run, ra lệnh.

“..... Kỵ sĩ! Chém đầu hoàng hậu phản bội theo phe địch cho ta!”

..... Mắc câu rồi...

Hoàn toàn rơi vào cạm bẫy rồi.

Quân Mã màu đen bị ra lệnh khế chấn động giống như đang giằng xé....

Rồi nhuộm thành màu trắng.

“Tại... tại sao.... Ngươi, ngươi đã làm cái gì!?”

.... Chính là điều này.

Đây chính là đường sống duy nhất.

Nếu như Clamy thật sự đang chiến đấu vì chủng tộc loài người thì sẽ có một chuyện cô ta chắc chắn không thể tha thứ, đó cũng chính là phản ứng của cô ta với sự phản bội.

Hơn nữa, đến bây giờ cô ta đã tin chắc rằng bên phía Sora cũng sử dụng gian lận....

Điều này.... Chính là bước đầu tiên để nắm lấy cơ hội chiến thắng còn sót lại.

Ha ha, em gái à, em đúng là giỏi.

Khẽ xoa đầu em gái, truyền tải cảm nghĩ trong lòng, em gái có vẻ rất thoải mái, nheo mắt lại như một chú mèo.

Tiếp đó, giống như đã nắm chắc tất cả mọi chuyện, Sora nở một nụ cười kiêu ngạo, nói.

“Này nhà vua, nhà vua ngu xuẩn kia. Lệnh cho quân sĩ sát hại nữ vương... Thực sự là một mệnh lệnh không nên được ban ra chút nào. Bình tĩnh lại một chút đi nào. Hai vai run bần bật vì tức giận rồi kia..... Đừng nên để người khác nhìn thấy chứ.”

“Ngươi là.... đồ phản bội....!”

Hiện tại Clany đã tin chắc như định đóng cột rằng Sora là kẻ phản bội, bán đứng loài người để đổi kỹ thuật gian lận từ quốc gia khác.

Trên gương mặt đã không còn vẻ vô lực như người chết lúc này, cũng không còn thấy vẻ trách nhiệm nào nữa, chỉ còn lại sự phẫn nộ vô cùng.

Trái ngược lại, là vẻ ngạo mạn, ung dung của Sora.

.... Không ai có thể nhận ra được.

Ngay lúc này đây, trái tim Sora đang đập thình thịch như muốn vỡ ra, dốc toàn lực suy tính.

Cậu hồi tưởng lại những kiến thức mình thu được trong trò giải đố cũng như những trò chơi lịch sử.

Nhớ lại hết tất cả những cuộc chiến tranh trong tầm hiểu biết của mình, dùng chúng để mô phỏng lại tình hình trước mắt.

.... Đúng thế, tình huống không tốt lên được chút nào.

Phương pháp này không thể sử dụng lặp lại.

Tối đa chỉ là thủ đoạn ứng phó nhất thời khiến đối thủ bắt đầu ngỡ vực lung tung trong một thời gian mà thôi.

Một khi đối phương đột ngột trở mặt phát động tấn công, tất cả mọi thứ sẽ tan thành bọt nước, giống như là đang đi thăng bằng trên một sợi dây nguy hiểm.

Vậy thì.... Chỉ có thể tìm ra phương pháp không cần chiến đấu cũng giành được chiến thắng....

(Không chiến mà thắng?)

.....

..... Chính là như thế.

Trong tình cảnh cuộc chiến gần như chắc chắn thất bại trước mắt.

Trong đầu Sora cuối cùng cũng lóe lên một tia sáng.

“....Shiro. Quyền chỉ huy quân đội giao cho em đây. Có thể phòng ngự ổn thỏa trong phạm vi [không bị kẻ địch tẩy não] không?”

“.... Rất, đơn giản.”

Em gái hoàn toàn không hỏi đến lý do, chỉ khẽ gật đầu dứt khoát rồi tiếp nhận toàn quyền chỉ quân đội.

.... Lần này, vẫn là một cuộc đánh cược với số phận.

Chỉ có điều, nếu lần đánh cược này thành công thì sẽ tiến thẳng tới chiến thắng.

Phương pháp có thể chiến thắng trong tình huống này..... Chỉ duy có [hai cách] mà thôi.

Trong toàn bộ tri thức của Sora, phương pháp có thể không chiến mà thắng... Chính là.

“Hỡi nữ vương..”

Giao nhiệm vụ ra lệnh chỉ huy cho em gái, Sora bắt đầu nói chuyện với nữ vương vốn của bên địch.

“Đứng trước nàng.... Cùng với các kỵ sĩ cao quý, vì ngưỡng mộ nàng mà buông bỏ kiếm sắc trong tay.... Ta thực sự không thể mở lời mà bảo mọi người hướng đao kiếm trong tay về phía thần dân của mình. Tình hình hiện tại, tình thế lúc này.... Bất kỳ anh cũng có thể nhận ra được, chúng ta đã rơi vào một cuộc chiến tranh vô ích.... Đức vua mà nàng từng phụng sự.... đã biến thành trung tâm của vòng xoáy cuồng loạn này.”

Tiếp đó, trong thời gian kim giây lay động duy nhất một lần.

Sora lục lại hàng ngàn hàng vạn câu đối thoại trong óc, bắt đầu ván cược lớn nhất trong đời mình từ trước đến nay.

“Con dân của nàng thuộc về bản thân nàng.... Ta nghĩ rằng, ngoài nàng ra, không ai có thể thay thế vị vua điên cuồng đang làm loạn kia để dẫn dắt nhân dân nữa.... Không biết nàng có cùng suy nghĩ giống như vậy không?”

Cuộc diễn thuyết của Sora, cùng với ý đồ của cậu.

Không ai trong lâu đài, ngay cả Clamy, có thể nổi.

Vì thế cả lâu đài chìm vào im lặng.... Giống như đã từng xảy ra rất nhiều lần lúc trước.

Sẽ xảy ra chuyện không thể tưởng tượng được gì nữa đây.... Tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi.

Và rồi.... Sự chờ đợi cuối cùng cũng đã có kết quả.

Quân Hậu màu đen lúc trước.... Bây giờ đã biến thành màu trắng.

..... Lại một lần nữa, chuyển sang màu đỏ.

Tiếp đó, giống như phản ứng dây chuyền, gần như tất cả những quân cờ màu đen đang ở tại tiền tuyến đều lần lượt nhuộm sang màu đỏ.

“.....A!?”

Người hét lên chói tai, chỉ có một mình Clamy.

Có lẽ là trong những người xem khác, chẳng ai có thể giải thích nổi rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng, sau khi nghe bài diễn thuyết tiếp theo của Sora.... Mọi người cuối cùng cũng hiểu được tình hình.

“Thật là tuyệt vời khi các vị có thể bước ra, hồi nữ vương dũng cảm và đáng tôn kính! Hồi các chiến binh chính nghĩa đã chiến thắng tẩy não, lựa chọn theo bước nữ vương! Ta sẽ không yêu cầu mọi người phải chém giết đồng bào mình! Hơn nữa ta nghĩ hẳn đồng bào của mọi người cũng không muốn tất cả phải chiến đấu với nhau! Thế nhưng, người có thể đứng lên chống lại vị vua điên cuồng, kẻ thống trị độc tài đang không ngừng thông qua tẩy não để cướp đoạt ý chí tự do của nhân nhân kia, không có ai khác, chỉ có mọi người mà thôi!”

Đúng vậy, đây chính là kích động nội loạn... Thúc đẩy thế lực thứ ba xuất hiện.

“Điều ta theo đuổi hoàn toàn không phải máu tươi! Mà là mục tiêu mà bất kỳ ai cũng đang theo đuổi... Đúng thế, điều ta theo đuổi chính là [hòa bình]! Hi vọng hai bên có thể buông bỏ kiếm trong tay xuống, ta không cho phép mọi người tiếp tục đổ máu một cách vô ích như thế này nữa!”

Sau khi nghe những lời diễn giảng, xung quanh nữ vương màu đỏ, những quân cờ nhuộm đỏ không ngừng gia tăng.

..... Bình thường có lẽ các binh sĩ sẽ không do dự chém giết kẻ địch.

Thế nhưng

“..... Tên này, tên này, mặc kệ hấn! Giết hết tất cả những kẻ phản bội cho ta!”

Không thể hiểu nổi mục đích của tất cả những việc này, Clamy đã bị kích động đến cùng cực, một lần nữa..... rơi vào cạm bẫy.

“Hồi nhà vua ngu xuẩn, người lại một lần nữa sai lầm rồi. Từ xưa tới nay, sử dụng [vũ lực trấn áp] chống lại phản loạn.... Luôn là cách xử lý tệ hại nhất.”

..... Ngay cả khi không chút do dự chém giết kẻ địch.

Đối mặt với những đồng đội từng cùng kẻ vai chiến đấu.... Cho dù họ đã trúng phải ma pháp tẩy não đi nữa thì cũng không dễ để xuống tay hạ sát.

Đúng vậy, Sora nói xong, những quân cờ mà Clamy ra lệnh cũng lần lượt nhuộm sang màu đỏ.

“.... Cái gì.... Tên này.... Hấn làm cái gì vậy, rút cuộc là đã dùng cách nào!”

Clamy không tiếc lợi dụng sức mạnh của tộc Elf cũng phải bảo vệ loài người.

Tình cảm đó của cô, cảm giác mất kiểm chế vì bị phản bội đó đang dần thúc đẩy sự bình tĩnh của cô, còn ở bên kia.

“.... Toàn quân, hỗ trợ, quân đội nữ vương màu đỏ... Triển khai bao vây... Không ai, được phép, chết.”

Shiro căn cứ theo ý đồ của Sora, đưa ra mệnh lệnh chính xác, đồng thời, những quân cờ màu đỏ cũng lựa chọn hành động rất có chiến thuật.

Thực chất thì chẳng có gì quá cao siêu cả.

Chỉ là dùng quân của nữ vương màu đỏ mà công kích của bộ đội Clamy khó tạo thành được hiệu quả, làm lá chắn mà thôi.

Mặc dù vậy, những hành động đó đều bị lời lẽ che lấp, với việc tạo ra những quân cờ nằm dưới sự khống chế của nữ vương màu đỏ, công kích của hai bên đều rơi vào trạng thái vô tác dụng.

.... Kết quả là.

“..... U’..... Đám giặc phản quốc các ngươi!”

Clamy nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa.

Đúng vậy.... Kết quả chính là chiến tranh giằng co không dứt.

“..... Này, vị vua điên cuồng, à không [Vua tầy nã] kia, ngươi có biết không?”

Giống như đã nhắm chuẩn vào điểm này ngay từ đầu, Sora nhếch mép cười.

“Chiến tranh trong hiện thực.... Vốn không nhất định phải tiêu diệt được vua mới giành được thắng lợi đâu nhé. Được rồi, ngươi đã không còn cơ hội chiến thắng nữa, tình hình bây giờ cả hai bên đều không cách nào ra tay nữa rồi.... [đầu hàng] đi.”

Kích động nội loạn làm chia cắt sức mạnh nội bộ đối phương, tiếp đó đứng tại vị trí chiếm ưu thế áp đảo lựa chọn [giàng hòa].

Phương pháp này.... là một trong các phương pháp “không chiến mà thắng” mà Sora biết.

Trong mắt những người đứng xem, có lẽ tất cả sẽ nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều đã được sắp đặt cẩn thận ngay từ lúc bắt đầu.

Chứng kiến cuộc đảo ngược tình thế vô cùng đặc sắc này, lâu đài thoáng chốc đã sôi trào cả lên, tiếng reo hò cuồng nhiệt vang dội khắp trong đại sảnh.

.... Chỉ ngoại trừ một người.

Đúng vậy..... Chỉ có Clamy, nhìn trừng trừng như muốn xuyên thủng người Sora.

Tiếng cười khiến người ta phải rùng mình.

“Ha ha.... Ha ha ha... Đừng coi thường ta.... Ta sẽ không giao đất nước này cho ai cả!”

Đó là tiếng cười phát ra từ một vị vua điên cuồng thật sự.

Mang theo áp lực đáng sợ đủ khiến cả tòa lâu đài đang ồn ào náo động trong chớp mắt phải im bật, Clamy ra lệnh.

“Toàn quân, liều chết chém đầu nhà vua bên địch cho ta.... Các ngươi chỉ cần hành động theo mệnh lệnh của ta là được rồi... Xông lên, giết hết tất cả những kẻ phản bội!”

Sora... Chúng tộc loài người vốn không thể cảm nhận được.

Nhưng ma pháp tầy nã sợ rằng đã được tăng cường thêm một bậc.

Đoàn quân màu đen khùng bố, chết chóc, bắt đầu tiến lên.

Không cần biết là quân cờ màu đỏ hay quân cờ màu trắng.

Sát khí dày đặc không do dự tiêu diệt tất thảy bao trùm quanh những quân cờ màu đen, tư thế hành quân của chúng khiến cho mọi người trong đại sảnh đều không khỏi hít một hơi lạnh.

“.... Anh, kẻ địch yêu đuối... bị cắt đứt đường lui, sẽ, biến thành như vậy.”

Ngay cả em gái cũng phải đồ mồ hôi lạnh, lên tiếng chỉ trích mình.

Nhưng Sora vẫn mỉm cười trả lời.

“Anh biết.... Cho nên mới làm như thế.”

Rắc....

Đột nhiên, không chút dấu hiệu báo trước, một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Quân Vua màu đen, cũng tức là quân Vua của Clamy.

.... Bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“.... Eh.... Sao, sao vậy?”

Clamy vẻ mặt mờ mịt giống như hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn quân Vua màu đen càng lúc càng nứt nẻ.

Sora bình thần nói.

“Nhà độc tài không ngừng duy trì chính sách bạo lực, gieo rắc sợ hãi cùng tẩy não như cô... Chắc chắn là đang cảm thấy không thể tưởng tượng được đúng không?”

Kết quả này.... Chính là phương pháp “không chiến mà thắng” thứ hai mà Sora biết.

“Nếu liên tục chiến thắng thì đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng chỉ cần xuất hiện một lần thất bại, tình cảnh “cùng đường” của kẻ nắm quyền này sẽ bị ấn định xuống giống như con dấu đóng lên mặt giấy, dù trong thế giới nào đi nữa thì cũng đều như vậy.”

.... Cũng tức là.

“Từ xưa tới nay, những kiểu vua như thế đến lúc cuối cùng đều sẽ có kết cục bị ai đó thậm chí không phải là quân sĩ ám sát.”

.... Đó là chuyện đã xảy ra vô số lần trong lịch sử, lịch sử chân thực tại thế giới của Sora trước đây.

Cũng có nghĩa là, nhân vật không ngừng mở rộng tẩy não, thậm chí không thêm đề ý tới thể diện, từ đầu đến cuối đóng vai [bạo chúa], đến cuối cùng khi bị ép vào bước đường cùng.

Sẽ bị những hành vi đã làm trong vai trò [vua điên] đẩy tới.... [tự diệt].

Tiếp đó, chứng kiến cảnh quân Vua màu đen nứt toác, từ từ tan vỡ.

Tất cả mọi người trong lâu đài, ngay cả Clamy cũng đều chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn.

“Xin lỗi nhé, thế giới mà chúng tôi sống vốn không được tốt đẹp như thế giới ở đây đâu.”

Sau khi giành được thắng lợi, Sora và Shiro đứng dậy khỏi ghế.

“.... Trong những chuyện như tranh giành giết chóc, so với các vị thì chúng tôi là cao thủ/expert đấy nhé.”

Cậu khẽ thở ra một hơi thật dài.

Sau khi đập tay ăn mừng với Shiro, Sora ngược nhìn về đằng xa.

Thế giới mà hai người từng sống trước kia.

Hai mắt nhắm lại, giống như muốn thu hết khung cảnh vô tận phía xa.

“Sẽ chỉ dừng lại ở trong trò chơi thôi. Nơi này, đúng là một thế giới tốt đẹp....”

..... Khẽ thì thào tự nói.

Chú thích:

(1) Nguyên văn là Charisma, khả năng tạo dựng lòng tin, khả năng thu hút của người lãnh tụ với quần chúng.

(2) Tâm như gương sáng, như mặt nước phẳng lặng.

(3) Là trò chơi quân cờ có ý thức riêng nên Sora sử dụng tên cách gọi tên quân cờ như với người thật, Tốt - Pawn - Bộ binh, Mã - Knight - Kỵ sĩ, Tượng - Bishop - Giám mục, Xe - Rook/Castle - Thành trì, Queen - Hoàng hậu, King - Vua, bên phía Sora, Shiro là 2 anh em nên sử dụng Vua và Nữ vương

(4) Dòng game Civilization của tác giả Sid Meier, 2K Games

Dòng game Daisenryaku - 大戦略 của SystemSoft, Nhật

(5) Dating stimulation, dòng game mô phỏng việc hẹn hò

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Cao Thủ/expert(4)

“Thật, thật lợi hại...”

Một thắng lợi lạ thường, đặc sắc và đầy kịch tính.

Trong tiếng hoan hô có thể làm cả tòa thành rung chuyển, Seph lảo bầm.

Có lẽ những khán giả đang vui mừng reo hò còn chưa hiểu được chân tướng của sự việc.

Nhưng Steph thì đã hiểu rõ.

Mặc dù, điều này không có nghĩa là cô hiểu được hết chiến thuật và ý nghĩa tất cả lời nói của hai người Sora.

Bởi vì không thể biết thế giới của bọn họ rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng mà.

Đối thủ... Clamy có được sự hậu thuẫn mạnh mẽ của tộc Elf.

Trò chơi sử dụng trong trận đấu vừa diễn ra đã được bố trí sẵn ma pháp gian lận.

Vậy mà hai người bọn họ lại trực tiếp thách thức và đường đường chính chính đánh bại đối thủ, cô chỉ có thể biết được sự thật đó thôi.

Như vậy cũng có nghĩa là... kẻ cả chỉ là gián tiếp.

Thì vẫn có khả năng đối đầu với quốc gia lớn nhất thế giới là Aylwin Gard, thậm chí trực tiếp đánh bại bọn họ.

Để cho chủng tộc sử dụng ma pháp thấy được rằng, dù chỉ là loài người cũng có thể giành được thắng lợi từ tay bọn họ.

Đó là một chuyện vĩ đại, chưa từng có trong lịch sử mà Steph biết.

Cho nên...

“... Bọn họ thật sự, là con người sao?”

Trong lòng cảm thấy kính phục... thậm chí là nảy sinh cảm giác sợ hãi, Steph khẽ thì thầm.

Hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng sôi sục trong thành, Clamy đã bại trận chỉ cúi đầu im lặng.

Bọn họ cũng không nhìn cô lần nào, hiện ngang rời khỏi bàn.

Nhìn hai anh em đang đi về phía mình...

Trong giây lát Steph thậm chí không biết mình nên làm gì.

Bởi vì như vậy cũng là đương nhiên mà, đúng không?

Sau khi oai hùng chiến thắng kẻ địch sử dụng ma pháp gian lận áp đảo tuyệt đối kia, thậm chí bọn họ còn không có biểu hiện của niềm vui chiến thắng.

.....’Đối với 『 』, hai chữ ‘Thất bại’ không hề tồn tại’.....

Nhìn hai người đang đứng trước mặt, dáng vẻ dừng dưng sau khi thắng lợi, giống như đang chứng minh câu nói này, rốt cuộc mình nên nói gì đây?

Thế nhưng... hoàn toàn không hiểu vương mặc trong lòng Steph, Sora nói với một giọng điệu bông đùa.

“.....Như vậy là được rồi chứ?”

“... Há?”

“Ông nội của cậu... quốc vương đời trước là một vị vua ngu ngốc, sự đánh giá này sẽ chấm dứt ở đây, phải không?”

“A...”

“Nếu để cho 『 』, vốn không có bất kỳ hậu thuẫn nào, hơn nữa còn là người mạnh nhất của chủng tộc loài người lên làm quốc vương... Ông ấy sẽ được gọi là hiền vương.”

“... Như vậy, Elechia... cũng sẽ không diệt vong, quá tốt rồi, đúng không... Steph.”

Mặc dù cảm thấy mê mẩn và buồn phiền vì lời nói của bọn họ.

Hơn nữa lại nhớ đến những hành vi và việc làm của bọn họ đối với mình.

Nhưng nhìn thấy kết quả chẳng những có thể bù đắp lại những chuyện đó, thậm chí còn có thể vượt hơn thế nữa.

Mặc cho những giọt nước mắt không ngừng trào ra bên khóe mắt, Steph chân thành nói.

“Cảm ơn... thật sự... rất cảm ơn hai người...”

Dù giọng nói đã hơi nức nở, ngay cả bản thân cũng cảm thấy khó phân biệt âm thanh.

Shiro cố gắng nhón chân lên, vươn tay khẽ xoa đầu Steph.

Đến lúc này, Stephanie Dora đã không thể kìm nén được dòng nước mắt tuôn rơi là chảy.

.

Đột nhiên.

“... Đây”

Clamy thốt lên một tiếng khe khẽ như vô thức, dễ dàng bị che lấp bởi tiếng hò reo ồn ào trong thành.

Thế nhưng, những lời này truyền tới rõ ràng vào trong tai ba người Sora, Shiro và Steph.

“Xin hãy nói cho tôi biết... rốt cuộc các người đã dùng mảnh khóc như thế nào.”

Khẽ thì thầm lạnh lẽo, Clamy nhìn chăm chú vào Sora, tiếp tục nói.

“À, các người nói không sai. Đúng là tôi đã mượn sức mạnh của tộc Elf, hơn nữa xem đó là biện pháp duy nhất để loài người tiếp tục sinh tồn. Nhưng tất cả những thứ này đều bị các người phá hỏng hoàn toàn rồi. Trả lời tôi, rốt cuộc các người là gián điệp từ đâu? Các người sẽ không nói rằng mình chỉ là loài người, lại có thể đánh bại ma pháp của tộc Elf chứ!”

Clamy nhìn kẻ địch khó ưa Sora, kẻ trong mắt mình chẳng khác nào hạng đã bán rẻ Imanity, lên tiếng chất vấn.

Thấy Clamy nhìn lại với ánh mắt đầy căm thù, Steph hơi thoáng ngượng ngùng... nhưng hai anh em này,

“Chúng tôi đúng là định nói như vậy, mà đó cũng là sự thật.”

“... Có vấn đề, gì không?”

Trông thấy Sora đi về Clamy, tiếng hò reo ầm ỹ trong thành bỗng yên tĩnh lại.

“Thực ra, nếu như cô có thể chứng minh những gì cô nói là thật, vì lợi ích của tộc người nên mới mượn sức mạnh của tộc Elf, tôi thật lòng cho rằng đó ít nhất không phải là một chiến lược tồi, điều này cũng không phải là không thể khiến cho tôi từ bỏ thi đấu.”

“Nếu như vậy...”

“Thế nhưng, tôi không chịu nổi cách suy nghĩ của cô!”

Lần này không phải diễn xuất nữa, mà Sora thật sự cúi nhìn Clamy với ánh mắt đầy khinh miệt.

“Tạm thời chưa bàn đến chuyện [lợi dụng tộc Elf làm bàn đạp], nhưng cái kiểu nhận thức rằng [không có các quý ngài Elf che chở thì không thể sinh tồn] thì thật đúng là quá hạ thấp bản thân, khiến cho người ta cảm thấy khinh bỉ.”

“.... Chuyện đó, lịch sử, còn có tình hình hiện nay không phải đã chứng minh đó là giới hạn của chủng tộc loài người sao!”

Nghe lời nói của Clamy giống như muốn ám chỉ “rõ ràng các người cũng dùng gian lận, vậy mà còn mặt mũi dạy bảo tôi”.

“Ê, chòe đã, là lỗi của anh sao?”

“Oa oa oa a a a a a... đồ đàn... ngu ngốc... chết đi...”

Những khán giả mặc dù vừa rồi còn reo hò vì thắng lợi.

Nhưng hiện giờ, chỉ có thể đứng từ xa nhìn Clamy vừa khóc nức nở vừa mắng chửi Sora...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Quốc Vương/grandmaster (1)

Clamy vừa khóc lóc vừa mắng chửi Sora là đồ ngu ngốc.

Tôi tuyệt đối không chấp nhận chuyện này! Nhất định sẽ phải vạch trần các người....!

Đến cuối cùng sau khi đối tượng gây âm ỷ là Clamy bỏ đi như chạy trốn.

“Yare yare...(1) Bản thân con người lại tự coi khinh loài người là thấp kém, biết giải quyết thế nào đây...”

Theo lời than thở có chút nhức đầu của Sora, trong lâu đài một lần nữa tràn ngập tiếng reo hò.

..... Thắng lợi hoàn toàn không có bất cứ điểm nào để có thể phàn nàn.

Bất kỳ ai cũng sẽ không hoài nghi, thắng lợi này đã thể hiện một cách hoàn mỹ, hy vọng vào vị vua mới của loài người.

Tiếng hoan hô đỉnh tai nhức óc vang vọng khắp đại sảnh, một vị quan lớn tay nâng vương miện bước tới.

“VẬY THÌ, SORA-SAMA.... PHẢI KHÔNG Ạ?”

“À phải.”

“Bây giờ sẽ ngài sẽ lên ngôi trở thành quốc vương mới của Elechia, có được không ạ?”

Nhưng nghe nói vậy, Sora lập tức trả lời.

“Không được.”

Rồi ôm lấy em gái, mỉm cười nói.

“Hai người chúng tôi hợp lại mới là 『Kuuhaku』..... Cho nên quốc vương là cả hai người.”

Đây là câu đã từng nói trong trận đấu cờ vua vừa kết thúc.

Theo đó, tiếng hò reo của người xem lại càng thêm vang dội..... Biểu lộ sự chúc mừng với quốc vương và nữ vương nhỏ bé mới nhậm chức.

.... Thế nhưng

“.... Vô cùng xin lỗi, như thế là không được.”

“.....Eh?”

Nghe thấy viên quan già nói vậy, tiếng hoan hô của mọi người vụt ngừng bật.

“Hả? Hử, tại sao?”

“Trong [Mười Minh ước] quy định bắt buộc phải lựa chọn ra [Người đại diện toàn quyền]. Cho nên không thể do hai người đảm nhiệm”

Trong đại sảnh lại trở nên huyên náo, Sora và Shiro đưa mắt nhìn nhau.

Bộ dạng giống như rất khó xử, rơi vào trầm tư, gãi gãi đầu, nhíu nhíu mày... Tiếp đó Sora nói.

“.... Haizz. Xem nào, vậy thì, trong phân công nhiệm vụ thì đây là công việc, của anh phải không nhỉ?”

“.... U’”

Đặt em gái đang khẽ lẩm bẩm xuống, Sora quay lại phía viên quan.

“Vây tuyên bố lại lần nữa.... E hèm. Bây giờ Sora-sama sẽ đăng quang trở thành quốc vương Elechia thứ 205.... Ai có ý kiến thì xin mời lên tiếng! Nếu không hãy mãi mãi im lặng..”

.... Nhưng có một người không thể giữ im lặng, giờ tay lên cất lời.

“.... Uim”

Một thiếu nữ với mái tóc dài màu trắng tuyết.

Dưới lớp tóc mai là đôi mắt màu đỏ rực, lấp lánh như ruby.... Đó chính là.

“Eh? Shiro?”

“.... Tôi có, ý kiến.”

“Chuyện này, xem nào, em gái, thế này là thế nào?”

“.... Nếu như anh, trở thành, quốc vương.... Sẽ lập, harem”(2)

“..... Sao?”

Giống như không dám tin vào tai mình, Sora lên tiếng hỏi lại, nhưng Shiro lộ vẻ như sắp bật khóc, nói.

“..... Nếu, như vậy, sẽ không.... cần tới Shiro.... nữa.”

Hoàn toàn mặc kệ người xem đang tròn mắt há mồm xung quanh, Soro rơi vào tình trạng khó xử chưa từng có.

“Khoan! Khoan khoan khoan, khoan đã khoan đã nào, sao có thể như thế được! Anh với Shiro là hai người một đội cơ mà! Nói đến cùng thì cũng chỉ là trên danh nghĩa do anh đảm nhận vị trí quốc vương thôi, sao lại không cần Shiro....”

“... Nhưng mà, quốc vương là.... anh... Shiro là, đồ phụ thêm.. Nếu chỉ có thể, do một người... đảm nhiệm...”

Khẽ đưa tay gạt nước mắt, trong mắt đã không còn ngăn lệ nữa.

“.... Vậy thì quốc vương... là Shiro.”

Trong ánh mắt thiếu hụt cảm xúc của em gái, giờ đang tỏa ra chiến ý rõ ràng.

Shiro nhìn chăm chăm vào anh trai, ra lời tuyên bố khai chiến..

“..... Ô?”

Đón lấy ánh mắt cô bé, Sora một lần nữa biến sắc.

“Nào nào.... My sister. Em đã biết nói đùa rồi đấy, thật đúng là bất ngờ, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây chẳng?”

Tuy bề ngoài vẫn là dáng vẻ bông đùa cợt nhả như lúc bình thường.

Nhưng cảm xúc ẩn chứa trong giọng nói lại lộ vẻ đối địch rõ ràng.

“Onii-chan(3) cũng muốn xem thử khi một thiếu nữ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành như em lên làm vua thì sẽ thế nào đây. Em thật sự quá thành thực, chắc chắn sẽ bị tên nào đó dùng lời lẽ đường mật lừa mất... Cho nên nếu em muốn làm quốc vương gì đó, onii-chan tuyệt đối không đồng ý!”

Tuy ngoài miệng Sora phản bác bằng lời lẽ yêu thương em gái không thể sâu sắc hơn.

Nhưng phía sau những lời đầy vẻ nâng niu đó, trong mắt cậu không hề có chút ý cười nào.

“.... Không được, sẽ không, để anh, trở thành quốc vương... Tuyệt đối không.”

“.... Vậy tốt thôi. Onii-chan cũng không thể chấp nhận việc em trở thành quốc vương, tuyệt đối không.”

Ánh mắt hai người va chạm đối chọi nhau kịch liệt.

Hai con người từng phá giải cả trò gian lận của tộc Elf, giành lấy danh hiệu người mạnh nhất của chủng tộc loài người.

Ánh mắt họ lúc này vừa không phải của hai anh em thân thiết yêu thương lẫn nhau, vừa không phải của game thủ hai người trong một, 『 』.

Mà là ánh mắt va chạm tóe lửa, khí thế ngùn ngụt giữa hai đối thủ lâu năm.

“Chuyện, chuyện này.... Nếu đã như vậy thì xin mời hai vị tiến hành lại trận quyết đấu cuối cùng một lần nữa, thế có được không ạ?”

Hắn là phải cần tới dũng khí cực lớn mới có thể xen vào giữa hai người lúc này.

Nghe viên quan đầy vẻ hối lỗi, lên tiếng xác nhận.

“À, được thôi.”

“....Không, vấn đề.”

Hai người lập tức trả lời.

Trong trạng thái không rời mắt đi một tích tắc nào, ra thông báo tuyên chiến.

“Sẽ không nương tay đâu đấy nhé, em gái à. Hôm nay nhất định phải hoàn toàn hàng phục em”

“.... Anh, mới cần... Phải giác ngộ... Hôm nay, sẽ dùng, khả năng thật sự.”

.....

..... Và cứ như vậy.

Thấm thoát đã trôi qua ba ngày.

Sau khi không ngừng không nghỉ, liên tục tiến hành vô số trò chơi, bày bừa đủ loại đồ vật ra giữa đại sảnh.

Hai anh em cùng ngã vật ra đất.

“.... A a... Chắc cũng đủ rồi... em nhận thua được rồi chứ nhỉ.”

“.... Anh, mới đúng... Mau, bỏ cuộc đi.”

Đã tiến hành vô số trò chơi bắt đầu với điều kiện chiến thắng hai trận liên tiếp.

Cuối cùng.... Đi đến kết quả 500 trận đấu, 158 thắng, 158 thua, 184 hòa.

.... Bất hạnh là, chưa nói ở nơi này, ngay cả ở tại [thế giới nguyên bản] của hai người lúc trước.

Dù 『 』 thậm chí đã được tôn thành truyền thuyết đô thị, Nhưng vẫn không có ai biết về thành tích đối đầu giữa hai người.

Khác với cái tên chung, 『 』, của hai người.

Đối với hai anh em yêu thích trò chơi mà nói, đối đầu giữa hai người là chuyện hoàn toàn tất nhiên.

Kết quả là.....

3526744 trận, 1170080 thắng, 1170080 thua, 1186584 hòa....

.... Tới tận bây giờ, hai người vẫn chưa lần nào xác định được ai là người thắng, cũng chưa lần nào xác định được ai là kẻ thua.

Đương nhiên, người xem xung quanh không thể biết được chân tướng, chỉ có thể chờ đợi nghi thức trao vương miện trong lâu đài, rồi rủ nhau bỏ hết về nhà.

.... Sau đó lại tụ tập, lại về nhà rồi lại tụ tập, số lượng cứ giảm dần đi theo từng ngày trôi qua.

Tất cả nhân viên làm việc trong lâu đài đều đã nằm ngổn ngang trong đại sảnh, ngủ vùi... Ngay cả hai người vẫn miễn cưỡng duy trì ý thức, viên quan giữ vương miện và Steph, cũng đã bắt đầu đến giai đoạn trông thấy ảo giác trước mặt rồi.

Trên mặt viên quan già bắt đầu thỉnh thoảng lộ ra nụ cười quái dị, tiếp đó khôi phục bình thường, cứ thay đổi tuần hoàn như vậy.

Steph thì lâm bầm [A, bướm bướm....], vừa mỉm cười trống rỗng vừa ngo ngẩn giờ tay lên không trung.

.... Vậy thì, tiếp theo sẽ chơi trò gì đây.... Sora đầu óc đặc quánh như hồ, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

Nhưng một câu hỏi đột ngột lóe lên trong não làm cậu dừng lại.

“.... Mà.... Tại sao quốc vương lại nhất định chỉ có thể do một người đảm nhận chứ?”

“.... Ờ?”

Bị câu hỏi đó kéo ra khỏi thế giới ảo giác, viên quan già và Steph phản ứng lại.

Cảm thấy không thoải mái, Sora bật ra câu hỏi, đoạn lấy điện thoại di động trong túi ra.

Sau khi đọc lại một lượt [Mười Minh ước] lưu trong máy, cậu nói.

“Điều thứ bảy trong [Mười Minh ước], trong trường hợp tranh chấp giữa các nhóm, sẽ do người đại diện toàn quyền của hai bên giải quyết...”

Ý ở đây là, chiến tranh giữa các nhóm... cũng tức là các quốc gia, chủng tộc, sẽ do đại biểu được lựa chọn ra tiến hành.

.... Tuy là như vậy.

Sora lẩm bầm lẩm bầm, giống như đang nghiền ngẫm lại ý nghĩa từng từ một.

Cậu đọc lại một lượt, khẽ lên tiếng nhắc lại một lần. Xác nhận xem điều mình nghĩ tới có tồn tại mâu thuẫn hay không.

Tiếp đó, cậu khẽ thì thào.

“..... Chẳng có chỗ nào ghi rõ ràng là chỉ có [một người] mà?”

“““.....”””

..... Và như thế.

Trận đấu khốc liệt mà người đời sau truyền tụng là “Ba ngày ác mộng”, thậm chí được các nhà thơ lãng du ca ngợi không ngừng, cuối cùng cũng kết thúc.

Nhưng mà, sự thực là vì đã quá dài dòng rồi...

Cho nên hãy kết thúc ở đây đi....

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Quốc Vương/grandmaster (2)

“..... Đây, thật sự mặc như vậy là được à?”

“Đúng thế. Từ xưa tới nay, vua chúa sử dụng y phục xa hoa rực rỡ bao bọc thân thể thông thường đều là để che giấu sự nông cạn bên trong, hoặc là để mình trông có vẻ béo tốt một chút nhằm tự thỏa mãn bản thân mà thôi. Nhà vua không những là hình mẫu của dân chúng mà còn cần phải là mục tiêu để họ phấn đấu.... Vì thế sự kính yêu của nhân dân là phải do bản thân tự giành được.”

“... Lại, tiếp tục.... nguy hiểm...”

“Ừm, nói chính xác ra thì, thực chất là do mặc thế này mới có thể giúp tôi bình tĩnh được nhất.”

“Haizzz... Rồi, tôi hiểu rồi. Nhưng mà còn đầu tóc gì gì đó, mấy tiểu tiết ấy vẫn phải chỉnh trang lại một chút đi.”

Thủ đô Elechia... Quảng trường phía trước lâu đài hoàng gia.

Bước ra ngoài ban công lâu đài là có thể trông thấy, đó là một quảng trường rộng lớn như quảng trường San Marco ở Venezia.(4)

Hiện tại, khắp quảng trường đã tràn ngập người đứng chờ đợi.

Hàng vạn.... hàng chục vạn người đang tụ tập ở đây.

Đề nghe bài diễn thuyết của quốc vương mới, thậm chí cả những con đường nổi tới quảng trường cũng đầy chật người.

Thể hiện sự thất vọng với quốc vương đời trước, người bị gọi là ngu vương.

Thể hiện mong muốn nắm lấy một tia hy vọng le lói lóe lên từ đáy vực sâu tuyệt vọng của chủng tộc loài người.

Thể hiện sự tò mò với hai anh em đã chính diện đánh bại gián điệp của tộc Elf... Cũng tức là đánh bại ma pháp.

Trên ban công lầu đài, nơi tụ hội ánh mắt mong đợi của toàn bộ loài người...

Có hai bóng người bước ra.

Đó là một nam một nữ.

Một thanh niên mình mặc áo phong in dòng chữ [I ♥ 人類] (5) và quần bò.

Mái tóc đen bù xù, hai mắt thâm quầng.

Một cô bé với mái tóc dài màu bạch kim và làn da trắng như tuyết.

Mình mặc đồng phục thủy thủ, hai mắt đỏ rực như ruby.

Vương miện mà hai người đang mang thể hiện rõ địa vị vua và nữ vương của họ.

.... Chỉ có điều.

Cậu thanh niên bề cong queo vương miện (tiara) dành cho nữ, đeo vào bên tay như một tấm băng vải.

Còn cô gái thì dùng vương miện dành cho nam như một cái cặp, kẹp phần tóc mái trước vuốt ngược ra sau lại....

Hai người tự đưa ra kiểu trang phục có thể làm người ta dễ dàng liên tưởng tới cảnh Steph thay quần áo cho họ sẽ phải hét lên thảm thiết đến thế nào.

Trong kiểu cách ăn mặc tùy tiện quá mức đó.

Đứng trước người dân đang hoàn toàn ngây ngốc trước mắt, thanh niên... Cũng tức là Sora, cất tiếng nói.

“A.... Ồ, ừm~ ừ,. À... Rất vui được gặp các vị.”

“... Anh, giờ đang, căng thẳng. Đúng là hiếm thấy.”

“..... Trật tự đi. Em biết rõ hội chứng sợ đám đông của hai anh em mình thế nào rồi cơ mà. Bình thường chẳng qua là cố kìm nén thôi.”

Shiro tránh khỏi ánh mắt mọi người, khẽ nắm lấy tay anh trai.

“.....”

Yên lặng, giống như đang nói “Vậy thì bây giờ cũng kìm nén nó xuống.”

Giống như đang nói, vẫn như từ trước tới nay.... từ nay về sau cũng sẽ như vậy.

“.... Các vị nhân dân yêu quý.... Không, hời các [Đồng bào Imanity].”

Phảng phất như nhận lấy sự khích lệ từ em gái, anh trai hoàn toàn rũ bỏ vẻ căng thẳng, cao giọng nói.

Tay chống lên lan can ban công có đặt thiết bị tăng âm lượng.

Nhưng cậu hét lên với giọng mạnh mẽ, tràn đầy sức lực, khiến người ta không khỏi nghĩ rằng căn bản vốn không cần tới thiết bị tăng âm.

“Chủng tộc loài người chúng ta.... Tại thế giới không còn chiến tranh do [Mười điều Minh ước] ràng buộc này, đã liên tục thất bại, đến bây giờ chỉ còn lại quốc gia cuối cùng, thành phố cuối cùng rồi... *Điều đó rút cuộc là tại sao?*”

Nghe câu hỏi đặt ra đột ngột, quần chúng đều rơi vào nghi hoặc.

..... Bởi vì sự sai lầm của tiên vương.

..... Bởi vì không thể sử dụng ma pháp.

Trong lòng mỗi người mang một đáp án khác nhau, chờ đợi lời giải đáp của Sora.

“Vi thất bại của tiên vương chẳng? Vì chỉ là chủng tộc đứng thứ mười sáu thôi chẳng? Vì không thể sử dụng ma pháp chẳng? Vì là chủng tộc kém cỏi nhất chẳng? Vì số phận của chúng ta chỉ có bất lực đi về hướng hủy diệt thôi chẳng!?.... Tất cả đều không phải!”

Lời phủ định kiên quyết khiến không khí, khiến quần chúng đều thoáng chấn động.

Siết chặt nắm tay, hoàn toàn không che giấu cảm xúc của mình, Sora càng hét lên lớn hơn.

“Đã từng có lúc, trong cuộc chiến tranh của chúng thần cổ xưa, trong cuộc chiến giữa các thần linh, ma tộc, tộc Elf, người thú, đủ loại chủng tộc, chúng ta đã dùng cảm chiến đấu, hơn nữa còn sống sót một cách ngoạn mục! Đã từng có lúc, toàn bộ đất đai trên đại lục này đều do quốc gia của loài người chúng ta chiếm cứ, tại sao lại như thế!”

Dựa vào kiến thức lịch sử thu thập được trong thư viện của Steph mấy ngày hôm nay.

Sora đặt ra câu hỏi.

“Bởi vì chúng ta là chủng tộc thành thạo sử dụng bạo lực ư? Hay là vì chúng ta là chủng tộc đặc biệt dễ chiến đấu!?”

Những người dưới quảng trường đều lần lượt đưa mắt nhìn nhau.

“Không thể sử dụng các loại ma pháp phong phú như tộc Elf, cũng không có năng lực thân thể mạnh mẽ như tộc người thú, càng không có tuổi thọ dài lâu như tộc thiên đực (Flügel).... Chỉ là những con người như chúng ta mà thôi. Chúng ta đã từng khống chế cả đại lục này, chẳng lẽ là do đặc biệt hóa năng lực chiến tranh sao?..... Tuyệt đối không phải!”

Đúng vậy, đó là sự thực mà bất kỳ ai cũng biết rõ. Đồng thời đó cũng là câu hỏi.

.... Vậy thì, là tại sao?

“Sở dĩ chúng ta có thể chiến đấu, có thể may mắn tồn tại được, nguyên nhân chính là vì.... *Chúng ta là [Kẻ yếu]!*”

“Trong bất cứ thời đại nào, thế giới nào cũng vậy, kẻ mạnh mài dũa nanh vuốt, kẻ yếu rèn luyện trí tuệ! Tại sao chúng ta lại rơi vào cảnh tuyệt vọng như hôm nay.... Ngoài việc bị [Mười điều Minh ước] khống chế, kẻ mạnh không còn mài dũa nanh vuốt nữa mà bắt đầu rèn luyện trí tuệ ra, không còn lý do nào khác nữa!”

“Muru kē, chiến lược, chiến thuật, cùng với sức mạnh tiếp tục sinh tồn, đó là những điều vốn chỉ do kẻ yếu như chúng ta tận dụng! Giờ cũng đã bị những kẻ mạnh đó nắm giữ! Vũ khí của chúng ta bị kẻ mạnh cướp đoạt mất, rơi vào cánh phải dùng cùng các loại vũ khí để đối đầu với kẻ mạnh.... Vì thế mới gây nên cảnh ngộ bị thảm như hôm nay!”

Bị bóc trần ra tình trạng khiến người ta tuyệt vọng ấy, cả quảng trường rơi vào tĩnh lặng.

Tất cả dân chúng tụ tập ở đây bị cảm giác tuyệt vọng, chán nản, bất an bao phủ.

Khẽ thở dài nhìn quanh một lượt, Sora nói.

“..... Mọi người hãy trả lời ta, tại sao lại cúi đầu im lặng như thế.”

Sora vừa nãy còn vung tay kích động, hăng hái phát biểu diễn thuyết, lúc này đột nhiên nói với giọng bình tĩnh.

“Hãy để ta nhắc lại một lần nữa, chúng ta, *là kẻ yếu*. Đúng thế, *không cần biết là hôm nay.... Hay là trong quá khứ, vẫn luôn là như vậy....*”

Không biết bắt đầu từ ai, đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Thoáng chờ đợi tiếng thì thảo từ từ lan truyền ra, Sora một lần nữa cao giọng nói.

“.... Đúng thế.... *Không phải tất cả đều chưa từng thay đổi sao!*”

“Kẻ mạnh bắt chước kẻ yếu, sử dụng vũ khí của kẻ yếu, sẽ không thể phát huy được hết tất cả khả năng! Nếu hỏi rằng tại sao, vũ khí của kẻ yếu, nếu xét về bản chất chính là.... *[Sự hèn nhát]* sinh ra khi yếu ớt đạt tới mức độ hèn mọn!”

.... Lời giải đáp được đưa ra trước khi dân chúng kịp cảm thấy nghi ngờ.

“Chính vì hèn nhát nên mới rèn luyện ánh mắt, đôi tai cùng suy nghĩ, kẻ đã [học tập được] cách thức sinh tồn chính là chủng tộc loài người chúng ta!”

.... Từ trong tuyệt vọng dần dần nhìn thấy hi vọng.

“Chủng tộc loài người không thể sử dụng ma pháp, thậm chí cả cảm nhận thấy cũng không được.... Nhưng chính bởi vì hèn nhát, *chúng ta có được trí tuệ vượt ra khỏi ma pháp, có được trí tuệ nhìn thấu cả ma pháp!* Chúng ta không có giác quan phi thường, nhưng chỉ đơn thuần vì hèn nhát mà dùng [học tập] và [kinh nghiệm] để tạo ra *trí tuệ đạt tới mức có thể dự đoán được tương lai!*”

.... Người chỉ biết ca hát những lời lạc quan là người theo chủ nghĩa lạc quan.

..... Người chỉ biết than vãn những lời tuyệt vọng là người theo chủ nghĩa bi quan.

“Ta nhắc lại lần thứ ba! *Chúng ta là kẻ yếu, là [kẻ yếu] đáng tự hào....* Dù ở thế giới nào cũng có thể xé nát cổ họng những kẻ tự nghĩ mình là kẻ mạnh!”

.... Chính vì đang ở dưới vực sâu tuyệt vọng, đang ở trong bóng tối không có một tia sáng.

“Bây giờ ta và em gái tuyên bố, chúng ta sẽ trở thành vua, nữ vương thứ 205 của Elechia.”

.... Người có thể thấp lên ngọn lửa hi vọng mới có thể dẫn dắt đám đông.

“Hai người chúng ta tuyên bố, sẽ dùng cách thức của kẻ yếu để sinh tồn, sẽ dùng cách thức của kẻ yếu để chiến đấu, và sẽ dùng cách thức của kẻ yếu để tiêu diệt hết tất cả kẻ mạnh! Giống như những gì đã xảy ra trong lịch sử.... Tương lai bắt đầu từ hiện tại cũng sẽ như vậy!”

.... Bởi vậy, con người dùng bước chân của người đi trước làm dấu mốc.

“Thừa nhận đi! Chúng ta, là chủng tộc yếu ớt nhất!”

“Lịch sử sẽ lặp đi lặp lại không ngừng.... Người có thể cắn nuốt sạch sẽ kẻ mạnh to lớn béo mập, không thể là ai khác!”

.... Chính là như vậy.

“Tự hào đi! Chúng ta chính là Imanity.... *Chúng ta chính là kẻ không có gì trong tay nhất!* Chính vì sinh ra không có bất kỳ một năng lực nào..... Nên mới có thể đạt được tất cả mọi khả năng.... Đây chính là chủng tộc yếu đuối nhất!”

..... [Nhà vua] đã xuất hiện.

Reo hò.... Không, là gầm thét.

Quảng trường, bầu trời đều theo đó mà chấn động.

Vừa giống tiếng gào giận giữ, vừa như tiếng reo thắng lợi.

Rút cuộc thì là vì sự mong đợi với hai người trên ban công?

Hay đó là.... tiếng gào thét của linh hồn đã lộ ra nanh vuốt khi bị dồn vào bước đường cùng?

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Sora và Shiro đưa mắt nhìn nhau.

.... Cùng gật đầu.

Xác nhận em gái nở một nụ cười vui vẻ, khẽ gật đầu đồng tình, Sora bắt đầu đoạn diễn thuyết cuối cùng.

Cậu giang rộng hai tay, thuần khiết như một đứa bé đầy tò mò với thế giới bao la.

Nhưng lại mang theo sự cuồng vọng của nhà chiến lược, của chiến sĩ thân kinh bách chiến.

Nở một nụ cười vừa ngây thơ trong sáng vừa đầy cao ngạo, Sora – [Vua của loài người] mới, lên tiếng.

“.... Nào, hãy bắt đầu trò chơi!”

“Đã chịu đựng đủ khổ đau rồi phải không? Đã phải hạ mình hèn mọn quá mức rồi phải không? Đã phải nếm trải nhiều cay đắng đủ khiến người ta mệt mỏi rồi phải không..... Đã quá đủ rồi đúng không? Đã để mọi người phải chờ lâu rồi, giờ các đồng bào Imanity.”

Cậu vung mạnh tay, hướng về phía đường chân trời, khiến người ta có ảo giác rằng có thể nắm giữ được cả không trung.

Tiếp đó.... Nắm chặt tay lại.

“Vào thời khắc này! Elechia chúng ta.... Tuyên chiến với tất cả mọi quốc gia trên thế giới!”

“Hãy thấp sáng ngọn lửa phản kích lên nào! Đường biên giới của chúng ta, mau ngoan ngoãn quay về!”

Chú thích:

(1) Bắt nguồn từ câu cửa miệng "Yare yare daze" của Jotaro Kujo, nhân vật chính trong phần 3 bộ Jojo's Bizarre Adventure: Stardust Crusaders, sau

này được mở rộng thêm một phần qua nhân vật Kyon trong Suzumiya Haruhi no Yuutsu. Câu không có cách dịch chính xác, thường được dùng khi gặp phải một vấn đề nào đó rắc rối, phiền phức.

(2) Harem, một nhánh trong manga, anime, trong đó nhân vật chính có từ ba đối tượng tình yêu khác giới trở lên.

(3) Anh trai, thường dùng trong cách xưng hô thân mật, trong trường hợp này mang ý mỉa mai.

(4) Quảng trường quan trọng nhất và nổi tiếng nhất tại thành phố Venezia, Italia.

(5) Tôi yêu loài người.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Quốc Vương/grandmaster (3,4)

Part 3

Bao trùm trong tiếng reo hò vang dội.

Đón hai người quay vào bên trong, Steph nhào ra trước mặt họ.

“A, a~a, anh! Đã, đã nói cái gì thế haaaa!”

“Ư oa~, sao mà cuống hết cả lên thế Steph, làm tôi sợ muốn chết.”

“... Steph, ghê quá...”

Nhìn Steph đang muốn phát điên lên, kêu gào ầm ỹ, giống như không để ý tới chuyện gì nữa, hai anh em không khỏi lùi lại tránh né.

Nhưng Steph không vì thế mà buông xuôi.

“Thế này bảo tôi làm sao mà bình tĩnh nổi hả!? Elechia hiện tại chỉ vừa mới kết thúc nghi thức đăng quang, nội chính vẫn còn hoàn toàn chưa được xử lý, làm sao có thể chuẩn bị đối đầu với quốc gia khác được chứ! Anh muốn hủy diệt đất nước này hay sao!?”

Steph ôm đầu, miệng không ngừng nguyên rủa bản thân tại sao lại ngu ngốc đi tin tưởng hai anh em lừa đảo này.

Nhưng mà, có lẽ đã dần cảm thấy quen thuộc rồi.

Làm động tác giống như sắp thành phần xạ đến nơi, Sora khẽ thở dài nói.

“Haizzz.... Thế nào nhì.... Không phải đã nói cậu nên học cách hoài nghi người khác rồi sao?”

“....Eh?”

Steph lập tức dừng lại, nhìn trân trân vào Sora.

“Cái đám người Elf ấy..... Aylwin Gard phải không nhì? Cái quốc gia lợi dụng Clamy, hỗ trợ cô ta để đoạt lấy thắng lợi đó, bọn chúng sẽ tin rằng mình bị con người bình thường, ngay cả ma pháp cũng không thể sử dụng, trực diện đánh bại sao?”

“... Vậy, vậy là thế nào?”

“Cậu quên rồi à? Chúng tôi đã khiến bọn chúng nhận định rằng bên này là [con người nhận được sự hỗ trợ của quốc gia khác] nhé. Ít nhất là kẻ cung cấp hỗ trợ cho Clamy sẽ báo cáo như vậy, mà các quốc gia khác hẳn là cũng sẽ có cùng suy nghĩ như thế.”

Em gái tiếp lời, giống như để bổ sung những gì anh trai vừa nói.

“... Cả thế giới này, đều cho rằng, gián điệp của một quốc gia nào đó.... đang điều khiển Elechia.”

Anh trai khẽ gật đầu, tiếp tục.

“Nhưng mà, bọn họ không biết rút cuộc là quốc gia nào. Đất nước bị gián điệp của một quốc gia nào đó, bị con rối của một quốc gia chưa rõ nào khống chế, đột nhiên lại tuyên chiến với toàn thế giới, nhất định sẽ dẫn tới suy nghĩ thế này.... [Kẻ nào đó đã biến Elechia thành con rối không chế trong tay và

đang có kế hoạch mở rộng thế tấn công].”

“.....A!”

Tại thế giới này, bên tiếp nhận khiếu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi.

Cũng có nghĩa là, hoàn toàn không để ý tới việc sẽ cực kỳ bất lợi khi chủ động xuất kích, vẫn đưa ra tuyên bố chiến tranh với toàn thế giới.

Hơn nữa, nếu tính thêm cả sự thực là đã đánh bại được gián điệp của Aylwin Gard....

“Một quốc gia, chủng tộc nào đó có thể đánh bại được cả quân bài tẩy của tộc Elf, cho nên nhất định phải tăng cường cảnh giác đúng không?”

“....Chính vì thế.”

“Cả thế giới sẽ cảm thấy nghi hoặc, mù mờ.”

“..... Có ý đưa ra tuyên bố chiến tranh, chính là để dẫn tới kết quả như vậy.”

“Nhưng chung quy lại chẳng làm gì cả, chỉ thế thôi ♪”

Nhìn hai anh em vừa cười đùa vừa giải thích, Steph lập tức tắc họng.

“Điều thứ năm trong [Mười Minh ước], bên tiếp nhận khiếu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi. Tất cả các quốc gia nhận tuyên chiến theo lẽ thường sẽ triển khai hành động một cách thận trọng, một mặt cảnh giác đề phòng chúng ta... Mặt khác cố gắng xác định quốc gia vốn không tồn tại đang hỗ trợ sau lưng chúng ta. Nhân lúc cả thế giới đều dốc toàn lực thăm dò tình hình thực tế về chúng ta, chúng ta sẽ thừa cơ tìm kiếm sơ hở, đồng thời không ngừng ôn định lãnh thổ của mình.”

Nhìn bóng lưng Sora đang vừa mỉm cười xấu xa vừa quay người đi, Steph hỏi.

“Vậy, vậy thì... Anh nói đoạt lại lãnh thổ gì đó... Đều là lừa đảo à?”

Ngay chính Steph cũng rất ngạc nhiên khi thấy mình bỗng có chút tiếc nuối.

Đó là vì cảm giác kích động nhất thời sinh ra do bị bài diễn thuyết của Sora cảm hóa chăng?

Hay là vì điều gì khác....

“..... Đây, Steph. Tôi và em gái đã thảo luận cân nhắc qua với nhau.... Có muốn quay trở về thế giới cũ hay không?”

“.... Hả?”

“Thực tế là căn bản chẳng cần phải suy nghĩ. Đáp án đương nhiên là [NO].... Từ bỏ thế giới thú vị như thế này, trở về thế giới cũ, kết quả nhận được là hoàn toàn không có gì.”

“.... Đặc biệt là... đối với hai người, Shiro.”

“Là như thế đó. Vậy thì.”

Sora vỗ tay một cái, nói.

“Chúng tôi là con người. Quốc gia duy nhất của chủng tộc loài người chỉ là Elechia này mà thôi. Vì thế để đề phòng đánh mất luôn cả nơi này, mục tiêu đầu tiên chung quy lại là phải giữ vững ngai vàng... Nhưng mà?”

Em gái và anh trai. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cũng mỉm cười vui vẻ.

“Nào, em gái.”

“.... Ưm?”

“Kẻ địch sẽ sử dụng ma pháp, sẽ sử dụng siêu năng lực, còn chúng ta thì không thể sử dụng. Bất lợi áp đảo, handicap áp đảo, lãnh thổ chỉ còn lại có một thành phố, tình huống có thể nói là khiến người ta tuyệt vọng. Nhưng mà, đánh cược bằng danh hiệu 『 』, tuyệt đối không cho phép một lần thất bại nào... em nghĩ sao?”

Giương mặt thiếu hụt cảm xúc của em gái lộ ra một nụ cười trẻ thơ, trả lời ngắn gọn.

“... Rất tuyệt...”

“... Quá chuẩn luôn~ ♪”

Steph nhìn hai người trước mặt với ánh mắt đúng như đang nhìn một vật gì đó chưa biết tới từ thế giới khác.

Giải thích rõ ràng tình huống khiến người ta phải tuyệt vọng ra, đổi lại lời đầu tiên thốt ra không miệng không ngờ lại là [rất tuyệt]?

Thấy Steph hoàn toàn không thể hiểu nổi, Sora quay người lại.

“Vậy thì, về vấn đề mà cậu vừa hỏi ấy, Steph.”

“.... À, ừ?”

Đang ngờ ngạc đột nhiên bị bắt chuyện, Steph không khỏi lú cả giọng lại.

“Chuyện giành lại biên giới gì đó. Nói thật sự thì, đều là lừa đảo.”

“.... Eh.”

Vừa nói Sora vừa lấy điện thoại di động ra.

Mở danh mục kế hoạch, đánh một dấu bên cạnh dòng [Trở thành quốc vương].

Tiếp đó nhập vào mục tiêu mới, chính là...

“[Mục tiêu cuối cùng].... tạm thời lúc này, cứ đặt là chinh phục thế giới đi ☆”

“..... Cái gì.....!?”

Giành lại đường biên giới..... Nhảy qua bước đoạt lại đại lục.... Sora loáng cái đã nói đến chuyện chinh phục thế giới rồi.

Trong một ngày mình phải bị hấn ta làm cho kinh hãi bao nhiêu lần mới đủ đây, dưới hai dòng suy nghĩ qua lại như vậy, Steph bật thốt lên.

Sora ung dung quay bước rồi đi, Shiro theo sát sau lưng.

Bỗng dưng bị hai người họ bỏ rơi, Steph giật mình tỉnh lại, vội vàng đuổi theo.

“Này, chuyện, chuyện đó, thật thật, thật sự nghiêm túc đấy chứ!?”

“Đối với [Kuuhaku] mà nói, tuyệt đối không chấp nhận điều gì ngoài vị trí số một. Không cần biết là đánh cược quốc gia hay là cái gì khác, chỉ cần là chơi trò chơi thì mục tiêu chỉ có [Số một đỉnh cao] mà thôi.... Đó là nguyên tắc của chúng tôi.”

“...Ừm”

..... Mọi chuyện tiến triển tới mức này.

Stephanie Dora mới nhận thấy mình vẫn quá coi thường hai anh em này.

Chẳng lẽ lại.

Có khi nào.

Thật sự là.

Hai người này.....

..... Có thể trở thành [Đáng cứu thế] sẽ cứu vớt cả nhân loại?

Nhìn theo bóng lưng Sora đang từ từ rời xa, trong lồng ngực như vang lên tiếng thình thình dồn dập.

Lồng ngực như bị điều gì đó bóp nghẹt lại.... Chỉ là trong đó sớm không còn cảm giác chán ghét nữa.

Khôi phục danh dự cho ông nội.

Trực diện đánh bại ma pháp.

Cứu vớt tổ quốc mà mình yêu quý..... Elechia.

Thậm chí tuyên bố sẽ đoạt lại lãnh thổ đã mất.

Nhìn theo bóng lưng khiến cô tin tưởng cậu ta thật sự có thể làm được.

Lý do để cảm thấy chán ghét.

Stephanie Dora chung quy cũng không thể tìm được.

Part 4

Vương quốc Elechia, thủ đô Elechia, vùng trung tâm, khu vực số một....

Cũng tức là, lâu đài hoàng gia Elechia, phòng ngủ của nhà vua.

Nằm vật xuống chiếc giường dành cho quốc vương khổng lồ, làm người ta không thể không tự hỏi rút cuộc là đóng ra để cho bao nhiêu người cùng ngủ một lúc.

Cậu thanh niên mới chỉ vài ngày trước vẫn còn là một gã NEET nghiện game vô dụng.... Sora (mười tám tuổi, trai tân).

“.... Từ phòng chơi game chật hẹp, tới quán trọ rách nát, rồi tới biện thự của Steph, đến cuối cùng là tới phòng ngủ của quốc vương.... A a.”

Cảm nhận sự thay da đổi thịt đến chóng mặt của mình, Sora cười khỏ, trên tay cậu đang cầm một cuốn sách.

Trong bóng tối của buổi đêm, ánh trăng nhân nhật chiếu rọi lên tựa đề quyền sách..... [Sinh thái học của mười sáu chủng tộc].

Dừng lại tại một trang sách, Sora đang trầm ngâm suy nghĩ.

“.... Tộc Flügel... à. Có vẻ là có thể lỗi đám này về cùng một phe...”

Trong sách viết như thế này.... Tộc Flügel.

Trong cuộc đại chiến cổ xưa, là quân tiên phong do các vị thần sáng tạo ra, là chủng tộc chiến đấu có khả năng bay lượn trên không trung.

Sau khi [Mười Minh ước] được thành lập, dù năng lực chiến đấu thực tế bị phong ấn nhưng dựa vào tuổi thọ lâu dài và sự thích ứng cao với ma pháp, họ đã xây dựng thành phố trên không thực sự đặt trên lưng loài Phantasma khổng lồ bay lơ lửng trên không trung- [Avand Haze], làm lãnh thổ duy nhất của mình, chưa từng tham dự vào Đánh cược quốc gia.”

Nhưng cũng có lẽ do tuổi thọ quá dài lâu mà họ có ham muốn tri thức cực lớn, thường đi thu thập [tri thức] từ các chủng tộc khác trên thế giới.... Cũng tức là, tham gia trò chơi để thu thập sách vở.

“Có vẻ là nắm giữ không ít tri thức liên quan đến ma pháp, ngoài ra còn có thể dùng [tri thức của thế giới khác] làm mồi nhử.”

Nếu như có thể nghĩ cách tiếp xúc được với chủng tộc này thì việc tìm ra sách lược có thể đối kháng với ma pháp cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi....

..... Cộc cộc.

Khi đang suy nghĩ những vấn đề đó thì chợt có tiếng gõ cửa rất lịch sự vang lên.

Chẳng biết có phải là déjà vu không mà có cảm giác như mấy ngày trước đã gặp chuyện tương tự thế này rồi, Sora lên tiếng.

“Có đây, ai ở ngoài đó vậy?”

“Là Stephanie Dora, xin lỗi đã làm phiền... Tôi có thể vào được không ạ?”

“.... Hử? Mời vào.”

Nhìn Steph rón rén cẩn thận đẩy mở cánh cửa phòng ngủ hoàng gia nặng nề, bước vào trong, Sora nói.

“Này, giọng điệu với thái độ cậu là thế nào vậy? Cứ thoải mái mà vào cũng được mà.”

“Không.. Chuyện này, bình tĩnh suy nghĩ lại thì, bây giờ Sora..... –sama đã là quốc vương Elechia....”

“Ủầy ầy.... Ghê quá đi!”

Sora vội vàng cắt lời Steph.

“Ghê hết cả người, lại còn rắc rối nữa! Cứ như bình thường là được rồi, vậy thì, có chuyện gì không?”

Elechia hiện tại vẫn chưa phát minh ra máy phát điện.

Vật chiếu sáng phòng ngủ của quốc vương chỉ có đèn chùm thấp bằng nến u ám cùng với ánh trắng mờ ảo.

Dưới ánh sáng yếu ớt như vậy, Steph yên lặng đứng giữa phòng, không thể thấy rõ sắc mặt.

“À ừm.... Sora.... này”

“Hử?”

“Lúc trước anh muốn tôi hiến dâng mọi thứ nên mới yêu cầu tôi [phải lòng anh], đúng không?”

“Eh.... A~.....”

“Bây giờ Sora đã trở thành quốc vương Elechia rồi... Tôi đã, chuyện này....”

Lớp mây che phủ bỗng tản ra, ánh trắng đột nhiên sáng bừng, vẻ mặt Steph cũng theo đó mà hiện lên.

.... Trên gương mặt cô lúc này, là sự bất an.

“Chuyện này.... Ý cậu là, bây giờ bản thân đã thành vô dụng rồi nên muốn tôi giải trừ [Minh ước] đó có phải không?”

“Không, không phải, ý tôi không phải vậy.”

.... Dù có trình độ siêu phẩm trong trò chơi nhưng chung quy vẫn chỉ là một gã trai tân mười tám tuổi thôi.

Thấy cậu hoàn toàn hiểu sai vấn đề, Steph vội vàng đính chính.

“Tôi, tôi chỉ muốn... anh có thể... Cho tôi biết. Tại, tại sao lại, yêu cầu, ừm yêu cầu của anh, lại không như em gái anh đã nói... [trở thành vật sở hữu của tôi], mà lại là [hãy phải lòng tôi]....”

“.... Chuyện đó....”

Điều này vốn là có ý đồ.

Cũng tức là nó xuất phát từ nguyện vọng thấp kém sâu trong lòng Sora, đồng thời cũng là sai lầm.

Khi Sora đang suy nghĩ xem có nên thành thật khai ra những lý do này hay không.

Một vấn đề bất ngờ khác lại đột ngột bay tới trước mặt.

“Chuyện này.... Yêu cầu tôi phải lòng anh.... Thế là, vì có loại tình cảm đó, với tôi, có phải không?”

.... Há?

“Nếu, nếu thật sự là như thế... Vậy thì, tôi... thử có thể, hiến dâng, chỉ có....”

Vừa nói cô vừa từ từ bước tới bên giường, vẻ mặt đầy bất an lại vừa đỏ bừng vì ngượng ngùng.

Khe khẽ.... nâng váy lên một chút, rồi thì thảo giống như đang cầu khẩn.

“Chỉ còn lại, có thứ này, mà thôi....”

..... Khoan đã.

.... Khoan đã nào, Sora, trai tân mười tám tuổi.

Giờ cậu đang phải đối mặt với vấn đề không thể tránh né đó.

Hóa ra là vậy..... Nếu nói một cách khách quan thì, Steph thật sự mà một thiếu nữ đẹp thuộc đẳng cấp cao.

Nếu được một người đẹp như vậy yêu thích, đã là một thằng con trai khỏe mạnh bình thường thì chắc chắn là sẽ rất tự nhiên nảy sinh những suy nghĩ kiểu đó.

Nhưng mà.... Yêu cầu cô ấy phải lòng mình, tại sao lại làm thế?

..... Tình yêu sét đánh?

Không, như thế cũng không phải.

Dù đã tự hỏi lòng mình, nhưng nếu nói có phải có tình cảm luyến ái với Steph hay không thì...

Mà không... Chờ một chút đã.

(Ủa~? Tình cảm luyến ái, rút cuộc là tình cảm như thế nào?)

.... Lúc này, Sora đã chạm tới cực hạn của một anh chàng vốn rất kém thu hút.

“.... Chuyện đó.... thì là....”

Click.

Một âm thanh vang lên kèm với ánh đèn flash.

Shiro tay cầm điện thoại di động, lặng lẽ thò đầu ra từ phía bên kia chiếc giường to lớn.

“Hyaaaaaaa!”

Phát hiện ra Shiro cũng ở trong cùng một phòng, Steph hốt hoảng hạ váy xuống.

..... Nhưng mà, đáng ra cô đã phải nghĩ tới chuyện hoàn toàn tất nhiên này từ trước.

Chỉ cần nhớ lại những gì xảy ra trong quán trọ.... Là có thể biết rằng Sora không thể ở một mình được.

“..... Thay mặt, anh trai.... đang đau đầu... vì giới hạn, của một trai tân.... Để Shiro, giải thích.”

“Shiro-san.... Bị em gái mười một tuổi nói như vậy sẽ làm anh trai yêu quý bị tổn thương nặng nề đấy.”

Nhưng mặc kệ sự phản đối của anh trai, Shiro chìa tấm ảnh vừa mới chụp lại ra.

Cũng tức là bức ảnh Steph nâng váy để lộ thấp thoáng quần lót.

“.... Cái này.”

“..... Eh?”

“.... Chính là, lý do, anh,.... yêu cầu, Steph.... phải lòng anh.”

Steph hoàn toàn không hiểu được chút gì.... Tương tự như thế là Sora.

Giống như muốn để hai người hoàn toàn hiểu rõ ý tứ, Shiro thuyết minh đứt quãng.

“... Anh, ở thế giới cũ.... Còn có, một chuyện.... vẫn đang, lưu luyến.”

.... Đó chính là

“.... Trong thế giới này.... Không có.... [món phụ].”

““.....Hả?””

Steph và Sora cùng bật thốt lên kinh ngạc.

Chỉ có điều, ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Sora là đưa ra kháng nghị với chỉ trích thẳng thắn quá mức đó.

Còn Steph....

“Món phụ....? Là, cái gì vậy?”

Đưa ra một câu hỏi vô cùng ngây thơ. Shiro vừa hí hoáy với điện thoại di động vừa trả lời.

“... Là thứ dùng để tưởng tượng.... trong lúc tự sướng.... Có thể bao gồm... Ảnh chụp, video, vân vân...Những thứ sử dụng, trong lúc tiến hành tự sướng.... đều được gọi là.... [món phụ]....”

“Tự... sướng?”

Nhìn Steph vẫn chưa hiểu được đầu đuôi, Shiro tiếp tục không chút biểu tình

Chậm rãi đưa tay lên, nắm lại.... Tiếp đó đưa lên đưa xuống.

“..... Cái gì.....”

Trong đầu Steph như nghe nổ bụp một tiếng, mặt mũi đỏ như gấc chín, Shiro tiến thêm một bước.

Mở video lưu trong di động ra, đưa sang cho cô xem

..... Trên màn hình điện thoại di động, là đoạn phim quay cảnh trong phòng tắm lúc Steph đang giúp Shiro gội đầu.

“.... Cái này... Chính là.... [Ý nghĩa tồn tại] của Steph.”

Gương mặt đỏ bừng của Steph vụt biến thành trắng bệch, tiếp đó đầu cúi gằm, người run bần bật.

..... Cũng có nghĩa là, dù là ai cũng thế cả, phải không.

.... Chỉ đơn thuần vì nhục dục, nên mới ra lời yêu cầu, phải không.

..... Thậm chí, ngay cả hình em gái khóa thân, cũng coi là đối tượng cho chuyện đó, phải không!?

“Đồ.... Bì.. Bì~~~~ ôi~~~~!”

Steph hét lên, vùng chạy ra khỏi phòng.... Sora chỉ biết ngơ ngác ngồi nhìn cô bỏ đi.

Đoạn quay sang phía Shiro đang giống như không liên quan gì đến mình, ngồi lại xuống bên giường bắt đầu đọc sách, hỏi.

“.... Anh nói này, anh đâu có tưởng tượng đến mức độ khiến người ta ghê tởm như thế hả?”

“.... Chỉ phiên dịch, thôi mà...”

“Hoàn toàn là cố ý phóng tác phải không... Hơn nữa cái lúc này là anime phòng tắm đúng không? Không phải em bảo [cái này out] xong rồi cũng không cho anh xem luôn sao.... Chẳng lẽ là, em cố ý làm Steph ghét anh?”

“.... Shiro, mười một tuổi.. Những chuyện quá phức tạp, không hiểu, được.”

“Cứ đứng đến lúc nào gặp bí là em lại ra về vẫn còn trẻ con nhi...”

“.... Video, vừa này, không cần... nữa à?”

“A, rất xin lỗi đạo diễn. Tôi cần mà.”

.... Nhưng mà.

Trên thực tế... Rút cuộc thì khác biệt giữa tình cảm luyến ái và tính dục là ở đâu?

Nhìn Sora đang chìm đắm vào vấn đề có thể nói là mệnh đề triết học quá ư là nặng nề đối với một gã trai tân mười tám tuổi.

Shiro khẽ lẩm bầm bằng giọng không để cậu nghe được..... Em gái không cùng dòng máu thì thậm

“.... Vẫn còn, bảy năm.. nữa...”

..... Mặc dù theo nghiên cứu thì con gái trưởng thành về mặt tâm lý sớm hơn con trai.

Nhưng mà.... Ít nhất là trong tình huống như hiện tại, đó là sự thực không thể lay chuyển nổi.

.....

“A a a a a a..... thật là.....!”

Ở bên kia, Steph nổi giận đùng đùng chạy qua hành lang.

Cô gào lên phẫn nộ, nhưng không phải vì việc mình chỉ đơn thuần bị coi là nguyên liệu để tự sướng.

Mà là vì bản thân sau khi bị nói thẳng ra như thế liền cảm thấy đau lòng.

“A a a a, quá đủ rồi, tình cảm này quả nhiên là giả dối, đều là bị Minh ước ép buộc.... Đúng là lời nguyên mà!”

..... Nhưng Steph không chú tới một chuyện.

“Cái tên thô bỉ! Lolicon! Sao có thể thích hấn được chứ! Đây rõ ràng là do Minh ước ép buộc!”

..... Yêu cầu Sora [giải trừ Minh ước].... cũng tức là.

Yêu cầu tiến hành trò chơi một lần nữa rồi bắt cậu ta nói [Đừng phải lòng tôi].

Thực tế là phương án này hoàn toàn bị bỏ mặc, thậm chí là bị hoàn toàn quên bẵng đi.

Cùng với ý nghĩa mà nó hàm chứa....

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Epilogue/kết Thúc

Lâu đài hoàng gia Elechia, đại sảnh yết kiến.

Hiện giờ đang có hai người ngồi trên ngai vàng duy nhất, vùi đầu vào máy chơi game DSP.

Một thanh niên tóc đen, trên cánh tay đeo vương miện dành cho phái nữ, mặc áo T-shirt có in dòng chữ [Tôi ♥ loài người] và quần jean.

Một thiếu nữ mặc đồ thủy thủ có cặp mắt màu đỏ, làn da và mái tóc trắng như tuyết, mái tóc được kẹp lại bằng một chiếc vương miện dành cho phái nam.

Thật không dám giấu... hai người bọn họ chính là quốc vương... Sora, và nữ vương... Shiro của đất nước này.

“Anh bảo này, đã đặt luật chơi ‘trần đồ’(1) rồi, em còn đặt bẫy làm gì nữa?”

“... Hiệu suất, ưu tiên.”

“Nếu theo đuổi hiệu suất thì đặt luật “trần đồ” còn có ý nghĩa gì nữa, dốc toàn lực lên thôi, dốc toàn lực!”

“... Lãng phí, thời gian, chẳng thú vị, chút nào.”

“Nói như thế thì trực tiếp hoàn thành cho rồi... Vậy giờ chơi trò khác à?”

Mặc dù hai người mang theo rất nhiều trò chơi đến thế giới này.

Nhưng tất cả đều là những trò chơi đã chơi đến mức độ cao nhất rồi.

Nói cách khác, thật sự rất khó để tin rằng có thể dùng chúng để giết thời gian.

Mà hai người nhàm chán giết thời gian như hiện giờ cũng có lý do. Đó chính là...

“Thay, thay đồ xong rồi...”

Nghe thấy giọng nói này, hai người lập tức dứt khoát chuyển DSP sang chế độ ngủ, rồi lấy điện thoại di động ra.

Cùng với tiếng nói, một thiếu nữ tóc đỏ xinh đẹp, dung mạo đầy khí chất xuất hiện... chỉ có điều...

Cô mặc một bộ trang phục hầu gái có độ hở hang rất cao, dĩ nhiên là nếu không sắm soi quá kỹ... thì cũng không cảm thấy quá trớn.

Stephanie Dora... thuộc dòng máu của tiên vương, cũng chính là hoàng tộc trước đây... mà bây giờ...

Nhìn Steph xuất hiện với khuôn mặt đỏ bừng, Sora nói.

“Hả? Đây là độ hở đủ khiến cho cậu đỏ mặt sao?”

“... Không cho, mặc, quần lót...”

“Có thể, có thể đừng nói thẳng ra được không !?”

Steph hét lên.

..... Đúng vậy. Hiện giờ hai vị quốc vương đang lần mò giới hạn của 18+.

Chỉ với câu [Như vậy, anh trai, sẽ càng vui vẻ], Steph biết mình không thể từ chối đề nghị của Shiro.

Giống như nỗ lực của tình yêu... không, phải nói rằng đã trở thành một món đồ chơi của riêng hai người bọn họ thì đúng hơn.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, vô cùng nguyên rủa bản thân.

“A, đúng là giống như nhân vật 2D, rõ ràng không có diễn xuất.”

“... Ừm... nhưng, như vậy, vẫn chưa đủ.”

“Đúng vậy, đạo diễn. Dù sao cũng không cách nào đứng yên giống như nhân vật 2D, đúng là không thể hoàn toàn hài lòng được.”

“... Bảo cô ấy, còi ra?”

“Ừ... Steph. Cậu có thể còi ra thêm một chút vừa mức không? Chỉ cần không nhìn thấy đầu ngực với phần dưới là được.”

“Đừng nói đến từ đó a a a a a a a a a a a a!”

“... Vậy giờ, porori.”(2)

“NO. Bởi vì không mặc nên thế sẽ bị loại, đạo diễn.”

“... Không, sao cả... Đã tính đến, chuyện này rồi... dán băng, băng cá nhân.”

“Ồ... ồ... ? Khoan, chờ đã... Ồ? Anh cho rằng thế vẫn sẽ bị loại?”

“... Như vậy, áo tắm, kích thước nhỏ... cũng out?”

“... Đúng, đúng vậy. Nhưng mà đạo diễn, nói như vậy hoàn toàn trần trụi chỉ dán băng cá nhân cũng không được sao?”

“... Ừ... All ages, thật là khó.”

Dựa lưng vào ngai vàng, Sora thấp giọng lầm bầm.

“Nhưng mà anh nghĩ, dù bảo cô ấy mặc quần áo suýt soát OK. chụp ảnh quay phim thế nào, trên thực tế không có cơ hội đi đến cuối thì cũng không phải chỉ là cất chứa vô nghĩa sao...”

Nhưng Shiro rất nhạy bén nghe được câu này, nói.

“... Shiro... không đề ý, cứ tự nhiên.”

“Onii-chan không bị bệnh phô dâm, được chứ?”

“... Em, sẽ không nhìn... Không sao đâu... ở nhà, cũng vậy mà.”

“Hử? Không được, chờ đã chờ đã, anh chỉ làm chuyện đó khi em ngủ rồi thôi?”

“... Có chuyện mờ ám... sẽ tỉnh.”

“Em... vẫn luôn tỉnh sao?”

Sora hai tay bưng mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

“Không thể nào... Giờ còn ai thêm lấy tôi (3) nữa đây...!”

“... Shiro sẽ lấy anh, không sao cả.”

Em gái khẽ vỗ vỗ vào vai cậu an ủi.

“Tôi... nói... này...”

“Anh vậy thì không còn ai thêm lấy, thế còn tôi bị bắt mặc loại trang phục này thì phải làm sao đây!”

Ở bên cạnh Steph hét lên đau khổ, bờ vai không ngừng run rẩy, tiếp đó giống như không thể nhẫn nhịn được nữa gào lên.

“Lại còn nói nữa, ném toàn bộ công việc thủ tục thừa kế đáng cơ cho một mình tôi, sau khi làm việc liên tục suốt ba ngày ba đêm lại bị gọi ra, kết quả là chuyện này sao! Các người đúng là cao quý thật!”

“... Hai người Shiro, là đức vua... Đức vua... là cao quý.”

Shiro hoàn toàn nghiêm chỉnh ra ý kiến, Sora cũng làm ra vẻ chẳng có chuyện gì tiếp tục nói.

“Làm việc liên tục suốt ba đêm, chúng tôi cũng như vậy. Cho dù thêm hai ngày nữa cũng chẳng vấn đề gì cả.”

“Các người chỉ đang chơi game đúng không?”

“Không sai, chơi game. Là công việc của vua, trong thế giới này.”

“Ừ...”

Đúng vậy... trong thế giới này trò chơi quyết định tất cả... ngay cả biên giới quốc gia cũng thế.

Chơi game giỏi chính là điều kiện để làm vua, đồng thời cũng có thể gọi là rèn luyện.

“Ài da, chỉ chơi game cũng xem như đang làm việc siêng năng, nơi này đúng là thiên đường.”

Nhìn Sora nói giống như đã tìm được chốn Shangri-La (4), Steph gào lên.

“Làm việc siêng năng cái gì! Toàn bắt tôi phải xử lý nội chính!”

“À... công việc thừa kế đã hoàn tất rồi sao?”

“Đúng thế, mới vừa rồi, trước khi tôi bị gọi đến đây!”

“Đúng là lâu thật. Dù sao khi chơi trò Civilization, tôi cũng từng xử lý nội chính một lần.”

Nói xong câu này, Sora đẩy Shiro sang một bên, đứng dậy khỏi ngai vàng.

“Vậy... có thể triệu tập tất cả các bộ trưởng đến đây được không?”

Part 2

Trước mặt các vị bộ trưởng đang tụ tập ở phòng nghị sự.

Sora và Shiro bước lên đài...

Nhưng bọn họ lại chặn lời tất cả báo cáo, lên tiếng trước.

“Tôi có chuyện nhất định phải nói trước.”

Sau khi nhìn gương mặt của tất cả mọi người chung quanh một lượt, Sora... vua của loài người, đưa ra mệnh lệnh.

“Như tất cả đều đã biết, hiện tại chủng tộc loài người đang gặp khó khăn. Cho dù có thể tấn công, nhưng lại không có sức để chú ý sau lưng. Vì vậy để chấm dứt nỗi lo lắng này... chúng ta sẽ tiến hành chơi Oẳn tù tì.”

Cậu đang hai tay giơ cao khỏi đầu.

Đối diện với các bộ trưởng đang nhìn chăm chú vào mình, cao giọng nói.

“Đặt cược bằng [từ nay về sau, nghiêm cấm tất cả các báo cáo giả, cùng với tất cả các hành vi thông báo tin tức thiếu hụt, cố ý chọn lọc đều bị xem như là dối trá]... Chơi trò chơi đã [Thề nguyện trên minh ước], sau đó cố ý thua tôi.”

Dựa vào quy tắc [tuyệt đối tuân thủ] ghi trong minh ước, có thể sử dụng hình thức giả vờ thi đấu.

Vội vẻ mặt hiếu kỳ giống như đang nghĩ “tại sao trước đây lại không ai nghĩ ra chuyện này”, Sora nói tiếp.

“Như vậy, các vị, xin hãy nhớ kỹ chuyện hai người chúng tôi đang gánh vác vận mệnh của toàn bộ loài người trên vai, bắt đầu chơi oẳn tù tì với tôi... Tôi sẽ ra kéo, còn mọi người sẽ ra bao, cố ý thua tôi để chứng minh sự trung thành của mình. Ngoài ra, đối với những người xem thường khả năng quan sát và trí nhớ của anh em chúng tôi, không chấp nhận thi đấu giả dối, cự tuyệt giao ước, tôi khuyên những người đó nên nhân lúc này mà lui ra ngoài.”

Sau khi cảnh cáo những người ngay từ đầu đã định giả vờ thua sau đó làm trái giao ước, Sora giờ tay lên cao...

“[Acciente]”

“....[Acciente]...!”

Dùng giao ước này để chơi oẳn tù tì.

Như vậy... hai bên đã trao đổi giao ước.

“... Vậy trước tiên là bộ trưởng nông nghiệp... báo cáo.”

“Vâng... lương thực của nước ta hiện giờ đang phải đối mặt với nhiều vấn đề nghiêm trọng và phức tạp.”

Tiếp đó là hình thái nông nghiệp, phương pháp quản lý, phân phối tiền thuế... đều được nói rõ.

Sau khi nghe xong những điều này, Sora khẽ gật đầu.

“Đã hiểu rồi... Vậy từ nay về sau hãy thực hiện như những gì tôi sắp nói sau đây.”

“... Vâng.”

“Về nông nghiệp... chúng ta sẽ áp dụng hình thức nông nghiệp luân canh.”

“... Nghĩa, là sao?”

“Các trang trại chăn nuôi sẽ lần lượt canh tác theo thứ tự, bắt đầu với lúa mì vào mùa đông → các loại cây trồng họ rễ củ như củ cải, củ cải đường → sang mùa hè là lúa mạch và lúa mạch đen → các loại cỏ nuôi gia súc có thể khôi phục độ phì của đất giống như cỏ linh lăng, cứ tuần hoàn như vậy. Mặc dù thu hoạch ngũ cốc giảm đi, nhưng thu hoạch cây rễ củ và đậu sẽ gia tăng. Đặc biệt việc áp dụng loại cây trồng như củ cải có thể giải quyết vấn đề không đủ thức ăn cho gia súc, cũng sẽ có thể tiến hành chăn nuôi gia súc vào mùa đông. Đồng thời nhờ ủ phân gia súc và khả năng khôi phục độ phì cho đất của cỏ nuôi gia súc, đã có thể bãi bỏ hưu canh (5).”

Vô cùng lưu loát, giống như đó là chuyện đương nhiên.

Nghe nhà vua đưa ra đề xuất khiến cho ai có mặt cũng đều phải nghi ngờ lỗi tai của mình, mọi người chỉ có thể ngạc nhiên.

Không chỉ như thế...

“Ngoài ra, làm vậy có thể tập trung sức lao động lại, đồng thời tập trung đất canh tác về một khu vực riêng, đây là hai điểm mấu chốt. Mặc dù điều này có thể khiến cho những hộ nông dân cỡ nhỏ và vừa thất nghiệp, nhưng sản lượng lương thực lại có thể gia tăng gấp hơn bốn lần. Cho nên tôi đặt chuyện này ở vị trí ưu tiên cao nhất.”

Ngay cả những kết quả sau đó cũng đã được chỉ ra.

“Ngân, ngân sách phải làm thế nào?”

“Yêu cầu các ngân hàng mua công trái phát hành với số lượng lớn... có điều, chuyện này cứ giao cho bộ trưởng kinh tế.”

“... Tuân, tuân lệnh.”

“Kế tiếp, có lẽ cần phải giải quyết vấn đề thất nghiệp do chính sách này gây ra. Bộ trưởng kinh tế, bộ trưởng kỹ nghệ đến báo cáo...”

.....

Cứ như vậy, nhà vua liên tiếp đề ra phương pháp cải cách tất cả vấn đề từ căn bản.

Khi hội nghị chỉ kéo dài trong bốn tiếng đồng hồ ngắn ngủi là kết thúc.

Các bộ trưởng thậm chí còn đang ngẫm bàn luận sôi nổi về vị [hiền vương vĩ đại nhất trong lịch sử loài người] này.

... Sora vừa lắc lư máy tính bảng trên tay, vừa nói.

“Ai da... Ngồi tải sách chuyên môn dùng cho học tập Quiz games về giống như một thằng ngốc, đúng là quá chính xác.”

Trong máy tính bảng... có hơn bốn mươi ngàn bộ sách chuyên ngành.

Ngoài sách toán học, hóa học, thiên văn học, vật lý, kỹ thuật ra, còn có sách y học, lịch sử thậm chí là sách chiến thuật.

Ngay cả những tư liệu của ‘Giáo sư’ Wiki cũng được trích dẫn và lưu lại... Nói cách khác, phần lớn kiến thức của loài người đầu thế kỷ thứ 21 đều được lưu giữ bên trong.

“... Anh, quả nhiên, giờ trò... đó là, dùng cheat.”

Nghe Shiro vẫn khép hờ mắt như ngày thường nói như vậy, Sora chỉ hơi nhú mày, nói.

“Trong thế giới tồn tại loại cheat hợp pháp như ma pháp gì đó này, đừng vì truyền đạt một chút kỹ thuật của thế giới khác mà xem là người chơi gian lận, được không? Hơn nữa ổn định nội chính là việc cấp bách hiện nay.”

... Mặc dù vậy, đưa vào kỹ thuật tương lai quá tiên tiến cũng sẽ gây ra ảnh hưởng ngoài dự đoán.

Thành thật mà nói, quả thực rất muốn nhanh chóng đưa [kỹ thuật điện] vào thế giới này...

“Chỉ cần làm được camera với mic thôi là đã có thể phần nào đó đối kháng được với ma pháp rồi.”

Hiện giờ chỉ có hai chiếc điện thoại di động không nhận được tín hiệu, tình trạng này đúng là khiến người ta không thể nắm chắc.

Quả là, trước mắt vẫn phải tìm ra phương pháp bắt liên lạc với tộc Flügel...

Đột nhiên, Steph vẫn mặc bộ đồ hầu gái hờ hững kia lặng lẽ đi vào phòng nghị sự.

Cũng tức là... vẫn mặc bộ trang phục được Shiro và Sora yêu cầu sau đó bị ngó lơ.

“... Sora... không. Bệ, bệ hạ... có khách đến thăm”

“... Cậu, lại mặc bộ trang phục này đi tiếp khách sao? Đúng là can đảm.”

“... Steph, giỏi.”

“Nếu có thể đổi trang phục thì anh phải nói rõ chứ! Oa a a a a!”

Thấy Steph bật khóc, Sora bịt tai lại và phát phát tay.

“À... được rồi được rồi, xin lỗi, mau đi thay đồ nghiêm chỉnh đi. Thật là, như vậy sẽ bị chất vấn về đạo đức quốc gia mất.”

“Cái phải bị chất vấn là những thứ trong đầu anh thì có!”

Thế nhưng, cũng không đợi Steph hướng dẫn, một giọng nói bỗng vang lên trong phòng nghị sự.

“A ha ha ha ha, có vẻ tình hình đã trở nên rất thú vị rồi nhỉ.”

Sora và Shiro, Steph, cùng với các vị bộ trưởng trong phòng nghị sự đều quay về một hướng.

Cộc, cộc... một cậu thiếu niên đang bước tới.

Nhìn thấy khuôn mặt đó, Sora và Shiro đều cảm thấy có ấn tượng.

Không thể nhìn lầm.

Lúc ấy... một đôi tay từ trong màn hình máy vi tính vươn ra... kéo hai người vào thế giới này...

“... Yo, đây không phải quý ngài tự xưng là Thần sao. Có chuyện gì thế?”

“Thôi nào. Đó không phải tự xưng, mà là Thần hàng thật giá đúng nhé.”

Thiếu niên cười gãi gãi đầu, nói.

“Nói mới nhớ, tôi còn chưa tự giới thiệu bản thân...”

“... [TET]... ĐÓ LÀ TÊN CỦA TÔI. RẤT HÂN HẠNH ĐƯỢC GẶP MẶT, 『J』-SAN.”

Đột nhiên...

Ngay khoảnh khắc thiếu niên nói ra tên của mình, toàn bộ bầu không khí đều biến đổi.

Đây có lẽ là sức ảnh hưởng do tên của Thần.

Ngoại trừ Shiro và Sora, tất cả mọi người trong nháy mắt đều nổi da gà và đổ mồ hôi lạnh.

Sắc mặt của các bộ trưởng tái nhợt, còn Steph thì run bần bật giống như có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Thế nhưng, Thần giống như hoàn toàn không để ý đến bọn họ.

“Thế giới của tôi, thế nào. Có cảm thấy hài lòng không?”

“Ha ha, cảm giác thật sự rất tuyệt. Thật muốn để các vị theo chủ nghĩa bàng quan(6) ở chỗ chúng tôi cũng học theo một chút.”

“... *gật gật*”

Nghe Sora và Shiro cười đùa như vậy.

Tất cả mọi người có mặt đều được trải nghiệm cảm giác giống như trái tim bị bóp nghẹt lại.

Người đứng trước mắt chính là Thần duy nhất... [TET].

Cậu ta là người có thể dựa vào ý niệm của mình, tùy ý phá hủy thế giới sau đó tái tạo lại.

Thế nhưng, TET dường như hoàn toàn không để ý, chỉ nở một nụ cười.

“Đúng là không thể tốt hơn. Vậy... có vẻ là cuối cùng đã vượt qua nguy cơ tồn vong của chủng tộc Imanity rồi nhỉ.”

“Đúng vậy, giống như những gì cậu hi vọng.”

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Tình cờ tới thành phố gần đó nhất, tình cờ ở trong quốc gia cuối cùng của loài người, tình cờ đến đúng dịp đang tiến hành thi đấu lựa chọn quốc vương... Chuyện như vậy, cậu sẽ không nói những câu thiếu khôn ngoan như [đây chỉ đơn thuần là ngẫu nhiên] chứ.”

Nghe Sora không chút sợ hãi nói ra những lời này, Thần dường như cũng cảm thấy thoải mái, cười đáp.

“A ha ha... nhưng xin cậu đừng hiểu lầm. Tôi vốn cũng là người theo chủ nghĩa bàng quan thôi, sẽ tuyệt đối không trợ giúp cho một chủng tộc đặc biệt nào cả... Có điều, chỉ riêng lần này, tôi phải thừa nhận mình thật sự có một chút tình cảm riêng tư.”

Thiếu niên... TET dường như hơi bất mãn, đáng vẻ buồn chán đá đá vào sàn nhà, nói tiếp.

“Còn nhớ tôi đã nói gì không... câu đó... [thế giới nơi tất cả được quyết định bằng trò chơi].”

A, ra vậy. Sau khi hiểu được ẩn ý của câu này, Sora cướp lời.

“... Thì ra là vậy. Ngay cả ngôi vị của Thần duy nhất, cũng có thể quyết định bằng trò chơi đúng không?”

“... Sao...”

Ngoại trừ Shiro tỏ vẻ bội phục, tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Tiếp đó Thần duy nhất, TET nở một nụ cười rất vui vẻ, nói.

“Chính xác ♪ Cố ý đặt ra [mười sáu chủng tộc] cũng là vì mục đích này.”

Trong nháy mắt... tất cả đầu mối trong đầu Sora liên kết lại với nhau.

Mười sáu chủng tộc... bàn cờ bên kia chân trời... nghe nói đó là nơi ở của Thần.

Trong cờ vua mỗi bên sở hữu... mười sáu quân cờ. Cũng có nghĩa là.

“... Chinh phục tất cả các chủng tộc, sẽ có thể đến chỗ cậu... cũng chính là có [quyền khiêu chiến với Thần] đúng không?”

TET cười vui vẻ, trả lời.

“Đúng thế... Tốc độ vận động đầu óc của cậu quả là đáng khen ngợi. Thật không thể tin được một người vừa từ thế giới khác đến đây lại có khả năng thích ứng cao như vậy.”

“Ồi, thôi mà ♪”

“Giống như cậu nói. Hiếm khi tôi cố ý [đặt cược ngôi vị của Thần] để tìm kết quả thắng bại, nhưng mà đã bất lực trải qua mấy ngàn năm buồn chán, đến

mức không thể buồn chán hơn được nữa rồi. Cho đến khi đang lang thang trong những thế giới khác, tôi đã nghe được lời đồn về 『 』 hai người.”

Vừa vui mừng vừa phấn khích nhìn Sora và Shiro, Thần nói như vậy.

“Game thủ huyền thoại đứng đầu tuyệt đối trong tất cả các trò chơi, thậm chí còn trở thành Truyền Thuyết Đô Thị.”

Nghe Thần cười nói như vậy, Sora kiêu hãnh nói.

“Tôi nói này Kami-sama(7), tôi có thể cười không?”

“Hừ?”

“Sau khi biết chuyện của chúng tôi mới đưa chúng tôi đến thế giới này. Như vậy nghĩa là... cậu biết [đứng đầu trong tất cả mọi trò chơi] chính là nguyên tắc của bọn tôi... 『 』 đúng không?”

“Ừ, đương nhiên.”

Tiếp đó, vẫn giữ nụ cười kiêu ngạo, Thần nói.

“Chính vì điều này. Tôi cho rằng... hai người nhất định sẽ giành được quyền khiêu chiến tôi.”

Tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ra.

Những lời này... ý nghĩa của nó đã vượt qua quốc gia lớn nhất thế giới... tộc Elf ở vị trí thứ bảy.

Thậm chí còn phải đối đầu với tộc Old Deus ở vị trí thứ nhất hoặc tộc Phantasma.

Cũng tức là... chế ngự và điều khiển toàn bộ [mười sáu chủng tộc].

Đó là chuyện không thể giải quyết chỉ với chinh phục thế giới...

“... Này, Kami-sama, tôi hỏi lại một lần nữa. Tôi có thể cười không?”

“Cậu, chưa quên mình đã từng thua chúng tôi một lần chứ?”

Lần này, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy nghi ngờ lỗi tai của mình.

Thần, đã từng thua?

Thua trước con người đang đứng ở đây, một con người đơn thuần?

Nhưng TET chỉ khẽ mỉm cười.

“Hừ hừ, mặc dù hẳn là hai người đã hiểu rõ, nhưng tôi vẫn muốn nhấn mạnh lại một chút, “trò chơi” trong thế giới này khác với cờ vua internet trong thế giới của hai người, đúng không? Đúng, tôi đã thua anh em hai người trong [cờ vua thông thường]... chính vì vậy, tôi mới đưa hai người đến đây. Thế nhưng... lần sau tôi sẽ thua tiếp ư?”

Lúc này, Sora và Shiro, hai anh em dường như đồng thời hiểu được chuyện gì đó.

Nhìn sắc mặt của đối phương, cười nói.

“...Kami-sama.”

Nhưng Kami-sama... thân thiết trả lời bọn họ.

“Cứ gọi TET là được rồi. Có chuyện gì không?”

“Vậy, TET... cậu, trước giờ chưa từng thua sao?”

Chỉ với một câu này.

Nụ cười không sợ hãi trên mặt TET đã biến đổi.

“Thần trò chơi... lần đầu tiên bị thất bại. Ông ta đối với chuyện này cảm thấy rất hối tiếc, hối tiếc đến mức không thể chịu được. Vì vậy bèn đưa chúng tôi đến thế giới này... để lần sau [dùng quy tắc bên này] giành thắng lợi. Tôi nói có đúng không?”

“Hừ hừ... thật thú vị. Tại sao hai người lại nghĩ như vậy?”

Nụ cười trên mặt vẫn không dao động, TET hỏi.

“Bởi vì chúng tôi hiểu rất rõ cảm giác này. 『 』 chưa từng thất bại... tuy nhiên, khi hai chúng tôi làm đối thủ của nhau, đã trải nghiệm vô số lần thất bại.”

“... Thế nhưng, tuyệt đối không cho phép, thắng rồi là chạy làng.”

“Kết quả là, em gái thiên tài bẩm sinh đã có phát triển đặc biệt về bản chất trò chơi.”

“... Anh, những đòn chơi bản tiểu xảo... càng ngày càng, lợi hại.”

“Này, đừng nói chơi bản chứ. Mánh khéo cũng là một phần của trò chơi đấy.”

“... Gian lận, rất hèn hạ.”

“Chỉ cần không bị lộ thì không sao cả! Chẳng phải thế giới bên này cũng thế sao?”

Nhìn cặp anh em này đấu khẩu.

TET khoan khoái cười lớn, khiến cho tất cả mọi người ngoài hai anh em kia đều co mình lại.

“A ha ha ha ha. Ừm, quả nhiên đưa hai người đến đây là hoàn toàn chính xác. Đúng vậy, tuyệt đối không cho phép thắng rồi chạy làng. Lần sau sẽ là chiến thắng của tôi... đó cũng là lý do tôi đưa hai người tới đây. Có cảm thấy thất vọng không?”

“Tại sao chứ? Nói vậy còn khiến chúng tôi cảm thấy an tâm hơn là đưa một lý do cao thượng như kiểu giải cứu loài người gì gì đó. Vậy thì, hôm nay Kami-sama đặc biệt rảnh rỗi, giả làm chỉ để nói những lời này thôi sao?”

“À không, tôi tới để cảm ơn hai người.”

“Hai người... Chúng tộc loài người, mặc dù là gián tiếp, nhưng vẫn đã đánh bại Aylwin Gard, hơn nữa kế hoạch của của hai người cũng rất thuận lợi, khiến thế giới lâm vào ngờ vực. Liên Minh Đông Bộ dường như rất chú ý đến [điện thoại di động] mà hai người đưa ra, muốn biết đó rốt cuộc là kỹ thuật của quốc gia nào, suy nghĩ đến mức không ngủ được. Cậu thấy sao? Tương tự, Avand Haze, nơi tập hợp của đám nghiện tò mò, có vẻ cũng cảm thấy rất hứng thú với kỹ thuật đã đánh bại Aylwin Gard. Còn về Aylwin Gard, thì cũng đang bận đến tối tăm mặt mũi để xác định xem kỹ thuật đánh bại mình rốt cuộc là của quốc gia nào. Nếu như bọn họ biết mình không bị gian lận mà là bị đánh bại trực tiếp... Ha ha, bọn họ nhất định sẽ bắt hai người về phân tích nghiên cứu.”

Nghe TET nhiệt tình cung cấp thông tin cho mình như vậy, Sora hơi ngạc nhiên hỏi.

“Không phải cậu đã nói, sẽ không giúp đỡ một chủng tộc đặc biệt nào sao?”

“Ừ, cho nên mới nói đây là quà cảm ơn. Cảm ơn vì đã giúp tôi làm cho cái thế giới nhàm chán này một lần nữa trở nên sôi động, vì thế tôi mới cung cấp thông tin này cho hai người. Bởi vì đây là lần đầu tiên, đồng thời cũng là lần cuối cùng, nên hãy dùng nó cho thật tốt.”

Nói xong, TET xoay người đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

“Được rồi, nếu tôi tiếp tục ở lại đây thì chắc là mọi người sẽ cảm thấy không thoải mái nhỉ, cũng nên cáo từ thôi. Bye bye ♪”

Nhìn thấy Thần chuẩn bị rời đi, Sora và Shiro cùng kêu lên.

“Này, TET!”

“Sao?”

“Cảm ơn cậu đã cho chúng tôi một cuộc sống mới. Đúng vậy... đây mới là thế giới thuộc về chúng tôi.”

“... Cảm ơn cậu, Kami-sama.”

Tiếp đó, lần này cả ba người bọn họ đồng thanh nói.

“““... Tương lai không xa... chúng ta sẽ gặp lại trên bàn cờ.”””

Và như thế, TET biến mất giống như tan vào không khí.

Lúc này những người có mặt mới giống như được phép hô hấp, thở phào một hơi thật dài với tâm tình khó mà hình dung được.

.....*Không biết bạn đã từng nghe đến truyền thuyết thế này hay chưa?*

“Phù... đúng là một vị thần thú vị.”

“... Còn muốn, chơi game... với cậu ta.”

Game thủ lập nên kỷ lục không thể phá vỡ, độc chiếm ngôi đầu trong tất cả các bảng xếp hạng trò chơi.

Vào một ngày nào đó, game thủ ấy lặng lẽ biến mất.

[Truyền Thuyết Đô Thị] dần dần gia tăng... cuối cùng đã trở thành [Thần Thoại].

“Ngài, ngài, ngài đó... chính là, Thần, Thần, Thần duy nhất sao?”

“Quốc, quốc vương! Chuyện, chuyện ngài chiến thắng Thần có thật không!”

“Không, so với nó, chuyện Liên Hiệp Đông Bộ đã quyết định hành động còn đáng quan tâm hơn, hiện giờ chúng ta ...”

“Trước đó phải là Aylwin Gard! Nếu như vua và nữ vương đã bị chú ý...”

Như vậy, câu chuyện thần thoại đã biến mất khỏi thế giới ấy...

Sẽ được dời đến trên vũ đài có tên [DisBoard], để viết tiếp đoạn sau của nó.

“A a... ồn chết đi được! Đừng nói chuyện cùng một lúc!”

“... Anh.”

“À, anh biết rồi...”

Nhìn tất cả mọi người đứng xếp hàng ở đây.

Tách biệt bước lên đài cao.

Đạp lên bàn hội nghị ở giữa phòng, Sora dang hai tay nói.

Mặc dù là văn kiểu mẫu.

Nhưng cũng cần có hình thức đẹp. Cho nên hãy bắt đầu bằng câu này.

[Ngày xưa ngày xưa...]

“Được rồi... Chúng ta hãy bắt đầu trò chơi thôi. Mục tiêu, xác định là đánh đến chỗ Kami-sama ♪”

Như vậy, đoạn thần thoại hoàn toàn mới này, sẽ bắt đầu được kể từ bây giờ.

Chú thích:

- (1) Hadaka Shibari: Một kiểu chơi trong các game RPG, nhân vật chỉ sử dụng vũ khí, không mặc giáp, mũ hay đồ tăng sức mạnh, chỉ số nào khác
- (2) Porori: Trong game hay anime, thường dùng để chỉ cảnh một phần cơ thể phụ nữ vô tình lộ ra.
- (3) Trong câu này Sora dùng "atashi", cách xưng "tôi" của phái nữ, cả câu có ý như một cô gái không thể lấy được chồng.
- (4) Shangri-La: Vùng đất được miêu tả trong tiểu thuyết Lost Horizon của tác giả James Hilton, sau này được đồng hóa với một thiên đường trên mặt đất, tách biệt với thế giới xung quanh.
- (5) Huru canh (đất nghỉ): trồng những loại cây trồng một năm, năm thứ hai ngưng trồng, năm thứ ba trồng lại.
- (6) Tác giả chú giải từ này là để chỉ thần thánh, hoàn toàn mặc kệ thế giới tự vận chuyển, để nó trở thành một "trò chơi rác rưởi" như Sora và Shiro đã miêu tả.
- (7) Kami-sama: Cách gọi thần linh nói chung của người Nhật

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Part 1

Khi chơi RPG, gặp phải một cánh cửa không thể mở ra được.

Có khi nào bạn từng nghĩ như thế này chưa?

Nếu có thể dùng ma thuật phá vỡ cánh cửa này thì tốt biết mấy.

Nhưng mà, không thể làm như thế được, tại sao vậy?

Bởi vì đó chính là [Quy tắc].

..... Trò chơi và hiện thực là khác nhau.

Cho dù không có sự phân biệt rõ ràng nhưng chắc chắn là vậy; sẽ có những người nói với bạn như thế.

Nhưng không biết những người đó có từng nghĩ, rút cuộc thì hai thứ ấy khác nhau ở chỗ nào không?

Cái này là hiện thực, cái kia thì không, có lẽ cũng chỉ phân biệt đến mức độ như thế thôi.

Vậy thì, tôi lại rất muốn bàn luận với họ một chút, thể thao là hiện thực hay là trò chơi đây, có điều cũng không cần thiết phải làm vậy.

Bởi vì giữa trò chơi và hiện thực có một khác biệt căn bản nhất.

Đó chính là... [Tính tuyệt đối của quy tắc].

Giống như ví dụ vừa nãy, nếu như chúng ta bỏ qua quy tắc, chỉ đơn thuần suy nghĩ trên góc độ hiện thực.

Kỳ thực chẳng cần phải để ý tới cái cửa, cứ phá nó ra mà vào cũng được.

Thế giới đang lâm nguy, muốn mở cửa lại cần một chiếc chìa khóa đang thất lạc không biết ở đâu?

Nếu nắm giữ chìa khóa là có thể chiếm giữ vật ở sau cửa, vậy thì có phá hủy đồ đạc một chút vẫn tính là thắng lợi thôi.

Lại theo một hướng khác, nếu ngay cả ma pháp có thể đánh bại ma vương cũng không phá nổi cánh cửa đó thì đừng để ý đến cửa nữa, phá tường mà vào đi.

Vượt hẳn những cách thông thường nữa, dùng ngay cái “cửa” kiên cố đến kinh khủng đó mà làm vũ khí để khiêu chiến với ma vương.

Thanh gươm truyền thuyết đang bị kẹt trong đá, chẳng cần phải rút nó ra, đập vỡ tảng đá là được rồi.

Thế nhưng, tại sao chúng ta lại không làm như vậy?

Bởi vì làm thế thì sẽ chẳng còn gì thú vị nữa.

Đúng vậy, quy tắc được thành lập chính là để qua trình đạt tới [Mục đích cuối cùng] trở nên thú vị.

Trong cờ tướng là chiếu hết được tướng, trong bóng đá là bên nào ghi bàn nhiều hơn, còn trong RPG thì là đánh bại Boss cuối.

Với những [Mục đích cuối cùng] như vậy, nếu hoàn thành bằng cách bỏ qua quy tắc thì sẽ không còn thú vị nữa.

Chính vì thế, trong trò chơi, quy tắc có [Tính tuân thủ cộng đồng tuyệt đối].

... Đến đây, hẳn là bạn đã hiểu rồi phải không?

Trong hiện thực.... Không hề có [Điều kiện chiến thắng].

Không vì hoàn thành điều kiện xác định nào đó mà quyết định được thắng thua, cũng không vì đánh bại được ai đó mà giành được hòa bình.

Hai người lại càng không thể có cuộc sống hạnh phúc mãi mãi về sau, [Happily ever after].

Hạnh phúc hay khổ đau, giàu sang hay nghèo khó, đến cuối cùng tất cả đều là [Dead End], không có một ngoại lệ nào

Vì thế, con người tùy theo hiểu biết của bản thân mình, tự ý thay đổi [Điều kiện chiến thắng], tùy ý tạo ra các quy tắc phụ thêm

Có nhiều tiền bạc hơn là chiến thắng, sống thoải mái hơn là chiến thắng, hoặc người quan tâm nhiều tới thắng thua chính là kẻ thất bại...

Vậy thì, hãy thử tưởng tượng một chút nhé.

Khi bạn đang chơi shogi, đối phương đột nhiên di chuyển quân cờ loạn xạ theo ý thích, hoàn toàn không tuân thủ luật chơi.

Rõ ràng không chiếu hết được tướng, vậy mà lại dương dương tự đắc, giống như là đã chiến thắng rồi.

..... Thế nào? Có phải là rất muốn nện cho đối phương một trận không?

Thế nhưng, nếu như tất cả mọi người đều chơi trò chơi ấy như vậy thì sao?

Đúng thế... Đó chính là [hiện thực].

.... Trò chơi và hiện thực khác nhau?

Chính xác, rõ ràng là thế rồi.

Đối với những kẻ đang tự hào phát ngôn như vậy, tôi muốn đáp lại thế này...

Hiện thực so thế quái nào được, xì.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Chương 2

Tám màn hình vi tính LCD 23inch.

Đó là toàn bộ thế giới của họ.

Một hành tinh nhỏ, đường kính xích đạo 13000 km.

Một thế giới, bề mặt được bao phủ bởi một mạng lưới cáp quang dày đặc... Trái đất.

Ngày hôm nay, trên hành tinh này, khái niệm [khoảng cách] đã không còn tồn tại.

Chỉ cần kết nối mạng Internet là có thể truyền tải tin tức với tốc độ vòng quanh hành tinh bảy vòng mỗi giây.

Cho dù ở hai đầu thế giới cũng có thể kết nối với nhau như đang ngồi ngay bên cạnh.

.... Mọi người nói, thế giới đã trải rộng ra vô tận.

... Nhưng bọn họ lại cho rằng, thế giới đã biến thành chật hẹp đến cực điểm.

Tất cả những gì cần thiết cho cuộc sống sẽ được chuyển đến tận nhà chỉ với một cú click chuột.

Những bao vô rỗng chứa các sinh hoạt phẩm đó chiếm cứ không gian rộng rãi vốn có, khiến cho căn phòng trở nên vô cùng chật hẹp.

Ánh sáng lập lờ vô cảm tỏa ra từ màn hình, chiếu rọi khung cảnh xung quanh. Nơi đó là...

Mà không, nếu nói chính xác hơn thì là ở sâu trong màn hình.

Không gian hư ảo được cấu trúc bằng hệ số thập lục phân(1).... Đó chính là toàn bộ thế giới của [bọn họ].

Vô số PC cùng máy chơi game làm căn phòng nhỏ hẹp càng thêm chật chội.

Vô số dây nối, đường điện kết nối với những máy móc đó trải đầy trên sàn, khiến cho căn phòng thậm chí không còn chỗ để đặt chân.

Bên trong căn phòng ấy, ánh sáng leo lét chiếu rọi lên hai gương mặt không chút cảm xúc.

Đó là hai anh em đang tiến hành một cuộc chiến đấu kịch liệt với đối thủ không rõ tên nào đó tại một góc khác trên thế giới.

Một người là thanh niên tóc đen, mắt đen.

Một người là thiếu nữ tóc trắng, mắt đỏ.

Cảnh tượng biến đổi liên tục, trong phòng lại hoàn toàn im lặng.

Tai nghe của hai người thậm chí độc chiếm luôn cả âm thanh trong [thế giới của riêng mình].

Chỉ có tiếng máy móc đơn điệu cùng tiếng hai người gõ phím, bấm chuột vang lên trong phòng.

.... Bọn họ cho rằng, thế giới đã thu nhỏ lại.

Mạng thông tin điện tử đem lại cho họ kỹ thuật có thể không phải ra khỏi nhà vẫn biết được khắp cả thế giới.

Thế nhưng, nó cũng đem lại con sóng tin tức vượt xa giới hạn cảm thụ của một cá nhân.

Thứ mà lượng tin tức khổng lồ mang đến không phải là liên kết vô hạn mà hoàn toàn ngược lại.

Tin tức quá nhiều trở thành [thuốc độc], con người ta vì thế mà chạy trốn vào những thế giới chật hẹp chứa đựng những thông tin mà mình ưa thích.

Ủa vào vô số thế giới nhỏ bé, đóng kín .(2)

Thế giới cá nhân mỏng manh, càng bé nhỏ hơn, cách biệt với bên ngoài .

Cùng với vô số thế giới khác không phải những thứ trên nữa .

Anh mắt hai người nhìn chăm chăm vào [thế giới khác] ở phía sau màn hình.

Vì quá chuyên chú mà đôi lúc lại sinh ảo giác phảng phất như tiến hẳn vào trong thế giới ấy.

Trong những thế giới đó, họ không còn là phế vật xã hội bị giam giữ trong nhà tù rộng mười sáu tấm tatami này nữa.

Lúc thì họ vươn mình trở thành các dũng sĩ giải cứu đất nước.

Lúc thì đóng vai ông chủ của các tập đoàn lớn nhất thế giới.

Lúc lại là ma pháp sư, là thành viên quân đội tinh nhuệ, là sát thủ.

Điểm chung của tất cả các vai diễn đó là, thế giới vận chuyển xung quanh họ.

Cùng với [Điều kiện hoàn thành rõ ràng] được thông báo đầy đủ.

Thanh niên khề thờ dài.

Đối mặt với tám màn hình vi tính 23inch.

Từ sau khi nơi này trở thành toàn bộ thế giới của cậu, đã qua bao lâu rồi nhỉ?

Trong bất kỳ trò chơi nào, hai anh em cũng duy trì kỷ lục [bất bại].

Trong thế giới thu nhỏ phía sau màn hình, hai anh em gần như đã trở thành Truyền Thuyết Đô Thị.

Trong [thế giới thu nhỏ] mà họ thuộc về , họ cũng giống như những anh hùng trong các trò chơi vậy.

Nhưng một khi di chuyển ánh mắt, thứ nhìn thấy sẽ chỉ là những khung cảnh ngày thường.

Lạnh lẽo, vắng lặng, chật hẹp, nơi dành cho những phế vật của xã hội... Thế giới nhỏ bé hoàn toàn bị cách tuyệt.

Tiếp đó, cậu thanh niên chìm vào cảm giác mâu thuẫn quen thuộc.

Cậu có một cảm giác xa lạ khó hiểu, đây thật sự là phòng mình sao?

Và rồi, cậu tiếp tục suy nghĩ.

Chẳng có một căn cứ nào cả, chỉ tự động hỏi mình.

.... [Đây thật sự là nơi chúng ta nên ở lại sao?]

“Đúng vậy, cậu nói rất đúng.”

Thế nhưng, có một tiếng nói vang lên, giải đáp câu hỏi trong lòng cậu.

Chỉ thấy ở phía trước, trong thế giới mà họ đã quá quen thuộc.

Có một thiếu niên xa lạ đang đứng đó, nở một nụ cười thuần khiết, hoàn toàn tách biệt với khung cảnh xung quanh.

.... Mà không, thật sự chưa từng trông thấy cậu ta sao?

Trong lúc ký ức cậu đang đan xen lẫn lộn vào nhau, cậu thiếu niên đã lên tiếng trước:

“Nơi đây không phải chỗ hai người nên ở lại, cho nên...”

Tiếp đó....

“Cho nên tôi để hai người được tái sinh.”

Quá khứ và hiện tại, hư ảo và hiện thực.

Tất cả ký ức biến thành hỗn độn.

Trong thế giới cảm giác chân thực bị xóa bỏ, trong tri giác dần trở nên mơ hồ.

Cậu đột nhiên nhớ đến một chuyện rất thông thường.

“..... À à, hóa ra là đang mơ.”

Và rồi giống như tất cả mọi [giấc mơ].

Trong lúc không thể biết chính xác bao giờ sẽ kết thúc, ý thức của cậu dần tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3

Vương quốc Elechia. Thủ đô Elechia.

Liên tiếp thất bại trong các cuộc [Đánh cuộc quốc gia], hiện tại thành phố này đã là thành trì cuối cùng của chủng tộc loài người.

Bên trong lâu đài hoàng gia nằm ở trung tâm thành phố, một thiếu nữ đang loạng choạng bước đi giữa hành lang.

Stephanie Dora.

Cô là cháu gái của quốc vương tiền nhiệm, là một thiếu nữ với mái tóc đỏ, đôi mắt xanh lam, xuất thân cao quý.

.... Mặc dù nói vậy nhưng

Hai tròng mắt thâm quầng cùng bước chân nặng nề để lộ ra vẻ mệt mỏi kiệt sức khiến cho khí chất bình thường của cô bây giờ cũng hơi thoáng ảm đạm.

Trên mặt cô nở một nụ cười kỳ lạ, tay cầm một bộ bài tây, nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía phòng ngủ của [quốc vương], bộ dạng giống như là... một bóng ma.

“Hừ, hừ hừ hừ.... Hôm nay là ngày công lý được thực thi.”

Sau một đêm thức trắng, ý thức giống như sắp bị mặt trời mới mọc cắt đứt.

Stephanie.... Tên thường gọi, Steph nở một nụ cười nguy hiểm.

“.... Sora, anh dậy rồi chứ nhỉ! Trời sáng hẳn rồi!

Cộc, cộc, cộc.

Steph tay cầm bài tây, lấy chân gõ cửa, gọi thẳng tên tục của [Đức vua].

Thế nhưng...

[Đình~! Người bạn muốn gặp hiện tại không có mặt.]

“.... Hả?”

Tiếng đáp lại trong phòng không phải giọng của [Vua].

Đó là một giọng nói tổng hợp, thuộc phái nữ, vô cùng [phẳng lặng], không hề có nhấn nhá, lên xuống gì cả.

[Xin mau chóng rời khỏi cửa phòng, tuyệt đối không được tự tiện tiến vào bên trong.]

“....Sora, anh đang đùa tôi đấy à?”

[Không phải, tôi đang vô cùng nghiêm túc.]

“Arrrggg~ Thật là! Tôi vào bây giờ đây!”

Dù sao thì hẳn ta cũng chắc chắn là đang ở bên trong chơi game.... Không, phải nói là ngoài chơi game ra, hẳn chẳng còn có việc gì khác để làm nữa.

Cảm giác bức bối do thiếu ngủ hoạt động giống như một chất kích thích.

Khiến cô có đủ dũng khí, đá mạnh cửa bước vào... Nhưng mà.

Thực tế khi Steph thật sự đập cửa bước vào trong phòng ngủ của quốc vương, cảnh cô nhìn thấy là....

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi, không phải là tôi cố ý làm trò mà là hiện tại thật sự không tiện, tôi thật sự không có ý mà, xin lỗi, rất xin lỗi!”

... [Vua] đang ôm đầu nằm cuộn tròn trên giường, không ngừng xin lỗi.

Bộ dạng vô cùng đáng thương, đủ khiến người ta phải rơi nước mắt, cậu thậm chí đang sợ hãi đến mức run bần bật.

Nhưng Steph đã từng trông thấy cảnh tượng này rồi, cô nhìn qua căn phòng một lượt.

Trong phòng sách vỡ chất thành từng đống, vô số trò chơi bày bừa bãi, thậm chí không còn chỗ nào để đặt chân nữa.

Nhưng người đáng lý phải có mặt thì lại không có, Steph nghi hoặc hỏi:

“.... Ủa? Sora, anh ở một mình sao?”

“Đúng thế, tôi cô độc ở đây một mình, cuộc sống của tôi không còn ý nghĩ gì để tiếp tục nữa, nhất định là vì bản thân việc tôi sinh ra đã là một sai lầm rồi, sau khi cô rời khỏi căn phòng này tôi sẽ lặng lẽ treo cổ kết thúc cuộc đời này, bây giờ xin cô...”

“.... Anh... Yên lặng, đi...”

[Quốc vương]..... [Sora] bắn ra một tràng như pháo liên thanh, nhưng bỗng có một giọng nói yếu ớt vang lên, giống như trách móc.

Nhìn về hướng phát ra giọng nói, Steph thờ dãi:

“Thời nào, không phải Shiro cũng ở đây sao? Anh đang làm cái gì vậy?”

“... Eh?”

Nghe Steph câu nhàu, Sora kinh ngạc nhìn sang phía [Shiro].

Có vẻ là lăn xuống dưới giường trong lúc ngủ say.

Một thiếu nữ trắng thuần như tuyết từ từ bò lên bên cạnh giường

Một bé gái tóc trắng, mái tóc dài chấm đất mới ngủ dậy vẫn còn rối bù.

Vừa trông thấy cô bé, Sora lập tức lao tới ôm chầm lấy, giống như không còn biết đến việc gì trên đời này nữa.

“Oa a a ~~~ Thật tốt quá á á á! Em gái yêu quý, thật đúng là ! Chỉ vì thói ngủ lộn lộn của em mà oni-chan suốt nửa phải treo cổ rồi đấy, sao em lại thể cơ chứ ~!”

Anh trai nước mắt đầm đìa, cọ má lia lia vào em gái.... [Shiro].

Em gái nhìn lại với ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt có vẻ không phải chỉ vì vừa mới tỉnh dậy.

“... Anh... Phiên phức, quá...”

“Cái gì? Em lại không hiểu cảm giác của onii-chan sao!?”

Sora đứng bật dậy, hoa tay múa chân nói:

“Vậy thì tôi nay sau khi Shiro ngủ, anh sẽ trốn vào trong tủ quần áo! Đến khi em tỉnh dậy phát hiện anh không có mặt...”

“... Hư... ư... ư...”

Thế nhưng, Sora còn chưa nói dứt lời, có lẽ là do tưởng tượng tới tình cảnh lúc ấy, Shiro đã bắt đầu trào nước mắt.

“Thấy chưa! Giờ em đã hiểu cảm giác của onii-chan rồi đúng không!”

“... Xin, xin lỗi... Đều tại... Thói ngủ, của em... Xin, lỗi...”

Thấy em gái nghẹn ngào, thực lòng xin lỗi, anh trai xoa đầu cô bé, an ủi:

“Không, xin lỗi. Là tại anh quá đáng. Để em phải tưởng tượng tới cảnh tượng thảm khốc như vậy, thật đúng là một ông anh trai độc ác..”

“... Hư ư... ưm...”

Và như vậy, cậu thành niên mới vừa rồi còn run bần bật như một chú cừ non mới sinh, không ngừng xin lỗi.

Vụt quay người lại, vô cùng tự tin, ngạo nghễ tuyên bố với Steph:

“Cho nên tất cả đều là lỗi của cái giường này! Steph, vứt ngay cái giường đi, đổi thành đệm trải!”

“Ha, haaaa!?”

Đã quen với cái cách hai anh em làm trò, Steph đang yên lặng đứng một bên quan sát.

Đột nhiên bị lôi vào trong cuộc, cô cuống quýt bật thốt lên bối rối.

“Đó, đó, đó là giường ngủ hoàng gia đấy!? Anh có biết lịch sử của nó ẩn tượng đến thế nào...”

“Không biết. Cho dù là làm chúng tôi bị chia cắt trong lúc đang ngủ thì cũng là cái giường này có lỗi. Nó bị nghiêng phải không?”

“.... (gật, gật)”

Thấy Shiro gật đầu tán thành không chút do dự, Steph trầm nghĩ.

[Sao có thể như thế được!]

“Giá, giá trị của chiếc giường này có thể nuôi sống cả một gia đình đấy!”

“Vậy thì bán nó đi, hỗ trợ cho một gia đình. Trên thế gian lại có thêm một gia đình được hạnh phúc, đó là chuyện rất tốt đẹp.”

“...Anh... Anh... Anh thật....”

Nhìn bộ dạng như một kẻ bạo chúa của cậu, Steph tức đến nghẹn cả lời.

Bấy giờ Sora đột nhiên nói:

“À, đúng rồi. Căn phòng này là di vật của quốc vương tiền nhiệm... cũng là ông nội của Steph phải không?”

Với tư duy nhảy vọt kiểu này, Steph phải phản ứng như thế nào đây?

Sora vỗ tay đánh bốp một cái, giống như vừa nghĩ ra một ý kiến rất tuyệt:

“Vậy làm thế này đi. Steph, bắt đầu từ hôm nay đây sẽ là phòng của cậu.”

“Sao....! Đây, đây là [Phòng ngủ của quốc vương] cơ mà!”

“Tôi là vua đúng không? Chi cần là nơi tôi ngủ thì dù là một chuồng chó cũng tính là [Phòng ngủ của quốc vương].”

Vị [Vua] ấy vô cùng tự nhiên phát ngôn ra lời nguy biện, nhẹ nhàng như đang hít thở vậy.

“Cậu chuẩn bị cho bọn tôi một phòng từ các phòng cho hầu gái sử dụng. Giường thì trải ga giường xuống sàn nhà.”

Có futon (1) thì càng tốt. Sora thậm chí còn đưa ra yêu cầu như vậy.

Steph nhất thời không thể hiểu được lời cậu nói, chần chừ mất vài giây rồi mới có phản ứng.

“Phòng, phòng dành cho hầu gái? Anh muốn nói đến những căn [phòng nhỏ] ở thành ngoài phải không!? Những chỗ đó làm bằng gỗ cơ mà!?”

“Hử? Câu này thì tôi không thể coi như chưa từng nghe thấy rồi, cậu coi thường phòng làm bằng gỗ à?”

E hèm, Sora háng giọng, bắt đầu một trang diễn thuyết.

“Có khả năng thông gió, hút ẩm, điều tiết nhiệt độ, chống động đất, chịu gió bão, tất cả mọi tính năng đều vô cùng ưu việt. Đối với hikikomori mà nói, đó là một lâu đài xa hoa, chỉ cần cẩn thận khi dùng lửa thì không có một kiến trúc nào ưu việt hơn nhà ở truyền thống Nhật Bản....”

Nói tới đây, Sora tựa như nhớ ra điều gì đó.

Cậu vói tay lấy tablet đang đặt bên cửa sổ nạp điện từ năng lượng mặt trời.

“A ha, quả nhiên là vậy. Trong này cũng có tài liệu chuyên môn về kiến trúc Nhật Bản.”

“.... Ha?”

“Được rồi, chúng ta sẽ xây [nhà] trong thành phố này!”

“Sao....?”

Steph hoàn toàn không thể theo kịp được chủ đề nữa, Sora cũng chẳng để ý tới cô, tiếp tục sôi nổi diễn thuyết.

“Thế nào Shiro, đây là [my home] trong mơ đấy! Em thấy ý tưởng này có tuyệt không?”

“... Vị trí... ở?”

“Ha ha, anh hiểu lo âu của em! Không phải lo lắng gì hết, my little sister!”

Giọng điệu cậu giống như đang nói: em nghĩ anh không biết em đang nghĩ gì sao?

Sora đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ... Khoảng sân bên trong lâu đài.

“Chỗ đó cũng ở gần thành ngoài nơi người hầu sống, chuyện phục vụ không thành vấn đề, cũng ở gần nhà bếp lâu đài, chúng ta có thể đóng cửa không ra ngoài y như trước! Nơi ấy còn có độ xanh vừa đủ, thông gió tốt, lại rất ít người qua lại! Ngoài ra còn được tường thành che chắn, nắng sáng không chiếu vào được! Làm gì còn chỗ nào tốt hơn thế nữa đâu!”

Nghe Sora đắc ý nói, Shiro nhè nhẹ giờ tay.

“... Không, phản đối...”

“Tốt! Vậy là như thế nhé, Steph.”

“Eh, a, vâng, vâng?”

Mọi việc diễn ra quá nhanh làm Steph chỉ biết trợn mắt há mồm.

“Giúp tôi mời thợ xây thông thạo kiến trúc bằng gỗ tới đây. Ừm đúng rồi, đại khái sẽ phải dùng tới kỹ thuật kiến trúc chưa được biết tới trong thế giới này cho nên tôi cần vài người thợ lành nghề nhất, ngoài ra còn cần nhân viên phụ giúp, chắc khoảng hai mươi người là đủ nhỉ? Về chất liệu gỗ thì tôi nghĩ chỉ cần giải thích qua một chút là có thể giao cho các chuyên gia đó tự lựa chọn.”

.... Đã giới thiệu hơi muộn một chút.

Đây chính là vua và nữ vương trị vì quốc gia cuối cùng của [Chủng tộc loài người] (Imanity)..... Sora và Shiro.

Hai anh em này cả ngày không ra khỏi cửa, từ sáng đến tối chỉ cắm đầu vào chơi trò chơi và đọc sách, cùng đưa ra những yêu cầu gây khó dễ cho người khác.

..... Quả thực là [Bạo chúa].

“~~~~~ Sora! Tôi phải [phân rõ thắng bại] với anh!”

Có vẻ đã không thể nhận được hành vi của hai vị bạo chúa này nữa.

Steph siết chặt tập bài tây trong tay, trừng mắt nhìn Sora, hung hăng tuyên chiến.

Đúng vậy, hôm nay cô nhất định phải [trừng phạt] hai tên bạo chúa này.

Thế nhưng..

“..... Hô?”

Vừa nghe thấy mấy chữ [phân rõ thắng bại], Sora lập tức lộ ra ánh mắt sắc bén, biểu cảm trên mặt cũng vụt biến mất.

Dù Steph đã rất nhiều lần chứng kiến biến đổi trong chớp mắt đó nhưng vẫn không khỏi rùng mình.

Cậu thanh niên lúc đầu run rẩy, cầu xin, biến thành một anh trai ngốc nghếch, vô tư lự.

Tiếp đó, vì mấy từ quan trọng mà lập tức đổi một gương mặt khác.

Gương mặt bình tĩnh, lạnh lẽo như máy móc đó khiến người ta nảy sinh ảo giác rằng mọi thứ tận sâu trong đáy lòng đều đã bị cậu ta nhìn thấu, cho dù làm chuyện gì cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay cậu ta.

Cũng là gương mặt của một con bạc quyết đoán, không sợ hãi, một chiến vương.

.... Nhưng hơn thế nữa.

Vừa trông thấy ánh mắt cậu hướng đến, Steph lập tức cảm thấy gò má nóng bừng, nhịp tim tăng dồn dập.

Steph từng khiêu chiến Sora như vậy, tiếp đó thất bại thảm hại. [Cái giá phải trả] lúc đó, đến tận bây giờ vẫn là một minh chứng hữu hiệu.

Thực tế ấy khiến khí thế của cô lúc trước tựa hồ yếu đi mất vài phần.

Steph đỏ mặt, dời ánh mắt sang chỗ khác, có điều Sora vẫn xác nhận lại.

“Ý cậu là muốn khiêu chiến tôi với trò chơi [Thề nguyện trước Minh ước] phải không?”

“Đúng, đúng thế, chính, chính là như vậy.”

“.... Điều thứ năm trong [Mười Minh ước]... Bên bị khiêu chiến... có quyền lựa chọn nội dung trò chơi.”

Shiro lâm bầm, nhắc lại Minh ước trong ký ức.

.... Đó là Minh ước do Thần đặt ra, thế giới này phải tuyệt đối tuân thủ.

Dù với bất kỳ lý do nào đi chăng nữa cũng không thể phá hoại phép tắc tuyệt đối bất biến đó.

“Ồ~~ Biết rõ là vậy mà cậu vẫn còn muốn khiêu chiến tôi?”

.... Cuộc đấu đã bắt đầu rồi.

Sora nói như vậy để duy trì ưu thế về mặt tâm lý, Steph thì dùng lời lẽ đã chuẩn bị từ trước.

“A, ara~~ Chẳng lẽ Vua trò chơi mạnh nhất của loài người không dám chơi trò chơi mà tôi thành thạo nhất hay sao?”

Đó là lý lẽ cô đã vắt óc suy nghĩ, tập luyện từ trước để đối phó.

Thế nhưng nhìn bộ dạng Steph có chút kích động, giọng gao đọc vẹt lại lời đã chuẩn bị từ trước.

Sora chỉ biết cười khở, tiếp đó lộ ra vẻ ngạo nghễ.

“Hóa ra là thế, vậy là cậu đã chuẩn bị chiến thuật trước rồi đấy nhỉ... Thế [vật đặt cược] là gì đây?”

Trò chơi tuân theo [Mười Minh ước] phải được tiến hành tuyệt đối tuân thủ quy tắc.

Vậy có nghĩa là, vật đặt cược là gì cũng sẽ thành yếu tố để tranh giành lợi thế.

“Ha ha ha.... Nếu như tôi thắng...”

Nhưng Steph giống như đã chờ sẵn cậu nói câu này, đẩy tự tin lên tiếng:

“SORA SẼ PHẢI TRỞ THÀNH MỘT NGƯỜI GƯƠNG MẪU!”

Steph chỉ vào Sora.

.... Tuyên bố chắc nịch.

Thế nhưng, đáp lại chỉ là sự yên lặng đến bất ngờ.

“Eh, eh. ...?”

Phòng ngủ của quốc vương lặng ngắt như tờ.

[Hóa ra là vậy à], [Sao lại chọc đúng vào điểm yếu của tôi thế chứ].

Steph đang chờ đợi những lời đáp như vậy

Nhưng Sora lại lộ ra vẻ hưng phấn, kêu lên:

“Đúng, đúng rồi.... Vì [Mười Minh ước] là quy phải tuyệt đối tuân thủ cho nên chuyện như vậy cũng có thể thực hiện đúng không!?”

“Ha~!?”

Sora lại quan tâm đến vấn đề này một cách bất ngờ, cậu hưng phấn quẩn lầy Steph truy hỏi, Steph đỏ mặt dời mắt sang hướng khác.

“Chẳng, chẳng phải anh đã yêu cầu tôi, bắt tôi [phải lòng anh] sao... Nếu đã như vậy...”

.... Đúng vậy, lúc trước khi họ đánh cược, Sora gần như lừa đảo, yêu cầu Steph [phải lòng mình].

Như bạn đã thấy, hiện tại Steph bị [cưỡng ép phải lòng Sora], hoàn toàn không liên quan gì đến suy nghĩ của bản thân cô, điều đó có nghĩa là...

“Đúng, đúng thế, không ngờ lại có lỗi hỏng như thế....!!”

Sora ngẩng đầu nhìn trời đầy cảm xúc, câu “một lời như tình con mơ”, có lẽ là đề chỉ bộ dạng của cậu lúc này.

Tuy vậy, cậu lại đột nhiên kêu lên:

“Vậy, vậy thì, không làm [người gương mẫu] nữa.... Đổi thành [Riajuu] (2) đi!?”

“.... Ria... Juu? Đó là cái gì?”

“Ý nghĩa cũng tương tự như người gương mẫu ấy mà. Nào nào, chúng ta đánh cược, chơi trò chơi đi, tôi sẽ cố ý chịu thua cậu!”

“Hơ, ha, chuyện đó...”

Thấy cậu bỗng dưng hăng hái như vậy, Steph cũng cảm thấy bối rối, không biết phải đáp lại thế nào.

Nhưng lúc này lại có người bất ngờ lên tiếng phản đối.

“... Anh, không được... thua, ai khác... ngoài, Shiro.....”

“Cái gì....!? Em, em gái yêu quý, em muốn ngăn cản con đường riajuu của onii-chan sao!?”

“.... 『 』.... Không, được phép.... Thất bại...”

“A, ư...!”

Đúng thế, Sora và Shiro.... cũng tức là 『 』 không thể chấp nhận việc thất bại.

Đó là lời hứa của hai người với nhau từ thế giới trước...

Trong thế giới không hề có quy tắc đó, lời hứa này là quy tắc tuyệt đối bất biến do hai người quyết định, chỉ thuộc về riêng họ.

Nhưng Sora đầy vẻ tuyệt vọng, giống như từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, nói:

“Sao có thể như vậy được... Nếu là nghiêm túc chơi trò chơi thì làm sao có thể thua Steph được bây giờ?”

“Cái gì...!?”

Steph tức đến hai má gằn gập, nhưng hai anh em vẫn mặc kệ sự có mặt của cô, tiếp tục tranh cãi với nhau.

“.... Cho dù, như vậy, cũng không được...”

“Không, không thể nào, cuộc sống đầy hoa hồng đang ở ngay trước mắt rồi! Vậy, vậy thì Shiro, thế thì em yêu cầu đi. Nếu đối thủ là em thì không còn vấn đề gì nữa rồi, ví dụ nếu chơi cờ vua thì dù anh có dốc toàn lực cũng không thắng nổi em mà.”

“... Nhưng mà... Em từ chối..”

“Arrggg~~ Đáng ghét! Steph!”

“Vâng, vâng!”

Sora chấp hai tay, cầu khẩn với Steph từ tận đáy lòng:

“Tôi chỉ có thể trông cậy vào trò chơi mà cậu tin rằng có thể thắng được tôi thôi! Mặc dù khả năng đó chỉ có một phần vạn... Không, hẳn là chỉ tồn tại tận cuối tập số ảo thôi, nhưng tôi trông cậy cả vào cậu đấy, Steph! Làm ơn hoàn thành hy vọng còn nhỏ bé hơn cả lượng tử ấy của tôi đi!!”

“Hừ, hừ hừ hừ.... Hừ hừ hừ... Hừ hừ hừ, anh, anh giỏi mồm mép lắm!”

Nghe một tràng lời lẽ khinh thường đến cực điểm, khóe miệng Steph gật gật, thoát ra mấy tiếng cười.

“Trò chơi đó chính là.... [BlackJack](3)!”

.....

“..... Haizzz~...”

“..... Phù....”

Hai anh em cùng thở dài với những ý nghĩa khác nhau, nhưng dù là bên nào thì Steph cũng không thể hiểu nổi, nhất thời vô cùng bối rối.

“Hơ, eh? Tại sao vậy? Trò chơi này tôi có khả năng chiến thắng cơ mà!?”

Sora chỉ có thể thở dài.

Nhìn Shiro thậm chí đã hoàn toàn hết hứng thú, Steph kêu lên:

“Tôi làm nhà cái! Sora là người chơi! Như vậy Sora sẽ không thể ăn gian được nữa, cho dù ăn gian thì chỉ cần tôi lật tẩy được là sẽ giành chiến thắng! Nếu thắng thua thuần túy do may mắn quyết định thì sẽ không liên quan gì đến thực lực nữa mà!”

Sora ngược mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, hai hàng nước mắt lấp lánh bên má.

“Đây là.... Giác mơ luôn luôn [huyền ảo] chẳng? Phải nói thế nào nhỉ, Steph cậu không cần phải buồn, lần sau chơi cờ ca rô đi.”

Sora mân mê móng tay, ngay cả lời lẽ sau khi thắng cũng tùy tiện nói ra hết làm Steph càng thêm tức giận.

“Đáng, đáng ghét.... Anh, anh cứ chờ đấy mà xem! [Acciente]!

Đó là lời thề với [Mười Minh ước], tuyên thệ sẽ tuyệt đối tuân thủ quy tắc đã đề ra.... Thế nhưng

“Rồi rồi.... [Acciente]...”

“A, tôi quên mất vật đặt cược của tôi là...”

“Rồi.. Muốn thế nào được.... Haizzz...”

“Anh, anh.....!”

Bộ dạng Sora lúc này hoàn toàn như đã chiến thắng rồi nhưng Steph thầm cảnh cáo mình phải bình tĩnh lại.

.... Đúng thế, phải bình tĩnh lại, đây chính là [cơ hội có thể tận dụng].

Trong lòng Steph rất muốn há miệng cười vang.

Thắng thua thuần túy do may mắn quyết định? Cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện so may mắn với Sora.

Cô muốn dùng kỹ thuật ăn gian đã vất vả luyện tập suốt cả đêm để giành chiến thắng.

Trong BlackJack, nhà cái phụ trách chia bài.

Vậy thì chỉ cần khi chia bài, [không để lộ dấu vết] xếp bài theo thứ tự định sẵn, là có thể giành chiến thắng.

Cô không hề đổi bài, cũng không thể chứng minh được là cô đã giở trò.

Điều thứ tám trong [Mười Minh ước], trong trò chơi nếu có hành vi gian lận, khi bị phát hiện sẽ lập tức bị xử thua.

.... Cũng có nghĩa là, chỉ cần không bị phát hiện thì có dùng cũng chẳng sao!

(Hư hư hư... Chuẩn bị đón nhận báo ứng vì dám coi thường tôi đi!)

.... Thế nhưng, Steph không biết rằng.

Cho dù cô có làm đến như thế.

Dù trong điều kiện như thế, chiến thắng được Sora vẫn là chuyện không thể...

Chú thích:

(1) Futon: Bộ chăn, gối, đệm ngủ hay trong các phòng truyền thống của Nhật.

(2) Rijaau: Thuật ngữ mạng của các otaku Nhật, chỉ những người có bạn trai/bạn gái, có cuộc sống giao thiệp rộng rãi.

(3) BlackJack: Trò "Xi dách", ám chỉ 1 bộ 2 cây gồm 1 quân Át và 1 quân 10, J, Q, K chất bất kỳ. Cách chơi: nhà cái chia bài cho người chơi và mình, bắt đầu là 2 cây 1 lật 1 úp, tiếp đó sẽ chia thêm, tách bài hay dùng tùy ý người chơi, tối đa chia 5 cây. Tính điểm tổng cộng các quân bài, trong đó Át là 1 hoặc 11 điểm, J, Q, K tính chung là 10 điểm, điểm ai gần 21 hơn là thắng, điểm cao hơn 21 là lập tức xử thua, nhà cái phải dùng hoặc đấu ngay khi đạt 17 điểm.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Part 4

.... Ở phía bên kia đường chân trời.

Những quân cờ khổng lồ, to lớn đến mức làm người ta mất cả cảm giác về khoảng cách, khiến cho những dãy núi cao vút gần đó cũng phẳng phai chỉ như những ngọn đồi nhỏ.

Trên đỉnh quân vua, một thiếu niên ngồi sát ngoài rìa, hai chân buông thõng, đong đưa theo nhịp.

Thiếu niên vui vẻ huýt sáo, tay cầm một cây bút lông và một cuốn sách để trắng.

“Hmmm~... Khởi đầu khó viết thật đấy~...”

Có vẻ cậu ta đang suy nghĩ cho mở đầu của câu truyện sắp viết.

Cuối cùng giống như nghĩ thông được điều gì đó, cậu bắt đầu múa bút thoăn thoắt.

“.... Ngày xưa ngày xưa, có một thế giới cấm chỉ sử dụng tất cả mọi loại vũ lực, nơi thiết lập một quy tắc tuyệt đối, tất cả mọi tranh chấp đều phải giải quyết bằng trò chơi... Ừm ừm, vậy chắc là ổn rồi nhỉ?”

Cậu thiếu niên gật gật đầu, hài lòng nói. Cậu ngồi trên quân cờ cao vượt khỏi tầng mây, đưa mắt nhìn về phía xa.

“....[Quân cờ đầu tiên] chắc cũng đã bắt đầu hành động rồi...”

Cậu thiếu niên đó tên là TET.

Là đáng sáng tạo của thế giới này.... Thế giới nơi tất cả mọi chuyện đều được quyết định bằng trò chơi, [DisBoard].

Đồng thời cũng là tồn tại đã bước lên ngôi vị Thần duy nhất trong cuộc đại chiến của chư thần trong quá khứ, được gọi là [Thần trò chơi].

Lúc này, vị Thần duy nhất đang nhìn về phương xa, ánh mắt như một người đang yêu.

[.... Hỡi, có phải là có ý chỉ Imanity sắp sửa diệt vong không?]

Đột nhiên, giữa hư không vang lên một giọng nói ngao mạn.

[... Hay là, có ý là Người rút cuộc cũng sắp sửa ra tay rồi?]

Nghe thấy giọng nói nói này, TET thoáng cảm thấy khó chịu nhưng vẫn mỉm cười đáp:

“Nghe trộm lời ta tự nói à? Đó không phải là thói quen đáng ghen nguyền đâu.”

Một tồn tại có thể nghe lén lời Thần duy nhất TET, hơn nữa còn có thể thiên lý truyền âm dù rằng lời lẽ không được hoàn chỉnh.

Không nghi ngờ gì, đối phương thuộc chủng tộc đứng hàng thứ nhất, tộc thần linh ... Thậm chí còn là một vị thần có sức mạnh đặc biệt trong hàng ngũ tộc Old Deus

Có điều, TET là Thần duy nhất cho nên có thể dễ dàng biết được lai lịch đối phương, nhưng cậu lại chẳng hề để ý.

[... Hỡi, trước khi Vua mới của Imanity xuất hiện, từng quan sát được hiện tượng biến động. Có phải là, Người có ý tham chiến, hay không?]

Nhưng nghe câu hỏi ấy, TET lâu lâu giống như cảm thấy rất đáng chán:

“.... Các người đứng là chẳng thú vị gì cả.”

Tiếp đó, sắc mặt TET lại thay đổi, mỉm cười tựa như đang chờ đợi thời khắc trùng phùng với tình nhân, nói:

“Ta sẽ không thiên vị bất kỳ phe nào cả. Nếu các người không muốn cảm nhận ý nghĩa của câu nói đó thì cứ việc tiếp tục mấy trò chơi vô vị của các người đi.”

Rồi cậu chợt bật cười. Nụ cười giống như vô cùng thất vọng, lại tựa như đang ôm hy vọng rất lớn.

“[Bọn họ] sẽ tới, sẽ tới trước mặt ta.... Các người không thể ngăn cản được đâu.”

Hoàn toàn không thêm để ý tới tiếng nói vang lên trong hư không.

Ánh mắt TET hướng về thành phố cuối cùng của chủng tộc loài người.... Elechia.

Dù cho với Thần duy nhất, mấy trăm năm cũng chỉ như một cái chớp mắt.

Nhưng ánh mắt cậu giống như một đứa bé đang đứng ở cửa đợi cha mẹ đưa đi chơi công viên, dù chỉ năm phút cũng không muốn phải chờ đợi.

Vụt một tiếng, sau khi xác nhận sự hiện diện của giọng nói vang lên trong hư không đó đã biến mất, TET thì thào tự nói:

“Nhưng đừng để tôi phải chờ đợi quá lâu nhé, 『 』.”

Cộc cộc cộc, cậu gõ gõ chân vào quân cờ đang ngồi.

“Tôi sắp không nhẫn nại được thêm nữa rồi.... Nếu để tôi chờ lâu quá... Tôi sẽ qua đó chơi đấy nhé?”

Khóe miệng cong lên thành một nụ cười tự đắc, Thần khẽ nói.

“À đúng rồi. Tiếp tục...”

Có vẻ đã nghĩ ra phần tiếp của câu chuyện sẽ phát triển như thế nào, TET lại hý hoáy với cây bút lông, lẩm bẩm:

“Có một ngày, hai game thủ từ thế giới khác được triệu hồi đến thế giới này, tới đất nước của Imanity, chủng tộc đứng cuối cùng trong [Mười sáu chủng tộc]. Hai người hỗ trợ quốc gia cuối cùng của chủng tộc loài người – Elechia, chống lại sự xâm lược của chủng tộc khác, trở thành Vua và Nữ vương.... Mọi chuyện bắt đầu từ đó... Đã đủ chưa nhỉ?”

.... Câu chuyện lúc này vẫn còn đang được dần dần viết nên.

Cuối cùng sẽ trở thành sử thi hùng tráng mà những nhà thơ lãng du truyền tụng.

Những gì Thần đang nói, đang viết, đang hát lên ấy là tương lai của chúng thần.

Cũng chính là lời mở đầu của câu chuyện thần thoại mới nhất...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 5: Xếp Đặt Thế Cờ (1,2)

Quốc gia của Imanity... vương quốc Elechia. Thủ đô Elechia, vùng phía đông khu vực số sáu.

Trong đại sảnh của một căn biệt thự rộng rãi sang trọng, có năm người ngồi quanh một chiếc bàn, ngoài ra còn có mấy người khác đứng vây xem xung quanh.

Trong số năm người đang ngồi, có một thanh niên với mái tóc đen được cắt tỉa cầu thả, hai tròng mắt thâm quầng, mặc áo phông in dòng chữ [Tôi ♥ loài người], quần jean và giày thể thao.

Người thứ hai là một thiếu nữ xinh xắn ngồi trên đùi thanh niên kia... Mái tóc dài trắng như tuyết, cặp mắt đỏ vô cảm khiến người ta liên tưởng đến hồng ngọc, mặc đồng phục thủy thủ màu đen.

Trên cánh tay của thanh niên đeo một chiếc vương miện của phái nữ, trông giống như băng tay.

Thiếu nữ cũng dùng một chiếc vương miện của phái nam làm kẹp tóc, buộc mái tóc quá dài của mình lại.

Xin được thú thật rằng, hai anh em này chính là hai [Quốc vương] của quốc gia cuối cùng của chủng tộc loài người - Elechia.

Anh trai... Sora, mười tám tuổi, trai tân, kém hấp dẫn, mắc hội chứng khó giao tiếp, NEET, nghiện game.

Em gái... Shiro, mười một tuổi, không bạn bè, mắc hội chứng khó giao tiếp, hikikomori, nghiện game.

GG (1), loài người.

[Kết thúc]

Nếu chỉ nghe đến đây, chắc hẳn bất cứ ai cũng sẽ nghĩ như vậy.

Có điều, hai người bọn họ... không phải là người của thế giới này.

Trong thế giới trước kia, bọn họ đã từng lập kỷ lục bất bại trên bảng xếp hạng của hơn 280 trò chơi.

Trên top bảng xếp hạng của các trò chơi, bọn họ dùng một khoảng trống với hai dấu ngoặc làm tên, chưa bao giờ biết đến thất bại.

Nhờ vào kỹ năng khác thường, cùng với lai lịch giống như một câu đố, game thủ này đã được xem như một Truyền Thuyết Đô Thị.

Tên thường gọi...『 』, đây chính là thân thể thật sự của bọn họ.

Thế giới này là [Disboard], nơi tuân thủ [Mười minh ước] cổ xưa, ngăn cấm mọi chiến tranh.

Trong thế giới nơi mọi thứ được quyết định bằng trò chơi, ngay cả biên giới quốc gia cũng không ngoại lệ này, [mười sáu chủng tộc] dựa vào ma pháp mà loài người không thể sử dụng hay phát hiện được, liên tục gian lận trong các cuộc đấu trò chơi, cuối cùng đã ép Imanity đến bước đường cùng.

Ngay cả thành phố cuối cùng cũng suýt chút nữa đã mắc mưu của gián điệp tộc Elf, trở thành chính quyền bù nhìn bị thao túng.

Hai người không có bất kỳ siêu năng lực nào, cũng không có ma pháp, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân loài người, lại có thể trực tiếp đánh bại kẻ địch, giành lấy danh hiệu [người mạnh nhất của Imanity] đúng như ý nghĩa của nó và ngồi lên ngai vàng.

Rõ ràng là, hai người này là những kẻ vô dụng.

Rõ ràng là, trong mắt bất cứ ai khác, hai người này là những kẻ không thể hòa nhập được với xã hội.

Thế nhưng, nếu chỉ giới hạn trong thế giới này... hai anh em thậm chí có thể trở thành đáng cứu thế của loài người.

Trên vai hai người gánh vác hi vọng của Imanity... Anh trai, Sora, tay cầm bài, lên tiếng:

“Steph này. Trẻ em, sinh ra từ đâu vậy?”

.... Quả nhiên là, có thể nói tạm biệt được rồi.

Bên ngoài bàn, một người đứng phía sau Sora, ánh mắt lạnh lẽo trả lời.

“... Tôi thật sự không muốn nói thế này với người gánh vác tương lai của Imanity, nhưng mà...”

Một thiếu nữ với mái tóc màu đỏ rực, đôi mắt xanh biếc, mặc một bộ trang phục thù đầy ren giống như chỉ xuất hiện trong thế giới huyền ảo.

Cách ăn mặc, dáng điệu, cử chỉ, tất cả đều biểu thị cô đã được nuôi dạy rất chuẩn mực.

... Đó là Stephanie Dora, tên thường gọi Steph.

Cháu gái của quốc vương Elechia đời trước, tiểu thư cao quý của dòng dõi danh tiếng, trả lời.

“... Đầu óc anh cuối cùng cũng bất bình thường rồi hả?”

Mà không, nói vậy là không chính xác, cần phải đính chính lại.

“Bởi vì nói như thế, nghe giống như trước đây anh vốn bình thường ấy nhỉ?”

“Này, tôi hoàn toàn bình thường mà!”

“Người bình thường mà đi hỏi một câu như vậy mới là chuyện bất bình thường!”

“Ài...! Cậu vẫn không hiểu à? Không phải thế giới này có [Mười minh ước] sao?”

[Mười minh ước]

Đó là pháp tắc tuyệt đối của thế giới này, do vị thần đã bước lên ngôi vị Thần duy nhất, TET, đặt ra.

Là minh ước được thành lập cho [Mười sáu chủng tộc] có trí tuệ, ngăn cấm tất cả hành vi chiến tranh, nội dung của nó là...

[Một] Tại thế giới này, ngăn cấm tất cả hành vi sát thương, chiến tranh, cướp đoạt.

[Hai] Tất cả mọi tranh chấp đều phải giải quyết thông qua kết quả của trò chơi.

[Ba] Trò chơi tiến hành khi hai bên đặt cược ngang nhau theo phán đoán của mỗi bên.

[Bốn] Chỉ cần không trái với “điều thứ ba”, nội dung và món cược của trò chơi đều không quan trọng.

[Năm] Bên tiếp nhận khiếu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi.

[Sáu] Món cược đã “Thề trên minh ước” phải được tuân thủ tuyệt đối.

[Bảy] Trong trường hợp tranh chấp giữa các nhóm, sẽ do người đại diện của hai bên giải quyết.

[Tám] Một khi bị phát hiện gian lận trong trò chơi, sẽ bị xử thua cuộc.

[Chín] Với tên của Thần, những điều phía trên là quy tắc tuyệt đối không thể thay đổi.

[Mười] Mọi người hãy cùng chơi một cách vui vẻ hòa thuận nhé.

“... Vậy, thì gì có vấn đề gì chứ?”

“Thì đây, đã ngăn cấm tất cả mọi hành vi gây tổn thương rồi cơ mà. Vậy làm thế nào để [duy trì nòi giống] được?”

“... Tôi có thể hỏi là, tại sao anh lại hỏi vấn đề như vậy vào lúc này không?”

“Đang rảnh rồi quá nên tôi tự dung nghĩ đến chuyện đó thôi. Nhưng đây cũng là một vấn đề khá nghiêm túc, đúng không?”

Steph chú ý đến ánh mắt những người khác, khẽ thì thầm bên tai Sora.

“... Ở thế giới của hai người Sora, loài người nở ra từ trứng à?”

Đúng vậy, chuyện hai người Sora [đến từ thế giới khác] là một bí mật.

... Cho nên vấn đề này cũng không thích hợp để bàn luận trước mặt mọi người.

Do đó Steph hỏi lại với ánh mắt lạnh lẽo như đang nhìn một thằng ngốc.

“... Này, này! Đừng có thấy tôi là trai tân mà coi thường tôi nhé!? Tôi thừa biết là khi con pokémon (2) của con trai tiến vào vườn hoa bí mật của con gái, thế giới sẽ đảo lộn đấy nhé!”

“... Anh, giải thích như vậy... lại hoàn toàn, giống như... trai tân.”

“Trai tân không giống trai tân thì giống cái gì đây?”

Bị em gái mười một tuổi ngồi trên đùi chỉ trích, quốc vương với số năm không có bạn gái = tuổi đời, cãi lại như một đứa trẻ.

“Nói, nói tóm lại, hành vi như vậy về cơ bản cũng xem như là hành vi gây tổn thương, đúng không!? Hoặc ít nhất thì lần đầu tiên là như vậy!! [Mười minh ước] đã tồn tại, vậy làm sao chúng tộc loài người của thế giới này lại vẫn sinh sôi được!”

Xem ra câu hỏi này của anh ta là nghiêm túc, mặc dù Steph hiểu được điều này, nhưng vẫn phải kiểm tra lại...

“... Tôi muốn xác nhận một chút, có phải là anh đang kiểm soát để công khai làm mấy trò xấu hổ với tôi không đấy?”

“... Hả, có thể nghĩ đến những chuyện đó, tôi thấy đầu óc cậu mới đang có vấn đề ấy!”

Trong thế giới không có eroge mà lại có cách suy nghĩ của eroge (3).

Sora đúng là phải bội phục khả năng tưởng tượng của cô.

“Quên đi, sau này tôi sẽ hỏi người nào có thể giải thích rõ được, đúng là một cô nàng vô dụng.”

“Cái gì... Thôi, thôi được rồi, tôi sẽ giải thích cho anh hiểu!”

Ừm, e hèm, Steph hắng giọng.

“Bởi vì chúng tôi xác định rõ, hành vi như thế nào là xâm phạm.”

“Ồ? Và đó là?”

“Rất đơn giản, những hành động có ý đồ xấu, gây ảnh hưởng tới quyền lợi của người khác.... sẽ bị hủy bỏ.”

... Hả?

“... Eh, là sao? Như kiểu một hệ thống kiểm duyệt trực tiếp suy nghĩ trong đầu á?”

“Ừm, có thể nói là như vậy.”

Này, tuy đây là thế giới huyền tưởng, nhưng điều này không phải là hơi bị quá mức rồi sao? Thật là...

“Cho nên từ sau khi [Mười minh ước] được thành lớn, phần lớn pháp luật đều trở thành hình thức. Tại những thời điểm hiếm hoi pháp luật có thể được thực hành, nếu không phải do bản thân việc thực thi ấy đã tuân thủ minh ước, thì là vì kết quả của việc hai bên cùng đồng ý về một sai lầm nào đó của một bên.”

“Ồ... thần linh của thế giới này đúng là không gì không làm được.”

“Không có gì mà Thần duy nhất đại nhân không làm được, đó chẳng phải là chuyện đương nhiên sao!”

... Quyền năng vô biên, thậm chí có thể thay đổi cả pháp tắc của thế giới tùy theo ý thích.

Vậy mà hôm nay... ngay cả quyền năng như thế cũng có thể quyết định bằng trò chơi.

“Hmmm... Được, tôi hiểu rồi. Vậy tôi hỏi lại lần nữa, tại sao duy trì nòi giống lại OK?”

Nhưng người trả lời không phải Steph, mà là Shiro đang ngồi tráo bài trên đùi cậu.

“... Hai bên cùng đồng thuận... [chuyển quyền]... cũng tức là...”

“À, nghĩa là chỉ cần cả hai bên đều cho phép thì sẽ không cấu thành [hành vi xâm phạm] đúng không?”

Nhớ lại lúc trước Shiro từng đá vào lưng mình, Sora lúc này cuối cùng đã hiểu.

Nếu như đối phương là Shiro, cho dù cậu đồng ý trong vô thức thì cũng không có gì là lạ cả.

... Sau đó, Sora ngáp, cầm lấy bộ bài trên tay Shiro, nói.

“Ừm, đúng là phải như vậy rồi. Nếu chỉ đơn thuần ngăn cấm tất cả hành vi gây tổn thương, vậy chẳng phải các hành vi chữa trị cũng không được sao?”

Một lần nữa cậu lại cảm nhận được, đây thật sự là một minh ước khá chặt chẽ, nghe Sora lẩm bẩm như vậy, Steph nói.

“Thế giới có thể vận chuyển được một cách ôn hòa, đương nhiên là có quy tắc nghiêm ngặt rồi.”

“Thế giới trước đây của chúng tôi thì không như vậy...”

... Nói không chừng, cho dù không có quy tắc, thế giới vẫn sẽ vận chuyển.

Cho dù quy tắc đầy mâu thuẫn và thiếu sót cũng vậy.

Huống hồ thế giới này khi chưa có [Mười minh ước], thực ra cũng chẳng khác gì.

“... Nhưng như vậy lại nảy sinh một vấn đề khác.”

“Vấn đề gì?”

“Tại sao tôi bóp ngực cậu... tôi biết rồi! Tôi sẽ không nói nữa!”

Đang có sự hiện diện của công chúng, nếu anh dám nói tiếp... Nhìn ánh mắt của Steph như mũi kim đâm tới, Sora lập tức ngậm miệng.

“Nhưng đề tài này rất thú vị, vừa khéo có thể giết thời gian.”

“Vừa rồi rõ ràng là anh nói đề giết thời gian đúng không?”

Theo đó, Sora dáng vẻ như ngái ngủ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào ba người còn lại đang ngồi quanh bàn.

Đó là ba ông bác trung niên dáng vẻ đẫy đà.... Ba vị quý tộc giờ chỉ còn lại một cái quần lót trên người.

Chung quanh còn có một đám người khác, đứng ngoài quan sát bọn họ, ánh mắt giống như đang nhìn những kẻ đáng thương.

... Đầu óc lơ đãng trong cuộc chơi, Sora thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này.

Hai anh em Sora, Shiro cùng với ba nhà quý tộc lớn, họ đang đánh một ván bài poker đặt cược toàn bộ tài sản.

“... Không ai muốn xem ba ông béo trần truồng đâu... chúng ta dừng ở đây được không?”

Đúng vậy, hiện giờ toàn bộ tài sản của ba người này đều bị Sora và Shiro thắng sạch, trở thành ba nhà cựa quý tộc.

Hai chữ [toàn bộ] được thể hiện đúng như nghĩa đen của nó. Đất đai, tài sản, quyền lợi đương nhiên không cần bàn, thậm chí còn bao gồm cả vợ con và người nhà, tất cả những thứ này đã bị quét sạch chỉ trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, ba người thua đến mức chỉ còn lại một chiếc quần lót mà thôi.

“Vớ, vớ vẩn... Như vậy không phải chúng tôi sẽ chẳng còn lại gì sao!”

“Nơi này cho phép những chuyện ngang ngược như vậy sao!”

“Nếu không lấy lại những gì đã thua, chúng tôi sẽ không được mặc cả quần áo sao! Đùa kiểu gì thế!”

Nhưng nghe bọn họ oán trách, Sora chỉ ngáp dài, xem như thổi gió bên tai.

“... Tự các người đồng ý đánh cược đấy chứ, ban đầu tôi cũng không muốn đẩy ai đến mức này cả nhưng kẻ nào đòi đem cả quần áo và người thân ra đặt cược ... Ngoài ra còn chuyện này nữa...”

Ba vị quý tộc... không, ba vị cựa quý tộc vẫn muốn kháng nghị, nhưng bị ánh mắt của Sora quét qua, cả ba đều không khỏi rúm mình lại.

“Ba người liên kết với nhau để ăn gian nhưng tôi vẫn giả vờ như không nhìn thấy. Các vị nên cảm ơn tôi đi thì hơn.”

“... Full, house... kết thúc...”

Shiro nói và mở bài.

Như vậy có nghĩa là, thành trì cuối cùng của các quý tộc... quần lót cũng bị thua mất.

Sau đó...

Ba nhà quý tộc cầm đầu phe phản đối cải cách nông nghiệp đã thua đến mức không còn một xu dính túi.

Cuộc biểu tình do họ khởi xướng cũng theo đó mà chấm dứt.

Part 2

Trên đại lộ trung tâm của thủ đô Elechia.

Đây là con đường chính nối liền đông tây nam bắc thành phố và lâu đài, đồng thời cũng là con đường náo nhiệt nhất của Elechia.

Sau khi thắng luôn cả quần lót của đám quý tộc phản đối việc tiến hành cải cách nông nghiệp, ba người Sora đang trên đường trở về.

“Dù, dù nói thế nào thì làm như vậy cũng quá độc ác...”

Trên đường về, xe ngựa và người đi đường qua lại không ngớt, Steph oán trách.

“Anh cũng đâu cần phải bắt người ta giao cả gia đình ra chứ?”

“Là tự đối phương muốn đánh cuộc cơ mà. Chính loại người đặt cả vợ con lên bàn đánh bạc mới có vấn đề chứ?”

Sora đi phía sau cô, nắm chặt tay Shiro, trả lời.

“Nhưng ở đây nhiều người quá... Shi, Shiro, em nhất định không được buông tay ra nhé!”

“... Anh, anh... Cũng vậy...”

Hai người sợ sệt để ý tới những ánh mắt, tiếng động xung quanh, cúi đầu thì thào.

Với hai kẻ vừa là hikikomori vừa mắc chứng khó giao tiếp, đi lại trên đường lớn vào giữa trưa đúng là một sự tra tấn.

“Không phải chính Sora là người đòi đi bộ về sao?”

“Bởi vì, bởi vì chúng tôi có chút việc muốn làm... Không, không ngờ ở đây lại đông người như thế...”

Đến thế giới này đã được hơn một tháng, hai người gần như không bước chân ra khỏi lâu đài.

Thấy hai người lén lút nắm chặt tay nhau, Steph không khỏi thở dài.

“Vậy anh định làm thế nào?”

“Làm, làm thế nào.... chuyện, chuyện gì cơ?”

“Thì những thứ vợ vét được từ ba người kia đó.”

“Ồ, à à, không làm sao cả.”

Sora cố gắng thu can đảm, trả lời.

“Người nhà của ba người ấy cứ làm việc theo ý muốn của bản thân. Nếu bọn họ có thể tha thứ cho việc mình bị xem như tiền đặt cược thì họ sẽ trở lại bên cạnh những người ấy. Còn về những tài sản khác, cứ giao cho Steph và các bộ trưởng xử lý.”

Mục đích lần này là muốn loại bỏ những quý tộc phản đối cải cách nông nghiệp.

Trần lộn bọn họ sạch sẽ, chỉ đơn thuần là để làm suy yếu quyền lực của bọn họ.

Tài sản cứ giao cho quốc gia quản lý là được, Sora nói.

“Chuyện đó, Sora... không thể ngăn cản cuộc biểu tình lần này là trách nhiệm của tôi, còn làm phiền hai người phải tới tận đây, tôi cảm thấy rất có lỗi, nhưng làm như vừa rồi sẽ để lại sự thù hận.”

Sora và Shiro liên tục tận dụng kiến thức từ thế giới khác, cố gắng xây dựng lại đất nước này.

Nhưng hai người chỉ mới đến thế giới này được một tháng, rất có thể sẽ vì không quen thuộc văn hóa mà dẫn tới thất bại nặng nề.

Để tránh xảy ra chuyện như vậy, bọn họ chỉ đưa ra chỉ thị chính sách chung, còn về phần thực hiện thì giao cho các bộ trưởng tiến hành.

Steph đã tiếp thu giáo dục của hoàng gia, giữ nhiệm vụ làm cầu nối giữa hai bên.

... Nhưng đó chỉ là lý do bên ngoài.

Họ đã mượn chuyện này để tránh né việc quản lý chính trị đất nước rắc rối.

Trên thực tế, một tháng trước đây, bọn họ đã có một cuộc nói chuyện như sau...

“Chính sách và phương châm do chúng tôi đặt ra, còn việc thực hành sẽ giao cho Steph và các bộ trưởng. Dù vậy, nếu có ai phản đối thì cứ đưa kẻ đó đến gặp bọn tôi. Bọn tôi sẽ làm cho hắn thua sạch sẽ, sau đó đuổi ra khỏi thành... Như vậy đã rõ ràng chưa?”

“Thế nên tôi mới nói! Đó vốn là cách làm của xã hội đen!”

“Không phải lo. Tuy cai trị bằng sự sợ hãi sẽ sinh ra nhiều chuyện phiền phức, nhưng một, hai lần thì không có vấn đề gì.”

Thực chất, nếu bọn họ liên tục làm như vậy thì sẽ chẳng khác nào một tên độc tài tiến hành một cuộc thanh trừng đẫm máu.

“Đáng ngạc nhiên hơn là chúng tôi đã lên ngôi được một tháng mà đây mới chỉ là lần đầu tiên ra ngoài du hành.”

Tiến hành cải cách nông nghiệp, công nghiệp trên quy mô lớn, sẽ luôn luôn dính đến vấn đề lợi ích.

Sự phản kháng của quý tộc, sự cấu kết của công hội, đó đều là những tình huống rắc rối thường gặp trong các game mô phỏng chiến lược.

Để bề bầy các flag phiền phức này, bọn họ mới ném tất cả mọi chuyện cho Steph và các bộ trưởng.

Chỉ không ngờ lần đầu tiên xuất trận là tận một tháng sau, sự phản kháng cũng quá ít ỏi...

“À thì... Bởi vì trước đó tôi đã áp chế bọn họ.”

“... Áp chế bọn họ?”

“Thực ra lúc đầu, phần lớn quý tộc đều phản đối cải cách nông nghiệp do Sora đề xuất, may là danh vọng của nhà Dora vẫn còn tác dụng với nhà Oluo và nhà Bild, bí mật dàn xếp và hợp tác với họ.”

“... O? À, ha?”

“Từ tư liệu thu được do chúng ta tiến hành thí nghiệm quy mô lớn trong khu vực trực thuộc hoàng gia, tôi đã chia sẻ lợi ích trong đó cho các quý tộc lớn thuộc phe mình, tiếp đó dùng nó làm mồi nhử, từng bước phân hóa những kẻ cầm đầu trong các thế lực vừa và nhỏ vẫn giữ thế trung lập... Đáng tiếc vẫn có những quý tộc lớn phản đối đến cùng, mà ba người hôm nay chính là thủ lĩnh của phe phản đối, cho nên sẽ không có lần sau nữa. Tôi mong hai người sẽ làm việc thận trọng hơn... Eh, có chuyện gì vậy?”

Ngất lờ Steph đang trình bày lưu loát, Sora đặt tay lên trán cô.

“... Hmm, có vẻ không bị sốt. Nay Steph, cậu làm sao thế? Tự dưng lại nói năng như là rất thông minh...”

Sora tỏ vẻ kinh ngạc.

“Thân thể cậu có gì đó không ổn à!? Xin, xin lỗi, tôi lại hoàn toàn không chú ý đến, lại còn kéo cậu đi khắp nơi như vậy, tôi sẽ dẫn cậu đi gặp bác sĩ ngay...”

“... Nay, chờ đã, anh không thấy thế là quá bất lịch sự sao!?”

Hai vai Steph run lên bần bật vì tức giận, nhưng Sora lại kêu lớn.

“Không, nhưng mà... cậu đúng là Steph ư!?”

“Tôi đúng là Steph, có vấn đề gì không!?”

Sora nhắm mắt lại, lắc đầu quầy quậy.

“Không không, chờ đã, chờ một chút, wait wait, chẳng lẽ là...”

Cậu giống như một nhà vật lý học đang tận mắt nhìn thấy hồn ma thật sự, chứng kiến lý luận bị lật đổ nên không ngừng lẩm bẩm “sao lại như vậy, sao lại có chuyện như vậy”.

Nuốt nước miếng một cách khó khăn, Sora thì thào với vẻ khó tin.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này... nhưng mà Steph, chẳng lẽ thực ra cậu... không hề ngốc?”

Mặc dù cảm thấy rất khó để chấp nhận được sự thật này, mặc dù rất nghi hoặc, nhưng Sora vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

“Này, này nhé... Dù thế nào tôi cũng đã tốt nghiệp thành tích cao tại học viện tốt nhất của đất nước này, anh nói vậy là có ý gì!!”

“Không, nhưng mà... Cậu cũng nên thử xem lại một chút dáng vẻ của mình hiện giờ đi!”

... Stephanie Dora.

Cháu gái của quốc vương Elechia tiền nhiệm, một thiếu nữ xuất thân từ dòng dõi danh tiếng.

Hôm nay cô đeo một chiếc vòng cổ, cùng với lỗ tai và cái đuôi giống như một chú chó.

Sợi dây cột vào chiếc vòng lại nằm trong tay Shiro.

Bị cô bé dắt đi trên đường lớn ở trung tâm thành phố.

“Nếu đầu óc của cậu tốt thì đã không như bây giờ mới phải chứ!?”

“Kẻ đã biến tôi thành bộ dạng này mà còn dám nói như thế sao!?”

Đúng thế, sáng nay chơi Blackjack với Sora, Steph đã thất bại thảm hại...

[Vậy trong ngày hôm nay, cậu hãy làm một chú chó nhé.]

Và thế là cô phải phục tùng cái yêu cầu vô cùng tùy tiện ấy.

Ăn mặc bộ dạng như vậy, đi lại tự nhiên giữa đại lộ trung tâm Elechia.

Lẽ tất nhiên, người đi đường ai cũng dán mắt vào cô, ánh mắt giống như nhìn thấy một thứ vô cùng quái lạ.

Ngoài ra cũng cần bổ sung thêm một điểm, vừa rồi trong biệt thự kia, cô cũng ăn mặc như vậy.

“Chẳng, chẳng lẽ không có yêu cầu nào bình thường một chút sao?”

Có lẽ lúc này con giận lại bốc lên, Steph kêu lớn, còn Sora và Shiro lại nghĩ thầm.

... Đến bây giờ thì lại chẳng khác gì lúc trước cả, và rồi...

“... Steph, tay...”

Shiro vươn tay nói.

Nghe mệnh lệnh Steph liền đưa chân trước... đúng chính, là đưa tay phải ra, đặt lên tay Shiro.

“Ư, ư... tại sao lại không thể phản kháng!”

“Vừa nãy không phải cậu đã nói rồi sao? Bởi vì đó chính là quy tắc của thế giới này.”

... Điều thứ sáu trong [Mười mệnh ước], món cược đã “Thề trên mệnh ước” phải được tuân thủ tuyệt đối.

“... Steph, nằm...”

Steph lập tức nằm xuống mặt đường, gào lên hồi hận.

“Ư ư ư...! Tại sao tôi lại không thắng được!”

Nghe cô hỏi như vậy, Sora lại ôm ngực thở phào.

“Phù, rút cuộc thì cậu vẫn không hiểu à... Tốt quá, cậu vẫn là Steph thường ngày.”

“Tôi cảm thấy hình như anh gọi Steph với ý khinh miệt thì phải, đây là do tôi tưởng tượng sao? Là tôi quá nhạy cảm sao?”

Nhưng Sora mặc kệ kháng nghị của Steph, lấy điện thoại di động ra.

Mặc dù có phần bất ngờ nhưng Steph thật sự đã có cố gắng hơn cả dự kiến.

Sora một lần nữa kiểm tra tư liệu quốc gia do các bộ trưởng báo cáo, thông qua biểu đồ do chương trình ứng dụng vẽ nên.

Xem ra phương án cải cách mà họ đưa ra đã được áp dụng thuận lợi mà không gặp vấn đề gì lớn.

Tuy cảm thấy chưa được hài lòng lắm về diện tích chăn nuôi bò sữa để đảm bảo thành công, nhưng chỉ cần triển khai hoạt động cũng đủ để đáp ứng mức độ tăng trưởng dân số.

Đồng thời vấn đề việc làm cũng ít nhiều được cải thiện...

Sau khi kiểm tra những số liệu này, Sora khởi động phần mềm lịch làm việc.

Đánh dấu biểu thị hoàn thành vào các mục [cải cách nông nghiệp], [cải cách công nghiệp], [cải cách tài chính].

“... Có điều, việc này chỉ có thể trợ giúp tạm thời mà thôi...”

Cho dù bọn họ vận dụng kiến thức của thế giới khác tốt đến thế nào thì thứ cơ bản nhất là tài nguyên và lãnh thổ vẫn không đủ.

Cải cách nông nghiệp cần thời gian nửa năm mới có thể đem lại thành quả.

Dù rất muốn sử dụng kỹ thuật tiên tiến của tương lai nhưng trong nước lại không có những nguyên liệu cơ bản cần thiết.

“Quả nhiên... chỉ có con đường [giành lại lãnh thổ] thôi.”

Như vậy cũng tức là...

Bọn họ cuối cùng cũng phải lựa chọn hành động, đoạt lại đất đai.

Nhưng mà... phải tấn công nơi nào...

“.....”

Có lẽ vì đoán được suy nghĩ trong lòng Sora đang im lặng, Shiro cũng chìm vào suy tư.

Steph đeo vòng cổ đi ở phía trước tất nhiên cũng trầm mặc.

... Nhưng ánh mắt chung quanh thật sự khó chịu đựng.

“So, Sora này, ánh, ánh mắt chung quanh rất nhức nhối, ít nhất thì anh cũng nói gì đó đi...”

Nghe Steph than vãn, Sora chung quy cũng cảm thấy sự không thoải mái xung quanh.

“... Hử? Sao ánh mắt mọi người lại kỳ lạ thế nhỉ?”

“Anh bắt tôi ăn mặc thế này, đó là phản ứng đương nhiên chứ còn gì nữa!?”

“Không, không phải vậy... Nói sao nhỉ, dường như trong ánh mắt họ dường có vẻ sợ hãi?”

Quan sát những ánh mắt nhìn vào Steph, Sora có một cảm giác khác thường.

Không sai, đó không phải là ánh mắt cười nhạo một người ăn mặc cosplay đi trên đường...

Nếu thật sự phải nói thì, bọn họ đang nhìn nhóm người Sora với ánh mắt rất quái lạ...

“Quốc vương của Elechia dẫn theo một người ăn mặc giống như tộc người thú (Werebeast), đương nhiên là mọi người sẽ có phản ứng như vậy.”

... Cái gì?

“Chờ đã, cậu vừa nói gì?”

“Quốc vương của Elechia bắt người ta làm chuyện như vậy, bất cứ ai cũng...”

“Không phải! Không phải đoạn đó!”

“Khoan đã! Cậu nói Steph đeo thêm tai và đuôi chó trông giống như... [tộc người thú]...?”

Trong nháy mắt Sora duyệt lại trong đầu tất cả thông tin đã thu thập được từ trước đến giờ.

... Chúng tộc xếp vị trí thứ mười bốn trong [Mười sáu chủng tộc], [Tộc người thú].

Chủng tộc có khu lãnh thổ lớn nhất là [Liên Hiệp Đông Bộ], nước lớn thứ ba trên thế giới.

Thông tin liên quan đến bọn họ rất ít, chỉ biết là họ có tính năng cơ thể và năm giác quan cực kỳ ưu việt, thậm chí sở hữu năng lực cảm giác có thể đọc suy nghĩ, được gọi là giác quan thứ sáu.

“... Steph, tôi yêu cầu cậu nhanh chóng trả lời câu hỏi của tôi.”

“Sao? Cậu, câu hỏi gì?”

“Tộc người thú, có phải bọn họ.... giống như Steph hiện giờ, là các cô gái có tai và đuôi thú không?”

“... Mặc dù không hiểu vì sao anh chỉ nhắc đến các cô gái, nhưng mà...”

Thay vì trả lời là có, nên nói là... Steph đáp.

“Hầu hết phụ nữ của tộc người thú đều có hình dáng như vậy.”

.....

“... Chẳng lẽ lại như thế? Nói cách khác Quốc gia [Liên Hiệp Đông Bộ] này...”

Sora nuốt nước bọt đánh ực một cái, hỏi lại như muốn xác nhận.

“Phụ nữ của bọn họ, có vẻ ngoài gần giống như con gái loài người, nhưng có thêm tai thú (kemonomimi) và đuôi, có nệm thịt (4) và lông mượt, là những thiếu nữ động vật ultimate pretty (5) đúng không? Thế giới này tồn tại một quốc gia giống thiên đường như vậy... ý cậu là thế phải không?”

Tên của vùng đất lý tưởng đó... là [Liên Hiệp Đông Bộ] sao?

“Được! Chính là thiên đường đó! Nó là thiên đường thuộc về tôi! Tôi muốn đi chinh phục các bé kemonomimi! Ngay bây giờ! NOW!”

Sora lấy điện thoại di động ra giống như đang rút gương, khởi động phần mềm lịch làm việc!

Nhập vào mục tiêu mới [Đất nước Kemonomimi. Chinh phục. NOW]. Thấy thế, Steph bèn nói.

“Này, anh đột nhiên nói gì ngớ ngẩn thế! Hiện giờ ngay cả tình hình trong nước cũng còn chưa ổn định!”

Cô cố gắng khuyên can vị [quốc vương điên cuồng] vừa đột ngột tuyên bố muốn khai chiến với nước lớn thứ ba thế giới.

Nhưng Sora lại hoàn toàn không nghe.

“Nào...! Không nói nữa! Có thể lấy được cả quốc thổ lẫn các bé kemonomimi! Cậu lại dám phản đối kế hoạch hoàn mỹ kết hợp chặt chẽ dự vọng cá nhân và lợi ích quốc gia của tôi, ngăn cản con đường xưng bá của tôi, cậu nghĩ cậu là ai chứ!?”

Sora nhìn quanh bốn phía giống như tìm gì đó, đồng thời kêu lớn.

“Liên Hiệp Đông Bộ ở đâu? Ở đó à? Tôi muốn đến thẳng đó, mau gọi xe ngựa tới đây!”

Nhưng Sora đang mắt không chế, lại bị em gái đang nắm tay nhỏ giọng nói một câu.

“... Thông tin...”

“Ư... huh...!”

Kế hoạch hoàn mỹ do cậu tự phong liền dễ dàng sụp đổ tan tành.

... Đúng vậy, đây chính là chuyện vừa rồi bọn họ đang suy nghĩ.

Từ lúc tuyên chiến với thế giới trong nghi thức đăng cơ đến nay đã qua một tháng.

Khi Shiro chỉ ra lý do đến tận hôm nay vẫn chưa thể phát động tấn công, Sora lập tức trầm mặt.

“Argggg... Quả nhiên là nếu không giải quyết vấn đề này thì chúng ta sẽ không biết phải bắt đầu từ đâu...!”

Sora và Shiro lại im lặng, sự im lặng lại bắt đầu.

.....

Mặc dù rất khổ sở mỗi khi Sora lên con làm loạn.

Nhưng đối với Steph thì sự yên lặng này cũng không hề dễ chịu gì.

“A, à, Sora, nói cho tôi biết về ván Blackjack sáng nay, tại sao tôi lại thua...”

không chịu nổi sự lặng lẽ này, Steph cố gắng thay đổi đề tài.

... Nhưng không ai trả lời.

Steph quay đầu nhìn lại.

“... Há?”

Sợi dây vừa rồi còn nằm trong tay Shiro đã rơi trên đất, hai người vốn đứng ở đó đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“... Ờ? Ha, mình... bị bỏ rơi rồi sao?”

Trong tiếng cười khô khốc, một cơn gió heo hút thổi qua.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6: Xếp Đặt Thế Cờ (3)

“... Ngon, quá...”

Từ con đường trung tâm Elechia, xuyên qua mấy ngõ nhỏ đan xen ngoắt ngoéo, tới trước cửa một thư viện.

Tại một quán cà phê trước cửa thư viện, Sora và Shiro đang vừa đọc sách vừa hưởng thụ bánh donut (1) và nước trà.

“Trong hoàn cảnh lương thực thiếu thốn, nhà hàng đã có các ý tưởng sáng tạo để bù đắp lại... Nhưng mà đúng là khó có thể yên tâm được với mức độ dự trữ như hiện nay.”

Họ uống hồng trà pha trong quán cà phê, bánh donut thì mua tại một quầy hàng bày trong quảng trường cách đường trung tâm một đoạn.

Nhưng họ không hề cảm nhận được không khí náo nhiệt đáng ra phải có tại quầy hàng đó.

Sắc mặt của chủ quầy hàng cũng không có chút lạc quan nào.

Đó có thể gọi là hình ảnh phản chiếu tình cảnh của Elechia lúc này.

Theo những tài liệu đang có, nếu đổi thành thế giới trước kia của hai người Sora thì hiện tại đã phát sinh bạo động, cướp bóc ở khắp nơi rồi.

Nhưng, càng đáng lo hơn là...

“Vậy thì, tình hình thế nào, Shiro?”

“... Ừm. Vẫn chưa.... Có, kết quả...”

“Quả nhiên là vậy. Thật là, phải làm thế nào đây? Quốc gia này đúng là có vấn đề.”

“.... Thứ có, vấn đề, là....”

“Thần kinh của hai người áyyyyyyyyyyyyyyyy!”

Một người thét lên thảm thiết, hai vai run run, không ngừng thờ dốc, đó chính là Steph (chó).

“A, Steph. Cậu đi đâu nãy giờ đấy? Bọn tôi tìm cậu mãi!”

“ ‘A’ cái gì, ‘A’ là có ý gì chứ? Không lẽ hai người chỉ đơn thuần quên mất tôi sao!? Bắt tôi đeo vòng cổ, dây thường, ăn mặc như loài chó, tiếp đó vứt bỏ ngoài đường mặc kệ. Kết quả lý do không phải muốn bắt nạt hay trêu chọc gì tôi mà chỉ thuần túy quên mất thôi sao!?”

Steph nước mắt lưng tròng, gào lên.

Cô bám lấy chân Sora, rên rỉ giống như đang cầu khẩn.

“Xin anh! Đây là yêu cầu duy nhất của đời tôi đấy, cho tôi đánh anh một phát đi! Cầu xin anh đấy!!”

“Không, không phải... Shiro bị hương thơm làm cho cho~~áng váng hết cả. Tôi không thể bỏ tay Shiro ra được, cứ nghĩ là Shiro đã cầm chắc đây... đến khi tôi nhận ra thì Steph đã biến mất rồi....”

“.... Steph, xin lỗi nhé.... Ngồi xuống”

Shiro giờ ngón cái, vừa ăn donut vừa ra lệnh cho cô, Sora cũng chêm lời vào:

“Ừm thôi, Shiro cũng không có ác ý gì mà, thứ lỗi cho em ấy nhé.”

“Ra lệnh phải ngồi xuống, tiếp đó còn bắt tôi phải cảm nhận thành ý trong lời [xin lỗi] của hai người, thế này không phải bạo lực thì còn là gì nữa!?”

Bị ra lệnh ngồi xuống như một chú chó, Steph chỉ vào Sora, gào lên:

“Anh phải cho tôi biết lý do tôi thua cuộc!! Nếu không tôi không thể chịu đựng nổi chuyện này!!”

“Hử.... Cậu không yêu cầu xóa bỏ mệnh lệnh mà lại yêu cầu giải thích à?”

..... A?

“.... Steph.... thực, ra là.... thích bị, thế này?”

“Làm, làm gì... Có chuyện đó! Các người coi tôi là đồ ngốc à?”

Thế nhưng, có một thoáng ngáp ngừng trước khi cô phản đối, Sora và Shiro đương nhiên là không bỏ sót điều đó.

“Oaaa! Cứ tưởng loại người đó chỉ có trong eroge thôi chứ...”

Tên đầu sỏ ra lệnh bắt cô phải làm như thế này, bây lại làm ra vẻ sợ hãi, cái lý lẽ kiểu gì đây không biết.

Ngày hôm nay, chính cái ngày này, Steph cực lực nguyên rủa vị Thần duy nhất (TET) đã ngăn cấm tất cả mọi bạo lực.

Bị ánh mắt như muốn giết người của cô nhìn chăm chăm vào mình, Sora thành thực thú nhận:

“Được, được rồi, được rồi, tôi sẽ cho cậu biết mà... Là [Card counting](2).”

Chỉ là miệng đang ăn bánh donut thì vẫn không dừng lại.

“Card... cái gì cơ?”

“Card counting. Nói một cách đơn giản là biểu diễn số hóa các lá bài sau đó tính toán. Ví dụ 2~6 là +1, những quân cấp 10 là -1, còn 7~9 là 0.”

“...? Như thế thì tính ra được cái gì?”

Steph có vẻ vẫn không hiểu gì cả, nhưng Sora đã khẳng định chắc chắn.

“Có thể tính ra được lá bài tiếp theo sẽ là quân gì.”

“... Sao cơ?”

Steph không thể không hoài nghi, cái đó là ma pháp sao? Sora ung dung giải thích.

“Đó là từ những lá bài đã xuất hiện trên bàn, dự đoán những lá còn lại trong bộ, tiếp đó sử dụng số học để tính toán xem lá bài tiếp theo sẽ có xác suất bao nhiêu là loại bài gì. Chỉ cần biết lá tiếp theo là quân gì thì sẽ không thua nữa đúng không?”

“A, ha~...”

Đối với Steph, có lẽ bản thân việc ứng dụng [số học] vào trò chơi đã là chuyện khiến người ta phải kinh ngạc rồi.

Cô thậm chí quên mất rằng mình đã bị đánh bại chính vì điều đó, hiện giờ còn đang trong trạng thái bị ra lệnh phải [ngồi xuống], chỉ cảm thấy vô cùng khâm phục.

Cô vội lấy sổ tay ra, ghi chép lại những gì mình thu nhận được.

..... Đang viết, cô đột nhiên nhận thấy một điều.

“Chờ, chờ một chút!! Vậy không phải là gian lận sao!?”

Nghे cô phát biểu, Sora vô cùng nghiêm túc phản bác lại.

“Nếu như chơi trò chơi một cách thông minh mà bị coi là gian lận thì dự đoán nước tiếp theo của đối thủ trong cờ vua cũng tính là gian lận ư?”

“Cái, cái đó...”

..... Nhưng tại thế giới cũ của Sora thì Card counting cũng bị coi là một loại gian lận.

Sora tuyệt không nhắc tới chuyện này mà nói.

“Nhắc đến chuyện ăn gian, cậu có ý dùng Shuffle tracking (3)thì sao?”

..... Eh.

“Anh, anh phát hiện ra sao!?”

Sora cười khỏ, vẻ mặt như đang nói: Cậu nghĩ là tôi không phát hiện ra được chắc?

“Tôi dùng trò đó với Shiro, bị lật tẩy nhiều lần rồi. Mà cũng nhờ cậu dùng trò ấy mà tôi đếm bài dễ dàng hơn nhiều.”

Kỳ thực trong lòng Sora chỉ muốn thua thôi nên giờ cậu chỉ biết thờ dài, giải thích.

Steph từ tư thế [ngồi xuống] tự động chuyển thành [nằm xuống], gục hẳn ra đất.

.... Gian lận bị nhìn thấu, thậm chí còn bị lợi dụng ngược lại.

Vốn nếu tuân theo [Mười mệnh ước], Sora chỉ cần chỉ ra cách cô gian lận là có thể chiến thắng rồi.

Nhưng cậu lại lợi dụng chính chuyện đó để đánh bại cô, điều này càng khiến Steph nằm dưới đất mà nước mắt đầm đìa.

Thế nhưng trong đầu Steph chợt lóe lên một ý nghĩ.

.... Vậy nếu, là trò chơi thuần túy do may mắn quyết định thì sao?

Như thế không phải sẽ có khả năng chiến thắng sao?

“.... Hừ, hừ hừ hừ.... Sora! Chúng ta đấu lại lần nữa!!”

Ngẩng đầu lên khỏi tư thế [nằm xuống], Steph hô lớn đầy quyết tâm.

Phải nói thế nào nhỉ.... Đau buồn hay thất vọng đây?

“Cậu thật.... Sáng nay còn vừa thua thảm hại cơ mà? Đặt cược là gì nào?”

Bộ dạng thê thảm của cô làm Sora không khỏi thảm đản đo “Có nên từ bỏ trận đấu này không?”

“Cũng giống như sáng nay.... [Sora sẽ trở thành một raijuu].”

“Đồng ý, bắt đầu đi. (Lập tức đáp ứng)”

Nội dung món cược làm lòng thương hại của cậu biến mất trong chớp mắt.

“... Anh, nội dung trò chơi...”

“Shiro!! Chẳng lẽ em nghĩ anh sẽ có xác suất một phần vạn thua Steph sao!? Hả~~~~!?”

“... Anh đang trông đợi... xác suất.... Một phần trăm triệu, một phần ngàn tỷ.”

Quả nhiên là hai anh em, mà không, bất kỳ ai cũng có thể nhận thấy, Shiro đã hoàn toàn nhìn thấu suy nghĩ của Sora.

“... Shiro, cũng, tham gia.... tiếp nhận, khiêu chiến... với danh nghĩa 『 』.”

..... Điều này có nghĩ là, đối thủ của Steph không phải một trong.

Mà chính là [game thủ mạnh nhất của chủng tộc loài người] hàng thật giả đúng.

Có điều Steph không thấy có vấn đề gì.

Nếu thuận tủy so may mắn thì không liên quan gì đến thực lực cả.

Bởi vì khả năng chiến thắng luôn là 5:5!

“.... Nếu, Steph thua... phải nghe, một.... mệnh lệnh, của Shiro.”

Có lẽ là Steph không nhận thấy.

Không nhận thấy từ trong đôi mắt giống như không chút cảm xúc của một phần [game thủ mạnh nhất của chủng tộc loài người].

Một ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực.

“Ha ha, không thành vấn đề. Vậy thì, chúng ta bắt đầu thôi, nội dung trò chơi là...!!”

Steph vụt chỉ vào ngã rẽ phía cuối con đường.

“Chúng ta đoán xem... Người sẽ xuất hiện tại ngã rẽ kia là nam hay nữ!”

Lắng nghe nội dung trò chơi này, Shiro suy nghĩ một thoáng rồi đáp.

“... Đoán mười lần, người nào, đúng nhiều hơn.... sẽ giành... chiến thắng.”

“Rất hợp ý tôi! [Acciente]!”

Thấy dáng vẻ đầy quyết tâm chiến đấu của Steph, Sora lại chỉ thờ dài ngao ngán, nhìn cô với ánh mắt thương cảm.

.....

“Tại, tại sao..... Tại sao, tại sao lại thế~~~~!?”

Kết quả là.... [9 : 1].

Không cần nói cũng biết là Steph thảm bại.

“Không, không thể nào! Chỉ so may mắn mà có thể thắng tới 90%, rút cuộc thì hai người đã làm gì!?”

Thực lòng muốn thua cho cô, Sora buồn bã giải thích như muốn trút bỏ sự tiếc nuối trong lòng.

“.... Cậu nghĩ những người đi qua ngã rẽ này đều chỉ dạo chơi không mục đích gì sao?”

“.... Eh?”

“Khi uống trà ở đây, tôi đã quan sát số lượng và mật độ người đi qua con đường này trong thời gian dài. Trong lúc đó Shiro so sánh kết quả quan sát của tôi, kết hợp thêm với tỷ lệ nam nữ tại các điểm tập trung đông người ở khu vực này theo thời gian, tỷ lệ việc làm, nghề nghiệp, vân vân.... Từ mục đích của những người đi qua chỗ này, tính toán ra tỷ lệ nam nữ.”

“... Chiến thắng.”

.... Chỉ dựa vào thông tin trong trí nhớ cùng tính nhẩm đã có thể làm được hết những việc đó, Shiro ra dấu thắng lợi.

Nhìn Shiro ra dấu tay, Steph cuối cùng cũng cảm nhận được khí thế đối địch.... Chỉ có điều...

“Hai, hai, hai người không thấy thế là quá trẻ con sao!?”

Chỉ là suy đoán giới tính người đi qua ngã rẽ đó thôi, hai anh em này không ngờ lại nghiêm túc đến như vậy!

..... Thế nhưng, khi liên quan đến trò chơi, đối với Sora và Shiro mà nói, câu hỏi đó căn bản là một câu hỏi ngu ngốc.

Nếu hỏi họ [nghiêm túc đến mức nào].

Thì đáp án chỉ có một.... [nghiêm túc hết mức không thể nghiêm túc hơn].

“.... Như vậy, thì...”

Đã giành được chiến thắng, theo như giao ước, Shiro đưa ra yêu cầu.

“Steph... còi, quần lót... tịch thu...”

“.... Hả!?”

“Cái, cái gì!?”

Thế nhưng món cược này đã thè trước Minh ước rồi.

“Yaaa~..... Khoan, khoan đã, làm ơn đổi yêu cầu khác đi!”

Điều thứ sáu trong [Mười minh ước], món cược đã “Thè trên minh ước” phải được tuân thủ tuyệt đối.

Minh ước là tuyệt đối.... Không một ai có thể chống lại sức cưỡng chế của nó.

Steph vừa còi quần lót vừa lên tiếng phản đối.

Nhưng Shiro hoàn toàn không để ý, thản nhiên nhận lấy quần lót của cô.

Kết quả....

Steph ngồi xổm bốn chi chạm đất, dáng vẻ như một chú chó, mặt mũi đỏ bừng, không mặc quần lót.

Nhưng người cảm thấy hốt hoảng lại là Sora.

“Này, này em gái! Làm vậy có vẻ không được ổn lắm!?”

“...Shiro.... mười một, tuổi... vẫn còn, trẻ con... không hiểu, được....”

Nói đoạn còn đội quần lót của Steph lên đầu.

Cô bé mặt không cảm xúc, ngón trỏ đặt hờ bên mép, nghiêng đầu ra vẻ không hiểu gì cả.

“Cái gì... Bây giờ em lại chơi trò trẻ con ngậy thơ!? Thời điểm không phải quá trùng hợp đấy chứ!”

Khi họ đang cãi cọ thì ở xung quanh, ánh mắt người đi đường dần dần bị cô bé đội quần lót lên đầu thu hút.

Hệ quả tất yếu là việc Steph không mặc quần lót cũng lộ ra trước mắt công chúng...

Thật, thật đáng sợ. Thật là một cô bé đáng sợ.... Shiro!

Có điều, Sora cũng cảm thấy thái độ của Shiro có gì đó không được bình thường, lên tiếng hỏi.

“Này, Shiro, tại, tại sao hôm nay em lại xuống tay không nương tình thế? Cảm thấy có gì không thoải mái à?”

“... Không, có...”

Thế nhưng kỳ thực, chính vì Sora hỏi như vậy mới là nguyên nhân khiến tâm trạng Shiro không được tốt.

Shiro khép hờ mắt, trả lời nhạt nhẽo.

Đối với việc Sora ra lệnh cho mình [phải lòng cậu ta], sự phản kháng của Steph không phải là [hủy bỏ mệnh lệnh] mà lại yêu cầu Sora [trở thành một người gương mẫu].

..... Ý nghĩa của việc này chỉ cần nghĩ qua là có thể biết được.

“.... Hừ...”

Shiro buồn bực thở dài một tiếng. Có vẻ như chỉ có cô bé mười một tuổi này là người duy nhất nhận ra điều đó.

... Mặt khác.

Steph bị bắt ăn mặc như một chú chó, thậm chí cả quần lót cũng bị công khai đoạt mất trước mặt mọi người.

“Ha, ha ha... Không sao cả... Từ ngày lần đầu tiên thua Sora, tôi đã không còn giữ được sự trong trắng nữa rồi...”

Cha ơi, mẹ ơi, ông nội ơi...

Stephanie đã bị vấy bẩn rồi.

Nhìn Steph đang ngồi cười a a ngớ ngẩn, cơ mặt Sora khẽ giật giật, nói.

“Này, này em gái, thế này thật sự khiến người ta có cảm giác tội lỗi đấy.... Bây giờ chỉ nhìn thôi anh cũng thấy bối rối rồi.”

“...Không, sao đâu...”

Chẳng rõ là có thật sự không sao hay không, chỉ biết rằng Shiro đội quần lót trên đầu trả lời như vậy.

Thế nhưng, Steph đang ngồi thụp dưới đất, tay giữ chặt váy, nước mắt đầm đìa bỗng vụt nhận ra một chuyện.

Kỳ lạ.... Trên thế giới này không thể không có trò chơi hoàn toàn do may mắn quyết định.

(Đúng rồi, trong ván đấu vừa rồi.... Tuy chỉ có một lần, nhưng hai người Sora cũng đã đoán nhầm cơ mà!”

Cũng có nghĩa là.... Dự đoán chung quy cũng chỉ là dự đoán mà thôi.

Chính vì có khả năng sai lầm nên Shiro mới yêu cầu [đoán mười lần].

Vậy thì.....!!

“So, So, Sora! Đấu, đấu, đấu lại, đấu lại lần nữa!!”

Có lẽ là vì không có quần lót nên không thể đứng dậy, Steph lấp bấp yêu cầu.

“Được, thì cũng được thôi... Nhưng cậu thật sự không sao chứ?”

Steph đã bị ra lệnh giả làm chó, cả quần lót cũng bị lấy đi mất rồi.

Trong tình huống như thế này, nếu tiếp tục [giả tăng tiền cược] không phải sẽ hoàn toàn biến thành R-18 sao?

Nhưng Steph lại kiên quyết đáp.

“Không sao cả!! Để lật tẩy thủ đoạn của hai người, thất bại tạm thời chỉ là cái giá quá rẻ!!”

... Thế mà cứ hỏi tại sao.

Hôm nay cuối cùng cũng đã thấy được một phần nguyên nhân tại sao Elechia lại bị ép tới tình cảnh tuyệt vọng như hiện tại.

“.... Vậy, vậy à? Thế thì đặt cược tương tự, lần này sẽ chơi trò gì?”

“Đoán xem sau bao nhiêu lâu nữa thì con chim kia sẽ bay lên, ai đoán gần chính xác hơn thì chiến thắng.... Lần này một ván định thắng thua!!

Nhìn sang hướng Steph chỉ.

“Gù gù...”

Trên nóc nhà có một con chim màu trắng đang đậu, đó là một con bồ câu.

(『 』 không bao giờ chấp nhận thất bại, lần này một ván phân thắng thua.... Bọn họ sẽ đối phó thế nào đây?)

Sợ là sẽ không tiếp nhận trận đấu này.

Có điều vậy cũng không vấn đề gì, chỉ cần qua đó nắm được sơ hở của hai người này...!

Steph nghĩ như vậy, nhưng khiến cô bất ngờ là Sora lại dễ dàng gật đầu.

“Được thôi. Nhường cậu đoán trước đây. [Acciente]..... Rồi, bao nhiêu lâu vậy?”

“Hà, a, [Acciente]... Vậy, vậy tôi đoán... Ba mươi giây!”

Ngoài dự tính của cô, Sora không ngờ lại đồng ý. Tuy việc đó khiến Steph thoáng cảm thấy bối rối, nhưng mà....

.... Con bồ câu đó không có vẻ là sẽ đậu nguyên tại chỗ quá một phút.

Vậy không cần biết nó bay sớm hay muộn, số dễ gần với giá trị xuất hiện nhất là số ở giữa.

Steph vắt óc nghĩ ra đáp án này.

Nhưng Sora lại như chẳng thèm nghe cô nói, chỉ nghịch nghịch viên đá trong tay, nói.

“Vậy tôi đoán nhé... Ba giây.”

Nói dứt lời, Sora vung tay ném viên đá đi.

“.... Cái gì!?”

Cậu ném mạnh viên đá về chỗ con chim

Con bỏ câu giật mình... vỗ cánh bay đi mất.

“.... Xong... Anh, chiến thắng.”

Shiro đầu đội quần lót, tuyên bố thắng lợi, ánh mắt thậm chí không rời khỏi cuốn sách đang cầm.

Steph vội vội vàng vàng phản đối.

“Khoan, khoan đã!! Làm vậy không phải là gian lận sao!?”

Thế nhưng Sora trả lời như một chuyện rất tự nhiên.

“Cậu đâu đó đặt luật không được dùng phương pháp trực tiếp làm con chim bay đi?”

“Sao....”

“Nếu quy tắc trong trò chơi không được xác định chặt chẽ thì sẽ phát sinh chuyện như vừa rồi.”

Thật, thật trẻ con... Dù có nói thế nào đi nữa thì hai anh em này cũng quá trẻ con rồi!

Nhưng Sora ngồi lại xuống ghế, bắt đầu đọc sách, cực kỳ nghiêm túc nói.

“.... Trong thế giới này không tồn tại may mắn.”

“.... A?”

..... Không tồn tại may mắn?

Nghe nhận định quá mức hoang đường này, Steph không khỏi nhú mày.

“Quy tắc, tiền đề, vật cược, trạng thái tâm lý, điểm năng lực, thời điểm, trạng thái thân thể.... Vô số [biến số không nhìn thấy] đó khiến cho thắng thua của một trò chơi đã được xác định từ trước khi bắt đầu rồi, không có gì là ngẫu nhiên cả.”

Cái gọi là ngẫu nhiên....

Chẳng qua chỉ là biệt danh của kết quả [tất nhiên] không dự đoán trước được do các biến số không nhìn thấy đem lại mà thôi.

“Nói ví dụ thế này nhé... Cậu thử tưởng tượng một lá bài tây đi.”

Sora chăm chú đọc sách, miệng vẫn giải thích lưu loát.

“Vậy xác suất lá bài đó là quân [Át Bích] là bao nhiêu?”

“.... Ừm, bài tây có 52 lá cho nên là 1 phần 52.... có phải không?”

“Trong tình huống thông thường thì đúng là vậy. Nhưng nếu là một bộ bài hoàn toàn mới vừa mới lấy ra khỏi hộp, lá bài ở dưới cùng thì sao?”

“.... Eh?”

“Ở một mức độ nào đó, thứ tự sắp xếp ban đầu của một bộ bài tây mới là cố định. Cũng có nghĩa là, nếu không tính lá Joker, lấy bộ bài ra khỏi hộp, duy trì trạng thái đặt úp, rút lá đầu tiên ở mặt dưới ra thì lá bài đó [chắc chắn] sẽ là Át Bích.”

“A? Nhưng, nhưng mà...”

Nhưng mà.... Steph đang muốn phản bác.

“Đúng vậy. Tôi không hề nói là bộ bài hoàn toàn mới lấy ra từ trong hộp..... Cũng tức là cậu không hề biết, đúng không?

Thế nhưng đó lại chính là trọng điểm, Sora tiếp tục nói.

“Chính là điểm đó, chỉ cần biết rồi thì [1.92%] sẽ biến thành [100%]. Cho nên người không biết chỉ có thể oán thán may mắn quá tệ, người biết thì tất nhiên sẽ không ngừng giành chiến thắng.”

Tiếp đó, Sora khẽ thở dài.

“Đã hiểu chưa? Đó chính là bí quyết để giành chiến thắng trong trò chơi, cũng là lý do cậu chơi BlackJack thua tôi. Luôn tiện, đó cũng là lý do chủng tộc loài người liên tục thảm bại....”

Và rồi...

Sora đẩy về khỗ sở, tặc lưỡi nói.

“.... Đồng thời đó cũng là lý do chúng tôi [bị chiếu tướng].”

.... [Bị chiếu tướng]?

“Trong một tháng vừa qua, chúng tôi đã lục khắp sách vở của đất nước này nhưng mà.... Thông tin về các chủng tộc khác, cũng tức là về các quốc gia khác thật sự quá ít, căn bản không thể tìm được sơ hở nào. Thật đúng là, đất nước này nhìn đâu cũng có vấn đề...”

“Ồ, chuyện đó... Anh nói vậy là có ý gì?”

“... Ý gì là sao? Chẳng lẽ cậu nghĩ suốt một tháng chúng tôi ở trong phòng chỉ để chơi trò chơi thôi sao?”

“Tôi hoàn toàn nghĩ như vậy, có gì phải nghi ngờ sao?”

Đúng như Steph nói, ngữ điệu của cô hoàn toàn không chút do dự.

Thôi bỏ đi, cũng chẳng liên quan. Sora khẽ phát tay, tiếp tục nói.

“Lấy ví dụ, bọn tôi muốn tấn công vương quốc Kemonomimi.... Đỉnh chính lại, là Liên Hiệp Đông Bộ.”

Có vẻ Sora vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

“Nhưng chúng ta chỉ có thông tin rất hạn chế về tộc Werebeast, chỉ biết bọn họ có thể sử dụng giác quan thứ sáu.”

“Đúng, đúng thế... Nghe nói họ có thể đọc được suy nghĩ người khác.”

“Nếu họ có thể đọc được suy nghĩ thì hư trương thanh thế coi như vô dụng, cũng không thể sử dụng tâm lý chiến với họ.”

Trong [Mười sáu chủng tộc], Imanity đứng hàng thứ mười sáu, vừa không có năng lực đặc thù, lại vừa không biết ma pháp.

Cũng có nghĩa là, nếu muốn giành chiến thắng trong trò chơi với các chủng tộc có thể sử dụng [siêu năng lực khác].....

“Ít nhất phải nắm được [thông tin về đối thủ], nếu không căn bản không cách nào thi đấu.”

Thế nhưng.... Tin tức mà chủng tộc loài người có được về các chủng tộc khác thật sự quá ít ỏi.

Đương nhiên, bị người khác biết được thông tin về mình sẽ rất bất lợi nên hẳn là các chủng tộc đều luôn cố gắng che giấu chúng.

Nhưng cho dù như vậy cũng là quá thiếu hụt.

Đó chính là lý do hai người Sora cảm thấy không hài lòng với những tài liệu trong thư viện.

Không biết gì về nội dung các trò chơi của đối phương, năng lực của họ là gì cũng không biết nốt.

Nhưng bên nhận khiêu chiến lại hoàn toàn nắm được hết các đặc tính của phe mình.... Cũng tức là....

Ở trạng thái ban đầu, những [biến số không nhìn thấy] mà hai bên thấy được... là hoàn toàn khác nhau.

Chưa nắm được đủ thông tin mà đã mạo hiểm khiêu chiến thì kết quả chỉ có [thất bại].

Cũng hoàn toàn giống lý do Steph thua Sora... chắc chắn sẽ thất bại.

“Do đó chúng tôi biết phải tấn công như thế nào đây? Không thể tìm được bất kỳ một sơ hở nào cả, cứ thế qua đi mất một tháng.”

Sora nói, cúi kính gập sách lại.

“Nhưng, nhưng mà...”

Nhưng dù như thế, ông nội vẫn lựa chọn tấn công. Lời Sora nói chẳng khác nào hoàn toàn sỗ toét hết những việc làm của ông nội, khiến Steph không thể không phản bác, cô khổ sở nói.

“Cho, cho dù như vậy, không lựa chọn hành động tình huống cũng sẽ không thay đổi!”

Thế nhưng...

“Tôi nói rồi... Sai một bước là thua cả ván cờ.”

Lời Sora hời hợt nói ra, lại mang áp lực nặng nề đủ khiến Steph phải quỳ phục dưới đất.

“.... Đừng quên rằng.... Chúng tộc loài người đã bị ép tới mức độ này rồi.”

.... Trong thoáng chốc.

Thật sự chỉ trong một thoáng chốc.

Sắc mặt Sora lộ ra vẻ “nôn nóng”, làm Steph cảm thấy như đông cứng lại

Do ngày thường họ gần như không hề có biểu hiện khác lạ nào nên người xung quanh dễ dàng quên mất rằng...

Mạng sống của ba triệu Imanity đang đè nặng lên đôi vai mỏng manh của hai anh em.

Tuy chỉ gián tiếp chiến thắng tộc Elf, nhưng không nghi ngờ gì, hai người chính là game thủ mạnh nhất của chủng tộc loài người.

Mà nay hai người vậy mà lại nhắc đến việc.... [bị chiếu tướng].

Đủ thấy chuyện này nghiêm trọng đến mức nào.

Steph chung quy cũng hiểu được một chút, cảm nhận được một chút áp lực nặng nề đủ khiến người ta ngã gục đó.

.... Chỉ cần đi sai một bước, mấy triệu sinh mạng sẽ phải hi sinh.

Nếu mình phải gánh vác áp lực nặng nề như vậy.... Chỉ thoáng nghĩ qua thôi Steph đã cảm thấy nghẹt thở. Nhìn sang phía Sora đang vờn vai vắn lưng.

“.... Hướng đột phá duy nhất có thể tìm ra được thì lại không có [chìa khóa], thật là, chẳng biết phải làm sao nữa.”

Và phải gánh vác áp lực nặng nề như thế mà vẫn điềm nhiên như không, rút cuộc thì thần kinh của Sora làm bằng cái gì vậy?

Steph bất giác cảm thấy rung mình...

.... Đột nhiên.

Bóng đen đột ngột lan tràn, giống như đêm tối vừa phủ xuống nơi đây.

“... Sao thế này? Sao tự nhiên lại biến thành ban đêm...”

Sora ngược lên nhìn, rồi không khỏi kinh ngạc tròn tròn mắt.

Ngay cả đôi mắt khép hờ của Shiro cũng mở lớn, bánh donut đang ngậm trong miệng bất giác rơi xuống đất.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, bầu trời xanh lúc trước đã biến mất.

Thay vào đó là.... Một khối đá cực lớn, giống như vừa đào ra từ trong lòng đất, bay lơ lửng trên không.

“Cái, cái gì vậy....?”

..... Thật choáng ngợp, hóa ra Laputa (4) thật sự tồn tại.

Trong đầu Sora không khỏi thoáng qua một ý nghĩ như vậy.

Một hòn đảo khổng lồ bay lơ lửng giữa không trung, đường kính có lẽ còn lớn hơn trong anime.

.... Nói mới nhớ.

Khi mới tới thế giới này, hai người cũng từng thấy ở đường chân trời có một hòn đảo bay trên không trung..

... Hóa ra là như vậy, có vẻ đây là một hình ảnh quen thuộc tại thế giới này.

Chỉ có Sora và Shiro là cảm thấy kinh ngạc còn người đi đường thì chẳng có ai buồn để ý tới.

“.... Thế giới này đúng là không gì không có.... Tình huống này thì lại phải gọi là [tiên tiến quá mức] rồi....”

Thấy hai người Sora ngây ngốc ngẩng đầu nhìn trời, Steph có vẻ cuối cùng cũng hiểu ra.

“.... À, đây là lần đầu tiên Sora trông thấy thứ đó phải không?”

Đoạn cô cũng ngước nhìn theo ánh mắt họ.

“Đó là [Avand Haze].... một loài Phantasma.”

Nghe cô giải thích, Sora cẩn thận nhìn kỹ.

Hóa ra trên hòn đảo trông giống như một khối đá lớn đó, phía trên còn có thứ nhìn như là vây cá.

Nếu gọi nó là một con cá voi khổng lồ thì.... có vẻ... cũng không phải là không có khả năng

Sora bất giác buột miệng hỏi.

“.... Chẳng lẽ tại thế giới này không cấm xâm phạm quyền được chiếu sáng hay quyền không phận sao.... A, tộc [Phantasma]?”

“Đúng thế. Chúng tộc đứng ‘thứ hai’ trong [Mười sáu chủng tộc]. Đó chính là một trong số họ.”

.... [Mười sáu chủng tộc] .

Đó là mười sáu loại sinh vật có trí tuệ mà Thần quy định phải tuân thủ [Mười minh ước].

Nhưng Sora chỉ lên không trung.... Không, chỉ vào Laputa (tạm gọi), gào lên.

“Cái thứ ấy mà cũng là dạng sống có trí tuệ!? Làm sao mà chơi được trò chơi với nó... Không, ngay việc giao tiếp được với nó đã là vấn đề rồi!? Nếu nói [Laputa có tồn tại] thì cũng được, còn nói [Laputa biết nói chuyện] thì chắc đến cả Pazu cũng phải nhìn bố cậu ta với ánh mắt thương tiếc mất.”

“.... Mặc dù không biết nửa phần cuối anh muốn nói cái gì nhưng mà, chuyện đó là không thể.”

Steph trả lời dứt khoát.

“Bởi vì chưa cần nói đến nó, ngay cả tộc Flügel sống trên đó thôi loài người cũng đã không có cơ hội nào để chiến thắng rồi!”

“Tộc Flügel..... À à, [Thành phố trên không], Thì ra là nó à?”

Sora một lần nữa ngẩng đầu nhìn Laputa bay qua trên đầu.

Đưa mắt tiến loài Phantasma [Avand Haze] rời đi.

Mặc dù vừa nảy quên mất vì quá kinh ngạc, nhưng bây giờ cậu đã nhớ lại nội dung những gì đọc được trong sách.

.... Chủng tộc xếp vị trí thứ sáu trong [Mười sáu chủng tộc]..... [Tộc Flügel].

Là chủng tộc chiến đấu do các vị thần sáng tạo ra trong cuộc đại chiến cổ xưa, là đội quân tiên phong để tiêu diệt thần linh.

Sau khi [Mười minh ước] được thành lập, về cơ bản năng lực chiến đấu của họ đã bị phong ấn.

Nhưng họ có sinh mệnh gần như vĩnh hằng, độ thích ứng với ma pháp cực cao, dùng thành phố trên không làm lãnh thổ duy nhất.

Vì thế họ không bao giờ tham gia vào các cuộc [đánh cuộc tranh đoạt quốc gia] sử dụng đường biên giới làm vật đặt cược, chỉ là do có ham muốn với tri thức cực kỳ mãnh liệt mà họ luôn tìm cách thu thập tri thức, cũng tức là sách vở tài liệu, từ các chủng tộc khác, cho nên có rất nhiều cá thể của chủng tộc này dùng danh nghĩa cá nhân để tham gia trò chơi.

Đối với Imanity đã còn lại rất ít thứ có thể đặt cược mà nói.

Bọn họ là một trong những đối tượng hiểm hoi mà hai người Sora có thể sử dụng [tri thức từ thế giới khác] mà bản thân đang nắm giữ làm mồi nhử.

Cũng là chủng tộc mà Sora để mắt tới đầu tiên sau khi đến thế giới này.

.... Nhưng dù như thế.

“.... Quả nhiên là lôi kéo tộc Flügel mới là thượng sách, nhưng lại không có cách nào liên hệ được với họ.”

Để có thể chiếm được các bé kemonomini.... Đỉnh chính lại, để có thể đối đầu được với đất nước đó, hai người Sora nhất định phải có được thông tin... cũng tức là [tri thức của tộc Flügel].

Thứ nhưng, loài người của thế giới này lại không có kỹ thuật hàng không.

Đã không có kỹ thuật có thể tiến vào [Avand Haze], lại càng không có cách nào liên lạc với họ.

Mà nói tiếp, cách công khai [tri thức từ thế giới khác] của hai người Sora để dẫn dụ họ tới cũng là NG.

Bây giờ vẫn chưa phải là lúc để tiết lộ... Lá bài tẩy duy nhất của chủng tộc loài người, cũng là của hai người Sora.

Nhìn Sora khổ sở suy nghĩ, Steph “ồ” lên ngạc nhiên.

“Nếu hai người muốn tìm tộc Flügel thì ở ngay gần đây có một người mà?”

.....

“..... Cậu nói cái gì?”

“Nói đang ở lại cũng không chính xác lắm, thực tế là.... Chiếm cứ chỗ đó không chịu đi thì đúng hơn.”

Khoan, chờ một chút, Sora kêu lên.

“Chúng tôi tìm hết trong sách vở tài liệu tại các thư viện trong lâu đài, trong thành phố đều không thấy có tin tức như thế!?”

“Tất nhiên rồi, bởi vì người tộc Flügel đó đã lấy hết tất cả các sách vở mà mình thích đi khỏi Elechia rồi.”

.... Sora lập tức cảm thấy có chút choáng váng.

Có lẽ cũng mang tâm trạng tương tự, em gái hai mắt nửa khép nửa mở đỡ lấy cậu.

Sora gắng gượng giữ cho mình tỉnh táo, hỏi thúc Steph kể tiếp.

“.... Kể, kể lại chi tiết, cho tôi nghe.”

“À thì... Năm năm trước, tại thư viện lớn nhất đất nước [Đại thư viện quốc lập Elechia], xuất hiện một người tộc Flügel, người đó thắng hết tất cả sách vở cất giữ cùng với thư viện.... Tất cả là vậy.”

.... Hóa~ ra là thế ♪

Cho nên thông tin trong Elechia mới thiếu hụt như vậy, chẳng~ trách ♥

“Các người lại dám đưa cả tri thức ra làm vật đặt cược, đầu óc các người có vấn đề hết rồi sao!? Đó là vũ khí duy nhất của các người cơ mà!?”

Nếu không có tri thức.... cũng tức là [thông tin], thì không thể nào đối kháng được với các quốc gia khác.

Mà lấy thứ đó ra làm vật đặt cược, nếu mình họa bằng chiến tranh thì chẳng khác nào tự vứt kiếm và khiên của mình đi.

Nói ngắn gọn một chút thì, [Chỉ có kẻ ngu mới làm như vậy].

Ngay cả người qua đường cũng bị tiếng hét của Sora làm giật mình, dừng lại, đối tượng bị cậu gào thét, Steph thì lấp ba lấp bấp nói.

“Đó đó, đó là do ông nội đặt cược... Nhất, nhất định là có suy tính sâu xa nào đấy...”

Nhưng Sora không thèm nghe giải thích.

“[Vật đặt cược ngang bằng] là cái gì~ !?”

“Chuyện chuyện, chuyện đó chuyện đó, tôi nghe nói là, nếu chiến thắng thì [Người tộc Flügel đó sẽ trở thành đồng minh].”

.... Thì ra là vậy. Cố gắng lôi kéo chủng tộc có nhiều tri thức hơn loài người.

Đó cũng là chuyện hai người Sora chuẩn bị làm, đồng thời cũng là một điều kiện không tệ.

Đúng thế, điều kiện không tệ, cái tệ là....

“Và kết quả là thua cuộc, tri thức bị đoạt đi hết phải khônggggggg~ !?”

Sora vỗ đầu bứt tai, tiếp đó chỉ vào Steph, gào lên.

“Các người rút cuộc là làm thế nào mà để người ta cướp sạch hết tất cả tri thức đi vậy!! Chẳng lẽ không lưu lại bản sao nào hết!?”

“.... Cái, cái đó, thì là... Do vấn đề ngân sách...”

“Ngân sách!? Ngân sách thì liên quan gì ở đây~~~~!!”

Thấy Sora không hiểu, Shiro đầu vẫn đang đội quần lót, nói.

“... Anh... kỹ thuật, làm giấy.... và.... tỉ lệ, biết chữ.... của Elechia.”

“.... A, ơ, là, là vậy.”

Người sinh tại Nhật bản thời hiện tại có lẽ sẽ không tin nhưng tỷ lệ biết chữ của Châu Âu thế kỷ mười lăm... nghe nói còn chưa tới 10%.

Theo những số liệu hai người Sora nắm được, tỷ lệ tại Elechia đại khái cũng chỉ ở mức đó.

Cộng thêm chưa có kỹ thuật sản xuất giấy hàng loạt, muốn chế tác bản sao chép tay cần có ngân sách rất lớn....

“.... Steph, đến tối tôi sẽ phiên dịch tài liệu ra ngôn ngữ loài người cho cậu, tiến hành ở mức độ ưu tiên cao nhất.”

Sora thờ dài sụt sọt, đứng dậy. Steph hỏi.

“Đã rõ... Đó là tài liệu gì vậy?”

“Là sơ đồ thiết kế [sản xuất giấy hàng loạt] và [in chữ khắc]...”

Nhưng Shiro, hai mắt khép hờ, đầu đội quần lót, lên tiếng chỉ trích.

“... Anh... lại, dùng cheat.”

“Xin lỗi Shiro, nhưng mà không có những thứ đó mới thật sự là quái lạ.”

Nhập kế hoạch mới vào điện thoại di động, Sora thờ dài u ám.

Hóa ra là vậy, Steph có được kho sách cá nhân phong phú như vậy, hóa ra đã thật sự được giáo dục hoàn thiện... Nhưng mà.

Tại thế giới tất cả mọi chuyện đều được quyết định bằng trò chơi này...

“Không biết đọc biết viết thì làm sao chơi trò chơi với người khác được, loài người thật sự muốn thắng sao?”

“Thông thạo ngôn ngữ sáu nước và mười tám nước như các người mới là khác thường!”

“Ăn nói vớ vẩn! Muốn chơi game với người nước ngoài, ngôn ngữ của sáu nước là yêu cầu bắt buộc tối thiểu!”

Sora thờ hồng hộc, gào lên tất cả những điều mình nghĩ như muốn trút hết bực dọc.

“... Thôi vậy, bỏ đi. Steph.”

“Vâng, vâng?”

“Tôi nhớ trong sách có ghi lại rằng, theo truyền thống tộc Flügel chỉ chơi một loại trò chơi thôi có phải không?”

Đúng vậy, nếu nói về tộc Flügel thì... Nội dung trò chơi đã được biết trước.

Nên Sora hỏi câu này chỉ là muốn xác nhận lại một lần nữa mà thôi, Steph cũng gật đầu.

“Vậy là cuối cùng cũng đã xác định mục tiêu tiếp theo rồi.”

Sora di động ngón tay, nhập hành trình vào lịch làm việc.

“Không phải chần chừ gì nữa, nếu bây giờ xuất phát luôn thì sẽ có thể về trước khi trời tối. Steph, chuẩn bị xe ngựa.”

“A, vâng?”

Nói dứt lời, Sora một lần nữa xác nhận lại mục tiêu đã ghi vào điện thoại di động.

..... [Đoạt lại tri thức của chủng tộc loài người].

“... Ừm, chuyện này chắc cũng sẽ làm được, bổ sung thêm vào đi.”

Sora lẩm bẩm, nhập tiếp dữ liệu vào điện thoại.

“Nào... [Đoạt lấy một người tộc Flügel].... Vậy chắc là ổn rồi.”

... Vừa rồi Steph đã nói.

Đó là chủng tộc mà loài người [không có cơ hội chiến thắng].

Là chủng tộc đứng hàng thứ sáu.... Chủng tộc có thể giết chết thần linh.

Vậy mà Sora lại tùy tiện nói [Đoạt lấy một người].

Steph ngây ngốc nhìn theo, bóng Sora nắm tay Shiro bắt đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Nước Khai Cuộc - Unexpected Move

Ngồi lắc lư nghiêng ngả trong xe ngựa khoảng một tiếng đồng hồ.

Tới một khu phố cách trung tâm Elechia một đoạn, xuyên qua những căn nhà giống như trường học và ký túc xá.

Nơi đây chính là [Đại thư viện quốc lập Elechia].

Xuống xe ngựa, Sora ngẩng đầu nhìn quanh, buột miệng cảm thán.

“.... Lớn quá...”

Ấn tượng đầu tiên là liên tưởng đến Thư viện Quốc hội Mỹ (1) đặt tại Washington D.C.

Bề ngoài của nó hoàn toàn không hề thua kém thư viện lớn nhất, lưu giữ tới hơn 100 triệu cuốn sách và bản thảo, tại thế giới cũ của hai người Sora.

Phong cách sang trọng và trang nhã đủ sánh ngang với lâu đài hoàng gia Elechia.

Thư viện hào hoa đó khiến người ta không thể không đánh giá lại chủng tộc loài người của thế giới này.

Một thư viện tuyệt vời, nhưng mà...

“... Lại dễ dàng... để người ta, đoạt đi mất...”

“Ư, ư ư...”

Shiro, đầu đội quần lót, lên tiếng.

Steph (chó, không mặc quần lót) chỉ biết cúi đầu bất lực.

“Không, không nhắc tới vấn đề đó nữa! Tôi có chuyện muốn hỏi!”

Không biết có phải là muốn ít nhất cũng có cảm giác thắng lợi trước hai người Sora một lần hay không, Steph nói về nghiêm trọng.

“Được thôi, có vấn đề gì nào, Steph-san?”

“Không phải vừa rồi đã nói, khiêu chiến với chủng tộc chưa hiểu rõ được là rất nguy hiểm sao? Đối phương là tộc thiên dực đứng hàng thứ sáu đấy, chúng ta không có chút chuẩn bị nào đã đi chiến đấu với loại quái vật như vậy đâu phải là một ý kiến hay!?”

.... Chắc bạn nghĩ, nghi ngờ như vậy là rất bình thường đúng không?

Nhưng Sora vẫn phải nói, quả đúng là Steph.

“... Không vấn đề gì.”

“.... Hả? Tại, tại sao thế?”

“Thế nào nhĩ.... Bởi vì muốn thắng khi chơi nói từ căn bản không liên quan gì đến khối lượng tri thức cả.”

“Eh?”

“Được rồi mà, đi thôi.”

Ba người mở cánh cửa khổng lồ, tiến vào bên trong thư viện.

Không gian bên trong, không chỉ có tường vách mà ngay cả trần nhà cũng chứa đầy những giá sách phản trọng lực.

Vô số đốm sáng mờ ảo cùng những giá sách cao tới mấy chục mét trôi lơ lửng giữa không trung, tạo nên một khung cảnh giống như mê cung, tràn ngập phong cách huyền ảo.

“Tuyệt vời.... Xin lỗi, tôi thật sự phải suy nghĩ lại, con người của thế giới này thật là tài giỏi.”

“... Ừm...”

Chỉ nghĩ tới số lượng sách vô lưu trữ ở nơi này thôi, Sora đã cảm thấy choáng váng, ngay cả Shiro cũng vô cùng chấn động.

Sưu tập khối lượng sách vô nhiều như thế này chắc chắn không phải là việc dễ dàng.

Cho dù tại thế giới cũ thì có lẽ cũng không nhiều thư viện lưu trữ được nhiều sách như thế này.

Nhưng Steph lại trả lời giống như đang xin lỗi.

“Cái này.... Rất đáng tiếc là, số này không phải sách do Imanity sưu tập.”

“.... Sao?”

“Tôi nghĩ là sau khi thư viện bị đoạt mất, số lượng sách mới tăng lên đến nhiều như thế này.... Khi tôi tới đây lúc còn là học sinh, số lượng giá sách chưa được một phần trăm như bây giờ.”

“.... Làm tôi còn phải có một khoảnh khắc thay đổi cách nhìn với loài người chứ.”

.... Thực ra nếu chỉ nghĩ qua một chút thôi là sẽ thấy đó là chuyện đương nhiên.

Bởi vì chủng tộc loài người căn bản không thể chế tạo ra được những giá sách phản trọng lực, đứng xếp san sát trên trần nhà.

“Haizzz.... Thôi được rồi, vậy vị thiên sứ đại nhân mà chúng ta muốn gặp đang ở đâu đây?”

Đột nhiên, một luồng ánh sáng xuyên qua những giá sách xếp chi chít bên trong thư viện, chiếu tới.

Đưa mắt nhìn về điểm khởi đầu của luồng sáng.... Mọi người như thoáng đông cứng lại trong chốc lát.

.... Bởi vì họ trông thấy [Thiên sứ].

Đó là một thiếu nữ, mang trên người cảm giác áp bức mãnh liệt, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng lại.

Những vòng sáng rực rỡ tạo thành những đồ án phức tạp quay quanh đầu.

Bên eo mọc ra một đôi cánh tỏa ánh sáng nhàn nhạt, theo khí động học thì quá nhỏ bé không thể khiến cơ thể lơ lửng trên không trung.

Mái tóc dài phủ xuống, dù đang ở trong phòng kín không gió vẫn nhẹ tung bay...

Mỗi sợi tóc lay động đều như lăng kính phản xạ ánh sáng, tỏa ra màu sắc rực rỡ như cầu vồng.

Đôi mắt khe khẽ mở ra, khoảnh khắc bị đôi mắt đó chiếu thẳng vào.

Lần đầu tiên từ khi tới thế giới này, Sora cảm nhận được [cái chết].

Trong ánh mắt đó.... ẩn chứa sát ý phảng phất như đã ngưng tụ thành thực chất.

Khiến Sora tin chắc rằng, chỉ cần thiếu nữ xinh đẹp như thần linh này thôi nhẹ một cái thôi cũng dễ để cậu mất mạng.

Chạy trốn, cầu xin, tất cả đều hoàn toàn vô nghĩa.

(Đây chính là, chủng tộc đứng hàng thứ sáu? Đây chính là.... Tộc Flügel?)

.... Vũ khí do các vị thần sáng tạo ra để tiêu diệt thần linh... Để tiêu diệt tất cả các thần linh.

Sora nghĩ thầm, chắc cảm giác bị súng máy đại khái cũng sẽ thế này.

Ngay cả Shiro vốn rất ít khi biểu lộ cảm xúc cũng co rúm lại, nắm chặt lấy tay Sora.

Còn Steph thì ngã phịch xuống đất, răng đánh lập cập, cố gắng gượng để không bật khóc.

Nhân vật khiến mọi người cảm thấy sợ hãi cùng cực đó từ trên giá sách hạ xuống gần mấy người Sora.

Không một tiếng động, thậm chí không có cảm giác trọng lượng

“.....”

Trong lúc tất cả đang sững sờ, câm lặng

Thiên sứ.... Thiếu nữ tộc Flügel.

Từ từ mở đôi mắt màu hồ phách, lên tiếng.

“Excuse? Các person từ đâu tới, đến library của me có chuyện what?” (2)

.... Câu nói này.

“Oh... Tụt hết cả cảm xúc...”

Ở bên cạnh, Steph đã ngất xỉu, Sora toàn thân hư thoát, gắng gượng thốt lên được như thế.

“À, ừm, chắc đầu tiên là phải tự giới thiệu bản thân nhì. Tôi là...”

Sora xóc lại tinh thần, cố gắng tìm lại nhịp độ vốn có của bản thân, lên tiếng nói.

Thế nhưng...

“New King & Queen của Elechia, Sora-sama và Shiro-sama có phải không?” (3)

Thiếu nữ tộc Flügel cướp lời.

“....Ồ, biết nhanh vậy.”

“Bởi vì tôi có read cả newspaper của Imanity. Xin chúc..... A! Congratulation hai vị trở thành quốc vương.” (4)

“....Đổi cách, nói rồi...”

Shiro (đầu đội quần lót) lầu bầu, chỉ là.

Hiện tại cô bé vẫn nắm chặt tay Sora, không dám buông ra.

.... Cho dù biết rõ rằng tại thế giới này bạo lực là vô nghĩa nhưng vẫn sợ hãi đến mức ấy.

Chuyện đó cũng giống như tâm lý của người dù biết trước rằng con sư tử đã bị gây mê thì vẫn không dám tới gần sư tử.

Tuy nhiên, Sora hình như không cảm thấy như vậy.

“Tôi nói này, cách nói chuyện như thế làm tôi cứ nhớ tới một nhân vật nổi tiếng, nếu đó không phải là cách nói năng bình thường của cô thì làm ơn dừng lại có được không?”

Có vẻ chỉ trích của Sora làm cô gái cảm thấy rất sốc.

Thiếu nữ tộc Flügel cúi đầu ủ rũ.

“Đó là ngôn ngữ vừa tiên tiến lại vừa có cá tính mà tôi tự sáng tạo ra, không ngờ đã có người đi trước rồi...”

Nhưng cô cũng rất nhanh chóng thay đổi trạng thái.

“Vậy xin hỏi, hôm nay hà có gì mà lại tới nơi này?”

“... Đây, đó là phương thức nói chuyện nguyên gốc của cô à? Sao lại chuyển sang giọng Kyōto?” (5)

“Mặc dù chưa bao giờ nghe đến cái gì là Kyōto nhưng đây là ngôn ngữ cổ tại lãnh thổ cũ của Imanity, quý ngài thấy không hài lòng sao?”

“Đúng thế, nghe cái giọng này là tôi lại muốn tsukkomi (6) nên làm ơn đừng dùng tiếp nữa.”

“Hu hu, chẳng mấy khi có khách đến đây, khó khăn lắm mới có cơ hội để thể hiện tri thức, thực là đáng tiếc.”

Thiếu nữ tộc Flügel hai mắt ngấn lệ, đáng về cúi đầu ủ rũ khiến người ta không còn cảm thấy chút nào sự uy nghiêm lúc trước nữa.

“Ồ thì, này, nói tóm lại là cô cứ nói chuyện một cách bình thường thôi, được không nào?”

“Đ~ược th~oai.”

“Về thôi.”

Sora nắm tay Shiro, quay người bỏ đi, thiếu nữ tộc Flügel vội vã túm lấy ống quần cậu, nước mắt lưng tròng, van vãn.

“A a a~! Xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi~! Tại vì lâu lắm rồi không có ai đến đây. Chờ một chút đi mà, đừng bỏ về luôn như thế chứ, tôi sẽ mang trà lên, sẽ mang bánh ngọt lên ngay bây giờ mà!!”

Chú thích:

(1) Thư viện Quốc hội Mỹ: Đơn vị nghiên cứu của Quốc Hội Mỹ, cũng là thư viện quốc gia Mỹ. Thư viện có kho sách, tài liệu in ấn, bản thảo thuộc hàng phong phú nhất thế giới.

(2) (3) (4)

"Xin lỗi? Các vị từ đâu tới, đến thư viện của tôi có việc gì?"

"Vua và Nữ vương mới của Elechia"

"Bởi vì tôi có đọc cả báo in của Imanity. Chúc mừng hai vị trở thành quốc vương."

(5) Giọng Kyōto: Một cách gọi khác của giọng Kansai (khu vực bao gồm các thành phố chính là Ōsaka, Kyōto). Giọng Kansai có khác biệt khá lớn với giọng phổ thông tại Tōkyō, trong văn hóa Nhật người nói giọng Kansai thường được hình dung là những người nói nhiều, hài hước do có nhiều diễn viên hài kịch xuất xứ từ vùng này, người nói giọng Tōkyō đôi lúc cũng sử dụng giọng Kansai để gây cười.

(6) Tsukkomi: Một vai trong thể loại hài kịch Manzai rất phổ biến ở Nhật. Kịch Manzai thường có 2 người, vai ngốc (boke) và vai tài (tsukkomi). Boke chuyên làm nhiệm vụ pha trò bằng các hành động, lời nói ngốc nghếch, Tsukkomi chuyên "chỉnh" lại những sai lầm của Boke (thường là bằng một phát quạt giấy gõ vào đầu).

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 8: Nước Khai Cuộc - Unexpected Move (2)

Giữa màn ánh sáng huyền ảo cùng những giá sách xếp đặt san sát, trong một góc của thư viện đầy nghệ thuật đó.

Trà và bánh ngọt thật sự được đem ra, Sora và Shiro ngồi cùng thiếu nữ tộc Flügel quanh bàn uống trà.

Steph thì vẫn hôn mê bất tỉnh, không còn cách nào khác chỉ có thể để cô nằm ngủ dưới sàn cạnh đó.

Như muốn bắt đầu lại từ đầu, thiếu nữ tộc Flügel khẽ hắng giọng một tiếng.

“.... Vậy thì, ngôn ngữ Flügel không cần nói nữa, tôi có thể sử dụng tất cả mọi ngôn ngữ của [Mười sáu chủng tộc], còn thông thạo hơn 700 loại ngôn ngữ dị thể giới, ngôn ngữ cổ cùng các tri thức có liên quan, xin hỏi vua của Imanity, hai vị đến tìm tôi có việc gì?”

“.... A, vâng. Chuyện là thế này.”

Sora quyết định bỏ cuộc, trực tiếp nói ra mục đích của mình tới đây lần này.

“Vậy tôi nói thẳng nhé. *Hãy giao thư viện này lại cho tôi.*”

.....

..... Một thoáng, yên lặng.

Nghe Sora nói xong, thiếu nữ khẽ nhấc chén trà.

“Có nghĩa là, *anh muốn lấy danh nghĩa một con người khiêu chiến trò chơi với tôi?*”

“Đúng thế, chính là như vậy.”

Và rồi, với ánh mắt ôn hòa giống như một nữ thần...

“Ra là thế.... Nhưng mà thư viện này chứa đầy sách vở mà tôi sưu tầm được. Đối với tộc Flügel coi trọng tri thức hơn tất cả mọi thứ như chúng tôi, nói sách vở cất giữ tri thức cùng thư viện cất giữ sách có giá trị ngang với cả sinh mạng cũng không có gì là quá đáng...”

Đôi mắt đó nhẹ nhàng khép lại.

“*Nếu anh muốn tôi lấy sinh mạng ra đặt cược, vậy thì anh dùng thứ gì để đánh cược đây?*”

Nói đoạn, cô khẽ nhấp một ngụm trà, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Sora.

“Sát ý” bùng phát trong khoảnh khắc thậm chí khiến cho Steph đã ngất xỉu cũng phải khẽ vô thức bật thốt lên sợ hãi.

.... Nhưng nhớ tới [Mười Minh ước], cùng với một thoáng trao đổi vừa cách đây không lâu....

Sora đã hoàn toàn không để ý tới điều đó nữa, nói.

“[Sách của thế giới khác].... Tổng cộng hơn bốn vạn quyển.”

“Phụt phụt ~~~~~!?”

Thiếu nữ phun nước trà trong miệng ra phì phì, hình tượng uy nghiêm vừa mới đặc biệt lập nên đã lại một lần nữa sụp đổ.

“Thật, thật xin lỗi.... Để, để hai vị phải chê cười rồi.”

“....Bản, quá....”

Bị phun nước trà đầy người, Shiro làm bầm phấn đối, nhưng Sora thì lại gờn ngón cái.

“Không sao cả. Với người trong ngành như bọn tôi, thế này là phần thưởng.”

Cậu trả lời với nụ cười vô cùng vui vẻ.

“Quay, quay lại việc chính, bốn, bốn vạn... Anh thật, thật, thật là biết nói đùa, nhiều sách như vậy thì biết biết, biết cất ở đâu....”

Những hành động quái dị tiếp tục làm hình tượng của thiếu nữ tộc Flügel sụp đổ thảm hại.

Sora lấy máy tính bảng ra, nói.

“Trong này lưu trữ thông tin điện tử.... nói vậy cô có hiểu không nhỉ? Bên trong chiếc máy này có [Sách của thế giới khác] với số lượng tương đương bốn vạn quyển.”

“.... Sao.... cơ!?”

Thiếu nữ tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào máy tính bảng trong tay Sora giống như đang nhìn một hố sâu không đáy.

“Tôi hay lưu lại kiến thức để chơi các game giải đố. Trong này có bách khoa toàn thư, sách y học, sách triết học, khoa học, số học, văn văn..... Không hẳn là toàn bộ nhưng có thể nói là phần lớn tri thức mà loài người tại thế giới cũ của chúng tôi nắm được đều ở bên trong.”

Nghe Sora giải thích, thiếu nữ lộ vẻ hoài nghi, hỏi.

“... Anh nói rằng hai người đến từ thế giới khác.”

“Đúng vậy.”

“Chuyện đó là... dối trá.”

“Eh? Sao vậy?”

Thật kỳ lạ? Nghe nói thế Steph lập tức tin ngay cơ mà....

“Đúng là tộc Elf rất thành thạo ma pháp triệu hồi từ thế giới khác, ngay chính tôi cũng có sưu tập sách của thế giới khác dù chỉ là một số ít. Tuy vậy, muốn triệu hồi [sinh vật] từ thế giới khác lại cần phải có một nguồn năng lượng cực lớn mới có thể khiến đối tượng tồn tại lâu dài ở thế giới này, muốn triệu hồi người của thế giới khác thì dù là tộc Old Deus cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn.”

.... Nghe đến đây.

Sora nheo mắt, quay sang phía Steph đang nằm dưới đất, nói.

“.... Steph, đừng giả vờ ngủ nữa, dậy trả lời tôi chuyện này đi.”

“Ừ, ư ư.... Bị, bị phát hiện rồi sao....?”

“Sao chẳng giống những gì cậu nói hết vậy? Không phải cậu bảo người từ thế giới khác cũng không hề hiếm gặp à?”

“Tôi, tôi làm gì có tri thức cấp cao về ma pháp như thế.... Eh? Vậy là không thể triệu hồi người từ thế giới khác sao?”

... Bỏ đi, lần sau phải nhớ không bao giờ lấy lời Steph nói làm tiêu chuẩn tham khảo nữa.

Khi Sora quyết định như vậy, tính toán xem phải làm thế nào để đối phương tin tưởng thì..

“.... Có điều, nếu là như vậy thì cũng sẽ có thể giải thích tại sao Imanity lại chiến thắng được trong trò chơi của tộc Elf...”

Sora còn chưa mở miệng, thiếu nữ đã cho cậu cơ hội để chứng minh.

“Có thể phiền anh đưa ra chứng cứ không?”

“Chứng cứ à.... Thôi vậy, cô cứ xem thử cái này đi.”

Trước sự chứng kiến của cô gái, Sora khời động máy tính bảng, mở phần mềm đọc sách.

Tiếp đó mở một cuốn ebook.

“.... Thì ra là vậy, đúng là ngôn ngữ chưa bao giờ gặp... Có vẻ không phải tùy tiện bịa đặt ra.”

Không hổ là người tinh thông hơn 700 loại ngôn ngữ.

Có vẻ chỉ nhìn qua cô đã ngay lập tức nhận ra những chữ cái này có tính quy luật rõ ràng.

“..... Dù chỉ mới thấy qua ngôn ngữ thôi thôi, nhưng mà.... Có ngôn ngữ chưa biết đến, có thế giới chưa biết đến.... Bách khoa toàn thư... Sách chuyên môn.... tri thức đang ở trong trong, trong cái hộp mỏng dính ấy, bốn bốn.... bốn vạn.. Eh he he.....”

“Oa oa! Nước miếng, nước miếng chảy kìa!”

Nước miếng chảy tóc tách, mắt nhìn không chớp vào màn hình, thiếu nữ bồng giạt mình, quệt miệng.

“.... Vô, vô cùng xin lỗi. Tôi thật là vô ý.”

“Vậy thì, vật cục này thế nào?”

Đắn đo một chút, thiếu nữ đáp.

“.... Được, với điều kiện những gì anh nói đều là sự thật. Nhưng mà...”

“Ừm, vậy cũng hợp lý. Nếu chỉ như thế này thôi thì chưa đủ phải không?”

Vẫn có khả năng là cuốn sách này được viết bằng ngôn ngữ nhân tạo giả.

Muốn chứng minh tất cả tri thức trong máy tính bảng đều là sự thật thì chỉ có một phương pháp duy nhất, chính là....

“Hai vị có thể chứng minh mình là cư dân của thế giới khác không?”

.... Đương nhiên là như vậy rồi.

“Nói thật là tôi không biết. Tôi chỉ là trai tân, còn em gái như cô thấy vẫn còn là trẻ con. Ngay cả cá thể con người tại thế giới cũ khác nhau như thế nào tôi cũng còn không biết nữa, cho nên lại càng không thể biết chúng tôi và con người ở đây có gì khác biệt.”

Cậu nói như một chuyện rất tự nhiên, bộ dạng thậm chí còn có vài phần đàn ông.

“Cô còn nhiều kiến thức hơn chúng tôi cơ mà. Chẳng lẽ không có cách nào phân biệt giữa chúng tôi và chủng tộc loài người ở thế giới này sao?”

Nghe Sora nói vậy, thiếu nữ cẩn thận quan sát Sora và Shiro, rồi lại so sánh với Steph.

“... Màu da Sora-sama có đôi chút khác biệt với phần lớn Imanity tại Elechia, ngược lại Shiro-sama thì lại có vẻ hơi quá trắng.... Tôi muốn xác nhận thêm một chút, có thể sờ vào cơ thể hai vị không?”

“.... Hmm... Cái đó còn tùy vị trí.”

Sora cảnh giác đáp.

“Vùng kích thích tình dục.”

“Cứ sờ thoải mái đi, bao giờ hài lòng thì thôi, mà kể cả có hài lòng rồi thì cũng đừng dừng lại.”

Sora chấp nhận không chút do dự, chỉ là lại có người ngăn cản.

“.... Anh, R-18...”

“Hự, ư ư.... Đúng là vậy.... Đề nghị này thật hấp dẫn quá đi....”

Thế nhưng, thiếu nữ tộc Flügel giống như một bác sỹ đang xem xét thân thể người bệnh, không hề có ý định mờ ám nào khác, bình thản nói.

“Trong cơ thể sinh vật sống tại thế giới này đều tồn tại một lượng tinh linh dù là rất nhỏ, không có một ngoại lệ nào. Có tinh linh hay không... nói một cách trực tiếp nhất là, chỉ cần xác nhận vị trí tập trung thần kinh là tôi có thể kiểm tra được chuyện đó.”

“..... (nhìn~~)”

“..... (nhìn~~).”

Steph và Shiro lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Sora.

“Hừ... Vậy cảm không được coi phần dưới! Ngoài ra....”

Sora đưa ra một phương án trung hòa làm điều kiện.

“Tôi đã để cho cô sờ rồi nên cô cũng phải để tôi sờ vùng kích thích của cô!”

“Được, mời anh cứ tự nhiên.”

“Hả, được à!?”

.....

Sờ soạng sờ soạng sờ soạng...

“Này....”

“Vâng, cảm giác sờ vào không thoải mái sao?”

“Không phải, ừm, là rất thoải mái. À ờ, là thoải mái đến mức đáng kinh ngạc.”

Đúng vậy, đó là một sự cảm động rất đặc biệt, khác với lúc bóp ngực Steph.

Cảm giác bí ẩn thậm chí khiến người ta cứ muốn chạm vào mãi.

Nhưng dù như vậy....

“Nhưng dù thế thì vẫn không thể chịu được cái cảm giác như bị phản bội này...”

Sora vừa nói vừa sờ..... [cánh] của thiếu nữ tộc Flügel.

Ngược lại, thiếu nữ thì sờ [đầu ngực] Sora.

“Hà, chỗ này không phải là vùng kích thích sao?”

“Tôi chỉ có thể nói là, thừa nhận chỗ đó là vùng kích thích có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của đàn ông. Bên cạnh đó, có nên bổ sung thêm là thực ra lúc đầu tôi muốn cô sờ vào chỗ khác không?”

Sờ mó sờ mó sờ mó.....

“...Ừm, có thể không sờ chuẩn xác như vậy được không, tôi sẽ phát ra những âm thanh kỳ quặc mất.”

“.... Ừm ừm.”

..... Thấy vậy, Sora quay sang phía Shiro, nháy mắt.

“Em gái à, anh chỉ chạm vào cánh thôi đấy nhé, không vấn đề gì đúng không?”

“...Ừm, siêu~, vừa mức...”

Cái này chắc phải gọi là thần giao cách cảm.

Sora còn chưa nói gì, Shiro đã chuẩn bị sẵn sàng camera smartphone.

“Vậy thì, khó khăn lắm mới có một cơ hội, hãy để tôi vận dụng hết kỹ năng xoa bóp đã đạt tới đẳng cấp pro trong eroge nào.”

Nói đoạn, những ngón tay Sora lướt nhanh qua đám lông vũ, từ dưới gốc đi lên.

Trong quỹ đạo di chuyển đó, những chiếc lông vũ vụt thoáng lay động.

Sora lấy điểm đó làm trung tâm, hai tay lần lượt thử nghiệm lực ấn tại các vị trí khác nhau.

“Ya~... A a.... Ừ ừm... Thật xin... lỗi, nhưng như vậy.... tôi sẽ, không thể.... tập trung được, làm ơn.... A ư..... nhẹ tay một.... chút đi mà...”

“Ồ.... Hmm hmm, thế này cũng không tệ.”

“... Anh, góc độ.... em muốn.... đặc tả khuôn mặt.”

“A, rõ thưa đạo diễn. Tiếp nào.”

“Ừm ừm....!”

“.... Đối phương là tộc Flügel... hai anh em này, đang làm cái gì vậy...”

Ngay cả binh khí có thể giết thần cũng trở thành đối tượng quấy rối tình dục của hai anh em này sao?

Steph thậm chí đã quên cả chán ghét mà bắt đầu cảm thấy tôn kính với hai người họ rồi.

Cứ như thế, công việc xác nhận.

Tiếp tục cho đến khi thiếu nữ tộc Flügel hoàn toàn kiệt sức....

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Nước Khai Cuộc - Unexpected Move (3)

“E hèm, vậy thì trước hết...”

Thiếu nữ chỉnh trang lại quần áo, ngồi xuống ghế, cổ giấu gương mặt đang đỏ bừng.

“Xin thứ lỗi cho sự bất lịch sự của tôi, đã tự ý coi hai vị là Imanity thấp kém, thậm chí còn không giới thiệu tên. Tôi là Jibril.... Rất mong được chỉ bảo thêm.”

Thiếu nữ tộc thiên đực, Jibril cúi thấp đầu cáo lỗi.

“... Steph.”

“A, vâng, có chuyện gì không?”

“... Tại thế giới này, địa vị của chúng tộc loài người rút cuộc là thấp đến mức nào vậy?

“... Nói một cách đơn giản thì là.... thấp nhất.”

Tiếp đó, thiếu nữ tộc Flügel mỉm cười ngọt ngào, bổ sung.

“Ừm, nói thế nào nhỉ? Gọi là [Loài khi có khả năng đặc biệt là nói chuyện] cũng không sai ٩”

Jibril tiếp tục mỉm cười, không có một chút ác ý nào.

“À, còn nữa, tôi không có hứng thú với Imanity thông thường bởi vì đã nghiên cứu triệt để rồi, văn hóa lịch sử cũng xem đến phát chán rồi, cho nên... Xem nào, cô bạn ở đằng kia.... Tse.Pe.Fu—san phải không nhỉ?”

“Là Steph! A không, tôi là Stephanie Dora!”

“Thế nào cũng được, vậy tôi gọi cậu là Dora-chan nhé.”

“Hả!?”

“Tôi không thấy hứng thú với Dora-chan, cậu có thể đi sang bên kia tự giết thời gian không?”

Jibril nói với vẻ mặt hoàn toàn tự nhiên, không chút ác ý.

“.... Tôi, có thể khóc được không?”

Steph bị ra lệnh cosplay thành chó (không mặc quần lót), nước mắt sắp sửa tuôn trào như vỡ đê.

“... Ở vấn đề này, theo hiện trạng chúng tộc loài người ở thế giới này thì rất khó để phản bác...”

Tuy vậy, Sora cũng đặt câu hỏi với lời xin lỗi lúc trước của Jibril.

“Nói như vậy thì chúng tôi *không phải* là Imanity sao?”

“Không, phải nói thế nào nhỉ... Từ cơ thể hai vị hoàn toàn không cảm nhận được [bất kỳ] tinh linh nào tồn tại.”

Trên ngón tay cô tỏa ra một đốm sáng nhỏ, minh họa cho hai người Sora thấy [tinh linh].

“Cho dù có thì cũng là loại tinh linh không thể xác định được bằng những phương pháp tôi đã biết.... Cũng có nghĩa là, tại thế giới này, hai vị thậm chí không được định nghĩa là [sinh mệnh].... Mặc dù vậy về mặt cấu tạo thì hẳn phải là Imanity.”

Cũng có nghĩa là...

Nói vậy là có ý gì?

“.... Nếu thế, thì sao....?”

Shiro lên tiếng hỏi.

Ánh mắt Jibril vụt sáng bừng, kêu lên đầy hưng phấn.

“THÌ CHÍNH LÀ [CHƯA BIẾT] !!”

“Ha ha ha, trên thế giới này đâu còn gì điều gì cao quý hơn [chưa biết]!”

Hai tay cô đan lại, ngược nhìn lên không giống như đang cầu nguyện, tâm tình càng lúc càng kích động.

“[Chưa biết]... được viết là những điều còn chưa biết tới! Nó không phải là tri thức đã tồn tại mà là một khối quặng thô, có thể sinh ra tri thức không tồn tại trên thế giới này! Tôi không ngờ lại đặt nó ngang hàng với Imanity thấp kém, xin được gửi lời xin lỗi chân thành nhất tới hai vị vì sự vô lễ này!”

.... Theo phân loại thì vẫn là loài người, tâm trạng Sora lúc này đang vô cùng phức tạp.

“.... Hmm, sao cũng được, như vậy coi như chúng tôi đã chứng minh được mình là người của thế giới khác rồi phải không?”

“A vâng, đúng thế. Vậy thì... Về chuyện hai vị khiêu chiến trò chơi với tôi.”

“Ừm.”

“Tất nhiên là tiếp nhận rồi. Vật đặt cược của tôi là...”

Đột nhiên, Jibril lại thoáng chần chừ.

“.... Ô kìa? Là cái gì ấy nhỉ?”

“.... Hóa ra cô không hề nghe bọn tôi nói cái gì hết sao?”

“Xin, xin lỗi... Có vẻ là vì thứ có thể nhận được quá chấn động mà tôi quên luôn cả nội dung trao đổi lúc trước.”

Thấy Sora im lặng, nheo mắt lạnh lùng nhìn lại, Jibril hốt hoảng nói.

“Vô, vô cùng xin lỗi! Vật đặt cược là..... [Tất cả mọi thứ của tôi] có được không!?”

“Hả!?”

Từ điều kiện ban đầu chỉ là cô ta phải giao trả lại thư viện, bây giờ bỗng dưng nhảy vọt lên mấy bước, Steph không khỏi thót lên kinh ngạc.

Ngay cả Sora cũng trầm nghĩ: [Có phải là thật không vậy?]

Chỉ là có vẻ cảm thấy có cơ hội thu hoạch ngoài sức tưởng tượng, cậu quyết định yên lặng xem tình hình phát triển.

“Dù, dù gì thì tôi cũng là một đôi trong Hội đồng Mười tám cánh của [Avand Haze], những người đại diện toàn quyền của vài chục thành viên tộc Flügel mà. Mặc dù tôi chỉ muốn cược hết cả quốc gia luôn nhưng mà điều kiện như vậy có được không?”

.... Chuyện này... Đúng là không ngờ tới.

Ban đầu Sora chỉ muốn lấy hết tất cả mọi thứ trong thư viện, *tiếp đó thu luôn cả bản thân Jibril*, có điều...

“Chưa, chưa đủ phải không? Cũng đúng thôi, vậy cũng là đương nhiên, dù sao cũng là bốn vạn quyền sách cơ mà. Có thể mời các vị chờ đợi một chút không? Bây giờ tôi sẽ quay về [Avand Haze] giành quyền không chế Hội đồng Mười tám cánh, nắm giữ tộc Flügel, sau khi xong xuôi tôi nhất định sẽ quay lại! Xin đừng giao số sách đó cho ai khác...”

“Làm vậy sẽ mất bao lâu?”

“Chuyện, chuyện đó, xin lỗi một chút... Tôi, tôi sẽ tìm cách hoàn thành trong vòng một trăm năm.”

“Đến lúc ấy thì bọn tôi chết hết rồi!”

“Ừ ư.... Imanity đúng là yếu ớt...”

Có điều việc này.... so với tưởng tượng thì còn...

“.... Sai lầm thật tuyệt diệu. Vậy mình cũng phải thay đổi dự định một chút...”

Sora lẩm bẩm tự nói, ánh mắt của cậu lúc này giống như ánh mắt của ma quỷ đang bày mưu tính kế.

“... Thôi, không cần phải làm đến mức ấy. Yêu cầu của tôi là [Toàn quyền quyết định với cá nhân Jibril].”

“Eh.... Chỉ, *chỉ cần như vậy* thôi sao!?”

Ánh mắt Jibril vụt bùng sáng vì hưng phấn.

“Tất nhiên là tôi đồng ý rồi! A, nếu như tôi thắng thì có thể thêm một điều kiện nữa không?”

“Ừm?”

“Chỉ thỉnh thoảng thôi cũng được, có thể mời hai vị tới đây uống trà không? Tôi muốn tìm hiểu thêm về hai vị. Về từng... về từng vị trí một trên cơ thể.... Eh heh, heh heh heh....”

Gương mặt Jibril chuyển dần từ nụ cười ngọt ngào sang... đáng vẻ của một lão già dê cụ.

Sora thật sự đang nghĩ, đáng ra phải lấy điện thoại chụp lại cái cảnh này.

“.... Nói giống như là cô đã chiến thắng rồi ấy.”

“Vâng, thật sự rất xin lỗi, nhưng mà tôi sẽ thắng.”

Hóa ra là vậy, vì khẳng định là sẽ chiến thắng nên dù đặt cược cái gì cũng không thành vấn đề phải không?

Sora cười đáp.

“Vậy à? Thế thì, nếu bọn tôi thắng cũng sẽ có thêm điều kiện, vậy có được không?”

“Vâng ♪ Dù đằng nào chuyện đó cũng là không thể nhưng mời anh cứ tự nhiên ra điều kiện.”

..... Được rồi.

Giờ đã mở ra được một lỗ hổng còn lớn hơn dự tính.

Đúng thế, một lỗ hổng khá lớn.... Để có thể chinh phục thế giới.

Sora khẽ nở một nụ cười mờ nhạt mà chỉ có Shiro mới phát hiện ra được.

Part 5

Mọi người đi vào nơi sẽ tiến hành trò chơi, trung tâm của thư viện.

Xuyên qua mê cung những giá sách của thư viện tại một vùng đất viễn tưởng.

Trên đường đi, Sora chợt lên tiếng hỏi một vấn đề mà cậu đã cảm thấy nghi hoặc từ lâu.

“Này, tại sao cô lại phải đoạt lấy thư viện này? Ở đây không phải chỉ vồn vện có mỗi tri thức của chủng tộc loài người thôi sao?”

“À, vâng, quê hương của tôi [Avand Haze] được xây dựng trên lưng một loài Phantasma....”

Sora nhớ lại Laputa... Chính xác hơn là [Thành phố trên không] bay qua đầu mình lúc trước.

“Đối với chủng tộc không cần ăn uống, có tuổi thọ bán vĩnh cửu như tộc Flügel mà nói, lãnh thổ đã là thứ không có gì đáng quan trọng nữa, nhưng sau khi sưu tầm tri thức suốt mấy nghìn năm, thế nào nhỉ, chúng quy cũng cảm thấy khó xử với việc lưu trữ sách vở.”

“.... Ồ.”

“Khi đó, trong Hội đồng Mười tám cánh có thành viên đưa ra đề án [Loại bỏ tài liệu trùng lặp].”

.... Vừa rồi Jibril cũng có nhắc tới [Hội đồng Mười tám cánh]

Đó là [Cơ quan chính phủ] của tộc Flügel do tám đại biểu cùng một người đại diện toàn quyền hợp thành.

“Có thể gọi đó là đề án chia sẻ tri thức... Mặc dù chia sẻ nói chung cũng là tốt, nhưng rồi cuối cùng nó lại trở thành *một đề án điên rồ* ép buộc việc trao đổi cho mượn sách vở trở thành *một nghĩa vụ* với toàn tộc Flügel.”

Jibril siết chặt tay, kịch liệt chỉ trích.

“Tôi đương nhiên là phản đối! Mặc dù có bốn đại biểu bao gồm cả tôi phản đối kịch liệt, nhưng kết quả biểu quyết của Hội đồng lại là 4:4, do [Đại diện toàn dục] có quyền quyết định cuối cùng tuyên bố tán thành nên cái đề án khốn kiếp ấy đã được thông qua.”

Cô cúi đầu khổ sở.... Nhưng vẫn không chịu khuất phục, và rồi.

“Nhưng tôi không thể chấp nhận chuyện đó, rồi tôi nghĩ tới việc sở hữu thư viện của riêng mình, thế là tôi liền một mình bỏ đi.”

“.... Trung tâm tri thức và trí tuệ của chủng tộc loài người không ngờ lại bị đoạt mất vì một lý do như vậy...”

Sora khẽ lẩm bẩm, Jibril nghe được lập tức gào lên kích động.

“*Nhưng đó là sách vở của tôi mà! Tôi đã cẩn thận duy trì nhiệt độ, độ ẩm, chỉnh trang phân loại giá sách; xác nhận bảo quản chúng là niềm vui của tôi, thế mà khi nhận về chúng lại bị làm quần quoe, vậy bản là sao!? A a a a, sao có thể xảy ra chuyện như thế chứ, tôi tuyệt đối không bao giờ chấp nhận chuyện đó!! Nếu không phải cái tên Thần duy nhất đáng ghét ấy đã cấm chỉ mọi vũ lực thì tôi đã chặt đầu kẻ đó ngay tại chỗ rồi.... À, tới rồi, chính là chỗ này ♪”*

“Ồi chà, cô bé này thật đáng sợ.”

“... Sora, tôi phải nhắc anh một chuyện.”

Nghe Sora thản nhiên nhận xét, Steph nói.

“Tuy hiện tại tộc Flügel chỉ sưu tập tri thức nhưng mà trước đây họ....”

Nhưng Jibril đã cướp lời cô, tự nói ra trước.

“Đúng thế, trước khi có [Mười Minh ước].... Chúng tôi chuyên sưu tập [thủ cấp].

Phảng phất như đang hồi tưởng lại những kỷ niệm tươi đẹp, cô nở một nụ cười rạng rỡ.

“Đúng là những ngày còn tươi trẻ... Hồi ấy mọi người còn cãi cọ nhau xem đặt thủ cấp tộc cự nhân với tộc rồng ở đâu để trang trí. À, xin cứ yên tâm, thủ cấp Imanity quá nhiều rồi nên độ quý giá là bằng 0.”

Sora bắt giắc sờ sờ lên cổ, nói.

“.... Cái tên tộc thiên đực dễ làm người ta hiểu nhầm quá, các cô nên đổi đi.”

Đó không phải là hành vi của thiên sứ, mà là của ác ma.

.... Trung tâm thư viện.

Đó là một không gian hình cầu khổng lồ, các giá sách vây đầy xung quanh.

Trên chiếc bàn tròn đặt ở trung ương có khắc vô số đồ án phức tạp, hai chiếc ghế đặt đối diện nhau.

“Phương pháp so đấu chắc anh đã biết rồi phải không, chính là [Nói từ].... Chỉ có điều... Phải sử dụng thứ này.”

Jibril nhẹ nhàng đưa tay ra, giơ lên trước chiếc bàn tròn

Ngay lập tức, những đồ án khắc trên mặt bàn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tập trung lại phía trung tâm.

Tiếp đó, vô số ma trận kỳ ảo xuất hiện, hai khối tinh thể trong suốt hiện ra trước hai chiếc ghế đối diện nhau.

“... Đây là?”

“Đây là thiết bị để chơi trò [Nói từ thực thể hóa].”

Cô nói, xin mời ngồi, tiếp đó.

Theo sự hồi thúc, Sora ngồi xuống đối diện với Jibril.

“Tộc Flügel là [chủng tộc chiến đấu].... Không thông thạo các trò chơi thông thường, mà xin được bổ sung thêm là cũng *chẳng thấy hứng thú với những trò chơi đó.*”

“.... Cho dù đã có [Mười Minh ước] cũng vậy?”

“.... Đúng thế, khi chơi những trò chơi phức tạp đó, chúng tôi chung quy cứ luôn tự động nghĩ [Cứ trực tiếp một đao chém rụng đầu cái tên này xuống có phải là nhanh hơn không, phiền phức muốn chết].... Bày ra cái loại quy tắc phiền phức này, thế nào cũng có một ngày tôi phải cho tên nhóc gian xảo đó... Ồi chà, tôi lại nói những chuyện lung tung rồi, thật là thất lễ ♪”

((Thật là, cái “loại” này đáng sợ quá.)))

Nhìn Jibril cười hì hì ra vẻ dễ thương, cơ mặt ba người không khỏi khẽ giật giật.

“Nhưng mà giữa tộc Flügel với nhau cũng có lúc phát sinh tranh chấp, khi đó trò chơi này sẽ được sử dụng.”

Jibril chạm vào khối tinh thể lơ lửng giữa không trung.

“Luật chơi rất đơn giản, hai bên lần lượt nói ra từ có thể kết nối với âm cuối của từ đứng trước.”

Quả thật chỉ là nối từ, nhưng mà....

“Phạm vào một trong ba điều [Nói từ đã được sử dụng lúc trước], [Không đưa ra được đáp án trong vòng ba mươi giây], [Không thể tiếp tục] là sẽ bị xử [thua].”

Jibril mỉm cười ngọt ngào, nói.

“[Người có nhiều tri thức hơn sẽ chiến thắng].... Đây là phương thức mà chủng tộc lấy sự tập trung tri thức làm lẽ sống như chúng tôi sử dụng để giải quyết vấn đề.”

“.... Hmmm, từ của bất kỳ loại ngôn ngữ nào cũng được hả?”

“Đúng thế, tuy nhiên những vật không tồn tại thực tế, những vật hư cấu, những vật không thể tưởng tượng ra thì đều không thể hiện thực hóa. Cho nên nếu tùy tiện bịa ra một từ ngữ hoặc một hiện tượng thì cũng sẽ trở thành [Trả lời vô hiệu], xin hãy chú ý điểm này.”

Nhưng nghe giải thích các điều kiện thất bại này, Sora cảm thấy có vài điểm nghi hoặc.

“..... [Không thể tiếp tục] là có ý gì?”

“Đó là [nối từ hiện thực hóa]....”

Jibril khẽ mỉm cười.

“Những thứ được nói ra, [Nếu đang hiện diện tại chỗ thì sẽ biến mất], [Nếu không hiện diện tại chỗ thì sẽ xuất hiện].... Tiến hành chơi nối từ theo quy tắc đó sẽ như thế nào... Nói vậy hẳn là anh đã hiểu rồi phải không?”

.... Hóa ra là vậy.

Cũng tức là nếu nói gorilla thì gorilla sẽ xuất hiện.

Mặc dù đã có dự tính trước nhưng phải thừa nhận đây quả là một trò chơi thú vị.

“Nhân tiện hỏi luôn, nếu tôi nói [phụ nữ] thì sẽ thế nào?”

Giương mặt Jibril như đang nói: Anh đã chú ý tới đúng chỗ hay rồi đấy. Cô đáp.

“Các sinh vật phái nữ trừ tôi ra... em gái, cùng với Dora-chan bên kia đều sẽ biến mất.”

“Không phải là toàn bộ nữ giới trên thế giới sẽ biến mất à?”

“Xin đừng lo, trò chơi này không có sức mạnh như vậy.”

Jibril cười khò, nói.

“Từ ngữ cụ thể hóa hoặc tiêu diệt chỉ tồn tại tạm thời di động tới không gian hư cấu mà thôi.”

..... Tuy nói [Chỉ tồn tại] nhưng những việc diễn ra vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng kịch liệt.

Jibril nói.

“Dù thế nào đi nữa, những việc *trực tiếp can thiệp tới người chơi*, khiến đối phương không thể tiếp tục trò chơi, đều không thể được thực hiện.”

“*Không trực tiếp can thiệp tới người chơi à?*”

“Vâng.”

“Vậy thì, Shiro, tôi đây nào.”

Shiro bước nhanh tới, ngồi xuống vị trí cố định.... Trên đùi Sora.

“Chúng tôi luôn *hai người cùng chơi*, như vậy dù có nói [phụ nữ] thì cũng chỉ có một mình Steph biến mất thôi đúng không?”

“Sao?”

Bộ dạng Steph có vẻ cực kỳ chấn động.

“Bên cạnh đó, nếu như không trực tiếp can thiệp thì sẽ thế nào? Ví dụ nói [tim] hoặc [nước] cấu tạo nên cơ thể chúng tôi.”

Thấy Sora cẩn thận, tỉ mỉ nghiên cứu luật chơi, Jibril cũng cảm thấy bội phục, khẽ mỉm cười đáp.

“Nếu trong tình huống đó thì ngoài những gì người chơi hiện tại đang có được giữ nguyên thì những thứ khác sẽ đều biến mất. Cũng tức là, nếu nói [nước] thì tất cả nước [bên ngoài cơ thể] sẽ biến mất, [tim] cũng như vậy. Bản thân tôi thuộc tộc Flügel, thành phần chủ yếu giúp cơ thể hoạt động là [hành lang tinh linh], nhưng cho dù [hành lang tinh linh] bị tiêu trừ thì vẫn không ảnh hưởng tới sự tồn tại của cá nhân tôi.”

Hmm mm... Thì ra là vậy.

“Ngoài ra, chỉ cần trò chơi kết thúc là tất cả mọi thứ sẽ khôi phục lại như cũ, cho nên không cần khách sáo, [cứ thoải mái bộc lộ tri thức của các vị đi].”

.... Jibril mỉm cười ngọt ngào, đáng vẻ giống như một thiên sứ, nói tiếp.

“Đương nhiên, ở mức độ thân thể yếu ớt của Imanity không phải chết, xin hãy cố gắng hết sức để tôi cảm thấy vui vẻ nhé ♪”

“.... Hả!?”

Steph có vẻ cuối cùng cũng đã hiểu ra, cô hét hoảng gào lên.

“Khoan khoa, a!? Sẽ chết sao!?”

“Chuyện diễn ra trong trò chơi sẽ không phản ánh lại trong hiện thực, *chỉ cần kết thúc* là sẽ khôi phục lại như cũ thôi ♪”

“Không, xin, xin chờ một chút mà!?”

Cô nói sẽ chết?

Chờ đã!

“Bình tĩnh nghĩ lại thì tôi căn bản không cần thiết phải ở lại đây đúng không!? Chỉ có một mình tôi sẽ gặp nguy hiểm..”

Nhưng Jibril tựa hồ hoàn toàn không để ý tới Steph, đặt tay lên tinh thể lơ lửng bên cạnh.

“Vậy thì...?”

Sora và Shiro cũng bắt chước theo, đặt tay lên khối tinh thể bên cạnh, đáp lời.

“Ha ha.... Bắt đầu trò chơi đi.”

“.... Cứ tới, đây...”

“Xin hãy nghe tôi nói màaaaa~!”

“.... Steph, ngồi...”

Mình ước phát huy tác dụng, Steph bị ép ngồi xuống đất như một chú chó trung thành.

“Kyaaa~ Bị bắt buộc không thể chạy trốn rồi! Tôi không muốnnnnnnn~!”

Chỉ thấy ma pháp trận mở rộng bao trùm toàn bộ không gian hình tròn.

.... Có vẻ như, chỉ trong khoảnh khắc, họ đã từ không gian nguyên bản, di chuyển tới một không gian khác.

Cũng có nghĩa là, trò chơi đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Nước Khai Cuộc - Unexpected Move (4)

“Được rồi, tôi sẽ nhường hai vị tấn công trước. Xin hãy chọn từ mà mình thích ♪”

“Hmmm, để tôi nghĩ xem... Vậy thì...”

Một tay nghịch điện thoại di động, tay kia đặt lên khối tinh thể, Sora nói.

“Vậy bắt đầu là... [BOM KHINH KHÍ] (すいばく - Suibaku)!”

Vừa nói dứt lời, một khối thép nặng tới [27 tấn] xuất hiện trên đầu mọi người.

Cả Jibril lẫn Steph đều mới chỉ lần đầu tiên trông thấy vật thể này, hoàn toàn không biết được nó là thứ gì.

Mà dù có biết đi chăng nữa thì họ cũng thể hiểu nổi Sora nói ra cái tên đó lúc này là có ý gì.

Bởi vì thứ này dù sao cũng là.... Sai lầm lớn nhất, tồi tệ nhất mà con người ở thế giới của hai người Sora chế tạo ra.

Bởi vì thứ này hoàn toàn là.... Vũ khí giết người hàng loạt.

Trong lúc Jibril ngẩng đầu ngo ngắc nhìn vật thể vừa xuất hiện.

Cơ chế kích nổ đã hoạt động, lần điểm hỏa đầu tiên gây ra phản ứng phân hạch, đó là.... Bước dẫn nổ.

Bước dẫn nổ làm khởi động quá trình nhiệt hạch, khiến Lithium làm nghèo bố trí bên trong kết hợp với nhau, tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

.... Jibril không hề biết đó là thứ gì.

Nhưng bản năng của chủng tộc do thần sáng tạo nên, chuyên để giết thần linh, tộc Flügel, nói cho cô biết.

..... [Con bão ánh sáng thiêu đốt tất cả mọi thứ sắp sửa kéo tới].

“..... U!”

Trước khi bước nổ lần hai xảy ra, qua chưa đầy một phần trăm giây do dự.

Jibril đặt tay lên khối tinh thể, gần như hét lên.

“.... [Cửu viễn đệ tứ gia hộ] (クーリアンセ - kuurianse)!”

Tiếng hô kết thúc gần như cùng lúc với giai đoạn dung hợp cuối cùng.

.... Ánh sáng và sức nóng tăng vọt.

Trong không gian nhỏ hẹp của thư viện, [mặt trời thứ hai] đã xuất hiện.

Nhiệt độ siêu cao của nó làm tất cả mọi vật bốc hơi trong chớp mắt, sinh ra hơi nóng và sóng xung kích trí mạng.

Cả tòa nhà [biến mất] đúng theo nghĩa đen...

Một cơn bão tố với sức mạnh mang tính áp đảo quét ngang qua..... Mọi thứ trong bán kính một km bị biến thành đất bằng.

.... Thư viện hóa thành đám mây mù độ cao đạt tới tận tầng bình lưu, chỉ còn lại... [tàn tích].

Ở trung tâm hố sâu, nơi chứng kiến sự kiện kinh khủng vừa diễn ra.

.... Jibril ngồi nguyên tại chỗ *không một chút suy suyển*.

“..... Đã hài lòng rồi chứ? Hai người không thể giết được tôi đâu.”

Jibril có vẻ bức bối nhìn về phía trước.

Sora cười khẩy hoàn toàn không sợ hãi, Siro thì như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Steph há hốc mồm ngo ngắc.

Ba người cũng đều vô sự.

“Vừa bắt đầu đã tự nổ sao? Nếu không nhờ [ý tốt] của tôi thì giờ trò chơi đã kết thúc rồi.”

.... Đúng vậy.

Ma pháp Jibril gọi ra không phải để bảo vệ bản thân.

[Cửu viễn đệ tứ gia hộ].... Là ma pháp phong ấn cao cấp nhất mà tộc Elf sáng tạo ra.

Đó là ma pháp được thực thể hóa, phát động để bảo vệ mấy người Sora.

Bản thân Jibril.... *Bị vụ nổ đó đánh trúng trực diện mà vẫn nguyên vẹn không suy suyển.*

“Ý tốt? Nào nào, không cần phải nói nghe cao cả vậy đâu.”

Sora nhếch mép cười, đáp trả.

“Cho dù cô có thể giành được tri thức của bọn tôi đi chăng nữa.... Chỉ mới bước đầu tiên đã cho trò chơi kết thúc, cô căn bản không thể chấp nhận chuyện vừa tệ hại vừa chán chết như thế đúng không? Tôi đang đánh cược vào cái [phản ứng thông thường] đó đấy.”

Cũng tức là.... Khi đối mặt với [tập hợp của những điều chưa biết] có thể cụ thể hóa những vật khiến mình cảm thấy kinh ngạc, sẽ có kết thúc trò chơi khi mà vẫn chưa có bất kỳ thu hoạch nào không?

Hay là bảo vệ hai người, để trò chơi tiếp tục?

Một phần trăm giây đắn đo ấy đã bị Sora nhìn thấu, Jibril không khỏi cười khổ.

“Tuy đã dự tính từ trước, nhưng mà có vẻ là bọn tôi thật sự không thể khiến cô thỏa mãn cái điều kiện [không thể tiếp tục] này được.”

Nhìn khung cảnh xung quanh đã hóa thành tro bụi.

Lại nhìn Jibril cũng đã bị sức mạnh tương tự tập kích, Sora thờ dãi.

“Thật vui khi anh hiểu được điều đó.”

“Thế thì dùng phương pháp khác để giành chiến thắng thôi, dù sao thì chơi nổi từ cũng chẳng thiếu cách để thắng.”

“.... Ha ha, một người thật thú vị...”

Giống như trò chơi bắt đầu lại từ đầu, Jibril nói.

“Như vậy..... Có thể đừng khiến tôi cảm thấy buồn chán không?”

.... Kể cả Steph cũng có thể dễ dàng hiểu được ý nghĩa ẩn chứa phía sau câu hỏi đó.

Dù đã sử dụng sức phá hoại mạnh như đến vậy, họ vẫn không thể khiến Jibril [không thể tiếp tục trò chơi].

Ngược lại bên mình, chỉ cần Jibril có ý thì bất cứ lúc nào cũng có thể khiến họ [không thể tiếp tục].

Hơn còn làm được một cách cực kỳ dễ dàng, bởi vì bọn họ thực sự quá yếu ớt.

Đó chính là, [khác biệt về thứ bậc].

Tính năng của chủng tộc chênh lệch nhau đến mức làm người ta phải tuyệt vọng, nó như một bức tường cao hơn cả bầu trời.

Một lần nữa xác nhận thực tế ấy, Steph không khỏi cảm thấy nghẹt thở.

..... Sora vốn định, *một chiêu kết thúc cuộc đấu này.*

Vận dùng đòn tấn công có thể gọi là mạnh nhất đã biết trong tri thức của dị thể giới.

Dùng phương thức tương đương với tự hủy diệt để khiến trò chơi kết thúc. Bây dùng cách đó đã vô hiệu rồi..

“Cứ yên tâm, bọn tôi sẽ không để cô cảm thấy buồn chán đâu.... [Hành lang tinh linh] (せいれいかいろう – Seireikairou)

Nhưng mặc kệ sự lo lắng của Steph, Sora đặt tay lên tinh thể, nói.

Và thế là, thứ con người không thể cảm nhận được, nhưng lại là nguồn gốc sức mạnh của tất cả các chủng tộc có thể sử dụng ma pháp, đã biến mất.

Đòn này một lần nữa làm Jibril kinh ngạc.

“Chuyện này... cũng khá là bất ngờ.”

“Bởi vì đó là từ mới học được mà, hơn nữa ai dám đảm bảo tộc Flügel sẽ không sử dụng ma pháp đọc suy nghĩ chứ?”

Sora cười cợt nhả nói, trên mặt cậu không hề có vẻ lo lắng như Steph.

Đó là vẻ mặt bình tĩnh giống như một nhà chiến lược, chỉ đang tiến hành xác nhận, thực hiện một kế hoạch mà ngay từ đầu đã không mong đợi nó sẽ thành công.

Sau khi nhận được kết quả như dự tính liền dứt khoát chuyển sang kế hoạch tiếp theo.

“Hay là, có gì đó, bất tiện chăng?”

Nhìn Sora vẫn đang cười cợt, Jibril đáp.

“Không phải.... Chỉ là tinh linh sẽ không được bổ sung thêm nên năng lực cơ thể ít nhiều gì cũng bị hạn chế, sẽ không thể bay được nữa. Có điều những chuyện đó cũng không cần thiết khi chơi nổi từ.... Ủm, không vấn đề gì cả.”

Thế nhưng Jibril rõ ràng là có chút đứng ngồi không yên.

“Nếu cô phải tìm ra có gì ảnh hưởng thì.... Hơi có cảm giác không được tự nhiên.”

“À à.... Giống như cảm giác di động không bắt được tín hiệu phải không?”

Nghe Sora nói vậy, Jibril bỗng như nghe thấy một tiếng chuông ngân vang, ngẩng phát đầu lên.

“Di động là cái gì vậy!? Có gì liên quan với cái hộp mông mông lúc trước không!? Còn cả tín hiệu nữa!?”

“Cứ thắng được tôi đi rồi tôi sẽ giải thích.... Ê mặt, mặt, mặt dí gần quá! Lau nước miếng đi!”

“A! Thật, thật vô cùng xin lỗi.... Eh heh heh.... Bốn vạn quyển sách của thế giới khác... heh heh~....”

Nhìn Jibril lộ ra vẻ mặt mơ màng, giống như một cô bé đang nghĩ đến một chiếc bánh ngọt ngon lành.

“.... Anh, người này.”

“Ủm, rất là kỳ quặc nhưng cũng khá thú vị phải không.... Ủa, Jibril, mau trả lời đi.”

“Hà! A, đúng, đúng rồi. Vậy chọn thứ gì đó bình thường một chút.... [Ngựa] (うま - uma).”

Trong phòng lập tức xuất hiện một chú ngựa.

“Oái!?”

Bừừừừ~.... Nghe chú ngựa phì hơi một tiếng ở ngay sát bên cạnh, Steph giật mình nhảy ngược về sau.

Thế nhưng giống như bắt ngay đúng chỗ ngựa, Sora không chút do dự, lập tức tiếp lời.

“Tốt, [Âm **] (ま*こ)(ma*ko).”

““.....?””

Jibril và Steph.

Cả hai người đều không hiểu từ này có nghĩa là gì, trên đầu hiện lên dấu hỏi.

Rồi chỉ chớp mắt sau, Steph ấn tay lên váy kinh ngạc, sắc mặt đỏ bừng, thét lên.

“...Thế, thế thế, thế này là thế nào!?”

Nhưng Sora chỉ cười hì hì, đáp.

“Sao chứ? Khi chơi nổi từ, [dâm ngữ] là khái niệm cơ bản mà, bình tĩnh lại đi.”

“.... Hmm.”

Shiro cũng có vẻ hoàn toàn không để ý, còn Jibril..

“Tiếng lóng của ngôn ngữ loài người... Không phải, từ việc Dora-chan cũng không hiểu thì có nghĩa đây là [ngôn ngữ của thế giới khác] gần tương tự ngôn ngữ loài người, là ẩn ngữ ý chỉ bộ phận sinh dục của phái nữ....! Ha ha, tri thức dần được thỏa mãn rồi....!”

Nhìn Jibril ngẩng đầu lên trời hô lớn đầy cảm động, Sora nói.

“...Tch, đúng là một cô nàng kỳ quái, ừm?”

Rồi, cậu khẽ chạm vào hông Shiro.

(...Sao rồi?)

Shiro thì hoàn toàn hiểu ý Sora.

Gật nhẹ đầu đáp lại.... [Biến mất rồi].

..... Chỉ cần [Không trực tiếp làm người chơi không thể tiếp tục] thì có thể can thiệp đến người chơi như thế này.

“Nếu vậy thì.... *Sẽ có trò hay để chơi rồi đây.*”

.... Sora thoáng cười thầm, chỉ có mình Steph trông thấy...

Part 7

.....

Từ lúc trò chơi bắt đầu đến nay đã khoảng hơn mười phút.

Vẫn tiếp tục ứng đối từng từ một, Jibril chột nói.

“Tôi cũng bắt đầu thấy chán với khung cảnh đầy bụi bặm thế này rồi.... Thư giãn một chút đi, [Bãi biển] (ビーチ - biichi).”

Trong khoảnh khắc, cảnh vật từ hố bom hoang tàn vụt biến thành bờ biển ánh nắng rực rỡ giống như một điểm du lịch.

Ở đây có bờ cát trắng mịn cùng những khối đá hình thù phức tạp, đủ khiến tất cả mọi điểm thắng cảnh tại thế giới cũ của hai người Sora đều trở thành âm đạm.

Ngoài ra còn có mặt nước biển vượt trên cả màu lam, óng ánh như một lớp màn lưu ly.

Đây hẳn là [Bãi biển] theo khái niệm mà Jibril biết, đủ khiến cô cảm thấy có ấn tượng.

Nhưng mà...

Sora giờ tay như muốn che ánh nắng cho Shiro.

“Hm~! Đúng là một khung cảnh đẹp mắt, nhưng mà đối với hikikomori, ánh nắng này thật khó chịu.... [Đầu ngực] (ちくび - chikubi).”

“Hai vị có thể tới bóng cây bên kia nghỉ ngơi đó, mà anh lại tự nhiên ra chiều như vừa nãy.... Có vẻ anh muốn chuẩn bị làm chuyện gì đó rất thú vị, tôi sẽ phối hợp một chút xem ♪ [Bikini] (ビキニ).”

Trong khoảnh khắc.... Theo ngôn ngữ thực thể hóa.

Cả ba cô gái đều đã mặc bikini..

... Đã mặc rồi... Chỉ là...

Sora kêu ầm lên.

“Jibril, cô chẳng hiểu gì cả! Trước khi mặc bikini mà không cởi hết quần áo ngoài thì hoàn toàn vô dụng! Cô có biết là bây giờ muốn dùng ngôn ngữ loại bỏ quần áo nhưng vẫn giữ lại bikini thì khó đến mức nào không!?”

Đúng thế, mọi người đều đã mặc bikini.

.... Chỉ là mặc bên trong quần áo.

“Thì, thì ra là như vậy.... Thật vô cùng xin lỗi vì đã không hiểu được ý đồ của anh....!”

“Các, các người! Chẳng lẽ các người không thể thôi chơi đùa, nghiêm túc tiến hành trò chơi sao !?”

Nghe Sora nói, Jibril có vẻ thật sự rất khâm phục, chân thành xin lỗi, Steph thì không thể chịu đựng nổi, gào lên.

Nhưng Sora giống như hoàn toàn không nghe thấy lời cô nói, chỉ tặc lưỡi, tiếp tục trò chơi.

“Thôi cũng được.... Vậy thì.... [Hành lý] (にもつ – nimotsu, còn có nghĩa khác là gánh nặng).”

.... Để đề phòng nguy cơ không cẩn thận làm Steph biến mất, Sora cẩn thận tưởng tượng ra hình ảnh khác rồi mới nói.

Chỉ thấy một túi lớn có vẻ rất nặng rơi đánh bình xuống một bên.

“Nếu vậy thì... Đứng rồi [Gió xoáy] (つむじ - tsumuji) thì thế nào?”

“Giỏi lắm Jibril! Lần này thì đạt rồi!”

Cùng lúc Jibril nói ra từ đó.

Hai anh em rút phát điện thoại ra với tốc độ thần tốc, ngắm chuẩn vào mục tiêu.

..... Bởi vì gió xoáy do ngôn ngữ thực thể hóa ra...

.... Đã thổi tung váy Steph.

“Kyaaaa! Làm, làm gì vậy!”

.... Sora và Shiro sử dụng chế độ chụp liên tiếp, nhanh chóng ghi lại hình Steph.

“Jibril, lần này thì rất hoàn hảo! Bởi vì nếu không có bikini thì Steph không mặc quần lót sẽ trở thành R-18 mất! Cho dù là bikini thì từ dưới váy nhìn lên cũng rất hấp dẫn!”

“Rất là hân hạnh.”

Jibril vui vẻ cười đáp.

Mặc kệ Steph vội vàng lấy tay đề váy, miệng kêu oai oái, Sora nói.

“Tiếp đó...”

Lộ ra một nụ cười gian trá.

“Vây là hoàn thành rồi.... [Trang phục phái nữ] (じょせいふく - joseifuku)”

Trong chớp mắt... ngôn ngữ thực thể hóa.

Những thứ có mặt tại trường sẽ biến mất, cũng có nghĩa là....

Bao gồm cả bikini, tất cả quần áo của phái nữ đều biến mất....!

Steph đương nhiên là không cần nói, Jibril, thậm chí cả Shiro cũng như vậy...

Nhất thời, Steph hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa, một lúc sau, tiếng hét chói tai của cô mới vang vọng khắp bốn phía

“Hi~~ kyaaaaaaaa~!”

Steph mặt mũi đỏ bừng, cố gắng che đậy cơ thể.

.... Có phải bạn đang nghĩ, thế này là R-18 rồi không?

Nhưng mà không cần phải lo lắng, bởi vì....!

“Ha~~ Ha ha ha! Thế nào em gái yêu quý? Tại thế giới 3D nhưng loại hoàn toàn không lộ ba điểm! Hôn nữa gầy và tất [không phải trang phục phái nữ] vẫn được giữ nguyên.... Cũng có nghĩa là, so với toàn nude còn hấp dẫn hơn!”

Sora giang rộng tay, ngẩng đầu nhìn trời, bộ dạng giống như một ma vương, oai phong ngạo nghễ tuyên bố.

“Đây hoàn toàn rõ ràng là All ages! Đây chính là lành mạnh! Là kêu gọi vừa mức! Nhưng lại không thấp kém! Vậy hãy gọi nơi này... ừm, là [Không gian siêu lành mạnh] đi.”

“.... Anh, omega, good job.”

Hai anh em giờ ngón cái khen ngợi lẫn nhau, chìa di động chụp ảnh Steph đang kêu gào.

“Các.... Các người đang làm cái trò gia đây chứ!

“Tôi đã bảo rồi cơ mà, *phải chơi sao cho thật thú vị*. Ủa, thế này không thú vị à?”

“Không có tí tẹo thú vị nào hếtttttttt~!”

Steph hét lên thán thiết. Vẫn còn chờ mong Sora suy tính kế hoạch để đánh bại Jibril, mình đúng là đứa ngu mà.

Phản ứng của Steph hoàn toàn như Sora dự liệu, nhưng Jibril thì lại....

“.... Xin, xin hỏi.”

“Eh?”

“Theo, theo như tôi quan sát.... Thế giới của hai vị coi việc dị tính khóa thân là [không lành mạnh] sao?”

“Ừm, năng lực suy luận đúng là không tệ.”

“Nhưng, nhưng mà phương pháp duy trì nòi giống hẳn là cũng tương tự như chủng tộc ở thế giới này phải không!?”

“.... Cô không đặc biệt giới hạn [chủng tộc loại người], vậy nghĩa là tộc Flügel cũng làm như thế à?

Sora lại tiếp tục thử tìm cách quấy rối, tự nhiên như là đang hít thở vậy.

Nhưng Jibril lại hoàn toàn không thêm đề ý, trạng thái càng lúc càng hưng phấn.

“Đúng, đúng là vậy, nhưng mà.... Nếu như dục vọng duy trì nòi giống là [không lành mạnh], vậy thì dù sinh trẻ con cũng tính là không lành mạnh, như thế không phải sẽ mâu thuẫn với tiền đề cố định duy trì nòi giống của sinh vật sống sao? A, [Cỏ may mắn] (クローバー - kuroubau).”

Jibril (khóa thân) hơi thờ rỗi loạn, tính tò mò sôi sục, liên tiếp truy hỏi Sora.

Cô thiếu chút nữa thì quên mất quy tắc [ba mươi giây], thế nên phải vội vàng bỏ sung.

Mà với câu hỏi của Jibril, Sora chỉ có thể vỗ tay khen ngợi.

“Rất giỏi. Nhưng mà tại thế giới cũ của chúng tôi, cách nói như của cô sẽ chỉ bị coi thành [biến thái] (hentai) thôi.”

“Bản năng duy trì nòi giống cũng là [biến thái] sao!?”

Cảm giác chấn động giống như một tiếng sét giữa trời quang đãng, tiếp đó cô chấp hai tay lại, lộ vẻ mê say.

“Ha ha... Đúng là thú vị, tôi thật muốn đến thử một chuyến, xem xem cái thế giới vô lý ấy nó như thế nào!”

“... Hmm, chuyện đó tôi thật không thể đồng tình~”

Sora hoàn toàn bất lực với phản ứng của cô.

“Tch, cái kiểu phản ứng này đúng là đáng chán...”

Sora vốn muốn khiến vẻ mặt cao quý kiêu ngạo của Jibril phải biến dạng vì xấu hổ cơ...

Quả nhiên là.... Ero mà không có sự xấu hổ thì không tính là ero.

Càng hưởng hồ thân thể Jibril giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, tựa như một bức tranh quá đẹp thì lại rất khó để phát tiết...

“.... Anh, Steph, vẫn còn... thú vị, hơn...”

“Đúng thế. Để anh chụp ảnh, em lo phần quay phim nhé, Shiro.”

“.... Đã~, rồi...”

“A, hai người đang chụp cái gì thế~~~~!?”

“Không sao cả. Cậu cứ kiên trì tinh thần không ngại xấu hổ nhưng đồng thời vẫn không quên xấu hổ là được.

“Hoàn toàn không hiểu anh đang nói cái gì !!”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Nước Khai Cuộc - Unexpected Move (5)

Lại qua mấy tiếng đồng hồ nữa.

Nơi đây đã trở thành... Không gian mà từ ngữ không thể miêu tả nổi.

Trong khu rừng nguyên sinh rậm rì ken đặc, những bức tượng Moai (1) và kim tự tháp cùng đứng sừng sững.

Ở trung tâm, Sora đầu đội mũ cao bồi, người cỡi trần, đang ăn cà ri.

Cùng với Shiro ngồi trên đùi cậu, khóa thân, đeo bôm tai mèo, quần khăn quàng cổ, đang ăn bánh ngọt.

Và Jibril, cứ mỗi lần mặc quần áo là lại bị Sora lập tức lột xuống.

Còn về Steph...

“Hi~ Kya #%\$L≠†▽@+§&~#→Ψ∞Ả¶!”

Cô bị một đội quân sinh vật quái dị hình dạng như Cthulhu (2) truy đuổi, điểm SAN (3) sắp sửa tụt xuống mức 0.

Sora vừa ăn cà ri vừa hỏi.

“Mmm mmm... Này Jibril, cô không thấy đói à? [Quyển manti] (マントル – mantoru).” (4)

“Xin đừng lo, tộc Flügel khác với Imanity yếu đuối, không cần phải ăn uống [Ruiauga] (ルイアーガ).”

“Ha ha, vậy à.... Nhưng chúng quy cũng phải đi ngủ chứ, trời sắp sửa sáng rồi đấy, cô cũng nên đầu hàng thôi chứ nhỉ?”

“... Hừ hừ... Tộc Flügel cũng không cần nghỉ ngơi, xin cứ yên tâm...”

“Tôi vẫn còn lưu trữ kho từ vựng vô tận. Tôi muốn kéo hết tất cả tri thức của hai vị ra nên không cần biết là mấy ngày hay là mấy tháng, xin hai vị hãy tiếp tục chơi với tôi nhé ♪”

..... Jibril vui vẻ nói.

Nhưng Steph biết cô ta thật sự muốn làm như vậy. Nghe những lời nói lạnh lẽo ấy, cô chỉ có thể cảm thấy tuyệt vọng.

Sora vẫn hoàn toàn không để ý, đáp.

“Ồi chà, nhưng tôi vẫn còn muốn đón bình minh lên trong phòng mình nên chỉ có thể xin lỗi thôi... [Lỗi ngoài] (がいかく - gaikaku).” (5)

“Vậy sao? Nếu như anh cảm thấy mệt mỏi thì cũng có thể cố ý thua tôi mà! [Đồng hồ] (クロック - kurokku).”

Rồi Jibril nói tiếp.

“Dù sao thì đối với Imanity yếu ớt mà nói, tôi cũng đã cảm thấy khá là vui vẻ rồi.”

Jibril nói với một nụ cười nhưng Sora lại bông cau mặt.

“... Từ này đến giờ cô cứ yếu ớt với yếu đuối này nọ, khiến người ta thấy bức mình rồi đấy... [Sinh vật được tạo ra] (クリーチャー - Kurichaa).”

.... Theo câu nói đó.

Quân đoàn quái vật truy đuổi Steph đã biến mất.

“.... Hộc! Hộc.... Hộc.... !! Được, được sống rồi...”

Cứ, cứ nghĩ rằng mình phải chết rồi chứ, nói đứt lời, Steph đã ngã vật xuống đất.

Ở bên cạnh, Sora nói.

“Ừ~ Đúng rồi~ Trong mắt quý cô chủng tộc thứ sáu thì chúng tôi cũng chẳng khác gì loại kiến hôi đúng không? Nhưng mà, tôi cảm thấy phải chăng là cô có hơi quá coi thường kiến hôi không?”

“Thật sự xin lỗi, chẳng lẽ Imanity lại nghĩ rằng mình... không yếu ớt sao... [Lửa nền] (あかり - akari).”

Jibril trả lời, cô có vẻ thực sự cảm thấy ngạc nhiên từ tận đáy lòng.

Còn Sora thì đôi sang nụ cười khiêu khích, trong vẻ mặt ẩn chứa một chút phẫn nộ.

“Nếu như cô nghĩ rằng sức mạnh là mạnh mẽ và sống lâu thì chính cô mới là loại... [kém trí tuệ].”

.... Nghe thấy câu này.

Jibril cuối cùng cũng có phản ứng.

“Anh nói tôi... Không bằng được Imanity?”

.... Cảm giác của Jibril đối với hai người Sora tuyệt đối không phải là kính trọng.

Mà chỉ là cảm giác giống như là đối với một cuốn sách mà mình rất thích, cũng tức là sự tò mò mà thôi.

Bị nói rằng, mình không bằng được [cuốn sách], cô thật sự rất ngạc nhiên.

Nhưng Sora tiếp tục nói với Jibril, giống như đang châm chọc.

“Cái gọi là [yếu ớt] cũng không phải chỉ việc có hay không có sức mạnh, mà là không làm được việc gì cả... Ví dụ như, ai đó ngoài chiến đấu ra thì chẳng làm được gì cả, nhưng lại bị cấm chỉ bạo lực chẳng hạn!”

“.... Có vẻ như anh hoàn toàn không hiểu tình huống của mình lúc này.”

Khi Jibril đáp lời, trong mắt cô đã ẩn chứa cảm giác lúc lần đầu tiên gặp mặt... Đó là sát ý.

Đúng vậy.... chỉ cần Jibril muốn là có thể khiến hai người Sora [không thể tiếp tục] bất cứ lúc nào.

Sờ dĩ cô không làm như vậy, chỉ thuần túy [chơi trò chơi], đó chẳng qua chỉ là một [hứng thú nhất thời] mà thôi.

Ánh mắt cô giống như đang hỏi: Hai người chưa quên vị trí của mình đây chứ?

Nhưng Sora lại trực tiếp đón nhận ánh mắt của cô, nói.

“Vậy thì, cũng đến lúc bọn tôi dạy cho cô biết... Mình yếu đuối đến thế nào rồi! Từ từ mà cảm nhận nhé.”

Dứt lời, cậu đặt tay lên khối tinh thể...

“Shiro, chuẩn bị xong chưa?”

“... Ừm...”

Thấy Shiro gật đầu, Sora tiếp tục quay sang phía Steph.

“Steph~, chắc cậu cũng lấy sức lại được rồi nhỉ?”

“Eh? À phải... Cũng, cũng tạm ổn... Cảm, cảm ơn anh...”

“Lúc này vất vả cho cậu rồi, nếu không nhờ Steph lôi kéo đám nguy hiểm kia đi thì chúng tôi cũng thể thắng được.”

Nghe Sora tùy tiện nói giống như đã chiến thắng rồi, Jibril khẽ nhún mày.

Nhìn Steph đang vô cùng kinh ngạc, Sora nở một nụ cười rạng rỡ.

“... Vì thế nên Steph ♪”

“Vâng, vâng?”

“Có thể sẽ tạm chết một lúc nhé... Cậu phải nhẫn nại đó ♪ [Ngồi xuống]

“..... Sao?”

Steph bị ép buộc ngồi xuống đất.

Mà cô đương nhiên cũng không thể hiểu được hàm ý trong câu nói đó.

Sora và Shiro.... cùng bật nhảy lên cao, nói.

“..... [Tầng vỏ] (リソスフェア - Risosufea).”

.... Trong chớp mắt, tất cả mặt đất đều biến mất.

..... [Quyển manti] và [Lõi ngoài].

Bằng những từ mà Jibril không thể hiểu nổi ý nghĩa này, hành tinh đã dần dần bị đào rỗng.

Rồi theo [Tầng vỏ], từ chỉ tất cả những gì ở bề mặt ngoài cùng của hành tinh, vang lên...

Toàn bộ mặt đất bị xóa bỏ, tất cả mọi người đồng loạt rơi xuống lõi trong của hành tinh.

Thế nhưng Jibril vẫn bình tĩnh phân tích tình hình trước mắt.

“.... Hóa ra là vậy, dùng [Hành lang tinh linh] loại bỏ hai cánh của tôi là vì bước này sao?”

.... Mặc dù không hiểu nghĩa của từ.

Nhưng Jibril đã nhận ra được mục đích của Sora, đó là muốn... Để mình rơi xuống trung tâm hành tinh.

Tuy cô chưa từng trông thấy [Lõi trung tâm của hành tinh]....

Chỉ liếc nhìn xuống phía dưới.

(... Nhiệt độ trung tâm 6000 độ.... Nhiệt độ bề mặt 3000 độ.... đại khái là như vậy.)

Khi đến trung tâm hẳn là sẽ vì áp lực quá cao mà [không thể tiếp tục trò chơi], có điều trước lúc ấy... Hai người Sora đã tử vong rồi.

Với cái kế hoạch đầy lỗ hổng này, Jibril chỉ có thể cười khổ.

Đúng vậy... Bởi vì điều đó có nghĩa là...

“.... Hai người vẫn muốn tìm cách [giết tôi] sao?”

Jibril không giấu nổi vẻ thất vọng, vừa rơi xuống vừa mỉm cười.

Nhiệt độ của lõi trong hành tinh khiến hai người [không thể tiếp tục] chỉ là vấn đề thời gian, có điều...

Cô thầm nghĩ: Trong thời gian ngắn ngủi còn lại, ít nhất cũng để tôi cảm thấy vui vẻ đi.

“Tôi còn không để cho bình minh tới nữa cơ.... [Buổi sáng] (あさ - asa).”

Theo câu nói của Jibril.... Mặt trời đã biến mất.

Thế nhưng... Sora và Shiro trong lúc rơi xuống liền cùng hít sâu một hơi.

Tiếp đó đặt tay lên khối tinh thể, dùng mức hô hấp thấp nhất, nói ra một từ.

“.... [Dường khí] (さんそ - sanso).”

Ngay lập tức, tất cả mọi người cảm thấy đau đầu kịch liệt, hơn nữa còn không thể hít thở nổi.

Đương nhiên, Jibril cũng tương tự... Chỉ có điều...

(... Ngăn chặn hô hấp à.... Chỉ giây giụa vô ích.)

Đúng vậy... Jibril là người tộc Flügel.

Vốn sinh sống tại [Thành phố trên không] ở độ cao hơn 20 ngàn mét.

Thật sự thì cũng không hẳn là [không cần thiết] phải hô hấp, chỉ có điều đối với thân thể [do tinh linh cấu thành] của Jibril thì thiếu hụt đường khí cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng.

Thế nhưng... Đối với con người như Sora và Shiro thì điều đó đủ trí mạng rồi.

Bọn họ sẽ nghẹt thở, sẽ rất nhanh chóng [không thể tiếp tục] thôi.

“... Đã biết là tốn công vô ích chưa? Hãy để tôi vui vẻ thêm một chốc đi.... [Bản nhạc] (ソナタ – sonata).”

Cô khẳng định chắc chắn rằng, nghẹt thở không thể giết được mình.

Vì cả hai bên, Jibril yêu cầu Sora đưa ra [một từ xác định].

Có lẽ là đã hiểu ý đồ của cô....

“... Đáng ghét.... [Gieo hạt] (たねうえ – taneue).”

Ý đồ đã thất bại, Sora hồi hận đáp ứng yêu cầu.

(Hợp tác một cách bất ngờ, mặc dù rất muốn tìm cách khôi phục nơi đứng chân để tiếp tục trò chơi nhưng...)

Jibril mỉm cười, tiếp đó lên tiếng...

“... Vậy trước hết là, [Không khí] (エア – ea).”

Nhưng nghe thấy cô nói vậy, Sora vụt vút bỏ bộ mặt hồi hận giả vờ, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười tự đắc.

Quả nhiên là Jibril không biết được... [Thành phần cấu tạo] của không khí

Trong khoảnh khắc....

Ý thức giống như sắp bị bóp vụn, [giảm áp suất] cực mạnh ập tới tất cả mọi người.

Muốn để không khí [khôi phục], lại biến thành [không thể hô hấp].

Jibril vô thức bật thốt lên...

“... Cái gì! Tại sao lại... A!?”

Và cô liền hồi hận.

Bản năng của tộc Flügel đã nhận thấy, chỉ trong thoáng chốc ngắn ngủi đó, cô đã hít phải [chất độc] cực mạnh.

Bản chất của chất độc đó chính là... [Dường khí]. (6)

Trong trạng thái ý thức dần trở nên mơ hồ do giảm áp kịch liệt, Sora thoáng mỉm cười.

Jibril quả nhiên là... Không biết [Nguyên tử luận].

Cô không biết [dường khí] là cái gì... vậy thì kết quả sẽ thế nào đây?

(Khi không thể hô hấp được thì cô ta sẽ nhận định rằng đó là một cách gọi khác của [không khí]!)

Bởi vì thứ biến mất do lời nói của Sora chỉ thuần túy là dường khí chứ không phải không khí.

.... Theo quy tắc [thứ đang hiện diện sẽ biến mất, thứ không hiện diện sẽ xuất hiện].

Trong bầu khí quyển không khô dường khí, khi nói ra từ [không khí] sẽ có chuyện gì xảy ra?

.... Đáp án chính là tình hình trước mắt.

Chỉ có dường khí trong không khí là còn lại, tất cả các loại khí khác đều biến mất.

Như vậy sẽ dẫn đến đến mức giảm áp kịch liệt 80% đủ khiến người ta mất ý thức, cùng với...

Không gian sẽ ngập đầy dường khí mà khi hít vào với nồng độ thuần túy sẽ chỉ là [kịch độc].

Chỉ cần hít một hơi thôi, hai người Sora cũng sẽ tử vong trong chớp mắt, thế nhưng..

... Sora từ từ cúi đầu hôn Shiro

“... Ừm”

..... Hô hấp tuần hoàn.

Nếu loại dụng cụ không can thiệp vào những thứ thiết yếu trong cơ thể người chơi, chỉ cần hai người khiến không khí tàn lưu trong cơ thể tuần hoàn là đủ rồi.

Giảm áp cực mạnh khiến cơ thể như muốn vỡ nát, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Nhưng họ miễn cưỡng duy trì suy nghĩ tỉnh táo.... Nếu chỉ trong thời gian ngắn thì vẫn có thể tiếp tục tiến hành trò chơi nổi từ.

Những hiện tượng diễn ra trước mắt, hành động của Sora, tất cả những điều đó đều khiến Jibril khó hiểu.

Nhưng mà, dù là như vậy đi nữa, tất cả đều là.... vô ích.

“.... Các người nghĩ [chất độc] mức độ này.... có thể làm hại được tộc Flügel sao?”

Nhìn Sora và Shiro vẫn tiếp tục chống đỡ một cách vô vọng, Jibril lên tiếng mỉa mai.

Hô hấp không phải chuyện quá quan trọng với tộc Flügel, việc này đã sớm được chứng minh từ trước rồi.

Vậy thì chỉ cần không hô hấp nữa là được thôi.

..... Giết chết người tộc Flügel, vốn là chuyện không thể.

Trò chơi sắp sửa kết thúc.

Hơi nóng từ lời hành tinh đã sắp chạm tới Sora và Shiro đang giãy giụa vô ích.

(Quả nhiên họ chung quy vẫn chỉ là Imanity... Cứ như vậy đi...)

Jibril ngược nhìn về phía Sora, ánh mắt như nhìn một món đồ chơi đã chơi đến phát chán.

Thế nhưng.... Sora cúi đầu nhìn xuống Jibril, trên mặt không ngờ lại.....

“..... Hả!”

Nở một nụ cười đầy vẻ khinh thường.

“Shiro, lên nào!!”

“... Ừm!!”

Lần này hay người dồn toàn lực.... thờ không khí ra ngoài.

.... Vì để tiến hành bước tiếp theo.

Trong [bầu khí quyển] đã không còn lại gì ngoài dưỡng khí, hai người cùng hét lớn giống như muốn phun ra hết tất cả không khí còn sót lại trong cơ thể.

““.... [Khí quyển] (アトモスフェア - atomosufēa)!!””

Theo từ [Khí quyển] vang lên, lần này tất cả mọi loại khí đều biến mất...

“..... U!?”

Trong cơ thể Jibril bỗng như có thứ gì đó nổ tung.

Chất khí được hít vào trong cơ thể, dưới tác động của [áp suất mức 0] do bầu khí quyển biến mất gây ra....

Đã tạo nên một vụ nổ mãnh liệt bên trong cơ thể như muốn phá nát buồng phổi.

Sở dĩ hai người Sora [thờ] khí ra... chính là muốn tranh hiện tượng này.

Nhưng cho dù như vậy.

Thì vẫn không thể giết nổi Jibril.

(Vẫn đang lãng phí công sức...)

Nghẹt thở? Kịch độc? Vụ nổ trong cơ thể do áp suất khí thay đổi?

Vậy thì đã làm sao?

Chúng tộc do thần sáng tạo ra, chuyên dùng để tiêu diệt thần linh.... Tộc Flügel

Nếu nghĩ rằng chỉ mức độ này là đã đủ để làm khó cho tộc Flügel thì đúng là ngu xuẩn đến cùng cực.

Trong trạng thái chân không hoàn toàn.... hai người vốn là Imanity chỉ có thể chết trước.

Jibril không nhìn được muốn mĩa mai suy nghĩ ngu ngốc của họ một câu, nhưng vừa mở miệng cô liền lập tức phát hiện ra một chuyện khiến mình không thể không sửng sốt.

.... Cô phát hiện âm thanh không thể truyền ra được.

[Âm thanh] vốn chính là [sóng chấn động] lan truyền qua vật chất.

Hiện tại nơi này đang ở trong trạng thái chân không, trên thực tế là cũng ngang với ở trong không gian vũ trụ.

Nếu như không có không khí làm chất trung gian thì.... Lời nói sẽ không thể truyền tới chỗ đối phương được.

Một trong ba [điều kiện thất bại] vụt lóe lên trong đầu Jibril.

..... [Không đưa ra được đáp án trong vòng ba mươi giây sẽ tính là thua cuộc].

Tiếp đó... Thời gian tồn tại tối đa trong chân không của loài người là...

(Khoảng ba mươi giây.... Tất cả bố cục đều chỉ vì điều này sao!?)

Jibril không khỏi cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Đúng vậy.... Nếu như không cách nào khiến đối thủ [không thể tiếp tục].

Thế thì... Đánh cược vào [giới hạn sinh tồn] ba mươi giây, lợi dụng [quy tắc ba mươi giây] để giành thắng lợi...

Cùng lúc Jibril rút ra được kết luận này, gương mặt Sora chợt xuất hiện trong tầm mắt cô.

Cậu cố sức duy trì ý thức sắp sửa bị áp suất mức 0 bóp vụn, đồng thời ôm lấy Shiro thật chặt, giống như muốn tăng áp cho em gái. Trên gương mặt cười cợt trong khổ sở của cậu tựa như đang viết “Đã cảm nhận được rõ ràng chưa?”

(.... Hóa ra là vậy, quả thật là không thể coi thường....)

Đến mức này, Jibril cuối cùng cũng phải thay đổi đánh giá của mình với hai người Sora.

(Coi hai người như Imanity rõ ràng là quá lãng phí.... nhưng mà)

.... Jibril không thể sử dụng ma pháp.

Đó là vì thân thể cô vốn là tộc Flügel do tinh linh tạo thành.

Đồng thời cũng vì hiện tại [hành lang tinh linh] đã bị xóa bỏ.

(Nếu đã vậy... Tôi lại càng phải trả lời để thể hiện sự cảm tạ và kính trọng của mình.)

Chỉ cần để tinh linh phân giải.... là có thể viết chữ bằng ánh sáng giữa không trung.

.... [Âm nhược] (あんじやく - anjaku)....

Con người phải biết thấu hiểu đạo lý. Jibril viết lên không trung bằng ngôn ngữ loài người.

Kiên định quyết tâm, dốc hết trí tuệ, tìm đủ biện pháp, toàn lực cố gắng.... Nhưng như thế vẫn là chưa đủ.

Imanity không thể thắng được Flügel.

Con người không thể lên được trên trời.... Đó là chân lý không thể đảo ngược.

Sora ôm lấy Shiro, nhìn câu trả lời của Jibril, sức lực dần dần tiêu tan giống như băng tuyết ngày hè.

Ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Nhưng trong tình cảnh như vậy, hai người vẫn hoàn toàn không để tâm, nở một nụ cười đắc ý, đặt tay lên khối tinh thể.

Tiếp đó, lấy ra một tờ giấy đã chuẩn bị từ trước.

.... Tờ giấy có viết [Lực Coulomb] (クーロン力 - kuuronryoku) (7)

Đó là.... một quãng thời gian quá ngắn ngủi, thậm chí không đủ để gọi là một khoảnh khắc.

Khí quyển, mặt đất, dung nham, tất cả đều đã bị xóa bỏ, giữa không gian không tồn tại một nguyên tử nào như thể chỉ có không ngừng rơi xuống.

Thứ duy nhất còn lại chính là lõi kim loại nóng rực của hành tinh trước mắt.

Khối kim loại nóng chảy với nhiệt độ cao, áp suất cao, tỏa ra ánh sáng trắng tuyền, in hằn lên vầng mặt Jibril.

Lõi trong hành tinh... Khối tâm nguyên tử kim loại.

Đó là nơi [lực hạt nhân] thu hút các nguyên tử lại với nhau, gặp phải sự phản kháng còn mạnh mẽ hơn, [lực Coulomb] (8)

Một hiện tượng thiên văn vốn chỉ xảy ra tại các ngôi sao cực lớn khi trọng lực sụp đổ.

Bây giờ do lực Coulomb [biến mất], lõi hành tinh lập tức bắt đầu diễn ra phản ứng nhiệt hạch.

Từ đó dẫn đến một hiện tượng mà thế giới cũ của hai người Sora gọi là:

Sự bùng nổ tia Gamma do hiện tượng phân rã quang tuyến của những nguyên tử nặng hơn sắt tạo thành (9)... Hay còn được gọi là...

[Vụ nổ siêu tân tinh] (10) đủ sức thổi bay các hệ sao trong phạm vi vài năm ánh sáng.

Chủng tộc chiến đấu do thần sáng tạo ra, chuyên để tiêu diệt thần linh.

Bị [bom khinh khí] trực tiếp bắn trúng cũng không chết, điều đó có nghĩa là....

Cô có thể chịu đựng được nhiệt độ cao hơn vàng nhạt quang của mặt trời, sóng xung kích mạnh hơn 50 megaton, tình trạng thiếu oxy và siêu giảm áp do chất khí biến mất gây ra, thậm chí cả vật chất kịch độc tàn lưu trong cơ thể....

Đây chính là chủng tộc đứng hàng thứ sáu, tộc Flügel.

Khác biệt tính năng giữa cô và chủng tộc loài người là một khoảng cách khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, một bức tường cao không nhìn thấy đỉnh.

Thế nhưng, bức tường đó không phải là vô hạn....

.... Bây giờ, chủng tộc yếu ớt nhất đã sắp sửa vượt qua được nó.

Dù ở tại một không gian không có không khí, âm thanh không thể lan truyền được.

Nhưng Jibril phảng phất như thực sự nghe thấy Sora đang vừa chặt vật chìa ngón giữa lên vừa nói.

[Nhiệt độ lên tới 50 tỷ độ C, sóng xung kích ngang với thời điểm Big Bang, nếu cô chịu đựng nổi thì cứ chịu thử xem, Flügel.]

.... Từ những hiện tượng đã phát sinh cho đến [lực Coulomb], Jibril đều không hiểu gì cả.

Thế nhưng bản năng của tộc Flügel trong cô đang thét lên kinh hãi.

Vụ nổ ban đầu hoàn toàn không thể so bì được với lúc này.

Mà ngay cả khái niệm của việc làm thế nào mới có thể ngăn cả được nó cũng không hề tồn tại trong tri thức đã biết của cô.

.... [Ánh sáng khiến tất cả trời đất, thần thánh đều trở thành hư vô] sắp sửa ập đến trong chưa tới một giây nữa.

Click this bar to view the full image.

(Tại sao lại... Sao lại như thế... Lần này dù muốn bảo vệ cũng không...)

Nhưng mà đến bây giờ.

.... Jibril cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa những hành động của hai người Sora rồi.

Bởi vì trước khi mất đất biến mất, hai người Sora đã nhảy lên cao một chút...

Cho nên Jibril ở hơi thấp hơn họ một chút.

Bị nhiệt độ cao đến thế nào công kích... cũng chẳng còn vấn đề gì nữa.

Bởi vì không cần biết là một phần mấy trăm triệu, mấy chục tỷ, mấy nghìn tỷ của một giây đi nữa.

Bên chết trước sẽ bị xử thua, đây chính là...

(Đây chính là... Ý đồ thật sự của việc họ xóa bỏ hành lang tinh linh.)

Vụ nổ lúc đầu tiên... chỉ là để thí nghiệm xem [khái niệm cả hai bên đều không biết] có thể thực hiện được hay không.

Chỉ một vụ nổ như thế thôi, cậu thanh niên trước mặt đã thu thập được đầy đủ tin tức cần thiết.

Ngay từ ban đầu anh ta đã biết, dù là nhiệt độ cao, áp lực hay chất độc đều không thể giết chết mình.

Mục đích của tất cả một loạt ứng phó tiếp theo đó chỉ để phân tán sự chú ý của mình.

Chỉ là một.... [màn kịch] nhằm giả vờ rằng đang đánh cược vào ba mươi giây.

Tất cả mọi chuyện đều là cạm bẫy.

Chính như những gì ngón giữa Sora đã nói...

Ngay từ bước đầu tiên, trò chơi đã kết thúc rồi.

Lỗi trong hành tinh phát ra ánh sáng mãnh liệt gấp mấy lần một ngôi sao, bây giờ đã không thể nhìn thẳng vào được nữa.

Chỉ còn một ý nghĩ duy nhất quay cuồng trong lòng Jibril.

“.... Người của thế giới khác.... Không, chủng tộc loài người... thật sự là một chủng tộc khiến người ta phải kinh ngạc.”

Tại thế giới này, thứ hạng là tuyệt đối.

Tại thế giới cấm chỉ mọi chiến đấu, dùng trò chơi để quyết định tất cả này, bản thân không ngờ lại bị [chủng tộc loài người] thấp kém hơn mình tới mười bậc... giết chết.

Jibril thật muốn cười vang, trong đầu thoáng hiện lên bài diễn thuyết của [Nhà vua chủng tộc loài người] trong ngày đăng quang.

“... Chính vì sinh ra không có bất kỳ một năng lực nào, nên mới có thể đạt được tất cả mọi khả năng. Chính là chủng tộc yếu đuối nhất.... ư?”

Đôi tay của họ thật sự có thể với tới tận Thần sao.....?

Ở một góc nhỏ trong tầm mắt, cô tìm thấy Steph vì không phải người chơi nên phải chịu đựng tất cả một chuỗi biến mất, đã hoàn toàn mất ý thức rơi thẳng xuống dưới.

“.... Đúng là một chủng tộc khiến người ta phải kinh ngạc theo rất nhiều ý nghĩa.”

Từ tận đáy lòng, cô thật sự muốn được chứng kiến tương lai của họ.

Khi tiếng gào thét cuối cùng tuyên bố cái chết của hành tinh vang vọng khắp chân trời, ý thức của tất cả mọi người biến thành một mảng trắng xóa.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Nước Khai Cuộc - Unexpected Move (6)

Part 9

“... Tôi chết mất rồi.”

“Ồ, chào mừng trở về.”

“Đã nghe rõ rồi chứ!? Tôi sẽ nhắc lại lần nữa!? Tôi chết mất rồi!! Không phải tôi sẽ chết mà là tôi đã chết rồi!! Chuyện đó rất quan trọng cho nên tôi phải nhắc lại tới ba lần đây biết chưa hả~~ !?”

“Nhưng cậu vẫn còn sống mà. Không phải trong game đối kháng đã nói [không chết là tất cả đều ổn] sao?”

“Thế nên mới nói, tôi đã chết mất rồi~~ !!”

Steph nổi giận bùng bùng, như muốn túm lấy cổ áo Sora, gào lên thảm thiết.

“Anh, anh, anh~~... Lấy tôi làm mồi như sau đó lại còn thản nhiên thấy chết không cứu nữa!!”

“Chung quy thì cũng có chết thật đâu, tất cả đều ổn rồi mà.”

“Anh.... Anh....”

Sự chịu đựng của cô đã lên tới giới hạn rồi.

Bây giờ đây, lúc này đây chính là thời điểm để giải phóng tất cả sự phẫn nộ đối với gã thanh niên này...

Và rồi khi Steph chuẩn bị mở miệng thì.... Sora nói với cô.

“Nhưng mà nếu không có Steph thì chúng tôi đã bị đánh bại rồi.”

“Eh...”

Nếu không nhờ cô thu hút sự chú ý của đối thủ rồi khỏi các hiện tượng thực thể hóa.

Thì sẽ như những gì Jibril đã nói, Sora và Shiro rất dễ bị ép tới mức không thể tiếp tục trò chơi.

“Hơn nữa chính vì như thế bọn tôi mới có thể đoạt được Jibril, cậu cũng đã góp một phần công sức vào sự nghiệp giải cứu chủng tộc loài người rồi đấy.”

“... Ồ.... À...”

“Cám ơn nhé, Steph. Cũng xin lỗi vì lúc nào cũng bắt cậu phải phụ trách những công việc vất vả.”

Sora xoa xoa đầu cô.

Sự giận giữ mới một giây trước vẫn còn đang sôi sục như núi lửa sắp sửa phun trào giờ đã biến mất tăm.

“Ồ... A, um, à, phải, phải rồi... Anh, anh nói cũng đúng.”

Giương mặt Steph đỏ bừng lên nhưng không phải vì phẫn nộ, cô cúi gằm đầu, ngón tay đan đan vặn vẹo.

“Đúng, đúng là như thế. Nếu như một chút vất vả của tôi, có thể giúp cứu được Elechia... Vói, vói lại... Hai người Sora đầu tâm lý chiến... Mới thật sự là vất vả... mà, Ừm...”

Nhìn Steph lấp ba lấp bắp nói, vẻ mặt cũng dần dần buông lỏng, Shiro bỗng xen vào.

“... Anh... chuyển nghề từ... quốc vương... thành playboy?”

“Thật xin lỗi, nhưng là vì Steph thật sự rất dễ bị lừa.”

“Tôi nghe thấy rồi đâyyyyyyy~~ !!! A a a a.... thật đúng là! Tôi ghét anhhhhhh! Thật sự ghét anh~!!”

Steph đang nguyên rủa Thần.

Hồi Thần duy nhất, tại sao ngài lại cấm chỉ bạo lực chứ?

Giờ đang có một kẻ mà dù có phải vứt bỏ tính mạng tôi cũng muốn đập cho hắn một trận đây này.

“... Tôi bị đánh bại hoàn toàn rồi.”

Jibril vừa nói vừa cung kính cúi đầu.

Cảnh tượng kinh hoàng lúc này bỗng như chỉ là một giấc mơ. Thư viện vẫn nguyên vẹn như trước khi bắt đầu trò chơi, Jibril ngồi ở trung, nhấp một ngụm trà, khẽ thở hắt ra một tiếng.

“.... Tôi có thể đặt một câu hỏi được không?”

“Hử?”

“Tôi biết là... Anh có ý dẫn dụ để tôi nói ra từ có kết thúc là [yếu đuối] (nhược - 弱 - jaku), nhưng mà...”

Để mình ý thức được từ [yếu đuối], về gần giữ Sora thể hiện ra cũng chỉ là diễn kịch.

Nhưng cho dù là như vậy...

“Vẫn còn vô số những khả năng khác... Nếu gặp phải những tình huống như thế thì anh định sẽ làm thế nào?”

“Tôi còn hai mươi đáp án dự bị khác, chỉ là nếu như tất cả những cái đó mà cũng đều không trúng thì tôi cũng chẳng còn chiêu nào tiếp nữa.”

Sora thản nhiên cười đáp nhưng trong lòng Jibril đã hiểu rõ.

Con người này... Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, anh ta đã hoàn toàn nhìn thấu mình, [cân nhắc] đến hai mươi khả năng có thể xảy ra.

Thế nhưng cho dù như vậy thì vẫn là một ván cược vô cùng nguy hiểm.

Một trò chơi không hề có một sự đảm bảo nào ngoài câu nói của Jibril, chỉ cần kết thúc thì mọi thứ sẽ khôi phục lại như cũ.

Vậy mà cậu thanh niên này đến cả thời gian có thể sinh tồn cũng đưa ra để làm mồi nhử đánh lạc hướng. Jibril không thể làm gì khác ngoài đây [tôn kính] nói với cậu.

“Đầu óc anh thật sự không bình thường.”

... Nhưng nghe cô nói vậy, Sora chỉ cười khò trả lời.

Đã khổ sở chờ đợi hơn sáu nghìn năm kể từ khi sinh ra tới nay.

Nghe thấy câu nói đó, Jibril không mở to mắt, cảm thấy như nghẹt thở.

“Tôi muốn khiêu chiến với [Thần]... Người bình thường có ai làm vậy không?”

Âm thanh như tiếng phúc âm vang vọng trong tai Jibril, đầu óc cô thoáng ngừng lại trong một khoảnh khắc.

.... Khiêu chiến với Thần.

Chống lại Thần duy nhất, TET.

Dù không muốn nghe thấy đáp án phủ định một chút nào.... Nhưng Jibril vẫn phải xác nhận lại một lần nữa, cô hạ quyết tâm, hỏi Sora.

“Anh... thực sự nghiêm túc chứ?”

“Đương nhiên là nghiêm túc rồi. Mà chẳng lẽ cô không cảm thấy việc bọn tôi tới được thế giới này là rất bí ẩn sao?”

Giống như đang công bố đáp án, Sora cuối cùng cũng nói ra chân tướng.

“Để tôi trả lời luôn nhé. Kẻ đưa chúng tôi tới thế giới này chính là... TET.”

Jibril lập tức không nói nên lời.

“Bọn tôi chơi trò chơi thắng hẳn xong, hẳn liền giờ trò trẻ con kéo bọn tôi đến cái thế giới này, muốn bọn tôi dùng quy tắc của thế giới này để chiến thắng hẳn. Trò chơi này do tên nhóc ấy chủ động bày ra, bọn tôi chẳng có lựa chọn nào khác ngoài chiến thắng hẳn thôi~”

Chỉ vì lý do như thế mà muốn đoạt lấy ngôi vị của Thần duy nhất.

Nhưng đó cũng chỉ như một lẽ tất nhiên.

“Vậy thì, như đã nói lúc trước, Jibril, chiếu theo mình ước, bắt đầu từ hôm nay tất cả mọi thứ của cô thuộc về tôi.”

Nghe Sora tuyên bố, Jibril chỉ biết trân trân nhìn lại như đang chứng kiến một sự vật tuyệt mỹ.

“Muốn đánh bại Thần, bọn tôi còn có rất nhiều việc phải làm, chỉ là với tình hình của chủng tộc loài người lúc này, những việc có thể làm cũng rất hạn chế. Bọn tôi cần nhiều sức mạnh hơn, nhiều tri thức và thể bài có thể đặt cược hơn, tri thức và sự tồn tại của cô sẽ cực kỳ có ích.”

.... Jibril giống như Đức mẹ Maria đang lắng nghe lời chỉ dạy của Thiên Chúa.

“À, còn về chuyện sách tư liệu trong máy tính bảng của tôi, tôi chỉ lấy chúng ra làm mỗi như thôi, cô có thể tự do nghiên cứu chúng. Bọn tôi đến từ thế giới khác, muốn chinh phục thế giới này sẽ cần nhiều [người có kiến thức]. Nếu có thể tăng cường tri thức của Jibril lên nhiều hơn thì cô cứ thoải mái mà đọc, hãy dốc hết những tri thức học được để giúp bọn tôi nhé.”

Khóe mắt Jibril ầng ầng nước, lộ ra ánh mắt mê say, Sora tiếp tục nói.

“Ngoài ra cô cũng có thể tự nhiên sử dụng thư viện này như cũ, chỉ là loài người cũng cần có thư viện nên hãy để học viện hỏi trước sử dụng chung luôn, sách vở sẽ do Jibril toàn quyền quản lý, như thế có được không?”

Nghe cậu nói một tràng như vậy.

Jibril cuối cùng cũng quỳ xuống trước mặt Sora

Một giọt nước mắt nhỏ xuống, hai tay đan lại trước ngực giống như đang cầu nguyện.

Mà không, cô thật sự đang cúi đầu cầu nguyện.

“Ôi, hồi chủ nhân quá cố, thần linh sáng tạo nên chúng tôi nay đã tan biến.... Tôi cuối cùng cũng đã tìm thấy [chủ nhân] mới xứng đáng để tộc Flügel theo đuổi phục tùng, nguyện vọng tha thiết của chúng tôi cuối cùng cũng đã thành hiện thực...”

“Ừa, sao lại thành phản ứng thế này...?”

Thấy bộ dạng của cô như vậy, Steph thông vai thất vọng, nói.

“Tôi, tôi phải nói cho cô biết nhé, hai anh em này là loại biến thái đó!? Bọn họ sẽ bắt cô ăn mặc thành bộ dạng cực kỳ xấu hổ, sẽ bắt đóng giả thành chó đày, nồm mếp thì ác độc, không có nhân tính, nhân cách đầy lệch lạc, là hai anh em cực kỳ xấu xa hạ lưu đấy!?”

“... Steph.... Chào mừng...”

“Cô, cô xem! Bọn họ sẽ làm những chuyện thế này này!!”

Nhưng Jibril vẫn còn đang trong trạng thái xuất thần chỉ mơ màng đáp.

“.... Vậy thì, có vấn đề gì sao?”

“Hả....?”

“Có thể chiến thắng tên nhóc con hèn hạ đã ngồi lên ngôi vị của Thần duy nhất bằng cách trốn tránh chiến đấu, mang tới nguồn tri thức khổng lồ từ thế giới khác, thần là Imanity nhưng lại đánh bại được tộc Elf và tộc Flügel, bọn họ là những người lật đổ tất cả những khái niệm đã biết.”

Cô khép hai cánh lại, chuyển vòng sáng trên đầu ra sau gáy, cúi thấp đầu xuống.

Đó là tư thế.... biểu lộ sự trung thành tuyệt đối mà tộc Flügel chỉ thể hiện duy nhất với chủ nhân của mình.

Click this bar to view the full image.

“My master, my lord, đức của của em”

“Tốt tốt.”

“.... Thành viên tộc Flügel đứng hàng thứ sáu trong [mười sáu chủng tộc], một đôi trong Hội đồng Mười tám cánh, Jibril.”

Giống như đang tuyên thệ với thần linh, cô vừa nghiêm trang vừa cung kính nói.

“Tất cả mọi thứ của em đều thuộc về chủ nhân. Suy nghĩ của em, quyền lợi của em, mỗi tác thân thể em cũng đều thuộc sở hữu của chủ nhân, xin người hãy tận dụng chúng đến hết mức có thể, được trở thành nền móng cho ý chí của người là sự vinh hạnh tối cao của em.”

“Ừm, cứ giao cho bọn tôi. Phải không Shiro?”

“... Ừm, cứ yên tâm...”

“Tôi không thể chấp nhận chuyện đó! Với cả tôi còn phải đóng giả thành chó tới bao giờ nữa đây!?”

Tuân theo mệnh lệnh cuối cùng.... Tiếp tục duy trì tư thế [chào mừng].

Tiếng thét chói tai của Steph vang vọng không dứt trong thư viện.

Part 10

Tùm...

Tuy không xuất hiện âm thanh như vậy.

Nhưng chung quy cũng đến thời gian tắm của hôm nay.

Nói thế nào nhỉ. Đây mới chỉ là lần thứ hai từ khi tới thế giới này, Shiro đi tắm.

“... Quả nhiên là do tôi tắm rửa, Sora mặc quần áo nhỉ.”

“Hôm nay không lắp máy ảnh nên cậu không cần phải để ý. Mà này Shiro, em cũng nên quen dần với việc tắm gội đi chứ.”

Còn Shiro thì vẫn giờ mặt phụng phịu rất không hài lòng.

“Bởi vì tóc... sẽ cứng lại... không thích...”

“Biết là vậy, nhưng hôm nay vận động nhiều như thế, dù thế nào cũng phải đi tắm chứ.”

Ngay cả là Shiro, mà không, sợ là tất cả con người đều chưa từng có ai trải qua một ngày kịch liệt như vậy.

“Nếu thế thì...”

Không biết xuất hiện từ lúc nào, Jibril đột nhiên lên tiếng.

“Oái! Jibril, cô từ đâu chui ra vậy!?”

“Chỉ cần là nơi Master đang ở thì dù ở bất kỳ đâu em cũng có thể chui ra được. À, vấn đề bây giờ là nếu người cảm thấy khó chịu về đầu tóc thì xin mời hãy dùng thử loại dầu gội này xem sao.”

Jibril vừa nói vừa đưa ra một lọ dầu gội đầu.

“Đây là loại dầu gội mà tộc Flügel chuyên sử dụng, được điều chế từ nước có chứa tinh linh, giúp bảo dưỡng tăng độ bóng cho tóc, không làm tổn hại chân tóc, tóc sẽ càng mềm mại, dễ chải, dễ tạo hình hơn, đảm bảo sẽ khiến người có được một mái tóc dài chắc khỏe và óng mượt ♪”

Thiếu nữ tộc Flügel phát biểu một tràng như chương trình quảng cáo, thế nhưng Sora....

“Đề tôi chỉ ra một vấn đề trước đã nhé.... Tại sao cô lại không mặc quần áo~?”

“... Ừ”

Nghe cậu nói thế, Shiro dợm quay đầu lại.

“Steph, đừng để Shiro quay lại đây! Cảnh này trẻ vị thành niên không được xem!”

“Xin cứ yên tâm, hơi nước nhiều như thế này, theo phán đoán của em thì hẳn là sẽ không vi phạm tới [quy định luân lý] mà Master đã nói.”

“.... Ừm... Jibril.... giỏi lắm..”

Shiro lầm bầm nói, trong lòng Sora cũng thấy đồng cảm.

“Không, vấn đề là nếu cô tới chỉ để đưa dầu gội đầu thì tại sao lại phải khóa thân vậy!”

Nghe câu hỏi này, Jibril chợt quỳ xuống trước mặt Sora, cúi đầu thành kính đáp.

“Về chuyện đó thì, Jibril thân là nô lệ của Master, tự nhiên là phải hoàn thành nhiệm vụ của nô lệ, cho nên em tới để kỷ lưng cho người, eh heh... Heh, heh heh heh~....”

“Bản mặt đó mà là nô lệ cái quái gì hà! Cái tên [nghiện tri thức biến thái] này!”

Click this bar to view the full image.

Ý đồ của cô đương nhiên là tôi dễ xác nhận, những bộ phận chi tiết chưa kịp nghiên cứu trước cuộc đấu nối từ.

Thế nhưng..

“.... Jibril... [chờ đã]...”

“Ừa...!?”

Shiro vừa lên tiếng, Jibril lập tức ngồi xuống dưới sàn.

“Ồ, ô kìa? Chuyện này là thế nào vậy nhỉ?”

Tuy cô đã trở thành vật sở hữu của Sora, cũng thế trung thành với hai người Sora.

Nhưng lực cưỡng chế do Minh ước sinh ra cũng chỉ giới hạn với một mình Sora thôi mới đúng.

“.... À, đúng rồi, bởi vì tất cả mọi thứ của tôi và Shiro đều là sở hữu chung..”

Nếu Jibril trở thành vật sở hữu của Sora thì cũng có nghĩa là tự động trở thành vật sở hữu của Shiro.

Chậm hơn Shiro một bước nhưng Sora cũng đã hiểu ra việc này.

“... Dầu gội, dầu... sẽ nhận... Nhưng mà, cảnh R-18... là NG.”

“Quả, quả nhiên là Shiro... Sự bình tĩnh đó thật khiến oni-chan phải ngược nhìn ngưỡng mộ...”

Sora không khỏi nuốt nước bọt.

Chỉ là Shiro vẫn bình tĩnh như thường.

“.... Jibril... chỉ được, đứng nhìn... từ chỗ đó.”

“Oaaaaa~~~! Sao lại thế~! Hơi nước nhiều thế này đúng là muốn giết người mà~~!”

Có vẻ cô bé đã học được cách đối xử với Jibril từ Sora.

Sora không thể trông thấy Shiro đang được Steph giúp gội đầu

Cậu thành thực nói với về tôn kính.

“.... Thật tuyệt vời, Shiro-san, phương thức đối đãi của em với Jibril thật sự quá tuyệt.... Xúc động quá đi mất.”

Và rồi...

“.... Không ngờ lại bắt đầu thấy quen với việc bị ép tắm rửa trong tình huống như thế này rồi, tôi cảm thấy căm ghét chính mình...”

Steph nói như vậy.

Cảm nhận bản thân đang dần dần xa rời khỏi định nghĩa của một con người, cô vừa cười vừa rơi nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Nước Thí Quân/sacrifice (1)

Tại khu phố ngoại ô cách trung tâm Elechia một đoạn đường, đại thư viện quốc lập Elechia

Dù đã giành lại từ tay Jibril nhưng đến giờ nơi này vẫn do cô quản lý.

Hiện tại Steph đang ở trong nhà bếp do Jibril tự dựng lên trong thư viện lúc trước.

Thế nhưng sắc mặt cô lại đầy vẻ mệt mỏi, có thể thấy là đã lâu không được ngủ một giấc yên ổn.

“.... Cứ thế này thì thà rằng họ vẫn cứ trốn trong phòng ngủ quốc vương như hồi trước còn hơn...”

Sau khi giành lại được thư viện, Sora và Shiro không còn ở lại trong phòng ngủ quốc vương nữa mà đổi sang tự giam mình trong thư viện.

Steph vừa phải xử lý nội chính lại vừa phải rong ruổi đến thư viện để báo cáo, thậm chí lúc bọn họ còn gọi cô đến bưng trà rót nước.

“Tại sao mình lại phải làm những việc này.... Mình có phải là người hầu chuyên pha trà đâu cơ chứ?”

Nhưng dù miệng cứ than vãn không ngớt thì trong đầu Steph lại.

Nhớ tới khung cảnh sau khi giao đấu với Jibril.

[Cám ơn cậu, Steph.]

..... (Thình thịch)....

“Thế mới nói đó chỉ là tình cảm bị cưỡng ép truyền vào mà! Mình chỉ bị hấn lợi dụng thôi!!”

Steph hét lên, tiến hành công việc đục lỗ tường bằng đầu đã dần trở thành thói quen hằng ngày.

Chợt có một giọng nói vang lên.

“Ô kìa, Dora-chan. Làm việc vất vả quá nhỉ.”

“Đừng gọi tôi là Dora-chan nữa có được không!? Mà cậu tới đây từ lúc nào thế!?”

Ngay cả tiếng mở cửa cũng không có, Jibril giống như đã đứng ở đây ngay từ đầu vậy.

“Master có lời muốn tôi chuyển cho cậu.”

“Sao? Chuyện đó, là gì vậy....”

“À.... [Trong bếp của Jibril hình như có đường, bơ sữa với nhiều thứ khác nữa đấy. Các món đó có vẻ cũng đều là của tôi cả nên cậu có thể tùy ý sử dụng, muốn làm món gì thì cứ làm].... Là vậy đó.”

“....Ô?”

.... Có thể dùng đường và bơ sao?

Nếu, nếu thế thì có thể làm được thêm rất nhiều loại đồ ngọt....

“Ê! Vậy không phải là gián tiếp ra lệnh bắt tôi làm đồ ngọt thật ngon sao! Rút cuộc là muốn sai bảo tôi đến mức nào mới chịu vừa lòng đây!! Giờ tôi chỉ muốn được nghe nói muốn nghỉ ngơi thế nào thì cứ nghỉ thôi!!”

Cốp cốp cốp.

“Rất xin lỗi vì phải quấy rầy việc gõ trán của cậu.”

Jibril lấy ra một tờ giấy.

“Đây là danh mục ghi chú những loại đồ ngọt mà Master thích trong các công thức nấu ăn tại thư viện của tôi...”

“Ồ, có vậy thì tốt quá ♥ Cám ơn.... A!”

Thấy Jibril đang nhìn mình với ánh mắt như đang quan sát một vật rất thú vị, Steph đỏ mặt, vội vàng xua tay.

“Không phải mà.... chuyện này...”

“Tôi được nghe kể lại rằng, mệnh lệnh của Master là yêu cầu cậu [phải lòng] người có phải không?”

“Đúng, đúng là thế! Hơn nữa còn dùng cách lừa đảo giống như gian lận nữa!? Không thể tin được là lại có loại người như vậy đúng không!?”

Như vớ được lý do hợp lý cho hành động của mình, Steph tuôn ra một tràng giải thích.

Ở phía ngược lại, Jibril vẫn có vẻ rất hứng thú.

“Thế à? Tôi cũng không hiểu lắm về cái gọi là tình cảm yêu đương của Imanity, vô cùng xin lỗi.”

“Ồ, là, là vậy sao?”

“Đúng thế. Chúng tộc chúng tôi trừ phi là đến lúc bắt buộc nếu không sẽ không sinh sản thế hệ kế tiếp, chỉ cần có tình yêu với chủ nhân là đủ rồi. Đối với loại tâm lý biến đổi phức tạp như tình cảm yêu đương của Imanity, sự hiểu biết của tôi chỉ ở mức độ nghe đọc nông cạn mà thôi.”

Jibril rất thân thiện tuyên bố [tình yêu] của mình đối với chủ nhân... cũng tức là với Sora.

“Ồ, à.... Cái đó, ý cậu là tình yêu.... giữa chủ tớ, có phải không?”

“Tôi không thể phân biệt được hai thứ đó với nhau. Tình yêu thông thường là như thế nào vậy?”

“Chuyện, chuyện ấy thì... Là khi cậu trông thấy người đó thân thiết với người khác trong ngực liền cảm thấy bức bối, khi không ở bên cạnh nhau sẽ cảm thấy bất an, chính là... Ô kia?”

Đột nhiên, cô nhớ lại mối tình đầu của mình là.... bị cưỡng ép phải lòng Sora.

.... Nói một cách khác, tất cả những gì cô vừa mới kể đều là tình cảm của cô đối với Sora.

Jibril cười hi hi nhìn lại, tất cả những chuyện đó đều bị cô ta nhìn thấu rồi.

Sắc mặt Steph lúc này còn đỏ hơn cả cà chua chín.

“Đó, đó đó đó, đó chỉ là lý luận thông thường, lý luận thôi! Tôi, tôi không hề có kinh nghiệm gì về chuyện này cả...”

Nghe cô vội vội vàng vàng lấp liếm với luận điệu không hề có chút sức thuyết nào như thế, Jibril chỉ mỉm cười đáp lại.

“Là thế sao? Vậy thì tôi đã chuyển lại lời nhắn rồi, tạm biệt nhé.”

“Hả, à à... Làm phiền cậu rồi... Ô kia?”

Biến mất rồi.

Chỉ dờ mắt đi một thoáng chốc thôi... cô ấy đã đi đâu rồi?

“..... (liếc trộm).”

Đảo mắt nhìn qua danh sách công thức các món ngọt mà Sora thích đang đặt trên bàn.

“Ừm, ừ thì... Dù sao nếu có thể sử dụng đường cát thì mình cũng muốn ăn chút đồ ngọt. Làm cho một người ăn hay cho tất cả mọi người cùng ăn cũng không khác nhau nhiều lắm. Phải, phải rồi, chỉ là tiện tay làm thôi, mình chỉ tiện tay thôi.”

Steph tự an ủi mình như vậy rồi bắt đầu xem xét các thứ trong nhà bếp của Jibril.

“Xem nào... Đầu tiên phải tìm hiểu xem thứ gì đặt ở đâu...”

“Về chuyện đó....”

“Oái!?”

Jibril lại một lần nữa vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng cô.

“Tất cả dụng cụ nấu nướng cần thiết đều ở trong ngăn tủ này. Bát đĩa ở bên kia. Nguyên liệu và gia vị ở ngăn tủ trên. Đồ trà ở chỗ này. Bếp nấu do [Avant Heim] chế tạo, tôi đã ghi lại hướng dẫn sử dụng bằng ngôn ngữ Imanity ở đây, cứ sử dụng tự nhiên nhé.”

“Eh, à, vâng... Cảm ơn cậu, rất nhiều.”

Steph có chút sợ sệt đáp.

“Không vấn đề gì. Tất cả đều là vì chủ nhân của tôi. Vậy nhé.”

Và cô lại vụt biến mất.

Vì chủ nhân của tôi.... Câu nói đó khiến Steph có chút chạnh lòng.

Nói thế nào nhỉ, không biết có phải cô tự tưởng tượng ra không nhưng nghe giọng điệu thì tựa như có gì đó khác thường?

Nhưng rồi Steph chỉ lắc đầu.

“Đây là.... Chỉ vì chính mình thôi!! Đúng rồi, mình sẽ làm một món ngọt mà đến ngay chính bản thân mình cũng sẽ phải kinh ngạc!!”

Trong đầu cô lại chọt hiện lên cảnh tượng sau cuộc đấu với Jibril.

Anh ta xoa đầu mình.... Chỉ có lời nói là thay đổi.

.... [Làm tốt lắm, Steph, cảm ơn nhé.]

“Thế, mới, nói....!”

Steph chống hai tay lên bàn.

“Tôi đã bảo là không phải vậy màà~!”

Và cô lại đập đầu côm cốp.

Trong lúc đó, Jibril đang ở bên ngoài quan sát.

“... Không ngờ lại yêu cầu [phải lòng tôi], quả không hồ là Master, đúng là một yêu cầu rất thú vị.”

Nhưng mà bộ dạng cô lại giống như trông thấy một chuyện còn thú vị hơn thế nữa.

Jibril còn khá xa lạ với các loại tình cảm của chủng tộc loài người, thế nhưng về mặt tri thức thì cô cũng biết tính chất của tình cảm yêu đương.

“... Nếu như phải lòng là chuyện trong một khoảnh khắc thì nguội lạnh cũng là chuyện chỉ trong khoảnh khắc.... Dora-chan không hề bị ra lệnh [tiếp tục phải lòng] Master, vậy thì tại sao lại xuất hiện ảnh hưởng mang tính vĩnh cửu? Ha ha, đúng là vô cùng thú vị.”

Cô khẽ mỉm cười, một lần nữa biến mất giống như hòa tan vào trong hư không.

“Eh... Máu đỏ.... Kyaaaa, là máuuuuuu~!? Hiiiiii~....”

Steph bị máu của chính mình dọa ngất xỉu, xem ra đồ ngọt còn cần thêm chút thời gian nữa mới có thể hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Nước Thí Quân/sacrifice (2)

Steph trán bôi thuốc đỏ, quần bông băng.

Sau khi ngất xỉu tỉnh lại, cô đã hoàn thành suất đồ ngọt cho bốn người ăn, giờ đang bê một khay trà nặng trĩu bước đi.

“Hư hư hư, lần này thì hoàn hảo rồi!”

Steph vô cùng tự hào, sau khi có lại được đường và bơ sữa, mình đã không còn điểm yếu nào nữa!

Cô kiêu ngạo tiến sâu vào trong thư viện, hoàn toàn không nhận ra rằng mình cố gắng như vậy chỉ một lòng vì muốn được Sora khen ngợi.

.... Nhưng hai tay bận bê đồ, không mở cửa ra được.

“Cánh này sao có vẻ gì đó như là déjà vu.”

Thầm nghĩ.... Nếu đúng là déjà vu thì sau khi mở cửa ra, bên trong sẽ không có ai cả.

Kết quả thì rất may là không phải cảnh tượng như déjà vu.

Thay vào đó là...

“Như vậy..... Jibril-kun.”

Cậu thanh niên lên tiếng hỏi Jibril với vẻ mặt không thể nghiêm túc hơn.

“Về những vấn đề liên quan tới vương quốc của các bé kemonomimi mà tôi sắp chinh phục.... [Liên Hiệp Đông Bộ], cô có thể giải thích qua một chút được không?”

..... Chàng trai trước mặt, thật sự khiến người ta không muốn tin rằng, vận mệnh của chủng tộc loài người đang được giao phó vào tay cậu ta.

“Xin tuân lệnh. Liên Hiệp Đông Bộ là một quốc gia có tình huống khá phức tạp.”

Liên Hiệp Đông Bộ.... Đất nước của chủng tộc đứng vị trí thứ mười bốn, [Tộc người thú] .

Tuy cùng gọi chung là tộc người thú nhưng trên thực tế do khác biệt về đặc điểm thân thể mà tại đất nước này tồn tại vô số bộ tộc riêng lẻ.

Cũng vì thế mà vòng quay nội chiến, đình chiến cứ lặp đi lặp lại mãi trong một thời gian dài, là một quần đảo thiếu tính thống nhất.

Thế nhưng, cách đây nửa thế kỷ, một nhân vật được gọi là [Vu nữ] đột nhiên xuất hiện, chỉ trong thời gian ngắn đã bình định, thống nhất các bộ tộc nhỏ lại với nhau.

Đến nay, quần đảo đã trở thành một quốc gia vùng biển khổng lồ, là đất nước lớn thứ ba trên thế giới.

“Đặc điểm thân thể khác biệt mà cô nói... Là chỉ chuyện tai mèo hoặc tai cáo có phải không?”

Sora đưa ra câu hỏi với vẻ cực kỳ nghiêm trang, Jibril thì đáp.

“Đúng vậy, chỉ có điều khác biệt về mặt tính năng còn lớn hơn khác biệt về ngoại hình nhiều. Xin đừng vì nghe họ được gọi là [Tộc người thú] mà nghĩ rằng tính năng thân thể họ cũng chỉ giống như dã thú. Tùy theo từng bộ tộc và cá thể mà họ có khả năng thân thể tiếp cận tới giới hạn vật lý, thậm chí có thể đọc được suy nghĩ của người khác, đó đều là những tính năng vượt xa lý luận thông thường. Bên cạnh đó còn có sự tồn tại của những cá thể được gọi là [huyết hoại], những cá thể này thậm chí...”

“Hmmm, được rồi, thế là tôi hiểu được đại khái rồi... Vậy thì...”

“Các bé Kemonomimi là của tôi hết. Nào, bây giờ đi chinh phục Liên Hiệp Đông Bộ thôi!”

.... Vị quốc vương này đúng là vô dụng.

“Thật đáng tiếc thưa Master, chuyện đó có lẽ là không thể.”

Kẻ dối cho cậu một gáo nước lạnh không ngờ lại chính là người gọi Sora là chủ nhân và tuyệt đối phục tùng, Jibril.

“Cái... Jibril, cô nghĩ tại sao tôi lại tiếp nhận người có trí tuệ như cô gia nhập hả!? Hoàn toàn là để thỏa mãn kế hoạch hoàn mỹ có thể thỏa mãn dục vọng cá nhân tôi lẫn lợi ích quốc gia.... Cũng tức là để vuốt ve các bé kemonomimi, bây giờ nói vậy nghĩa là sao!”

Trình độ lẫn lộn giữa tư lợi cá nhân và công việc chung của cậu thật đã đến mức không ai nói nổi điều gì nữa, thế nhưng Jibril lại đáp.

“Thật vô cùng xin lỗi, nhưng mà... Em nghĩ dù là hai người Master cũng không thể thắng được Liên Hiệp Đông Bộ.”

Nghe thấy vậy, Sora và Shiro đang ngồi bên cạnh đọc sách cùng neho mắt lại, nhìn chăm chăm vào Jibril.

“Ồ.... Ý cô là 『 』 sẽ thua sao?”

“Dạ không, là tại em không diễn tả được rõ ràng. Ý em là em không thể thỏa mãn được sự kỳ vọng của người.”

Đó là bởi vì...

“Em đã từng có lần khiêu chiến với Liên Hiệp Đông Bộ... Và đã bị đánh bại.”

... Cái gì...?

“.... Thật sao? Ừm, là chơi nổi từ à?”

“Thưa không. Do bên đề xuất khiêu chiến là em.”

.... Có tồn tại trò chơi nào đó có thể đánh bại được cái loại binh khí chiến đấu hình người đa chức năng quá chuẩn về mọi mặt này sao....?

“Cho nên trò chơi bọn em thi đấu có thể là trò chơi do đối phương chỉ định.”

... Có thể là?

“Bổ sung thêm một chuyện, trong thời gian năm mươi năm về trước, đám người Elf... [Aylwin Gard] cũng đã từng bốn lần tiến hành [đổi chiến quốc gia] chính thức với Liên Hiệp Đông Bộ, và kết quả là.... Lần nào cũng thất bại.”

Giọng điệu Jibril như đang kể lại một sự thực rất không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận.

Tuy nhiên, hãy tạm gác chuyện đó lại..

Sora cần phải lý giải ý nghĩa những gì Jibril nói.

Cùng tìm hiểu nguyên nhân tại sao cô lại khẳng định là không thể.

“.... Không lẽ nào lại như thế.”

Nhưng nếu thật sự là như vậy... thì chắc chắn là....

“Yêu cầu đánh cược của Liên Hiệp Đông Bộ là... [xóa bỏ ký ức về nội dung trò chơi] có phải không?”

.... Điều đó có nghĩa là, với tình hình như hiện tại, chiến thắng là chuyện không thể.

Jibril cúi đầu cung kính.

“Quả không hổ là Master. Chính vì lý do này mà nội dung của trò chơi hoàn toàn là bí ẩn.”

... Thì ra là như vậy. Một chủng tộc có năm giác quan và giác quan thứ sáu cực kỳ ưu việt, thậm chí có thể đọc được suy nghĩ.

Bọn họ cố gắng che giấu nội dung trò chơi đến mức sẵn sàng xóa bỏ ký ức.

Vậy là sẽ không thể thăm dò nội dung trò chơi, cũng không thể sau khi thua rồi cố gắng nghiên cứu đối sách.

Không có tin tức chuẩn bị trước mà đi khiêu chiến với loại đối thủ như vậy cũng chẳng khác nào là tự sát.

... Thế nhưng, nếu vậy thì sẽ có một số điểm đáng ngờ.

“Aylwin Gard cũng đã thua?... Mà còn tới bốn lần?”

Aylwin Gard.

Cũng tức là tộc Elf. Hai người Sora đã được tự mình cảm nhận sự khó chơi của họ trong trận chiến lựa chọn quốc vương.

Ngay cả khi chỉ phải đối mặt với người gián tiếp mượn sức mạnh của bọn họ thôi thì nếu không có đủ thông tin từ trước, kết quả vẫn sẽ là thất bại.

Ngay cả khi đã sắp sẵn rất nhiều lớp phòng ngự rồi mới khiêu chiến thì vẫn rơi vào khổ chiến.

Thêm nữa, hiện tại bọn họ đang là quốc gia lớn nhất thế giới. Liên Hiệp Đông Bộ có thể đối kháng được với một đối thủ như vậy, cũng có nghĩa là...

“Thưa vâng, chính vì thế nên em ngờ rằng... Có sự can thiệp của chủng tộc cao cấp hơn vào đây.”

Đúng vậy. Chính như Aylwin Gard có ý đồ xen vào chuyện của đất nước này.

Liên Hiệp Đông Bộ rất có thể đã trở thành chính phủ bù nhìn của một thế lực lớn nào đó, mà thế lực này thậm chí có khả năng đánh bại được cả tộc Elf.

“Nếu là như vậy thì em liền muốn biết ai đang đứng phía sau chi phối mọi chuyện. Do không kiểm chế được tính tò mò cho nên...”

“Cho nên cô mới khiêu chiến với bọn họ, kết quả lại bị đánh bại.”

“... Xấu hổ quá đi.”

Hóa ra là thế. Vậy cũng đã hiểu lý do tại sao Jibril khẳng định không thể đánh bại được đối phương rồi.

Nội dung trò chơi không rõ, tâm lý chiến cũng không có tác dụng, căn bản không thể tìm được cách đối phó.

Càng hống hồ chủng tộc loài người chỉ có vũ khí là mưu lược, trí lược, thậm chí có thể gọi họ là thiên địch của loài người.

.... Thế nhưng, vẫn có cảm giác gì đó không phù hợp.

“... Tại thế giới này, [bên tiếp nhận khiêu chiến] có lợi thế mang tính áp đảo đúng không?”

Điều thứ năm trong [Mười Minh ước], bên tiếp nhận khiêu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi.

Có thể chỉ định trò chơi mà mình có ưu thế, đương nhiên là sẽ chiếm lợi thế rồi.

“Nhưng nếu xóa bỏ tất cả ký ức liên quan đến nội dung trò chơi... thì sẽ không còn ai tới khiêu chiến nữa?”

.... Đúng vậy.

Điều này cũng tương tự như [Chiến lược răn đe hạt nhân] tại thế giới cũ của hai người Sora.

Nếu đối phương là đối thủ tuyệt đối không thể chiến thắng nổi thì tất nhiên là sẽ không có ai tới để khiêu chiến nữa.

“... Chỉ thù, không công...?”

Từ kết quả mà điều kiện đó mang lại, Shiro suy đoán hình thái chiến lược mà Liên Hiệp Đông Bộ sử dụng.

Nhưng Sora phê bình.

“Shiro, chính vì thế này nên dù đầu óc em tốt hơn anh nhiều nhưng chơi game chiến lược lại toàn thua anh đấy. Làm vậy thì có lợi ích gì chứ?”

Nếu như có [phương pháp chắc chắn chiến thắng] mà ngay cả tộc Elf lẫn tộc Flügel cũng đều không phải đối thủ thì tại sao lại phải trung thành với chiến thuật chỉ thù không công?

Có ý để lộ sơ hở, dẫn dụ đối phương tới tấn công, sau đó phản kích đánh bại triệt để, làm vậy không phải sẽ càng thu được nhiều lợi ích hơn sao?

“... Play, style... của anh... đáng ghét.”

“Chiến lược mà anh vắt óc, kiệt lực mới nghĩ ra được lại bị em nói là đáng ghét, oni-chan bị tổn thương nặng đấy nhé!?”

Nhưng dù sao thì Shiro cũng thừa nhận suy luận của mình là sai lầm.

“..... Một đất nước... mở rộng cực nhanh, trong, năm mươi năm... lại chỉ thù, không công... rất, kỳ lạ.”

“Đúng, đúng vậy phải không?”

Sora nước mắt rung rung, ôm lấy Shiro.

Quả thật là rất kỳ lạ. Trong lúc hai anh em đang nghiêng đầu suy nghĩ thì Jibril bỗng lên tiếng.

“Nhưng mà, trên thực tế, trong mười năm gần đây, những quốc gia dám khiêu chiến với Liên Hiệp Đông Bộ....”

.... Nói đến đây, cô khẽ mỉm cười.

“Không phải là, không có... Có một quốc gia duy nhất.”

“... Ừm..”

“Hả? Thật sao? Quốc gia nào?”

Chỉ có Jibril và Shiro là có phản ứng.

Shiro hẳn là đã đọc qua sách của Jibril rồi mới biết, còn Sora thì không biết gì về thông tin này.

(.... A, tình huống có vẻ đang phát triển theo hướng không ổn.)

Steph phát hiện thấy nguy cơ, len lén chuẩn bị rời khỏi phòng.

“Em nghĩ tận mắt chứng kiến sẽ dễ hiểu hơn nhiều. À mà đương nhiên, Dora-chan cũng đi cùng luôn ♪”

“Ế!?”

Bị Jibril không biết từ lúc nào đã sấn tới gần, tóm lấy bên vai, Steph giật mình kêu lên.

“Mọi người hãy bám thật chặt nhé.”

“Bám chặt?”

Nghe vậy Sora và Shiro cùng túm lấy áo Jibril.

“Nhớ đừng buông tay ra nhé... Vậy xin phép được bắt đầu.”

Khoảnh khắc Jibril nói dứt lời.

Bên tai chợt vang lên âm thanh như thủy tinh vỡ vụn, mọi người đồng loạt nhắm mắt lại...

Đến khi mở mắt ra, cảnh tượng hiện lên trước mắt Sora là... Ủa? Là ảo giác sao?

..... Hình như đang lơ lửng ở trên không cách mặt đất khoảng một ngàn mét, cảnh vật cũng không tệ lắm.

“Thời tiết hôm nay trời quang mây tạnh, chắc là sẽ nhìn được rõ ràng...”

“Khoan, khoan đã, Jibril. Trước khi nói đến những chuyện đó... Cô vừa mới làm cái gì đấy hả!?”

Jibril bình thần tiếp tục câu chuyện như không có vấn đề gì xảy ra, Sora vội vàng hô dừng.

Mới chớp mắt một cái đã bị đưa tới giữa không trung cao tít, dù thế nào Sora cũng phải yêu cầu cô giải thích rõ tình huống này.

Thế nhưng Jibril lại có vẻ rất ngạc nhiên.

“Làm cái gì ấy ạ... Chỉ là [dịch chuyển không gian] thôi mà.”

Nghe Jibril trả lời cực kỳ tự nhiên rằng mình vừa [teleportation] (di chuyển tức thời), Sora trầm nghĩ.

.... Hóa ra là vậy, chẳng trách cô ta có thể tùy ý xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào.

Không ngờ Jibril lại biết di chuyển tức thời. Tuy không thể giải thích được thực tế đó nhưng dù sao thì cũng đã hiểu.

“... Vậy thì cái dịch chuyển không gian đó của cô có thể sử dụng đến mức độ nào?”

“Chỉ cần ở trong tầm mắt là có thể tới bất kỳ chỗ nào. Nếu ở bên ngoài tầm mắt thì chỉ cần là nơi đã đi qua một lần là có thể di chuyển vô hạn.”

... Bây giờ Sora và Shiro phải đối mặt với câu hỏi lớn nhất của thế giới này.

“..... Nay Shiro, trong cuộc đại chiến viễn cổ đó, làm thế quái nào mà chủng tộc loài người lại sinh tồn được?”

“.... Chịu....?”

Tộc người thú có năng lực thân thể đạt tới giới hạn vật lý, tộc Elf có ma pháp gần như phạm quy, lại còn cả các dạng sống không còn chút quy tắc nào nữa như Jibril, nếu đã phát sinh [chiến tranh] với họ thì cũng có nghĩa là chủng tộc loài người phải có khả năng chiến đấu lại mới đúng.

Nhưng mà, tất cả cư dân của thế giới này đều có cùng một câu trả lời rằng.

“.... Đó là bí ẩn lớn nhất trong lịch sử loài người...”

Steph thờ dãi nói.

“Chắc chỉ đơn giản là vì không có ai thêm đề ý tới chủng tộc loài người?”

Jibril nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào, đáp lại.

“Đối thủ của tộc Flügel chủ yếu là tộc rồng, tộc cự nhân và tộc Old Deus. Thật nhớ những ngày tộc Flügel huy động năm mươi người cuối cùng cũng săn được rồng, tập trung hai trăm người cùng khiêu chiến với thần, nhưng rồi lại bị đánh bại.”

... Cô nói rằng cái chủng tộc bị trúng công kích cỡ vụ nổ siêu tân tinh mới chịu chết, có thể dịch chuyển tức thời, lại có thể bay lượn trên không trung này.

Đã từng chiến đấu với những kẻ mà dù tập trung tới hai trăm thành viên vẫn không thể thắng nổi.

“Nếu vậy thì lại xuất hiện một vấn đề khác.”

“.... Hành tinh này làm sao có thể duy trì nguyên vẹn được?”

Với câu hỏi của Sora, Jibril chỉ cười khỏ, đáp.

“Đó chính là lý do vì sao ngôi vị của Thần duy nhất lại được quyết định bằng cách không chiến mà thắng.”

.... Hóa ra là... Không duy trì nguyên vẹn nổi.

“Thôi bỏ qua đi, xin mời nhìn sang bên kia.”

Jibril mỉm cười như muốn xua đi hết những ký ức đau buồn, chỉ tay về phía trước.

Từ trên cao nhìn xuống có thể trông thấy rõ ràng, đó là khu vực tiếp cận biên giới Elechia.

Ở phía trong đường biên giới, cũng tức là ở trên lãnh thổ Elechia, có một ngọn tháp nguy nga đứng tách biệt hẳn một nơi.

Đúng vậy, một ngọn tháp nguy nga.

.... Rõ ràng là không phải loại kiến trúc mà chủng tộc loài người có thể dựng nên được.... Nói thế nào nhỉ?

“... À ờm, ngôi nhà cao tầng đó là cái gì thế?”

Đúng thế, đó là một cao ốc trông giống như tòa nhà Empire State của Mỹ.

“.... Lớn quá.”

Ngay cả Shiro cũng phải tròn tròn mắt.

Mà lý do khiến họ tạm thời không mất đi cảm giác về khoảng cách là, phía dưới tòa cao ốc có từng hàng kiến trúc có vẻ là do chủng tộc loài người xây dựng, mang phong cách hoàn toàn khác biệt.

“Thế nào Dora-chan, cậu có thể giải thích cho mọi người biết được không?”

Biết là kiểu gì rồi cũng sẽ thế này mà, Steph so vai ủ rũ.

“... Đó là... [Đại sứ quán tại Elechia] của Liên Hiệp Đông Bộ.”

“... À, đại sứ quán.”

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Sora, Steph nhìn lảng sang hướng khác.

“Nói, nói một cách chính xác thì... Đó là di chỉ cung điện hoàng gia [trước kia] của nước ta.”

“..... Ra vậy.”

Ánh mắt Sora càng nheo hẹp lại, nhìn chăm chăm vào mặt Steph.

Steph càng nghiêng đầu đi nữa, cố lảng tránh khỏi ánh mắt Sora.

“Ông nội càng, càng đánh càng thất bại, cuối cùng, cuối cùng lấy cả cung điện, cung điện hoàng gia làm vật cược.”

“.... Rồi, thua mất, luôn...”

Em gái không chút nhân từ, bồi thêm một câu.

“.....”

Sora và Shiro giống như không còn gì để mà nói nữa, Jibril thì nở một nụ cười dịu dàng giống như đang nhìn một chú cún con.

“Tại, tại sao lại nhìn tôi với ánh mắt như vậy?”

“[Đại sứ quán] của người ta còn hào hoa hơn cả cung điện hoàng gia tại thủ đô của các cậu, như thế Imanity còn mặt mũi gì để bào chữa nữa không...”

“Ư ư....”

Sora khẽ ừm một tiếng bắt đầu suy nghĩ.

“Vậy thì tại sao cung điện hoàng gia lại bị Liên Hiệp Đông Bộ đoạt mất?”

“Nói một cách chính xác là... Tất cả mọi thứ từ phía bên đó trở đi đều bị đoạt mất.”

“..... Sao?”

Nghe Jibril tươi cười giải thích, Sora tròn tròn mắt, không dám tin vào tai mình nữa.

Em gái liền thông báo tin tức mình đã ghi nhớ được cho anh trai.

“.... Trong mười năm, đã qua... quốc vương, tiền nhiệm... đã thua, Liên Hiệp Đông Bộ... tổng cộng, tám lần.”

“Tám... Ừ thì, tôi cũng có thể hiểu được ý đồ của Liên Hiệp Đông Bộ, có trình độ kỹ thuật cao như vậy, lại là [quốc gia vùng biển]....”

Sự khó khăn của quốc gia vùng biển là không có các mỏ sắt mỏ quặng, cũng tức là thiếu hụt các loại tài nguyên không thuộc hải dương.

Từ dáng vẻ của tòa nhà cao tầng kia có thể thấy, bọn họ nắm giữ trình độ văn minh tương đối tiên tiến.

Nhất định là sẽ cần rất nhiều loại tài nguyên mà một đất nước quần đảo không thể cung cấp được, ví dụ như các kim loại hiếm.

Vì thế việc họ chuyển hướng sang lục địa để tìm kiếm các loại tài nguyên đó cũng là hợp tình hợp lý, thế nhưng...

“Nhưng bên đưa ra khiêu chiến là Liên Hiệp Đông Bộ phải không? Tại sao lại phải đồng ý chứ?”

Thế nhưng với câu hỏi này, Shiro chỉ khẽ lắc đầu.

Và do Jibril trả lời.

“Master đã quên mất rồi sao? Trong mười năm trở lại đây, chỉ có một quốc gia duy nhất dám khiêu chiến với Liên Hiệp Đông Bộ...”

“.... Bên đưa ra, khiêu chiến.... là Elechia...”

..... Cái gì...?

“Lúc ban đầu là ngọn núi đằng kia, tiếp theo đó là đồng bằng phía kia, tiếp theo nữa.... Cuối cùng là đặt cược lâu đài hoàng gia ở trung tâm đất nước.... Sau đó thì trở thành khung cảnh như hiện nay.”

Jibril đưa mọi người lên cao trên không trung là để Sora trông thấy những chỗ ấy.

“Khoan khoan, chờ chút đã, ý cô là trước kia tòa cao ốc đó nằm ở trung tâm đất nước?”

Sora chỉ vào Empire State (tạm gọi), nói.

“Thế là sao chứ? Đối thủ mà ngay cả Aylwin Gard cũng khiêu chiến thua cuộc đến bốn lần cơ mà? Chúng tộc loài người? Lấy một nửa diện tích đất nước ra khiêu chiến tới tám lần? Này này, sao có thể như thế được, đùa nhau kiểu gì vậy...”

Shiro chỉ biết thờ dài đáp lại, nhưng Sora vẫn tiếp tục lắc đầu quày quẩy.

“Chờ, chờ chút, chờ thêm chút nữa? Điều đó nghĩa là trước đây diện tích của Elechia.... vốn rộng gấp đôi hiện tại?”

Jibril và Shiro cùng gật đầu khẳng định.

Sora đưa tay day day trước trán, Steph thì đã không thể nói được một tiếng nào nữa.

“... Jibril, đưa tôi về thư viện đi.”

“Thật vô cùng xin lỗi, người bị chứng sợ độ cao sao?”

“Không phải, tại vì ở đây có muốn ôm đầu cũng không được, tôi cần sản nhà.”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Nước Thí Quân/sacrifice (3+4)

Trở về thư viện.

Sora ôm đầu ủ rũ, khoanh chân ngồi trên ghế.

Từ nãy đến giờ chỉ nghe thấy cậu thờ vắn than dài.

Tại vị trí cố định trên đùi cậu, Shiro đang lo lắng nhìn Sora.

“.... Anh... không sao, chứ....?”

“... Ừ không sao, xin lỗi nhé Shiro, anh chỉ cảm thấy có chút tuyệt vọng thôi.”

Dù không muốn làm em gái phải lo lắng nhưng Sora vẫn không thể không nói.

“Ban đầu anh nghĩ quốc vương tiền nhiệm chỉ hơi ngu ngốc chút thôi, bây giờ có vẻ phải là loại sâu rọu mù đầu mới đúng..”

Ha~~~~~

Nhưng nghe thấy cậu nói vậy, Steph lập tức nhảy dựng lên.

“Điều... điều anh vừa nói thật sự rất vô lễ đấy!”

Cô đập tay đánh rầm một cái xuống chiếc bàn trước mặt Sora.

“Lúc trước Sora cũng đã nói, quyết định của ông nội là chính xác cơ mà!!”

Nhưng Sora chỉ thờ dài~~~~ sullen sullen.

“.... Lấy một nửa đất nước ra đánh cược, ngớ ngẩn ngẩn ngẩn vứt bỏ đi hết, cậu bảo tôi phải bảo chữa thế nào đây?”

Cậu đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ, về hướng [lãnh thổ bị đoạt mất] vừa quan sát lúc này.

“Diện tích đất đai như vậy có thể phát triển bao nhiêu nông nghiệp và công nghiệp? Nếu không phải ông nội Steph cũng giống như đám quý tộc ngu ngốc đó, đánh bạc đến tận cái quần lót cuối cùng, thì diện tích đất nước phải rộng gấp đôi hiện tại rồi!”

“Đó, đó là...!!”

Giống như đã mở miệng thì không thể dừng lại được nữa, Sora tiếp tục oán thán.

“Argegggg... Thật đúng là ông nội của cậu.... Tin tưởng vào cái thứ gọi là [may mắn], nghĩ rằng cứ đánh loạn lên rồi cũng sẽ có lúc thắng được hay sao?.... Đối thủ là [quốc gia] cơ mà.... Chẳng nhẽ ngay cả điều đó ông ta cũng không hiểu nổi sao?”

... Đúng vậy, trò chơi giữa các cá nhân và [quốc gia đối chiến] là hai chuyện hoàn toàn không cùng một tầng thứ.

Người đại diện toàn quyền, cũng chính là người tiếp nhận gửi gắm tính mạng của người, dùng tính mạng của những người đó làm đảm bảo để tham gia trò chơi.

Đó chính là quốc gia đối chiến.... [Đánh cược quốc gia].

Đó là [Chiến tranh quốc gia toàn diện] mà các chủng tộc, đất nước phải dốc cạn hết trí tuệ, dùng hết mọi sách lược để tiến hành.

Nhưng ông ta lại đi khiêu chiến đối thủ đã phòng ngự nghiêm mật chờ sẵn đến tám lần..

“Chẳng lẽ còn có cách giải thích nào nhiều thiện ý hơn [say rượu vắng đầu] sao?”

Nhưng Steph hai vai run rẩy, đầu cúi gằm, khó khăn lắm mới thốt lên được.

“Ông nội... thật sự... chơi trò chơi, rất kém...”

Nhưng mà... Cô vụt ngẩng đầu lên, hét lớn.

“Không phải đến mức gánh vác tính mạng của mấy triệu sinh mạng chủng tộc loài người mà vẫn coi như chẳng có việc gì! Không phải như hai người Sora, ông có suy nghĩ tinh táo, nhân cách bình thường!”

Nhưng đối mặt với tình cảnh mà người có nhân cách bình thường đó đem lại.

“Nếu [người có nhân cách bình thường] nghĩa là vô cơ lãng phí một nửa lãnh thổ một cách ngu ngốc như thế thì tôi thà làm một kẻ nhân cách dị dạng còn hơn.”

“~~~~~ Thôi đủ rồi!!”

Vai run lên bần bật nhưng không cách nào phản bác, Steph hai mắt nhắm lệ, vùng chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng cô, Shiro nói.

“... Anh... Nói hơi, quá đáng...”

“.... Trông thấy cảnh thượng như vậy, em bảo anh phải nói thế nào đây...”

Không còn tâm tình kích động căng thẳng như vừa rồi nữa.

Có lẽ vì trong đầu vẫn còn trăm điều lo nghĩ, Sora lại rơi vào trạng thái âu sầu.

... Rồi đột nhiên.

Cậu cuối cùng cũng trông thấy trà và đồ ngọt Steph mang tới đang đặt trên bàn.

Shiro giành lấy một chiếc bánh, ăn trước Sora.

“.... Ngon, quá...”

Ngay cả giọng Shiro cũng không còn ngữ điệu đều đều thiếu cảm xúc như bình thường, Sora đành miễn cưỡng ăn một miếng.

“.... Đáng ghét, thật sự rất ngon...”

Vị ngọt mà không gắt, mùi thơm mà không ngấy lan tỏa trong khoang miệng.

Ngày trước cậu cũng từng ăn đồ ngọt thủ công Steph làm nhưng mùi vị lúc đó không thể so được với bây giờ.

Có lẽ là cô đã xem qua công thức.

Cảnh tượng Steph vật lộn chiến đấu một mình trong bếp như hiện lên trước mắt Sora.

Shiro chăm chú nhìn Sora, Jibril đứng một bên, nhắm mắt yên lặng chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

Và rồi Sora vò đầu, nói.

“.... Hầy~ dà..... Thôi được rồi, để anh thử xem sao!”

Part 4

Phòng ngủ quốc vương cũ tại lâu đài hoàng gia Elechia.

Sora thật sự bắt đầu cho xây dựng một căn nhà một phòng gỗ ở giữa khuôn viên, còn căn phòng này thì giờ trở thành phòng ngủ của Steph.

Rúc mình trên chiếc giường khổng lồ thật sự xứng đáng với danh hiệu quốc vương.

Steph bật khóc thút thít, nghẹn ngào oán thán.

“Lừa đảo.... Rõ ràng anh nói sẽ chứng minh ông nội đã làm đúng...”

Steph ngồi bó gối trên giường, chiếc gối ôm trong lòng đã ướt đẫm nước mắt.

“Ông nội... không phải là ngu vương!”

Cô nắm chặt chiếc chìa khóa chưa từng rời khỏi thân mình một phút nào, nhớ lại hình ảnh ông nội.

[Ông ơi, chìa khóa này là để mở cái gì vậy?]

[Nào, nào~~! Stephanie, đừng đụng vào thứ này nhé.]

[Tại sao ạ? Chìa khóa này để đi đâu vậy?]

[Đây là chìa khóa của nơi ông cất giữ những thứ quan trọng đấy.]

[Những thứ quan trọng? A, cha có kể cho con nghe rồi.]

[Cha nói ông đang sưu tập những “cuốn sách không thể để người khác” đọc.]

[Không, không phải không phải đâu, Stephanie ạ! Là chuyện khác cơ!]

[Đây, đây là... chìa khóa của hi vọng.]

[Hi vọng...? Đó là cái gì cơ?]

[Hô hô.... Rồi sẽ đến một ngày, ông sẽ giao chiếc chìa khóa này cho Stephanie cất giữ.]

[Thật không ạ!?!]

[Thật chứ.... Nhưng mà Stephanie, cháu phải ghi nhớ thật kỹ nhé.]

[Sẽ đến một ngày, cháu phải giao nó cho người mà từ tận đáy lòng, cháu tin tưởng có thể giao phó cả chủng tộc loài người.]

.....

Chợt nhớ lại câu chuyện từ mười mấy năm trước.

Từ lúc nhận chiếc chìa khóa từ tay ông nội đang hấp hối tới này đã được hai năm rồi.

Đến tận bây giờ cô vẫn chưa biết đây là chìa khóa ở đâu, nhưng nó chưa từng xa rời cô một giây phút nào.

Tại sao bây giờ lại nhớ lại chuyện đó chứ?

... Không thể giao chiếc chìa khóa này cho Sora, không thể giao cho hấn, không thể giao cho cái gã đã xúc phạm ông nội ấy được.

“Dora-chan, làm phiền cậu chút được không?”

“Hyaaaaaaaaa!”

Jibril đột ngột xuất hiện từ trong không khí, ghé sát vào bên gối nhìn Steph.

Steph giật nảy mình, nhảy dựng lên.

“Cậu, cậu làm cái gì vậy!? Đây, đây là xâm nhập trái phép!?”

“Tôi chỉ có mấy chuyện muốn nói với cậu thôi, xin đừng lo lắng.”

Mà không, không phải là vấn đề đó.

“Tôi đề nghị, bây giờ cậu nên quay lại thư viện đi.”

“.... Hả? Bây giờ à? Mấy giờ rồi...”

Nhưng Jibril không hề để ý tới ý kiến của cô.

Chỉ khẽ cúi đầu, tiếp tục nói.

“Theo phán đoán của tôi, vậy sẽ tốt hơn cho Master, thế nên tôi mới tự tiện tới đây. Còn về phần sẽ làm thế nào thì đó là quyền tự do của cậu.”

Tự tiện tới thông báo xong, Jibril một lần nữa biến mất vào trong hư không.

... Quả nhiên là logic suy nghĩ của tộc Flügel cũng hoàn toàn khác với chủng tộc loài người.

Dù cảm thấy khó hiểu với phương thức tư duy kỳ lạ của Jibril, Steph vẫn suy nghĩ về những gì cô nói.

... Cậu ta muốn mình quay lại đó bây giờ sao?

“.... Đùa cái kiểu gì đấy? Vừa mới xảy ra chuyện như thế, sao mình có thể tha thứ cho hấn được?”

Steph trùm chăn kín đầu, gào lên.

Tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc trong phòng khiến Steph đã khóc đỏ cả mắt càng thêm tỉnh táo.

Tự dưng nhớ lại những lời ông nội đã nói, cái gã đã xúc phạm ông nội.

Là vì những gì Jibril vừa nói lúc nãy chẳng? Hay là chuyện vừa mới nhớ lại ấy, kỳ thực còn có ý nghĩa khác?

“.... Arrrgggg, thật đúng là...!”

Steph hất văng tấm chăn đi, bước xuống khỏi giường.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Nước Thí Quân/sacrifice (5)

Đại thư viện quốc lập Elechia.

Tuy đã tới đây rất nhiều lần rồi nhưng Steph vẫn bất giác rón rén tiến vào trong.

Dù sao thì hai người Sora cũng sẽ vẫn đang ở trong phòng đọc như bình thường thôi.

Thầm quyết định như vậy, cô lặng lẽ tới gần căn phòng, cửa phòng khẽ mở hé ra một khe nhỏ.

Ghé mắt nhìn vào bên trong, Sora, Shiro, và Jibril đều có mặt.

“Master, người nên nghỉ ngơi một chút đi...”

“Ừm... Chờ thêm chút nữa thôi...”

Nhưng cậu chỉ lơ đãng trả lời, tay vẫn lật sách liên tục, mắt nhìn chăm chăm vào bản đồ, không hề dừng lại.

Shiro đang ngồi trên đùi Sora, gục đầu vào chông sách ngủ gật, Jibril nhẹ nhàng đắp cho cô bé một tấm chăn rồi nói.

“Theo ý kiến của em, dù có điều tra thế nào cũng không thể biện hộ được cho sự ngốc nghếch của quốc vương tiền nhiệm.”

Ánh mắt Jibril khẽ liếc qua, giống như đã phát hiện ra Steph, Steph giật mình hoảng hốt tránh sang một bên.

.... Dù cô có cố gắng ẩn nấp đến thế nào thì cũng sẽ bị tộc Flügel phát hiện.

Có điều, nếu là con người thì chưa chắc đã vậy.

Sora không hề phát hiện ra, trả lời giống như có chút không thoải mái.

“.... Tôi không định bào chữa hộ cho ông ta, chỉ là cảm thấy có gì đó không hợp lý thôi.”

“Vì Dora-chan nên người mới muốn [tìm ra] điểm không hợp lý... có phải không ạ?”

“Tôi xem lại các ghi chép chỉ để rút ra kinh nghiệm từ người đi trước nhằm mục tiêu chinh phục vương quốc Kemonomimi thôi!”

Nhìn Sora kêu lên giống như là bị bắt buộc, Jibril chỉ biết cười khổ.

“Vậy thì chuyện không hợp lý đó là....?”

“Cái đó thì.... Có vài điểm rất kỳ lạ.”

Jibril vẫn mỉm cười với vẻ hứng thú, Sora thì bỗng nghiêm mặt nói.

“Sớm hôm nay cũng đã nói qua về chuyện này, tại sao Liên Hiệp Đông Bộ... *lại phải xóa bỏ ký ức?*”

Làm vậy sẽ gây ra sự kiểm hãm, không có ai tới khiêu chiến nữa, lợi ích rất ít.

Nghe cậu nhắc tới câu hỏi này, Jibril chống cằm, bắt đầu nghiêm túc suy luận.

“Do lúc trước mở rộng lãnh thổ thật sự là quá nhanh nên sau đó liền phòng ngự triệt để, mục đích như vậy có được không?”

“Ừm, suy nghĩ như vậy mới là bình thường. Trong thực tế, mười năm trở lại đây cũng chỉ có một mình quốc vương tiền nhiệm đi khiêu chiến với Liên Hiệp Đông Bộ.”

Nếu đó là ý đồ của Liên Hiệp Đông Bộ thì có thể nói là họ đã thành công rồi.

Nhưng nếu như thế thì tại sao quốc vương tiền nhiệm lại khiêu chiến? Hơn nữa còn tới tám lần?

“Chuyện đó à, dù sao thì đầu óc Imanity cũng là như vậy rồi ♪”

Jibril trào phúng đáp.

“Tôi cũng nghĩ như vậy nên mới phải ôm đầu bó tay. Có điều làm vậy sẽ rất kỳ lạ.”

Sora sắc mặt không đổi, tiếp tục nói.

“*Tám lần....* [Người có suy nghĩ bình thường], phải gánh vác mấy triệu sinh mạng đồng loại, sẽ không kích động đến mức khiêu chiến nhiều lần như vậy.”

“..... A!”

Phát hiện Sora có vẻ như đã chịu tiếp thu ý kiến của mình.

Đứng sau cửa, Steph không khỏi thoáng ngưng thở.

“Cho nên tôi thử điều tra về lãnh thổ trên lục địa của Liên Hiệp Đông Bộ.”

Sora vừa nói vừa chỉ lên bản đồ.

“Đầu tiên là ở chỗ này. Nơi này hình như có một mỏ quặng kim loại gọi là [alumite].... *Đây là nơi quốc vương tiền nhiệm đưa ra đặt cược đầu tiên.*”

Theo ghi chép trong tài liệu của Jibeil, nhiệt độ nóng chảy của [alumite] là ba nghìn độ.

Đó là kim loại mà chủng tộc loài người hiện tại không thể gia công được.... cũng có nghĩa là, mỏ quặng đó hoàn toàn vô giá trị.

“Tiếp theo là vùng đồng bằng này. Nơi này là nông trường quy mô lớn của Liên Hiệp Đông Bộ, cũng là vựa lương thực quan trọng... *Đây là địa điểm thứ hai quốc vương tiền nhiệm đưa ra đặt cược.*”

Thế nhưng nơi này cũng giống như trên, tuy hiện tại qua sự cải tạo của Liên Hiệp Đông Bộ đã trở thành một vùng bình nguyên.

Nhưng trước đây nó là một vùng [đồng lầy].... nói theo cách khác, cũng là một vùng đất vô giá trị.

“Mỏ than đá này là *lần thứ ba*, cũng là tài nguyên con người còn chưa thể nắm giữ được. Tiếp đó lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu.... Cho đến trước lần thứ tám đánh cược cả lâu đài hoàng gia, quốc vương tiền nhiệm.... *chưa từng một lần đánh cược thứ nào có giá trị.*”

Thế nhưng, có một điểm còn quan trọng hơn nữa, Sora vỗ mạnh xuống bản đồ, nói.

“Lãnh thổ trên lục địa của Liên Hiệp Đông Bộ... *Vốn đều là lãnh thổ của Elechia!*”

.... Đúng thế, tất cả lãnh thổ trên lục địa của Liên Hiệp Đông Bộ.

Đều giành được từ tay quốc vương tiền nhiệm.

“.... Ý người là, tất cả các tài nguyên mà Liên Hiệp Đông Bộ cần có, đều do quốc vương tiền nhiệm trao cho họ?”

“Theo kết quả thì là như vậy. Nhưng vấn đề ở đây là, trước lúc đó, Liên Hiệp Đông Bộ không hề có lãnh thổ trên lục địa!”

Vậy cũng có nghĩa là.

“Phía bị ép vào đường cùng.. *Kỳ thực chính là Liên Hiệp Đông Bộ!*”

Một quốc gia lớn có kỹ thuật kiến trúc hiện đại đến như thế, một nền văn minh tiên tiến có thể sử dụng tài nguyên có nhiệt độ nóng chảy tới ba nghìn độ.

Nếu là một nền văn minh phát triển như vậy.... Tài nguyên trên lục địa sẽ là thứ [không thể thiếu].

Tại thế giới tất cả mọi thứ đều do trò chơi quyết định này, nếu ngay cả [mậu dịch] cũng do trò chơi quyết định thì có thể nói, đất nước hoàn toàn quán triệt sách lược phòng thủ như Liên Hiệp Đông Bộ sẽ rơi vào trạng thái vô cùng nguy hiểm.

“Thế nhưng, ở phía ngược lại, yêu cầu của quốc vương tiền nhiệm từ đầu đến cuối luôn chỉ là [một thành phố duyên hải của Liên Hiệp Đông Bộ].”

Rõ ràng là làm vậy sẽ có thể tăng cường tài nguyên từ biển, cũng sẽ có thể chiếm được kỹ thuật tiên tiến, là một điều kiện rất tốt.

Chỉ là, nếu như Liên Hiệp Đông Bộ đã bị ép vào đường cùng thì đáng ra phải có thể yêu cầu vật cược càng cao hơn nữa mới hợp lý.

Tại sao lại phải lặp lại tới tám lần?

Cố ý đặt cược nhỏ, giao ra những vùng đất có thể nói là vô giá trị đối với chủng tộc loài người.

“Hắn là phải có ý đồ gì đó ở đây....”

Tại sao.... Liên Hiệp Đông bộ lại phải tiến hành việc xóa bỏ ký ức sẽ đem lại rất nhiều bất lợi?

Tại sao.... Aylwin Gard lại khiêu chiến tới bốn lần?

Tại sao..... Mà không, chờ chút đã. Không phải vậy.

“Tại sao.... Quốc vương tiền nhiệm *lại dừng ở lần thứ tám?*”

Thử tư duy ngược từ dưới lên xem.

Không phải là khiêu chiến bao nhiêu lần nữa, mà là tại sao khi khiêu chiến đến từng đó lần thì dừng lại?

Lần thứ tám, cũng tức là trước khi đánh cuộc lâu đài hoàng gia, tất cả vật cược đều là những thứ vô giá trị.

Thực tế thì bảy lần hoặc tám lần cũng chẳng sao cả.

Tại sao lại là tám lần....?

Nghĩ tới chỗ này.

Sora tổng hợp lại một giả thiết.

“Nếu như quốc vương tiền nhiệm... *không bị mất ký ức thì sao?*”

Sora lấy bản đồ, đối chiếu với tài liệu mình tự chỉnh lý ra.

Nhìn chăm chăm vào hai đường biên giới mới và cũ, vắt óc tính toán lại ý tưởng vừa chợt lóe lên trong đầu đó.

Tuy chỉ là một giả thuyết đầy lỗ hổng nhưng chung quy vẫn có giá tham khảo.

Trong đó hai lỗ hổng lớn nhất là:

Quốc vương tiền nhiệm làm thế nào tránh được việc xóa bỏ ký ức?

Tiếp đó....

Nhìn Sora vắt óc suy nghĩ.

Jibril đoán, ngập ngừng, giống như rất khó mở lời, khẽ nói.

“Master, xét về mặt [phân loại], Master thật sự là Imanity.”

“..... Hử, ủa? Sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện này?”

Vấn đề đặt ra bất thành linh khiến Sora tạm ngừng suy nghĩ, quay sang nhìn Jibril.

“Nhưng hành động của Imanity không phải lúc nào cũng tính toán sâu xa như Master.”

Đó là cách nói giảm nói tránh để khuyên Sora không nên cố miễn cưỡng tìm ra cách hợp lý để giải thích cho hành vi ngu xuẩn của quốc vương tiền nhiệm.

Cũng là lời khuyên can giới hạn nhất mà người hầu cận có thể nói ra để ngăn cậu không đi vào suy luận sai lầm.

Đó là một chút nhắc nhở của người không bao giờ chấp nhận việc hoài nghi chủ nhân như Jibril.

Thế nhưng Sora lại chẳng hề để ý.

“Tuy vậy *vẫn có những người biết tính toán sâu xa như thế*, hơn nữa trong phần lớn các trường hợp, những người đó... đều không được người khác thấu hiểu.”

Lần này, Sora chú tâm vào tài liệu đã qua chỉnh lý trong máy tính bảng.

“Thấu hiểu họ chính là [nghĩa vụ] của tôi.”

Thấy Jibril yên lặng không nói, Sora như đã đoán ra suy nghĩ của cô.

“Jibril, cô có thể nói thẳng thắn ra.”

“Một chủng tộc bé nhỏ, yếu ớt, lại còn thô thiển như loài người, trong mắt tộc Flügel cho dù là thân thể hay tinh thần thì cũng chỉ là loại động vật cấp thấp mà thôi. [Loài người ở thế giới này], làm sao có thể tin tưởng bọn họ được.... Đó là những gì cô muốn nói đúng không?”

“... Dạ không, ý của em là...”

.... Chính xác là như vậy.

Không cần biết quốc vương tiền nhiệm có làm ra chuyện ngu ngốc đến mức nào, chỉ cần coi đó là hành động của một Imanity là sẽ chẳng có gì đáng phải quan tâm nữa.

Về mặt phân loại, hai vị chủ nhân của cô, Sora và Shiro, thật sự là Imanity.

Nhưng người mà Jibril quyết định theo hầu *tuyệt đối không phải loại sinh vật cấp thấp như chủng tộc loài người*.

Mà là Sora và Shiro, hai tồn tại chưa biết đã phá vỡ các loại quan niệm thông thường.

Nhưng khi cô nghe Sora nói tiếp.

“Đáp án rất đơn giản... Bởi vì tôi vốn không hề tin tưởng [con người].”

“A?”

Jibril và Steph đang ở bên ngoài đều cùng không dám tin vào tai mình.

“Cô thể nghĩ rằng tôi và Shiro là người *của thế giới khác*, không giống với chủng tộc loài người ở thế giới này, nhưng mà thế giới cũ của bọn tôi thực ra cũng chẳng khác gì ở đây. Cũng chứa đầy những sinh vật vừa ngu xuẩn vừa thô lỗ..... bao gồm luôn cả tôi.”

Sora nói bằng giọng thoáng chút mỉa mai, trên mặt cậu.... chỉ có vẻ tuyệt vọng sâu sắc.

.... Một thế giới bị cấp quang bao phủ chẳng chịt.

Một thế giới nơi mà mọi ranh giới đã bị thu hẹp đến cực điểm, với một nền văn minh được lập nên bởi trí tuệ và kiến thức siêu phàm.

Thế nhưng.... Con sóng thông tin khổng lồ do những kỹ thuật đó mang lại.

Tại sao.... Lại chỉ khiến cho những con người mà cậu biết trở nên ngu xuẩn đến mức ấy.

“.... Loài người là một loại sinh vật giống như rác rưởi, cho dù là chuyển sang một thế giới khác thì cũng chẳng có gì thay đổi.”

Nghe Sora nói với vẻ khinh bỉ cùng cực, Steph âm thầm siết chặt lấy chiếc chìa khóa.

.... Quả nhiên là, không thể giao chìa khóa của ông nội cho Sora.

Một kẻ như vậy.... sao có thể tin tưởng được.

Steph trầm nghĩ, đang chuẩn bị bỏ đi thì bỗng nhiên...

“Có điều... Tôi tin vào [khả năng có thể].”

.... Câu nói đó của Sora làm cô dừng bước.

Sora vỗ vỗ lên sàn, ra ý bảo Jibril ngồi xuống cạnh mình, cô cũng ngoan ngoãn vâng lời.

“Căn cứ chính là.... *cô nhóc này đây*.”

Shiro gối đầu lên chân Sora, phát ra tiếng thở nhẹ nhẹ. Sora khẽ vuốt tóc Shiro, bình thản nói.

Sau khi nhồi nhét một lượng thông tin khổng lồ vào trong bộ não nhỏ bé, em gái đã kiệt sức ngủ thiếp đi.

“Nếu như tất cả con người đều là loại vô dụng *giống như tôi* thì tôi đã sớm tuyệt vọng đến mức phải treo cổ tự sát rồi.”

Cậu anh trai nhẹ nhàng vuốt tóc em gái, khẽ thì thầm nói lúc này.

Và chàng thanh niên đầy tuyệt vọng, mất mát lúc trước.... thật giống như hai người hoàn toàn khác biệt.

“Trên thế giới thật sự có tồn tại *loài người như thế*.”

Anh trai dịu dàng, hai mắt hơi nheo lại giống như đang nhìn vào ánh sáng, cúi nhìn hy vọng và ước muốn... thiếu nữ trắng ngần, lồng ngực đang khe khẽ phập phồng.

“Con người... là những kẻ hèn mọn, ngu xuẩn đúng như cô cảm thấy, nhưng cũng vì thế mà sinh ra một loại khả năng thậm chí có thể chạm tới được thần, gọi là học tập. Cô bé này đã thể hiện toàn vẹn loại khả năng có thể đó từ cơ thể nhỏ bé của mình, là biểu tượng cho hy vọng, ước mơ của loài người... Loại người đó được gọi là [thiên tài].

“.....”

“Này, phải nhớ tôi là một kẻ ngu ngốc cơ mà.”

Cậu khẽ cười khổ

“Cho nên tôi rất giỏi phân biệt đồng loại giống như mình. Thật đấy, trên thế giới đâu đâu cũng là đồng loại.... tôi thấy kinh tởm lắm rồi.”

Sora khẽ nói.

“Nhưng mà... Shiro thì khác.”

Lại dịu dàng khẽ xoa đầu em gái.

“Lần đầu tiên tôi gặp Shiro... đã cách đây tám năm rồi.”

Trong mắt Sora ánh lên nét cười hoài niệm, giống như nhớ lại chuyện chỉ vừa diễn ra hôm qua.

“Lúc đó mới chỉ là một đứa bé chưa đầy ba tuổi, cô đoán câu đầu tiên cô bé đã nói khi nghe thấy tên tôi là cái gì?”

[.....Đúng, là.... ‘trống rỗng’...]

... Jibril không thể hiểu nổi vậy là có ý gì, không khỏi nhú mày.

Sora thì mỉm cười, giải thích.

“Một đứa bé chưa đầy ba tuổi đã có thể sử dụng nhiều loại ngôn ngữ, nghe thấy cái tên [Sora], trông thấy tôi đang giả bộ mỉm cười đón tiếp người khác, vừa gặp mặt đã lập tức nhìn thấu màn kịch của tôi, còn dùng từ đa nghĩa để mỉa mai... Thật tức cười đúng không?”

Kể lại chuyện đó, giọng điệu Sora không hề có vẻ giận giữ hay tự ngược.

Trái lại, cậu giống như lên cơn sốt, đặc ý cười nói.

“Tôi cảm động đến tim đập thành thịch, hưng phấn vô cùng... Thầm nghĩ, hóa ra [thiên tài] thật sự có tồn tại.”

Hoàn toàn không để ý tới tưởng tượng thấp kém của mình, dễ dàng vượt qua được.

Hỏi rằng, tại sao lại làm được việc đó?

Câu trả lời lại cực kỳ nghiêm túc: Tại sao lại không làm được chứ?

Một con người hoàn toàn áp đảo mà mình không thể với tới được, với một cách nhìn về thế giới cũng hoàn toàn khác biệt.

“... Trở thành [anh trai] mới của [thiên tài] đó, tôi...”

Sora khẽ cười khổ, nhưng vẫn tiếp tục nói với giọng đầy quyết tâm.

“Khao khát một cách ngu ngốc, mơ ước một cách cháy bỏng. Cho nên tôi quyết định tin tưởng. Tin rằng cho dù là một kẻ vô dụng như tôi, chỉ cần liều mạng cố gắng lý giải, dù là không thể đạt tới đẳng cấp của thiên tài... thì ít nhất cũng sẽ có thể tiếp cận được.”

“Cho nên, tôi không tin tưởng [con người].”

.... Cũng giống như việc không tin vào chính mình.

“Nhưng tôi tin vào [khả năng có thể] của con người.”

.... Cũng giống như việc mình tin vào Shiro.

“Khả năng của con người là vô hạn, chỉ có điều về hướng cộng hay hướng trừ cũng đều là vô hạn.”

Cho nên con người có thể thông minh vô hạn, và cũng có thể ngu xuẩn vô hạn... Vậy thì..

“Nếu như ngu xuẩn đến cực hạn thì biết đâu tôi sẽ có thể đuổi kịp được em gái thông minh đến cực hạn, đúng không?”

.... Đúng vậy, vừa đúng hai nửa của một vòng tròn.

Sora khẽ xoa đầu em gái bé nhỏ, cười khỏ nói.

Ngồi ở bên cạnh, Jibril đầy hứng thú quan sát cậu.

... Có lẽ, chính cậu cũng không nhận thấy.

Cậu quên mất rằng, khi đó mình cũng chỉ mới *chưa đầy mười tuổi*.

Đứa trẻ mười tuổi đã có thể hiểu được bản chất của đứa bé ba tuổi, hơn nữa còn khiêm tốn tiếp nhận.

Thậm chí còn nảy sinh cảm giác [tôn kính].

Tiếp đó bắt đầu suy nghĩ xem phải làm thế nào mới được như đối phương.

Ngay khi phát hiện ra không thể thắng được bằng phương pháp tương tự, cậu liền nhanh chóng tìm kiếm con đường của riêng mình.

Người có thể làm được đến như vậy... Sẽ phải gọi là gì đây?

Tự xưng là kẻ ngu ngốc, có lẽ chính bản thân cậu cũng không nhận ra.

“.... Hóa ra là như vậy, thiên tài và kẻ ngốc chỉ cách nhau một sợi chỉ... Đúng là một câu nói thâm ảo.”

Thấy Sora ngẩng đầu ngược nhìn lên trần, Jibril cũng hướng mắt nhìn theo.

Nhìn xuyên qua lớp kính trên trần thư viện, neho mắt ngắm nhìn bầu trời sao lấp lánh, Sora khẽ nói.

“Tại thế giới cũ của bọn tôi... Loài người có thể bay lượn trên không trung, qua lại giữa các vì sao.”

“.... Phải nói thật là... rất khó tin.”

“Đúng thế, bất kỳ ai cũng đều nghĩ như vậy, ngay cả chính bản thân loài người.”

Nhưng có một nhóm người vẫn tin vào những ước mơ ấy.

Chính vì sinh ra không có cánh bay nên mới càng khát vọng, càng ngưỡng mộ khung trời xa tít tắp đó.

Vì thế con người dựa vào đôi tay mình, cuối cùng cũng tạo ra những đôi cánh sắt, giang rộng đôi cánh bay lên trời cao.

Tiếp đó lại muốn bay nhanh hơn nữa, bay cao hơn nữa, thậm chí là bay ra khỏi tinh cầu.

Chính vì sinh ra không có một thứ gì nên mới càng tràn ngập ước muốn.... càng kiên định tiến về [phía trước].

.... Nếu bản thân không có thì chỉ cần đi tìm thôi.

.... Nếu tìm khắp mọi nơi mà vẫn không có thì chỉ cần tự mình chế tạo thôi.

.... Cho dù làm như vậy mà vẫn không có được thì sẽ tới tận cùng thế giới để tìm kiếm.

Khi sinh ra không có một thứ gì.

Đó là sự thực của những kẻ yếu ớt cao quý... Làm mình chứng cho khả năng có thể của [những người không có một thứ gì].

“Trong số loài người thật sự có thể tìm được, không phải loại ngu xuẩn chỉ biết bắt chước như tôi, mà là thiên tài không thể so sánh được.”

Không cố gắng thấu hiểu họ chính là một tội ác.

Bởi vì ngôn ngữ của thiên tài... đối với bản thân họ mà nói, thật sự quá đơn giản đương nhiên, cho nên không thể thuyết minh được với người khác.

“Cho nên tìm cách để hiểu được họ chính là nghĩa vụ của kẻ bình thường như bọn tôi.”

“Đầu tiên phải bắt đầu từ [tin tưởng], đối với quốc vương tiền nhiệm cũng như vậy.”

Sora mỉm cười nói, ánh mắt lại quay về với bản đồ.

Jibril khẽ nhắm mắt lại, từ lòng bàn tay tỏa ra một luồng sáng huyền ảo, chiếu sáng bên cạnh Sora.

“Jibril tin vào điều mà Master tin tưởng. Nếu Master đã nói phải tin tưởng vào Imanity thì dù ở bất kỳ đâu em cũng sẽ theo sau người, chỉ như vậy thôi.”

Steph nấp bên ngoài cửa, nghe lén hai người nói chuyện.

Trong đầu chợt hiện lên hình bóng ông nội, người bị coi là ngu vương, bị chửi bới, khinh bỉ, nhưng bóng lưng lại thật cao lớn và ảm áp.

Bóng lưng dịu dàng và ảm áp của người luôn luôn tin vào người khác.

.... [giao nó cho người mà từ tận đáy lòng, cháu tin tưởng có thể giao phó cả chủng tộc loài người...]

Một kẻ vừa lạnh lùng vừa tính toán, luôn luôn nghi ngờ người khác.

Anh ta không hề giống ông nội ở một điểm nào cả, nhưng chính vì như thế.

Sora, người tin tưởng vào [khả năng có thể] của loài người hơn bất kỳ ai.

Thật sự có thể trao chìa khóa của ông nội cho anh ta không?

Ngay chính Steph cũng không biết làm vậy sẽ có ý nghĩa gì... Nhưng mà...

Nếu giao cho anh ta... giao cho Sora, chắc ông nội cũng sẽ đồng ý phải không?

Sẽ khen ngợi Steph... [cháu chọn được một người rất tốt] phải không?

“.... Sora.”

Kết.... Steph mở cửa bước vào, nhìn Jibril đang khẽ mỉm cười và Sora đang đầy vẻ ngạc nhiên.

Cô đã hạ quyết tâm... và nói.

“Tôi có thứ này muốn giao cho anh.”

Chú thích:

(1) "Trống rỗng" Karappo (空っぽ), có cùng cách viết Kanji với tên Sora (空)

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Nước Thí Quân/sacrifice (6)

Ngày hôm sau... Tại phòng ngủ quốc vương, hiện tại là phòng ngủ của Steph.

Bốn người Steph, Sora, Shiro, Jibril đều đã có mặt.

“... Tất cả là như vậy.”

Sau khi Steph kể lại tất cả những gì mình nhớ, giải thích lai lịch của chiếc chìa khóa.

Câu đáp đầu tiên nhận lại được...

“.... Không thể sai được, đó là sách khiêu dâm.”

.... Chính là như vậy.

Quả nhiên là chọn nhầm người rồi, Steph bất giác cảm thấy cực kỳ hối hận.

“Sao, sao lại có thể như vậy được! Tình huống sao có thể phát triển theo hướng đó được!”

“Thì khi nghe thấy cha cậu đã biết chuyện đó, ông ấy có hơi giật mình một chút đấy thôi.”

“Đã, đã bảo đó là chuyện khác rồi cơ mà!”

“Shiro, theo thống kê tại thế giới cũ của chúng ta, thứ mà 90% nam giới cất giấu là cái gì?”

“... Vật phẩm, R-18.... Hàng, khiêu dâm...”

“Thấy chưa? Ha ha, cậu đưa tôi một chiếc chìa khóa rất tuyệt đấy Steph. Tôi đang buồn là thế giới này chẳng có cái gì để giải tỏa cả.”

Steph đã không thể nói được gì nữa rồi, chỉ biết im lặng nằm dài ra giường.

“Nhưng mà Master, nếu không biết là chìa khóa của chỗ nào...”

“Kho sách khiêu dâm 100% là phải giấu ở trong phòng mình, cũng tức là ở trong này. Không vấn đề gì, ừm, phải nói là...”

“Nếu là phòng bí mật thì *tôi đã tìm thấy rồi*, hẳn là phải dùng chiếc chìa khóa này để mở.”

“... Cái gì....?”

Nghe cậu nói vậy, Steph nhảy bật dậy.

Chỉ thấy hai người Sora đẩy dịch chiếc giường sang một bên, Steph vội vàng vàng chạy tới.

“Đầu tiên... Tôi đã nói cái giường này bị nghiêng đúng không? Lúc mà Shiro rơi xuống dưới đất ấy.”

Là vào mấy hôm trước, Sora sợ hãi đến run lẩy bẩy phải không, Steph thầm nghĩ.

“Sau đó tôi trở về cẩn thận kiểm tra chiếc giường này, kết quả đúng là có hơi nghiêng. Hoa văn trang trí trên ván ốp ở cuối giường là cân bằng, phải nghiêng sang phía trái thì mới cân bằng, nghĩa là bên trái nặng hơn một chút, vậy cơ quan phải ở bên trái.

Giọng Sora đều đều bình thản, rất tự nhiên từng bước phá giải bí mật.

“Nhìn sang giá sách phía bên trái, khoảng cách giữa các ngăn có đôi chút không cân bằng, giá sách bên phải trong phòng lại rõ ràng là cân bằng.”

“Đúng, đúng thế... Quả, quả thật là vậy.”

“Nhưng rõ ràng là không cân bằng, lại chia thành hai loại ngăn lớn nhỏ khác biệt.”

Sora đưa ngón tay chỉ lên những hàng sách xếp trên giá.

“Nếu đổi thành 0 và 1 thì sẽ là 01, 00, 11, 10. Coi những số này là hệ nhị phân, đổi sang thập phân sẽ là 1, 0, 3, 2. Trong căn phòng này chỉ duy nhất bách khoa toàn thư là có hơn một nghìn trang.”

Sora lấy bách khoa toàn thư từ trên giá xuống, mở sách ra.

“Vậy, trong trang 1032 bách khoa toàn thư, từ đầu tiên là [Hải đăng] trong ngôn ngữ loài người. Ừm.. Thông thường nhắc đến hải đăng thì người ta sẽ nghĩ tới giá nến, đèn treo hoặc là một loại dụng cụ chiếu sáng đúng không?”

Sora bước tới giá nên đặt bên tường.

“Mặt khác, ở giữa từ này có vết giống như bị bút không mực vạch qua đúng không?”

Nghe cậu nói vậy, Steph và Jibril cùng cúi đầu nhìn.

.... Đúng là có vết ngắn mờ nhạt.

“Đó có nghĩa là giá nến ở giữa, bên trái phòng. Tiếp đó từ này có ba mũi tên chỉ sang ngang nối với những từ đồng nghĩa ở bên trái, cho nên....

Cậu đẩy nghiêng giá nến sang bên trái ba lần.

“Cuối cùng có một mũi tên chỉ sang bên phải nối với các vấn đề có liên quan, [Cảng] trang 605, cũng có nghĩa là....”

Sora đẩy nghiêng giá nến sang bên phải một lần.

Giá nến lập tức tách rời ra....

.... Bên trong xuất hiện một vòng xoay bốn ngăn.

“Phần tiếp theo là do Shiro giải mã nên chuyển vai.”

Hai người đập tay nhau một cái, Shiro bắt đầu vận vòng xoay.

“.... [Hải đăng], [Cảng].... tiến hành, phân tích nhân từ... số lần, nét bút, giao cắt.... theo cách viết, của ngôn ngữ loài người.”

Cạch một tiếng.

“..... Đáp án.... vừa đúng... bốn chữ số.... [2642]...”

Steph và Jibril chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn.

Sora giống như đang biểu diễn ma thuật nhanh, vỗ vỗ tay, bước lên trước.

“Được rồi, được rồi, chuyện tiếp theo mới là khó tin. Trên tường phía sau rèm cửa có một viên gạch hạ xuống không tự nhiên đúng không?... À, cái đó nặng lắm, lần trước tôi và Shiro hai người cố sức đẩy mãi mới chặt vật mở ra được, có lẽ là tại bảo dưỡng không tốt, Jibril, lần này nhờ cô vậy.”

“A, vâng, tuân lệnh.”

Nghe Sora nói vậy, Jibril khẽ đẩy nhẹ.

“Tiếp đó, giống như trong game thường có...”

Kẹt kẹt kẹt kẹt.

“Giá sách chuyển động....”

Phía sau giá sách là...

“Cánh cửa có ổ khóa xuất hiện, chìa khóa sẽ được dùng ở đây phải không?”

Sora quay quay chiếc chìa khóa Steph đã trao, bình thản nói.

“..... “

Đúng thế, thực sự quá thoải mái.

Chỉ nhẹ nhàng như vậy, chỉ đơn giản như vậy...

Đã phá giải cơ quan mà quốc vương tiền nhiệm vắt óc mới nghĩ ra được...

Thấy họ bình tĩnh như không, Jibril chỉ còn biết sững sờ, Steph thì kêu lên.

“Anh, anh, anh phát hiện ra từ lúc nào vậy?”

“Tôi đã nói rồi mà, *hôm Shiro rơi xuống dưới giường ấy.*”

“.... (gật gật).”

..... Không, không.

Steph lắc đầu lia lịa.

“.... Đó là ngày tôi bị ra lệnh đóng giả thành chó, đấu trò chơi với Jibril phải không?”

“Đúng rồi, cậu nhớ kỹ thật đấy.”

“Chán thương tâm lý như thế dù có muốn quên cũng đâu thể quên được! Vấn đề là...!”

.... Ngày hôm ấy, khi Sora thức dậy, sợ hãi run rẩy, Steph tới phòng.

Chơi trò Blackjack, Steph thua cuộc.

Sau đó ra ngoài vì chuyện của đội quý tộc... rồi đi đến thư viện.

“Hai người lấy đâu ra thời gian mà phát hiện ra những chuyện này....!?”

“Khi Steph tới tìm vì chuyện của đám quý tộc, không phải bọn tôi có quay về khoảng một tiếng đồng hồ sao?”

Rất tự nhiên nói, *tất cả được giải xong chỉ trong một tiếng đồng hồ.*

Cơ quan này.... Là bí ẩn mà Steph phân vân suốt bao lâu nay.

Đối với bọn họ lại chỉ là trò tiêu khiển lúc rảnh rỗi.

Nhìn Steph hoàn toàn sững sờ, hai người Sora lại chẳng hề có suy nghĩ gì về việc mình đã làm được.

“Có điều do không tìm được chìa khóa nên lần trước tới đây là bị tắc.”

“Nhưng, nhưng mà Master, cánh cửa mức độ này, cho dù không có chìa khóa....”

“Ừ, dùng một cây kẹp tóc là mở ra được ngay, nhưng mà trong game giải đố nếu dùng cheat thì còn gì là vui nữa?”

Sora mỉm cười nói, Shiro cũng gật đầu lia lịa biểu lộ đồng ý.

Đúng thế, *đây chỉ là, trò chơi mà thôi...*

Rồi, vẻ mặt Sora vụt thay đổi, bắt đầu cười xấu.

“Được rồi, chúng ta xem thử kho báu khiêu dâm mà quốc vương tiền nhiệm đã cố gắng hết sức để cất giấu nào. A, Shiro sẽ được anh bị mất lại.”

“... Ừ ừ... không, công bằng...”

“Thời gian vốn vừa công bằng lại vừa không công bằng, em cố gắng chờ đợi thêm bảy năm nữa đi.”

“Tôi đã bảo là không phải sách khiêu dâm rồi mà!?”

Sora cắm chiếc chìa khóa Steph trao cho mình vào lỗ khóa, xoay nhẹ.

Ổ khóa kim loại phát ra tiếng ken két, cánh cửa từ từ bật mở ra.

.....

Từ Sora mới vừa khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng đó là sách khiêu dâm.

Cho đến tất cả những người khác.

Không biết tại sao... đều cùng thoáng ngưng thở.

Đó là một căn phòng không có cửa sổ.

Đó là một phòng làm việc phủ đầy bụi bặm, những giá sách đóng bằng gỗ đầy ắp đứng san sát nhau, cùng bàn ghế được trang trí một cách tinh tế, trang nhã.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều cảm thấy, nơi đây không có cảm giác yên bình mà tràn ngập một bầu không khí trang nghiêm.

Khiến người ta có cảm giác, đây không phải là nơi có thể tùy tiện ra vào, vì thế mọi người đều dừng bước.

Sora khẽ nuốt nước bọt, chậm rãi bước qua cửa phòng.

Ánh mắt dừng lại ở một quyển sách đang để mở trên chiếc bàn đặt tại trung tâm.

Đưa tay gạt nhẹ lên trang sách đã đóng một lớp bụi dày, không thể đọc được nữa.

Từng chữ cái ngay ngắn, răn rỏi xuất hiện, viết thành một câu.

[Gửi tới vị vua không phải cuối cùng.... Mà là vị vua của sự quật khởi của chúng tộc loài người.]

Sora cẩn thận sang trang, chỉ thấy lời nhắn vẫn còn tiếp tục.

[Ta không phải là một vị vua tốt.]

[Mà thậm chí còn lưu danh với hậu thế là một ngu vương hiếm có. Nhưng những ghi chép này là để dành cho vị vua của sự quật khởi vốn không phải ta, chỉ mong rằng sự vùng vẫy bị thảm trong thất bại của ta có thể giúp đỡ được phần nào cho vị vua kế tiếp.]

“.....”

Sora đứng yên không nói một tiếng nào, Shiro và Jibril sau khi đọc được lời nhắn nhủ thì cũng không thể nói được nên lời.

.... Lời nhắn này là của người bị mắng chửi là ngu vương.

Trong suốt cuộc đời đã thi đấu vô số lần với các quốc gia khác.

Bao gồm cả tám lần đối đầu với Liên Hiệp Đông Bộ.

Khiêu chiến một cách liều lĩnh, dễ dàng bị đánh bại, *tất cả chỉ vì để lật tẩy khả năng của đối phương....* Đó là toàn bộ cuộc đời ông ta.

.... Cứ tiếp tục như thế này, trong tương lai không xa, loài người sẽ bị diệt vong.

Rất có thể, hành vi của mình sẽ chỉ làm diệt vong kéo tới càng sớm hơn.

Nhưng dù biết rõ như vậy, dù biết trước sẽ thất bại, ông vẫn phát động tấn công, từ đầu đến cuối chỉ đóng vai một kẻ ngu ngốc.

Con người chỉ vì để vạch trần khả năng của đối thủ, bao gồm cả Liên Hiệp Đông Bộ mà bị khinh bỉ là ngu vương hiếm có.

Đây là ghi chép về những gì ông đã cố sức tìm hiểu trong giới hạn tốt cùng của một con người..

..... Quả nhiên là như vậy.

“Quốc vương tiền nhiệm... *không bị mất ký ức.*”

“Chuyện đó, sao có thể như thế được!”

Jibril thốt lên, chuyện mà ngay chính bản thân mình cũng không thể thoát được, quốc vương tiền nhiệm làm thế nào lại tránh được việc xóa bỏ ký ức của Liên Hiệp Đông Bộ?

Nhưng trong đầu Sora đã có hình dung đại khái.

Đó là suy đoán..... nhưng cũng đã tiếp cận với khẳng định.

“Jibril... Giả sử có một gã nhà giàu ngốc nghếch đến sông bạc, nếu muốn thắng hết tất cả tài sản của hắn, cô sẽ làm thế nào?”

“.... Làm hắn nghĩ rằng có thể thắng được ván cược, làm hắn không ngừng... khiêu... chiến...”

Hai mắt Jibril thoáng mở lớn, có vẻ cũng đã phát hiện ra.

“Khi đó quốc vương tiền nhiệm *chỉ tiến hành thăm dò*. Ông thăm dò đến tám lần, cố ý giao những vùng đất vô giá trị cho đối phương.... Chỉ để thu hồi lại một lần.”

Có điều, cho dù không xóa bỏ ý thức thì Liên Hiệp Đông Bộ cũng không thể đồng ý cho ông kể lại chuyện đó cho người khác biết.

Vì thế, sợ là ông đã...

“Đặt điều kiện [Suốt đời sẽ không kể cho bất kỳ ai biết]...”

Điều kiện đó.... *không hề bao gồm sau khi chết....*

Không thể sử dụng ma pháp giống như tộc Elf.

Ghi chép lại nội dung trò chơi xóa bỏ ký ức là phương pháp duy nhất loài người có thể sử dụng.

“.... [Giao ngôi vị quốc vương kế nhiệm cho tay cờ bạc giỏi nhất của chủng tộc loài người].... ư?”

“....Ừm”

Sora đầy cảm khái, nhắc lại di nguyện của quốc vương tiền nhiệm, Shiro cũng đã hiểu ra ý nghĩa trong những lời đó, khẽ thở hắt ra một tiếng.

Có lẽ.... Ông ta đã biết trước việc đó rồi.

Ông biết rõ cuộc đấu lựa chọn quốc vương có sơ hở trí mạng để quốc gia khác có thể can thiệp vào nhưng vẫn ra lệnh như vậy.

Người ông tìm kiếm là người chơi dù ở trong tình huống như vậy.... vẫn có thể dùng [thân phận là con người], vượt qua khó khăn, giành lấy ngai vàng.

Bởi vì ghi chép này chỉ có ích với người có thể trực diện đánh bại sự can thiệp của quốc gia khác.

Bởi vì trong cuốn sách này chỉ ghi lại đầy rẫy những kết luận rằng, sẽ không thể thắng nổi khi giao đấu trực diện.

“... Steph.”

“Sao, sao vậy?”

Có lẽ còn chưa hiểu được tình hình hiện tại, nghe Sora nói với giọng cực kỳ nghiêm túc, Steph chỉ cảm thấy luồng cuồng khó hiểu.

“.... Ông nội cậu.... Không, phải nói là [quốc vương tiền nhiệm]... quá đúng là ông nội cậu.”

Sora nhớ lại lúc Steph vì để phá giải mảnh khóc của hai người cậu mà đánh cược đến cả quần lót,

Bị cả dân chúng của mình lẫn các quốc gia khác coi là kẻ ngu ngốc.

Một mực đóng vai kẻ ngốc, chỉ để bóc trần chiêu số của đối phương.

Trong lòng ông ta ẩn chứa giấc ngộ như thế nào vậy.

Ẩn chứa niềm tin tưởng kiên định đến thế nào với [vua của sự quật khởi].... *với toàn chủng tộc loài người vậy.*

Ông đã đặt một ván cược.

Cược rằng trong số Imanity đứng hàng cuối cùng trong tất cả các chủng tộc, sẽ xuất hiện người có thể áp đảo tất cả các chủng tộc khác.

Tin tưởng vào khả năng gần như bằng 0, nhưng lại không phải bằng 0 đó.

Đánh cược danh dự, tiếng tăm, vinh quang... cùng cả tính mạng của chính mình.

Một cuộc đời chỉ do nhục nhã và thất bại chồng chất lên, tất cả chỉ để đóng góp một phần cho một chiến thắng quyết định.

Hai anh em, [Vua của sự quật khởi], tiếp nhận sự gửi gắm của ông, chỉ biết đứng nguyên tại chỗ.

Sora cúi nhìn dòng chữ [Tôi ♥ loài người] trên áo mình, lên tiếng.

“Này Jibril, có loại người như thế đấy... Thế nào, *có phải là rất thú vị không?*”

“..... Có lẽ, đúng là vậy.”

Cảm giác như mình tựa hồ đã thoảng chạm được tới một chút gì đó của điều mà chủ nhân tin tưởng.

Jibril khẽ nhắm mắt, gật đầu, điều chỉnh lại sự nhận thức của mình.

Sora lấy điện thoại di động ra, khởi động phần mềm quản lý nhật trình.

Cậu khẽ lướt ngón tay, không chút do dự, nhập vào mục làm việc kế tiếp.

..... [Mục tiêu. Thôn tính Liên Hiệp Đông Bộ.]

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Chiêu Tướng/checkmate (1+2)

Part 1

Đại sứ quán.... Đình chính lại, Empire State (tạm gọi), vốn là hoàng cung Elechia ngày trước.

Đứng từ dưới ngược nhìn lên tòa cao ốc, Shiro nói.

“... Đau cổ, quá.”

“Thật là, khi không xây lớn vậy làm gì chứ... Mà chủng tộc loài người thì cũng không có kỹ thuật xây dựng trình độ này đúng không?”

Sora bóp bóp gáy oán thán, Jibril thì có vẻ chẳng chút hứng thú, bình thản đáp.

“Tất nhiên rồi. Đây là kết quả cải tạo không ngừng của Liên Hiệp Đông Bộ từ sau khi đoạt được tới nay.”

Sora ừ hử một tiếng rồi nói.

“.... Tuy gần như đã có thể khẳng định rồi... Nhưng vẫn phải vào xem thử một lần thôi.”

“.... ? Anh đang nói chuyện gì?..... Mà cũng không phải thế.”

Steph có chút bức tức, chỉ chi xung quanh, nói.

“Tôi có thể hỏi một chút là, *chúng ta tới đây để làm gì không?*”

Lần này, Jibril và Shiro cũng tương tự như Steph, không được nghe giải thích gì và bị kéo tới đây.

Cùng nhìn sang phía Sora giống như đồng quan điểm với cô.

“Sao cơ, tôi chỉ muốn đến gặp [các bé kemonomimi] đáng yêu một chút thôi mà.”

Sora trả lời qua quýt rồi nghênh ngang tiến vào tòa nhà, Steph vội vàng ngăn lại.

“Khoan, khoan đã, nơi đây tuy trong địa phận Elechia nhưng là đại sứ quán cơ mà!”

“Tôi biết rồi mà? Cũng biết đây vốn là cung điện hoàng gia của chúng ta phải không?”

“Ừ ư, vậy, vậy mới nói.... Đây, đây là xâm phạm lãnh thổ đấy!”

“Ai xâm phạm lãnh thổ chứ? Tôi có hẹn trước hoàng đế nhé.”

“Hả? Sao có thể.....”

Steph đang muốn phủ định thì đã bị cắt lời.

“Đúng vậy không.... Ông bác?”

Cùng lúc Sora nói....

Cánh cửa tòa cao ốc khổng lồ mở ra, một bóng người xuất hiện.

“..... Xin hoan nghênh, quốc vương Elechia, Sora-dono, nữ vương, Shiro-dono.”

Đó là một.... người thú cỡ tuổi trung niên, tóc hoa râm, có tai và đuôi rậm giống như loài sói.

Ông ta bước xuống cầu thang ra vào, đến ngang độ cao với bốn người, cúi thấp người làm lễ.

“Lần đầu tiên gặp mặt, tôi là công sứ ngoại giao của Liên Hiệp Đông Bộ lưu trú tại Elechia... Hatsuse Ino.”

Ông bác trung niên.... Hatsuse Ino, dáng vẻ cung kính nói.

“Eh, ơ? Anh, anh liên lạc bằng cách nào vậy!?”

Dù không hiểu tại sao Steph lại kinh ngạc như vậy nhưng Sora đáp.

“Bởi vì sáng nay ông bác này *trông thấy tôi đang đứng ngoài ban công thư viện ấy.*”

.... Hả?

“Thế là tôi ra hiệu rằng [Bây giờ tôi sẽ sang đó], ông bác cũng đồng ý luôn. Thế nên tôi mới bảo là đã hẹn trước rồi chứ.”

.... Không phải không phải, dù như vậy thì vẫn rất kỳ lạ, Steph vội nói.

“Khoan, khoan đã nào, chỗ này cách thư viện tới 30km cơ mà!”

“Đúng thế, thị lực của tộc người thú quả thật là rất tốt, làm tôi lúc ấy cũng giật cả mình.”

..... Không phải.

Không phải như vậy.

Nếu là tộc người thù thì vẫn còn hiểu được, vấn đề là...

Sora làm thế nào trông thấy ông ta được?

Nhưng Ino hoàn toàn không nhắc tới chuyện đó.

Ông ta vẫn bình tĩnh như không, thông thả ứng đối *giống như đã nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay*.

“Các vị tới gặp đại sứ của Liên Hiệp Đông Bộ thường trú tại Elechia.... [Hatsuse Izuna] có phải không?”

Ino lên tiếng trước, nói ra mục đích của mọi người khi tới đây.

Hai mắt ông ta khẽ nheo lại.

Ánh mắt như có thể nhìn thấu tâm trí người khác của tộc người thú chiều thẳng về phía mọi người.

Steph vụt thoáng cảm thấy nghẹt thở.

Đó là một đôi mắt... à đúng, giống như đôi mắt Sora, mà không, còn hơn thế nữa.

Đôi mắt phẳng phất như có thể xuyên thấu tất cả, chiếu rọi đến từng suy nghĩ trong đầu...

“Ông biết rồi thì càng tiện. Nào, đi thôi, đi thôi, ông bác dẫn đường đi.”

Nhưng Sora hoàn toàn không để ý, trực diện đón nhận ánh mắt ông ta.

Ino nhìn thấy điều gì từ Sora?

“.... Xin mời đi theo tôi.”

Ông chỉ bình tĩnh nói, dẫn mọi người vào trong tòa nhà.

Part 2

Mọi người vào bên trong tòa nhà, đi qua đại sảnh, bước vào thang máy.

Ấn vào nút 60 trong số gần tám mươi nút bấm, thang máy lập tức di chuyển lên cao.

“Ế!? Đây, đây là cái gì vậy, sàn nhà đang chuyển động!?”

Không để ý tới Steph đang vô cùng kinh ngạc, Ino nói.

“Nếu như có thể, lần sau các vị có thể tới thăm theo đúng thủ tục chính quy không?”

Ý tứ bên trong là lần sau đừng dùng phương pháp như diễn kịch câm này nữa.

Người có phản ứng đầu tiên không ngờ lại là Steph.

“Ông nói nghe hay đấy. Từ trước đến nay Liên Hiệp Đông Bộ chưa bao giờ hồi đáp thủ tục chính quy nhé!”

Nghe Steph nói về châm chọc, có lẽ là thật sự cả thấy bất ngờ, Ino nhìn sâu mắt Steph rồi nói.

“... Sao lại thế, các vị thật sự có gửi công văn...”

Có lẽ là đọc được suy nghĩ Steph, biết cô không hề nói dối, Ino cũng vô cùng ngạc nhiên.

Còn về phần Steph, bị đôi mắt đọc suy nghĩ nhìn vào, cô hơi thoáng rung mình co người lại nhưng rồi vẫn dũng cảm nói.

“Tất, tất nhiên rồi! Từ đời ông nội tôi tới nay, chúng tôi đã gửi không biết bao nhiêu công văn về mậu dịch và ngoại giao nhưng các vị chưa một lần hồi âm lại. Ông đừng có nói là mình không biết gì hết nhé!”

“.... Thật vô cùng xin lỗi, từ lần sau xin ghi là gửi trực tiếp cho Hatsuse Ino tôi.”

Ino đặt tay lên trán, khẽ thở dài nói.

“Như cô đã biết, *từ sau sự kiện đó*, có rất nhiều người mang định ý quá độ với Elechia... Sau lần thi đấu cuối cùng với quốc vương tiền nhiệm tới nay, tôi chưa từng nghe nhắc tới có thư từ gì gửi đến....”

“Sao.....! Dối trá....”

“E là đã bị ai đó tự tiện xử lý. Cách ứng xử như vậy thật sự đã bị cấm, tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ có hành vi thất lễ như vậy cùng những người có liên quan.... Sẽ có hình phạt nghiêm khắc. Mong các vị thứ lỗi cho.”

Ino ngắt lời Steph, giải thích liền một tràng. Steph chỉ có thể im lặng.

Trên mặt cô lộ rõ vẻ giận dữ và hồ thẹn.

..... Có vẻ ông ta thật sự không biết.

“Thế mà cũng dám tự xưng là nước lớn cơ đấy, ngạc nhiên thật. Thôi bỏ đi, chung quy thì cũng chỉ là tộc Werebeast thôi nhỉ?”

Nghe Jibril mĩa mai không chút kiêng nể gì, ánh mắt Ino cũng vụt biến thành sắc nhọn.

“Này Steph, *sự kiện đó* là chuyện gì vậy?”

Thư từ không tới được nên mới cho rằng đối phương sẽ không đồng ý gặp mặt phải không?

“..... Là chuyện sau khi lâu đài bị đoạt mất lại bị bọn họ cải tạo.”

Steph lộ vẻ khổ sở, thở dài đáp.

“Đại sứ quán còn nguy nga tráng lệ hơn cả lâu đài hoàng gia sẽ làm ảnh hưởng tới uy tín quốc gia, vì thế Elechia liền xây dựng lâu đài mới.”

“Ừm ừm, là lâu đài hiện nay hả?”

“Mà khi biết chúng ta xây dựng lâu đài, Liên Hiệp Đông Bộ lại giống như cổ ý châm chọc, liên tục tiến hành cải tạo quy mô lớn... Về kỹ thuật xây dựng, Elechia không thể so sánh được với Liên Hiệp Đông Bộ, cho nên, chuyện đó, nói chung là đã phát sinh rất nhiều vấn đề.”

“À~~ Loại chuyện rắc rối đó lại đúng là điểm yếu của tôi....”

Sora dài giọng lâu bàu, Jibril đón ý tiếp lời.

“Về chuyện này thì, do tộc Werebeast đứng thứ mười bốn lại khinh thường Inanity đứng thứ mười sáu một cách quá mức nên vấn đề lại càng trở nên rắc rối... Em nhớ trong sách vở của Master có một câu khá phù hợp.”

Nhớ lại nội dung trong sách, Jibril không khỏi bật cười, nói.

“Đó là..... [chó chê mèo lắm lông].”

Nghe vậy, Ino cười ha ha, đáp.

“Hình dung rất sinh động, tôi hoàn toàn đồng cảm. Mà nghe từ miệng quý cô chủng tộc thứ sáu lại càng đặc biệt ngứa tai.”

Nhưng Ino cũng lập tức bổ sung.

“Như vậy, cái loại cỏ lổ sĩ lơ lửng trên không trung, chỉ biết chìm ngập trong sách vở, chung quy *cũng chỉ như ráy tai* thôi nhỉ?”

“Hừ hừ, không cần phải cố gò mình như thế đâu, cứ nói thẳng những gì đang nghĩ trong đầu ra có phải là tốt hơn không?”

Lần này đến lượt Jibril đáp trả, nụ cười vẫn không hề biến đổi trên gương mặt cả hai người.

“Xếp hạng, tuổi thọ, tính năng thân thể, tri thức, trí tuệ.... tất cả mọi thứ đều thua kém tộc Flügel. Loại tồn tại hèn mọn chỉ có thể quỳ mọp dưới đất, một trong số ít những đối tượng có thể khinh bỉ được thì hãy biết chấp nhận chịu sự khinh bỉ của bọn ta đi ♪”

“Ha ha ha, không hổ là quý-ngài-khuyết-tật cùng bọn với đám khí trụi lông, đã mở miệng là khác hẳn bình thường.”

“Đúng thế, đối với loại tạp chủng này thì nhất định là lời ta nói đã cho ông được mở rộng tầm mắt rồi phải không?”

“Ha ha ha.”

“Hừ hừ hừ.”

“..... Đây Steph.”

“.... Mặc dù tôi có lẽ đã đoán được anh muốn nói gì rồi, nhưng thôi có chuyện gì?”

“Thế giới này có vẻ không được hòa bình cho lắm nhỉ? Còn cả khi trụ lỏng là để chỉ chúng ta à?”

“Tranh đấu suốt một thời gian gần như vĩnh hằng, lại đột nhiên bị cấm chỉ chiến tranh. Thù hận chưa thể phai nhạt được cũng là chuyện bình thường...”

Càng hướng hồ.....

“.... Nếu nói về kích động nóng máu thì bọn họ là hai chủng tộc đứng hàng đầu trong [Mười sáu chủng tộc] đấy.”

Về câu hỏi thứ hai... Steph khe khẽ lắc đầu, không cần trả lời cũng hiểu được.

“Hư hư hư, vũ lực vừa bị cấm đoán là lập tức tự cao tự đại lên ngay, đám nhãi con đúng là hoạt bát thật ♥”

“Ha ha ha, bởi vì bọn tôi khác với các quý ngài ngoài giết chóc ra chẳng biết làm gì cả, chỉ có thể trốn vào ẩn cư, thật là xấu hổ quá đi mất.”

Hai anh em Sora và Shiro cùng nghĩ thầm

Đó là, bạo lực bị cấm chỉ tại thế giới này đúng là chuyện đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 19: Chiêu Tướng/checkmate (3)

Mọi người bước ra khỏi chiếc thang máy nồng nặc mùi thuốc súng, bước vào tầng 60.

Bộ dạng Steph như đã hoàn toàn kiệt sức, được dẫn tới một sảnh lớn giống như phòng khách, cô lập tức ngồi phịch xuống ghế không chút ý tứ gì.

“Mệt, mệt chết mất thôi...”

Về chuyện này thì Sora hoàn toàn đồng cảm với cô nhưng cậu chỉ chú tâm quan sát xung quanh.

“.... Vậy giờ tôi sẽ đi mời Hatsuse Izuna tới, xin các vị chờ cho một lát.”

Ino cúi đầu chào, bước vào phòng trong.

Nhìn ông ta rời đi, Steph cũng bắt chước Sora bắt đầu ngó nghiêng quan sát trong phòng một lượt.

“..... Nhưng phải thừa nhận là nơi này thật sự rất hào hoa, khiến người ta cảm nhận được rõ ràng khoảng cách đến từ sức mạnh văn minh.”

Căn phòng này được chế tác bằng đá cẩm thạch cùng các loại vật liệu mà chỉ nhìn qua cũng đủ biết là thuộc loại quý hiếm.

Ghế salon bọc da, bên trong còn có cả lò xo.

Thế nhưng điều Sora tìm kiếm cũng không phải những thứ đó.

“À mà xin hỏi, Master, người làm thế nào liên lạc được với tộc Werebeast vậy?”

“.... Jibril, cô không thấy là chẳng ai nhắc tới chuyện này sao?”

“Thật vô cùng xin lỗi, khác với tộc Werebeast có thể đọc được suy nghĩ người khác, em cảm thấy rất tò mò về chuyện đó.”

Sora lập tức hiểu rõ.

Jibril nhìn thấy [chưa biết] treo trước mắt.

Cũng chẳng khác nào ngựa trông thấy [cà rốt] lơ lửng trước mặt.

“..... Xem này.”

Đưa ngón trỏ đặt lên môi, Sora lấy ra một thứ.... Điện thoại di động.

Đó là một bức ảnh được chụp thông qua ống ngắm quang học, kết hợp với phần mềm ứng dụng tạo độ phân giải cao, mở rộng tiêu cự đến mức tối đa.

Trong ảnh miễn cưỡng có thể trông thấy bóng dáng một người đàn ông trung niên.

.... Cũng tức là, chỉ có như vậy thôi.

Kỳ thực, Sora không hề thật sự trông thấy hình dạng Ino.

Chẳng qua chỉ là tình cờ tại hướng đưa máy ảnh lên chụp có một bóng người tựa như đang nhìn về phía mình.

Thế là cậu giả định rằng người đó có thể trông thấy mình và hoa tay múa chân một chặp.

Nói theo cách khác..... thuần túy là bốc phét.

Hóa ra là như vậy, đúng là rất thú vị... Jibril nói.

Có điều....

(Đối phương là tộc Werebeast có thể đọc được suy nghĩ, tại sao lại phải dùng trò bốc phét như vậy?)

Mà có vẻ ông ta cũng thật sự không biết chuyện thư từ không được chuyển tới nơi..

Trong khi Jibril đang suy nghĩ về những chuyện đó.

“... Anh, cái đó.”

“Ừ ừ, anh biết rồi.”

Một câu hỏi mới lại xuất hiện ngay tắp lự.

“.... Master, người biết [cái đó] là thứ gì sao?”

Thứ Jibril đang chỉ chính là.... Tivi.

Đúng vậy, đó chính là thứ Sora đang tìm kiếm.

Tuy ngoại hình không giống lắm với tivi mà hai người Sora biết nhưng dù nhìn thế nào đi chăng nữa thì... nó cũng là tivi.

“... Ừm, vậy là có được chứng cứ xác thực rồi...”

“Cái gì là chứng cứ xác thực cơ?”

Nghe câu hỏi này, Sora lại nở một nụ cười đắc ý.

“Đề lát nữa sẽ nói. Mà thánh giác của tộc người thú tốt lắm đấy, chẳng lẽ họ nhất định cũng đang lắng nghe.... Phải không hả ông bác?”

“.... Đã để các vị phải chờ lâu.”

Két một tiếng, Ino mở cửa quay lại.

“Xin được giới thiệu, đây là đại sứ thường trú của Liên Hiệp Đông Bộ tại Elechia.... Hatsuse Izuna.”

Theo lời giới thiệu, tiến vào qua cửa là...

Một cô bé mắt đen, tóc đen, cắt bob mái rù, đôi tai vừa to vừa dài như loài cáo Fennec(1) và đuôi rậm, mình mặc áo kimono thắt nơ lớn (2).... dù nhìn thế nào cũng chỉ tầm tuổi một chữ số.

Click this bar to view the full image.

“Thật đáng...”

Steph quên cả lập trường, buột miệng nói thật đáng yêu, nhưng cô còn chưa nói hết câu thì.

“KING CRIMSON!”(3)

“Ừ hừ hừ, em gái kemonomimi đáng yêu, đến đây chơi với anh nào, anh không phải là người xấu đâu.”

“.... Mềm mềm.... bông bông.... mượt mượt.... A a a a a a.....”

..... Bọn họ di chuyển lúc nào vậy?

Ngay cả thị lực của Jibril cũng không thể nắm bắt được động tác của Sora và Shiro.

Hai người đã sớm chuẩn xác thò tay vuốt ve đầu và đuôi cô bé.

Tiếp nhận động tác của hai người, bé gái tộc người thú.... Izuna.

Lên tiếng với giọng lạnh lốt, đáng yêu.

“*** gì mà lại sờ mó lung tung vậy, desu.(4)”

.....

“..... Eh?”

“.... Độ, dễ thương.... trù, nặng.”

Hai anh em cùng kinh ngạc nói, lập tức lùi lại ra xa. Thế nhưng...

“*** sao lại tự tiện dừng lại thế, desu.”

“Ồ.... à, sao?”

“Mau lên, tiếp tục đi, desu.”

Izuna giống như một chú mèo đang đòi được vuốt ve, hai mắt nhắm hờ, đầu rướn lên phía trước.

“Hơ... ừm.... được hả?”

“Tại các người đụng vào bất thành linh, hơi bất ngờ một chút thôi, desu. Không nói là không được nhé, desu.”

Hành động và biểu hiện của cô bé hoàn toàn trái ngược nhau, tuy vậy có vẻ Sora đã lập tức hiểu ra.

“... À~. Không phải thêm [desu] vào cuối câu là sẽ thành nói năng lịch sự đâu nhé.”

“.... !? Là... vậy sao, desu!?”

Mà nói lại thì, ở thế giới này không thể làm chuyện khiến người khác chán ghét.

Nói theo cách khác, khi đã có thể vuốt ve được Izuna thì cũng có nghĩa là cô bé đã đồng ý rồi.

“.... Xin đừng để bụng, cháu gái tôi mới tới Elechia được một năm, vẫn chưa thông thạo ngôn ngữ loài người lắm... Ngoài ra...”

Về mặt Ino vụt quay ngoắt 180 độ.

“Ê này, lũ khỉ trụi lông. Đừng nghĩ ông đây lễ phép với các người là các người có thể thoải mái tùy tiện nhé. Làm *** lại dám dùng bàn tay bẩn thỉu của các người chạm vào cháu gái ta, coi chừng ta làm thịt các người đấy....”

..... Và rồi lại lập tức quay về nụ cười đứng đắn lễ độ.

“Vậy có thể xin các vị kiềm chế, không tái diễn hành vi như đã nói vừa được không?”

Sora lạnh lùng nhìn ông ta, đáp trả.

“.... Ông già, chuyện đó chẳng liên quái gì đến vấn đề ngôn ngữ loài người hết, hoàn toàn bị ông làm ảnh hưởng mà ra cả.”

“Ồ? Tôi không hiểu ngài muốn nói gì.”

Shiro nấp sau lưng Sora, trừng mắt nhìn Ino, nói.

“.... Ông lão, này, đáng ghét.... trù, một nghìn, điểm.”

Tiếp đó, Shiro đưa tay vuốt nhẹ lên Izuna đang có vẻ rất mong ngóng được mon trón.

“... Nhưng mà, Izuna-tan... gap moe (5)... cộng, một trăm điểm.”

Thấy tay Shiro đưa qua đưa lại, về mặt Ino giống như cố gắng nén giận, từ từ nói.

“.... Izuna. Nếu không thích thì cháu có thể phản đối?”

“Không sao cả, rất thoải mái~, tiếp tục đi, desu.”

“A, vậy anh cũng muốn.”

Vuốt ve, vuốt ve, vuốt ve....

“Chỉ là khi trụi lông nhưng kỹ thuật lại tốt thế, desu. Mau tiếp đi, desu.”

Izuna giống như một chú mèo con, mặt không biểu lộ cảm xúc nhưng mắt nhắm nghiền lại, thúc giục, có điều Sora nói.

“Vậy thì đừng gọi là khi trụi lông nữa nhé?”

“Tại sao, desu?”

“Bởi vì bọn tôi thích được gọi bằng tên hơn. Tôi là Sora, đây là em gái tôi, Shiro. Rất vui được gặp mặt.”

“.... Rất vui, được gặp mặt...”

“Hiểu rồi, desu. Rất vui được gặp mặt, desu. Sora, Shiro.”

Vuốt ve, vuốt ve....

“.... U, cháu chẳng bao giờ cho ông chạm vào, khi trụi lông lại được sao, Izuna~”

“Ông... Kỹ thuật quá kém, móng vuốt rất đau, desu.”

Izuna trả lời không chút do dự làm Ino vô cùng ảo não. Sora cười nói.

“Hô hô hô.... Với em gái thuần thực Nintendogs(6) và người tinh thông eroge hệ chạm điểm như tôi thì vuốt ve chính xác sau khi trông thấy phản ứng là chuyện quá đơn giản. Đừng có coi thường kỹ năng tay của game thủ nhé, ông bác già.”

“.... Nhưng mà.... chưa bao giờ, chạm vào.... vật thật, cả.”

“Nói như vậy không phải sẽ càng trở thành sáo rỗng sao!?”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Chiêu Tướng/checkmate (4)

Izuna ngồi trên ghế salon, về mặt mơ màng, thất thần nhìn lên trần nhà, Ino thì trán nổi gân xanh giận gắt.

Ở bên kia bàn, bốn người, đứng đầu là Sora, ngồi đối diện với họ.

“Vậy thì giờ có thể hỏi *đám khi trụi lông* đến đây để làm không?”

“Ông biết đọc suy nghĩ người khác cơ mà, vậy có nói hay không cũng như nhau cả thôi.”

“Đây là địa điểm ngoại giao, là nơi trao đổi bằng lời lẽ và giấy tờ, chuyện đó quá khó với lũ khi hay sao?”

“.... Ông bác già, đừng có vì bị cháu gái dãi ngộ kém bọn tôi mà nổi nóng nhé, người lớn chút đi nào.”

Khi nụ cười dần dần biến dạng trên gương mặt Ino thì Jibril càng mỉm cười ngọt ngào, nói.

“Master, tinh thần của tộc Werebeast là một tập hợp của các hội chứng tự ti, giống như làm bằng thủy tinh vậy, vừa mỏng manh vừa dễ tổn thương. Xin người đừng kích thích bọn chúng quá mức được không? Thật đáng thương quá đi mất.”

Nụ cười trên gương mặt Ino cũng đã sắp sửa đến giới hạn rồi

Đúng đến lúc cân nhắc xem có nên dứt khoát mặc kệ hết mọi ràng buộc, đá đít đám người này ra ngoài hay không thì ông ta chợt trông thấy ánh mắt Sora.

.... Trong khoảnh khắc, Ino bất giác cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy suốt dọc sống lưng.

Kẻ vừa mới cười đùa vô lối, ngờ ngẩn ngay một giây trước đó thôi, giờ đã biến mất tăm.

Ở đây, vào lúc này, là một kẻ tự tin tràn trề đến mức kiêu ngạo, tính toán tỷ mỉ không bỏ sót một bước nào.

Không thể phủ nhận được..... Đó chính là [Vua của một chủng tộc].

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản... Hatsuse Ino.”

Rồi, Sora nở một nụ người ngạo nghễ, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nói.

“Giao quần lót của cháu gái ông cho tôi, tôi sẽ giao quần lót của Steph cho ông.”

“.... Cái gì?”

“Ể con khi trụ lỏng chết tiệt, đừng có mà quá đáng nhé!”

Đột nhiên trở thành tiêu điểm của câu chuyện, Steph và Ino gần như gào lên cùng một lúc.

Nhưng Sora lại có vẻ rất ngạc nhiên.

“Ừa, ông không thích của Steph à? Vậy của Jibril có được không?”

“Mệnh lệnh của Master luôn là niềm vinh hạnh của em.”

Sora vừa nói dứt lời thì Jibril đã bắt đầu cởi quần lót.

Ino đưa một tay lên trán, giống như cố gắng kìm nén thứ gì đó lại, rít ra từng tiếng qua kẽ răng.

“Này, con khi. Nếu mi tới để làm trò thì mau biến....”

“Ồi, nhưng mà không thể của Shiro được, tự nhiên lại đòi quần lót của bé gái mười một tuổi, sao ông bệnh quá vậy. Hay là.... Ông, ông muốn của tôi sao!? Eh~ Cái đó có hơi... Cho dù là người rộng rãi như tôi cũng sẽ cảm thấy....”

Ino đã sắp sửa nổ tung như núi lửa phun trào, nhưng Sora vẫn tiếp tục lải nhải.

“Này ông bác, thật sự không được sao? Tôi đang tạo điều kiện để ông *có thể kết thúc mọi việc* bằng quần lót của Izuna mà?”

“Khốn kiếp.... *Nếu mi không muốn nói ra ý đồ thật sự thì mau rút....*”

Ino đưa tay ôm trán, có vẻ là đã đau đầu lắm rồi.

..... Nhưng Sora bỗng như một con bạc vừa thắng được ván cược của cả cuộc đời.

Nở một nụ cười sáng lạn đến khác thường.

“.... Ông bác, rất xin lỗi vì đã ngắt lời trong lúc ông đang giả vờ có thể đọc được suy nghĩ người khác, nhưng mà ông lộ tẩy rồi.”

Ino thoáng giật mình, đó là phản ứng mà mắt thường của con người rất khó nhận biết được nhưng với Sora thì như vậy cũng đã quá đủ rồi.

“*Không muốn nói ra ý đồ thật sự....* phải không nhỉ? Hóa ra là vậy, tuy cách nói đó giống như là có thể đọc được suy nghĩ của tôi nhưng mà nếu như ông thật sự có thể đọc được suy nghĩ thì đáng lẽ ra ông phải đồng ý với trò chơi đánh cược quần lót mới đúng. Bởi vì kết quả đi kèm theo thắng lợi còn hơn cả quần lót, cũng tức là....”

“Ông sẽ không thể bỏ qua tầm quan trọng của việc [xóa bỏ ký ức kẻ đã biết hết tất cả về trò chơi của Liên Hiệp Đông Bộ như tôi].”

Sora cười hi hi, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“.....”

Ngược lại, Ino không có lựa chọn nào khác ngoài giữ vẻ mặt không cảm xúc.

Bởi vì...

Khi Sora nói những lời đó, độ co giãn đồng tử mất, nhịp tim đập, thậm chí cả tiếng máu chảy trong huyết quản.

Tất cả đều báo với ông ta rằng, gã thanh niên trước mặt hoàn toàn tin tưởng vào những gì mình đang nói.

“Vây, nếu đã [xác định] rồi thì sẽ như ý ông muốn, bắt đầu bàn về ý đồ thật sự của bọn tôi khi tới đây nào.”

Vừa nói Sora vừa gác chéo chân lên, đôi thế ngồi.

“Lấy danh nghĩa người đại diện toàn quyền của Elechia, quốc gia của [chúng tộc loài người] xếp hạng thứ mười sáu, Sora và Shiro.”

Cậu nắm tay Shiro, đưa lên cao bắt đầu tuyên thệ.

“Xin được chúc mừng Liên Hiệp Đông Bộ, quốc gia của [tộc người thú] xếp hạng thứ mười bốn. Chúc mừng quý quốc đã có vinh dự trở thành [vật hi sinh đầu tiên] trên con đường xưng bá [chính phục thế giới] của chúng ta. Trong cuộc [đánh cuộc quốc gia này], yêu cầu của chúng ta đối với quý quốc là...”

Với nụ cười mang theo địch ý trần trụi, cậu ngao mạn tuyên bố.

“..... [Tất cả mọi thứ trên lục địa của các vị].”

.... Nghe câu nói đó, ngoài Sora và Shiro, tất cả mọi người cùng tròn tròn mắt.

Cả Ino lẫn Izuna vẫn một mực mơ mơ hồ hồ từ đầu đến giờ đều đã hoàn toàn biến sắc.

Bởi vì yêu cầu này.... thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

“À quên, vật cược bên tôi vẫn là quần lót của Steph nhé.”

“Sao, sao cơ!?”

“Nếu vừa rồi ông đồng ý dùng quần lót của Izuna-tan thì đã dễ nói chuyện hơn rồi, đáng tiếc thật đấy.... Ông bác.”

Tất cả lãnh thổ trên lục địa của Liên Hiệp Đông Bộ đặt cược lấy.... quần lót của Stephanie Dora?

Khi ngay cả Jibril cũng không thể không hoài nghi đầu óc cậu thanh niên trước mặt có được bình thường hay không thì Sora đã tiếp tục.

Mang theo sự tự tin kiên định không gì lay chuyển được, chỉ nói một câu.

“Xin lỗi nhé ông bác.... [Chiếu tướng] rồi.”

Không ai hiểu câu nói đó có ý nghĩa gì.

Cuối cùng, người dừng cảm nhất, hoặc có thể nói là tò mò nhất, Jibril lên tiếng hỏi.

“Ma, Master, ừm, người nói vậy là có ý gì?”

“Ủa? Mọi người vẫn chưa hiểu sao?”

“.... A....”

Shiro vẫn im lặng từ đầu đến giờ bỗng khẽ thốt lên.

“Quả nhiên là Shiro, em hiểu rồi phải không? Đúng thế.... Vây có nghĩa là [Liên Hiệp Đông Bộ đã bị chiếu tướng].”

Thế nhưng ngoài Sora và Shiro ra, có vẻ vẫn không ai hiểu chuyện gì cả.

Thế là Sora lười nhác nói.

“Hmm~, vậy để tôi giải thích cho mọi người cùng ông bác già tự xưng là biết đọc suy nghĩ người khác nghe nhé.”

“Nửa thế kỷ trước, Liên Hiệp Đông Bộ nhanh chóng phát triển trình độ công nghệ kỹ thuật cao siêu... Thế nhưng văn minh cao độ cũng có điểm tệ hại.”

Sora buông người ngồi phịch xuống ghế salon đầy sức đàn hồi.

“Tivi, salon trong căn phòng này cùng thang máy lúc trước, những kỹ thuật hiện đại như vậy đều không thể tách rời khỏi các tài nguyên trên lục địa. Tài

nguyên lực địa chính là nguồn sống của các kỹ thuật hiện đại theo đúng nghĩa đen. Thế nhưng Liên Hiệp Đông Bộ lại phát triển lên từ một quốc gia quần đảo. Rõ ràng dù làm thế nào cũng nhất định phải có được tài nguyên trên lục địa.... vậy mà *trước khi kịp làm thế*, Elven Guld đã phát động tấn công rồi.”

“Thật là đau đầu... [Chúng ta không có chiêu nào khác ngoài dụ kẻ địch tấn công], thế nhưng nếu thắng được quốc gia lớn nhất thế giới thì sẽ chẳng có ai tới khiêu chiến *trò chơi tất thắng có nội dung bí mật* này nữa, nhưng cũng lại không thể chịu thua đối phương... Tại sao vậy chứ?”

Sora cười hì hì, giơ một ngón tay lên.

“Nào, chúng ta giải quyết từng vấn đề một nhé. [Câu hỏi 1], tại sao lại phải xóa bỏ ký ức liên quan đến trò chơi chắc chắn chiến thắng?”

Shiro trả lời câu này.

“... Bởi vì.... *nếu không xóa bỏ... sẽ không còn là, trò chơi tất thắng.*”

.... Tại sao Liên Hiệp Đông Bộ lại đặt kèm theo yêu cầu mâu thuẫn với [chiến lược dụ địch tấn công]?

Đó là vì họ có lý nhất định phải làm như vậy, thậm chí không tiếc chấp nhận bất lợi do điều kiện đó đem lại.

Nếu như cố ý chịu thua Elven Guld thì nội dung trò chơi sẽ bị tiết lộ.... dẫn đến đánh mất đặc tính tất thắng.

“Thế nhưng ngay cả làm như thế thì sẽ vẫn còn sơ hở.”

Xóa bỏ tất cả ký ức liên quan đến trò chơi.

Đó đúng là thủ đoạn mạnh nhất khiến đối phương không thể tìm ra đối sách.... Ít nhất nhìn qua thì là như vậy.

“Cho dù có xóa bỏ ký ức.... thì vẫn chắc chắn sẽ lưu lại [kết quả] thua cuộc.”

Nghe đến đây, Jibril giống như bưng tỉnh, Ino thì vẫn giữ vẻ không cảm xúc.

“Được rồi, tiếp theo là [Câu hỏi 2]. Tại sao Elven Guld lại khiêu chiến bốn lần?”

“.... Vì kết quả, thua cuộc... muốn phá giải... trò chơi tất thắng....?”

Đúng vậy.... Khác với Elechia, Elven Guld là nước lớn.

Chuẩn bị tâm lý trước, sẵn sàng thua vài lần để tiến hành [thăm dò], đối với họ chuyện đó quá đơn giản.

“Sau khi thua một lần, hẳn là Elven Guld đã suy luận ra đó là [trò chơi không thể sử dụng ma pháp]. Bởi vì nếu nói đến lý do tộc Elf thua cuộc, đây sẽ là điều bị hoài nghi đầu tiên.”

Sora giơ ngón tay lên, tiếp tục nói.

“Do ký ức bị xóa bỏ nên vẫn không hiểu nội dung trò chơi, có điều họ suy đoán trò chơi đó có thể khiến ma pháp vô hiệu nên lần thứ hai liền liên thủ với người ở bên ngoài, thi triển ma pháp từ ngoài vào, nhưng làm như vậy rồi vẫn thua. Đến lần thứ ba, hẳn là bọn họ sử dụng phương pháp nào đó tra ra nội dung trò chơi.”

Thật là, có thể sử dụng loại cheat công khai như ma pháp, đúng là khiến người ta phải ghen tỵ, Sora thầm nghĩ.

“Chuẩn bị hoàn hảo đến như vậy rồi, bọn họ tiến hành khiêu chiến lần thứ tư.... *Nhưng rồi vẫn thua.* Tội nói có đúng không hả ông bác?”

“.... Ngài có sức tưởng tượng thật phong phú.”

Đó chỉ là suy đoán của Sora, Ino vẫn tiếp tục kiên trì ứng phó như vậy.

Thế nhưng, nghĩ rằng có thể hư trương thanh thế hơn được Sora... Mới chính là sai lầm lớn nhất.

Nhìn ra một thoáng dao động cực nhỏ trong biểu hiện của ông ta, Sora mỉm cười giơ lên hai ngón tay.

“Có điều ở đây lại nảy sinh hai câu hỏi, thứ nhất, tại sao Elven Guld lại thua? Tiếp theo, quan trọng hơn nữa.... Tại sao bọn họ không tiếp tục tấn công nữa?”

..... Đúng vậy, vấn đề không phải ở việc bọn họ đã từng khiêu chiến.

Mà là ở việc, *tại sao lại ngừng khiêu chiến?*

Trong trò chơi mà kết quả thua cuộc đã nói lên tất cả này, tin tức đó thực sự quá quan trọng để có thể bỏ qua.

“Có hai khả năng có thể xảy ra, bọn họ hiểu ra rằng đó là trò chơi về nguyên lý chắc chắn sẽ thất bại.”

Cậu gập một ngón tay xuống.

“Hoặc là.... *biết đó là trò chơi gì nhưng rồi cuối cùng vẫn không hiểu tại sao lại thua.*”

Sora mỉm cười, một nụ cười cực kỳ tự tin, nói tiếp.

“... Thế nhưng nếu là khả năng đầu thì chỉ cần vạch trần ra là sẽ tính như chiến thắng. Nói cách khác [điều sau] mới là đáp án chính xác.”

Jibril... tộc Flügel đứng vị trí thứ sáu, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh ngắt chạy suốt dọc sống lưng.

Tất cả thông tin, mảnh ghép mà Jibril nắm được lần lượt giải thích cho suy luận của Sora.

Đó quả thật là một năng lực suy luận phi phạm, vượt mọi ý nghĩa thông thường...

“Có điều như vậy thì đúng là rất khó tin. Biết là trò chơi gì nhưng lại không hiểu tại sao lại thua.”

Thật là kỳ lạ~~ Đúng là khó tin~~, Sora nói giọng đều đều như đang đọc văn trần thuật, tiếp đó mỉm cười.

“Chìa khóa để giải câu đó khó tin này.... Vừa rồi chính ông bác đã trao chiếc chìa khóa đó cho tôi.”

Cậu nở một nụ cười mỉa mai, nhìn chăm chăm vào mắt Ino.

Nhìn thẳng vào đôi mắt của tộc người thú tự xưng là có thể đọc được suy nghĩ của người khác, nói.

“[Câu hỏi 3]..... Tại sao lại phải *nói dối* là có thể đọc được suy nghĩ?”

“.... *Bởi vì không thể đọc được...*”

Shiro lập tức trả lời, Sora khẽ gật đầu.

“Mà nói dối cũng có nghĩa là, trong đó có chuyện gì đó nếu bị người khác biết được sẽ rất rắc rối đúng không?”

“Được rồi, đã tìm ra đáp án chưa? [Câu hỏi 4], thế nào là trò chơi về nguyên lý có thể chiến thắng được nhưng lại không thể thắng được?”

Dáng vẻ Sora giống như đang rất thoải mái.

“.... Nào, để tôi cho mọi người một gợi ý!”

Cậu như đang thưởng thức game giải đó, làm bộ làm tịch nói.

“Trò chơi tất thắng, dùng để đối đầu với các chủng tộc có tính chất hoàn toàn khác biệt, tộc Flügel, tộc Elf, Imanity, mà vẫn chắc chắn chiến thắng, chỉ có thể sử dụng khi phòng vệ, không thể không xóa bỏ ký ức, không biết đọc suy nghĩ, thuộc sở hữu của chủng tộc có kỹ thuật ưu tú, đó là trò chơi gì!?”

Shiro liếc trộm tivi ở góc phòng một cái, đáp.

“.... [Video game].... có thể, tùy ý ẩn gian...”

Có vẻ cả Steph lẫn Jibril đều chẳng thể hiểu nổi đáp án đó.

Cũng đúng thôi, bởi vì tại thế giới này, khái niệm video game đại khái chỉ tồn tại ở Liên Hiệp Đông Bộ.

Chính vì như thế.... Bọn họ mới phải yêu cầu xóa bỏ ký ức để che giấu.

Chính vì như thế mới là trò chơi tất thắng.

..... Chỉ cần bên mình làm người tổ chức, tiến hành video game...

Là sẽ có thể dùng cheat bằng thích, muốn làm cái gì là làm cái đó, rủi ro bị người chơi phát hiện có cheat...

..... Là hoàn toàn không có.

“Chơi loại trò chơi này, cho dù là có ma pháp cũng hoàn toàn vô nghĩa.... Ôi chao, không hổ là cường quốc công nghệ, thật tuyệt đúng không?”

Giọng nói của Sora hoàn toàn không phải mỉa mai mà là sự tán thưởng tự tận đáy lòng.

“Các vị nói khoác rằng mình có thể đọc được suy nghĩ người khác là để tạo cho câu hỏi còn lại sau khi chiến bại.... [Tại sao lại thua?] một lý do hợp lý, không để kẻ thất bại tiếp tục truy cứu. Kỳ thực, các vị chỉ có thể nhìn thấu lời nói dối.... Không thể đọc được suy nghĩ.”

Đúng vậy.... Việc này cũng hoàn toàn tương tự như bản lĩnh đặc ý của Sora.

Sora dựa vào vẻ mặt, cử chỉ, giọng nói để nhìn thấu dối trá.

Còn bọn họ thì dựa vào năm giác quan siêu việt, lắng nghe nhịp tim đập, tiếng mạch máu chảy trong huyết quản để phán đoán.

Nguyên lý này cũng giống như việc kẻ lừa đảo siêu hạng tự xưng là nhà ngoại cảm.

“....”

..... Bị lật tẩy rồi.

Suy luận của đối phương hoàn toàn không sai một điểm nào, Ino cũng không thể nói được gì.

Nhưng ông ta không hề biểu lộ gì trên gương mặt, chỉ có nghi vấn cứ dần dần lớn lên.

Lúc ban đầu.... trước khi Sora phát hiện Ino không biết cách đọc suy nghĩ người khác.

Cũng là lúc tiến hành đối đáp lung tung xoay quanh chuyện quần lót của Izuna.

Sora “hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng bất an” nào.

Vậy chỉ có thể nhận định rằng, ngay từ bao đầu cậu ta loại trừ rủi ro bị đọc suy nghĩ.

Nhưng khi Ino suy nghĩ như vậy, Sora giống như có thể.... đúng thế, giống như có thể đọc được suy nghĩ, lên tiếng.

“Ông cảm thấy rất khó tin đúng không ông bác? Tôi ngay từ ban đầu đã *không có phản ứng hư trương thanh thế*.”

Phản ứng chột dạ của mình có thật sự là được che giấu hoàn toàn không?

Khi trong đầu Ino đang bận suy nghĩ chuyện đó thì Sora giống như châm chọc, tiếp tục nói.

“Đúng vậy, chuyện các vị không biết đọc suy nghĩ.... *Ngay từ ban đầu tôi đã biết rồi*. Tại sao lại thế chứ?”

Được rồi, rút cuộc cũng đã tới câu hỏi cuối cùng... Sora nói.

“[Câu hỏi 5].... Tại sao quốc vương tiền nhiệm liên tiếp thua đến tám lần?”

Đáp án này, Shiro, Steph, Jibril đều biết, cho nên...

“Câu hỏi này.... Ông bác, tôi để lại cho ông đấy, hẳn là trong lòng ông đã biết rồi phải không?”

“.....!”

..... Chẳng lẽ quốc vương tiền nhiệm, ông ta?

Quốc vương tiền nhiệm là đối thủ bị cướp mất lãnh thổ trên đất liền trong cuộc đấu với Liên Hiệp Đông Bộ, là người duy nhất không bị xóa bỏ ký ức.

Thế nhưng, giao ước của bên mình với ông ta là không được phép kể với bất kỳ ai, tại sao lại...

..... Không, không phải....!

Vấn đề không phải ở chuyện đó, mà là ở....!

Giống như đã chờ sẵn Ino suy nghĩ đến chỗ này, Sora nở một nụ cười đặc ý, nói.

“Không sai, ông đã hiểu ra rồi đúng không? *Thời điểm quốc vương tiền nhiệm có thể thông báo mọi việc lại cho bọn tôi*, đã đủ chứng minh rằng các vị không nhìn thấu được ý đồ của quốc vương tiền nhiệm... Không thể đọc được suy nghĩ của ông ta!”

Ý đồ đó là...

“.... Minh ước [Suốt đời sẽ không kể cho bất kỳ ai biết] của quốc vương tiền nhiệm... *Không hề bao gồm sau khi chết*.”

Ino cố gắng bình tĩnh lại nhưng chỉ cảm thấy như máu trong cơ thể đang từ từ tan biến.

Nếu quả thật là như vậy....

Thì có nghĩa gã thanh niên trước mắt thật sự nắm giữ toàn bộ nội dung về trò chơi.

Nếu như hần tiết lộ chuyện đó ra, Liên Hiệp Đông Bộ sẽ....

“Nào, giờ thì ông đã hiểu rõ mọi chuyện rồi phải không, ông bác?”

Sora cười khi khi, làm bộ làm tịch nói.

“Thật đúng là đau đầu mà. Các vị dù thế nào cũng phải xóa bỏ ký ức của tôi, nhưng nếu như ông dùng lãnh thổ trên đất liền để cược lấy quần lót của Steph, chơi trò chơi với tôi thì cũng có nghĩa là, *ông thừa nhận những gì tôi nói là đúng.*”

Đúng thế.... vậy thì.

Phương pháp ứng phó của Ino đã sớm được quyết định. Cùng lúc ấy....

“*Coi tất cả chỉ là suy đoán của cá nhân tôi....* Cũng tức là ông chỉ có cách không đáp ứng cuộc đấu, lựa trọn [trốn tránh].”

Thế nhưng Sora đã giành nói trước cả nhịp suy nghĩ của Ino.

Giống như một thợ săn đang vui sướng khi ép dần con mồi vào tuyệt cảnh, lạnh lẽo nói.

..... [Ông nghĩ tôi sẽ để cho ông trốn thoát sao?]......

“TÔI ĐÁNH CUỘC TẤT CẢ MỌI THỨ CỦA CHÚNG TỘC LOÀI NGƯỜI..... [QUÂN CỜ CHÚNG TỘC].”

Khoảnh khắc Sora lên tiếng.

Trước mặt cậu xuất hiện một quân cờ tỏa ra hào quang mờ ảo, giống như được làm bằng ánh sáng.

Đúng thế, đó chính là....

Tại thế giới ngay cả ngôi vị của Thần duy nhất cũng được quyết định bằng trò chơi này.

Điều kiện để khiêu chiến với Thần.... Thu thập mười sáu quân cờ, cũng tức là chinh phục được tất cả mọi chủng tộc....

[Quân cờ của Imanity].

Quân cờ của Imanity.... là [quân vua].

.... Tất cả mọi người có mặt đều chưa từng trông thấy nó.

Ngay cả Jibril đã sống hơn sáu nghìn năm cũng lần đầu tiên trông thấy [quân cờ chủng tộc].

Đó cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Bởi vì trong suốt thời gian dài đằng đẳng từ sau khi [Mười Minh ước] được thành lập, trò chơi đánh cược bằng [quân cờ chủng tộc]....

..... Chưa từng được tiến hành một lần nào.

Bởi vì nó có nghĩa là *đánh cược tất cả mọi quyền lợi của một chủng tộc.*

Nếu chẳng may thua cuộc thì sẽ ngang với việc phải thần phục vĩnh viễn.

Mà như vậy cũng có nghĩa là.... diệt vong.

“.... Anh, anh có tỉnh táo... ư ư!?”

Có vẻ Steph cuối cùng cũng đã hiểu được sự nghiêm trọng của tình hình.

Cô đang sắp sửa hét lên thì lập tức bị Jibril bịt miệng, đè chặt xuống đất.

..... Vậy là đã phát triển thành cuộc đấu tranh đoạt một quân cờ chủng tộc cùng lãnh thổ trên đất liền cực kỳ rộng lớn rồi.

“Như thế cho dù ông có trốn tránh thì cũng tương đương với thông báo cho toàn thế giới rằng, *tôi đã nói đúng?*”

Và cậu mỉm cười, không chút sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt Ino, đôi mắt nghe nói là có thể đọc được suy nghĩ người khác của tộc người thú....

“Nào, tôi lại chiếu tướng... mà không, lần này là [Checkmate] rồi.”

Sora ngao mạn nói.

“.... Ông có đọc được đến nước này không hả? Ông bác.”

Nhìn Sora đang cười hì hì, Ino thầm đổ mồ hôi lạnh.

.... Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Chung tộc thấp kém nhất, chỉ còn lại một thành phố cuối cùng, thậm chí đã đánh cược cả [quân cờ chủng tộc], sắp sửa mất hết tất cả.

Phát động khiêu chiến với Liên Hiệp Đông Bộ nắm giữ trò chơi tất thắng, hơn nữa còn nắm được quyền chủ động.

Dùng suy luận hoàn toàn logic ép ông ta vào ngõ cụt, tình huống này.... rút cuộc là thế nào vậy?

Thế nhưng... Ino

Miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh... không, phải nói là làm ra vẻ như đang bình tĩnh, trả lời.

“Tôi chỉ có thể nói khả năng *tưởng tượng* của ngài thật là phi thường. Có điều, Sora-dono, ngài có quên mất chuyện gì đó không?”

Cho dù trong lòng nóng như lửa đốt, Ino vẫn nhờ cậy vào sự thực duy nhất không thể lay động, tiến lên ứng chiến.

“Nếu như sự *tưởng tượng* của ngài là chính xác, vậy không phải có nghĩa là.... [Elven Guld trong tình huống như thế, vẫn phải chịu thất bại] hay sao?”

.... Đúng là Liên Hiệp Đông Bộ bị ép vào tình thế bắt buộc phải tiếp nhận khiêu chiến.

Thế nhưng, nếu thật sự đúng như suy luận của Sora.

Liên Hiệp Đông Bộ cũng chỉ cần dùng *trò chơi có thể xài cheat tùy ý* đó để ứng chiến mà thôi.

Lần này cũng sẽ chỉ giống như trong quá khứ, ghi thêm một chiến tích tất thắng nữa mà thôi... thế nhưng.

Sora thoáng cười khở, đáp lời.

“Ông bác, tôi liên lạc với ông lúc tại thư viện như thế nào... Nếu ông thật sự có thể đọc được suy nghĩ người khác thì không nên giả bộ đã hiểu rõ tất cả mà đáng ra phải thành thực cảm thấy ngạc nhiên mới đúng.”

Sora nhìn chăm chăm vào mắt Ino, giống như muốn tìm ra sơ hở của ông ta.

Cậu cười gian xảo, lật quân bài tẩy đã giữ kỹ từ rất lâu.

“Bởi vì bọn tôi.... *Không phải là người của thế giới này* nhé.”

.... Tại [thế giới trong quá khứ].

Bọn họ chưa từng thất bại một lần nào trong hơn 280 trò chơi, thậm chí được tôn sùng thành game thủ Truyền Thuyết Đô Thị.

Trong vô số lời đồn liên quan đến họ, có một đoạn miêu tả.... Ino không tìm ra được.

..... *Cho dù sử dụng mod hỗ trợ hay cheat code cũng không thắng được họ....*

“.....”

Ino theo phản xạ muốn kết luận là cậu ta đang nói dối.

Nhưng tất cả mọi động tác, âm thanh của Sora đều không thể hiện phản ứng đang nói dối.

Nếu như lời cậu ta nói là [dối trá] thì có nghĩa là gã thanh niên này có thể nói dối mà không biểu lộ bất kỳ một phản ứng nào.

Nếu như lời cậu ta nói là [sự thật] thì đúng như cậu ta đã nói, sự thực mình không thể đọc được suy nghĩ đã bại lộ.

“.... !”

Dù là thế nào đi chăng nữa thì... Ino cũng đều không thể hồi đáp.

Nụ cười của Sora giống như đang nói: Đúng, phải vậy mới đúng chứ.

“Khi tôi tới đây, ông nghĩ tôi cũng giống như quốc vương tiền nhiệm, tự dâng mỡ đến miệng mèo phải không?”

Thế nhưng....

“.... Xin lỗi nhé, lần này đến lượt các vị bị xoi rồi.... Werebeast.”

Từ tiếng tim đập của vua chủng tộc loài người khi nói câu đó, ngoài [tin tưởng] ra, Ino không cảm nhận được bất kỳ một phản ứng nào khác, ông chỉ có thể hít một hơi lạnh.

“Được rồi.”

.... Sora đứng dậy, những người khác cũng vội vàng đứng lên theo.

“Chuyện là như vậy nhé~ Nhưng tôi thấy việc *đánh cược toàn bộ lãnh thổ trên đất liền* cũng không phải là vấn đề ông có thể một mình quyết định được. Hẳn là ông sẽ phải xác nhận với bản quốc hoặc làm gì đó, những chuyện như ngày giờ địa điểm cứ thông báo cho tôi sau cũng được.”

À, đúng rồi đúng rồi... Sora lại bồi thêm một câu.

“Chắc không cần tôi nói ông cũng biết, trò chơi đánh cược [quân cờ chủng tộc] *tất cả mọi thành viên Imanity* đều có quyền dự xem, vì thế các vị cần phải chuẩn bị đầy đủ địa điểm và thiết bị nhé. Ngoài ra bên tôi muốn có bốn người tham gia thi đấu, các vị không có quyền từ chối, vậy trông cậy cả vào các vị đó ♪”

Sora ung dung nói, đoạn vẫy tay với Izuna vẫn đang ngồi trên ghế salon phía đối diện.

“Tạm biệt, Izuna-tan, lần tới chúng ta sẽ chơi game nhé~~?”

“.... Không hiểu rõ lắm, desu. Nhưng mà...”

Nhưng cô bé đã không còn vẻ thân thiện như vừa nãy nữa.

“Sora và Shiro.... tôi đề chiến đấu... với Izuna phải không, desu?”

Trong mắt cô bé ẩn chứa ánh mắt của người gánh vác trách nhiệm, đang đánh giá [kẻ địch].

Ánh mắt của dã thú có trách nhiệm phải bảo vệ một thứ gì đó.... đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

“Chiến đấu? Không có chuyện đó. Chỉ là trò chơi thôi mà.”

Nghe Sora nói thế, vẫn tiếp tục nhìn cậu với ánh mắt sắc bén.

“Vậy thì, các người là kẻ địch rồi, desu.”

Ánh mắt bộc lộ [địch ý] rõ ràng, thiếu nữ bé nhỏ tộc Werebeast giống như gầm lên.

“..... Sẽ không thua đâu, desu.”

Nhưng ngược lại, Sora nhìn cô bé với ánh mắt giống như là [thân thiết], đáp.

“Xin lỗi nhé, nhưng mà Izuna sẽ thua, đó là điều chắc chắn. 『 』 không bao giờ thất bại.

“.... Bye bye.... Izuna-tan, hẹn gặp, lại...”

Hai anh em cứ ung dung như vậy, vẫy tay rồi đi.

Jibril cũng kéo Steph đang bị bịt miệng, không ngừng giãy dụa lên, đuổi theo sau hai người.

Nhìn bóng bốn người đi ra khỏi đại sảnh.

Hoàn toàn không chút do dự ấn nút thang máy, cửa thang từ từ đóng lại

Hatsuse Ino và Hatsuse Izuna chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn....

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chỉ có điều lần này có khác biệt rõ ràng với những lần trước, trong mắt cô hiện rõ vẻ thất vọng và khinh bỉ thực sự.

.... Sora chỉ cười hề hề đáp lại.

“Bình tĩnh chút đi, Steph.... Đây là trò chơi cơ mà?”

.... Câu nói này, khiến cho sự nghi hoặc của Steph biến thành khẳng định.

Tin tưởng gã thanh niên này... đúng là sai lầm.

Cái tên này, không, hai anh em này, chỉ đang chơi mà thôi.

Kỳ thực, dù là Imanity hay Liên Hiệp Đông Bộ thì họ cũng chẳng thêm để ý.

Đối với họ, *bản thân thế giới này chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi...!!*

(..... Trao di nguyện của ông nội cho loại người này đúng là một sai lầm....!)

Tuyệt vọng, thất vọng, sợ hãi.... Vô số cảm giác quay cuồng trong lòng Steph.

Thế nhưng Jibril thì ngược lại.

Cô nhìn hai người Sora với đầy vẻ kính phục, nói.

“Quả nhiên là my Master, my Lord... Đây mới đúng là người dẫn dắt chúng ta....”

.... Chỉ cần vì thắng lợi, dù là tính mạng của quần chúng cũng có thể đặt lên bàn cược.

Hơn nữa không phải không có kế hoạch và chiến lược, mà là để hai chữ [tất thắng] trở thành chắc chắn.

Cảm giác của Steph đối với họ là sự sợ hãi đối với điều [chưa biết].

Nhưng cũng với [chưa biết], Jibril lại mang đầy hứng thú, ngưỡng mộ và mơ ước.

“Cậu, cậu đang nói cái gì vậy! Loại người vô trách nhiệm này....”

“Ủm vậy thì Dora-chan, tôi hỏi cậu nhé.”

Thấy Jibril bất ngờ lộ ra ánh mắt nghiêm túc hiếm có, Steph không khỏi co mình lại.

“Cậu nói nếu như thua thì chịu trách nhiệm thế nào phải không? Nhưng ngược lại, nếu như hai người Master chiến thắng, tất cả Werebeast trên lãnh thổ lục địa của Liên Hiệp Đông Bộ sẽ mất đi việc làm, đất đai, tài sản, sẽ bị tước bỏ mọi quyền lợi, sẽ phải lưu lạc khắp nơi, rất có thể sẽ phải bỏ mạng. Những trách nhiệm ấy *cậu cũng bắt Master phải phụ trách luôn sao? Hay đó là trách nhiệm của kẻ thua cuộc bọn họ?*”

“..... Chuyện, chuyện đó... thì....”

.... Cô không thể phản bác nổi.

Thế nhưng, cho dù như vậy.... Việc làm của Sora vẫn là quá vô trách nhiệm.

Ít nhất, ít nhất thì cũng phải tìm cách trung cầu sự đồng ý của quốc dân chứ?

Nhưng Jibril vẫn tiếp tục nói.

“Cho dù chiến tranh đã bị cấm đoán thì tới hôm nay trên thế giới vẫn tiếp tục có kẻ giết người và người bị giết.”

.... Thế giới cầm chỉ vũ lực.

Xét đến cùng thì cũng chỉ như vậy mà thôi.

Chỉ cần sử dụng phương thức gián tiếp, cướp bóc, không chế, giết chóc vẫn là chuyện rất dễ dàng.

Đó chính là [Mười Minh ước], hơn nữa....

Cũng là sự dối đãi mà chủng tộc loài người phải hứng chịu tới nay.

“Ý của Dora-chan là không được làm như vậy mà cứ để Imanity diệt vong phải không?”

“Không, không... không phải như thế....! Nhưng mà!”

Làm chuyện đó lại không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Như thế, như thế thật quá quái lạ.... Steph muốn nói như vậy, thế nhưng....

“Người đại diện toàn quyền chính là một vai trò như vậy.”

Bản thân Jibril cũng từng là một trong những người đại diện toàn quyền của tộc Flügel.

Cô nhìn Steph với ánh mắt băng giá, không mang chút tình cảm nào, lạnh lùng tuyên bố.

“Không cần biết là hiện thực hay là trò chơi, chung quy cũng chỉ là [tàn sát lẫn nhau].... Có trách nhiệm gì để nói chứ?”

..... Những lời nặng nề tàn nhẫn của người từng trải qua cuộc đại chiến cổ xưa khiến Steph phải cảm lạnh.

Thế nhưng thật bất ngờ.... Lời phản bác lại vang lên [từ phía Sora].

“Sao? Ồ không, sẽ không có ai chết cả, tôi đã bảo đây là trò chơi rồi mà?”

“.... Eh?”

“Sao?”

“A?”

“.... Ừm...?”

Có vẻ có gì đó không khớp nhau ở đây.

Khi tất cả mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên.

Sora chợt như hiểu ra điều gì đó, lên tiếng.

“À.... Được rồi, được rồi, giờ thì tôi đã hiểu, là như thế phải không?”

Cuối cùng thì Sora cũng tìm ra nguyên nhân của việc cứ mãi cảm thấy có gì đó không phù hợp.

“Thả~o nào tôi cứ thấy kỳ lạ, thế giới này rõ ràng là dùng trò chơi để quyết định tất cả, kết quả mọi chuyện lại căng như dây đàn hết cả lên, hóa ra mọi người.... *Đều suy nghĩ giống đám người tại thế giới cũ của bọn tôi... Thật không thể ngờ đây.*”

“.... A a~.....”

Có lẽ là cũng đã cảm thấy nghi hoặc từ trước, Shiro gật gật đầu giống như đã hiểu ra được.

“Hóa ra là vậy, chẳng trách không có ai [tại thế giới này] clear game được.... Bảo sao Thần lại rảnh rỗi đến mức kéo bọn tôi tới đây.”

Thế nhưng, có lẽ là đã hài lòng với việc nghĩ thông được vấn đề.

Ánh mắt Sora lại quay về máy chơi game trong tay, trả lời đầy mờ ám.

“Thôi, cứ yên tâm đi. Bọn tôi sẽ chinh phục thế giới này như đúng tuyên bố. Nguyên vẹn, hoàn chỉnh, không suy suyển chút gì.”

Tiếp đó, Sora giống như nhớ ra điều gì đó.

“À đúng, còn chuyện này nữa, Steph.”

“A... Sao, sao cơ?”

“Cậu hỏi bọn tôi nếu như thua thì phải làm thế nào, tôi sẽ nghiêm túc trả lời cậu nhé.”

Không còn bộ dạng cười đùa cợt nhả như lúc trước nữa.

Sora nhìn thẳng vào mắt Steph, dáng vẻ nghiêm trang, nói.

“.... Sẽ không thể thua được. Tôi đã nói rồi phải không? [Chiếu hết] rồi.”

Sora khẳng định chắc chắn.

“Trò chơi với Liên Hiệp Đông bộ đã kết thúc. Bọn họ đã không thể thắng được chúng ta nữa rồi.”

.... Nhưng mà, do vượt quá khả năng lý giải, Steph vẫn không thể tin tưởng cậu.

“.... Nói chính xác ra thì vẫn còn cần một mảnh ghép nữa, có điều... Mảnh ghép đó cũng sẽ rất nhanh chóng tới nơi thôi.”

Trước lúc đó cứ vừa chơi game vừa đợi là được.

Nói đoạn, Sora quay về tiếp tục đấu game với em gái.

.... Người hiểu được cậu chỉ có em gái mà thôi.

Còn lại vô số manh mối.

Cùng hai người không thể tìm ra câu trả lời từ những manh mối đó.

Jibril và Steph..... chỉ có thể trơ mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 22: Kết Thúc Giả/fake End

Part 1

.... Từ lúc xông vào đại sứ quán Liên Hiệp Đông Bộ, đưa ra lời tuyên chiến tới nay.... Đã trôi qua được một tuần.

Cái tin Sora đánh được [Quân cò của chủng tộc loài người] nhanh chóng lan truyền đi.

Trong cuộc đấu vòng tròn lựa chọn quốc vương, Sora đã đánh bại gián điệp của tộc Elf.

Sau khi cậu tiếp tục chiến thắng thành viên tộc Flügel, sự nghi ngờ rằng [Sora mới chính là gián điệp của quốc gia khác] dần dần gia tăng.

Cộng thêm sự kích động của các quý tộc vốn đã rất phản cảm với các chính sách của Sora, một cuộc tuần hành phản đối đã diễn ra.

Lâu đài hoàng gia Elechia bị hàng đoàn người vây quanh, tiếng la hét mắng chửi vang lên suốt mấy ngày liên tục.

.... Lê bước chân mệt mỏi, xuất hiện trong đại sảnh đặt ngai vàng, Steph kiệt sức nói.

“Sora.... Tôi không thể kiềm chế họ thêm được nữa đâu..”

Sự nghi ngờ với Sora cũng dần lan truyền trong số các đại thần.

Thậm chí còn có cả các đại thần bắt đầu tham gia vào cuộc tuần hành đó.

“Các quý tộc vốn đi theo chúng ta cũng vì sự kiện lần này mà tỏ ý không thể tiếp tục ủng hộ nữa.... Các đại thần bắt đầu kết hợp tổ chức tẩy chay hoạt động, trên thực tế, Elechia hiện tại đã trong trạng thái vô chính phủ rồi...”

Chính Steph cũng cảm thấy không tin tưởng Sora.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn chạy đôn chạy đáo, cố gắng hết sức để ổn định cục diện.

Có lẽ giờ đã không thể làm được gì hơn nữa, Steph ngồi rũ dưới đất, báo cáo với Sora.

“Vất vả cho cậu rồi, Steph. Nhưng mà sau khi trò chơi với Liên Hiệp Đông Bộ kết thúc, mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

Sora vẫn ngồi trên ngai vàng, ung dung chơi game cùng Shiro.

Cậu an ủi Steph đồng thời cười khổ nói.

“Bọn tôi là gián điệp của quốc gia khác? *Muộn quá rồi đấy*, đáng ra phải hoài nghi ngay từ lúc lật tẩy gián điệp của tộc Elf mới đúng.”

.... Cứ như thế.

Nhìn Sora cười như đang giấu cợt toàn bộ quốc dân, Steph vẫn không thể xóa bỏ cảm giác không tin tưởng với cậu.

“.... Anh chuẩn bị làm gì đây? Bên ngoài đã diễn ra tuần hành phản đối rồi.”

“Không làm gì cả, cứ để họ tự nhiên.”

Tại thế giới này, dù có tuần hành phản đối thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nếu như không phục quyết định của hai người Sora.... *Thì chỉ có cách đoạt lại quyền đại diện toàn quyền trong tay họ mà thôi.*

.... Thế nhưng lại chẳng có ai tới khiêu chiến.

Cũng có nghĩa là, bọn họ chỉ có giác ngộ đến mức ấy thôi.

“.... Vậy thì tôi có thể hỏi là, một tuần nay anh đã làm được những cái gì không?”

Câu này có một nửa là châm chọc, một nửa là thực lòng muốn được Sora giải thích.

Câu trả lời nhận được lại vô cùng đơn giản.

“Tôi đang đợi.”

.... Chỉ như vậy thôi.

“.... Anh nói là đợi Liên Hiệp Đông Bộ trả lời tiếp nhận khiêu chiến à?”

“Ừm~ À không, làm vậy thì khó xử lắm, tôi muốn họ có thể chờ thêm một chút.”

Trả lời một cách rất khó hiểu như thế, Sora tiếp tục nói.

“Trước lúc đó, tôi hy vọng sẽ có [một mảnh ghép] tới đây trước.... Hmm, mà sao muộn thế nhỉ...”

Cứ như vậy, Sora bắt đầu câu nhàu *không biết là với ai.*

.... Đột nhiên, Jibril đứng bên cạnh cậu bỗng có phản ứng.

“.... Master, đây là...”

Nhưng trước khi Jibril kịp nói hết câu, Sora đã đưa tay ngắt lời cô, nói.

“Ha ha, *cuối cùng cũng đã chịu tới.* Để tôi chờ lâu quá đấy nhé.”

.... Nghe Sora nói, mọi người cùng nhìn theo hướng ánh mắt cậu ta.

Nhưng ở phía Sora đang nhìn, hoàn toàn không có một ai cả.

Jibril đại khái chỉ cảm thấy một khí tức nào đó.

Thế nhưng nhân vật mà Steph không nhìn thấy...

Ngay cả Shiro cũng không, đã bắt đầu trao đổi với Sora.

“Ừm ừm, tôi biết là chuyện gì. Đương nhiên, lúc nào cũng được hết.”

... Vừa nói Sora vừa nâng Shiro đang ngồi trên đùi mình lên, để cô bé đứng xuống đất.

Tiếp đó cậu cũng đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh một vòng.

.... Shiro, Steph, Jibril, và rồi...

Sora ngao ngễ nhìn thẳng vào [cái thứ] mà chỉ có cậu trông thấy.

Hít sâu một hơi, Sora quay sang phía Shiro, nói.

“Shiro, em phải nghe thật kỹ nhé.”

“.... Ừm?”

“Anh tin tưởng em.”

“.... Shiro, cũng tin tưởng.”

Nghe Shiro lập tức trả lời, Sora chỉ mỉm cười.

“Shiro, chúng ta *hai người luôn là một*.”

“Shiro, chúng ta kết hợp lại vì lời hứa.”

“Shiro, chúng ta *không phải là nhân vật chính trong manga shounen*.”

“Shiro, chúng ta *luôn giành chiến thắng từ trước khi trò chơi bắt đầu*.”

Sora bình tĩnh nói một tràng những lời khó hiểu.

Chung quy cứ cảm thấy....

“.... Anh...?”

Có một dự cảm rất xấu.

Shiro khẽ gọi anh trai với vẻ bất an.

Giống như đập lại tiếng gọi của cô bé, Sora khẽ mỉm cười, xoa xoa đầu em gái, nói.

“.... Bây giờ chúng ta đi lấy mảnh ghép cuối cùng để thôn tính Liên Hiệp Đông Bộ thôi.”

Tiếp đó....

Sora cười, nói với *thứ kia*.

“... Nào, hãy bắt đầu trò chơi thôi.”

.....

.....

Part 2

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào mặt.

“.... Ừ.... ừm...”

Nhưng cô bé từ chối tỉnh dậy, ý thức vẫn đang ở trong giấc ngủ say.

Trung thành với mong muốn ngủ tiếp, Shiro quay người, muốn lại chìm vào giấc mộng.

Giống như mọi lần, cô bé quơ tay sang bên, nắm lấy cánh tay anh trai, tiếp tục ngủ ngon....

Bàn tay nhắm mắt quờ quạng lại không nắm được cánh tay vốn phải nằm ở vị trí đó, chỉ vơ vào khoảng không.

“..... Ừ....?”

Lại.... rơi xuống khỏi giường rồi sao?

Nhưng đầu óc đang nửa tỉnh nửa mê vẫn nhớ ra rằng, đã không còn ngủ trên giường trong phòng ngủ hoàng gia nữa.

Để xác nhận vị trí anh trai, nắm lấy tay anh ấy, Shiro vô cùng miễn cưỡng, mở đôi mắt đang ngái ngủ ra...

Người đáng lẽ phải ở vị trí đó, giờ lại....

....

Vương quốc Elechia. Thủ đô Elechia.

Liên tiếp thất bại trong các cuộc [Đánh cuộc quốc gia], hiện tại thành phố này đã là thành trì cuối cùng của chủng tộc loài người.

Bên trong lâu đài hoàng gia nằm ở trung tâm thành phố, một thiếu nữ đang loạng choạng bước đi giữa hành lang.

Stephanie Dora.

Cô là cháu gái của quốc vương tiền nhiệm, là một thiếu nữ với mái tóc đỏ, đôi mắt xanh lam, xuất thân cao quý.

.... Mặc dù nói vậy nhưng

Hai tròng mắt thâm quầng cùng bước chân nặng nề để lộ ra vẻ mệt mỏi kiệt sức khiến cho khí chất bình thường của cô bây giờ cũng hơi thoáng ảm đạm.

Trên mặt cô nở một nụ cười kỳ lạ, tay cầm một bộ bài tây, nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía phòng ngủ của [quốc vương], bộ dạng giống như là... một bóng ma.

“Hừ, hừ hừ hừ.... Hôm nay là ngày công lý được thực thi.”

Sau một đêm thức trắng, ý thức giống như sắp bị mặt trời mới mọc cắt đứt.

Stephanie.... Tên thường gọi, Steph nở một nụ cười nguy hiểm.

“.... Sora, em dậy rồi chứ nhỉ! Trời sáng hẵn rồi!

Cộc, cộc, cộc.

Steph tay cầm bài tây, lấy chân gõ cửa, gọi thẳng tên tục của [Đức vua].

Thế nhưng..

Có vẻ là cửa vốn đã không thật sự khóa lại.

Cô chỉ mới gõ nhẹ thôi, cửa đã tự động bật ra.

“Ủa? Lạ thật.... Không phải là đã dậy rồi chứ...?”

Steph len lén nhìn vào trong phòng ngủ của quốc vương.

Nhưng ở đó lại là....

“Anh... Anh, đâu rồi... Là lỗi, của... Shiro... Sẽ không, rơi xuống giường nữa.... Anh, ra đi mà... Hu hu...”

Shiro đang ngồi ôm gối, nước mắt lã chã, người run bần bật.

“.... Hơ, há? Làm, làm sao vậy, Shiro!?”

Steph mãi tới ngay vừa rồi vẫn còn hô hào đòi lại công lý.

Giờ trông thấy bộ dạng Shiro thực sự quá khác thường, cô mới hoảng hốt vứt luôn cả bộ bài xuống đất, chạy tới cạnh Shiro.

“Em, em làm sao vậy? Trong người khó chịu à!?”

Nhưng cô bé như không hề nghe thấy tiếng của Steph.

Chỉ vừa khóc vừa không ngừng thì thào.

“Anh... Anh... đi ra đi... Đừng để, Shiro, lại... một mình...”

Nghe cô bé khóc thấy vậy, Steph có vẻ thật sự rất lo lắng, hỏi.

“Này, này Shiro... Cái [anh] mà em nói là ai vậy? Đưa, đưa người đó tới đây là được thôi mà?”

.....

Tại Shiro cuối cùng cũng nghe thấy lời Steph nói.

Steph đang nói gì vậy?

Mình chỉ có một anh trai duy nhất thôi mà.

Cô bé vội lấy điện thoại di động ra, mở danh sách liên lạc, thế nhưng...

“... Không thể nào...”

.... Sao có thể như vậy được?

Điện thoại di động của Shiro chỉ ghi nhớ một số điện thoại duy nhất của anh trai.

Nhưng bây giờ.

Tại sao....?

Tại sao bây giờ điện thoại lại thông báo.... [Số lượng liên lạc “0”].

“.... Không thể, như vậy.... Dối trá... dối trá, dối trá....”

Làn da vốn trắng như tuyết bây giờ lại càng không còn một chút máu.

Steph cũng cảm nhận được sự tình quá không bình thường, cố gắng kêu gọi.

“Shi, Shiro, này, em không sao chứ!? Em làm sao vậy!?”

Thế nhưng, cô bé giống như đã hoàn toàn không cảm thấy sự tồn tại của Steph nữa.

Shiro cuống quýt mở điện thoại tìm lịch sử email, tìm từ tài khoản chơi game đến địa chỉ thư tín.

Thậm chí tìm hết cả file ảnh trong bộ nhớ chính, nhưng mà... không có.

.... Không có bất kỳ tung tích nào của anh trai.

“... Dối trá... Chuyện này... Nhất định là, dối trá...”

Shiro hoảng hốt xác nhận ngày tháng trong lịch của điện thoại di động.

.... Ngày 21.

Ngày anh trai và mình chơi điện tử trên ngai vàng là... ngày 19.

Trong chớp mắt, Shiro hồi tưởng lại những hình ảnh trong ký ức, xác nhận hai số cuối hiển thị trên góc máy chơi game, máy tính bảng, di động, tất cả đều là 19. Không thể sai được, ngày hôm đó là ngày 19.

Vậy thì ngày 20.

.... Cũng tức là *hôm qua*, mình đã làm gì?

..... Không có.

Trong ký ức.... Hoàn toàn trống rỗng.

Trí não của Shiro có thể chỉ dựa vào ký ức, đọc lại lưu loát một cuốn sách đã từng xem cách đây năm năm.

Giống như là.... Đã ngủ suốt một ngày, tất cả mọi thứ đều bị cắt đứt.

.... Anh trai không ở bên cạnh.

Không có danh sách liên lạc trong điện thoại di động.

Trong hộp thư và lịch sử ghi nhớ cũng không có một dấu tích nào.

..... Những chứng cứ chứng minh về anh trai, *hoàn toàn không có*.

Shiro tổng hợp lại tình huống một lượt.

Từ những gì đang diễn ra, chỉ có thể tồn tại *ba khả năng*.

Khả năng thứ nhất: Có một sức mạnh nào đó đã xóa bỏ [sự tồn tại] của anh trai tại thế giới này.

Khả năng thứ 2: Mình cuối cùng cũng đã [phát điên] rồi.

Khả năng thứ 3: Hoặc là mình ngay từ đầu đã phát điên.... [Đến bây giờ mới khôi phục lại bình thường].

Thứ nhưng không cần biết khả năng nào là đáp án chính xác.

Đối với Shiro, đó cũng không phải đáp án giúp cô bé chống chọi lại được bóng đen đang dần ập xuống trước mắt.

Shiro giống như cô ép ra chút sức lực cuối cùng, run run giọng, lên tiếng.

.... Bởi vì cô bé dự tính được sẽ nghe thấy, đáp án mình tuyệt đối không muốn nghe.

Nhưng cô bé vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng.... quay sang hỏi Steph.... Cái tên đến bây giờ vẫn chưa hề nói ra.

“... Steph... Anh... [Sora], đang.. ở đâu...?”

Nhưng mà câu trả lời nhận được sau khi hỏi.

Lại đúng như dự liệu.

.... Là đáp án cô bé tuyệt đối không muốn nghe thấy.

“... Sora? Đây là, tên người phải không, là ai vậy?”

... A a.

... Chỉ mong rằng.

Đây chỉ là *một cơn ác mộng*.

Chỉ cần tỉnh dậy, anh trai sẽ vẫn như lúc trước, nằm ngủ bên cạnh.

Tiếp đó nói với cô bé.... [Chào buổi sáng].

Chỉ cầu mong duy nhất một điều như vậy.

Rồi phó mặc cho cảm giác trước mắt dần dần tối đen.

.... Shiro ngã xuống ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Khởi Đầu/data Load (1)

Tuy không biết nhận thức bắt đầu từ lúc nào.

Nhưng nếu nói [ký ức sớm nhất còn nhớ được] thì là trước khi tròn một tuổi.

Tuy không nhớ được câu đầu tiên mình đã nói ra là gì.

Nhưng sau khi nghe cô bé nói, người phụ nữ có vẻ như là bà mẹ.... chỉ nhìn lại với sắc mặt trắng bệch.

Đó là ký ức sớm nhất còn nhớ được của cô bé.

.....

Không lâu sau, cô bé bị đưa vào một [khu nhà màu trắng].

Tòa nhà bị bao quanh bởi những bức tường màu trắng và bé gái với mái tóc bầm sinh trắng tuyết.

Ngoài cô bé ra còn có những đứa trẻ khác, nhưng cô bé tựa như chỉ chìm vào khung cảnh xung quanh.

Đôi mắt kỳ lạ đỏ rực như ngọc thường xuyên cúi gầm xuống đất.

Ở trước tầm mắt lúc nào cũng là những chồng sách tiếng nước ngoài cao ngất không hề phù hợp chút nào với một bé gái chưa đầy hai tuổi.

.... Từ lúc đó, cô bé đã biết đến cái gọi là [trò chơi].

Những người lớn mặc áo trắng đem tới rất nhiều trò chơi, bảo là để [kiểm tra IQ].

Thế nhưng tất cả các trò chơi đó đều quá đơn giản, quá nhàm chán, dù chơi với ai cũng chẳng thú vị gì.

Còn những người chơi trò chơi với cô bé, đến cuối cùng đều chỉ bỏ lại một câu [không thể xác định], rồi nhanh chóng chẳng còn ai chơi với cô bé nữa.

Sinh hoạt trong khu nhà đó được một năm thì cô bé hiểu rằng, tự chơi một mình còn thú vị hơn.

Và thế là bé gái tan biến vào trong khung cảnh, một mình chia làm hai phe, lặng lẽ tự chơi cờ vua, shogi và cờ vây.

Ngay cả những người lớn màu trắng cũng không nói chuyện với cô bé nữa.

.... Một đoạn ký ức âm lặng, trống rỗng.

Một chuỗi ký ức dài chỉ có thể đánh dấu bằng hai chữ [nhàm chán]....

Hai năm trôi qua, cô bé gặp lại người phụ nữ có vẻ như là mẹ mình.

Người phụ nữ đó vui vẻ báo với cô bé rằng, cô bé có một người cha mới. Nhưng ánh mắt bà nhìn cô bé cũng giống như ánh mắt của những người lớn màu trắng trong khu nhà màu trắng đó. Cô bé còn nhớ rất rõ.... *đó là ánh mắt trống rỗng, không hàm chứa chút tình cảm nào.*

Lúc ấy, cô bé được ba tuổi.

Cô bé gặp được người gọi là [cha mới] của mình cùng con trai của ông ta... một lớn hơn cô bé bảy tuổi. Anh ta có thể phụ họa một cách chuẩn xác cuộc đối thoại của , gương mặt có thể chuẩn xác diễn tả nụ cười hợp thời điểm.

Thế nhưng, trông thấy nụ cười mà mọi người chỉ biểu lộ đối với mình, lại xuất hiện trên gương mặt cậu thiếu niên mỗi khi anh ta gặp bất kỳ ai.

Đó cũng là... *nụ cười trống rỗng, không mang chút tình cảm nào.*

Đôi môi đã khép chặt rất lâu của cô bé cuối cùng cũng mở ra.

“.....Đúng, là.... ‘trống rỗng’...”

.... Nghe thấy lời thì thậm chí ngẩn ngơ của cô bé, cậu thiếu niên tên là tron tròn mắt kinh ngạc.

Tiếp đó cậu ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu đỏ mà chẳng ai muốn đối diện của cô bé.

Sau một thoáng trầm mặc giống như đang thăm dò, xác nhận điều gì đó....

Cô bé còn nhớ rõ... trên gương mặt cậu thiếu niên hiện ra [sắc thái] mà lần đầu tiên cô bé nhìn thấy.

Mặc dù lúc đó cô bé còn chưa thể hiểu được, [sắc thái] đó đại biểu cho điều gì.

Chỉ nghe cậu thiếu niên.... lên tiếng.

“Nào, chúng ta cùng chơi trò chơi đi.”

.... Chính ngày hôm ấy, cô bé lần đầu tiên cảm nhận được *niềm vui* khi chơi trò chơi.

Trò chơi kéo dài đến hai mươi trận.

Những lần đầu tiên, cô bé giành được thắng lợi áp đảo hoàn toàn.

Nhưng theo số lần đấu gia tăng, những thủ thuật mà cậu thiếu niên sử dụng dần dần trở nên không thể xác định nổi.

bắt đầu sử dụng những chiến thuật mà cô bé không thể tưởng tượng ra được, những đòn như mồi, đánh cuộc tâm lý giống như cười nhạo vào luật chơi, giành lấy thắng lợi, cuối cùng xoay chuyển kết cục thành mười thắng mười bại, hòa nhau.

Cậu thiếu niên đầu tiên đánh bại cô bé lại không hề có vẻ tự hào vì thắng...

Mà ngược lại anh ta giống như là vừa mới thua cuộc.... và tựa hồ nó làm cho anh ta vô cùng vui sướng.

Về mặt anh ta đã không còn trông rỗng nữa.

Nhìn cô bé vẫn còn đang có vẻ khó hiểu.

Cậu thiếu niên.... Sora.... nói.

“Tuy rằng anh là đứa anh dù đã phải dùng thủ đoạn gần như ăn gian mà vẫn vất vả lắm mới thắng được em, nhưng mà sau này vẫn mong được chiếu cố nhé.... Shiro.”

Đó hình như là lần đầu tiên có người gọi tên mình.... nhìn thần sắc trên gương mặt anh ta, lần đầu tiên cô bé thật sự cảm nhận được [cảm giác thân tình], cảm nhận được cảm giác khi người khác cần đến mình.

Cô bé hiểu rằng mình đã được thừa nhận, có thể ở lại đây.

.... Bắt đầu từ lúc đó, trong ký ức đen trắng không mang một chút tình cảm nào, bắt đầu xuất hiện màu sắc.

Tuy cảm nhận được cảm giác nóng ấm trong lồng ngực, nhưng khi ấy cô bé vẫn còn chưa biết đó là tình cảm gì.

Cô bé chỉ có thể cúi đầu, khe khẽ gật xuống.

.....

.... Thời gian trôi đi, và bắt đầu cuộc sống của hai người.

Hai người lớn tự xưng là cha mẹ đã không còn nữa.

“Hmm, vậy là sau này hai chúng ta vẫn sẽ ở cùng nhau.”

Chỉ cần câu nói đó của anh trai.... của , là cô bé không còn phải mong ước điều gì nữa.

Từ lúc đó, hai người bắt đầu sử dụng tài khoản chơi game chung.

Tên tài khoản dùng tên của hai người ghép lại, một khoảng trống.... 『 』.

Anh trai liên tiếp đưa ra những chiến thuật kỳ lạ, khác thường, biến ảo khôn lường mà em gái không thể tưởng tượng ra nổi.

Còn em gái sử dụng khả năng tính toán chuẩn xác như máy móc tinh vi, cùng phương pháp hoàn mỹ vượt xa sức tưởng tượng của anh trai để hoàn toàn thành chiến thuật mà anh trai đã đưa ra.

.... Đó chính là thời khắc [Game thủ hai người trong một] thực sự được sinh ra.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, càng chiến đấu càng chiến thắng, hai người dần trở thành Truyền Thuyết Đô Thị lưu truyền trên mạng Internet.

..... Rồi sau đó, ngay chính em gái cũng không dám trắc, ký ức của mình có phải là sự thật hay không.

Họ chơi cờ vua chiến thắng một người tự nhận là Thần, tiếp đó.... bị kéo vào thế giới khác.

Nơi ấy là [Thế giới trên bàn cờ] , nơi dưới sự ước thúc của [Mười Minh ước], bạo lực bị cấm chỉ, tất cả mọi thứ đều được quyết định bằng trò chơi.

Đột ngột bị ném vào thế giới khác, người bình thường sẽ có cảm giác như thế nào?

Bất an, cô độc, thất lạc vì xa rời nơi chốn quen thuộc....?

Nhưng trong ký ức của cô bé, tất cả những cảm giác đó đều không tồn tại.

Bởi vì ngay từ đầu, chỗ của cô bé đã là ở trong lòng anh trai.

Cùng anh trai khiêu chiến thế giới tất cả mọi chuyện đều được quyết định bằng trò chơi này.

.... Ha ha, thật là một cảm giác tuyệt vời.

Ngoài điều đó ra, còn phải cầu mong gì hơn nữa sao....?

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2: Khởi Đầu/data Load (2)

“Đừng rồi... Không phải chỉ cần tôi biến thành phụ nữ là xong sao...”

Vương quốc Elechia, thủ đô Elechia, một giọng nói vang vọng khắp đại sảnh chính trong lâu đài hoàng gia.

Chủ nhân của giọng nói đó là một thanh niên với mái tóc đen bù xù, đang ngồi trên ngai vàng... Sora.

Trên áo có in dòng chữ [Tôi ♥ loài người], chính như ý nghĩa của chiếc vương miện phái nữ cong queo đang nằm trên cánh tay giống như một tấm băng tay, Sora là vua của Elechia.... cũng là vua của toàn bộ chủng tộc loài người tại thế giới Disboard.

Nghe cậu đột ngột lên tiếng, có ba người đồng loạt nhìn lại với ánh mắt kinh ngạc.

“.... Sao cơ, cái loại vua kiểu gì mà lại ăn nói như thế...”

Một đôi mắt màu lam sáng, đối lập rõ ràng với mái tóc đỏ rực.

Stephanie Dora, tên thường gọi Steph.

Cô là cháu gái của quốc vương tiền nhiệm Elechia, đáng điệu đầy vẻ quý tộc, chỉ nhìn khí chất của cô là có thể thấy cô đã được giáo dục rất tốt.

Chỉ là trong trường hợp này, thái độ của cô với Sora hoàn toàn không có gì liên quan tới những chuyện đó cả.

“.... Hóa ra là vậy, quả nhiên là Master, thật đúng là một ý tưởng đột phá.”

Ở phía khác là một đôi mắt màu hổ phách mang theo vẻ cuồng nhiệt, ca tụng phát ngôn của Sora.

Cô là Jibril... Một thiếu nữ mỹ lệ như trong mộng ảo với mái tóc dài biến đổi màu sắc liên tục tùy theo ánh sáng phản xạ.

Hai cánh mọc ra từ bên hông, một vòng sáng liên tục xoay chuyển trên đầu thể hiện cô không phải con người mà là một Flügel.

Thuộc chủng tộc đứng hàng thứ sáu trong [Mười sáu chủng tộc] có trí tuệ tại thế giới này, khi nghe thấy Sora.... chủ nhân thuộc Imanity đứng hàng thứ mười sáu của mình lên tiếng, cô lại giống như nghe được lời răn dạy chí cao, hai tay đan lại, lĩnh ngộ ý nghĩa thật sự trong đó.

“Nếu như Master là nữ thì tất cả các tình huống R-18 đều có thể lấy lý do là đùa giỡn của tình bạn đồng giới quá thân thiết.... Ý của người là như vậy phải không ạ? Với sự anh minh của người, em chỉ có thể khâm phục bội phần.”

Sora gật đầu vô cùng hài lòng, ánh mắt hướng về phía người cuối cùng.

“Tới đây... Em gái! Chơi trò chơi [Thề nguyện trước Minh ước] với anh nào! Sau đó chiến thắng em

Người Sorra gọi là em gái, là một bé gái với đôi mắt đỏ như ruby đang ngồi trên đùi cậu.... Shiro.

Cô bé dùng một chiếc vương miện phái nam cặp mái tóc dài trắng như tuyết của mình lại, hiện tại mới mười một tuổi.

Em gái của Sora.... cũng tức là nữ vương của chủng tộc loài người, Shiro nhìn sâu vào mắt anh trai, khẽ nói.

“... Em nghĩ, là.... sẽ không, được...”

“Ủa? Tại sao? Món cược đã tuyên thệ trước [Mười Minh ước] nhất định phải được tuân thủ tuyệt đối đúng không? Giống như ép buộc Steph phải lòng anh hoặc như sở hữu Jibril, nếu như vậy thì chắc nữ tính hóa cũng phải làm được chứ?”

“Có thể xin anh không diễn tả lại cái hành vi xấu xa của mình một cách nhẹ nhàng như thế không?”

Người bị hại (Steph) gào lên.... Nhưng tại trường lại chẳng có ai tốt bụng lắng nghe tiếng than đau xót cô.

“.... Nhưng mà rất đáng tiếc thừa Master, lần này ý kiến của Shiro-sama là chính xác.”

“Hả, tại sao?”

“Bởi vì chuyện theo nguyên lý là không thể thì sẽ không thể tuân thủ.”

Thấy Shiro gật đầu tán đồng lời Jibril nói, Sora cuối cùng cũng đã hiểu.

... Hóa ra là như vậy, nếu cẩn thận suy nghĩ lại thì đó cũng là chuyện đương nhiên thôi.

“Nếu lấy ví dụ thể này, giờ tôi đánh cược với Steph, yêu cầu cậu ấy [chạy hết 100m trong vòng một giây], cho dù giành chiến thắng đi nữa thì do điều kiện đó về mặt vật lý là không thể hoàn thành nên tôi đa cậu ấy chỉ có thể tuân thủ yêu cầu của tôi, toàn lực chạy với tốc độ cao nhất thôi phải không?”

“Vâng, đúng là như vậy.”

“... Xin hỏi... tại sao lại lấy tôi làm ví dụ chứ?”

Nghe thấy cái yêu cầu vô lý chạy hết 100m trong một giây đó, Steph không khỏi tưởng tượng ra cảnh mình bị ép phải liều mạng bỏ chạy.

Sora thật sự có khả năng sẽ đưa ra loại yêu cầu như thế lắm. Cảm giác sợ hãi đó khiến Steph buộc phải cẩn thận xen vào hỏi.

“Khoan đã nào, nếu thể thì đặt yêu cầu [Tôi trở thành Riajuu] làm vật cược cũng sẽ không thể thực hiện được sao!?”

Sora thử tượng tượng đáng về mình khi trở thành Riajuu.

... Bộ dạng lúc đó sẽ thế nào đây? Trong đầu chỉ hiện lại [vọng tưởng] hoàn toàn không hiện thực mà thôi.

“Tạm thời chưa bàn đến chuyện mình có thể trở thành một tên Riajuu trong thực tế hay không, tự coi mình thành Riajuu chắc là vẫn có thể, bởi vì bản thân có nhân cách thế nào chung quy cũng chỉ là một lối suy nghĩ thôi.”

“Hikikomori, NEET, nghiện game, lại tự coi mình là Riajuu, như vậy không phải quá thảm hại sao!?”

Thử tượng tượng qua một chút, Sora chỉ có thể kêu lên tuyệt vọng.

“.... Xem ra nhất định phải xác nhận giới hạn cường chế của [Minh ước] rồi...”

Thấy đáng về vô cùng nghiêm túc suy nghĩ của cậu, Steph chẳng nói gì cả, chỉ neho mắt không tin tưởng, chủ trương [làm việc của mình thôi].

Mặt khác, Shiro vốn cũng trầm tư giống anh trai, giờ bỗng đề xuất một thí nghiệm.

“Cải biến, tính cách.... có, phụ thêm, điều kiện.... thì sao?”

“Hóa ra là vậy, phương pháp đó rất hay. Được rồi, vậy phải làm phiền Steph thôi.”

“.... Cái này, tôi hỏi lại một lần nữa, tại sao lại là tôi chứ?”

“Bởi vì như vậy mới có thể xác nhận rõ nhất, có thể thực hiện tới mức độ nào.”

Sora trả lời rất đơn giản, nhưng Steph lại không thể hiểu ý nghĩa thực sự trong đó.

“Nào, bắt đầu trò chơi thôi. Vật cược là.... [Steph trở thành Sora].”

.....

“.... Haiz, rồi, tôi hiểu rồi.”

Steph cố kiềm chế phản ứng thiếu chút nữa thì hiện lên mặt, [giả bộ] như bắt lực từ bỏ phản kháng.

... Hóa ra là như vậy, dù sao thì đảng nào mình cũng sẽ thua Sora thôi.

Trong quá khứ đã như vậy... Đến bây giờ sự thật phũ phàng là cô còn không thể tìm ra cách nào có thể thắng được Sora trong trò chơi nữa.

Càng không phải nói tình huống hiện tại là thí nghiệm, cô thậm chí còn bắt buộc phải cố ý thua Sora.

Tuy nhiên kết quả như thế, tuy là có điều kiện phụ thêm, nhưng mà nếu có thể trở thành Sora...?

(Đây không phải là... Cơ hội ngàn năm có một để có thể chiến thắng Sora sao!?)

Steph cố gắng che giấu, không để cảm giác vui mừng trong lòng lộ ra ngoài.

“Thật là... Tôi chỉ cần cố ý thua anh là được chứ gì?”

“Cố ý hay không cố ý thì cậu cũng thua thôi mà. Vậy thì trong thí nghiệm lần này sẽ đưa ra điều kiện rõ ràng để kiểm chứng... Trò chơi dùng cờ vua để quyết định thắng bại. Nếu như tôi thắng [Steph sẽ biến thành Sora trong vòng ba mươi phút]. Để đảm bảo, nếu như Steph thắng [Tôi sẽ cho cậu ăn kẹo], tuy rằng chuyện này rõ ràng là vô nghĩa. Được rồi, vậy.... [Acciente].”

“Rồi, [Acciente]... Hừ.”

Một tràng xúc phạm trút xuống như mưa, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới [sau khi thua] cũng đủ để Steph cố gắng nhẫn nhịn.

..... [Thề nguyện trước Minh ước]

Tuân theo [Mười Minh ước] mà Thần đã thành lập, tiến hành trò chơi tuyệt đối tuân thủ điều kiện đặt cược....

..... Bốn mươi giây sau.

“.... Steph, không phải cậu quá yếu đuối chứ, dù là cố ý chịu thua thì cũng đâu thể dễ dàng thế này...”

Steph chỉ đi có năm nước đã thua rồi, nhưng nghe Sora hỏi vậy, cô chỉ cười đáp.

“Ha ha ha.... Tốt rồi, như vậy game thủ mạnh nhất của chủng tộc loài người đã có thêm một người...”

Steph bỗng lộ ra ánh mắt ngạo mạn, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, nói.

“Nào, cùng chơi trò chơi thôi. [Sora].... Đến lượt bản thân người mà Thần cũng phải thần phục tới làm đối thủ của anh rồi.”

Thiếu nữ tỏa ra khí chất cao nhã, nhưng lại dùng tư thái kiêu ngạo hoàn toàn không phù hợp với khí chất đó, tiếp tục nói.

“Ha ha, sao vậy? Tự anh đào hố chôn mình bây giờ lại do dự không dám nhảy xuống sao? Vật cược là [Để cho tên khốn nhà anh mãi mãi trở thành con người gương mẫu lành mạnh], nào... mau [Thề nguyện trước Minh ước] đi.”

Steph bộ dạng tự cao tự đại (dùng ngữ khí theo phong cách Sora với một số sai lệch nho nhỏ), ngạo nghễ nói.

..... Đồng thời còn không ngừng bày ra tư thế này nọ. Trông thấy bộ dạng cô như vậy...

“Này Shiro, tính cách anh... là như vậy sao?”

“.... Có lẽ, là... không, phải.”

“Đây chắc là kết quả Dora-chan tuân theo Minh ước, cố gắng mô phỏng tới đa hình thượng Master trong mắt cậu ấy.”

Hóa ra là vậy, tự coi mình là Riajuu.... À không, tự coi mình thành Sora chính là như thế.

“.... Rút cuộc là cậu ta đánh giá tôi quá cao hay đang coi tôi là đứa ngu đây, thật là khó xác định...”

Thấy Steph liên tục đặt tay lên trán ngẩng đầu nhìn trần nhà, Sora trầm nghĩ, mình đã bao giờ có hành động như vậy đâu?

Khoe miệng cậu khẽ giật giật, vô cùng miễn cưỡng hồi đáp yêu cầu của cô.

“.... Thôi, thôi cũng được. Do nhìn còn thảm hại hơn cả tượng tượng, tôi đáp ứng cậu vậy, lấy [Steph lập tức khôi phục như cũ] làm vật cược.... [Acciente].”

..... Lại qua bốn mươi giây.

“Tại sao lại thế ế ế ế~!? Thực lực phải cân bằng nhau mới đúng chứ!?”

Rất tự nhiên như sông đổ ra biển, Steph lại thua, Jibril nói.

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Chuyện theo nguyên lý không thể xảy ra thì sẽ không thể thực hiện được.”

“Tôi chiến thắng Sora là chuyện theo nguyên lý không thể xảy ra à!?”

Dáng vẻ Steph lúc này đại khái có thể nói là giống như bị cả thế giới phản bội.

“Không, cho dù Dora-chan tự coi mình trở thành Master đi nữa thì cách suy nghĩ và ký ức vẫn không thể giống y hệt được.”

“Anh, anh đã biết là vậy rồi mà vẫn đồng ý thi đấu sao!?”

“Đương nhiên rồi! Với cái bộ dạng như thế mà cũng đòi ngang bằng với tôi ư?”

.... Mà ngay cả khi cô thật sự biến thành Sora.

Nếu như là hai người cùng với Shiro thì cũng thôi, nếu chỉ một mình thì Sora tuyệt đối không bao giờ tự nhận mình là [người mạnh nhất].

“Hmm hmm... Vẫn chưa thể khẳng định được, biết đâu chỉ đơn giản là vì tính nết của Steph không đủ thôi.”

“Xin anh đừng nói cái kiểu tính nết không đủ ấy có được không!?”

“Jibril, lần này đến lượt cô đi. Nếu là tộc Flügel thì chắc sẽ có thể mô phỏng tôi phải không?”

Tính nết thân thể của tộc Flügel và Imanity hoàn toàn [không cùng một tầng thứ] theo đúng nghĩa đen.

Không biết chừng sẽ có thể thành công...

Sora mong chờ như vậy, nhưng người cảm thấy kinh ngạc bất ngờ lại là Jibril.

“Đề em biến thành Master sao? Em nghĩ chuyện này mới là hoàn toàn không thể.”

“Ủa? Tại sao?”

“... Dạ không, nếu là mệnh lệnh của Master thì em chỉ có thể đặt cược cả linh hồn chấp nhận thử thách thôi.”

Mang theo vẻ giấc ngộ nghiêm trang kinh khủng, Jibril cúi đầu đáp ứng.

.....

Theo như giao hẹn từ trước, Jibril cố ý chịu thua trò chơi.

Tiếp đó, chịu trôi buộc tuân thủ tuyệt đối của [Minh ước]..... Về ngoài của cô bắt đầu biến đổi.

“Oa oa~!? Hình dạng có thể thay đổi sao!?”

“..... Đúng, rồi.... cơ thể, Jibril..... là do, tính linh.... tạo thành...”

Sora và Shiro cùng tròn tròn mắt, kinh ngạc nói.

Hóa ra là vậy, đối với tộc Flügel, [thay đổi hình dạng] không phải là chuyện theo nguyên lý không thể xảy ra.

Kết quả này mang lại cho [kế hoạch Sora biến thành phụ nữ] vốn sắp sửa phải xếp xó một tia hy vọng...

Thế nhưng, về mặt đang nở một nụ cười mừng rỡ của Sora dần dần biến thành cứng ngắt.

Jibril thay đổi hình dáng bên ngoài, giống như hiện ra từ một tấm gương, dần dần biến thành bộ dạng Sora.... Đến chỗ này thì vẫn rất ổn.

Nhưng rồi cô bắt đầu... mọc ra tám chiếc cánh lớn.

“.... Hả, hả...?”

Trên đầu Jibril xuất hiện một vòng sáng to lớn, phức tạp hơn lúc đầu rất nhiều lần.

Tiếp đó, cô chậm rãi mở miệng.... lên tiếng.

“.... Ta chính là kẻ yếu nhất.”

..... Sora đương nhiên là không cần phải kể, bao gồm cả Shiro và Steph, tất cả mọi người đều không biết phải nói gì vào lúc này.

“A, ơ....?”

“Kẻ yếu ớt nhất cũng đồng thời là mạnh mẽ nhất. Tồn tại chưa biết sẽ tuyên chiến với Thần, thống lĩnh [Mười sáu chủng tộc], lật đổ những gì đã biết.... Vì thế, ta chính là người nắm giữ sự biến đổi của thế giới.... Những kẻ bắt lức các người tìm ta có việc gì?”

..... Theo đó là một khoảng yên lặng như tờ.

“À..... Ừm.....”

Cũng tức là, chuyện là như vậy đây.

“.... Đánh giá của Jibril với tôi đã cao đến vượt tầm thế này rồi à....”

Kết quả đúng như Jibril đã nói, khi không thể có chung một ký ức thì sẽ khó tránh khỏi việc truyền thêm suy nghĩ chủ quan của mình vào.

..... Jibril đặt Sora lên ngang hàng với đáng sợ tạo chủng tộc mình, tôn cậu làm chủ nhân mới, cho nên trong lòng Jibril, việc Sora được [thần thánh hóa] là chuyện đã được dự kiến từ trước, chỉ có điều...

“Mà này, tôi khâm phục đến thế à?”

“.... Ừm?... Gần gần, thế....”

“Tuy đã qua cô động nhưng nói một cách tổng quát thì không phải cách nói năng và thái độ của Sora luôn như vậy sao!”

Có vẻ câu trả lời của Shiro và Steph còn khiến Sora cảm thấy bất ngờ hơn cả sự biến đổi của Jibril.

“.... Xem ra tôi thật sự phải kiểm điểm lại bản thân mình một chuyến rồi.”

Đúng như nghĩa đen, bộ dạng cậu lúc này đang chỉ hận không thể kiểm một cái lỗ nẻ nào đó để chui xuống.

Vì thế Sora quyết định giơ tay che mặt, để [bản thân mình] có bổ sung cảm nhận chủ quan của Jibril, biến khỏi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Khởi Đầu/data Load (3)

“... Vậy có nghĩa là, cho dù tuyệt đối tuân thủ Minh ước thì cũng không thể làm được những việc vượt quá cực hạn phải không?”

Sora thở dài sườn sượt, đưa ra kết luận.

Jibril đã khôi phục lại trạng thái bình thường, nói.

“Thật đáng tiếc, sự việc chính là như vậy. Nói theo cách khác, việc chủ nhân biến thành phụ nữ...”

“Đúng thế... Mặc dù đáng tiếc nhưng mà đó quả thật là chuyện không thể thực hiện được.”

Thế nhưng, chuyện đó cũng là đương nhiên thôi.

“Cũng đúng thôi... Nếu như những món cược vượt ra khỏi phạm vi quyền lợi, năng lực của người tham gia trò chơi mà cũng đều bắt buộc phải [tuân thủ] thì cũng có nghĩa là Inanity sẽ có thể [gián tiếp] làm được những việc ngang bằng với ma pháp.”

Nhưng mà.... Sora khẽ tặc lưỡi, tiếp tục nói.

“*Kỳ thực đó là chuyện tôi đã chờ đợi từ trước rồi....* Dù sao thì tìm ra sơ hở của [Mười Minh ước] cũng không thể dễ dàng như vậy.”

“.....!”

Nghe Sora nói như vậy, Steph và Jibril đều không khỏi hít một hơi lạnh.

Bộ dạng buông tuồng cợt nhả, *nhưng ngay cả quy tắc thế giới tuyệt đối bất biến do Thần duy nhất đặt ra cũng muốn đột phá.*

.... Sora chính là một con người như vậy.

..... Đây chính là là vua của Inanity, người Jibril thành tâm hầu cận.

Thế nhưng bản thân Sora tựa hồ lại hoàn toàn không nhận ra.

So với Steph và Jibril đang kinh ngạc không thôi, chỉ có Shiro là coi như chuyện bình thường, biết rằng đó chính là [những gì anh trai sẽ làm].

Mà có lẽ là vì đã sớm thay đổi hướng suy nghĩ, Sora nhanh chóng đưa ra một phương án khác với Shiro.

“Vậy thì, kẻ cả là không có cường chế, Shiro..... Có thể để anh [biến thành Shiro] không?”

Shiro nghiêng đầu, vẻ khó hiểu.

“.... Tại sao?”

“Bởi vì từ trước đây lâu rồi anh đã thấy rất tò mò, muốn biết Shiro nhìn thế giới này bằng ánh mắt như thế nào.”

“.... Sẽ giống như, hai người họ... chỉ biến thành... Shiro, trong mắt anh... mà thôi.”

“Anh biết mà, nhưng dù như vậy thì mình ước vẫn có sức cường chế đúng không? Anh nghĩ nếu có thể đạt tới mức độ mô phỏng tối đa mà bình thường không làm được thì không biết chừng sẽ có phát hiện mới.”

Nhưng nghe anh trai nói như vậy, Shiro lại có suy nghĩ khác.

.... Anh trai chắc chắn không phải kẻ ngốc như tự anh ấy nghĩ.

Ngược lại, anh là người có thể đưa ra những sách lược mà mình không hề nghĩ tới, đã từng đánh bại mình rất nhiều lần.

Tại sao như vậy mà anh trai lại tự xưng là kẻ ngốc? Shiro cảm thấy rất tò mò.

Nếu thật sự phải nói thì... Trong một số phương diện khác thường... anh trai có vẻ [chậm hiểu] một cách kỳ lạ.

Nếu dựa vào sức cường chế của Minh ước có thể khiến anh trai khắc phục sự chậm hiểu đó thì sao?

Bắt đầu từ ngày đầu tiên gặp mặt, anh trai và cô bé đã trải qua cùng một quãng thời gian, cùng một cuộc sống, có cùng một ký ức.

Anh ấy sẽ có phát hiện ra *tình cảm* đó không?

.... Tình cảm nhỏ bé ẩn sâu trong lòng Shiro, *vượt ra khỏi tình anh em* với anh trai.

Bởi vì nghĩ như vậy nên khi lên tiếng, Shiro hoàn toàn khóa chết bước đi tiếp theo trong yêu cầu của anh trai.

Tuy không đúng với bản tâm nhưng có thể nhẹ nhàng, không chút sơ hở, ngăn cản... cái có của cậu.

“... Anh... nếu Shiro.... biến thành, anh, thì anh nghĩ... thế nào?”

“.... À à, không thể chịu được. Biết được Shiro nhìn anh như thế nào thì có khi anh sẽ phải tự sát mất.”

.... Và như vậy, quả nhiên là anh không hề nhận ra.

Hoàn toàn không nhận ra, đôi má hơi thoáng ửng hồng của em gái..... đại biểu cho điều gì.

“Hmmm~ vậy thì, Jibril, để cô biến thành Steph thử nhé?”

“Xin thứ lỗi cho em được nói thẳng. Master, em không hiểu việc tăng thêm một nhân vật ngớ ngẩn gây cười thì có ý nghĩa gì?”

“Ai là nhân vật ngớ ngẩn gây cười hả!”

.... Đó là ký ức bắt đầu từ đen trắng của Shiro.

Bây giờ cô bé đã hiểu tình cảm cuộn cuộn trong lòng ngực [khi ấy], chỉ là Shiro hiện tại vẫn chưa quen với việc biểu hiện nó ra ngoài.

Shiro khẽ nở một nụ cười mờ nhạt mà người ngoài gần như không nhìn ra được, nhưng mà điều đó hoàn toàn không thoát khỏi ánh mắt anh trai.

Anh trai khẽ mỉm cười đáp lại, ánh mắt của anh ấy còn nói lên nhiều điều hơn cả lời lẽ.

.... [Rất vui phải không?]

Đó là để chỉ... tại thế giới này, có thể vừa cười vừa thoải mái chơi game, hay là chính bản thân việc Shiro đang cười?

Nhưng mà, không cần phải hỏi, bởi vì từ ánh mắt anh trai có thể thấy, cả hai đều đúng. Shiro nhìn sâu vào mắt anh trai, gật đầu.

..... Tiếp đó, tất cả đều biến thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: Khởi Đầu/data Load (4)

Mí mắt nặng trĩu.

Là vì khóc thầm trong khi ngủ chăng?

Mí mắt rất nặng nề, giống như đôi mắt đã cạn khô đang kịch liệt từ chối mở ra.

Không, đó thật sự là vì khô cạn sao?

Nhớ lại *com ác mộng* mà cô bé không dám tưởng tượng, không muốn nghĩ tới.

Đừng có xác nhận đó có thật sự là ác mộng hay không, đừng có mở mắt xác nhận khung cảnh xung quanh.... Giống như cảm thấy có tiếng ai đó đang gào thét lên trong đầu, hai mắt từ chối mở ra.

Thế nhưng, vì để phủ định suy nghĩ đó, vì để nói rõ với mình rằng, đó là chuyện không thể.

Shiro bảo suy nghĩ đang ngăn cản mình mở mắt ra phải câm lặng, mang theo cảm giác gần như là đau đớn, mí mắt từ từ mở ra.

Nơi này là phòng ngủ quốc vương trong lâu đài hoàng gia Elechia.

Trên chiếc giường lớn đủ cho cả chục người cùng ngủ, chỉ có một mình Shiro.

Vô số trò chơi, những chồng sách chất đống xếp bừa bãi khắp phòng... Tất cả chỉ có như vậy.

Dù nhìn đi nhìn lại bao nhiêu lần, người đáng lẽ phải có mặt vẫn không xuất hiện.

Người chỉ cần một câu nói chào buổi sáng đơn giản là đủ mang tới ý nghĩa cuộc sống trong cả ngày hôm đó cho Shiro, đang không tồn tại.

..... Sora không tồn tại... cũng có nghĩa là, trong phòng chỉ có Shiro cô độc một mình.

Suy nghĩ mà cô bé cố gắng phủ định, lúc này giống như đang cười vang giễu cợt.

.... [Đã bảo rồi mà]

“.... Làm ơn... nếu như, đây là giấc mơ.... xin hãy cho tôi được tỉnh lại!”

Giọng nói khàn đặc như thanh quản đã nát bấy, Shiro thét lên từ tận đáy lòng những điều mà bình thường sẽ không bao giờ nói ra.

..... Trong căn phòng trống rỗng như đang muốn chứng minh rằng, tất cả những ký ức đó đều là hư ảo.

Shiro cố kìm nén tiếng nghẹn ngào, hét lên lên thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 5: Cách Phân Ly/sky Walk (1+2)

Part 1

[Còn lại... Ba nước.]

.... Không có ý thức, không có ký ức, cũng không có cả năm giác quan.

Thậm chí không nghĩ tới việc phải hỏi xem nơi đây là đâu, bản thân mình là ai.

Trong trạng thái không hề có chút cảm giác thực tế, ngay chính định nghĩa [bản thân] cũng mơ hồ mờ mịt này, còn có gì để mà hỏi nữa sao?

Không thể mở miệng được, không có tiền đề để hỏi, ngay cả việc mình nên hỏi cái gì cũng không biết.

Một điểm ý thức bé nhỏ gần như không tồn tại.

Nhưng chính điểm ý thức không có chút căn cứ nào ấy, vừa yếu ớt lại vừa kiên định tin tưởng, [cứ thế này là được].

Chỉ cần chờ đợi như thế này là sẽ có thể chiến thắng.

Niềm tin ấy giúp cho một chút ý thức nhỏ bé miễn cưỡng duy trì tỉnh táo.

... Chiến thắng? Chiến thắng là gì?

.... Không biết. Tất cả mọi thứ đều... không biết.

Part 2

“... Tình hình, thế nào rồi?”

Trước cửa phòng ngủ quốc vương, Steph hỏi Jibril.

Thế nhưng Jibril một lần nữa lắc đầu thờ dài.

“.... Không có tiến triển gì. Master từ chối không cho tôi vào trong, cũng hoàn toàn không chịu nghe tôi nói gì.”

“Vẫn tiếp tục, chỉ gọi cái tên [Sora] thôi à?”

“Đúng vậy.... Bên cậu thì sao rồi?”

“Tôi đi hỏi tất cả mọi người trong lâu đài, tất cả đều trả lời giống nhau....”

“*Không biết người tên Sora đó là ai*, vua của Elechia chỉ có một mình Master.... Là như thế phải không?”

“Đúng vậy.... Chuyện này là thế nào đây không biết?”

“Tôi cũng đang muốn hỏi đây.”

Jibril lại thờ dài.

“Theo suy luận hợp lý thì *ký ức của Master đã bị thay đổi*.”

“Vậy không phải là...”

“Ừm, lần này Master.... *đã thua mất rồi*.”

..... Chuyện này có điều gì đó rất kỳ lạ.

Shiro đột nhiên trở nên hoảng loạn, sợ hãi, chỉ kêu gọi một người bí ẩn tên là [Sora].

Mặc dù bản thân tình huống đã cực kỳ khó hiểu rồi, *nhưng còn có một cảm giác kỳ dị vượt lên cả tình huống* khiến cho hai người cảm thấy rất không tự nhiên.

.... Có lẽ là nghe thấy tiếng họ trao đổi.

Chỉ thấy một cái hộp mỏng được đẩy ra từ dưới khe cửa.

“....? Đây là, cái gì...”

“Là máy tính bảng của Master.”

Jibril nhặt chiếc máy tính bảng từ dưới đất lên, cùng nhìn màn hình với Jibril.

“.... Ủa, trên đó viết cái gì vậy?”

“Đó là ngôn ngữ tại thế giới cũ của Master... Hai chữ này là [câu hỏi].”

Chợt nghe póc một tiếng, màn hình hiển thị có tin nhắn mới.

“Hóa ra là vậy. Người muốn [mở phòng chat] tương tự như trao đổi bằng bút đàm phải không?”

Chủ nhân đưa tới một lượng tri thức khổng lồ từ thế giới khác.

Cho dù là Jibril cũng chưa thể hoàn toàn nắm giữ hết, nhưng cô có thể hiểu được ý của Shiro.

“Lần này thì viết gì vậy?”

Cúi đầu xuống nhìn, vẫn là văn tự hoàn toàn không hiểu nổi, Steph chỉ có thể hỏi tiếp.

“Viết là.... <1: Tên người đã thi đấu với Jibril>?”

“....Không phải là, Shiro sao?”

“Đúng thế, cái này.... Trả lời thế nào đây....”

Jibril không hề biết phương pháp thao tác trên máy tính bảng, nhưng lại lập tức vang lên một tiếng póc.

“Thì ra là thế, chỉ cần trả lời bằng miệng là được phải không ạ.... <2: Người yêu cầu Steph phải lòng mình là ai?>”

“Đã, đã nói là Shiro rồi mà.”

Tin nhắn tiếp theo nhanh chóng truyền tới.

“Trên này viết.... <3: Trẻ con mười một tuổi, cùng giới tính, yêu cầu chị phải lòng mình sao?>”

“A, à à... Thế, thế nên chị mới gọi em là biến thái, ma quý, không phải vậy sao...”

Steph khoe miệng giật giật, trả lời, tin nhắn tiếp theo cũng truyền ngay đến.

“.... <4: Thuật lại chi tiết chị đã thua như thế nào?>”

Cân nhắc tới tình trạng của Shiro hiện tại, Steph biết câu trả lời lần này không thể qua loa được nữa.

Cố gắng hồi tưởng lại tình hình lúc đó, cô đặt tay lên trán, khổ sở suy nghĩ.

“Xem nào, chúng ta chơi Janken, em dùng lời lẽ khích chí, lợi dụng tâm lý chiến, mục đích là muốn hai bên đấu hòa. Nhưng điểm quan trọng là [Nội dung yêu cầu], chị bị ép phải chấp nhận một yêu cầu không rõ điều kiện cụ thể khi đấu hòa, chị nói thế là lừa đảo nhưng em mặc kệ, yêu cầu chị [phải lòng tôi].”

Steph kể lại xong xuôi, tin nhắn tiếp theo cũng lập tức truyền tới.

“.... <5: Tại sao không yêu cầu trở thành vật sở hữu mà lại là [phải lòng tôi]?>”

“Vì, vì để chị hiển dương tất cả, sau khi phát hiện ra sai lầm này, Shiro còn tiếc nuối mãi.”

Lần này gián đoạn mất một lúc, tin nhắn tiếp theo mới chuyển đến.

“.... <6: Người lật tẩy nội dung trò chơi của Liên Hiệp Đông Bộ là ai?>”

Nhưng với câu hỏi này, đáp án của Steph và Jibril cùng thống nhất, hai người lần lượt nói.

“Là Shiro và di vật của ông nội.”

“Trong ký ức của em cũng như vậy.”

..... Lần này mạch tin nhắn bỗng chững lại.

Steph và Jibril đứng trước phòng ngủ quốc vương, không thể làm gì khác ngoài yên lặng chờ đợi.

Có lẽ là sau khoảng vài phút, nhưng tin nhắn chuyển tới lần này không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

Hay đúng hơn là [câu khẳng], vì không thể thấy một chút tự tin nào trong đó.

Đọc tin nhắn này, Jibril nói.

“.... Xin cho phép em được nói, Master. *Tất cả mọi quyền lợi ký ức thuộc về bản thân người sở hữu.* Cho dù người tên là [Sora] đó chơi trò chơi rồi

thua thì cũng sẽ chỉ mất ký ức của bản thân mình, không thể nào xóa bỏ ký ức của người khác được.”

Nhưng tin nhắn phản bác lập tức truyền tới.

“.... Nếu như vậy, vấn đề sẽ trở thành tại sao *chỉ có một mình Master không bị mất ký ức?*?”

..... Tin nhắn một lần nữa bị ngắt.

Ở phía sau cửa, Shiro cảm điện thoại di động, gục đầu lên đầu gối, không thể nói được điều gì.

..... Cô bé đã sớm biết điều đó rồi.

Anh trai sẽ tham gia trò chơi trong tình huống không có mình ở bên cạnh sao?

Thậm chí còn là trò chơi có khả năng dẫn tới hoàn cảnh nghiêm trọng như hiện tại, hơn thế nữa còn thua mất....

“Sao, à, vâng, làm phiền cô rồi... Không, không có chuyện gì cả.”

Tiếng Steph từ bên ngoài cửa loáng thoáng truyền vào.

“.... Shiro, mặc dù rất khó nói, nhưng mà người được phái đi thăm dò tin tức đã trở về. Theo thông báo, do [Shiro tự tiện đánh cược quân cờ chủng tộc của Inanity], quân chúng vẫn đang biểu tình phản đối, tuy không thể điều tra được người ở bên ngoài nhưng mà đối tượng bị mắng chửi trong lời người tham gia biểu tình... không hề có cái tên [Sora].”

Nghe thấy báo cáo như vậy, Shiro cảm thấy khung cảnh trước mắt lại bắt đầu chuyển dần thành bóng tối.

Cô bé nghiêng chặt răng, miễn cưỡng không để mất ý thức, tiếp đó bắt đầu suy nghĩ.

Hắn phải có mới đúng.

Ký ức của mọi người nhất định phải có điểm nào đó xung đột....

.... Bởi vì nếu không như vậy, thì có nghĩa là *tất cả ký ức của mình đều là giả dối.*

(..... Không thể, nào.... Không thể, như vậy...)

Shiro lắc đầu quày quạy, giống như đang cố thuyết phục chính mình.

So với thua trong trò chơi, bị truyền vào ký ức giả mạo.... Như thế này, như thế này, còn tốt hơn nhiều.

Thế nhưng, [ai ở thế giới này], lại có thể sửa đổi được cả ký ức của mình về thế giới cũ?

Hắn là không thể, chuyện như vậy đáng ra là không thể làm được.

Mặc dù cô bé rất muốn dùng lý do đó để thuyết phục chính mình, nhưng Shiro cũng hiểu rõ... Điều này hoàn toàn có thể bị phản bác.

Tại thế giới này có cả [Minh ước] lẫn [ma pháp]. Không cần phải sửa đổi ký ức cụ thể, ví dụ như, [chia cắt tất cả ký ức thành hai phần], hắn là sẽ làm được.

.... Không, nói một cách nghiêm khắc ra.

Trong tình huống không có bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ sự tồn tại của anh trai này...

Có ai có thể đảm bảo [tâm trí của Shiro là bình thường]?

Sự tồn tại của người gọi là [Sora] đó vô cùng tiện lợi cho mình, khả năng này.... Khả năng mà Shiro không thể chấp nhận nhất này bắt đầu nổi lên với sức thuyết phục mạnh mẽ.

Khả năng đó có nghĩa là...

Sora, chỉ là một nhân vật hư cấu do Shiro tự tưởng tượng ra để an ủi chính mình.

(.... Không thể, nào.... Không thể, chấp nhận.... Không thể, chấp nhận được!)

Sao có thể chấp nhận được, một khi chấp nhận chuyện đó, tất cả mọi thứ của mình... Ngay từ lúc bắt đầu...

Máy tính bảng hoàn toàn không có phản ứng gì nữa.

Cách một cánh cửa, cảm nhận được sự u ám của Shiro, Steph và Jibril đưa mắt nhìn nhau.

“Chuyện, chuyện này rút cuộc là sao? Bây giờ phải làm thế nào?”

“..... Chúng ta hãy sắp xếp lại mọi việc, thử suy luận xem sao.”

Jibril chậm rãi nói, tự làm mình bình tĩnh lại.

“Trận đấu đánh cược quân cờ chủng tộc.... Tất cả mọi quyền lợi của Imaity, với Liên Hiệp Đông Bộ đã ở ngay trước mắt. Trong thời điểm này, nếu như Master mất khả năng hành động, người sẽ được lợi nhiều nhất là ai?”

“Chuyện đó ngay cả tôi cũng biết.... Thủ phạm là Liên Hiệp Đông Bộ sao!?”

.... Quả thật, Liên Hiệp Đông Bộ đã bị lật tẩy nội dung trò chơi, để khiến Shiro không thể đảo ngược tình thế nữa, trước khi trận chiến chính thức diễn ra, họ bí mật khiêu chiến cô bé, xóa bỏ đi ký ức....

Theo lý mà nói, việc bọn họ làm như vậy là chuyện rất tự nhiên.

Nhưng Jibril nhìn lại những tin nhắn đã nhận.

.... <6: Người lật tẩy nội dung trò chơi của Liên Hiệp Đông Bộ là ai?>

“.... Nếu như thủ phạm là Liên Hiệp Đông Bộ thì mục tiêu bọn chúng muốn xóa bỏ nhất phải là ký ức liên quan đến việc lật tẩy nội dung trò chơi mới đúng.”

Liên Hiệp Đông Bộ nhờ vào yêu cầu xóa bỏ ký ức liên quan đến trò chơi đã che dấu nội dung trò chơi trong một thời gian dài.

Do bí mật đó đã bị bóc trần, Liên Hiệp Đông Bộ mới bị ép không thể không đáp ứng ván cược, càng hướng hồ....

“Master không có lý do gì để tiếp nhận một cuộc đấu như thế.”

[Mười Minh ước].... Bên tiếp nhận khiêu chiến có quyền quyết định nội dung trò chơi.

Điều đó đương nhiên cũng bao gồm cả [có tiếp nhận cuộc đấu hay không].

Nếu là Liên Hiệp Đông Bộ chủ động khiêu chiến thì thực sự không nghĩ ra được có nguyên nhân gì để chấp nhận...

“.... Không được.... Thông tin mà chúng ta đang có hoàn toàn không đủ để giải thích tình huống này.”

Jibril thở dài lắc đầu, vẻ khổ sở lộ rõ trên mặt.

Trong phòng mơ hồ vang lên tiếng nước nở như đang rỉ máu.

Thấy chủ nhân không ngừng kêu gọi anh trai, người tên là [Sora], Jibril bắt buộc phải hành động.

.... *Hoài nghi* chủ nhân, là điều hoàn toàn không được chấp nhận.

Nếu như chủ nhân nói, quạ có màu trắng thì trách nhiệm của mình là đi khắp ba ngàn thế giới nhuộm trắng tất cả quạ.

Vì thế, nếu như chủ nhân nói [Sora] có tồn tại, vậy thì anh ta chắc chắn tồn tại.

Thế nhưng âm thanh từ bên kia cửa truyền tới....

“.... Chẳng, chẳng lẽ không thể nghĩ ra được cách nào sao? Cứ tiếp tục thế này Shiro sẽ *không chịu đựng được nữa đâu!*”

Đủ khiến Steph đập tay lên cửa, kêu lên hoảng hốt.

..... Là thành viên tộc Flügel đứng hàng thứ sáu trong [Mười sáu chủng tộc], chủng tộc chiến đấu có lượng tinh linh... Ma lực khổng lồ.

Do bản thân chính là [ma pháp đã hoàn thiện] của thần linh nên cô không thể sử dụng những ma pháp quá phức tạp.

Càng hướng hồ cô cũng không có tình cảm phức tạp đủ để lý giải hoàn toàn những biến đổi tâm lý tinh tế của Imanity.

“..... Có vẻ, đúng là, như vậy rồi.”

.... Cho dù không sử dụng ma pháp cũng có thể thấy rõ rằng, *tinh thần chủ nhân đã đến bờ vực tan vỡ.*

Hoài nghi chủ nhân là điều cấm kỵ tuyệt đối, là tội đáng muôn chết. Nhưng mà...

“... Master, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“.... Há?”

Nghe Jibril nói vậy, Steph... Cùng Shiro phía sau cửa cũng có phản ứng.

“Chơi trò chơi [Thề nguyện trước Minh ước] với em... Mặc dù yêu cầu này rất là vô lễ, nhưng mà có thể xin người chịu thua em không?”

.... Tiếng nước nở vẫn không dừng lại.

Nhưng có thể cảm nhận được Shiro đang suy nghĩ về ý đồ của Jibril... Cô nói tiếp.

“.... Em sẽ yêu cầu [phong ấn tất cả ký ức liên quan đến Sora].”

Nghe Jibril nói, Steph kinh ngạc đến tròn tròn cả mắt.

Jibril cũng hiểu ánh mắt của cô đại biểu cho điều gì.

Có lẽ Steph cũng giống như Jibril, đều nhận thấy có một cảm giác gì đó không hài hòa.

Cảm giác không hài hòa mơ hồ mờ mịt đó nói với cô, không nên phản bác nhận định của Shiro.... Thế nhưng.

“Cứ tiếp tục thế này, Master sẽ... sụp đổ mất.”

Chỉ riêng việc này, cho dù là tội đáng muôn chết cũng nhất định phải ngăn cản.

Đáng ra cô phải tra rõ lại nội dung minh ước, lựa chọn hành động để vô hiệu hóa tác dụng.

Nhưng nếu làm chuyện tổn kém thời gian như vậy, không cần nói cũng có thể thấy, trước khi hoàn thành Shiro đã sụp đổ rồi.

Tạm thời phong ấn ký ức, để tâm trí chủ nhân bình tĩnh lại, sau đó tìm kiếm thủ phạm, nhất định....

(Nhất định phải chặt đầu, băm xác kẻ đó thành vạn mảnh.)

Nụ cười hồn nhiên lúc bình thường giờ đã biến mất không còn tăm tích, [sát ý] Jibril phát ra giống như những mũi gai nhọn thực chất, khiến cho Steph sợ đến hai chân như muốn nhũn ra, nhưng cô vẫn cố gắng khuyên nhủ Jibril.

“Ji, Jibril, bình, bình tĩnh lại một chút....”

Thế nhưng khí tức Jibril tỏa ra không cho phép cô nói tiếp.

..... [Mười Minh ước] đã cấm chỉ vũ lực... *Vậy thì sao chứ?*

Chỉ cần tìm ra thủ phạm, đánh bại đối phương bằng trò chơi, giành lấy [quyền giết chóc] rồi tự tay giết chết kẻ đó là được.

Sau đó, không cần biết xử phạt tội hoài nghi chủ nhân như thế nào, cô cũng vui vẻ tiếp nhận.

Ping, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên. Một phần mềm trong máy tính bảng trên tay Jibril đã được khởi động.

Đó là chương trình được khởi động từ xa bằng điện thoại kết nối đồng bộ.... Phần mềm chờ vua.

Đối với Shiro, đó là trò chơi giữa hai người có [Thông tin xác định hữu hạn hoàn hảo với tổng lợi ích bằng không] mà cô bé tuyệt đối không thể thua.

Cho nên.... Chỉ cần cô bé muốn thua là sẽ có thể thực sự thua được.

Một giọng nói nhỏ bé như tiếng muỗi kêu, xen lẫn với tiếng nấc nghẹn nước nở truyền tới tai Jibril.

“.... [Ac... ci... en... te].”

Jibril cung kính cúi thấp đầu, tiếp đó nói.

“Xin đa tạ, Master.... [Acciente].”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 6: Cách Phân Ly/sky Walk (3+4)

Part 3

[Còn lại..... Bốn nước]

.... Không còn ký ức, ngay cả bản thân mình là ai cũng không biết.

Tay đã không còn tri giác nữa, âm thanh nghe được cũng không biết là giọng nói của ai.

Rút cuộc thì mình là ai? Tại sao lại ở đây? Tại sao lại tham gia trò chơi?

Tất cả mọi thứ đều mơ hồ mù mịt, thế nhưng, cho dù như vậy....

Cho dù quên hết tất cả cũng tuyệt đối không thể thua, chỉ có một ý nghĩ trung tâm như thế thúc đẩy bản thân.

Dùng mồm ngậm lấy quân cờ thay cho đôi tay đã vô dụng.

Dùng lưỡi xác định chữ số viết trên quân cờ, tiếp đó lựa chọn quân cờ.

Không cần phải suy nghĩ về ý nghĩa, không cần biết ý nghĩa là gì, bởi vì đối với chúng ta, hai chữ [thất bại] không hề tồn tại.

Đúng thế.... Chắc chắn sẽ không thua.

.... Ai sẽ không thua?

..... Không được, đừng suy nghĩ nữa, chuyện đó không quan trọng!

Bàn tay không biết của ai khẽ chạm vào bên vai.... Cảm nhận hơi ấm từ bàn tay nhỏ bé ấy.

Đó chính là lời đáp cho tất cả, đừng hoài nghi chút cảm giác ít ỏi còn vương lại ấy.

Trong tình cảnh đã gần như phát điên, vứt bỏ những suy nghĩ điên cuồng... hoặc là mặc cho bản thân rơi vào sự điên rồ, đặt quân cờ đang ngậm trong miệng xuống bàn cờ.

Part 4

.... Một ván shogi thuần túy, chỉ tiến hành theo các quy tắc thông thường.

Đối với Shiro, đây là một trò chơi rất dễ dàng chiến thắng.... đồng thời cũng rất dễ dàng thất bại.

Đúng thế, rất đơn giản, chỉ cần bây giờ bị ăn mất Tướng vàng là sẽ thua.

Chỉ cần làm vậy là sẽ dễ dàng thua cuộc, tất cả sẽ bị phong ấn.

Tất cả những ký ức cùng trải qua với anh trai.... sẽ đều biến mất.

Người đầu tiên khiến mình thực sự cảm nhận được rằng mình đang sống.

Người, khi mình lần đầu tiên mặc đồng phục, đã khen mình trông rất đáng yêu.

Người khi mình trở về từ lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tới trường, đã ôm mình vào lòng, cùng mình khóc ròng. Người luôn dịu dàng dịu dặt một kẻ vô dụng chẳng thể làm được gì như mình.

Anh.... anh trai quan trọng hơn tất cả mọi người, thời gian cùng chung sống với anh....

Sau nước cờ đơn giản này..... sẽ biến thành hư vô

(.....!)

Ký ức có thể là giả dối về anh trai đó, những lời anh từng nói vụt lướt qua trong đầu Shiro.

Đồng thời trước khi Shiro kịp suy nghĩ.... Tay cô bé đã cử động trước.

Jibril khẽ nhắm mắt lại, hỏi.

“.... Master, tại sao... Người lại muốn chiến thắng?”

Đúng thế.... Dù có muốn cũng không thể cười nổi, cực kỳ dễ dàng chiếu hết nước đi tất thắng của mình.

Jibril hỏi lại ý đồ của chủ nhân, tiếng trả lời vang lên vô cùng yếu ớt.

Thế nhưng áp lực mạnh mẽ trong giọng nói đó lại đủ khiến Steph và Jibril phải lùi ra xa khỏi cửa một bước.

“.... Đối với, 『 』.... hai chữ... ‘Thất bại’.... không hề tồn tại.”

Trong căn phòng âm u đóng kín, giọng nói còn xen lẫn với tiếng nấc nghẹn.

Shiro nước mắt đầm đìa, tay bấu chặt trên thảm trải, nhớ lại những ký ức về anh trai.

Nhớ lại một ngày, mình chỉ đến trường một buổi là lập tức trở về trong nước mắt, anh trai đã nói với mình.

.... Ngày Shiro, người ta bảo con người có thể thay đổi, thật sự là vậy ư?

Chẳng lẽ chỉ cần hy vọng mãnh liệt rằng mình có thể bay là sẽ mọc ra cánh sao? Anh nghĩ chắc là không.

Thứ thay đổi không phải *bản thân* mà là *cách thức* để có thể bay lên đúng không?

Cho nên *chỉ có thể sáng tạo, chỉ có thể tạo dựng nên phương pháp* để mình bay được lên không trung.

Có thể em sẽ nói là, bản thân anh còn chẳng biết bay thì nói linh tinh cái gì thế, nhưng mà....

Chúng ta hãy cùng từ từ suy nghĩ nhé, thử tìm ra đôi cánh có thể giúp Shiro bay lên trời cao...

Mặc dù anh chỉ là một thằng anh vô dụng, nhưng anh sẽ cùng suy nghĩ với em.

..... Nếu quên đi những điều đó, thì sao có thể sống tiếp được!

Ký ức về anh trai chính là [lý do để tiếp tục sống], nếu phong ấn chúng lại, cô bé còn có thể làm được gì nữa?

Nếu như đó là ký ức bị kẻ khác truyền vào thì mình thật sự đã thua một trận đấu quá tàn khốc.

Bởi vì chuyện như thế....

Chuyện như thế.... thật quá khủng khiếp!

“.... Anh.... sẽ không đâu.... Nếu phải, quên mất anh.... thì chết đi còn tốt hơn!!”

Nghe thấy tiếng thét xé gan xé ruột của cô bé, Jibril và Steph chỉ có thể thở dài u ám.

.... Đó là phương án mà Jibril không tiếc lấy cái chết để chuộc tội.

Giờ đã bị cự tuyệt, Jibril cũng không thể nói được gì nữa.

Jibril cúi đầu lặng lẽ, nhưng Steph đứng bên cạnh bỗng áp úng, sợ sệt nói.

“Này, chuyện ấy.... Mặc, mặc dù tôi không hiểu rõ lắm nhưng mà...”

Ý kiến của Steph hoàn toàn không có chút logic nào.

Cô chỉ muốn an ủi Shiro mà buột miệng nói ra suy nghĩ mơ hồ trong lòng.

“Đối với Shiro thì Sora thật sự có tồn tại đúng không? Cái này, từ việc anh ta không có mặt Shiro liền trở thành thế này, là có thể thấy không nghi ngờ gì, anh ta.... chắc chắn là có tồn tại.”

..... Thế nhưng lời cô nói...

“Như vậy, *anh ta tạo ra tình huống như thế này hẳn là phải có lý do nào đó đúng không?”*

.... Lại đảo lộn mọi tiền đề, đem lại một tia sáng mới cho câu chuyện.

Tại trường chỉ có một mình Steph là hoàn toàn không nhận thức được điều đó.

Jibril và Shiro cùng mở mắt, người cứng đờ bất động giống như thời gian đã dừng lại.

“Nếu, nếu như là bị Minh ước xóa bỏ ký ức thì, thì sẽ không thể giải thích được tình huống hiện tại...”

“A, không phải, ý tôi không phải là..... tôi muốn nói...”

Nghe câu Steph nói tiếp theo, hai người lần này thật sự cảm thấy như ngưng thở.

“.... *Phải chăng là, trò chơi vẫn còn chưa kết thúc?*”

Hai mắt Jibril tròn tròn như hai viên bi ve.

Có lẽ không hiểu ánh mắt của cô có ý nghĩa gì, Steph tiếp tục lấp ba lấp báp.

“Cho, cho nên... Biết đâu ký ức bị thay đổi, không phải do [Minh ước] gây ra, mà là ảnh hưởng do *bản thân trò chơi* mang lại? Giống như Shiro đã nói, *chỉ có ký ức của chúng ta* bị thay đổi, phải chăng là cái người.... tên là Sora ấy đã tiến hành trò chơi khi được chúng ta đồng ý, mà bây giờ trò chơi... vẫn chưa kết thúc.... nên, là....”

Steph không được tự tin cho lắm, càng nói càng lí nhí, nhưng nghe suy luận của cô, Shiro từ từ ngẩng khuôn mặt đắm nước mắt lên.

“.... Cậu, cậu có bằng chứng gì.... để chứng minh cho điều đó không....”

Nghe giả thuyết quá mức nhảy vọt, bỏ qua hết chứng cứ gián tiếp của cô, Jibril miễn cưỡng thốt lên.

“Bằng, bằng chứng thì... Nhưng, nhưng mà.... tôi cảm thấy [không hợp lý].”

Đúng vậy, cô không hề có chứng cứ nào....Nhưng chính vì như thế

Steph mới không cần phải suy nghĩ, đưa ra lý do hoàn toàn dựa vào cảm giác.

“*Người đó*..... [đã thua], chuyện này chắc chắn là có vấn đề.”

Người đó.... Từ này không nói rõ là Shiro hay là Sora, nhưng Jibril nghe vậy cũng phải thoáng ghen tị.

..... Giả thuyết của Steph có đầy lỗ hổng.

Dù là về phương pháp không dựa vào [Minh ước] mà vẫn có thể tạo nên ảnh hưởng trên phạm vi lớn thế này....

Hay là về việc xóa bỏ nhân vật đặc định trong ký ức mọi người, nhưng lại bỏ sót duy nhất ý chí của “người đại diện toàn quyền”... Shiro. Tất cả những chuyện đó đều không rõ ràng.

Nhưng nếu như giả thuyết của Steph là chính xác, vậy thì sẽ có một câu hỏi càng khiến người ra đầu đầu hơn được giải quyết, đó cũng là sự thật không thể phủ nhận.

..... Vua của Elechia, vua của Imanity, chủ nhân của mình, người từng đánh bại Thần, hàng phục tộc Flügel, thậm chí sắp sửa thôn tính Liên Hiệp Đồng Bộ.... vậy mà lại *thất bại*? Chính vì ngay từ đầu đã có suy nghĩ như vậy nên mới có [cảm giác không hợp lý].

Nếu như giả thuyết của Steph là chính xác, *nếu tình trạng khó giải thích này không phải xuất phát từ ý đồ của đối phương*.

Mà được sáng tạo nên để giành thắng lợi thì sao....?

“Nếu là như vậy.... thì sẽ có cách để xác nhận.”

Jibril khe khẽ lắc đầu, nói.

“Đúng là cho dù sử dụng [Minh ước] cũng không thể xóa bỏ được thực tế rằng một vật thể, một người đặc định nào đó đã từng tồn tại ra khỏi ký ức và ghi chép của toàn thể giới. Nhưng nếu như...”

.... Đó sẽ là một giả thiết cần phải có điều kiện rất chặt chẽ mới có thể thành lập.

Hơn nữa một phương pháp không dựa vào sức mạnh của [Minh ước] mà vẫn có thể làm được chuyện này thì lại càng khiến người ta cảm thấy khó

hiểu... Nhưng dù như vậy.

“Người tên Sora đó là anh trai của Master, cũng có nghĩa là, nếu anh ta dùng danh nghĩa [người đại diện toàn quyền của Imanity] để tiếp nhận trò chơi thì sẽ có thể thực hiện việc [biến mất] khỏi ký ức của tất cả Imanity, biến mất khỏi ký ức của vật sở hữu cũng tương tự..... Chính vì thế.”

Nghe Jibril nói vậy, Steph cũng như giật mình bừng tỉnh, vội vã nói.

“Vì thế, *anh ta sẽ không biến mất khỏi ký ức của những người mà mình không sở hữu, không có quyền đại diện.....* Vậy thì chỉ cần đi hỏi các chủng tộc khác!”

“Đúng thế. Giờ tôi sẽ lập tức sử dụng dịch chuyển không gian tới đại sứ quán của Liên Hiệp Đông Bộ để xác nhận... Còn cả...”

Cô quỳ gối xuống, cúi thấp đầu.

“.... Suy luận bằng tiền đề [hai] Master đã thất bại, đó đúng là một hành vi ngu xuẩn không thể tha thứ, sau này em xin chịu tất cả mọi hình phạt.... Xin người cho em thêm một chút thời gian nữa thôi.”

Vừa nói dứt lời, Jibril đã tan biến vào trong không trung.....

Không khí tràn vào khoảng không gian sinh ra do di chuyển vật chất chỉ làm cuộn lên một làn gió rất nhẹ và nhanh chóng biến mất.

Bị bỏ lại một mình, Steph không biết phải phản ứng thế nào, cuối cùng cô chỉ có thể hướng về phía sau cửa, hỏi.

“À, ờ..... Shi, Shiro..... em không sao chứ?”

..... Nhưng lúc này, tâm trí Shiro đã không còn ở đây nữa.

.... Anh trai có tồn tại là một khả năng hoàn toàn rõ ràng.

Chạm tới được mảnh ghép đó, suy nghĩ vốn đã đóng băng bắt đầu nhanh chóng vận động.

Hy vọng Sora.... Anh trai có tồn tại, để hy vọng đó biến thành bằng chứng xác thực, cần phải tìm ra [căn cứ].

Gượng nâng thân thể nặng trĩu lên, đứng dậy, nửa đi nửa bò về phía giữa phòng.

Đôi mắt đỏ tươi như ruby, đầm lệ, lúc bình thường luôn nửa khép nửa mở.

Lúc này đã mờ lờn, nhìn bao quát khắp phòng.

Ánh mắt đưa qua đưa lại, không bỏ qua dù chỉ là một hạt bụi, đồng thời đầu óc nhanh chóng hoạt động.

(.... Nếu anh, thực sự.... tồn tại, tại sao lại.... tạo ra, tình huống này....)

Nếu như tin vào giả thuyết của Steph thì tình huống này là do *anh trai tự tay tạo nên*.

Còn về tại sao anh lại làm như vậy... thì phải truy đuổi theo suy nghĩ của anh trai mới có thể biết được.... Nhưng mà.

.... Phương thức suy nghĩ của anh trai có thể tạo nên những phong cách đối chiến giống như cười nhạo vào mọi tiền đề một cách nhẹ nhàng như đang hít thở.

Shiro thậm chí cảm thấy mình mãi mãi không thể đạt tới trình độ như anh trai, nhưng lại phải phán đoán ra mưu lược của anh ấy.....?

.... Không thể nào, Shiro hoàn toàn không cảm thấy mình có thể làm được.

Thế nhưng, anh trai có để lại manh mối rõ ràng cùng tài liệu phán đoán mang tính quyết định.

“.... Anh.... không thể, thua... được...”

.... Đúng thế, 『 』 không bao giờ thất bại.

Cũng có nghĩa là.... *Mình đã đồng ý* với chuyện này. Anh trai tin tưởng mình, mà mình cũng tin tưởng anh trai, *đã đồng ý* với việc anh tạo ra tình huống khiến người ta phát điên này.

Tại sao..... Tại sao mình lại không nhận ra điều đó, Shiro giật mạnh tóc.

(.... Đúng là.... đứ ả ngu! Tại sao, lại ngốc đến thế!)

Hoảng loạn cuống quýt như thế sao xúng lăm [em gái đáng tự hào của anh trai] nữa.

..... *Chỉ mất đi có một chút ký ức thôi.*

“.... Làm sao, có thể.... Làm sao, có thể.... nghỉ ngơi, anh được !”

Nhưng cô bé đè nén cảm xúc xuống, bởi vì bây giờ không phải là lúc để tự trách.

Anh trai tin tưởng mình, giao phó [tình huống] này cho mình... Nhất định phải kết thúc nó.

.... Cho dù suy nghĩ đến bốc cháy cũng không sao quá.... tiếp nhận ý nghĩ phát động, đầu óc Shiro bắt đầu vận chuyển.

Não truyền ra mệnh lệnh, kêu gọi càng nhiều dưỡng khí hơn. Trái tim nhỏ bé của Shiro không chút do dự, hoạt động đến mức tối đa.

Cảm nhận nhiệt độ cơ thể nhanh chóng gia tăng, Shiro bắt đầu kiểm tra lại tất cả ký ức của mình.

Những ký ức có liên quan đến Sora, từng câu từng chữ, từng lời nói, từng hình ảnh giống như từng đoạn phim ngắn, tất cả đều được tìm ra.

Bởi vì [hiện tại] là tình huống do anh trai sắp xếp bày bố, cho nên nhất định phải có đề lại gợi ý.

Trong ký ức cuối cùng liên quan đến anh trai, có mấy câu nói không rõ ý nghĩa hiện lên trong đầu Shiro.

..... Shiro, chúng ta hai người luôn là một.

“.... Hai người, luôn là một.... Anh, sẽ không.... để, Shiro... lại, một mình.”

Tại sao.... *mình lại tỉnh dậy ở chỗ vốn đã thành phòng ngủ của Steph này?*

Tại sao lại không nghỉ ngơi? Tại sao ngay từ đầu lại không phát hiện ra?

Shiro cắn răng, có lẽ đây là lý do mình không bằng được anh trai.

Câu trả lời cực kỳ đơn giản... Đó chính là, Sora.... anh trai....

(..... Ngay từ ban đầu..... đã ở chỗ này!)

Shiro nhìn khắp xung quanh phòng ngủ quốc vương với ánh mắt sắc bén.... Trong mắt cô bé đã không còn nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Cách Phân Ly/sky Walk (5+6+7)

Part 5

[Còn lại ... Năm nước]

.... Tôi là... Sora, tuổi... quên mất rồi.

..... Em gái mà mình vẫn luôn tự hào là... Shiro, mười một tuổi, một tiểu mỹ nhân với mái tóc trắng tuyền và đôi mắt đỏ rực.

Không sao cả, vẫn còn nhớ.

“Shiro, em có đó không?”

Cảm giác như có ai đó gạt đầu. Tuy ý thức, thân thể, ký ức đều đã tan vỡ, vụn nát, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhận ra được, cảm giác gạt đầu đó tới từ Shiro.

“.... Shiro, em vẫn ở đó đấy chứ?”

Một lần nữa lại cảm thấy có người gạt đầu, chỉ có cảm giác mong manh ấy chống đỡ cho bản thân lúc này.

Dù đã mất đi phần lớn ký ức nhưng vẫn hiểu rõ được một chuyện.

Đó chính là....điều này vượt xa sự tưởng tượng của mình.

Thị giác đã bị cướp đi từ lâu rồi, tay chân cũng không còn cảm giác nữa.

Tuy nghe thấy vô số tiếng nói... nhưng đó là giọng của ai? Nơi đây là đâu? Tất cả những chuyện ấy đều không thể nhớ ra được nữa.

Mất đi tất cả không ngờ lại đáng sợ đến vậy, lúc trước mình căn bản không thể tưởng tượng ra được.

“Shiro... chắc là anh sắp sửa..... nếu như vậy....”

Cảm thấy sự tồn tại ấy giống như đang cố gắng kìm nén một tình cảm nào đó, gật đầu lần thứ ba.

Rồi một âm thanh nhỏ bé truyền tới... Em biết rồi..

Nghe thấy vậy, Sora khẽ cười khỏ, thốt lên như van vãn.

“Có thể nhờ em một chuyện không? Tay anh... đã không còn cảm giác gì nữa... Ha ha.”

Trong tiếng cười gượng gạo nhưng lại như đã bắt chấp tất cả, cậu nói tiếp.

“Ở đâu cũng được, em có thể nắm lấy chỗ nào anh vẫn còn cảm nhận được không... Để anh không phát điên.”

Cảm thấy trên vai như bị nắm chặt, Sora hơi cảm thấy yên tâm, khẽ thở phào một tiếng.

Tiếp đó... đặt quân cờ đang ngậm trong miệng xuống bàn cờ.

Part 6

Shiro nhìn chăm chăm vào không trung, nhịp tim vẫn tiếp tục tăng lên không ngừng.

.... Hãy sắp xếp lại tất cả thông tin nào.

Anh từng nói.... [Hai người luôn là một].

Vậy tức là mình cũng tham gia vào trò chơi này.... Không, nếu như trò chơi vẫn chưa kết thúc thì có nghĩa là vẫn còn đang tham gia.

Anh từng nói... [Luôn giành chiến thắng từ trước khi trò chơi bắt đầu].

Tức là tình huống này hoàn toàn nằm trong dự tính, cũng có nghĩa, cố ý để nó xảy ra như vậy.

Anh từng nói.... [Chúng ta không phải nhân vật chính trong manga shounen].

Nhân vật chính trong manga shonen... sẽ dần dần trưởng thành.

Tình huống này nếu như là trong manga shounen thì sẽ là flag để Shiro trưởng thành.

Cô bé sẽ trở thành dù không có Sora cũng có thể độc lập... Nhưng anh trai đã phủ định rõ ràng tình tiết như thế.

Anh từng nói... [Chúng ta kết hợp lại vì lời hứa].

Chúng ta... Hai người hợp lại mới là một người, hai người cùng nhau mới là sản phẩm hoàn thành.

(.... Sản phẩm, đã... hoàn thành... sẽ không, có chuyện.... trưởng thành nữa!)

Bộ não nhỏ bé bắt đầu đau thối lên từng chập, nhưng Shiro mặc kệ cơn đau, tiếp tục thăm hết lên.

Tiếp tục, tiếp tục suy nghĩ nhiều hơn....!

Suy nghĩ xem tại sao lại *bước phải tạo ra tình huống như thế này*.

Anh từng nói... [Chúng ta đi lấy mảnh ghép cuối cùng để thôn tính Liên Hiệp Đông Bộ.]

Anh trai đáp ứng ván cược này để giành lấy mảnh ghép cuối cùng có thể giúp cuộc đấu với Liên Hiệp Đông Bộ thêm thuận lợi...

(.... Vậy thì.... Đối thủ... là ai?)

Trong ký ức cuối cùng còn lại về anh trai, anh đã để lại những lời nói như câu đố.

Lúc ấy, người anh đã thấy, đã nói chuyện khi đang ngồi trên ngai vàng... Là ai?

Dù đã lục đi lục lại trong ký ức... [vẫn không thể nhìn thấy] đối phương.

Tại sao lại không thấy? Tại sao lại sử dụng ma pháp xóa bỏ hình ảnh, chỉ để anh trai trông thấy? Là ai?... Nếu như vậy thì Jibril phải... Trong ký ức... còn có gì nữa... chỉ có... nên là...

(... Tiếp tục.... Tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục suy nghĩ đi!!)

Mạch đập, nhịp suy nghĩ của Shiro không ngừng tăng tốc.... thậm chí đến mức chiếc đồng hồ trên tường giống như ngừng lại.

..... Dù đến như vậy vẫn không thể lần theo được suy nghĩ của anh trai.

Hành động của anh trai luôn ẩn chứa hai tầng, ba tầng... thậm chí có lúc là mười tầng, hai mươi tầng ý nghĩa.

Anh trai sử dụng phương pháp mình không bao giờ tưởng tượng ra nổi, giống như từ kết quả suy luận ngược lên bước sắp xếp chiến thuật.

Muốn theo dấu sức sáng tạo như thế, phương pháp suy nghĩ lật đổ mọi tiền đề như thế, không thể đi theo đường tắt được.

(Vậy thì... Shiro, chỉ có thể... cố gắng, hết sức.... bằng cách, của Shiro!”

Nhiệt độ cơ thể càng tăng cao, đầu đau đớn như bị kim bóp chặt, mồ hôi túa ra đầm đìa.

... Đó là phương pháp cực kỳ kém năng suất nhưng có thể gọi là bạo lực cưỡng ép suy luận.

Ký ức còn lưu lại, các yếu tố cấu tạo nên tình huống, manh mối, đáp án dự bị, tài liệu phán đoán.

Hàng nghìn hàng vạn khả năng có thể xảy ra, hàng triệu hàng tỉ những tình huống có thể sinh ra từ các khả năng đó được mô phỏng trong đầu.

..... Phương pháp suy luận bạo lực, *lần lượt kiểm tra chọn lọc toàn bộ mọi tình huống* giống như một chiếc máy tính.

Bộ não nhỏ bé có thể biến điều đó thành sự thực của Shiro giờ giống như muốn vỡ ra, bắt đầu tuôn đầy mồ hôi đau đớn.

Tiếp đó.... Khi kim giây phát ra tiếng dịch chuyển lần thứ hai...

Đối với Shiro lại giống như đã trải qua hàng tiếng đồng hồ, trong đầu cô bé nổi lên hình ảnh một người... đáp án đã xuất hiện rồi.

Do ký ức về người đó thật sự quá rời rạc nên không cần biết là dung mạo, vóc dáng hay là thanh âm, tất cả đều cực kỳ mơ hồ đến mức Shiro không thể nhớ ra được.

(... Người... từng, đối đầu... trong cuộc đấu lựa chọn quốc vương...)

Người vì chủng tộc loài người... không tiếc phải hợp tác với Elven Guld.

Một người như vậy, nếu biết anh trai muốn đánh cược quân cờ của chủng tộc loài người, sẽ làm thế nào?

..... Mảnh ghép tất thắng trong cuộc đấu với Liên Hiệp Đông Bộ.... Người giám sát tiếp nhận sự hỗ trợ của tộc Elf.

“.... Cla...my...!”

Bật thốt lên tên người giao đấu với anh trai, cảm nhận được tất cả manh mối đều đã kết nối lại.

Đồng thời giống như bánh răng vận chuyển quá mức bị bật văng ra.... Shiro ngã xuống bất tỉnh.

Part 7

[Còn lại... Tám nước]

Xác nhận lại một chút nào... Tôi là Sora.

Anh trai của Shiro, mười tám tuổi, trai tân, gặp vấn đề về giao tiếp, nghiện game.

Đến từ thế giới khác.... Khoan đã...

Sau khi chơi game chiến thắng Thần, đã cùng em gái tới nơi này... Sau đó thì sao?

..... Hóa ra là vậy, xem ra có vẻ ký ức từ sau khi tới thế giới này đã bị [cướp mất rồi].

Thế nhưng, tiếp theo mới là vấn đề.... Mục đích của trò chơi này là gì?

Nếu như ký ức đó [bị cướp mất].... tất cả sẽ kết thúc.

.....

.... Không sao cả, vẫn còn nhớ ra được.... [Vẫn còn thuộc về mình].

Có vẻ là độ quan trọng hoàn toàn giống như mình dự tính.

“.... Anh đang có ý đồ gì vậy hả?”

Một giọng nói sắc nhọn, giống như của một thiếu nữ, lên tiếng hỏi.

Đã mất đi thị giác nên không thể trông thấy hình dạng cô ta, nhưng mà.... đã từng nghe thấy giọng nói đó.

Còn nhớ tên cô ta là.... Clamy Djer.

Cô ta là gián điệp của quốc gia người Elf.. Elven Guld, cũng là đối thủ trong trò chơi này.

“Hử, sao cơ?”

Tốt, vẫn còn, có thể nói ra tiếng.

“Đừng có giả bộ nữa. Anh đang.. có ý chịu thua có phải không?”

Hoàn toàn không nhìn thấy gì, chỉ có thể dựa vào âm thanh vang lên từ bàn cờ để xác định nước đi.

Có vẻ không có sai sót nào... tất cả, vẫn tiến hành thuận lợi.

“Đâu có? Tôi đang chuẩn bị để thắng đấy nhé.”

.... Hửn là, vậy.

Bằng chứng để có thể tin tưởng chắc chắn đã trở nên quá mong manh.

Nếu hỏi là dựa vào cái gì thì cũng không thể trả lời chính xác được.

“..... Hóa ra là vậy. Mục đích của anh là muốn tôi đoạt đi ký ức của anh có phải không?”

Đúng thế.... đây chính là trò chơi như vậy.

Thứ gì mình mất đi sẽ được chuyển sang cho địch thủ.

Nếu mình đã không còn ký ức từ sau khi tới thế giới này thì có nghĩa là chúng đang ở chỗ Clamy.

“... Anh, [không phải là gián điệp của quốc gia nào cả]... Đúng vậy, tôi đã hiểu việc đó rồi.”

Mặc dù không biết là chuyện gì nhưng hình như là cô ta đã hiểu.

Nhưng thiếu nữ tiếp tục nói.

“..... Tiếp tục thế này anh sẽ thua, sự tồn tại sẽ bị đoạt mất, thậm chí ngay cả thực tế rằng anh đã từng tồn tại cũng sẽ biến mất. *Trước khi đó*, rút cuộc là anh có âm mưu gì?”

.... Chuyện ấy thì không thể cho cô biết được.

Bởi vì đó mới chính là mục đích thật sự của trò chơi này.

“Sao phải hỏi chứ? Chỉ cần đoạt luôn cả đáp án khỏi tôi là được mà.”

Đúng thế.... Bởi vì đây chính là một trò chơi như vậy.

“..... Tốt thôi. Vậy tôi sẽ như ý anh muốn, cướp hết tất cả của anh.”

Cạch, Clamy đặt một quân cờ xuống bàn.

Dựa vào âm thanh đó, hình ảnh hóa lại vị trí đối phương hạ cờ trong đầu.... Sora khe khẽ mỉm cười.

“.... Đây.... đây là cái gì!”

Clamy bật thốt lên méo mó, không, gần như tiếng rên xiết, toàn thân cứng đờ.

.... Đồng thời trong lòng Sora cũng có *thứ gì đó* biến mất.

“Anh, anh.... rút cuộc là.... sao chứ!?”

Người vừa phát ra tiếng kêu rên, giờ đang gào thét về hướng này... là ai vậy?

.... Được rồi, xác nhận lại một lần nữa nào.

Tôi là.... Sora. Là anh trai của, Shiro... sau đó.... sau đó, thì sao?

“.....!”

Một cảm giác lạnh lẽo khó tả, giống như toàn thân đóng băng sắp sửa vỡ nát, tràn tới.

Tôi, là ai?

Đây là đâu? Tôi từ đâu tới? Vốn ở chỗ nào?

Bản thân dần dần không còn là chính mình nữa.... đó là một sự [đáng sợ] không thể diễn tả nổi.

Cho dù năm giác quan đã bị cướp đoạt đến mức chỉ còn mơ mơ hồ hồ thì vẫn có thể cảm nhận được bản thân không chịu đựng nổi sự sợ hãi, hai hàm răng va chạm lách cách vì run rẩy.

Một nơi nào đó trong đầu đang hét lên.

[Đã biết trước là sẽ như thế rồi. Mọi chuyện đúng như dự tính. Cứ thế này là được.]

.... Cảm giác bản thân dần dần biến mất đáng sợ này là *đúng như dự tính*?

Đừng có đùa chứ, nếu như sự đáng sợ này là đã tính toán trước rồi thì mình đúng là không biết trời cao đất dày!

Trong cảm giác đáng sợ này, chẳng lẽ vẫn nghĩ tinh thần mình có thể duy trì được bình thường sao...

“... Anh...”

Thế nhưng sự lạnh lẽo thấu xương, hơi lạnh không độ tuyệt đối ấy...

“.... Shiro, ở đây...”

Lại chỉ vì vòn vẹn hai câu nói mà nhanh chóng tan biến thành hư vô.

“... Đúng... đúng rồi.”

Tôi là Sora.... anh trai của em gái đáng tự hào... Shiro.

Hiện tại... À phải, đang tham gia trò chơi.

Bây giờ thì đang thua, làm vậy là để có thể, chiến thắng.

Đó chính là tất cả, chỉ cần biết như thế là đủ rồi, không có vấn đề gì nữa.

Thậm chí nói với chính mình như vậy, cắn chặt răng, để cho con run rẩy ngừng lại.

Từ từ mở miệng... ngậm lấy quân cờ tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 8: Cách Phân Ly/sky Walk (8)

.....

“Master!?”

“Shiro!! Em không sao chứ!?”

Nghe tiếng gọi đầy lo lắng của Steph và Jibril, ý thức của Shiro một lần nữa tỉnh lại.

.... Có vẻ là mình vừa ngất xỉu, đang nằm trong lòng Steph, xác nhận lại tình huống hiện tại..

“.....!”

Di động ánh mắt không thấy anh trai đâu, Shiro thiếu chút nữa thì đẩy bật Steph ra.

Nhưng dòng suy nghĩ miễn cưỡng ngăn cô bé lại...

..... *Anh đang ở trong căn phòng này.*

Như vậy thì.... không có gì phải sợ hãi nữa.

“... Em, không... sao...”

Ôm đầu vẫn đang đau nhói lên từng chập, thân thể ướt đầm mồ hôi, Shiro gắng gượng muốn đứng dậy nhưng bị Steph ngăn lại.

“Không sao cái gì mà không sao! Em bỗng nhiên im bất rồi ngất xỉu... Em có biết là chị lo lắng thế nào không!!”

Steph kêu lên, khóe mắt cô đã thoáng ửng đỏ.

“... Xin, lỗi...”

Trông thấy vậy, Shiro thấp giọng xin lỗi.

Ở bên cạnh, Jibril hơi cách xa Shiro một chút, trong giọng nói đã có giác ngộ sẵn sàng.

“Master, em có chuyện cần báo cáo. Kết quả việc xác nhận về Sora... về *Master*....”

Jibril chuẩn bị thông báo kết quả xác nhận tại đại sứ quán Liên Hiệp Đồng Bộ...

“.... Không, cần nữa...”

Nhưng liền bị Shiro ngắt lời.

“.... Anh, có... tồn tại...”

“.... Thừa vâng. Đúng như những gì người đã nói. Em xin chịu tất cả mọi hình phạt....”

Tại Liên Hiệp Đồng Bộ.... Kết quả sau khi xác nhận với Hatsuse Ino, đã có thể khẳng định chắc chắn sự tồn tại của [Sora].

Với việc mình hoài nghi chủ trương của các chủ nhân, hoài nghi các chủ nhân đã thất bại...

“.... Vậy... tôi ra lệnh.”

“Vâng, xin người cứ sai bảo.

Dù bất cô phải tự sát ngay tại chỗ, Jibril cũng sẽ tuân lệnh không chút do dự.

Thế nhưng Shiro chỉ nhẹ nhàng nói, dù rằng trong giọng cô bé thoáng chút cấp bách

“.... Giúp tôi.... tìm ra.... anh...”

Nghe vậy, Jibril giống như được lời thần khải chỉ dẫn.

Tiếp đó giống như dễ khẳng định mình thật sự không sao, Shiro khẽ tránh mình khỏi tay Steph, đứng dậy.

Dù bước chân vẫn còn loạng choạng nhưng ánh mắt Shiro đã khôi phục bình thường, nhìn thẳng vào hai người, hỏi.

“..... [Hôm qua].... hai người.... đã làm, những gì?”

Tựa như đã biết trước sẽ nhận được câu trả lời như thế nào, Shiro giống như đang xác nhận hơn là đang hỏi.

Steph và Jibril đưa mắt nhìn nhau, rồi lần lượt đáp.

“Tôi qua.... Chị bận đối phó với quần chúng biểu tình, sau đó đứng bên ngoài xem Shiro chơi trò chơi.”

“Đúng vậy, em cũng ở bên cạnh.”

.... Nhưng nghe họ nói vậy, Shiro khẳng định chắc chắn, [không phải].

“.... Đó là... [Hôm kia]... ngày, 19...”

Hai người một lần nữa nhìn nhau nghi hoặc, nhưng Shiro đã hỏi tiếp ngay.

“..... Đổi câu hỏi khác.... Buổi tối, hôm ấy... hai người.... đã ở đâu?”

Nghe câu hỏi, Steph và Jibril bắt đầu lục lại ký ức mình. Thế nhưng...

“.....”

Hoàn toàn không nhớ ra được. Thấy vẻ mặt đương nhiên là vậy của Shiro, Jibril hỏi.

“Master có ký ức về hôm qua.... À không, là hôm kia không ạ?”

“... Không có, cho nên.... *vậy là, tốt rồi.*”

..... Vậy là đã xác nhận được, *quả thật có một đoạn thời gian đã biến mất* khỏi ký ức tất cả mọi người.

Cũng có nghĩa là....

“Vậy là.... *Trò chơi tiến hành từ tối ngày hôm kia đến hôm qua*, ý người là vậy có phải không?”

Đã thê bóc hết ức giúp đỡ Shiro, đầu óc Jibril hoạt động đến mức tối đa, lên tiếng. Shiro gật đầu hỏi đáp.

“Này, như thế thì nghĩa là sao?”

Nhưng Steph có lẽ vẫn không hiểu được, nghe đầu thắc mắc, Jibril liền giải thích.

“Shiro-sama có những [ký ức] mà chúng ta không có, chúng ta có những [ký ức] mà Shiro-sama không có, *vì thế mới dẫn tới rối loạn*.... Nhưng nếu như tất cả mọi người đều mất đi một đoạn ký ức nào đó thì mọi chuyện sẽ khác hẳn.

Steph vẫn có vẻ không hiểu, nhưng đúng là như vậy, cũng có nghĩa là...

“Vậy chứng minh rằng, người tham gia trò chơi là *tất cả chúng ta*, hơn nữa phạm vi người chơi có thể ảnh hưởng bao trùm toàn bộ Imanity.... ngoài người đại diện toàn quyền của Imanity ra, không thể là ai khác nữa.”

..... Đúng vậy. Như thế sẽ còn lại....

“.... Nào.... Steph.... Xác nhận.”

“À, được, có gì em có nói đi.”

Thấy Shiro mở to mắt, lộ vẻ nghiêm trang chưa từng thấy.

Bị khí thế của bé gái mười một tuổi áp đảo, Steph chật vật nuốt nước bọt, nghiêm túc trả lời.

..... Phải mấy giây sau cô mới nhận thức được tình hình.

“.... Này, này.... Em đang làm, cái gì vậy hả?”

Nếu không phải Steph hiểu nhầm hay là sinh ảo giác thì cảnh tượng trước mắt.

Là Shiro với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc cùng đôi tay nhỏ của cô bé.

Đôi tay đó đang bóp...

“... Đang bóp.... ngực.... Steph...”

Cô bé lại tiếp tục sờ sờ nắn nắn.

“.... Thế, thế thì, chị, phải phản ứng thế nào bây giờ?”

Nhưng về mặt Shiro không hề thay đổi, tay cũng không dừng lại.

Shiro gật gật đầu, khẽ hỏi Steph.

“.... Không thấy, *hung phấn*, sao....?”

“Sao, sao có thể như thế được! Nếu như cảm thấy *hung phấn* thì bản thân mới thật sự là rất có vấn đề!”

Thế nhưng câu nói đó lại rất đúng ý Shiro, cô bé bỏ tay xuống.

“... Đã được, ra lệnh... [phải lòng tôi].... rồi, cơ mà?”

“..... A....”

..... Đúng thế. Nếu như người dùng [Minh ước] yêu cầu cô phải lòng là Shiro thì Steph phải có cảm giác mới hợp lý.

Cũng có nghĩa là, người đã yêu cầu mình phải lòng là Sora.... Steph cũng đã nghĩ thông được rồi.

Nhưng Jibril lại có vẻ áy náy, nói.

“Master, chuyện này..... *cũng đâu cần thiết phải xác nhận?*”

“.... Ừm.”

Shiro chẳng hề để ý, bình thần trả lời.

“.... Cái gì?”

“..... Bởi vì, đã biết... anh hoàn toàn, có tồn tại...”

“.... Thế thì, chị có thể hỏi, tại sao lại bị bóp ngực không?”

Phí công mình đã lo lắng.... Steph lộ ra vẻ mặt như vậy, ừ ừ nói. Shiro đáp.

“... Để cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì chứ? Chị bị bóp ngực thì được lời gì sao.....”

Nhưng Shiro đã ngắt lời Steph, nói.

“.... Nếu không nhò, Steph... thì em đã không, nghĩ ra.... cho nên...”

Tiếp đó.... Shiro định nói một câu....

Cô bé bỗng sực nhớ ra, mình đã từng nói câu đó với ai ngoài anh trai chưa?

..... Đáp án là chưa bao giờ.

Cho nên Shiro mới ngượng ngịu, bối rối dời mắt sang hướng khác, đỏ mặt....

“... Cảm ơn, chị.... Steph...”

Bộ dạng và lời nói của Shiro như vậy khiến Steph không nói được nên lời.

Nhưng Shiro không hề nhận ra.... Suốt mấy ngày tiếp theo, Steph vì chuyện này mà cảm thấy vô cùng đau đầu.

Cảm thấy xúc động trước bé gái mười một tuổi, chắc là không có gì dị thường nhỉ, tâm trí Steph rối như tơ vò.

Mặc kệ Steph ôm đầu phiền muộn, Jibril khẽ hỏi.

“Vậy thì Master.... Ý người là, người đã nắm rõ được toàn bộ tình huống rồi phải không?”

“... Ừm.”

Anh suy đoán, chỉ cần đánh cược [quân cờ của chủng tộc loài người], Clamy.... Elven Guld chắc chắn sẽ chủ động tiếp xúc... Hẳn là anh dùng phương thức này để dẫn dụ Clamy, muốn lôi kéo cô ta thành người bên mình.

“.... Chỉ còn lại.... một, vấn đề.”

Chỉ còn lại một vấn đề duy nhất, nhưng lại là bộ phận quan trọng nhất, đó chính là.... [Nội dung trò chơi].

Nhưng trong suy luận của Shiro đã gần tiếp cận được đáp án.

.... Anh đã biết trước đối phương sẽ tìm đến nơi.

Thậm chí biết trước đối phương là Clamy, hoặc có thể nói là tộc Elf.... Elven Guld.

Nhưng *trước khi* Minh ước được thi hành, ký ức đã bị thay đổi, dù nhìn thế nào cũng thấy có sự can thiệp của ma pháp trong việc này.

Sẽ là trò chơi do tộc Elf chuẩn bị chăng?.... Không phải.

Đối thủ là tộc Elf đứng hàng thứ bảy, anh trai không thể không dự đoán sẽ có ma pháp tham dự.

“... Anh, sử dụng.... trò chơi, do Jibril chế tạo... để thi đấu.”

Không thể sai được, trò chơi có sức mạnh ngăn cản tộc Elf lợi dụng ma pháp để gian lận.

Người có thể tạo ra được trò chơi như vậy.... Phía bên ta *chỉ có một người*.

“..... Trò chơi do em chế tạo sao?”

Đúng vậy, thành viên tộc Flügel đứng ở vị trí thứ sáu, thậm chí có thể xây dựng nên một thế giới mô phỏng.... Jibril.

Không thể sai được, hẳn là anh đã nói Jibril như thế này.

“.... Jibril... có làm được không? *Trò chơi, xóa bỏ, ký ức...*”

Nghe câu hỏi hỏi như vậy, Jibril bắt đầu suy nghĩ.

Nếu bây giờ chủ nhân ra lệnh cho cô chế tạo ra một một trò chơi như thế...?

“Nếu là thế giới mô phỏng như trong [nói từ thực thể hóa].... Nhưng ở đây là thế giới hiện thực...”

“.... Nếu, *hợp tác*.... với tộc Elf?”

“Hợp, hợp tác..... !? Ý người là, hợp tác với đám quê mùa chui rúc trong rừng ấy sao!?”

Giọng cô lộ vẻ chán ghét tới cùng cực, có thể thấy cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Nhưng thấy Shiro đang chăm chú nhìn mình, Jibril nghiêm túc suy nghĩ, rồi đáp.

“... Mặc dù còn phải phụ thuộc vào trình độ của Thuật giả tộc Elf... nhưng không phải là không thể. Về giá trị sức mạnh tuyệt đối có thể điều khiển thì tộc Flügel đứng hàng thứ sáu vượt trội hoàn toàn, nhưng về phương diện cấu tạo thuật thức phức tạp thì.... Tộc Elf đứng hàng thứ bảy, lợi hại hơn nhiều.”

Bình thường chắc chắn không thể khiến Jibril thừa nhận thua kém chủng tộc khác.

Nhưng vừa rồi đã phạm trọng tội hoài nghi chủ nhân, bây giờ dưới ánh mắt chăm chú của Shiro, cô hoàn toàn không dám khoe khoang nữa.

“Ví dụ như.... Do em cung cấp hạch tâm của thiết bị [nói từ thực thể hóa], do Thuật giả tộc Elf xây dựng thuật thức....Làm vậy chắc là sẽ có thể tạo ma pháp gây ảnh hưởng biến động trên quy mô lớn thế này.”

Nhưng vẫn chưa đủ, Shiro ra hiệu vẫn còn thiếu một điểm quan trọng.

“... Có thể, đảm bảo.... trò chơi đó.... không thể, ăn gian?”

“Có thể.”

Nhưng chuyện Shiro lo lắng lập tức bị Jibril phủ định không chút do dự.

“Loại thuật thức gây ra ảnh hưởng biến động mạnh mẽ như vậy cần có lượng tinh linh vượt xa cực hạn của tộc Elf cho nên người cuối cùng khởi động trò chơi hẳn phải là em. Nếu như thuật thức không minh bạch thì lúc đó em sẽ phát hiện ra.”

“.... Chắc chắn?”

“Đúng vậy, một loạt tình huống như hiện tại nếu do ma pháp gây ra thì em chắc chắn sẽ cảm nhận được sức mạnh cần thiết.”

Tiếp đó, Jibril nhìn quanh một lượt.

“Nói thật là... Sức mạnh đó ngang bằng với [Thiên kích] em sử dụng với thủ đô tộc Elf trong thời kỳ đại chiến.”

Cô bình thân miêu tả giống như đang kể lại một chuyện rất vụn vặt.

“Em nhớ là lúc đó em muốn *một đòn hủy diệt hoàn toàn thủ đô tộc Elf không để lại dấu tích gì*. Để ngăn cản đòn tấn công của em, tộc Elf đã huy động ba nghìn Thuật giả kết nối với hành lang tinh linh, hy sinh cả tinh thần và tính mạng nhưng vẫn không thể ngăn cản toàn bộ.”

Đến bây giờ Shiro đã chẳng còn thấy ngạc nhiên với cung cách làm việc của Jibril nữa, chỉ tiếp tục suy nghĩ.

Nhưng Steph thì không thể nhận được ra ý kiến với bình khí chiến tranh này.

“Cậu, cậu.... Rút cuộc thì cậu đã làm gì hả!?”

“Sau đại chiến kỹ thuật ma pháp của tộc Elf đã cực kỳ phát triển nhưng giá trị sức mạnh tuyệt đối có thể không chế vẫn không đổi. Nếu như những biến động này là do ma pháp gây nên, ngoài ra còn từ chỉ đạo của các Master thì người khởi động nhất định là em, gian lận tuyệt đối không thể qua mắt em được.”

Jibril vẫn tiếp tục bình thân nhưng kiên định dứt khoát, nói.

..... Cũng có nghĩa, đáp án quả nhiên là ngay từ đầu đã ở trong căn phòng này.

Trong căn phòng bừa bãi vô số trò chơi này, hẳn phải có một [bàn cờ].

Một bàn trò chơi.... vẫn còn chưa kết thúc trò chơi.

Nhưng mặc cho cô bé nhìn qua nhìn lại bao nhiêu lần, vẫn không tìm thấy vật tương tự....

“.... Jibril.... trong phòng này.... nhất định, phải có.... phản ứng, ma pháp...”

Anh đang ở trong căn phòng này... Nhưng lại không thể cảm nhận được sự tồn tại của anh.

Vậy thì *bản thể bàn trò chơi* có khả năng cũng [nằm ngoài nhận thức của Shiro].

“... Một ngày rưỡi, biến mất.... [Ký ức trong trò chơi].... Vậy thì, cũng không thể.... nhận thức được, trò chơi...”

Nhưng dù đã bị loại ra khỏi sự nhận thức, nếu trò chơi vẫn đang được tiến hành thì hẳn là vẫn đang sử dụng ma pháp....

“.... Để em tìm kiếm thử xem.”

Jibril không hề cảm nhận được ở đây có dấu hiện của ma pháp.

Nhưng mà... Cô tuyệt đối không được hoài nghi chủ nhân một lần nữa.

Jibril xòe rộng cánh, đôi mắt màu hổ phách mở to.

“Oái, chuyện... gì vậy?”

Áp lực sinh ra trong phòng khiến Shiro và Steph đáng ra phải hoàn toàn không thể phát hiện được ma pháp, gần như nằm rạp xuống đất.

Đó là vì Jibril đang điều khiển một số lượng tinh linh..... nguồn gốc ma pháp, lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

Vòng sáng trên đầu cô xoay chuyển mãnh liệt, thậm chí khiến người ta có ảo giác cả căn phòng dần lay động.

“.... Tìm thấy rồi.”

Câu nói đó khiến cả Shiro lẫn Steph cùng mỉm cười mừng rỡ.

Nhưng Jibril lại chỉ vào một góc phòng.

“.... Nhưng vô cùng xin lỗi, em tôi đa chi có thể cảm nhận được phía đó có mở một trường lực *cản trở nhận thức*. Đúng như suy đoán của chủ nhân, nếu như thuật thức của kẻ tộc Elf đó sử dụng bàn trò chơi của em làm hạch tâm thì muốn đột phá tấm màn ngăn cản nhận thức đó.... có lẽ là không thể.”

“... U.”

Shiro cắn móng tay, rên lên bức bối.

.... Chỉ còn thiếu một bước, đáp án đã ở ngay trước mắt rồi....

“Ồ, ở gần đây phải không? Đề tôi tìm xem có thứ gì không.”

Steph cúi nhìn xuống đất, bước về phía Jibril chỉ... Nhưng đột nhiên, cô giống như vấp phải thứ gì đó, ngã lăn lông lốc, đập cả mặt xuống đất.

“... Dora-chan, ở chỗ không có thứ gì cũng có thể vấp ngã, cậu không cần phải tăng cường đặc điểm gây cười của mình thêm nữa đâu.”

Nhưng Steph lại đứng dậy, tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn lại.

“.... Há? *Vấp ngã? Tôi bị ngã sao?*”

Nghe cô nói vậy, Shiro và Jibril cũng đồng loạt lờn ngợ.

“....!”

“Cho dù không thể nhận thức nhưng *vẫn có ở đó*, cũng tức là cho dù chạm vào thì cũng không nhận ra phải không?”

Shiro gật đầu trả lời Jibril, tiếp đó từ từ bước lên.

Cho dù không thể nhận thức [nhưng vẫn có ở đó].... có thể cảm nhận được.

Hoàn toàn không nhìn thấy, thậm chí chạm tới thì cũng không thể nhận thức được là bàn trò chơi đang ở chỗ này.

Ở dưới đất, tại chỗ Steph vấp ngã, Shiro phát hiện vài vật.

Đó là ba quân cờ hai mặt đen trắng, trên có khắc số đếm *bằng Kanji*, đựng trong một chiếc hộp nhỏ.

Ở phía đối diện, trong chiếc hộp khác cũng có số lượng quân cờ tương đương, trên khắc số đếm *bằng ngôn ngữ tộc Elf*.

Muốn đoán ra đó là quân cờ của trò chơi nào, kỳ thực vô cùng đơn giản.

“.... Quân cờ.... Othello.”

“Chuyện gì ở đây vậy? Đây là quân cờ trong trò chơi sao?”

Tại sao không nhìn thấy bàn cờ mà lại trông thấy quân cờ?

Shiro trả lời câu hỏi của Jibril.

“... Bởi vì... còn chưa, sử dụng.”

Quân cờ chưa sử dụng nhưng lại có thể nhận thức.

Ký ức bị cướp mất, trò chơi bị xóa bỏ khỏi nhận thức.... trò chơi vẫn còn chưa kết thúc.

Tất cả mọi manh mối liên kết lại thành một trong đầu Shiro.

Luật chơi có lẽ là...

“.... Trò chơi.... chia cắt, ký ức.... hoặc là, *sự tồn tại*.... thành quân cờ.... tranh đoạt lẫn nhau.”

Nghe Shiro lẩm bẩm, Jibril lập tức có phản ứng, Steph thì chậm hơn một nhịp.

“Xin, xin cho phép em được nói thẳng, Master...”

“Dùng, dùng luật chơi như vậy, đầu, đầu óc, *có được bình thường không!*?”

Đúng vậy.... Nếu như suy luận của Shiro là chính xác thì không nghi ngờ gì, đây thực sự là một trò chơi điên cuồng.

Nhưng nếu như luật chơi đúng như Shiro dự tính thì quả thật....

“.... Anh, quả thật.... là, quá lợi hại...”

Một giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống, Shiro cuối cùng.... hiểu được ý đồ của anh trai.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 9: Cách Phân Ly/sky Walk (9+10+11)

Part 9

[Trước nước đi đầu tiên]

“..... Nào, chúng ta xác nhận lại luật chơi một lần nhé.

Sora vừa nói vừa nhìn Clamy đang ngồi trên ghế phía đối diện bàn.

Cậu giải thích với Shiro, Steph, Jibril ở sau lưng mình cùng thiếu nữ tộc Elf đang ở sau lưng Clamy.

“Đây là trò chơi chia cắt [khái niệm cấu thành nên bản thân] thành ba mươi hai quân cờ.... [Othello].”

Sora cầm lấy một quân cờ hai mặt chia thành hai màu đen trắng đối lập, có khắc số đếm, nghịch nghịch trên tay, tiếp tục giải thích.

“Trên quân cờ có khắc số, càng tiếp cận 1 thì càng quan trọng. Ký ức, nhân cách, thân thể, đại loại là như vậy, đã hiểu chưa? Ngoài đó ra thì chỉ là cờ Othello bình thường. Thông qua đảo mặt quân cờ của đối phương... *Hai bên sẽ cướp đoạt [sự tồn tại] của nhau.*”

Đó chính là trò chơi do Sora nghĩ ra, Jibril cung cấp nguồn năng lượng và thiếu nữ tộc Elf xây dựng.

Sora nói rất đơn giản thoải mái nhưng luật chơi cực kỳ không bình thường này khiến tất cả mọi người đều phải thoáng rung mình.

“Bên cạnh đó, việc xác định mức độ quan trọng sẽ tuân theo ma pháp của trò chơi, *thứ tự ưu tiên được phản ánh theo tiềm thức bản thân mỗi người.* Có nghĩa là, ngay chính người chơi cũng không biết quân cờ nào của mình đại biểu cho điều gì.”

Bộ dạng cậu có vẻ rất thích thú, nhưng mà...

“.... Không biết quân cờ nào bị ăn sẽ mất đi điều gì.... Có phải là rất kích thích không?”

Nhìn Sora nở một nụ cười gần như điên cuồng.... Clamy bình tĩnh đáp trả bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Bọn tôi muốn vạch trần vai trò thực sự của anh và kẻ đạo diễn đứng phía sau. Anh thì muốn khám phá hết các thủ đoạn của tôi và Elven Guld. Đây đúng là một trò chơi phù hợp với lợi ích của cả hai bên.”

“Chính xác. Người thắng sẽ giành lại tất cả mọi thứ của mình.... còn kẻ thua *sẽ không khôi phục lại được bất cứ điều gì.*”

Ý nghĩa của câu nói đó khiến cho Steph không khỏi cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy suốt dọc sống lưng.

“.... Nếu [nhân cách] bị cướp mất rồi thua cuộc.... Ha ha, nhất định là sẽ rất thú vị đúng không?”

“À, còn một điểm nữa. Khác với cờ Othello bình thường, *không được phép bỏ qua.* Cho dù không có chỗ nào có thể ăn được quân của đối phương thì cũng bắt buộc phải hạ cờ. Đến nửa cuối ván cờ, khi không thể không hạ quân cờ có số thứ tự nhỏ thì sẽ thế nào đây.... Mà chắc các cô cũng đã hiểu rồi phải không?”

Nhưng Clamy tựa như không hề sợ hãi, sắc bén chỉ ra kẻ hở trong luật chơi.

“Vậy thì.... nếu [không thể tiếp tục] về mặt vật lý thì sẽ làm thế nào?”

Cũng tức là khi những thứ như năm giác quan, cơ thể người chơi, hoặc là ký ức liên quan đến trò chơi, vân vân, biến mất.

“Sẽ do đồng đội... Bên phía tôi là Shiro và hai người này, bên phía cô là cô bạn tộc Elf kia. Vì thế, *tất cả những người có mặt ở đây đều là người tham gia.*.... Tất cả cùng [Thề nguyện trước Minh ước] rồi bắt đầu trò chơi.”

Thế nhưng, cho dù như vậy thì vẫn còn vấn đề.... Đó là.

“Nhưng nếu đã là tranh đoạt [tất cả] của nhau thì cũng sẽ có khả năng xảy ra tình huống đồng đội mất đi tất cả [ký ức liên quan đến bản thân], lúc đó sẽ thật sự [không thể tiếp tục] và trò chơi kết thúc. Bên nào có nhiều quân cờ hơn sẽ giành chiến thắng.”

“Do phán xét thắng lợi cần có tính khách quan nên sẽ do *bản thân bàn cờ* tiến hành. Vậy đã được chưa?”

“Đã xong, tôi đã xây dựng thuật thức như thế rồi.”

“Em cũng đã xác nhận lại, xin người cứ yên tâm, Master.”

Thiếu nữ tộc Elf, đồng đội của Clamy, và Jibril lần lượt gật đầu xác nhận.

Ánh mắt Jibril mạnh mẽ phủ định khả năng khiến người ra lo lắng nhất.... “Không bị giờ trò mờ ám.”

Sora gật đầu, tiếp tục nói.

“.... Nhưng mà, sau khi trò chơi kết thúc sẽ khôi phục lại như cũ.... Như vậy thì chán lắm đúng không?”

Đúng thế, đây là ma pháp.

Nhưng dù có sức mạnh không lồ do Jibril cung cấp thì cũng không thể khiến kết quả duy trì vĩnh viễn.

Nhìn thấu ý đồ của Clamy *muốn xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của mình*, Sora nở một nụ cười xảo quyệt.

“Để kết quả trò chơi có thể [cố định]... chúng ta sẽ quy định [hai] món cược.”

Đầu tiên, Sora giơ một ngón tay lên.

“Thứ nhất là [xác định vĩnh cửu kết quả trò chơi]... Có thể xác định xóa bỏ, trao đổi, hoặc lưu giữ những dấu mốc tồn tại đã trao đổi qua lại trong trò chơi. Ngoài ra còn có thể yêu cầu thêm một việc.”

Clamy suy đoán ý đồ của cậu, tiếp lời.

“..... Nói cách khác, đó mới là [yêu cầu thực sự] đúng không?”

“YES. Bởi vì nếu không làm như thế thì cho dù có thể xóa bỏ sự tồn tại của tôi thì cô cũng *không thể làm gì được Shiro*.”

Câu này đã chỉ ra mục đích của Clamy.... Đoạt lấy địa vị đại diện toàn quyền cho chủng tộc loài người.

“Cũng như vậy, tôi cũng không thể có được cô bạn Elf kia, cho nên yêu cầu thứ hai chính là...”

“.... Cướp đoạt đồng đội của đối phương.”

Cũng tức là nếu Clamy chiến thắng sẽ có được Shiro đã mất đi ký ức về Sora.... Người đại diện toàn quyền của chủng tộc loài người.

Còn nếu Sora chiến thắng sẽ có được một Thuật sĩ đỉnh cao của Elven Guild.

“Ừm, tóm lại chúng ta cứ để lại quyền hai bên có thể thay đổi yêu cầu sau khi giành chiến thắng đi.”

Nghe vậy, Clamy cười khẩy, nói.

“.... Anh nghĩ tôi sẽ thương hại, lưu lại sự tồn tại của anh sao?”

“Ha ha, đúng là một lời đùa thú vị, nhưng mà sao tôi có thể nghĩ như vậy được.”

Sora cũng bật cười hồi đáp, phủ định câu hỏi của cô, tiếp đó nhìn chăm chăm vào mắt Clamy, nói.

“Nếu như tôi không còn tồn tại nữa thì cho dù dùng Minh ước ép buộc, Shiro cũng gần như vô dụng. Đồng đội của cô đối với tôi mà nói cũng có khả năng tương tự. Cũng có nghĩa, chưa chắc đã là [chiếm hữu].... Có thể là [tự sát] hoặc là [thay đổi nhân cách], cho nên mới cần phải giao hẹn trước có thể thay đổi Minh ước.... đúng không nào?”

Ngoài Shiro và Sora, tất cả mọi người có mặt tại trường đều cảm thấy rung mình ớn lạnh.

“Nói một cách đơn giản... đây là trận đấu đánh cược *sự tồn tại của bản thân và quyền sinh sát với đồng đội*.”

Đúng vậy.... Bao gồm cả đồng đội, [All or Nothing].

Điên mất rồi.... Người nghĩ như vậy, có lẽ không chỉ một mình Steph.

Shiro bị đưa ra làm vật cược nhưng không biết là cô bé căn bản hoàn toàn không nghĩ đến chuyện anh trai sẽ thất bại, hay là nghe qua toàn bộ nội dung sách lược đã hiểu anh trai đang muốn làm gì.... cô bé chỉ lìm dìm khép hờ mắt như bình thường.

“Đến bước cuối cùng trở nên không thể tiếp tục, cũng tức là đến khi tất cả sự tồn tại bị cướp đi mất mới thôi.... Luật chơi là như vậy nhé, nào..... Mọi người đã chuẩn bị tinh thần để bắt đầu trò chơi chưa?”

Sora nói nhưng đang đùa cợt, nhìn qua mọi người trong phòng một lượt, ánh mắt tất cả mọi người cũng tập trung vào phía cậu.

Sora là người thiết lập quy tắc, sáng tác nên trò chơi điên rồ này.

Đối mặt với một kẻ như vậy, Clamy cố gắng giữ bình tĩnh, bắt đầu phân tích tình hình.

Đúng vậy, đây là..... *Trò chơi do Sora nghĩ ra.*

Quy tắc nhìn qua thì là công bằng.... Chính vì như thế nên Clamy chỉ có thể hoài nghi bản thân trò chơi.

Bởi vì đây là trò chơi do đối phương thiết lập, không thể không có lợi cho hắn.

Là luật chơi có kẻ hở, hay là.... Clamy đưa mắt nhìn sang thiếu nữ tộc Elf.

Nhưng thiếu nữ tộc Elf chỉ khe khẽ lắc đầu.

Ý nói là.... Không phát hiện ra điều gì cả, không thể nắm bắt được ý đồ thật sự của đối phương, nhưng mà trò chơi không hề có điểm không minh bạch nào.

Thiếu nữ tộc Elf, người xây dựng nên thuật thức cho trò chơi, ra dấu, cô không thể tạo gian lận trong trò chơi. Nhưng ngược lại, Jibril cũng không thể tạo gian lận trong trò chơi được.

“.... Được rồi.”

Vậy thì ngoài tìm ra ý đồ thật sự của hắn *từ trong cuộc chơi* ra, không còn lựa chọn nào khác nữa.

Cô thầm nghĩ, dù ý đồ của Sora có là gì thì cũng không quan trọng, bên mình đã có sức mạnh của tộc Elf hỗ trợ rồi.

Và như thế, Shiro, Steph, Jibril và Sora.

Cùng Clamy, thiếu nữ tộc Elf, tất cả mọi người nhẹ nhàng đưa tay lên, đưa ra lời tuyên thệ.

“..... [Acciente]!”

Part 10

Shiro cầm quân cờ đen trắng có khắc chữ [参] <3> lên.

Cô bé nhìn chăm chăm vào không gian trống rỗng... Không, là nhìn vào bàn cờ *dù không trông thấy nhưng vẫn đang tồn tại*....

Đây có lẽ là một trong ba mươi hai quân cờ Othello được chia cắt ra từ sự tồn tại và ký ức.

Số hiệu trên quân cờ hai bên còn lại đều rất nhỏ.... cũng có nghĩa là, độ quan trọng rất cao.

Chính vì là những quân cờ chỉ cần đi sai một nước có thể phá hỏng cả thế cục nên mới giữ lại đến bây giờ.

Nhưng người lập ra quy tắc này.... chính là bên bị khiêu chiến, cũng tức là *anh trai*.

Điều đó thể hiện, việc tiến hành trò chơi này, thậm chí cả sự biến mất của anh, đều có ý nghĩa.

Vậy thì ý nghĩa là.... Shiro nhắm mắt suy nghĩ.

..... Tại sao anh lại để mình lại một mình? Đó là câu hỏi đầu tiên của Shiro.

Có điều, sau khi biết được đáp án, đó đã trở thành phương án đương nhiên.

Đầu tiên, lý do thứ nhất vô cùng đơn giản.

Có ý giao ký ức của mình cho đối phương, tạm thời ở vào thế bại, mục đích của việc này là...

(.... Shiro, không thể.... làm, như vậy... được.)

Thử tưởng tượng đến tình huống đó, Shiro mỉm cười buồn bã, rút ra kết luận.

Những chuyện anh trai đã làm, nếu đổi sang cho Shiro.... Cô bé không cảm thấy tình thần mình có thể chịu đựng nổi.

Chỉ vì anh trai biến mất không ở bên cạnh mình nữa mà đã từng có lúc nghi ngờ sự tồn tại của anh.

.... Bị quên lãng thì vẫn còn tốt.

.... Nếu quên đi anh trai.... Shiro tin chắc, tình thần mình sẽ không thể bình thường được nữa.

Shiro nhìn chăm chăm vào bàn cờ không nhìn thấy, đưa tay chạm vào cũng không thể cảm nhận được.

Bàn cờ đúng là không nhìn thấy. Nhưng mà...

Anh ghét ánh sáng mặt trời cho nên đầu tiên có thể khẳng định anh sẽ không ngồi bên cửa sổ.

Anh dù là lúc ngủ hay là lúc ngồi ngang hàng cũng sẽ để ý chọn chỗ để Shiro có thể ngồi bên cạnh tường.

Anh biết là khung cảnh rộng rãi sẽ khiến Shiro có cảm giác cô độc nên luôn che chắn cho Shiro.

Tuy không nhìn thấy bàn cờ nhưng thói quen của anh, động tác của anh, sự quan tâm của anh, tất cả mọi ký ức liên quan đến anh, đã tiết lộ vị trí ngồi của anh, thậm chí cả vị trí dành cho Shiro cũng hoàn toàn được xác định, giống như có thể nhìn được ngay trước mắt.

(.... Ở đây... anh đang... ở chỗ này...)

Mặc dù đang ở giữa không gian trống rỗng nhưng Shiro tin tưởng chắc chắn, cô bé cảm nhận được vị trí của anh trai.

Khóe mắt Shiro lập tức nóng lên nhưng cô bé cố gắng nhẫn nhịn, tiếp tục suy nghĩ.

“... Tiếp theo là, lý do... thứ hai.... cũng là... lý do... quan trọng, nhất.”

Shiro cầm quân cờ số 3, hướng mặt trắng lên trên, giữ chặt nó giữa các ngón tay.

Anh sử dụng [màu đen hay màu trắng], chuyện này hoàn toàn không phải đoán đo.

Bởi vì nếu anh giao thế cờ cuối cùng cho [Shiro].... vậy thì đương nhiên là anh cầm quân trắng.

Đó thế cờ hiện tại không nhìn thấy, thậm chí không thể nhận thức được.

Vừa không có ký ức khởi đầu, lại vừa không biết bàn cờ đã trải qua những nước đi như thế nào.

Nhưng đó là nước đi mà anh cố ý hạ cờ thua, hơn nữa còn để Shiro có thể giành chiến thắng....

Đó là nước đi sau khi đối phương trông thấy đã hoàn toàn trúng phải mưu kế của anh, bị dẫn dụ để hạ cờ...

Tiếp đó, tất cả những cách phân bố vị trí mà anh có thể lựa chọn để đảo ngược tình thế.

Tổng hợp suy luận tất cả những điều đó.... chỉ dùng *ba nước* để chuyển bại thành thắng

Chuyện như vậy.... *chỉ có mình có thể làm được.*

Mang theo niềm tin sắt đá, Shiro hạ quân cờ xuống....

Cạnh, một âm thanh không nghe thấy bất thần vang lên bên tai ba người.

Và rồi...

“Đau.... !”

“Đau quá.... Có, có chuyện gì vậy!?”

Shiro, Jibril, cùng với Steph, cả ba đột nhiên cảm thấy đầu đau như búa bổ, đồng loạt đưa tay ôm đầu.

Giống như phản ứng lại với nước cờ Shiro vừa đặt xuống, trong đầu vang lên vô số tạp âm.

Bàn cờ Othello không thể nhận thức được đã xuất hiện trước mắt.

Lạch cách lạch cách, bàn cờ màu đen dần chuyển sang màu trắng.

Tiếp đó.... Ký ức về một ngày rười đã biến mất... trào ngược trở về....

Part 11

..... [Ngày 19. Buổi sáng].....

Đây rõ ràng là đại sảnh hoàng cung nơi Shiro và anh trai đang chơi game.

“Ha ha, cuối cùng cũng đã chịu tới. Để tôi chờ lâu quá đấy nhé.”

Anh trai nói như vậy, trước mặt là hai thiếu nữ.

Một thiếu nữ tóc đen, đeo mạng che mặt bằng sa đen, Clamy.

Cùng một thiếu nữ hoàn toàn không có ý che giấu, đôi tai nhọn đặc trưng của tộc Elf lộ ra từ dưới mái tóc dài.

“.... Bộ dạng giống như đã biết trước là bọn tôi sẽ đến đây.... Vậy thì đương nhiên...”

Nghe Clamy nói, Sora cười đáp.

“Đúng thế, tôi biết mục đích các cô tới đây để làm gì. Tôi đương nhiên là lúc nào cũng có thể.

“Vậy thì mau lên, tôi nhất định phải khiến anh biến mất trước khi anh giao quân cờ của chúng tộc loài người đi.”

“Shiro, em phải nghe thật kỹ nhé.”

“.... Ừm?”

“Anh tin tưởng em”

..... [Ngày 19. Buổi chiều].....

“..... Nó là như vậy, Jibril, cô có làm được không?”

Nội dung trò chơi mà chủ nhân chỉ định thật sự không phải cho người có tinh thần bình thường, nhưng Jibril đáp.

“..... Thật vô cùng xin lỗi, em không làm được, muốn sửa đổi trò chơi trên quy mô lớn như vậy...”

“Tôi không yêu cầu cô phải làm một mình. Cô hãy làm cùng với cô bạn tộc Elf mà Clamy mang theo kia đi, được chứ?”

Sora chuyển hướng câu chuyện sang thiếu nữ tộc Elf từ đầu đến giờ vẫn chưa báo tên.

“Muốn tôi hợp tác với, tộc Flügel? Xin cho phép tôi được vinh hạnh từ chối nhé ~♥”

“Thật là trùng hợp. Tôi cũng chẳng mong gì hơn thế ~ ♥”

Ánh mắt hai người như tóe ra tia lửa điện, nhưng Sora giống như chẳng thèm quan tâm.

“Vậy à? Thế thì tôi không tiếp nhận cuộc đấu, mời các cô mau mau về cho.”

Thấy Sora lạnh lùng từ chối, Clamy nói với thiếu nữ tộc Elf.

“.... Chị đã nói là sẽ giúp em phải không?”

“Tất nhiên là vậy rồi.... Nhưng bắt chị phải hợp tác với tên ác quỷ đó.... Ư ư.... Được rồi, được rồi mà.”

“.... Anh.”

Nghe lượt chơi do Sora thiết lập, Shiro ngẩng đầu nhìn anh trai với vẻ bất an.

“Shiro, chúng ta hai người luôn là một.”

..... [Ngày 19. Buổi tối].....

Cầm [hạch tâm] thiết bị trò chơi [nói từ thực thể hóa] của Jibril, thiếu nữ tộc Elf oán thán.

“Cách sử dụng tinh linh này giống như là đặt một quả bom phá hoại hành lang tinh linh vậy, đầu óc người có được bình thường không đấy.”

“Thật vô cùng xin lỗi. Chẳng qua chỉ là thiết bị hấp thụ từ dòng chảy khởi nguồn của hành lang tinh linh thôi, chỉ có loại tai dài mới đi hiểu nhầm nó thành bom đạn. Lần sau ta sẽ dán thêm nhãn [đần độn cần chú ý] vào rồi mới đưa ra.”

“Các người.... Rút cuộc thì ở với ai thì mới vui vẻ hòa bình được hả?”

“Bởi vì mỗi khi nghĩ tới một tên Flügel nào đó, trong thời kỳ đại chiến đã phát động công kích vào chúng tôi khiến cho bao nhiêu người phải hy sinh là lại.... Bình thường cứ ra về cao cao tại thượng, không ngờ lại sử dụng đòn tấn công như [Thiên kích], thật đúng là như trẻ con.”

“Nhìn lại thân phận của mình đi. Nếu không phải các người thiết lập ma pháp cấm bay trên không trung thì ta đã chẳng thêm đề ý tới các người rồi. Chỉ vì cái ma pháp chương ngại ấy mà ta bị rơi xuống, đầu sưng lên một cục đấy, dù có bắt cần giết sạch hết các người thì cũng có vấn đề gì chứ?”

“Đủ rồi! Cả hai trật tự yên lặng làm việc đi! Sắp hết hơn một ngày rồi đấy!!”

.... [Ngày 20. Buổi sáng]....

“.... Thế đấy, đúng là hết hơn một ngày thật.”

Sora nghiêm nghị nhìn Jibril.

Tương tự, Clamy cũng nghiêm khắc nhìn đồng đội của mình.

“Thật, thật vô cùng xin lỗi. Đều tại cái đồ tai dài đó mấy lần làm đường mạch thiếu chút nữa thì mất khống chế.”

“Mỗi, mỗi lần người dùng sức mạnh áp bức khống chế thì ta lại phải xây dựng lại thuật thức đấy chứ!!”

Sora thở dài, đưa một tay ôm mặt nói.

“Thôi bỏ đi, phù.... Vậy thì tôi nhắc lại luật chơi một lần nhé.”

“... Anh.”

“Shiro, thấy em lo lắng cho onii-chan, anh rất là vui, nhưng mà cứ yên tâm đi. Em cũng hiểu mà, đúng không?”

“Shiro, chúng ta kết hợp lại vì [lời hứa].”

“Shiro, chúng ta luôn giành chiến thắng từ trước khi trò chơi bắt đầu.”

“.... Bây giờ chúng ta đi lấy mảnh ghép cuối cùng để thôn tính Liên Hiệp Đông Bộ thôi.”

“.... Ừm”

Shiro gật đầu, Sora dịu dàng xoa đầu cô bé, nói.

“.... Nào, hãy bắt đầu trò chơi thôi!”

.... [Ngày 20. Buổi tối]....

“.....!”

Tay phải Shiro nắm chặt lấy vai Sora.

Tay trái cô bé siết lại thật chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay đến rách da, chảy máu.

Shiro chỉ có thể tro mắt đứng nhìn anh trai dần dần bị cướp mất ký ức, tay, chân, năm giác quan.

..... Đó chính là lòng tin với anh trai.

Anh đã nói tin tưởng Shiro, đây là sự hồi đáp của Shiro.

Bây giờ chỉ có thể nhẫn nại.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Sora, Steph tuy do dự không dám ngăn cản trò chơi tiếp tục nhưng có lẽ cũng không thể nhìn thêm được nữa, hai tay ôm mặt, phát ra tiếng nức nở như sắp bật khóc.

Chứng kiến quyết tâm của hai chủ nhân, Jibril cũng không thể nói được gì.

Cô chỉ có thể mở to mắt, chứng kiến từng động tác của họ.

“.... Rồi, cũng sắp sửa kết thúc được rồi.”

Clamy cảm quân cờ, nói. Trạng thái cô lúc này cũng chắc chắn không thể gọi là hoàn hảo.

Có vài đoạn ký ức đã không còn tồn tại trong đầu những người có mặt nữa, bản thân cô cũng cảm thấy mình đã bị cướp mất khá nhiều ký ức.

Nhưng trên bàn cờ rõ ràng là đầy màu đen.... Clamy đang chiếm ưu thế áp đảo.

“..... Ký ức của anh đúng là khá thú vị, nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu ý đồ của anh.”

Rõ ràng là đã cướp đi gần như tất cả ký ức của Sora nhưng *vẫn chưa biết được mục đích thật sự của cậu.*

Ký ức của Sora thoáng lướt qua trong đầu.... Clamy cau mặt vì đau đớn, nói.

“Anh còn lại ba quân cờ, không ngờ *ký ức liên quan đến mục đích thật sự* lại là yếu tố quan trọng cấu thành nên sự tồn tại của anh, đúng là khiến người ta phải kinh ngạc... Nhưng rút cuộc thì anh muốn thế nào.... Tôi đi vào đây.”

Cạch, Clamy đặt xuống một quân cờ.

“Có lẽ là kết thúc rồi.”

Giống như đáp lại câu nói đó của cô, thân hình Sora đột nhiên biết mất khỏi tầm mắt.

Ba người vừa rồi vẫn còn bộc lộ tình cảm, đứng một bên quan sát trận chiến, giờ bỗng như ba con rối, ánh mắt ảm đạm không chút ánh sáng, giống như là không còn ý thức nữa.

Họ tựa hồ không trông thấy Clamy và bàn cờ, đặt dờ đi ra khỏi phòng.

Đó là vì những ký ức liên quan đến trò chơi này đã biến mất khỏi đầu những người tham gia như họ.

Tiếp theo chỉ có một mình Shiro leo lên giường, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

“... Vậy là không còn ai đánh thay nữa. Sora cũng đã biến mất. [Không thể tiếp tục].... Tôi đã thắng rồi.”

Rút cuộc cô vẫn không đoán ra được ý đồ thật sự của Sora.

Mặc dù cô đã phải giao ra rất nhiều ký ức vô cùng khó nói, nhưng cũng ổn rồi....

“Clamy... Có điều gì đó không đúng.”

Bàn cờ đáng ra phải thông báo thắng lợi rồi mới đúng.

.... Thế nhưng, trò chơi vẫn im lìm không hề có dấu hiệu kết thúc.

“Thế là thế nào? Không phải chị nói là không có gian lận gì sao?”

“Đúng, đúng là như thế mà! Thuật thức do chính tay chị xây dựng!”

“Vậy thì đây là chuyện gì.... Chẳng lẽ đến thế này rồi vẫn chưa tính là [không thể tiếp tục] sao!?”

Đột nhiên Clamy trông thấy ba quân cờ còn lại của Sora.

Ba quân cờ quan trọng nhất cấu tạo nên bản thân, có khắc [壹] <1>, [貳] <2>, [参] <3>

“.... Khoan đã, nếu đến thời điểm này ngay cả sự tồn tại cũng đã biến mất thì ba quân cờ này là cái gì chứ?”

Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là so với [sự tồn tại của bản thân].

Chiến lược để có thể chiến thắng trò chơi còn xếp ở vị trí cao hơn sao?

Sao có thể như vậy được.... Nhưng mà nếu như vậy, thì sẽ có thể giải thích tại sao lại không cướp được đoạn ký ức đó.

“Clamy, phải làm thế nào bây giờ?”

“Không thể, làm gì được nữa.”

Nếu muốn cưỡng chế kết thúc trò chơi này, có lẽ chỉ có người tộc Flügel đó là làm được thôi.

“Ký ức của em cũng đang trong trạng thái bị xóa bỏ... chỉ có thể chờ đợi thôi!”

Giống như cảm thấy rất tức tối vì bàn cờ xác định trò chơi vẫn có thể tiếp tục, Clamy hậm hực nói.

“.... Cái gì đây không biết, rút cuộc thì cái tên đó, hẳn đã làm gì....?”

Vừa rồi gã thanh niên đó bị đánh bại dễ dàng và biến mất.

Nhưng dù đã đoạt được gần như toàn bộ ký ức của cậu ta, Clamy thật sự cảm thấy như ở trong hư không, hiện lên hình ảnh Sora đang *nở một nụ cười thắng lợi*....

Điều đó khiến cho tay chân cô bắt giắc run lên bần bật.

.....

Đúng vậy, Sora quả thật đã xếp đặt một [trò lừa].

Đúng như Clamy đã hoài nghi, trò chơi này ngay từ ban đầu đã được thiết kế để có lợi cho Sora.

Thế nhưng... Không ai có thể biết được đó là lý luận như thế nào.

Ngay cả người tự tay xây dựng nên trò chơi, cho dù đã sử dụng ma pháp của tộc Elf... Cũng không thể phát hiện ra điểm mấu chốt.

Bởi vì [trò lừa] này, là *gian lận được thành lập trong tình huống hoàn toàn không gian lận*.

.... Trò chơi này có thể phản ánh tiềm thức của con người, quyết định mức độ quan trọng của quân cờ.

Theo lẽ thường, không ai có thể biết, *trong các khái niệm cấu tạo bên bản thân mình, thứ được xếp ở vị trí cao nhất là gì*.

.... Cho nên.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 10: Cách Phân Ly/sky Walk (12)

“.... Ngoài anh, và Shiro ra....”

Shiro khẽ mỉm cười, nhìn bàn cờ dần dần hiện ra trước mắt.

Nói cách khác, đây chính là.... chân tướng [trò lừa] mà anh trai đã sắp đặt.

“Tôi nhớ ra rồi. Mặc dù luật của trò chơi là như vậy nhưng không ngờ tôi lại quên mất *Master*.”

Tuy về nguyên lý đã đồng ý tiến hành trò chơi này thì đó là chuyện không thể tránh được.

Nhưng mình không ngờ lại hoài nghi chủ nhân, tìm cách tiêu trừ sự tồn tại của người, Jibril vô cùng ảo não vì sự kém cỏi của bản thân.

“Nhưng, nhưng mà tại sao sao Sora lại biến mất, còn là cố ý nữa!?”

Cũng nhận lại được phần lớn ký ức đã mất, Steph vội vàng hỏi.

Thế nhưng, cho dù như vậy, Shiro cũng không có ký ức ý gì gọi nhắc về ý đồ thực sự của Sora.

.... Không, có thể là ngay từ đầu ký ức về chuyện đó *đã không tồn tại*.

Shiro nhận định, anh trai không hề nói ra ý đồ thực sự với mình.

Bởi vì nếu như đoạn ký ức đó bị đoạt mất thì mọi mưu kế sẽ trở thành vô nghĩa.

Nhưng mà, không có vấn đề gì nữa... bởi vì bây giờ mình đã [hiểu ra rồi].

.... Cờ Othello, là trò chơi hai người có thông tin xác định hữu hạn hoàn hảo với tổng lợi ích bằng không.

Mô thức của nó còn đơn giản hơn cờ vua hay shogi, cũng xác lập được đấu pháp tất thắng.

Nếu như muốn giành chiến thắng bằng *thủ đoạn bình thường* thì Sora chỉ cần để Shiro đánh thay là được.

Lý do không làm như vậy nhưng vẫn sử dụng Othello để phân thắng bại, rất có thể là.... *để Shiro dễ dàng phán đoán hơn.*

.... Trong hư không tựa như có thứ gì đó, tự động đặt xuống một quân cờ đen.

Đắn đo chần chừ, do dự không quyết....

Đúng vậy... Chính như luật chơi Sora đã đặt ra, trò chơi này *không cho phép bỏ lượt.*

Nước đánh thay.... cũng tức là một nước đi duy nhất của Shiro vừa rồi.

Là nước đi *phong tỏa toàn bộ hướng đi* của Clamy mà Sora đã sắp xếp trong hoàn cảnh đã mất đi thị giác.

Quân cờ có độ quan trọng cực sao sẽ phải đặt xuống vị trí vô nghĩa.... Có do dự cũng là chuyện tất nhiên thôi.

..... Hoàn toàn khâm phục sát đất chiến lược của anh trai, Shiro cảm lấy quân cờ có khắc [参] <2>.

Shiro đã hoàn toàn hiểu.

Cả [khái niệm] mà quân cờ có khắc chữ [参] đang nằm trên tay mình này nắm giữ, lẫn ý đồ thật sự của anh trai.

..... Vì thế, cô bé thậm chí còn có chút đồng tình với đối phương, khẽ nói.

“.... Thật sự, là... không ai, có thể.... đoán, ra được.... Anh.... thật, lợi hại.”

Và rồi Shiro đi tiếp nước thứ hai.

Những quân cờ tiếp tục lật ngược, gần một nửa bàn cờ nhuộm thành màu trắng trong chớp mắt.

Bóng dáng Clamy và thiếu nữ tộc Elf... cùng với anh trai đã bắt đầu mơ hồ hiện ra.

Steph và Jibril cùng tròn tròn mắt.

Còn Shiro cố gắng kìm nén hai dòng nước mắt đang sắp sửa trào ra.

Trò chơi mà anh trai sáng tạo này đã biến mất khỏi điện thoại di động của Shiro cũng như ký ức của chủng tộc loài người và Jibril.

Từ đó có thể suy luận ra ý nghĩa của ba quân cờ còn lại....

[参].... Phương pháp chiến thắng trò chơi.

[参].... Tin tưởng tuyệt đối vào Shiro.

Còn [参] chính là....

".... Tất cả, mọi điều, của Shiro..."

Đó là *những yếu tố vượt trên cả bản thân*, cấu thành nên sự tồn tại của Sora.

Tại sao lại có thể khẳng định chắc chắn như vậy, câu trả lời rất đơn giản.

Bởi vì nếu như đổi lại vị trí... Shiro có thể khẳng định mình cũng sẽ như thế.

Thiếu đi anh trai, mình sẽ không còn là mình nữa.

Trong những điều có thể mất đi.... bản thân anh trai và khả năng sẽ thất bại còn quan trọng hơn bản thân mình.... *không cần nói cũng biết.*

Hiểu rõ điều đó, ngay từ ban đầu, Sora đã tin chắc rằng mình sẽ biến mất, sau đó dựa vào Shiro đánh thay để xoay chuyển cục diện....

[Trò lừa] như vậy, dù có thể đoán ra được đi nữa thì cũng biết phải ứng phó như thế nào?

Trên bàn cờ đã dần dần nhuộm thành màu trắng.... quân cờ đen lắc lư một cách bất an, đặt xuống.

“... Tốt rồi, anh....”

Tiếp đó, giống như đã chờ đợi từ rất lâu.

“..... Trờ lại, đi.....!”

Quân cờ có khắc [雫] <1> hạ xuống bàn cờ, thân hình Sora hiện ra rõ ràng trước mắt Shiro.

..... Từ bàn cờ chênh lệch vốn vẹn bốn quân nghiêng về bên trắng, vang lên: “Người chiến thắng: Sora”.

Đồng thời, Shiro cũng nhào vào lòng người được xưng tên thắng lợi.

Câu đầu tiên của Sora là....

“Được rồi Shiro, cứ đánh anh đi. Anh đã chuẩn bị tinh thần rồi....”

Nhưng Shiro nhào vào lòng Sora không chút do dự, cướp lời nói nhanh hơn cậu một chút.

Shiro nước mắt đầm đìa, úp mặt vào ngực anh trai, nói.

“”.... Xin, lỗi... Xin, lỗi... Đáng lẽ.... phải nhanh hơn....!”

Steph và Jibril không theo kịp nỗi tình hình, chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn.

Chỉ là, chợt có tiếng nói vang lên từ hướng không ngờ đến.

“Clamy! Này Clamy! Em có nghe thấy chị nói không!?”

Đưa mắt nhìn sang phía giọng nói, chỉ thấy....

Thiếu nữ tộc Elf đầy vẻ hoảng hốt, kêu gọi Clamy, còn Clamy thì...

Steph không khỏi giật mình, lùi lại một bước.

Clamy giống như một thân thể trống rỗng... Không, nói chính xác ra là giống như *một xác chết*, mềm oặt ngồi dựa trên ghế.

..... Giờ Steph vẫn chưa hiểu, Sora chiến thắng như thế nào.

Nhưng nếu thất bại trong trò chơi do Sora sáng tạo này, kết quả sẽ là....

Chỉ cần đi sai một bước... rất có thể, kết cục của Sora sẽ là....

Steph không khỏi cảm thấy hai chân phát run.

Cô ta đã mất đi những gì?.... Tất cả mọi thứ ngoài thân thể chăng?

Con người, hoặc nhân cách có thể gọi là Clamy đã... Không còn tồn tại nữa.

(Rút, rút cuộc thì phải có thân kinh như thế nào mới có thể [chịu thua lúc đầu] trong trò chơi này chứ!?)

..... Một trò chơi không thể nào hiểu nổi, Steph nhìn Sora, trong lòng đầy sợ hãi.

Nếu không được tận mắt chứng kiến thì thật sự không thể tưởng tượng nổi, kết quả của trò chơi này lại thảm khốc đến vậy.

Với *kết quả như thế*, ôm Shiro vẫn đang khóc nức nở, Sora tàn nhẫn lên tiếng.

“.... Nào, [bạn] tôi đã chiến thắng. Bây giờ là yêu cầu đầu tiên nhé.”

Nghe cậu nói vậy, thiếu nữ tộc Elf gần như hét lên van vãn.

“Khoan đã.... Dù anh muốn tôi làm gì cũng được! Chỉ xin.... Đừng để Clamy trở thành thế này!!”

Nhưng Sora đáp trả với ánh mắt hoàn toàn không có chút hơi ấm nào.

“.... Nếu như tôi thua, Shiro cầu xin tương tự, các cô sẽ có đáp ứng không?”

Đúng vậy.... Đây là trò chơi được tiến hành khi hai bên đều đã đồng ý, cùng [Thề nguyện trước Minh ước].

Như Sora nói, nếu cũng đứng ở vị trí này, có lẽ cô sẽ chỉ cười khẩy.... Thế nhưng

“Tôi, tôi biết yêu cầu này là rất ích kỷ! Nhưng, nhưng chính anh cũng là người quy định có thể thay đổi nội dung yêu cầu mà! Anh, anh muốn làm gì với tôi cũng được... chỉ xin, đừng để Clamy trở thành... trở thành như thế này.....!”

Nhưng Sora nở một nụ cười tàn nhẫn như ma quỷ, như đao phủ sắp sửa vùng lưỡi đao.

“Không~~ được! Tôi phải đưa ra yêu cầu *đã chuẩn bị trước* đây. Chú ý nghe nhé....”

“Đừng..... Đừng mà à à à à à à à !!!”

“Yêu cầu thứ nhất, cố định tất cả những ký ức đã từng cướp được của đối phương và..... *Trả lại tất cả những gì đã bị đoạt mất.*”

“..... Hà.....?”

Câu này làm tất cả mọi người cùng đồng loạt kêu lên.

“..... Ừ oa!..... Học... học...”

Cùng lúc đó, Clamy giống như đột ngột nhớ ra cách hô hấp, khôi phục lại ý thức.

Nhưng thấy Clamy tuy đã tỉnh lại nhưng ánh mắt vẫn nhìn ngây ngốc vào không trung, thiếu nữ tộc Elf vội vàng chạy tới.

“Clamy! Clamy! Em không sao chứ!? Em có biết mình là ai không!?”

Thiếu nữ kêu gọi như sắp tuyệt vọng nhưng ánh mắt Clamy vẫn trống rỗng, mê mang.

Bị lắc người mấy lần, Clamy cuối cùng cũng như tỉnh táo lại, nói.

“À... Ừ, em không sao... chỉ là...”

.... Cô chột ôm vai, run lên bần bật, nhìn Sora như vừa gặp một con ác mộng khủng khiếp.

“Cái tên đó.... Sora, tại sao lại không sao, em chỉ không thể hiểu nổi nên mới nghĩ đến xuất thần một lát thôi.”

..... Đột nhiên, theo Minh ước được thực hiện, bàn trò chơi do Jibril và thiếu nữ tộc Elf chế tạo, phát ra một tiếng nổ lớn.

Trông thấy vậy, người toát mồ hôi lạnh đầm đìa, không ngờ lại là... Sora.

“Nguy, nguy hiểm quá.... Dù đã có [hạch tâm] của Jibril thì yêu cầu này cũng vượt quá giới hạn...”

..... Ván cược theo nguyên lý không thể thực hiện được thì sẽ không thể tuân thủ.

Cũng có nghĩa là vì để thực hiện yêu cầu của Sora, dù đã tiêu hao hết giá trị ma lực trong bàn trò chơi này thì cũng thiếu chút nữa thì không đủ để bù đắp.

Thấy bộ dạng Sora như vậy, Jibril lặng lẽ bước lên trước.

“.... Master, trò chơi như thế này, với tư cách là người hầu, xin cho phép em lần sau được ngăn cản người.”

“*Không chấp nhận..* Cần nhắc đến những đối thủ có thể sẽ gặp trong tương lai, có đường hiểm như thế này để mà đi đã là tốt lắm rồi.

“Chỉ có điều...”

Xoa đầu Shiro đang gục đầu vào ngực mình khóc lóc, Sora nói.

“Nói cũng đúng, tôi cân nhắc qua về biện pháp. Nói thật là.... Lần này đúng là đã vượt quá sự tưởng tượng của tôi.”

“..... Vượt quá sự tưởng tượng? Câu đó phải để tôi nói mới đúng!”

Tuy ký ức của Sora đã cố định trong trí óc Clamy nhưng cô vẫn không thể không hoài nghi những ký ức như thế.

Con người bình thường đã thật sự đánh bại Thần, hàng phục tộc Flügel.... Nhưng *so với những chuyện đó.*

Tiếp xúc với [quá khứ] của hai người Sora, cô thật sự không thể không nói như vậy.

Tuân theo Minh ước, một lượng lớn ký ức đoạt được từ Sora đã được cố định lại.

Khi những ký ức đó thoáng lướt qua trong đầu, Clamy lộ vẻ sợ hãi, hét lên:

“Tại sao.... trải qua [những chuyện như thế] mà anh *vẫn còn có thể bình thường được!?*”

Tại sao Clamy lại kêu gào lên như vậy?

Nếu như đến lúc cuối, ngay cả tâm thái của Sora trong cuộc chơi cô cũng đoạt được thì hẳn là cô cũng đã trông thấy rồi.

Có thể là chuyện đó, không biết chừng.... ngay cả Shiro cũng không hề biết đến.

Nhưng mà người duy nhất hiểu rõ về điều đó là Sora, cũng lại ngạc nhiên nhìn mọi người, hỏi.

“Ừa? Trông tôi giống bình thường lắm sao?”

.... Hoàn toàn không. Tất cả mọi người có mặt đồng loạt lắc đầu.

Quan hệ tin tưởng lẫn nhau vượt quá lẽ thường?.... Không phải.

Đưa người khác lên vị trí đầu tiên trong [yếu tố cấu thành nên bản thân], điều này đã không còn là [tin tưởng] nữa.

Nó đã là *tiền đề của sự tồn tại rồi*.

Không phải ẩn dụ, cũng không phải nói quá, hai người này thật là...*hai người là một*.

Vặn vẹo, hư hỏng, nhưng nếu kết hợp họ lại với nhau thì giống như ngay từ đầu đã được thiết kế như vậy, hoàn toàn hợp lại làm một.

Clamy không thể hiểu nổi nhưng do đã tiếp xúc với quá khứ của Sora nên cô đã biết được, biết được một cách tình cờ.

[Định mệnh]..... Hai từ quá đơn giản nhưng lại quá nặng nề, ngoài đó ra thật không còn có từ nào khác có thể hình dung được ký ức ấy nữa.

Bởi vì nếu như hai người này.... không gặp được nhau....

“.... Được rồi, yêu cầu thứ hai.”

Đúng vậy, hiểu theo minh ước.... [vẫn còn lại một] yêu cầu bắt buộc phải đáp ứng.

Thiếu nữ tộc Elf căng thẳng đề phòng, nhưng Clamy đã biết ý đồ của Sora, chỉ nói “không sao đâu”, ngăn cản cô.

“Cô bạn tộc Elf kia..... [Feel]. Tôi muốn có quyền *thay đổi một ký ức* của cô. Không phải bằng cách cưỡng ép mà dựa vào quan hệ đã *thấu hiểu lẫn nhau nhờ trò chơi* của chúng ta hiện nay, chắc Clamy đã hiểu ý tôi rồi đúng không?”

Clamy thờ dãi gật đầu.

“.... Đúng vậy, tôi đã hiểu.... Anh muốn bọn tôi làm *gián điệp hai mang* phải không?”

Nhìn mọi người tròn mắt kinh ngạc, Sora khẽ mỉm cười, còn Clamy thì hậm hực nói.

“Anh đã dự tính trước được chỉ cần giao ký ức cho tôi là sẽ có thể không sử dụng Minh ước vẫn lôi kéo được tôi thành đồng đội phải không, tôi đúng là đã bị lừa ngọt xót.”

Nhưng cô lại giống như một đứa bé bị vờ hài kịch thú vị lôi kéo, khẽ mỉm cười.

“.... Được rồi, tôi đồng ý với anh. Rất là thú vị nhỉ... Cái [kế hoạch] đó của anh.”

Thấy vậy, Feel cuối cùng cũng đã hiểu.

Ý đồ của Sora.... *Chia sẻ toàn bộ ký ức, xem trộm ký ức của Clamy*, sau đó cố định.”

Anh ta không dùng Minh ước trói buộc, chỉ yêu cầu mình một chuyện.... Đến lúc thích hợp, thay đổi ký ức...

Cân nhắc đến những chuyện có thể ảnh hưởng đến cuộc đấu với Liên Hiệp Đông Bộ... thậm chí là sau này nữa....

Thu được kết luận như vậy, thiếu nữ tộc Elf chỉ có thể nói.

“Hóa ra là thế.... Phải thẳng thắn thừa nhận.... bọn tôi đã [hoàn toàn thua] rồi.”

Jibril và Steph vẫn đang đứng đó ngơ ngác.

Người duy nhất khác với họ, Shiro đã hiểu những lời ba người nói có ý nghĩa gì, mở to cả hai mắt, nói.

“... Anh... thật giỏi...”

“Phải không nào~? Em có thể ca ngợi anh là anh trai đáng tự hào rồi đúng không?”

Sora đưa cọt đáp.

Nhưng Shiro vui sát đầu vào ngực Sora, ôm lấy cậu thật chặt.

“.... Ừm... Anh trai, đáng tự hào... của Shiro...”

“Oa.... Em mà nói chân thành như thế thì oni-chan sẽ xấu hổ mất....”

Giống như sợi dây căng chặt đã đứt ra, con mắt mỗi mảnh liệt ập tới, Sora và Shiro đang ôm chặt lấy cậu cùng ngã xuống đấy.

Steph và Jibril cùng hoảng hốt chạy tới, nhưng Sora đưa tay ngăn họ lại, tiếp đó nói với Shiro.

“.... Shiro... đã có thể, bắt đầu rồi nhỉ?”

“.... Ừm, stand,by.... Lúc nào cũng có thể...”

Clamy cũng nắm lấy tay thiếu nữ tộc Elf... Feel.

“Xin lỗi nhé, Feel.... Em cũng phải nhờ chị một chút.”

“Eh, à, được, em cứ nói đi không sao!”

Sora, Shiro, Clamy, ba người cùng hít sâu một hơi.

“Ừ, oa oa oa, quá~~ đáng sợ, oa oa. Thật sự không bao giờ làm chuyện như thế nữa đâu, oa oa, xin lỗi Shiro.....”

“Ừ ừ ừ... ừ ừ.... ừ ừ...”

“Hu hu.... Thật là... cái tên đó rút cuộc là cái giống gì chứ.....”

Ba người mặc kệ mấy người xung quanh đều đang sửng sốt.

Giống như ba đứa trẻ, khóc khóc nói nói ầm ỹ, đến khi kiệt sức ngủ thiếp đi mới thôi...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 11: Cách Chỉ Hướng/blue Rose (1)

Ngày hôm sau..... Tại một căn phòng hội nghị nhỏ trong lâu đài hoàng gia Elechia

Sora và Shiro, Steph và Jibril, Clamy và cô gái tộc Elf Feel cùng tụ tập trong phòng.

Sora nở một nụ cười châm chọc, Shiro hai mắt lim dim khép hờ như bình thường, Clamy thì giữ ánh mắt bình tĩnh.

Hôm qua ba người khóc một xong liền nằm luôn ra sàn ngủ thiếp đi, bây giờ đã không còn đáng về gì của lúc đó nữa.

Nếu cần nhận nhìn kỹ thì khỏe mắt cả ba đều còn thoáng chút ửng đỏ nhưng nói chung thì đã khôi phục lại như bình thường.

“.... Vậy thì, tại sao chúng ta lại tập hợp ở đây?”

Có vẻ là ai cũng đang chờ người khác đưa ra câu hỏi này, cuối cùng thì do Steph tiếp nhận nhiệm vụ.

Và cũng giống như đang chờ sẵn họ lên tiếng hỏi, Sora đáp.

“Mặc dù nhờ ký ức của Clamy, tôi đã có hiểu biết nhất định về mọi người nhưng để có thể hợp tác, chúng ta vẫn cần giới thiệu bản thân đúng không?”

..... [Hợp tác]

Hôm qua Clamy đã nói..... làm gián điệp hai mang tại Elven Guld.

Lời họ nói khiến người ta có cảm giác kế hoạch thậm chí còn kéo dài *tới sau này* nữa. Jibril và Steph nhìn chăm chăm vào hai người Clamy.

Clamy..... tóc đen mắt đen, ánh mắt sắc bén đầy trí tuệ, thẳng thắn nói.

“.... Tôi là Clamy Djer, mong được giúp đỡ thêm”

.....

Thấy cô có vẻ không muốn nói thêm gì, Sora nhún nhún vai tiếp lời.

“Ừm~ Cô ấy mười tám tuổi giống tôi, chiều cao 158cm, số đo ba vòng từ trên xuống là.....”

“Này anh, anh!? Thế là chơi xấu nhé!”

Nghe Sora bắt đầu lè rề tiết lộ thông tin cá nhân của mình, Clamy hốt hoảng kêu lên.

“Còn có áo ngực là độn, thực tế chỉ.....”

“Được rồi, được rồi mà! Tôi biết rồi, đừng nói nữa, tôi sẽ giới thiệu hẳn hỏi được chưa?”

Ngoài Clamy ra, ai cũng thấy được rằng cô sắp sửa bật khóc đến nơi, nhưng dù sao thì...

“Nhưng, nhưng mà trước đó.... Nếu không giới thiệu [Fii] trước thì sẽ không thể trình bày rõ ràng được....]

Vừa nói Clamy vừa đưa mắt ra hiệu, thiếu nữ tộc Elf được gọi là Fii lên tiếng.

“Và~ng, tôi là Feel Nilvalen.”

Đôi tai dài đặc trưng của tộc Elf lộ ra dưới mái tóc vàng gọn sóng mềm mại..... Thiếu nữ tộc Elf, bộ dạng khoảng mười lăm tuổi bắt đầu tự giới thiệu với giọng ngọt ngào.

“Ngoài tên ác ma đăng đi ra, mọi người đều có thể thoải mái gọi tôi là Fii~”

Nụ cười như mặt trời tỏa nắng có lẽ là để chỉ trường hợp thế này chăng? Fii gây cho người ta cảm giác rất hiền hòa dịu dàng, nhưng người bị cô gọi là Jibril thì khó hiểu hỏi.

“Ừa, có vẻ là rất ghét tôi. Sao vậy nhỉ, đúng là khó hiểu mà.”

.... Cô bạn này không nói đùa đấy chứ?

Tất cả mọi người cùng lạnh lùng nhìn Jibril, Sora chống tay bên má, nói.

“Dùng cái gì [Thiên kích] tấn công thủ đô của người ta, đúng là chỉ có cô mới nói như vậy được.”

Nhưng nghe Sora chỉ trích, Jibril tựa hồ vô cùng bất ngờ.

“Eh, chuyện đó như em đã giải thích từ trước, dù nhìn thế nào thì lỗi cũng....”

“Tại cô còn gì! *Bị sưng một cục và thủ đô hủy diệt*, tổn thất không cân xứng thì cũng chỉ đến một mức độ thôi chứ!”

Nghe Sora vạch lại, Fii cười hì hì hòa theo.

“Bổ sung thêm nhé~, lúc ấy sách vở về ma pháp của bọn tôi còn bị cướp sạch~ luôn. Để khôi phục lại hệ thống ma pháp bị mất lúc đó, chúng tôi đã phải mất hơn 800 năm đó~”

Ngón tay Sora gõ cộc cộc xuống bàn như chiếc búa của thẩm phán, nói.

“.... Bị cáo Jibril, cô có gì để bào chữa không?”

“Người bào em bào chữa nhưng mà... Thủ cấp của tộc Elf chỉ ở mức [Rare 2], còn em sau khi dùng [Thiên kích] liền mất hết tất cả sức mạnh, như vậy không phải là rất không cân xứng sao? Em đã phải tốn mất 5 năm mới khôi phục lại được sức mạnh đấy!”

Tuy không biết cái gọi là [Thiên kích] đó là như thế nào nhưng có vẻ là đòn tấn công một chiêu đủ tiêu diệt một thành phố.

Sức mạnh to lớn như thế, dù là tộc Flügel thì cũng phải trả giá đắt, nghe vậy, các Imanity có mặt trong phòng không khỏi cùng thẳm thờ phào.

..... Tạm thời chưa bàn 5 năm có phải là cái giá thích hợp hay không.

“Cho nên em mới mang hết tất cả sách vở trông thấy đi, ít nhất cũng coi như giành được chút chiến lợi phẩm. Hơn nữa sau khi Mười Minh ước thành lập..... Eh heh heh, bây giờ nghĩ lại thật đúng là thu hoạch lớn, eh heh heh, eh heh heh heh~”

“Phán quyết, bị cáo Jibril... Có tội.”

“Tại sao!?”

Mặc kệ Jibril đang đầy vẻ kinh ngạc, bộ dạng như sắp đòi kháng cáo ngay lập tức.

Sora vắt óc suy nghĩ xem nên làm thế nào để thuyết phục đối phương tha thứ cho hung thủ đã tàn sát vô số đồng bào mình.

“À ờ, vậy tôi có thể gọi cô là Fii không?”

“Vâng, xin cứ tự nhiên~”

“Để có thể chân thành hợp tác, tôi muốn mọi người không còn vướng mắc gì nữa. Làm thế nào mới có thể khiến cô tha thứ cho Jibril?”

Sora trực tiếp đưa ra vấn đề, Fii đặt tay lên má, dịu dàng đáp.

“Hmm~, chuyện đó thật sự rất khó ~”

Nhưng Clamy cũng nhắm mắt, khoanh tay trước ngực nói.

“.... Fii, *kế hoạch của Sora* cần tới khả năng của chị. Em cũng trông cậy vào chị.”

Ư ư..... Do dự một lúc, cuối cùng Fii thờ dài bất đắc dĩ, đề xuất một phương án.

“Vậy thì~ chi cần liếm chân tôi và nói [Xin tha thứ cho tôi, Feel-sama] là tôi sẽ tha thứ cho cô ta~ ♡”

“Ô kìa ô kìa ~, vừa mới nể mặt một chút là đã hếch ngược lên tận trời rồi, cái đồ tạp chủng trong rừng chi có tai là dài này~ ♪”

Hai người cười hì hì, cùng nở nụ cười đen tối với nhau.

Nhưng Shiro đang ngồi trên đùi Sora có vẻ không hứng thú gì với chuyện này, vừa chơi game trên di động vừa nói.

“... Jibril... có tội... *chịu phạt*.”

“Ehhhhhhh~!? Chẳng, chẳng lẽ người thực sự bắt em phải liếm chân cái loại động vật này.....”

“... Chịu phạt.”

“Ư, ư ư ư... Mặc dù không thể chấp nhận được nhưng nếu đó là mệnh lệnh của các Master...”

Và thế là Jibril cúi xuống bên chân Fii.

Liếm liếm...

“.... Xin hãy tha thứ cho tôi, Feel-sama.”

“Được~c, ta tha thứ cho người đó ~”

Fii khoanh tay lại, mỉm cười, nhìn bộ dạng có vẻ đã thực sự bỏ qua cho Jibril.

..... Vậy là đủ rồi sao?

Sora không thể không hoài nghi, phải chăng là cô bạn này kỳ thực chẳng hề để ý tới quá khứ, chỉ muốn đùa cợt với Jibril mà thôi? Nhưng mà cậu tạm thời không muốn truy cứu đến cùng chuyện đó.

“Ma ma ma, Master, em, em có thể hỏi một chút không?”

Nhưng Jibril bỗng như vừa có phát hiện cực kỳ quan trọng, hưng phấn chạy tới, cắt đứt mạch suy nghĩ của Sora.

“Mặc, mặc dù phải liếm chân xin lỗi loại sinh vật cấp thấp này thực sự là chuyện vô cùng nhục nhã, nhưng mà không biết tại sao! Khi nghĩ tới việc các Master ra lệnh cho em phải làm như vậy, không hiểu sao tự nhiên... Em lại có cảm giác tim đập thành thịch! Người có biết cảm giác đặc biệt đó là gì không.....”

“Được rồi, nào Clamy, tiếp tục giới thiệu đi....”

Bỏ ngoài tai mấy chuyện kéo néo của Jibril, Sora ra hiệu tiếp tục câu chuyện lúc nãy, nhưng mọi việc vẫn còn chưa kết thúc.

“Này, nếu nói về chuyện vương mắc thì tôi cũng có!”

“.... Ủa, Steph? Cậu có vấn đề gì chưa giải quyết với họ à?”

Steph chỉ vào Clamy đang bình thản ngồi đó, gào lên.

“Còn gì nữa.... Người, người này không phải đã dùng ma pháp để ăn gian, đánh bại tôi sao?”

“Để bị lừa là lỗi của cậu. Nào Clamy, tiếp tục đi.”

“Ê này!?”

Mặc kệ Steph bị ném một câu chặn họng sang một bên, Clamy bắt đầu nói.

“Fii là.... bạn từ thời thơ ấu. Nói một cách chính xác thì.... chỉ ấy là *chủ nhân* của tôi.”

Thấy Shiro nhất thời có vẻ vẫn chưa hiểu ra, Jibril lên tiếng giải thích.

“Elven Guld tuy là quốc gia dân chủ nhưng luôn khuyến khích việc dùng Minh ước trói buộc các chủng tộc khác xếp hạng dưới bọn chúng... Nói trắng ra là [chế độ nô lệ].”

“Hả... Vậy thì Clamy là...”

Steph buột miệng kêu lên, Clamy khề gật đầu.

“Đúng thế, gia đình tôi từ thời cụ nội đã là nô lệ của gia tộc Nilvalen. Tôi cũng sinh ra và lớn lên tại Elven Guld.”

Thấy Steph không nói nên lời, Clamy thoáng cười khỏ.

“Không có gì đáng nói cả.... Ai thì cũng có một hai chuyện rắc rối thôi mà.”

Thấy ánh mắt cô hướng về phía Sora, Steph và Jibril, thậm chí cả Fii cũng đều cảm thấy nghi hoặc.

Có thể khiến chính bản thân Clamy nói [không có gì đáng nói], rút cuộc thì quá khứ của Sora...

“.... Thôi nào, chuyện bình thường thôi mà. Tôi vốn là một nô lệ, chỉ duy nhất có Fii coi tôi như [bạn bè].”

Cảm thấy không khí không được tự nhiên, Clamy vội chuyển hướng câu chuyện, tiếp tục kể.

“Nhưng mà coi nô lệ như [bạn bè], chuyện đó sẽ gây tổn hại không chỉ đến danh tiếng của gia tộc, cho nên ở bên ngoài chúng tôi đương nhiên không thể biểu hiện giống như bạn bè bình thường.”

“Bản thân tôi thì~, thấy chuyện đó vô~~~~ cùng là đáng ghét!”

Fii thoáng lộ vẻ bức tức, còn Clamy tiếp tục nói.

“Tại Elven Guld, gia tộc Nilvalen cũng là một dòng họ có danh tiếng, mỗi thế hệ đều có ghế nghị sĩ trong Thượng nghị viện. Từ năm ngoái sau khi gia chủ đời trước qua đời, Fii trở thành gia chủ thực sự của dòng họ....”

Lắng nghe thuyết minh, người có phản ứng không ngờ lại là...

“.... Vậy thì, trước khi Elven Guld tiến hành tuyển cử lần tới, Feel-san sẽ là nghị sĩ đại biểu tại Thượng nghị viện.... Há? Khoan đã, nghị sĩ Thượng nghị viện có ý tiến hành vận động giải phóng nô lệ.... Đó không phải tương đương với phản quốc sao?”

..... Chuyện đó sẽ trở thành vết nhơ cực lớn của quốc gia lớn nhất thế giới.

Nhưng *so với chuyện đó*, ánh mắt mọi người lần này lại đổ dồn hết vào Steph, tất cả đều đầy vẻ kinh ngạc.

“..... Ste, Steph, cậu theo kịp được nội dung trao đổi vừa rồi sao!? Cậu lại ốm rồi à? Có bị sốt không đấy!?”

Sora giải thích thay cho tất cả mọi người, Steph lập tức quay phắt đầu lại, gào lên.

“Đã nói là đừng có dán mác ngu ngốc lên mặt tôi có được không!? Về chuyện chính trị, nếu tôi không thông thạo hơn hai vị quốc vương hoàn toàn bỏ mặc quốc chính nào đó thì đã không thể ứng phó nổi đâu nhé!”

Thôi thì, bỏ đi, tạm thời dẹp cảnh tượng quái dị trước mặt này sang một bên.

Sora nhìn thẳng vào mắt Fii, hỏi.

“... Như vậy không sao chứ, Fii?”

“Vâng~? Có vấn đề gì ư~?”

“Hợp tác với bọn tôi có thể sẽ khiến Elven Guld bị hủy diệt đấy?”

..... Đúng thế, giống như Clamy đã nói, kế hoạch của Sora là sau khi xong việc với Liên Hiệp đồng bộ, nhưng mà.....

“À~, đến lúc đó hãy tính đi~”

Fii vẫn tiếp tục mỉm cười dịu dàng đáp.

“Với tôi thì ~, chỉ cần Clamy không bị tổn thương là thế nào cũng được~.... Gia tộc gì gì đó, nói thật là tôi chẳng quan tâm.... mấy cái hội nghị [toàn các ông bà già] đó rất là phiền phức nên là tôi đã muốn bỏ cái chức gia chủ này từ lâu~u lắm rồi.”

Vẫn nụ cười hiền hòa khó đoán như mây bay vô định.

“Tôi từng nghĩ, nếu cả cái quốc gia đó biến mất thì mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều rồi, eh he he~~”

“Đúng, đúng là thẳng thắn thật đấy....”

Nghe cô cười hi hi thoải mái nói, Steph không khỏi lùi lại một chút.

..... Hóa ra là vậy, vì Clamy, cho dù quê hương bị hủy diệt cũng không vấn đề gì.

Khi nghe như vậy, đáng lẽ Sora sẽ phải hoài nghi...

Nhưng do đã tiếp thu một bộ phận ký ức của Clamy nên cậu có thể cảm nhận được lời cô nói không phải là dối trá.

So sánh quan hệ giữa hai người.... với quan hệ *giữa mình và Shiro*.... Không ngờ lại có thể thấy có một sự đồng cảm.

“Chỉ cần hơi~ không chú ý tới Clamy một chút là em ấy sẽ lập tức trốn vào một chỗ để khóc, cho nên tôi luôn phải ở bên cạnh em ấy đó~”

Fii khẽ xoa đầu Clamy, nói.

“Khóc, khóc đâu mà khóc! Em chưa bao giờ khóc nhé!”

“Không, sau khi thua trong cuộc đấu lựa chọn quốc vương, cô đã khóc ầm lên như trẻ con vậy....”

Bị Sora lật tẩy, Clamy lập tức hung hăng trừng mắt nhìn cậu, nhưng Fii cũng không ngừng tay xoa đầu cô.

“Quả nhiên là như vậy. Chị đã nói nhiều rồi mà Clamy, em tự đặt cho mình nhiều áp lực quá~”

Trông Clamy đầy bức bối nhưng cũng không có vẻ là muốn hất tay cô ra, nghiêm giọng nói.

“Em đã nói là em không khóc cơ mà!? Đừng, đừng có nghĩ là chị biết em từ lúc em còn là trẻ con thì có thể mãi mãi coi em như trẻ con nhé!?”

Nghe hai người đối đáp, Sora len lén lục lại trong ký ức của Clamy, suy đoán tuổi của Feel.

Bề ngoài thì như khoảng 15 tuổi, nhưng mà do là người tộc Elf cho nên tuổi thực là..... 52 tuổi.

Nhìn Feel tiếp tục mỉm cười xoa đầu Clamy, có vẻ như không hề cảm thấy mệt mỏi, Sora thầm nghĩ

(..... Không hẳn là bạn bè, gọi là.... mẹ thì đúng hơn.)

Giống như trông thấy *một chuyện chưa từng biết đến*, Sora và Shiro nhìn hai người họ với đôi chút ghen tị...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 12: Cách Chở Hướng/blue Rose (2)

“Được rồi! Công tác giao lưu đã xong, bây giờ để tăng cường thêm tình hữu nghị...”

“Nếu là đi tắm thì tôi không tham gia đâu nhé.”

“Tại... tại sao cô lại biết vậy!?”

Ý đồ bị lật tẩy dễ dàng, Sora hoàn toàn sững sờ, Clamy thì ôm trán, thờ dài bất lực.

“Cái tên này, quên mất là đã giao hết ký ức của mình cho tôi rồi sao?”

“A, ư ư ư....!”

Không được, tình huống vô cùng nghiêm trọng.

Tại thế giới này..... thu hoạch ‘món phụ’ là yêu cầu quan trọng nhất.

Càng hướng hồ ở đây còn có người tộc Elf như Feel... không thể bỏ qua cơ hội này được!

Sora lập tức xây dựng kế hoạch, nhưng bỗng có viện quân bất ngờ xuất hiện.

“Clamy, tình hữu nghị giữa mình hữu cùng hợp tác~, là rất quan trọng đấy~”

“Hả!?”

Thấy Fii đáng lẽ phải cùng phe với mình lại bất ngờ nói như vậy, Clamy giật mình thốt lên.

“Em cũng nói là~, muốn chị và Jibril hòa hảo với nhau đúng không~?”

“Chuyện, chuyện đó thì liên quan gì đến mọi người cùng nhau đi tắm, lại còn bị chụp ảnh nữa?”

Nhưng Sora lập tức nắm bắt được cơ hội, vận dụng hết tất cả chất xám để ứng phó.

Dù không hiểu ý đồ của Fii nhưng hiện tại chỉ có thể phối hợp thôi, tiếng nói ma quỷ thì thâm bên tai Sora.

“Tại thế giới cũ của bọn tôi, Nhật Bản, có một nghi thức truyền thống để tăng cường tình hữu nghị, đó là.... [Gặp gỡ trần trụi].”

Nghe Sora hùng hồn tuyên bố, Clamy lập tức vạch lại.

“Ừ, từ sau khi các anh tới thế giới này, khi tắm rửa đều làm gì có cái ý đồ đó?”

Clamy có ký ức của Sora nên có thể dễ dàng phản bác cậu.

Đó cũng là chuyện đương nhiên thôi. Do Sora chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này nên Clamy chắc chắn phải nghi ngờ.

Thế nhưng... Dù như thế thì vẫn chưa đủ để thắng được cậu ta.

“Bởi vì Steph và Jibril đều bị Minh ước khống chế. Lần này với hai người Clamy là quan hệ yêu cầu hỗ trợ hoàn toàn dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau, cho nên chỉ có thể dựa vào truyền thống văn hóa thôi.... Jibril-kun.”

“Có em”

Sora búng tay một tiếng, Jibril lập tức quỳ xuống bên cạnh cậu.

“Tìm kiếm truyền thống [gặp gỡ trần trụi] của Nhật Bản trong máy tính bảng, giải thích cho cô ấy nghe!”

Lĩnh hội chuẩn xác ý đồ của Sora, Jibril thao tác trên máy tính bảng.

“E hèm.... [Gặp gỡ trần trụi] bắt nguồn từ thời kỳ chiến loạn cổ xưa, khi thực hiện không thể giấu theo vũ khí, bộc lộ khả năng thân thể, suy nghĩ trong lòng ra với đối phương, là nghi thức để chứng minh rằng mình không hề có ý gây hại cho đối phương.”

Jibril thao thao bất tuyệt, dựng lên lưu loát một câu chuyện hoàn toàn không thể hiện trên máy tính.

Thế nhưng Jibril vẫn kiên quyết phản đối.

“Đó, đó là lừa đảo! Trong ký ức Sora hoàn toàn không có chuyện ấy!”

“Đây là tại tôi không biết xuất xứ, nhưng mà ký ức về tăng cường sự tin tưởng thì chắc phải có đúng không?”

Qua một thoáng chốc, có lẽ là để tìm kiếm trong ký ức Sora.... Và rồi.

“.....Phần lớn, áp đảo, toàn là ký ức đáng ghét thôi!!!!!!!!!!!!!!?”

Có lẽ là tri thức và hình ảnh kêu gọi trào ra cuộn cuộn, Clamy mặt mũi đỏ bừng, gào lên.

Tựa hồ không thể tiếp tục đứng nhìn nữa, Fii xen vào.

“Thôi được rồi~, Clamy, chị sẽ giúp em từ chối nhé~”

“Hả? A, ừ, ừ phải.... Cám....”

“Tôi nghĩ chắc Sora-san cũng đã phát hiện ra rồi phải không~, ý Clamy muốn nói là~, do không tự tin vào thể hình cho nên không muốn tắm chung~.....”

“Em, em em em không hề nói như thế nhé!!”

Fii mở to mắt kinh ngạc.

“Không phải như vậy sao~? Nhưng mà...”

Ánh mắt cô đảo nhanh qua một vòng.

Đầu tiên là Jibril, Steph, tiếp đó nhìn xuống ngực mình.

Cuối cùng là nhìn vào... ngực Clamy với ánh mắt vô cùng hiền từ.

“Không sao cả, Clamy, giá trị của người phụ nữ không phải ở bộ ngực~”

“..... A, a a a.... Được rồi, được rồi! Em sẽ tắm, đã được chưa nào!”

Clamy bỗng chỉ sang phía Shiro.

“Bên, bên đó cũng có một cô bé đấy nhé, đừng nghĩ là em từ chối vì cái lý do đó!?”

Mục tiêu Shiro ngược mắt ra khỏi màn hình chơi game, khẽ nghiêng đầu nghi hoặc.

Nhưng mà nụ cười trên mặt Fii càng trở nên dịu dàng hơn, giống như người mẹ hiền đang khuyên bảo đứa con.

“Clamy, so sánh với trẻ con như thế người ta gọi là tự ngược đấy~”

Clamy đứng bật dậy khỏi bàn... Mặt như sắp khóc đến nơi.

“Fii là đồ đáng ghét! Được, được rồi, nhà tắm ở đâu!?”

“Và~ng, vậy xin phép để tôi được dẫn đường~ ♪”

Jibril lập tức trả lời, trên tay không biết từ lúc nào đã cầm sẵn dụng cụ tắm rửa cho ba, bốn người.

“.... Tôi cũng phải đi đúng không? Ừ, tôi đã biết trước là thế rồi mà.”

.... Nhìn Clamy và Steph đi lên trước dưới sự chỉ đường của Jibril.

Sora cũng ôm Shiro, đứng dậy, quay sang hỏi Fii đang đi theo bên cạnh.

“..... Vậy, tại sao lại phối hợp với trò dối trá của tôi?”

“Eh~, đó là nói dối sao~? Thật là quá đáng~”

Fii khẽ mỉm cười giống như không có việc gì xảy ra.

Nhưng thấy Sora và Shiro đi bên cạnh cùng im lặng không nói giống như đang thăm dò mình, cô cuối cùng cũng nói.

“.... Chi cần còi hết quần áo, tôi sẽ có thể từ lượng tinh linh hoạt động trong cơ thể mọi người, đại khái phân tích ra được tính cách của từng người. Khi xác định được trước *khả năng có bị tập kích hay không* thì tự nhiên là ứng phó sẽ đơn giản hơn nhiều rồi~”

Hóa ra là vậy, Sora thoáng cười khỏ.

“Thế nên cô cũng muốn thực hiện gấp gờ trần trụi như Jibril đã nói.”

Fii vẫn giữ nụ cười [không thể nắm bắt được], tiếp tục nói.

“Sora-san đã giao ký ức của mình cho Clamy, làm Clamy tin tưởng mình vô điều kiện. Tôi không biết nội dung ký ức đó là gì, và cũng thực lòng cảm tạ anh không cướp mất tính mạng em ấy.... Nhưng mà.”

Nụ cười không đổi, Fii hơi nhướn mày, nói.

“Anh đừng nghĩ là~, Clamy tin tưởng anh thì~, tôi cũng sẽ thực sự tin tưởng theo nhé~!”

Ánh mắt giống như đang nói với Sora.... Bao gồm cả chuyện này, nếu như là [lừa đảo] thì....”

Cô sẽ dùng tất cả mọi cách để Elechia cùng với [mấy người Sora biến mất khỏi thế gian này].

Nhưng Sora ung dung phớt lờ ánh mắt của cô, mỉm cười đáp lại.

“Vậy là chính xác. Nếu như cô là loại ngốc nghếch đi tin chuyên gia lừa đảo nói [tin tưởng tôi] thì bọn tôi cũng sẽ rất đau đầu.”

Sora, Shiro, cùng với Fii đều giữ nụ cười, yên lặng cùng bước đi. Sora bỗng đưa ra một câu hỏi.

“Có thể hỏi một chút không.... Người Elf ai cũng thông minh như Fii à?”

Nghe câu hỏi vậy, Fii cười hì hì, trả lời.

“Nếu như tôi biết chuyện đó thì~, tôi sẽ có thể biết được [phía trên] nắm được việc tôi phản bội đến mức độ nào rồi~”

..... Quả nhiên là, cô ta đã từng cân nhắc giả thuyết Sora *có ý thả trước bất sau*.

“Ha ha, đối thủ cuối cùng quả nhiên là Elven Guld.”

“Chỉ cần không làm tổn thương Clamy thì~, tôi sẽ toàn lực hỗ trợ thôi~”

..... Chỉ cần không làm tổn thương Clamy thì có hủy diệt Elven Guld cũng không sao cả.

Án ý của Fii là như vậy.

“Được rồi~, do chuyện vừa nãy do tôi khơi lên, bây giờ tôi phải đến chỗ Clamy đây~”

Nói dứt lời, Fii bước nhanh lên trước, đuổi theo sau Clamy.

Đưa mắt nhìn cô rời đi, Sora thấp giọng nói.

“..... Jibril.”

“Có mặt.”

Nghe tiếng Sora khẽ lầm bầm, Jibril lập tức sử dụng dịch chuyển không gian, xuất hiện ở sau lưng cậu.

“.... Cô ta, có sử dụng ma pháp nào không?”

“Dạ không, hoàn toàn không có phản ứng gì.”

Nghe Jibril trả lời, Shiro khẽ nhủ mày.

.... Đó là cảm giác khó chịu khi chính mình còn chưa thể dự đoán được *bước thứ ba, bước thứ tư* của anh trai thì Fii đã sớm dự tính được trước rồi. Còn Sora cũng gãi gãi đầu cười khỏ, vẻ không cam lòng.

“Không dùng ma pháp đã có thể nhìn thấu ý *đồ thật sự* của tôi à? Nếu thật sự như vậy thì đúng là hơi mất tự tin rồi đấy.”

Nếu như lừa đảo, tâm lý chiến thất bại trước chuyên gia ăn gian lợi hại hơn mình thì đúng là sẽ không còn đường nào để đi nữa.

Nhưng mà, có thật là Fii đã nhìn thấu cả [nước đi cuối cùng] mà mình đã lên kế hoạch không?

“..... Bỏ đi, sớm muộn gì cũng sẽ phải đối đầu với Elven Guld, chúng ta cứ chờ xem khả năng của cô ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 13: Cách Chỉ Hướng/blue Rose (3+4)

Part 3

.... Được rồi, vẫn theo lệ cũ, do vấn đề phân cấp độ tuổi mà tiêu tốn rất nhiều gỗ.

Ở phía sau lớp màn hơi nước dày đặc kia chắc hẳn là một thiên đường rộng mở.

Trong phòng tắm, mặc dù dưới sự giúp đỡ của dầu gội đầu bí ẩn với [công thức hòa trộn nước tinh linh] do Jibril mang tới, tình hình đã có đôi chút cải thiện, nhưng Shiro có vẻ vẫn rất không thích tắm rửa.

Steph đang giúp Shiro gội đầu thì chợt trông thấy Clamy bước vào nhà tắm.

“Ừa, Clamy, đáng người cậu đẹp thế à?”

“Ừm, người tôi là kiểu trông nhỏ hơn khi mặc quần áo đầy thôi...”

Không ngờ Clamy vừa bị trêu chọc lúc trước lại có vóc dáng lý tưởng như người mẫu thế này, điều đó khiến Steph vô cùng kinh ngạc.

Ngoài ra, Jibril và Fii chắc hẳn cũng có mặt.

Đúng thế, chắc hẳn là có.

Bởi vì khi đi tắm.... trên người đương nhiên là không mặc gì cả.

Nhưng Sora đang mặc nguyên quần áo, ngồi quay lưng về phía mọi người thì không thể nhìn thấy gì.

“Trông cậu cả vào các cậu đây.... Camera của hai điện thoại di động và một máy tính bảng, tôi tin tưởng các cậu!”

Để không quay vào hình khóa thân của Shiro.... trẻ vị thành niên, camera được bố trí tại ba vị trí khác nhau.

Thậm chí cầu mong lần này sẽ có thể chụp được những cảnh đẹp nhất, Sora cố đè nén ý muốn quay đầu lại, đột nhiên.

“.... Master, chuyện này đã nằm trong dự tính của người sao?”

Nghe Jibril ở sau lưng hỏi, Sora gật đầu đáp.

“[Tất nhiên rồi.]”

Tuy không thể quay đầu lại, nhưng Sora vẫn thử hỏi vọng về phía sau.

“Fii.... À không, Feel-sama?”

“Ara~? Có việc gì mà phải cung~ kính như vậy~”

May quá, có vẻ là đang ở gần chỗ này, nghe thấy Fii đáp lời, Sora tiếp tục nói.

“*Ma pháp nguy trang trên ngực Clamy* là ảo ảnh? Hay là thật sự khiến cỡ ngực thay đổi vậy?”

“Là khiến kích cỡ ngực thay đổi đó~, với cả....”

Fii nở một nụ cười hiền hòa, quay sang phía Clamy, nói.

“Clamy, đã bị lật tẩy rồi, gặp gỡ trần trụi mà vẫn còn dùng ngực trang, chị cũng cảm thấy như vậy là bất lịch sự lắm đấy~”

Chợt nghe một âm thanh như tiếng nút bấc rượu bật mở vang lên, ma pháp trên người Clamy biến mất, cô lập tức trở lại với hình dáng ban đầu.... ngực lép.

“Đừng có dễ dàng thừa nhận thế chứ Fii~, biết vậy từ đầu đã không làm gì cả luôn còn tốt hơn.”

Không biết tại sao, thấy bộ dạng bị trêu đùa của Clamy, Steph bỗng có một sự đồng cảm kỳ lạ.

“..... Không sao đâu, chỉ cần tiếp tục kiên cường, mọi điều tốt đẹp nhất định sẽ tới.”

“Đừng có nhìn tôi với cái ánh mắt ấy! Tôi vẫn còn đang lớn tiếp đấy nhé!”

Có vẻ Clamy đã hiểu nhầm lời an ủi của Steph thành nói về ngực cô, Fii ở bên cạnh nói.

“Vậy thì anh muốn ma pháp như thế nào~?”

“Ừm... Cô hiểu nhanh vậy thì tốt quá.”

Thấy Fii nắm bắt chính xác ý đồ của mình vậy, Sora gật đầu lia lịa, nói.

“..... Có thể giúp tôi [biến thành phụ nữ] không!?”

Một gã con trai hô lên như vậy, khí thể tỏa ra sau lưng.

Giống như gọi tới một luồng thần phong, làn màn hơi nước dày đặc cũng phải thoáng lay động...

“Như vậy sẽ có thể thấy được thiên đường ở sau lưng rồi! Nếu là cùng giới tính thì dù ai nhìn vào cũng sẽ chỉ thấy hành vi hoàn toàn lành mạnh, giả sử như vậy là R-18 thì nhà tắm công cộng và suối nước nóng cũng sẽ bị coi là R-18! Cho nên đây là hành vi lành mạnh hoàn mỹ!”

“Tôi nghĩ là nếu dục vọng sôi sục trong lòng mà không thay đổi thì~, không phải về bản chất vẫn như cũ sao~?”

“Không có chứng cứ gì để chứng minh suy nghĩ trong lòng là thế nào!”

“Thật tuyệt vời thừa Master! Người có thể ngạo nghễ nói ra những lời như vậy thật khiến em cảm thấy quá xúc động!!”

Và câu trả lời của Fii là....

“Có thể được đấy~!”

“Thật sao!?”

Cột sống theo phản xạ muốn quay đầu lại nhưng bị lý trí ngăn cản làm cơ thể thiếu chút nữa thì trượt cả hông.

Ô ô.... ô~, nữ thần đang ở ngay trước mắt.... à không, ở ngay sau lưng!

“Nhưng mà sẽ không thể khôi phục lại như cũ đâu~, như vậy có được không~?”

..... Hả?

“Giới tính được quyết định bởi hai yếu tố ma lực~. Nếu như hai yếu tố đó giống nhau thì sẽ là phụ nữ, khác nhau thì sẽ là đàn ông, nếu sử dụng ma pháp để đồng hóa yếu tố khác biệt thì sẽ có thể biến thành phụ nữ nhưng mà không thể khôi phục lại như ban đầu đâu~”

.... Tại sao đã đến thế giới ảo tưởng rồi mà vẫn còn phải nghe giải thích nghiêm sắc thể XY vậy?

Shiro đang được Steph giúp gội đầu, trả lời thay Sora.

“..... Phải, quyết....”

Sora ngược nhìn lên trần nhà.... mà không, là ngược nhìn lên bầu trời không trông thấy được, hai dòng lệ tuôn trào.

“Ê này, thế giới ảo tưởng, hoạt động hăng hái lên chứ.... Tại thế giới có Minh ước, thậm chí có cả ma pháp, chỉ là thay đổi giới tính thôi mà cũng không làm được là sao hả!? Không phải mi quá lười nhác rồi đấy chứ? Thế giới! Năng động lên đi chứ!!”

Sora gào lên đau khổ, chỉ có thể ngồi tưởng tượng về thiên đường tuyệt diệu ngay sau lưng mình.

Tin tưởng vào sức mạnh mà con người đã xây dựng nên.... Khoa học. Giao phó tất cả cho ba ống kính camera.

Part 4

Hoàng cung Elechia.... Phòng đọc sách.

Tắm rửa xong, Sora và Shiro liền tới thẳng chỗ này.

Shiro dùng khăn bông quấn lấy mái tóc ẩm, chú tâm viết về gì đó lên một tấm bảng đen.

Ở bên cạnh, Sora vừa thao tác trên máy tính bảng vừa ngồi vạch bút trên vô số tờ giấy.

Mặt trời dần chìm về phía tây, chỉ có ánh nền bập bùng cùng ánh sáng từ màn hình máy tính bảng của Sora chiếu sáng trong căn phòng.

Về mặt hai người cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không có chút cảm giác đùa cợt nào như vừa nãy.

“.....”

Muốn chào hỏi một chút trước khi trở về, Clamy dừng lại trước cửa phòng.

Chỉ thấy trên sàn vô số giấy rác nằm bừa bãi, có tờ bị vò lại thành một cục, có tờ bị gạch một dấu X lớn.

Không cần biết là những ký hiệu nằm la liệt trên bảng đen, hay là những đường nét mà Sora vẽ nên.

Dù đã có ký ức của Sora thì Clamy vẫn không thể hoàn toàn hiểu được đó là những gì.

Nhưng mà.... đại khái cũng có thể đoán được. Clamy hít sâu một hơi, bước vào trong phòng.

“.... Đây là, *chiến lược để đánh bại Liên Hiệp Đông Bộ?*”

“Ừm, cảm phiền đừng bắt chuyện với Shiro.... Mà có nói chuyện với em ấy thì em ấy cũng không có cảm giác gì đâu.”

Có lẽ là hoàn toàn không cảm nhận được hai người đang trao đổi với nhau.

Shiro hai mắt không hề di động, giống như một cỗ máy, viết nên vô số công thức trên bảng đen.

“Nói thật thì, [đến đây] là lĩnh vực sở trường của Shiro rồi, tôi chẳng hiểu gì hết, chỉ có thể ngồi hỗ trợ thôi.”

Sora nói như vậy, những thứ tay phải viết ra, theo như Clamy thấy, dù nhìn thế nào cũng giống như sơ đồ chiến thuật.

Nhưng hình ảnh cậu đang thao tác bằng tay trái trên máy tính bảng lại là....

“Ô kia, sao tôi lại đi xác nhận hình ảnh tắm rửa vừa nãy vậy?”

“..... Nếu anh nghĩ tôi sẽ phản ứng giống như Stephanie Dora thì sẽ chỉ phí công thôi.”

“Vậy sao phải đỏ mặt, hai tay che ngực thế?”

..... Không được, mình sai lầm rồi, tại sao lại muốn nói chuyện nghiêm túc với cái tên này cơ chứ?

Nghĩ vậy, Clamy chuẩn bị quay người rồi đi nhưng bỗng bị Sora gọi lại.

“Cô tới để hỏi tôi [thật sự có thể chiến thắng sao?] đúng không?”

.... Lúc này Clamy đã có thể xác định, mình thật sự không thạo việc ứng phó với gã thanh niên này.

Làm loạn ý đồ của người khác đã trở thành [thói quen] của anh ta rồi.

Từ sau khi tiếp thu ý thức của Sora cô đã hiểu rõ chuyện đó. Nhưng mà.... Chính vì như thế.

Có một việc làm Clamy cứ canh cánh mãi.

“... Phải, đúng là vậy.”

“Chắc cô phải biết câu trả lời rồi chứ? Cô có ký ức của tôi cơ mà.”

“Cho dù như thế thì vẫn có điểm tôi chưa rõ.”

Đúng thế, cô không thể hiểu nổi.

Chiến lược hai người Sora, Shiro xây dựng quả thực là rất tuyệt vời, khiến người ta phải bội phục.

Nhưng mà... nhìn đâu cũng thấy có sơ hở.

Nhưng Sora biết rõ là có sơ hở.... vậy mà lại vẫn cảm thấy [không có vấn đề gì].

Clamy tìm khắp trong ký ức của Sora cũng không thấy lý do để cậu có thể *tự tin* chắc chắn như vậy

“Về lý thuyết thì đúng là có thể, nhưng đó chung quy cũng chỉ là lý thuyết mà thôi...”

Không cần biết là khi đấu cờ vua hay cờ Othello với mình.... Mà không.

Theo như những gì cô thấy trong ký ức của Sora, tất cả những trò chơi mà Sora từng tham gia tới nay đều có một điểm chung, đó chính là...

“*Chỉ cần đi sai một nước là sẽ rơi xuống tận đáy vực*. Đó có thể gọi là [tất thắng] vậy.”

.... Đúng thế, trong ký ức của Sora, vô số trận đấu đều kết thúc bằng thắng lợi.

Nhưng tất cả đều là những thắng lợi xây dựng trên tình cảnh hiểm nghèo, giống như đang đi trên dây.

Tại sao như vậy lại được gọi là [tất thắng]....

Thế nhưng ánh mắt Sora nhìn Clamy tựa hồ thực sự cảm thấy ngạc nhiên.

“Đi sai một bước là sẽ không thể chắc chắn chiến thắng nữa, cho nên *không thể đi sai một bước nào*, đúng không?”

..... Chính là điều này, căn cứ để có thể khẳng định chắc chắn như thế. Dù đã tìm kiếm không biết bao nhiêu lần trong ký ức của Sora thì cũng không thể tìm được căn cứ đó.

“Anh dám khẳng định chắc chắn là sẽ không có sơ suất gì sao?”

Clamy nhìn trừng trừng vào Sora nhưng cậu lại bật cười, đáp.

“Ha ha ha, chuyện đó là không thể. Nếu chỉ một mình tôi thì chắc chắn sẽ thất bại... Nhưng mà...”

Clamy nhìn theo ánh mắt của Sora.... ở phía đó là thiên tài màu trắng tuyết.

Thiếu nữ trắng ngần mười một tuổi, đang viết nên hàng loạt công thức toán học trên bảng đen.

“.... Nếu là 『 』 thì sẽ là chuyện khác. Cho dù tôi đi sai một nước thì sẽ vẫn còn Shiro.”

Trong ký ức của Sora tràn ngập một câu nói:

..... đối với 『 』 hai chữ [thất bại] không hề tồn tại.

Đến bây giờ, Clamy cuối cùng cũng phát hiện ra một sự thật mà mình đã bỏ quên.

Trong ván cờ Othello đánh cược sự tồn tại của bản thân.

[Ba] quân cờ đến cuối cùng vẫn không thể đoạt nổi... Ba yếu tố còn quan trọng hơn cả sự tồn tại của bản thân.

Nếu là bây giờ thì cô cảm thấy mình đại khái có thể hiểu được ba yếu tố đó là gì rồi.

(... Hóa ra là vậy. *Chỉ có ký ức của một mình Sora...* Nên mới không cảm thấy có thể chắc chắn chiến thắng sao?)

Sự tồn tại của em gái... Shiro, còn quan trọng hơn sự tồn tại của chính mình.

Đó là chiến thuật của game thủ hai người trong một.

Nếu như chiến thuật giống như đi thăng bằng trên một sợi dây nhỏ nối giữa hai bờ vực thăm ấy có thể được gọi là chiến thuật tất thắng.

Vậy chừng nào mình còn chưa thể đoạt được sự [tin tưởng] ấy, thì sẽ còn không thể nào hiểu nổi sự tự tin của Sora.

Nhưng mà trong vô số lời mà Sora từng nói với Shiro.

Cùng vô số lời lẽ anh ta dùng để thuyết phục chính mình.

“.... Anh đã... tìm thấy [cánh] rồi phải không.”

“Ách?”

Tiếp đó, Clamy nhại giọng Sora, mỉm cười đắc ý, nói.

“..... [Này Shiro, người ta bảo con người có thể thay đổi, thật sự là vậy ư?].... phải không nhỉ?”

“Cái.....!?”

.... Đây rồi. Điều Clamy muốn thấy chính là cái vẻ mặt này của Sora.

Nhìn Sora đỏ mặt tía tai, Clamy bật cười vẻ hài lòng, tiếp đó quay người rời đi.

“Mặc dù rất là xấu hổ nhưng mà tôi cũng không ghét cách suy nghĩ như thế, anh có thể thoải mái mà tự hào.”

“Này, thôi đi nhé!”

“Có một cô em gái xuất sắc như vậy rất là vất vả đúng không? Dù sao cũng phải giữ thể diện mà.... O, ni, i, chan?”

“Đáng ghét.... Mau đi về đi! Cô ở lại Elechia lâu quá sẽ bị nghi ngờ đấy!”

Trước lúc rời đi, rất nhiều chuyện lướt qua trong đầu Clamy nhưng cô kiềm chế để không nói ra.

Chỉ quay đầu.... bỏ lại một câu.

“.... Tôi tin vào.... [khả năng có thể] của con người.”

Câu trả lời nhận được tuy là câu kinh, nhưng cũng khẳng định mạnh mẽ.

“Tất nhiên rồi. *Cô cũng là con người cơ mà.*”

Nghe cậu nói vậy, Clamy khe khẽ nhắm mắt lại, rời khỏi Elechia.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 14: Cách Hướng Dẫn/killing Giant (1+2+3)

Part 1

Lâu đài hoàng gia Elechia

Trên ngai vàng, hai vị vua của chủng tộc loài người đang ngồi dài ẽo uột không chút sức sống, giống như sắp sửa tan chảy.

“Này, thừa thời gian quá đi mất... Rút cuộc thì đến bao giờ Liên Hiệp Đông Bộ mới thông báo ngày thi đấu trò chơi vậy?”

“... Chán, quá....”

Thấm thoát đã năm ngày trôi qua từ sau những chuyện xảy ra với hai người Clamy.

Qua quãng thời gian chờ đợi dài như vậy, sự khẩn trương vừa mới được xây dựng nên một cách khó khăn cũng không thể tránh khỏi buông lỏng.

Dù là Steph lúc bình thường vẫn luôn nhắc nhở hai người Sora thì bây giờ cũng không còn gì để nói nữa.

Trong suy nghĩ bất an của Steph đột nhiên thoáng qua một khả năng.

“Phải, phải chăng là họ quên mất rồi.... hay là thư từ, công văn..... không gửi đến được?”

.... Nhớ tới việc cho đến tận bây giờ thư tín vẫn hoàn toàn không được hồi âm, Steph lên tiếng.

Đang ngồi bái hoải trên ngai vàng, Sora ưỡn mình dậy, trên mặt nở một nụ cười không có gì ngoài tàn nhẫn.

“.... Ồ~? Nếu là như vậy thì sao có thể không nhắc nhở họ một chút chứ... phải không?”

Điều Sora đang nghĩ tới là, sử dụng quân bài tẩy, trò quỷ rối lớn nhất trong lịch sử....

“Master, xin người thứ lỗi vì đã làm phiền.”

Jibril đột ngột xuất hiện từ trong không trung.

Trông thấy ống giấy trong tay cô, Sora và Shiro cùng ngồi bật dậy.

“Ừa, Jibril! Đó phải chăng là....!?”

“Thưa vâng, đây là công hàm Liên Hiệp Đông Bộ gửi tới về việc đồng ý tham gia thi đấu và ngày tiến hành.”

Cô mỉm cười, tiếp tục nói.

“Có vẻ là có người không muốn chúng ta thi đấu với Liên Hiệp Đông Bộ nên đã giữ lại lá thư này trong lâu đài Elechia. Do có người mỗi lần trông thấy em lại có hành vi khá là khả nghi nên...”

“À ờ... Chẳng lẽ là cô...”

Đây là Jibril đấy, chẳng lẽ đã giết....

“Xin cứ yên tâm. Em đã rất lịch sự và nhẹ nhàng thuyết phục người đó. Khi em nhìn với ánh mắt dịu dàng, khẽ quờ trách một chút, người đó liền tiểu ướn hết cả quần rồi gào khóc không ngừng, cuối cùng thì khai báo tất cả và giao lại công hàm cho em”

“Vậy, vậy à....”

..... [Mười Minh ước] không bao gồm việc đe dọa sao?

Mà không, trước đó không giao công hàm cho hai người Sora đã là cướp đoạt rồi..

Nhưng Steph bỗng ôm đầu nói.

“.... Đáng ra tôi phải sớm nghĩ tới chuyện này.... Do cuộc đấu này liên quan đến vận mệnh của toàn bộ chủng tộc loài người... Chỉ cần trong chính phủ có ai đó không thể nguyên trước Mười ước [không được báo cáo giả dối với hai người Sora], sử dụng trò chơi đoạt lấy quyền [chuyển giao công hàm]....”

.... Hóa ra là vậy, có vẻ chỉ cần là chuyện liên quan đến chính trị thì đầu óc cô sẽ thật sự rất linh hoạt.

Sora trầm nghĩ trong lòng, hơi thay đổi cách nhìn một chút đối với Steph, tiếp đó nói.

“.... Ý là trách tôi không xác định thời gian giao công hàm sao? Này, tại sao Imanity lại chỉ ở những chuyện như thế này mới có nhiều trò thông minh vật vậy? Thật là, nếu các cô chịu vận dụng đầu óc như thế nhiều hơn vào xử lý công việc quốc gia thì tốt biết mấy.”

“Bởi vì hiện tại Sora là kẻ thù của Imanity, thế không phải đã phát huy vô cùng hiệu quả sao?”

Steph lạnh lùng đáp lại nhưng Sora hoàn toàn mặc kệ cô.

“Được rồi, trong này viết gì đây.... Shiro, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“.....27.”

Gương mặt Sora đông cứng lại, lên tiếng hỏi, Shiro cũng trả lời ngay lập tức.

“.... Há, đó không phải hôm nay sao, đúng ngày chỉ định thi đấu!”

“Sao!? Chuyện, chuyện này, thời gian là....”

Nhìn Steph cuống quýt bối rối, Sora gào lên.

“Bắt đầu lúc hoàng hôn.... Chỉ còn chưa tới nửa ngày thôi! Ê, mọi người mau mau chuẩn bị đi!”

“Đã, đã rồi....”

“Jibril vô dụng này lúc nào cũng luôn sẵn sàng”

“.... Shiro... chuẩn bị, sẵn, sàng...”

“Anh trai, Sora, cũng lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng OK! Tốt, mọi người, đi thôi!”

Thấy mấy người Sora cứ tự động đứng dậy tuyên bố mình đã [chuẩn bị xong xuôi]. Steph cuống cả lên.

“Này, khoan đã! Đây, đây là cuộc đấu quốc gia chính thức mà! Ít nhất cũng phải mặc lễ phục chứ....”

“Hử? Đây là trang phục chính thức của bọn tôi mà, có vấn đề gì sao?”

Giữa một đám toàn quái dị thì người bình thường mới chính là đồ quái dị.

Ba người cùng nhìn chăm chăm vào Steph, vẻ mặt giống như đang hỏi, “Cậu đang nói cái quái gì vậy”.....

“~~~~~ Tôi, tôi hiểu rồi mà! Cứ trực tiếp đi thẳng đến đó thôi được chưa!”

“Vậy thì, thưa Master, Dora-chan, mọi người hãy nắm chặt em. Chúng ta sẽ dịch chuyển không gian tới đại sứ quán...”

“À, Jibril, lần này không dùng cách đó.”

Từ chối phương thức di chuyển nhanh chóng nhất do Jibril cung cấp, Sora quay sang phía Steph.

“Steph, chuẩn bị xe ngựa đến *cửa chính* lâu đài... Chúng ta sẽ quang minh chính đại xuất phát từ đó.”

Jibril không thể hiểu được chủ nhân của mình đang có ý đồ gì, Steph thì kinh ngạc đến nghẹn lời.

“Sao.... Đang, đang xảy ra bạo động cơ mà?!”

“*Thì chính vì như thế....* Vậy cậu nghĩ tại sao tôi lại *có ý kích động* phản đối chứ?”

Part 2

Tại quảng trường lớn trước lâu đài hoàng gia Elechia, đoàn người biểu tình đứng đông nghìn nghịt, tiếng la hét, trống chửi vang lên từng chập.

Cánh cổng chính to lớn của lâu đài bỗng phát ra tiếng vang rầm rĩ, từ từ mở rộng.

Không cần biết người sắp xuất hiện là ai, đội biểu tình đều đã chuẩn bị trống chửi một phen..... Thế nhưng.

Trông thấy bốn bóng người xuất hiện, tất cả lập tức im phăng phắc.

Trong sự yên lặng nặng nề, đoàn người trong quảng trường tự động dịch ra một lối đi cho bốn người đó xuyên qua.

Đi ở chính giữa là [Quốc vương] với mái đầu đen và đôi mắt đen sâu thẳm, lạnh lẽo như màn đêm... Sora.

Bên tay phải cậu là [Nữ vương] mang đôi mắt đỏ rực, điểm lệ như hồng ngọc.... Shiro.

Theo sát ngay sau lưng họ là [Tùy tùng], đôi mắt to lấp lánh ánh sáng màu hổ phách... Jibril.

Ba ánh mắt tỏa ra ba ánh sáng khác biệt, tràn ngập quyết tâm phi thường cùng [tự tin] tuyệt đối.

Khiến dân chúng không thể phát ra được một lời nào.

.... Mà không, có vẻ là hơi quá tô hồng vấn đề rồi.

Thật ra chủ yếu là do ánh mắt và nụ cười ôn hòa của Jibril, cô chỉ nói có một câu.

..... [Ở những chỗ ta có thể nghe thấy được, nếu muốn chửi bới chủ nhân thì hãy chuẩn bị trả giá bằng tính mạng đi.]

Bầu không khí áp bức, cơ hồ làm cả hô hấp cũng phải thoáng đình chỉ, đoạt đi tất cả những lời đã chuẩn bị sẵn của người dân.

Ở xa một chút phía sau lưng, Steph với đôi mắt màu lam, run run rẩy rẩy bám theo sau ba người.

.... Kết quả là, trên suốt quãng đường đi, mấy người Sora không hề nghe thấy một tiếng trống chửi nào.

Steph thở hổn hển ngồi vào trong xe ngựa, vừa chỉnh lại nhịp thở vừa hỏi Sora.

“Anh, anh nói *có ý kích động* phản đối... vậy nghĩa là sao?”

Sora lại ngạc nhiên nhìn Shiro.

“Ừa, Shiro, em không giải thích cho họ à?”

“.....?”

Shiro nghiêng đầu về khó hiểu, còn Sora thì nói xong mới hiểu ra.

.... Đó đúng là một câu hỏi ngu ngốc.

Shiro không bao giờ có chuyện chủ động giải thích việc gì đó với ai khác ngoài Sora.

“À... Là thế này. Lý do tôi quyết định đánh cược [quân cờ] của chủng tộc loài người.... gồm [ba điều].”

Sora đưa ra ba ngón tay, quay sang phía Steph, nói.

“Điều đầu tiên không cần phải giải thích nữa, chính là để buộc Liên Hiệp Đông Bộ phải tham gia trò chơi. Điều thứ hai là để dụ Clamy ra mặt, lôi kéo cô ta về phe chúng ta. Cuối cùng điều thứ ba chính là....”

Sora lần lượt gập từng ngón tay lại, giải thích, đến ngón tay cuối cùng, cậu mỉm cười về tình quái.

“*Ánh mắt hoài nghi* của quân chúng.”

“Eh...?”

“Tôi không cần loại tin tưởng gần như ý lại [nếu là bọn tôi thì nhất định sẽ chiến thắng]. Cái tôi cần là những người lo ngại bọn tôi sẽ cố ý chịu thua trò chơi, phải mở to mắt chăm chú quan sát trận đấu, kết quả sẽ trở thành đôi sách để chống Liên Hiệp Đông Bộ ăn gian trắng trợn. Không có sự giám sát nào đáng tin cậy hơn những ánh mắt hoài nghi.”

Sora mỉm cười đắc ý.

Cậu mặc kệ Steph đang trợn mắt há mồm, ung dung ra lệnh cho người đánh xe.

“Cho xe ngựa xuất phát đi, mục tiêu là.... Nhà của Izuna-tan!”

“..... GO~~”

Part 3

Ngoại ô thủ đô Elechia, một tòa cao ốc đứng sừng sững nơi biên giới.

Đó là đại sứ quán tại Elechia của Liên Hiệp Đông Bộ.

Mấy người Sora xuống khỏi xe ngựa, tiếp đón họ là một người thú lớn tuổi, mặc hakama, màu lông trắng bạc.

Đó là công sứ ngoại giao của Liên Hiệp Đông Bộ tại Elechia.... Hatsuse Ino.

“.... Chờ đợi đã lâu.”

“Người chờ lâu là bọn tôi mới đúng. Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi.”

Vừa xuống xe, Sora lập tức thoái mái nói, nhưng Ino có vẻ khá là cảnh giác, chỉ trả lời đơn giản.

“.... Vậy thì, mời sang bên này.”

Theo sự chỉ dẫn của Ino, mấy người Sora tiến vào trong tòa nhà, đại sứ quán. Ino đi phía trước không hề nói một tiếng nào.

“Sao vậy, tự nhiên im thin thít, ông bác này làm sao thế nhỉ?”

Mới vài phút trước còn nở mồm châm chọc, bây giờ Sora lại lâm bầm thắc mắc.

Steph có vẻ hoàn toàn bất lực, đáp lại.

“Kể dùng thủ đoạn gần như lừa đảo, ép ông ta phải đánh cược tất cả lãnh thổ trên đất liền của Liên Hiệp Đông Bộ thì có tư cách để nói như vậy sao?”

“Mà thêm nữa....”, Steph ôm đầu.

“Trận đấu đánh cược tất cả mọi quyền lợi của chủng tộc loài người sắp sửa bắt đầu vậy mà các người vẫn có thể ung dung như thế, đầu óc có vấn đề gì không đấy hả?”

Rõ ràng đã là lần thứ hai tới nơi này nhưng Jibril có vẻ vẫn cảm thấy vô cùng hứng thú với tất cả mọi thứ, vẻ mặt như sắp sửa chảy nước miếng tới nơi, liên tục nhìn đồng hồ ngó tây. Ngược lại, Shiro khe khẽ ngáp một cái, chú tâm chơi điện tử, còn Sora thì hai tay chắp sau gáy, bộ dạng ung dung tự tại. Steph cố gắng chịu đựng cơn đau bụng, nói.

“Steph, cậu không sao chứ? Thả lỏng chút đi, nếu không sẽ không chịu nổi đâu.”

“Cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng mà cơn đau bụng của tôi hoàn toàn là do anh mà ra cả...”

Họ được đưa đến gian phòng họp ngày hôm trước.

“.... Vậy trước khi trò chơi bắt đầu, cảm phiền các vị tạm chờ ở đây.”

“Biết rồi, ông cũng phải xác nhận để người xem vào cả đấy nhé!”

Ino yên lặng cúi đầu, tiếp đó quay người rời đi. Ông ta vừa biến mất khỏi tầm mắt, Sora lập tức nằm ườn ra trên sofa.

“Này Jibril, khi nào đến giờ thì gọi tôi dậy.”

“Tuân lệnh, xin người cứ yên tâm nghỉ ngơi.”

“.... Shiro, nữa.”

Nói đoạn Shiro cũng nằm xuống gối đầu lên bụng Sora, không chút do dự, co người, nhắm mắt lại.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, hai anh em đã cùng phát ra tiếng thở nhè nhẹ, bình yên.

“.... Thật không thể tin nổi. Thần kinh họ làm bằng cái gì vậy?”

Vài tiếng đồng hồ nữa, trận đấu quyết định vận mệnh của toàn bộ Imanity sẽ bắt đầu.

Từ giây phút biết được thời điểm thi đấu, Steph đã liên tục bị những cơn đau bụng và cảm giác nôn nao hành hạ.

Còn Jibril thì có vẻ cũng thoải mái như hai người Sora, nói.

“Dora-chan cũng nghỉ ngơi một chút chứ? Theo ghi chép trong tài liệu của Master, trong vài tiếng đồng hồ sau khi tỉnh dậy, não người sẽ phát huy được khả năng tối đa đấy?”

“Nếu tôi có trái tim bằng sắt dù trong tình huống như thế này cũng có thể ngủ được thì tôi cũng muốn ngủ....”

“Đúng là vậy. Xét đến việc ngay cả các Master cũng *buộc phải làm như thế này*, tình huống hẳn là sẽ rất khó khăn.”

“....!”

Câu nói đó làm gương mặt Steph vụt cứng ngắc.

“Xem ra trận đấu này yêu cầu các Master phải *phát huy tới đa khả năng* để tham chiến. Vậy thì tôi cũng phải nghiêm túc một chút để ứng phó thôi.”

Steph cảm thấy cơn đau bụng của mình càng thêm trầm trọng, và rồi...

Trong quãng thời gian vài tiếng trước khi trận đấu bắt đầu, cô cứ liên tục qua lại giữa nhà vệ sinh và phòng họp

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 15: Cách Hướng Dẫn/killing Giant (4+5)

Part 4

“.... Ồ ồ... Ồ ồ Steph? mới mấy tiếng đồng hồ mà sao trông cậu như gãy rộc hẳn đi thế?”

“.... Nếu anh nói là hóc hác đi thì, có lẽ là, đúng như vậy...”

Sắp đến lúc trò chơi bắt đầu, Steph bộ dạng phờ phạc nói với hai người Sora vừa mới tỉnh dậy.

“Được rồi, Shiro, tình hình thế nào?”

“.... Cực – kỳ, tốt....”

Nghe Sora hỏi, trong mắt Shiro lóe lên ánh sáng sắc bén hơn bình thường tới vài bậc.

“Jibril thế nào rồi?”

“Đối với tộc Flügel không có tình trạng tốt hay xấu. Chỉ cần một mệnh lệnh của người, em lúc nào cũng sẵn sàng dâng hiến toàn bộ sức mạnh.”

Jibril cũng từ bỏ vẻ phất phơ thường ngày, trả lời vô cùng nghiêm túc.

“Steph, tình hình cậu.... Ừm, có vẻ là không được tốt lắm.”

Sau khi buông một câu như vậy, Sora tiếp tục chậm rãi nói.

“Steph, cậu có nhớ trò chơi chúng ta đánh cược lần trước không?”

“.... Là trò chơi, nào cơ?”

“Trò đoán lúc nào bỏ câu bay lên ấy.”

“À à.... Là hôm tôi bị ra lệnh phải làm chó phải không, vậy thì sao?”

“Cậu có nhớ là lúc ấy, tôi.... vẫn chưa yêu cầu món cược đúng không?”

“..... Eh?”

“Jibril, cô có thể khiến Werebeast không nghe thấy lời chúng ta nói không?”

“Vâng. Em sẽ dung tinh linh bao phủ Master và Dora-chan, để tiếng của hai người không lọt ra bên ngoài.”

Vòng sáng trên đầu Jibril xoay tròn, Sora nhìn cô khẽ gật đầu rồi quay sang phía Steph.

“Nào Steph, bây giờ tôi sẽ cho cậu một câu thần chú đặc biệt nhé....”

Nụ cười của cậu cực, cực kỳ dịu dàng.

Nhưng thấy cậu tiến tới một cách khác thường, Steph chỉ cảm thấy một dự cảm rất xấu....

Part 5

.... Trò chơi bắt đầu.

Theo sự dẫn đường của Ino, mọi người đi vào trung tâm tầng một trong đại sứ quán.

Đó là một đại sảnh hình vuông khổng lồ, cơ hồ bao trọn diện tích tầng một.

Trên mỗi bức tường đều có gắn một màn hình khổng lồ, những hàng ghế trải dài khắp bốn phía.

Ở đó có hàng trăm... không, hàng ngàn con người đang ngồi. Tới để xem cuộc đấu quyết định vận mệnh của Imanity, tất cả họ đều dồn mắt vào võ đài với ánh mắt đầy lo lắng và hoài nghi.

Trên võ đài trước màn hình chính diện có một chiếc hộp lớn màu đen... cùng với năm ghế nằm.

“.....”

Một bé gái... đối thủ của cuộc thi đấu đang yên lặng ngồi đợi trên một chiếc ghế.

Đó là đại sứ của Liên Hiệp Đông Bộ đồn trú tại Elechia.

Một Werebeast với đôi tai to dài như cáo Fennec và mái tóc đen tuyền.... Hatsuse Izuna.

Cô bé hai mắt nhắm nghiền, giống như đang tập trung tinh thần, hoàn toàn không còn vẻ thân thiện như hôm trước chút nào.

“..... Mời các vị ngồi sang bên này.”

Dưới sự thúc giục của Ino, Sora ngồi xuống ghế bên cạnh Izuna, tiếp đó lần lượt theo phía tay phải là Shiro, Jibril và Steph.

Xác nhận họ đều đã ngồi yên ổn, Ino đứng bên cạnh Izuna, bắt đầu đọc văn kiện cầm trong tay.

“Như vậy..... Bây giờ chúng ta bắt đầu [Xác nhận nội dung Minh ước].”

Có thể nghe thấy tiếng như có người đang nuốt nước bọt.

“Liên Hiệp Đông Bộ đặt cược [tất cả mọi sở hữu trên đại lục Lucia]. Vương quốc Elechia đặt cược [quân cờ chủng tộc].....cũng tức là, tất cả mọi quyền lợi, lãnh thổ và toàn bộ những gì sở hữu của Imanity. Sẽ do người đại diện của Liên Hiệp Đông Bộ trên đất liền, hai quốc vương của Elechia cùng hai tùy tùng, tổng cộng năm người tiến hành trò chơi do Liên Hiệp Đông Bộ chỉ định..... theo hình thức *1 vs 4*.”

Thấy đối phương đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của mình....bao gồm cả điều kiện *1 vs 4*, Sora nở một nụ cười đắc ý.

..... Đó là điều tất nhiên rồi, bởi vì cậu *hoàn toàn không cho đối phương có quyền từ chối*.

“Ngoài ra Liên Hiệp Đông Bộ theo thông lệ, kèm theo yêu cầu [quên lãng tất cả ký ức liên quan đến nội dung trò chơi], đối tượng của yêu cầu này là toàn thể Imanity trong đó bao gồm tất cả các player và mọi người quan sát.”

Ino tiếp tục đọc với giọng đều đều.

“Thêm nữa, quy tắc chỉ được thuyết minh sau khi trò chơi bắt đầu nên sau khi nghe quy tắc xong mới từ chối tham gia sẽ được tính là cuộc đấu vô hiệu, chỉ xóa bỏ ký ức có liên quan đến trò chơi.... Điều kiện như vậy có thật sự chấp nhận được không?”

.... Thật là những đòi hỏi vô lý.

Đặt cược xong mới biết là trò chơi như thế nào?

Lại còn sau khi tuyên bố điều kiện nặng nề đến mức nào, cố ý hỏi thêm một lần [như vậy có thật sự chấp nhận được không?]

[Như vậy có thật sự chấp nhận được không?], đó cũng là điều mà tất cả những người đang ngồi xem đều muốn hỏi.

Thế nhưng Sora lại vô cùng ung dung bình thản.

“Ừm, *không có vấn đề gì*. Chỉ là có hai điểm cần phải nói rõ trước.”

Đồng thời, vua của chủng tộc loài người.... Sora đáp trả sắc bén.

“Cho dù bọn tôi bỏ cuộc thì cũng chỉ có.... [ký ức về trò chơi hôm nay] biến mất. Nếu ông chuẩn bị đưa ra *trò chơi không thể chiến thắng* để ép bọn tôi bỏ cuộc, chỉ đoạt đi *ký ức của bọn tôi* thì tốt nhất là nên từ bỏ cái hy vọng viên vọng ấy đi vì nó chỉ lãng phí thời gian thôi.”

Tiếp đó, Sora nhìn sâu vào mắt Ino, nói.

“Rồi đến điều thứ hai. [Nếu có hành vi không minh bạch trong trò chơi, khi bị phát hiện sẽ bị thua].... Đó là một tiền đề quan trọng trong [Mười Minh ước], chỉ cần các ông không quên điều đó là *không còn vấn đề gì nữa*. Được rồi, mau bắt đầu trò chơi đi.”

.... Quá là dễ dàng.

Một trong những cạm bẫy mà đội ngũ thượng tầng Liên Hiệp Đông Bộ bày ra đã bị Sora dễ dàng phá bỏ.

Thấy Sora có vẻ hoàn toàn không hề tính đến chuyện mình sẽ thất bại.

Trong mắt những người đang theo dõi, đó thật sự là hành vi vô cùng ngu xuẩn.

Nhưng Ino và Izuna thì biết nội dung trò chơi *đã bị lật tẩy từ trước rồi*.

Hai người cùng nhíu mày vì những nguyên nhân khác nhau.

“.... Vậy coi như là các vị đã đồng ý.... Xin hãy tiến hành tuyên thệ trước Minh ước.

Nghe Ino nói vậy, Sora và Shiro giờ tay lên.

Jibril cũng không chút do dự, Steph thì sợ sệt, chần chừ....

[Acciente!]

“Acciente, desu.”

Người đại diện toàn quyền của chủng tộc loài người, Sora và Shiro, cùng hai người tham gia thi đấu khác.

Đại biểu toàn quyền trên đất liền của Liên Hiệp Đông Bộ, Hatsuse Izuna.

.... Tuân theo [Mười Minh ước], cùng đưa ra lời thề.

“Nào, Shiro, đừng buông tay ra nhé!”

“... Anh, cũng vậy...”

Hai người nắm chặt tay nhau, Sora ngồi dựa lưng vào ghế, nói.

“Được rồi... Bắt đầu trò chơi đi.”

“.... Vậy bây giờ tôi sẽ bắt đầu.”

Ino vừa nói vừa thao tác gì đó tại chiếc hộp màu đen... có lẽ là mở công tắc điện.

Những màn hình cực lớn trên tường bắt đầu tỏa sáng.

.... Đây là cuộc đấu đánh cược cả một chủng tộc Imanity và toàn bộ lãnh thổ trên đất liền của quốc gia lớn thứ ba thế giới.

Căng thẳng, nghi ngờ, tuyệt vọng, vô số cảm giác đan xen vào nhau.

Thế nhưng trong đại sảnh chứa hàng ngàn người này lại yên lặng như trong phần mộ.

Ngồi cạnh Izuna, Sora vừa nhìn màn hình vừa nói.

“Này, Izuna-tan.”

“.... Chuyện gì, desu?”

Cô bé hơi do dự trong một thoáng, không biết có nên trả lời đối thủ khi trò chơi sắp sửa bắt đầu thế này hay không.

Nhưng mà, Sora tiếp tục nhìn màn hình, chỉ bình thân, không chút kích động, nói ra một câu.

..... Khiến cho Izuna sẽ phải cảm thấy hối hận rằng mình đáng ra không nên nghe thấy nó.

“Lần cuối cùng em chơi trò chơi thấy [vui vẻ] là lúc nào?”

Nghe thấy thế, Izuna còn chưa kịp suy nghĩ thì màn hình đã biến thành màu đen, tiếp đó...

.... Ý thức của mấy người Sora cùng bị hút vào trong màn hình.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16: Cách Hướng Dẫn/killing Giant (6)

Trong không gian ý thức đang dần dần chìm sâu xuống, Sora vẫn bình tĩnh suy nghĩ.

(Thông qua tài liệu quốc vương tiền nhiệm để lại cùng tin tức đã thu thập được, có thể suy đoán ra nội dung trò chơi.)

Đó đúng là [video game] như Sora đã tiết lộ.

Điều khác biệt duy nhất là trò chơi này được tiến hành bằng cách đưa ý thức chìm vào không gian mô phỏng ảo.

Quốc vương tiền nhiệm ghi lại việc đó là [tiến hành tại thế giới khác] nhưng có lẽ là do sự hiểu biết có giới hạn.

(Đối thủ quyết chiến lúc ấy là Hatsuse Ino, cũng tức là ông bác già kia)

Trò chơi theo như ghi chép là [trò chơi bắn lẫn nhau]... nói cách khác, là game FPS(1)

Chỉ là sau cuộc đấu cuối cùng, theo thời gian trôi đi, người đối đầu cũng đổi sang người khác, là Hatsuse Izuna.

Cho nên có thể suy luận, nội dung trò chơi cũng sẽ có thay đổi, hẳn là như vậy.... Nhưng mà...

(Xét theo đặc điểm của tộc người thú cùng phương thức ăn gian họ có thể sử dụng và [thi đấu công khai] có nhiều người giám sát, có lẽ là nội dung trò chơi sẽ không có thay đổi đến mức căn bản.)

Đúng vậy, bởi vì trong điều kiện như thế, những loại hình trò chơi khác sẽ không còn là [tất thắng] với tộc Werebeast nữa.

(Nhưng dù như vậy thì chắc chắn vẫn sẽ có những chuyện kiểu như thay đổi nhỏ trong luật chơi, sửa đổi địa hình. Không cần biết là tình huống nằm trong dự đoán hay nằm ngoài dự đoán, nhanh chóng thích ứng, kết hợp vào trong chiến thuật mới là mấu chốt để phân thắng....!)

Thế nhưng.... Sau khi tải xong dữ liệu, trông thấy thế giới dần dần hiện ra trước mắt, mạch suy nghĩ của Sora bị cắt đứt đột ngột, hai mắt trợn trừng.

Đó là....

“..... Không phải chứ?”

“.....”

Hai anh em nguyên rủa sự thiếu suy nghĩ của mình.

Dự tính đến vô số quy tắc, vô số chiến trường, đã chuẩn bị vô số chiến lược.

Thế nhưng chỉ có khung cảnh trước mắt.... Là họ hoàn toàn chưa từng nghĩ đến.

Đó rõ ràng là nơi họ đã trông thấy.... và hoàn toàn không muốn nhìn lại nữa.

Khung cảnh khiến họ vừa yêu vừa hận, chứa đầy ám ảnh sâu kín....

Không thể nhận nhầm được.... Nơi này chính là *Tōkyō*, Nhật Bản.

“..... Xin lỗi, Steph, Jibril.”

“Hả? Sao cơ?”

“..... A a a! Eh, à, Master, người đang gọi em à!?”

Sora nói với Steph đang đứng ngơ ngác và Jibril đang say mê nhìn ngắm cảnh tượng chưa biết đến rơi cả nước miếng.

“Bọn tôi bó tay rồi. Xin lỗi, Imanity tiêu rồi.”

“...(run rẩy run rẩy run rẩy run rẩy)....”

“Eh.... Chuyện, chuyện gì vậy hả!? Rõ ràng anh đã vỗ ngực khẳng định....”

“Xin lỗi, vô cùng xin lỗi. Tôi không ngờ được chiến trường lại là *Tōkyō*, ở đây bọn tôi vô dụng rồi, sân nhà của bọn tôi là sân khách rồi, bọn tôi không thể làm gì được nữa, rất xin lỗi nhưng xin hãy tự mình nghĩ cách đi.”

“...(run rẩy run rẩy run rẩy run rẩy)....”

Nhìn anh trai mắt trợn trắng lú lú giải thích một tràng, em gái thì ngồi co chân, ôm đầu run bần bật, Jibril hỏi.

“..... Không, không lẽ, nơi này chính là thế giới của các Master?”

Đột nhiên, tiếng thuyết minh... Mà không, là tiếng của Ino vang lên khắp bốn phía.

[Rất kinh ngạc phải không? Chào mừng tới thế giới trong game.]

“.... Thế giới... trong game?”

[Đúng vậy, nơi này chính là vũ đài của trò chơi, chúng ta sẽ tiến hành trò chơi trong khung cảnh giả tưởng....]

“Khoan đã.”

[.... Chuyện gì vậy?]

“Để tôi xác nhận lại một chút. Nơi này là... khung cảnh giả tưởng, không phải là cảnh tượng thực tế đúng không?”

[Đúng thế, có vấn đề gì sao?]

Đưa mắt nhìn những tấm biển quảng cáo xung quanh, Sora bình tĩnh xác nhận.

Thế giới được dựng nên từ nhựa đường và bê tông, với vô số tòa cao ốc phủ kính đứng san sát nhau.

.... Quả thật, cảnh tượng đường phố ở đây rất giống trung tâm Tōkyō. Nhưng mà....

Ngôn ngữ trên những biển quảng cáo bày nham nháp khắp nơi kia rõ ràng không phải là tiếng Nhật, chỗ nào cũng thấy có tổ chim, khá là nhiều không gian xanh.... Nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện nơi đây và Tōkyō mà Sora biết có khá nhiều điểm khác biệt.

“.... Cũng có nghĩa là, nơi này là không gian mô phỏng nhân tạo do các ông tưởng tượng, chế tạo nên?”

[Phải, ngài hiểu nhanh đấy chứ.]

“..... ĐỪNG CÓ DỌA NGƯỜI TA THỂ CHỨ~~~~~!”

Sora gào lên hết cỡ, âm thanh vang vọng giữa Tōkyō (giả) trong trò chơi.

“..... Arrrrgggggh, đáng ghét! Làm tôi nhớ lại mấy cái sang chấn tâm lý liên! Tý nữa thì lập tức cắt động mạch tự sát rồi, đừng có làm những thứ dễ gây hiểu lầm thế này chứ ông già!”

Thấy Sora nổi khùng ầm ỹ, Ino lại càng khó hiểu.

[..... Tại sao lại nổi giận như vậy... Ngài thấy không hài lòng với vở dài này ư?]

“Không hài lòng hết cỡ luôn! Tại sao lại cứ phải chọn khung cảnh này! Đây là cốt tình quái rồi còn ác ý hơn cả tấn công tâm lý đấy!”

[Không phải... Đây là sân đấu SF(2) rất được giới trẻ Liên Hiệp Đông Bộ đón nhận trong thời gian gần đây, lựa chọn nơi này hoàn toàn không có ý đồ gì đặc biệt.]

“A... A a? S, SF?”

.... Phải, phải rồi.

Bình tĩnh lại nào. Bình tĩnh lại đi, Sora, trai tân mười tám tuổi.

Đúng vậy, nghĩ lại mà xem, thế giới này là một *thế giới huyền thoại* cơ mà.

Một thế giới có người Elf và rồng.... giống như những gì mọi người, chúng ta vẫn tưởng tượng tại thế giới cũ.

Cũng giống với thế giới cũ của chúng ta, vùng đất [DisBoard] này là một thế giới huyền thoại.

Đối với cư dân ở đây, một thế giới giống như là [trái đất hiện đại] mới chính là sản phẩm của trí tưởng tượng.... chỉ như vậy mà thôi.

Đây là một trò chơi khiến ý thức dung nhập vào trong game, đây là một thế giới giả tưởng, không phải Tōkyō, là giả tưởng.

Sora tự thuyết phục chính mình, cố gắng hít thở sâu.

“Hít.... Hà... Tốt, mọi chuyện ổn rồi. Đã bình tĩnh lại.”

“..... (run rẩy run rẩy run rẩy run rẩy)...”

“Shiro, bình tĩnh lại đi. Nơi này không phải là Tōkyō, chỉ rất giống thôi. Đây là khung cảnh do bọn họ tưởng tượng xây dựng nên.”

“..... Hic..... ư?”

Có lẽ là do sang chấn tâm lý ảnh hưởng quá nặng.

Shiro có vẻ như còn không nghe thấy Ino nói gì cả nên Sora cố gắng khuyên bảo cô bé.

“Đừng thế đấy, với cả đây là trò chơi, trong trò chơi chúng ta có thể ra ngoài được đúng không? Như là Persona này, Stein;Gate này, Akiba’s Trip này (3). Chúng ta đang ở trong game, ở trong game là ổn thôi mà. Ở ngoài đường OFF chúng ta cũng đang nắm chặt tay rồi, đúng không nào?”

“.... Ở trong, game... U, um. Em, biết... rồi...”

Dù ánh mắt vẫn còn có vẻ mê mang nhưng Shiro cũng đã đứng dậy.

[E hèm... Vậy xin hỏi lại lần nữa... Đã có thể bắt đầu trò chơi chưa?]

.... Đang có rất nhiều người tới xem cuộc đấu này.

Tuy không nhìn thấy nhưng Sora có thể cảm nhận được vô số ánh mắt còn lạnh lẽo hơn băng giá đang nhìn vào mình, cậu khẽ hắng giọng, đáp.

“Được rồi, không có vấn đề gì nữa. Bắt đầu đi.”

[... Đã hiểu. Vậy trước tiên xin mời xem OP mở đầu.]

“Hả? Đó là cái gì?”

“Cần thiết phải xem cái đó sao?”

Steph và Jibril rất ngạc nhiên nhưng Sora và Shiro thì đã ngồi xuống ngay ngắn.

“Bỏ qua OP mở đầu thì không đáng gọi là game thủ. Mau mau chỉnh đốn trang phục, ngồi xuống nghiêm chỉnh, mở to mắt chăm chú xem đi.”

“.... (gật gật)...”

Nghe hai người thúc giục, Steph và Jibril vô cùng miễn cưỡng ngồi xuống ngay ngắn.

Tiếp đó trên bầu trời Tōkyō (giả) hiện lên một màn hình khổng lồ.

[Bạn.... được vô số người say mê.]

.... OP vừa mới bắt đầu đầu được một giây, Sora đã lập tức nhận định đây là một trò chơi rác rưởi.

Nhưng sự tự tôn của một game thủ khiến cậu miễn cưỡng giữ im lặng.

[Các thiếu nữ trên toàn thế giới đều điên cuồng vì bạn, làm bạn ngày ngày đều bị họ đeo đuổi.... Thế nhưng trong lòng bạn đã có một người.... Một người mà bạn yêu mến.]

Hiện ra cùng với lời trần thuật ngớ ngẩn đó.

Là hình ảnh Izuna vốn đã giống như một thiên thần, mặc một bộ trang phục rực rỡ, đáng yêu.

[Nhum đối diện với vô số cảm dỗ không ngừng như vậy, tình yêu kiên định của bạn cũng không khỏi lung lay...]

Theo đó là cảnh bị rất nhiều bé kemonomimi truy đuổi, ôm ấp.

[Liệu bạn có thể vượt qua vô số cám dỗ.... đưa của mình đến với người trong mộng không!?!]

Living or Dead series extra

LOVE OR LOVED 2 ~ Koi no Dangan ano Ko ni Todoke ~(4)

OP mở đầu đã kết thúc.

Mà có thật là đã kết thúc không?

Sora và Shiro cùng im lặng, vẻ mặt giống như đang cố gắng hết sức để chịu đựng một điều gì đó.

Jibril thì đã hoàn toàn chìm đắm trong tò mò và hưng phấn, còn ngồi bên cạnh cô là Steph đang ngơ ngác không hiểu gì cả.

“..... Ông, ông bác này, có thật là ỏn không đấy?”

Trò chơi được chọn để quyết định vận mệnh của quốc gia và chủng tộc loài người... là trò chơi như thế này sao?

Sora nói với giọng một phần châm chọc, chín phần như sắp phát khùng, nhưng Ino lại đáp giống như đang xin lỗi.

[Có thể đừng nói gì thêm nữa không? Izuna, cháu gái của Ino <đắm máu="">>, đang ở trong trò chơi nhân tạo đáng ghét này đấy.]

.... Nghe như truyện cổ tích ấy nhỉ, Izuna-tan.

[Vậy trước hết, xin mời mọi người nhìn xuống chiếc hộp ở dưới chân.]

Theo đó, dưới chân mỗi người đều có một chiếc hộp nhỏ đột ngột xuất hiện.

Chiếc hộp giống như hòm đạn trong các game FPS, khi mở ra, bên trong là...

“Cái quái gì đây, *súng* à”

“.... Hình thù.... lạ, quá.”

“Tạo hình rất khác với [súng] được miêu tả trong các tài liệu của Master.”

“Đây là cái gì? Từ đâu ra thế...”

Trong khi hai anh em cảm thấy vô cùng khó hiểu với tạo hình quái dị của khẩu súng thì hai người kia hoàn toàn chưa bao giờ trông thấy súng thật. Ino tiếp tục nói.

[Vậy bây giờ tôi sẽ giải thích luật chơi cho các vị.]

Ino cao giọng nói như đang đọc hướng dẫn viết sẵn.

[Hãy dùng khẩu súng đó để.... Bắn hạ các NPC đang tiếp cận.]

“Bắn hạ á!”

[Chọn lúc bắn chính xác, chọn lúc nổ hợp lý.... Khiến cho họ mero mero.](5)

“Gal ☆Gun à!!”(6)

[Thiếu nữ bị mero mero sẽ hiểu tình yêu kiên định của bạn và truyền sức mạnh tình yêu cho bạn rồi biến mất.]

“.... À, ờ.”

[bắn ra Nói theo cách khác, chính là .]

Mọi người đồng loạt nhìn xuống khẩu súng thiết kế kỳ quặc trên tay mình.

“..... Cái này gọi là [Súng mero mero] à.”

“.... Ngớ ngẩn.”

“Đúng là một cái tên dở hơi. Có thể cảm nhận rõ sự ấu trĩ phát ra từ nó.”

“Này này, cái [Juu] này là thế nào vậy?”

[Dùng súng mero mero.... súng mero bắn trúng , Izuna thì sẽ chiến thắng trò chơi.]

“.... À~, ha.”

[Mặt khác, bất cứ ai trong các bạn bị Izuna bắn trúng sẽ lập tức biến thành của Izuna.]

“.... Tôi bảo này.... Không thể nói đơn giản là đổi phe thôi được sao?”

[Dù cho tất cả các thiếu nữ trên thế giới đều vây quanh bạn, thì chỉ có là không. Mục tiêu của trò chơi này chính là dùng sức mạnh tình yêu để làm cô ấy mero mero..... Như trên là kết thúc phần hướng dẫn.]

Đến câu cuối cùng, Ino lại quay về với giọng đều đều, không mang chút cảm xúc cá nhân nào.

Phù, thì ra là vậy.... Sora trầm nghĩ.

Vừa tổng hợp lại luật chơi trong đầu, Sora vừa nheo mắt lại, nói.

“..... Đúng là một thiết kế gây khó chịu. Tóm lại là cứ phải từ chối hết em gái này đến em gái khác, cái loại người gì đây không biết?”

Mô tip quý ngài Hyper Riajuu à, muốn điên lên mất.

Vậy có thể nói, tất cả các thành viên đều siêu, siêu hấp dẫn. Đối với bốn người bên phía Sora, Izuna là [người trong mộng] duy nhất.

Ngược lại, đối với Izuna thì [cả bốn người đều là người trong mộng].

“Cũng có nghĩa là, Izuna phải khiến cả bốn người bọn tôi đều phải lòng em ấy, mục tiêu là harem end. Còn mục tiêu của bọn tôi chỉ có một mình Izuna thôi.”

[Ờ thì, về kịch bản thì đúng là như vậy.]

“.... Cái này, chuyện này... thế nào nhỉ...”

Tâm trạng vô cùng phức tạp, Sora nói.

“Do Izuna-tan là bé gái kemonomimi đáng yêu nên cái thiết định này vẫn còn tạm tha thứ được. Nếu là ông bác già ông thì bây giờ tôi sẽ lập tức log out, chạy lấy kéo chọc mù mắt ông ra.”

[Tôi có thể cảm nhận rõ rệt cảm giác của ngài lúc này nhưng xin đừng quên, yêu cầu 1 vs 4 là do *chính phía các vị* đưa ra!]

.... Ý của Iro là muốn nhấn mạnh rằng, chính vì mấy người Sora nên mới có cái thiết định khiến người ta muốn phát khùng này.

Nhưng câu tiếp theo của ông ta lại giống như là đồng tình với suy nghĩ của Sora.

[Những trò chơi phổ biến gần đây đều là loại moe game thế này.... Hồi tôi còn trẻ các game đều nhiệt huyết hơn nhiều..]

..... Thì ra dù ở thế giới nào cũng có các game thủ hoài cổ, Sora thầm nghĩ đầy cảm khái.

“.... Thôi bỏ đi. Tôi cần xác nhận lại luật chơi, có vài vấn đề cần hỏi đây, ông bác.”

[Xin cứ hỏi tự nhiên.]

Một, sử dụng [súng] và [Lựu đạn] sẽ làm tiêu hao [năng lượng] .

Hai, khi bắn hạ [NPC] sẽ có thể khôi phục [năng lượng] .

Ba, [NPC] sẽ bị [năng lượng] thu hút, tới tấn công, khi bị họ chạm vào, [năng lượng] sẽ giảm xuống.

Bốn, khi [năng lượng] cạn kiệt, [NPC] sẽ không tới gần nữa, thực tế là không thể tiếp tục chiến đấu.

Năm, người bị Izuna bắn trúng sẽ trở thành [Đồng đội] của Izuna, trở thành.... [Kẻ địch] không thể điều khiển được.

Sáu, đồng đội bị Izuna bắn trúng trở thành [Kẻ địch] có thể khôi phục bình thường *khi bị đồng đội cũ bắn trúng*.

Bảy, ngoài ra, khi [năng lượng] cạn kiệt cũng có thể sử dụng phương pháp thứ sáu để hồi phục.

Tám, các chỉ số trạng thái phản ánh *khả năng của thân thể trong hiện thực*, có điều không thể sử dụng ma pháp.

“..... Đại khái là như vậy đúng không?”

[Ngài nắm bắt rất nhanh, như vậy cũng thuận tiện hơn nhiều.]

.... Sora đặt tay chống cằm, suy nghĩ.

Mặc dù có vô số vấn đề cần phải tính đến, vô số hạng mục cần lo lắng hiện lên, nhưng cũng không sao.

Trò chơi này miễn cưỡng.... thật sự có một chút chút nào đó.... nằm trong phạm vi dự tính.

“Coi như là trò chơi kết hợp giữa Left 4 Dead (7) và Gal ☆Gun.”

Tổng hợp xong xuôi lại quy tắc trong đầu nhưng Sora vẫn không thể không nói.

“Nhưng mà đây đúng là một trò chơi ngớ ngẩn.... Loại mà đám otaku sẽ rất hào hứng đi mua...”

“.... Có nghĩa là... anh, sẽ mua.”

“Ừ. Cái cách thiết định nhân vật chính và chiến trường này rất đần độn nhưng loại trò chơi ngớ ngẩn như thế cũng có thị trường riêng, mức độ ngốc nghếch của nó khiến người ta nảy sinh hào cảm. Có thể thỏa mãn những ước muốn như kiểu được các bé kemonomimi theo đuổi....”

Sora hào hứng giải thích rồi bỗng đột nhiên hỏi.

“Ông bác già, cái [súng mero] này... bắn vào đồng đội có thể giúp khôi phục là thế nào?”

[Rất đơn giản, là vì nó bắn ra .]

“.... Cũng giống như khi bị Izuna bắn trúng hả?”

[Đúng vậy, sẽ trở thành của người bắn, nhưng chỉ là tạm thời...]

Bùm!

Ino còn chưa nói dứt lời, Shiro đã hoàn toàn không do dự, *nhắm thẳng vào Sora, bóp cò.*

Viên đạn màu hồng phần bắn ra với tốc độ âm thanh, trúng vào tay Sora, vô số trái tim tình yêu bay tứ tung...

“A a, em gái.... em gái của anh! Có một cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy ở ngay bên cạnh mà sao bao lâu nay anh hoàn toàn không nhận ra chứ! Đôi mắt này chỉ đáng vứt đi thôi!”

“..... Ya... Anh, đừng mà.... Chúng ta là, anh em...”

Shiro đỏ mặt ngượng ngùng, trả lời giống như là đang diễn kịch.

“Ô ô! Vậy thì có sao chứ! Đúng rồi, xã hội chắc chắn sẽ không cho phép, nhưng mà *xã hội của chúng ta* đã không còn tồn tại nữa rồi! Nơi này là DisBoard, là ở trong trò chơi! Tại thế giới nơi tất cả được quyết định bằng trò chơi này.... nơi xa cách với tất cả quy định luân lý này... sẽ không có ai có ý kiến gì đâu!”

“Khoan đã, tôi sẽ có ý kiến đấy!! Anh quên là người dân cũng đang theo dõi sao!?”

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Steph vẫn vội vàng lên tiếng. Ở bên cạnh, Jibril cũng nói.

“Vậy thì, hãy để tôi cũng tham gia thử xem”

Bùm!

Jibril bắn trúng vào Shiro, trái tim tình yêu bay tán loạn.

“..... Jibril... rất thích...♥”

“A a a a a Shiro! Em từ chối tình yêu của onii-chan sao!?”

“A ha!! Đây chính là [tình yêu tay ba] và [NTR](8) trong văn hóa của Master rồi. Thì ra là vậy.... Ngay cả người không có tình cảm yêu đương như tôi cũng cảm thấy hưng phấn lên được....!”

“..... Oa!”

.... Sora đột nhiên tỉnh táo lại.

“Ư.... Cho dù trong trạng thái không thể khống chế (nô lệ tình yêu) thì vẫn có ý thức.... Bị rơi vào trạng thái không thể điều khiển đúng là khá đáng sợ... Mình thiếu chút nữa thì đã ra tay với Shiro, lao về tận cuối của cấm kỵ rồi...”

Chậm hơn một chút, Shiro cũng đã khôi phục ý thức. Đôi mắt khép hờ của cô bé lườm sang phía Jibril.

“.... Jibril... xong, việc.... xử phạt...”

“A a! Xin hãy tha thứ cho em, Shiro-sama! Em không thể kiểm chế sự tò mò!”

“Tại sao phải xử phạt chứ? Mà thôi... Tóm lại đã hiểu luật chơi rồi... Tiếp theo.”

Đã nắm vững cụ thể luật chơi, Sora bắt đầu suy tính chiến thuật trong đầu.

Điều cần phải lo lắng đầu tiên là...

“À ừm... Steph, giải thích quy tắc vừa nãy, cậu đã hiểu chưa?”

“Hừ, đừng có coi thường tôi nhé.... *Tôi hoàn toàn không hiểu gì hết!*”

Tên ten tên~~~, nhìn Steph ưỡn ngực trả lời vô cùng tự hào, Sora thở dài nói.

“Được rồi. Vậy trước tiên cậu cầm khẩu súng như thế này này.”

“À, là thế này phải không?”

“Đúng rồi đúng rồi. Sau đó đặt ngón trỏ vào cái lỗ hồng này.”

“Rồi rồi?”

“Chỉ thẳng súng xuống đất, bóp cò thử xem nào.”

“Như vậy phải không?”

Steph y lời ngắm xuống đất, bóp cò.

Bùm một tiếng. Viên đạn bắn trúng mặt đất... rồi bật nảy lên.

“.... A, a a.... Tại sao tôi lại xinh . đẹp . thế . này chứ? Ha ha ha, tôi sẽ không bao giờ buông mình ra nữa đâu.”

Steph trở thành nô lệ tình yêu của bản thân, vòng tay tự ôm chặt lấy chính mình, bắt đầu uốn éo vặn vẹo.

“Hmm hmmm, quả nhiên là có tính năng bật nảy, điều này sẽ là mấu chốt đấy, Shiro.”

“... Ừm, em hiểu... rồi... Cứ giao, cho em.”

Hai anh em nhìn Steph đang uốn éo với ánh mắt nghiêm túc, tiến hành thảo luận bằng cách chỉ hai người mới hiểu được.

“Vậy chúng ta sẽ tạm lấy chỗ này làm điểm α. Trước khi hoàn toàn nắm được cân bằng trong trò chơi thì luôn phải hành động theo đội. Chiều theo luật chơi, ngoài Jibril ra, tính năng cơ thể căn bản không thể so sánh được. Nếu như điểm chỉ số của [NPC] cũng tương tự như người thú thì có thoát ra được hay không cũng rất khó nói. Jibril, cô đi cuối cùng, giúp bọn tôi xử lý hết truy đuổi.”

“.... Yes, sir.”

“Đã rõ.... Nhưng mà để Dora-chan như vậy có ổn không ạ?”

Nghe cô nói vậy, Sora quay sang phía Steph vẫn đang tiếp tục uốn éo.

“Không sao cả. Cho dù cô ấy bị Steph bắn trúng thì cũng không vấn đề gì, đúng không? Nếu là Steph.”

“Đúng là như vậy thật. Nếu là Dora-chan.”

Nghe Sora khẳng định, Jibril cũng vui vẻ vứt bỏ Steph.

“Được rồi, đi thôi! Hai người! Vận mệnh của loài người nằm cả trong cuộc đấu này!”

““Ô ~!””

“A ha ha, tại sao tôi lại xinh . đẹp . thế . này.... A a, tại sao lại lạnh lùng như vậy?”

Mặc kệ Steph đang dí mặt vào tấm kính, tiếp tục uốn uốn éo éo, ba người bắt đầu hành động.

Chú thích:

(1) FPS: First-person shooter, dòng game bắn súng theo góc nhìn người thứ nhất. Tham khảo thêm tại đây:

http://en.wikipedia.org/wiki/First-person_shooter

(2) SF: science fiction, khoa học viễn tưởng.

(3) Persona: Tên đầy đủ [Shin Megami Tensei: Persona], dòng game nhập vai nổi tiếng của Atlus. Tham khảo thêm tại đây:

http://megamitensei.wikia.com/wiki/Persona_%28Series%29

Steins;Gate: Một Visual Novel rất nổi tiếng của Nitroplus, cả game và anime adapted đều được đánh giá rất cao. Tham khảo thêm tại đây:

http://steins-gate.wikia.com/wiki/Steins;Gate_visual_novel%29

Akiba's Trip: Một game phiêu lưu (ko phải là hay lắm) của Arquire.

(4) Ngoại truyện dòng game Living or Dead; Yêu hay Được yêu 2: Hãy bắn viên đạn tình yêu về phía cô ấy.

(5) Mero mero: Từ tượng thanh trong tiếng Nhật, diễn tả khi một người tan chảy, ngất xỉu, vì say hoặc vì tình yêu.

(6) Gal ☆Gun: Một game thẻ loại bắn-chạy của Alchemist

(7) Left 4 Dead: Dòng game hành động-kinh dị nổi tiếng của Valve. Tham khảo thêm tại đây:

(8) NTR: Netorare (寝取られ), một thể loại truyện, game, khi nhân vật chính bất lực chứng kiến người yêu bị cướp mất, phản bội, mục tiêu là gây cảm giác tức giận, ức chế, ghen tức, kích thích cho người xem (I hate it, I hate it, I f*cking hate it)

■ Khu vực đài xem ■

Trò chơi đã bắt đầu.

Trong lúc người xem đang còn choáng váng vì cái trò chơi ngốc ngếch này.

Một thiếu nữ đáng vẻ căng thẳng, đôi mắt đen nhánh ẩn sau bóng tối của lớp sa đen mỏng.

.... Clamy đang có mặt tại đây.

(.... Fii, có nhìn thấy rõ không?)

((Có~. Độ kết hợp rất tốt. Tất cả những gì Clamy trông thấy chị đều nhận được hết rồi~))

Thị giác của Clamy và thiếu nữ tộc Elf, Fii, đang ở ngoài tòa nhà được đồng bộ với nhau. Hai người trao đổi bằng ý thức trong hoàn cảnh như vậy.

Mặc dù chuyện này với người sinh ra và lớn lên tại Elven Guld như Clamy cũng chỉ bình thường như hít thở vậy...

(Thật là, những chủng tộc khác sao có thể chịu nổi được lại có loại ma pháp như thế này chứ.)

.... Lòng mày Ino khẽ giật giật.

(.... Đây là.... *cảm giác* của ma pháp?)

Do cũng giống như Imanity, đều không có thần kinh kết nối với hành lang tinh linh, tộc Werebeast không biết sử dụng ma pháp.

Nhưng các giác quan vượt xa bình thường giúp họ nắm bắt được [cảm giác] đó. Ino liếc nhanh quá hướng phát sinh cảm giác.

(.... Clamy Djer! Tại sao cô ta lại ở đây...!?)

Nếu không nhầm thì cô ta chính là gián điệp do Elven Guld phái tới, trà trộn vào trong cuộc đấu lựa chọn quốc vương.

(.... Hẳn ta đã đưa tới.... [giám sát của chủng tộc khác] à.)

.... Điều kiện bao hàm trong Minh ước chỉ có *ký ức của người chơi và chủng tộc loài người*.

Nếu như bây giờ Clamy đang lợi dụng ma pháp truyền tin tới cho chủng tộc khác.... tộc Elf.

Tất cả nội dung trò chơi sẽ bị Elven Guld nắm được.

Nhìn sang Sora đang di chuyển trong không gian mô phỏng, Ino thầm nghĩ.

(Cái gã này.... từ lúc nào đã chuẩn bị chu đáo đến thế...!)

.... [Thử dùng cheat một cách lộ liễu xem, ngay cả cách gian lận trong trò chơi của các người cũng sẽ bại lộ hết đó.]

Gã thanh niên nhắm mắt, khoe miệng khê nở một nụ cười nhàn nhạt kia phảng phất như đang nói vậy.

((Hur hù, vẫn giả vờ không phát hiện ra sao.... Tai người đang động đập vì phản ứng với ma pháp kia.))

Thấy Ino không di chuyển tầm mắt nhưng ý thức rõ ràng là đã chú ý sang phía bên này, Fii bật cười.

.... Đây hẳn là tiến triển mà Sora hi vọng.

(Fii, trò chơi đang tiến hành đúng như Sora đã dự đoán, ở trong [không gian vi tính], là một thế giới mô phỏng mà ma pháp không thể can thiệp được. Có vẻ là chúng ta chẳng thể làm gì được thêm nữa...)

((Chị hiểu rồi~, điều quan trọng là *vệc chúng ta đang quan sát.*))

.... Không hổ là Fii.

Sợ là ngay từ hôm nhận được yêu cầu của Sora, cô đã nắm bắt được ý đồ của cậu rồi.

(Như vậy Liên Hiệp Đông Bộ sẽ không thể dùng *cách ăn gian quá lộ liễu.*)

Nội dung trò chơi thì cũng thôi.... Nếu đến cả *bản chất của gian lận* cũng bị Elven Guld biết được thì đối phương sẽ có thể tìm được cách ứng phó.... Đến lần tiếp theo Liên Hiệp Đông Bộ sẽ thực sự tiêu diệt.

Vì nguyên nhân này, Sora mới lợi dụng kẻ hở trong Minh ước, phái ra người dù có thua cũng không bị xóa bỏ ký ức, [Fii], để phụ trách giám sát.

(.... Nhưng mà cho dù như vậy thì em cũng không định bỏ qua cho gian lận. Fii cũng phải giúp em đấy.)

((Uhm~ Duy trì thuật thức này vất vả lắm đấy nhé~! Nhưng vì Clamy, chị sẽ cố gắng.))

.... Soát lại một lần phương pháp phá giải trò chơi này từ trong ký ức của Sora.

Dù đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần vẫn cảm thấy nó quá mạo hiểm. Những giai đoạn máu chót thì lại hoàn toàn không có kế hoạch gì.

Nhưng dù có những nhân tố bất lợi như vậy, [tất thắng] vẫn hiển hiện rõ ràng trong ký ức Sora.

Thứ đem lại sự khẳng định chắc chắn đó.... Điều khiến Sora tin tưởng vào khả năng có thể của con người.

Mình có thể chạm tới được điều đó qua trò chơi này không, Clamy thầm nghĩ.

“Hãy cho tôi xem nhé.... Sora.”

Và như thế, trên đôi mắt ẩn sau lớp mạng che của Clamy ánh lên hình ảnh Sora đang di chuyển trong màn hình.

■ Bên trong game ■

Giữa khu rừng bê tông, trong thành phố Tōkyō hư cấu, ba người đang chạy gấp gấp, xuyên qua khe hở giữa những tòa nhà cao tầng.

.... Sora khéo léo tránh khỏi một nhóm NPC kemonomimi đang lao tới.

Ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh, bắt đầu suy nghĩ.

NPC được cài đặt là tộc Werebeast nên dù là tốc độ chạy hay là năng lực thân thể đều cực cao..... Có điều.

Sora vẫn có thể miễn cưỡng đối phó được

Đại khái là vì thân thể, khả năng của mỗi người thú cũng có khác biệt và bọn họ chỉ muốn lao tới ôm, động tác rất đơn điệu.

Nhưng chuyện đó *hoàn toàn không quan trọng.... Vấn đề máu chót ở đây là.*

Lúc trước, theo thói quen của game thủ đỉnh cao, cậu luôn dùng [headshot] để hạ NPC, nhưng đồng thời cũng có cảm giác gì đó không được hài hòa cho lắm.

“Giữa bản thân NPC biến mất và y phục biến mất... hình như có một thoáng gián đoạn!”

Đôi mắt của game thủ với hệ thần kinh ngay cả một khung hình cũng không bỏ sót, đã phát hiện ra điều đó.

Không lẽ là thật sự có thể.... phá hủy *từng bộ phận!*

Sora đưa súng ngắm chuẩn, bóp cò.

Ánh sáng lóe lên từ nòng súng, tiếp đó, viên đạn màu đỏ theo tiếng nổ bắn ra ngoài, sượt qua váy của NPC.... NPC không biến mất, mà sau khi những trái tim tình yêu nhỏ bé tan đi, chỉ có chiếc váy là biến mất!

“Quả nhiên... quả nhiên là như vậy!! Đây mới là điểm hấp dẫn thật sự của trò chơi này sao!!”

.... Vậy thì mình có thể làm được không?

Không, nhất định phải làm được. Cái món đồ hoàn toàn dính sát với cơ thể đó... Hay nói theo cách khác!

Chỉ bắn vào quần lót.... Nhất định có thể làm được!!

“Diện tích y phục.... Giả định là quần lót bằng cotton, bình quân 1.5mm.”

Sora nhìn chăm chăm vào NPC đã mất vấy nhưng vẫn chạy tới ôm bằng tốc độ vượt xa loài người.

“Sai lệch đường đạn cho phép chưa tới 1mm... Nhưng nhất định mình sẽ làm được....!”

Đôi tay giang ra ôm của NPC phát ra tiếng rít xé gió, lướt qua bên đầu Sora.

Cậu hơi khom người, tránh qua tay NPC, nghiêng mình sang bên, bước chân phải lên trước.

Dùng động tác có độ di động thấp nhất, chỉ bước hai bước đã vòng ra sau lưng NPC.

Sora đưa súng từ khoảng cách siêu gần, ngắm chuẩn vào.... quần lót sọc ngang!

“... Chính là thế này!”

Viên đạn rời khỏi nòng súng, suýt qua quần lót... tiếp đó biến mất.

Nhưng cùng lúc ấy, NPC cũng tan rã thành những trái tim màu hồng, hóa thành [năng lượng] (sức mạnh tình yêu) rồi biến mất....

“Khốn kiếppppppp~! Tại sao lại không thành napan được chứ!? Đáng ghét!!”

■ Khu vực đài xem ■

Thấy Sora thất bại trong việc làm quần lót biến mất, người xem ngồi đông nghịt trong phòng lập tức.

OHHHHHHH...., lên một tràng tiếu cười.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Clamy bấu chặt cánh tay, cố gắng hết sức để không quay mặt đi.

(Đó là chiến thuật, là chiến thuật, nhất định là có ý đồ gì đó, chắc chắn là anh ta đang thăm dò điều gì đó, cố gắng chịu đựng nhé, Fii.)

((Chị không sao cả.... Nhưng mà Clamy, ánh mắt em di động nhiều quá, làm chị choáng hết đầu óc rồi.))

[Àu êêê~ phá hủy áo lót! Lấy tay làm áo à, đúng là chuyên nghiệp!]

Tiếng Sora vang lên từ màn hình, lần này khu vực người xem liền OOOOOHHHHH lên một tràng hoan hô rầm rĩ.

(... Thật sự, không thể quần nổi nữa, cái chủng tộc ngu xuẩn này....)

Clamy không tiếp tục suy nghĩ sâu xa gì hơn nữa.

((Á, Clamy, đừng có nhắm mắt lại chứ, mở mắt ra đi, Clamy!))

■ Bên trong game ■

(.... Rất tốt, thêm một xác nhận cuối cùng nào.)

Bị các bé kemonimini truy đuổi, Sora sung sướng bỏ chạy trong ngõ ngách giữa các tòa nhà, tiếp đó đưa mắt ra hiệu.

Shiro chạy theo nhịp riêng của mình, dùng những bước nhỏ ngắn nhưng vẫn theo sát ngay bên cạnh Sora.

Jibril thì chạy nhảy tung tăng từ tòa nhà này sang tòa nhà khác, vui vẻ bắn lui những NPC ở sau lưng hai người Sora.

Ánh mắt cô và hai người thoáng chạm nhau, khẽ gật đầu lĩnh hội.

“Shiro, báo cáo tính năng của súng.”

“.... Tất cả, làm tròn... Đơn vị, là... mét.”

Giải thích qua như vậy, Shiro hít sâu một hơi.

“Tốc độ bắn một phút 300, tầm xa khoảng 400, không bị gió và trọng lực ảnh hưởng, đạn bay thẳng và có thể bật nảy, số lần đạn nảy tối đa và tầm bắn tỷ lệ vô hạn, góc độ đạn nảy và góc độ bắn tỷ lệ thuận, đơn hóa...”

Cô bé nói liền một tràng rồi khẽ thở hắt ra, bổ sung thêm

“.... Mệt... quá, đi...”

Có vẻ nói ra miệng còn mệt hơn là tính toán, Sora xoa xoa đầu em gái.

“Giỏi lắm giỏi lắm, đúng là Shiro có khác!”

Xác nhận tâm trạng Shiro đã được cải thiện một chút.

“Jibril, năng lực thân thể cô được xác lập như thế nào?”

Tính năng thân thể mấy người Sora như đã thuyết minh từ trước, hoàn toàn không khác biệt gì với thân thể bình thường của họ, chạy một chốc là sẽ thở dốc.

Nhưng còn Jibril thì sẽ bị giới hạn thế nào đây?

“Đối với em, việc không thể sử dụng ma pháp này thật sự giống như là phủ định [bản thân] vậy. Chỉ số có vẻ là được cài đặt đến giới hạn vật lý. Thân thể vật lý này đúng là quá bất tiện.]

Có thể chạy nhảy qua lại từ cao ốc này sang cao ốc kia mà còn bất tiện gì nữa..... Dù vậy, Sora vẫn thận trọng hỏi.

“Lúc trước cô từng nói, tính năng thân thể của tộc người thú đã *tiếp cận tới giới hạn vật lý*, tức là cũng tương đương với cô hiện tại à?”

“Mặc dù vô cùng khó chịu nhưng phải thừa nhận là đúng như vậy.”

Nhưng mà, Jibril còn bổ sung thêm.

“Giống như em đã nói với người lúc trước, trong tộc Werebeast tồn tại những cá thể có khả năng sử dụng [huyết hoại]. Nếu như cả điều đó cũng được phản ánh trong trò chơi thì.... thậm chí có thể vượt trên cả em trong một thoáng chốc, nên chuẩn bị sẵn tư tưởng là sẽ như vậy.”

.... [Huyết hoại].... Tộc Werebeast có tính năng thân thể đạt tới giới hạn vật lý, trong số họ còn có một phân có thể sử dụng loại sức mạnh đột phá giới hạn vật lý trong khoảng khắc này.

Đây là trò chơi được xây dựng dành cho người thú, không thể không phản ánh năng lực đó.

“Tộc Flügel cũng thế mà tộc Werebeast cũng vậy... Cư dân của cái thế giới này đúng là quá vượt chuẩn mà.”

Sora thở dài sườn sượt.... Thôi bỏ đi, cũng đã thu thập đủ thông tin rồi.

“Cũng có nghĩa là, tiến hành [chiến đấu dựa trên tính năng thân thể] vốn là sở trường mình trong không gian mô phỏng cấm sử dụng ma pháp, chiếm ưu thế áp đảo so với đối thủ... Đối phương *đang nghĩ như vậy* phải không?”

Sora không nhịn được phải bật cười.

Bọn họ không hề có nghĩa vụ phải [chiến đấu] với đối phương, đây là *trò chơi* cơ mà.

.... Tại thế giới trước kia, 『 』 đã đứng ở đỉnh cao của hơn 280 trò chơi.

Hai người họ đã vạch ra chân lý chung của các loại trò chơi, đó chính là...

“Không cần biết là trò chơi phức tạp tới mức nào, đến cuối cùng hành động có thể lựa chọn *chỉ có hai loại*.”

“Ý của người là?”

Nghe Jibril hỏi, Sora nở một nụ cười gian xảo, đáp.

“.... Hành động mang tính *chiến thuật* và hành động mang tính *đối ứng*. Cũng tức là chỉ có chủ động và bị động mà thôi.”

Và cũng có nghĩa là... bên giành được quyền chủ đạo sẽ chiến thắng.

Đó có thể nói là chân lý chung của tất cả mọi trò chơi. Thêm vào đó....

“Bọn họ không hề nhận ra, đây mới là trò chơi mà loài người thông thạo nhất từ xưa tới nay.”

Tên của trò chơi đó chính là... [săn bắn].

“Shiro, chuẩn bị xong chưa? *Phải duy trì cường độ chạy ở mức thấp nhất... nhé.*”

“... Đã, hiểu.”

“Vậy thì... chúng ta cũng nên bắt đầu thôi chứ nhỉ?”

.....

Trên tầng tám một tòa nhà cao tầng cách chỗ nhóm Sora khoảng vài trăm mét.

Izuna đang nấp trong một căn phòng chứa đồ chỉ có một cửa sổ nhỏ hẹp.

Do góc chiếu của ánh sáng mặt trời, mấy người Sora không nhìn thấy khung cửa sổ đó, còn Izuna thì lợi dụng thị lực của người thú để quan sát hành động của nhóm Sora.

Đối thủ có bốn người, còn mình thì chỉ có một.

Dù là trò chơi nắm chắc chiến thắng đến mức nào thì chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sẽ kết thúc trong nháy mắt, càng huống hồ trong số kẻ địch còn có cả tộc Flügel. Trước khi tiến hành tấn công, Izuna hoàn toàn tập trung vào phân tích sức chiến đấu của đối thủ.

Nhưng nhìn bộ dạng ba người vui vẻ chơi đùa bắn phá y phục của NPC, cô bé nhíu mày bực bội.

... [Lần cuối cùng em chơi trò chơi thấy là lúc nào?]

Câu hỏi của Sora làm Izuna nghiêng chặt răng.

(Vui về cái gì chứ, làm sao mà tôi có thứ cảm xúc như vậy được, desu)

Trò chơi là cướp đoạt lẫn nhau, là cách gián tiếp để chém giết.

..... Nếu như thua cuộc, sẽ khiến rất nhiều người gặp bất hạnh.

Vì thế, dù thế nào cũng bắt buộc phải chiến thắng.

Nhưng mà, nếu chiến thắng, có thể sẽ khiến đối thủ suy thoái, thậm chí đoạt mất tính mạng của họ.

Chuyện như vậy sẽ [vui vẻ]?

Chỉ cảm thấy... [sự tội lỗi] đối với người bị cướp đoạt mà thôi.

(Thế quái nào, lại có vẻ vui như vậy, desu?)

Izuna cảm thấy rất khó chịu, ánh nhìn về phía Sora càng trở nên thù địch.

.... Đột nhiên, cô bé trông thấy [lựu đạn] xuất hiện trên tay Sora.

Cậu vung tay lên, [lựu đạn] bay lên cao, tỏa ra ánh chớp sáng màu hồng tươi.

Sau một thoáng, tiếng nổ kịch liệt cùng sóng chấn động làm xung quanh rung chuyển.

“.....?!”

Tòa nhà nơi Izuna đang nấp hơi rung lên.

Izuna nhảy bật lên giống như một chú mèo bị làm giật mình, hai tai dựng cao, cảnh giác lắng nghe xung quanh.

(... Nơi ẩn nấp đã bị phát hiện, desu?! *** thế như thế được, desu!)

Sau khi trò chơi bắt đầu, Izuna lập tức giữ khoảng cách với mấy người Sora, hoàn toàn chỉ chú tâm vào quan sát.

Nếu như không có giác quan của người thú... mà không, cho dù là có thì hẳn là cũng không thể xác định được.

Nhưng thính giác của Izuna... đôi tai giống như radar, có thể nắm bắt được tất cả mọi tiếng động trong phạm vi bán kính 100 mét.

Thật sự nghe được tiếng bước chân đang chậm rãi tiến vào *tòa nhà này*.

(Tiếng bước chân này là.... Shiro, desu.)

Nhịp chân cố định, bước chân ngắn, trọng lượng nhẹ.

Izuna phán đoán đây là người chơi [không có tính uy hiếp] nhất.

Mà không... Không chỉ Shiro, cả Sora và Steph cũng vậy. Imanity căn bản không đáng được coi là sức mạnh chiến đấu.

Sở dĩ Izuna không lập tức tấn công ngay khi vừa bắt đầu là vì có sự hiện diện của tộc Flügel, Jibril đứng cảnh giới.

Không cần biết đối phương có kỹ thuật chơi game siêu đẳng đến mức nào, hay là trò chơi của bên mình đã bị bại lộ đến bao nhiêu, đối với Imanity, muốn tiếp cận mình hay muốn phát hiện bị mình tiếp cận đều là chuyện không thể.... bởi vì căn bản không thể theo kịp được với phản ứng của Werebeast.

..... Thế nhưng...

Cảm giác quái dị đến từ [lựu đạn] lúc này cùng [tiếng bước chân tới gần] hiện tại là gì vậy?

Đột nhiên, cô bé cảm thấy có điều gì đó khác thường.

Dựa vào âm thanh có thể biết được, trong tòa nhà này cũng chứa đầy NPC.

Trong đó có một tiếng bước chân *chuẩn xác không chút rối loạn* đang từ từ di động...?

“.....!”

Izuna vụt bừng tỉnh, góc áo kimono tung bay, họng súng nhắm thẳng vào cửa ra vào của căn phòng nhỏ đầy bụi bặm.

Đó là lối vào duy nhất của căn phòng kho mà Izuna đang ẩn nấp.

Bên ngoài cánh cửa khép hờ có rất nhiều NPC đang đi qua đi lại.

Tiếng bước chân nhỏ bé, nhẹ nhàng tiến thẳng lên tầng tám, khi vừa đến nơi....

Bỗng đột ngột... dừng lại.

(.....?)

Izuna ngạc nhiên, lập tức đóng tai lên thăm dò tình huống, tiếp đó...

Tiếng bước chân vụt tăng tốc.

Tốc độ chạy của trẻ con loài người, không đủ tạo thành uy hiếp gì... Đáng lẽ là phải như vậy, thế nhưng....

(..... Chuyện quái gì đây, desu?)

Bên ngoài..... Các NPC đi qua đi lại trong khắp tầng.

Mỗi tiếng súng vang lên là có một NPC bị tiêu diệt, không hề có một ngoại lệ nào. Izuna chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh dâng lên sau lưng.

Những phát bắn vô cùng chuẩn xác lặp đi lặp lại, nhưng tiếng bước chân lại không hề có một thoáng chần chừ hay rối loạn nào.

Không giảm tốc độ, vừa xua đuổi vô số NPC vừa tiến thẳng....

(Về phía này sao..... desu?!)

Không còn gì để có thể nghỉ ngơi được nữa, [nơi ẩn nấp đã bị phát hiện].....

Hiện tại việc đối phương làm thế nào tìm ra được đã không còn quan trọng nữa.

Izuna phát huy tối đa năm giác quan của tộc Werebeast, hướng về phía Shiro đang ở ngoài căn phòng kho, đang di động, thậm chí đang ở ngoài tầm mắt.... bốp cò.

Theo tiếng nổ cùng ánh sáng lóe lên, viên đạn bắn ra khỏi nòng súng, cực kỳ chuẩn xác xuyên qua khe cửa mở hé, bắn trúng vào tường làm bật ra trái tim, tiếp đó bật nảy, hướng thẳng vào giữa trán Shiro.....

Đúng vậy, đó là phát bắn giống như kỹ xảo đặc biệt, từ vị trí Shiro không nhìn thấy, lợi dùng đạn này đã có tính toán chênh lệch.

Vậy mà.... viên đạn chính xác vô cùng đó.....

Shiro *chỉ bước sang ngang một bước*, nó đã bay sát qua mặt cô bé.

(.... Không thể nào, desu!)

Đúng thế, không thể nào.

Viên đạn bay với vận tốc 300m/s, tiếp cận tốc độ âm thanh, không thể trông thấy rồi mới tránh né.

Imanity cho dù nhận thức có thể nắm bắt được thì thân thể.... chắc chắn không thể theo kịp động tác.

Càng không cần nói đến khả năng thân thể của một bé gái mười một tuổi.... Nhưng mà.

Đó là trong tình huống... [tránh né].

Trước đó, [tiếng bước chân Shiro] đan xen vào giữa vô số NPC nhưng vẫn không chút rối loạn, tiến về phía này.

Tiếng bước chân của cô bé khiến Izuna tìm ra được câu trả lời.

(Chẳng lẽ là....!)

Để xác nhận, lần này Izuna cho viên đạn bật nảy hai lần, bắn về phía Shiro.... Thế nhưng.

“.... Vô, dụng..”

Viên đạn đó bị viên đạn Shiro [đã bắn ra từ trước]... bật nảy lần thứ tư, chặn lại.

(Quả nhiên... là như vậy à, desu!?)

Đến bước này, Izuna đã có nhận thức mới.

.... Cô bé tin chắc rằng.

Imanity này.... Cô bạn mười một tuổi này.

Lựa chọn hành động khi đã hoàn toàn nắm bắt được động thái của tất cả mọi vật thể.

..... Đạn và NPC đều không thể bỗng không xuất hiện.

Nếu là đạn bắn thì đều nhất định phải xác định vị trí mục tiêu, giơ tay lên, nhắm chuẩn sau đó mới khai hỏa.

Nếu là NPC thì đều nhất định phải phát hiện ra mình, di động, sau đó ôm tới.

Tuân theo vô số trình thức, công thức... Đòn tấn công nhắm tới là quá trình *hoàn toàn tất nhiên*.

Vậy thì.... căn bản không cần phải tránh né.

Chỉ cần *không ở trên đường bắn* là được rồi.

..... Có bí mật gì ở đây vậy?

Tại thế giới trước kia, game thủ 『 』 cũng tức là Sora và Shiro, đã trở thành Truyền Thuyết Đô Thị.

Trong thể loại game FPS tập hợp tất cả những game thủ bắn-chạy đỉnh cao của toàn thế giới.

Người đã lập nên kỷ lục không thể lay chuyển.... không phải Sora, mà là Shiro.

Cô bé sử dụng *khả năng tính toán* như ma quỷ của mình để nắm giữ chuyển động của đối thủ, từ đó suy luận ra quy luật hành động của đối phương cùng thời điểm có thể sẽ xạ kích, dẫn đến việc tránh né, đứng lệch đường đạn gần như đoán trước được tương lai. Kết quả khiến đối thủ như có ảo giác rằng [đạn của mình chủ động tránh khỏi mục tiêu, đạn của đối phương tự đuổi theo sau lưng].

(..... Cái *** gì thế này, desu!!)

Tất nhiên, Izuna không thể biết được chuyện về thế giới của hai người Sora.

Izuna có thể đoán ra được sự thật đó cũng không phải vì trực giác của tộc người thú.

Mà là vì *trực giác của một game thủ* nói cho cô bé biết, cô bạn này.... còn nguy hiểm hơn cả kẻ tộc Flügel kia.

Hốt hoảng nhìn lại xung quanh, lúc này Izuna đang nấp trong một không gian chật hẹp chất đầy vật dụng.

Đối phương có thể dùng đạn nảy ngăn chặn đạn nảy do Izuna bắn ra từ *ngoài tầm nhìn*. Đối mặt với một địch thủ như vậy, hoàn cảnh này... rất bất lợi.

(..... Chỉ còn nước chạy thôi, desu!)

Izuna ném một quả [lựu đạn] qua khe cửa để tạo khoảng trống chạy trốn.

.... Nhưng lựu đạn còn chưa bay ra bên ngoài.

Đã bị viên đạn từ ngoài bắn vào... dẫn nổ!

(Sao.....?!)

Bùm~~~~~

Izuna vội vã nấp sau đồng vật dụng, suýt soát tránh được luồng sóng nổ quét qua căn phòng.

Nhưng phát bắn vừa nảy thật sự giống như là tiên đoán trước được rằng cô bé sẽ ném lựu đạn ra vậy.

Trong thời gian đó, bước chân Shiro vẫn hoàn toàn không chút rối loạn, cuối cùng cùng tiến tới sát phòng kho. Izuna chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

(Đến rồi, desu!)

Chạy nhanh vài bước rồi nhảy lên cao.... đạp mở cửa phòng.

Shiro xuyên qua khói mù từ vụ nổ, tiến vào trong phòng.

Nhưng đồng thời cô bé cũng kéo đồ giá đồ gần đó, ẩn vào trong tiếng rơi vỡ của đồ đạc, Izuna không thể nghe ra được vị trí của Shiro.

Thử thăm dò tiếng hô hấp.... Không nghe thấy gì.

(.... Còn mỗi cách dùng lưới đạn thôi, desu!)

Cô bé nấp sau đồng đồ, ước lượng góc ngắm một thoáng rồi bóp cò liên tục.

Vô số viên đạn bắn ra, bật nảy qua lại, giống như tạo thành một lớp màn chắn bằng đạn trong phòng.

Thế nhưng.... Trong khoảnh khắc...

Izuna nghe thấy tiếng thở nhẹ của Shiro.... lập tức cảm thấy một luồng hơi lạnh ngất chạy dọc sống lưng.

Izuna vội vàng tung người nhảy lên.

Cô bé dùng sức như đạp nát sàn nhà, phá vỡ khung cửa sổ, nhảy ra khoảng không bên ngoài tòa nhà.

Quay đầu nhìn lại, Izuna cảm nhận được trong căn phòng vẫn bị khói bụi mù mịt che phủ đó....

Toàn bộ lưới đạn bắn ra lúc nảy đều đã bị bắn rơi.

Tiếp đó, cô bé lại nghe thấy tiếng đạn văng bắn đi rồi hội tụ về vị trí mình vừa mới nấp lúc trước.

(..... Rút cuộc, chuyện quái gì đang diễn ra thế này, desu?!)

Chỉ một tích tắc thôi... Chỉ cần do dự một giây không nhảy ra nữa thôi là bây giờ mình đã bị làn mưa đạn đó bắn trúng toàn thân rồi.

Nhưng hiện tại, Izuna lại càng tròn mắt kinh ngạc.

Không phải vì người vừa phát động một loạt công kích vừa nảy, Shiro.

..... Mà là vì khí tức đang ập tới từ trên đầu.

“Vâng~, xin chào mừng đã tới nơi ♥ “

(Flügel.... Jibril, desu?!)

Mai phục trên không trung, giống như là đoán trước được thời điểm cô bé sẽ nhảy ra.

..... Cô ta di chuyển lên nóc nhà từ lúc nào vậy!?

Izuna thoáng ngưng thở vì kinh ngạc. Tuy là tộc Flügel nhưng trong không gian trò chơi này sẽ bị kiểm chế trong giới hạn vật lý.

Cô ta đáng ra phải không thể dùng loại gian lận công khai là ma pháp, cũng không thể bay được mới đúng.

Nhưng nếu di chuyển bằng hai chân thì tai mình không thể bỏ sót được....!

Dù đang trong hoàn cảnh rối loạn, mạch suy nghĩ và cảm giác của Izuna vẫn hoạt động không ngừng.

Cô bé phát hiện, Jibril chuẩn bị ném [lựu đạn] xuống.

(..... Rối loạn tầm nhìn! Desu!)

Izuna lập tức kết luận.

Dù có ngăn chặn lựu đạn thì đạn bắn cũng sẽ nương theo vụ nổ để tấn công.

Vậy thì... Không để ý tới lựu đạn nữa. Bắn hạ Jibril trước, sau đó dùng viên đạn thứ hai xử lý lựu đạn.

Bằng phán đoán trong thời gian dù gọi là một tích tắc cũng vẫn quá dài đúng như nghĩa đen, Izuna bóp cò.

Thế nhưng..

“Không đơn giản vậy đâu ㄟ”

Cho dù bị ma pháp đã bị khóa mắt thì tính năng thân thể của tộc Flügel vẫn không thua kém gì tộc Werebeast.

Ở giữa không trung, đối mặt với đạn bắn ra từ cự ly cực gần, Jibril vẫn có thể thuần túy dùng mắt nhìn, xoay chuyển thân thể để tránh né.

Đạn bắn lướt qua, trúng vào dây lưng của Jibril, theo trái tim tình yêu bay tán loạn, dây lưng vỡ nát rồi biến mất.

Tiếp đó lựu đạn bị bắn trúng, tỏa ra ánh sáng và tiếng nổ mãnh liệt.

Jibril giờ sững, đang định bắn vào phía sau màn khói mù thì bỗng tròn tròn mắt kinh ngạc.

..... Nhìn *viên đạn thứ ba* bắn thẳng tới trước mặt mình.

Izuna bắn ra tổng cộng.... ba viên đạn.

Chỉ nghe thấy hai tiếng súng vang lên.... Nhưng phát thứ nhất là để buộc Jibril phải tránh né.

Phát thứ hai để dụ Jibril ném ra lựu đạn dùng để nhiễu loạn tầm mắt, *lợi dụng ngược lại* nó che giấu đòn tấn công của mình.

Và viên đạn thứ ba mới thực sự là....

“Ya.... Ô kìa! À, quên mất là mình không thể bay được nữa!?”

Jibril lập tức muốn vỗ cánh tránh né nhưng đôi cánh chỉ đập đập một cách vô ích.

Cô không thể thay đổi tư thế, không tránh được phát đạn trúng vào giữa trán.

Thế nhưng, ngay trước lúc đó.

Jibril thật sự trông thấy.

Không có một dấu hiệu liên hệ nào... Izuna bỗng hốt hoảng *nhìn sang phía một tòa nhà cao tầng cách đó khá xa.*

Izuna đột ngột xoay chuyển thân thể, cố gắng hết sức để có thể tránh né.

Ổng tay áo dài tung bay bị *viên đạn từ xa bắn tới* xuyên thủng... và biến mất.

Theo chênh lệch không đầy một sợi tóc, viên đạn thứ hai bắn tới từ cùng một hướng, trúng vào Jibril vừa bị Izuna bắn hạ lúc trước.

..... Trước thực tế đó, trực giả như thú hoang đã có phản ứng.

Đòn này đã *ngay lập tức* đoạt lại Jibril vừa bị bắn trúng.

(Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện lúc trước *đều nằm trong kế hoạch*, desu!?)

Cô bé vụt ngẩng đầu lên.

Tại khung cửa sổ Izuna vừa phá ra lúc này, Shiro đang hướng nòng súng nhắm thẳng về phía này.

Thế nhưng..

(Trong tư thế này, *** thể công kích được, desu!)

Giống như Jibril vừa này.

Izuna bị phát bắn tia đầu tiên ép phải tránh né, cô bé không thể phản kích được.

..... Cho dù khả năng thân thể của tộc người thú có cao hơn nữa thì cũng không thể bay lượn giữa không trung.

Tránh né đạn bắn giữa không trung không có chỗ mượn lực.... để thực hiện động tác vô cùng miễn cưỡng đó ,cô bé đã [đẩy hết cỡ] trọng tâm rồi.

Đây đã là cực hạn.... Không thể điều chỉnh lại tư thế được nữa.

Nhìn hòng súng của Shiro lạnh lùng nhắm chuẩn vào mình đang rơi tự do.

Phản kích? Không thể. Tránh né? Không thể

Nổ súng.

Đối mặt với viên đạn bắn tới theo quỹ đạo không thể tránh né.

(.....!!)

Izuna cắn răng, vùng mạnh tay lên trước.

Ổng tay áo thứ hai phát lên, chặn trước đường bay của đạn. Viên đạn của Shiro xuyên thấu qua, phá hủy ổng tay áo.

Nhưng viên đạn cũng tan thành vô số trái tim và biến mất.

“.... Thì ra là vậy.... *quần áo, có thể dùng, làm khiên chắn...*”

Không hề giải thích quy tắc này với chúng ta.

Shiro lăm bắm về bội phục, Izuna thì xoay người đáp đất bằng cả tay lẫn chân.

Cô bé lập tức nhảy bật dậy, bỏ chạy ra xa giống như một con thú bốn chân thật sự.

Còn Jibril sau khi bị bắn trúng liên tục, cuối cùng cũng tiếp đất bằng đầu.

..... Một thoáng yên lặng.

Nhưng cô từ từ ngồi dậy giống như không có việc gì xảy ra.

Rồi hai mắt biến thành hình trái tim, nhìn về đằng xa.

“*Master..... Ya, chủ nhân của em... Xin hãy cho em được ở bên cạnh người*”

Jibril đập vỡ cả mặt đường trải nhựa, chạy ra xa.

Cũng tức là... Chạy tới chỗ *Sora đứng bắn tia cách đó hơn 300 mét.*

..... Từ lúc Shiro phát động tấn công, cuộc chiến qua lại chớp nhoáng chỉ kéo dài trong mười một giây.

“.... học.... học....”

Shiro ngồi thờ dốc giữa căn phòng kho vẫn đang ngập tràn khói bụi.

..... Mặc dù hành động chuẩn xác như máy móc tính vi, mặc dù tính toán vượt trội cả máy vi tính, nhưng thân thể cô bé vẫn chỉ là một bé gái loài người bình thường, tuổi vừa mười một.

Trò chơi này phản ánh trực tiếp năng lực trong thế giới hiện thực, bao gồm cả thể lực.

Càng chưa nói tới chuyện cô bé và anh trai đều là hikikomori, thiếu vận động bình thường trong thời gian dài.... thể lực thiếu hụt đến mức thảm họa.

Đề hồi phục nhanh nhất có thể, Shiro thả lỏng toàn thân, ngồi nguyên chỗ chờ đợi, miệng lẩm bẩm nói.

“.... Không thể.... học.... bắn trúng... được...”

“Không phải lỗi của Shiro. So với đó...”

Người trả lời cô bé là Sora, vừa nãy còn ở cách đây 300 mét.

Từ lúc Jibril bị Sora bắn trúng tới nay đã qua *mười lăm giây*.

Jibril tinh thần đã khôi phục lại bình thường, bẻ theo Sora, đưa cậu tới phòng kho ở tầng tám nơi Shiro chờ đợi.

“Trạng thái không thể tự khống chế quả nhiên là biến mất sau mười lăm giây.... Bên cạnh đó.”

Sora ngồi xuống cạnh Shiro, quay sang hỏi Jibril.

“.... Jibril, cô đã xác nhận rồi chứ?”

“Vâng, em đã tự mắt chứng kiến.”

Đờ Sora ngồi xuống, Jibril nói.

“*Trước khi đạn của Master bắn tới*, cô ta đã quay sang phía Master rồi, không thể sai được.”

Nghe cô báo cáo, Sora lại chỉ ra vấn đề khác.

“Hmm, tôi mai phục trong trạng thái hoàn toàn tĩnh, tạm ngừng hô hấp, chờ tiếng lựu đạn phát nổ để nguy trang rồi mới bắn nhưng lại bị tránh thoát. Bắn tía hoàn toàn bất ngờ, phối hợp với đòn đánh lạc hướng trực diện, sử dụng vật thể bay tốc độ âm thanh....”

“Jibril.... Nếu là tộc Flügel thì có thể tránh được không?”

Có thể phát hiện được đòn tấn công không thể biết được hay không, một câu hỏi giống như là công án Thiền vậy.

“..... Không thể được. Đây có phải là giác quan thứ sáu của tộc Werebeast không ạ?”

Nhưng Sora lại cười khỏ, đáp.

“Đừng có ngốc thế. Nếu thật sự có thể làm được thì đó không phải là giác quan thứ sáu nữa.... mà là [nhìn trước tương lai] rồi.”

Giác quan thứ sáu về thực chất chỉ là [trực giác cao độ] do năm giác quan tổng hợp lại.

Nếu như có thể phát hiện ra chuyện hoàn toàn không có thông tin liên quan từ trước thì đã không cần phải nói dối là có thể đọc được suy nghĩ rồi.

Cho dù không sử dụng trò chơi này thì Liên Hiệp Đồng Bộ cũng phải có thể đối kháng được với Elven Guld mới đúng.

“.... Vậy thì...”

“Đúng thế, chắc chắn là.... gian lận.”

Sora vò đầu bứt tai.

“Thật đúng là... Không ngờ lại dùng phương pháp gian lận phiền phức như vậy. Vốn muốn nhân lúc đối phương không cẩn thận, lập tức giải quyết trận đấu là tốt nhất... Thôi bỏ đi, toàn đội tiến tới điểm γ. Jibril, nhờ cô đưa Shiro sang đó để em ấy được nghỉ ngơi, tôi sẽ đi bằng đường khác.”

“Tuân lệnh.”

■ Khu vực đài xem ■

“.... Cái gì...”

Nhìn cảnh tượng hiện lên trên màn hình, Clamy hoàn toàn không nói nên lời.

Hơn nghìn người xem thậm chí đã quên hết mọi hoài nghi với hai người Sora, reo hò cổ vũ vang dội cho họ.

Quả thật là không bắn trúng.

Nhưng không thể nghi ngờ gì... Kỹ năng của hai người Shiro hoàn toàn áp đảo thiếu nữ Liên Hiệp Đồng Bộ.

(Chuyện gì... vừa mới... xảy ra vậy?)

Nhưng Clamy đã vượt qua sự kinh ngạc, bắt đầu phân tích hoàn cảnh trước mắt.

Tham dự trò chơi do đối phương đề xuất nhưng lại như đây chính là trò chơi do họ lựa chọn vậy.

Dựa vào hành động và chiến lược giống như đã được tính toán hết từ đầu, thoải mái dẫn dắt đối thủ theo ý mình.

(Dùng người đối phương không đề phòng nhất là Shiro để *áp chế trực diện*, buộc đối thủ phải chọn cách tránh né khẩn cấp, sau đó ngược lại dùng người bị đề phòng nhất là Jibril để *làm mục tiêu thu hút*, khiến đối thủ mất thăng bằng giữa không trung không có điểm tựa lực, rồi lại dùng bắn tia từ khoảng cách xa....)

((..... Oa~~~~... Thật là lợi hại...))

Ngay cả Fii đang cộng hưởng thị giác với Clamy cũng phải cảm thấy khâm phục từ tận đáy lòng.

.... Đúng vậy, đó có thể gọi là chiến lược hoàn mỹ đến mức đáng sợ.

Thế nhưng, từ đây lại có vô số nghi vấn nảy sinh.

Trong hàng đồng ký hiệu không rõ ý nghĩa trong ký ức của Sora sẽ có đáp án chăng?

(... Họ làm thế nào suy đoán ra vị trí của đối thủ? Sao Shiro lại có sức chiến đấu áp đảo như vậy? Còn cả phương pháp khống chế... không, là hoàn toàn [nắm giữ] tình thế giống như tất cả đều đã nằm trong kế hoạch đó là....)

Ngoài đó ra, điều càng khiến người ta nghi hoặc hơn là...

(... Ngay cả công kích như vậy cũng có thể [tránh được], tên Werebeast đó...)

((Như Sora-san đã nói, đó phải là [công kích không thể biết được] mới đúng.))

Đúng vậy, cho dù có thể dự đoán được là lúc đó sẽ có khả năng bị tấn công thì cũng không thể biết được đến cả vị trí...

Nhớ lại lời Jibril đã nói với Sora.

(*Đã có phản ứng trước khi đạn bắn... à?*)

((.... Gian lận. Cũng tức là [chơi xấu].... là ăn gian đó~))

(Thì ra là vậy, gian lận không thể chứng minh.... Chỉ cần đối phương kiên trì nói đó là [giác quan thứ sáu] là chúng ta chẳng làm gì được cả.)

((Bọn chúng đã sử dụng phương pháp đó nên Elven Guld mới thua đến bốn lần phải không.... Thì ra là vậy~~))

Fii nói với vẻ bội phục, đồng thời cũng ẩn chứa đôi chút thù địch.

Lúc này Clamy kín đáo quan sát Ino.

Mặc dù không nhìn ra được biểu lộ gì trên mặt ông ta.... Nhưng mà trong lòng nhất định là đã có dao động, không thể sai được.

Thế nhưng cũng không thể nhìn ra được dấu hiệu gì là đang gian lận.

(Quả thật là... Bọn chúng rất quen thuộc với trò chơi này, thậm chí *còn hơn cả chúng ta!*)

Tiếp tục không biểu lộ cảm xúc gì, Ino âm thầm gào thét.

Bọn chúng làm thế nào biết được rõ ràng như vậy để có thể xây dựng được kế hoạch kín kẽ đến thế?

Thông thạo trò chơi còn hơn cả Liên Hiệp Đông Bộ, chuyện này đáng lẽ không thể xảy ra...

Vẫn còn rất nhiều câu hỏi, chỉ có điều...

(... Bình tĩnh lại nào... Cho dù như thế thì cũng vô dụng thôi.)

Đúng vậy, cho dù như thế thì bọn chúng vẫn không có cơ hội chiến thắng.

■ Bên trong game ■

“.... Nhưng mà nghĩ lại thì.”

Jibril nói.

“.... Dừng [toán học] ép đối thủ vào đường cùng... Đó đúng là một ý tưởng sáng tạo tuyệt vời.”

Điểm γ..... là một công viên với tầm nhìn tệ hại mà Sora tìm thấy.

Xung quanh được bao phủ bằng những tòa nhà cao tầng, ngoài trên không và chính diện thì tất cả mọi hướng đều bị che chắn, bọn họ dùng công viên này làm đại bản doanh, Shiro đang dùng nền đất thay cho bảng, liên tục viết nên những công thức phức tạp.

Chọn lọc loại trừ những vị trí Izuna có thể ẩn nấp mà Sora đã tìm ra, áp dụng phương pháp đường cong hồi quy và lan truyền ngược hướng, thông qua tính toán xác suất tìm ra vị trí của Izuna, sau đó dùng hàm số Dirac delta xác định độ khuếch tán, tiếp nữa là mô hình liên tiếp Monte Carlo, phân tích tuyến tính, vân vân, để dự báo hành động của cô ta.

Câu nói của Jibril là sự ca ngợi từ tận đáy lòng với sự kết hợp tính toán của Shiro và chiến lược của Sora, có thể ép Izuna vào đường cùng, thế nhưng Sora khó sở đắc đâu.

“.... Đó không phải kỳ mưu diệu kế gì cả, mà là *bắt buộc*.”

“Ý của người là?”

“.... Izuna sở dĩ không lập tức tấn công ngay từ khi bắt đầu là vì có Jibril canh giới đúng không? Nếu là như vậy thì đơn thuần xét về tính năng, khả năng thân thể của Izuna hẳn là được thiết lập ngang bằng với cô.”

Sora thở dài sườn sượt.

“Nói ra để cô tham khảo. Tôi chạy 100 mét mất khoảng mười lăm giây, Shiro có cho hai mươi giây cũng không chạy nổi, còn Jibril, với khả năng thân thể của cô hiện tại, chạy 100 mét hết khoảng bao nhiêu lâu?”

Jibril khẽ nghiêng đầu, đập đập chân xuống đất rồi đáp gọn lòn.

“.... Chắc khoảng *hai bước* ạ.”

“Đơn vị quái lạ nhỉ!”

“Nói thật là thân thể nặng nề quá mức..... Các Master ngày ngày đều phải trải qua cuộc sống bất tiện như thế này... Thật đúng là kiên nhẫn... Khiến em phải bội phục.”

“.... Dừng quên là chỉ số năng lực của bọn tôi còn thấp hơn thế mấy chục lần đấy.”

Sora tặc lưỡi cáu kỉnh, nghe vậy, Jibril ngẩng mặt nhìn lên bầu trời với vẻ bí tráng.

“.... Rõ, rõ ràng là dạng sống mong manh như thủy tinh, vậy mà các Master lại dám khiêu chiến với em và tộc Werebeast, thậm chí cả Thần....! A a, thật là can đảm, đúng là dũng sĩ!”

“Thôi đi có được không?”

Tiếp xúc với sự bất lực của hai người Sora lại càng khiến Jibril thêm khâm phục, Sora chỉ biết thở dài.

“Nói tóm lại.... Tính năng thân thể chênh lệch lớn đến như thế, như lưới đạn lúc trước, chỉ cần Shiro sơ sây một chút thôi là sẽ bị loại, tôi chỉ cần bị tiếp cận là cũng chỉ còn nước đầu hàng... *Không sử dụng toán học căn bản không thể đấu lại nổi*.”

Đúng vậy, trong mắt mọi người, mấy người Sora giống như đã nắm ưu thế mang tính áp đảo.

Nhưng trên thực tế... Chỉ cần bị Izuna tiếp cận, bọn họ đã coi như bị [chiếu hết] rồi.

Kỹ thuật bắn như ma quỷ của Shiro cũng vậy, khi một môi tích lũy lại, chỉ cần nòng súng sai lệch một chút thôi là đã coi như kết thúc rồi.

.... Đến lúc đó, ngoài Jibril ra thì chẳng còn ai có sức chiến đấu bình thường nữa.

..... Chiến lược cấp cao chỉ cần có chút ít sai lệch là sẽ dẫn đến thất bại toàn diện. Không thể không dựa vào chiến lược kín kẽ... vậy nói cách khác, cũng có nghĩa là, ngoài đó ra không còn phương nào có thể trông cậy được nữa.

“Nhưng mà, nếu đã biết được đối phương dùng phương pháp gian lận như thế nào thì chỉ cần tính luôn cả chuyện đó vào, suy nghĩ chiến lược mới... Không phải lần tiếp theo sẽ có thể đánh bại đối phương sao?”

Mặc dù Jibril nói rất lạc quan nhưng Sora lại không hề có chút đồng tình nào.

“Không được.”

“.... Dạ?”

Sora giải thích thay cho Shiro đang cố gắng hết sức viết nên các phương trình trên mặt đất.

“Nguyên lý không xác định... À không, chuyện chính bản thân tôi cũng không hiểu lắm thì không nên nhắc đến vấn đề hơn.”

Sora gãi gãi đầu, giải thích bằng phương thức của chính mình.

“.... Thế này nhé, *phương pháp chiến thắng* trò chơi đại khái chia thành hai loại. Trong lần phân thắng bại đầu tiên, chiến thắng đối phương sau đó chuẩn luôn, hoặc là không ngừng thua cuộc, sau đó đến lần cuối cùng thì lật ngược thế cờ, thắng lại toàn bộ và hơn nữa rồi chấm dứt, chỉ có hai loại thế thôi.”

Sora giơ một ngón tay lên, rồi lại lắc lắc đầu, giơ thêm ngón thứ hai.

“Thế nhưng, nếu muốn dùng cách sau, điều kiện là phải [không ngừng đóng vai kẻ ngốc, khiến đối phương lơ lỏng phòng bị].”

..... Đúng vậy, giống như cách quốc vương tiền nhiệm đã làm.

“Một khi đối thủ biết bên ta có thể vượt lên trên mình thì phương pháp thứ hai sẽ không thể sử dụng được nữa. Như vậy, đối phương cũng sẽ thay đổi phương thức ra đòn tương ứng để đối phó với chúng ta, muốn dự tính hoàn hảo theo số học sẽ gần như là không thể...”

Nói xong, Sora ngồi xuống cạnh Shiro, thở dài.

“Tiếp theo đây sẽ là *phân thắng bại thuận túy*.”

Ngồi cạnh Shiro đang cắn móng tay, viết công thức lia lịa, trông Sora cũng chẳng có vẻ thoải mái hơn gì.

“.... Cố lên nhé, Shiro. Nếu không thể phân thắng bại ngay từ bước đầu tiên thì tiếp theo sẽ là.... tùy cơ ứng biến thôi.”

“.... Ừm”

..... Phân thắng bại thuận túy?

Với đối thủ thông thạo trò chơi, có tính năng thần thể mạng tính áp đảo, chuyên sử dụng gian lận sao?

Nói một cách đơn giản thì.... cũng có nghĩa là, [tính hướng tuyệt vọng] rồi.

“..... Jibril, nhờ cô canh chừng xung quanh với tôi. Trong trò chơi có khái niệm về thể lực này, cho dù là Shiro có thể hành động chuẩn xác như máy móc thì chỉ cần một mồi, nòng súng cũng sẽ phát sinh sai lệch.... Em ấy không thể bắn được nhiều nữa, hãy để Shiro tập trung tính toán, việc bảo vệ là của chúng ta.”

Sora nhanh chóng ra lệnh, cắt đứt mạch suy nghĩ của Jibril, cô cũng cung kính hồi đáp.

“Tuân lệnh, xin cứ giao cho em.”

“.... Thật là, biết thế này thì lúc thường đã chịu khó vận động nhiều hơn chút rồi...”

Sora cười khỏ, đứng dậy.

Không chút sợ hãi, đối mặt với các NPC đang kéo tới, nhưng đồng thời, những giọt mồ hôi cũng âm thầm nhỏ xuống

■ Khu vực đài xem ■

Vừa chăm chú theo dõi màn hình, Ino vừa đóng tai nghe ngóng xung quanh.

Trên đài thi đấu, ông ta có thể nghe rõ tiếng tim đập của bốn người Sora đang ngủ say bên cạnh Izuna.

Nhịp tim bình tĩnh ko dao động chứng tỏ rằng, những gì Sora nói trên màn hình không phải là dối trá.

Thế nhưng đó cũng không phải là tiếng tim đập thông thường của những Imanity hoàn toàn không có khả năng chiến thắng.

.... Bọn chúng vẫn còn thủ đoạn nào đó.

Ino cũng cẩn thận không để Clamy đang quan sát phát hiện ra.

Dùng tần số âm thanh chỉ có tộc người thú mới nghe được, thấp giọng nói.

.... Đúng vậy, đó cũng chính là *cách để thông báo rằng Sora sắp sửa bắn tia từ tầm xa lúc trước.*

■ Bên trong game ■

(Izuna, đối phương đang ở công viên phía tây. Bọn chúng vẫn còn thủ đoạn nào đó, cẩn thận đấy.)

Đúng thế.... Đây là *trò gian lận đầu tiên* của Liên Hiệp Đồng Bộ.

Nếu là cheat lộ liễu cài đặt trong trò chơi thì khi thi đấu công khai, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

Nhưng Ino đứng trên đài thi đấu có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ trong trò chơi.... Cũng tức là [hỗ trợ của Ino] với *tầm nhìn của thần*, mà chỉ có người nghe thấy tần số nói của Ino mới sử dụng được.... Nói theo cách khác, ngoài tộc Werebeast ra, không ai có thể biết được.

“.... Học, học...”

Tiếng nói của Ino truyền vào tai Izuna đang nấp trong một tòa bách hóa lớn cách chỗ mấy người Sora vài trăm mét.

(..... Không phải nói, cũng biết rồi, desu.)

Những người lập ra được chiến thuật như thế không thể đánh cược tất cả vào một lần tập kích duy nhất.

(Mặc dù chỉ là thăm dò thôi, nhưng mà đã chuẩn bị trước rồi, desu.)

Khi trông thấy *cái đó*, bọn họ sẽ phản ứng thế nào đây.... Thật đáng mong đợi.

((.... Izuna, cháu không sao chứ?))

.... Izuna hoàn toàn không hiểu ông mình đang muốn hỏi gì.

Không sao chứ? Đương nhiên là không sao rồi.

Đúng là bị kinh ngạc mất một trận nhưng mà vẫn còn lâu lắm mới thắng được mình....

((.... À không, đừng để ý. Chắc là vì lúc này bị kinh hãi hơi quá chút thôi.))

Vậy mới nói... Chuyện quái gì thế?

((Về mặt cháu hơi căng cứng đấy, thả lỏng chút đi.))

.....?

Nghe thấy vậy, Izuna bất giác đưa tay lên mặt mình.

Hóa ra là vậy, đúng là có cứng lại, nhưng mà...

(.... [Mình đang cười], desu?)

.... Có gì đáng cười chứ?

Đang cười cái gì, có gì mà đáng cười, cái vẻ mặt này là sao vậy?

(.... Từ lúc này.... Tim cũng đập nhanh quá, desu!)

Sẽ còn đập mạnh đến bao giờ đây? Mức độ vận động đáng ra chưa đến mức khiến mình trở thành như thế này mà.

Rút cuộc là đập mạnh vì cái gì? Đang cao hứng vì điều gì?

.... [Lần cuối cùng em chơi trò chơi thấy là lúc nào?]

(.....!)

Câu hỏi của Sora vụt lướt qua trong đầu, cô bé đâm mạnh vào tường.

Cả bức tường khẽ rung lên, Izuna rút nắm tay ra khỏi lớp tường vỡ nát, đứng dậy.

“.... Học.... học....”

((... Izuna))

(Phiền quá đi, desu!)

Không thể vui vẻ được, không thể chấp nhận cái suy nghĩ rằng chuyện này là vui vẻ được.

..... Phải mau lên, phải mau chóng giải quyết bọn họ mới được.

Phải nhanh chóng kết thúc cuộc đấu này...

.....

“Yare yare, các bé kemonomimi đúng là rất tuyệt nhưng mà không thể chạm vào được thì chán muốn chết luôn!”

Vừa nói Sora vừa liên tiếp tiêu diệt các NPC đang lũ lượt chạy tới ôm, không bỏ sót một ai.

“Tại sao vậy ạ? Nếu là Master thì hẳn là [năng lượng] sẽ còn rất nhiều, có tiêu hao một chút cũng không thành vấn đề. Em cứ nghĩ người sẽ không do dự, mặc sức sờ mó để thỏa mãn dục vọng cơ.”

So với Sora đang vừa bảo vệ Shiro vừa miễn cưỡng tránh né NPC, Jibril có vẻ thoải mái hơn nhiều.

“Đúng là thế, nếu như đối phương không phải tộc Werebeast! Nếu bị bắt trúng thì không thể thoát ra được...”

Sora tránh khỏi tay một NPC đang lao tới muốn ôm lấy cậu.

Bàn tay Sora vừa tránh được ấy.... đâm ngập xuống mặt đất làm phát ra một âm thanh trầm đục.

“Này ông bác~~~~! Trong trò chơi này nếu tôi và Shiro rơi từ trên cao ốc xuống hoặc là bị cái đám này ôm trúng thì không phải là chết chắc sao! Nếu thế thì sẽ tính thế nào?”

Nghe Sora gào lên, tiếng thông báo.... giọng của Ino, đáp lại.

[À, không vấn đề gì cả. Trong trò chơi này không có chuyện thật sự.]

“Ồ, vậy sao? Nế thế thì tôi sẽ bớt giữ ý một chút mà sờ vậy....”

[Nhưng mà tôi nghĩ là sẽ đau đến muốn chết, xin hãy chú ý.]

“Á á á á á á á á á á á á á á, Jibril! Cứu, cứu với!”

Sora cố ý để bị ôm trúng, chuẩn bị giờ trò quấy rối tình dục thì bỗng gào lên thảm thiết trong tiếng xương cốt kêu lắc rắc.

Jibril lập tức bắn hạ NPC đang ôm Sora.

“Master...! Người, người không sao chứ!”

“Hộc... hộc... ù, ừ... Tôi không sao...”

Sora nằm bẹp dưới đất, chịu đựng đau đớn kịch liệt, có vẻ rất là khổ sở, nhưng cậu vẫn gờ ngón cái lên, cười nói.

“Thật sự... đã bóp được rồi.... Mặc dù vì đau đớn nên nói thật là chẳng hề có cảm giác gì cả nhưng mà cũng không tệ....”

“Trước ý chí như sắt thép của Master.... Jibril này chỉ có thể bội phục....!”

.... Đúng lúc này.

Đột nhiên phát hiện có khí tức khác với NPC xuất hiện, Jibril và Sora đồng loạt giờ súng lên.

Ở hướng đó là.... Một người hai mắt vô thần, đang cầm súng nhắm về phía mấy người Sora....

“..... Ôi dào, là Steph.”

Chỉ nói có một câu, Sora không chút do dự bắn liền tám phát.

Tất cả tám viên đạn đều chuẩn xác bắn trúng vào Steph. Ngoài đồ lót, mọi trang phục trên người đều hoàn toàn biến mất.

“.... Jibril.”

“Có.”

“Việc cầm chân giao cho cô đấy.”

“Xin tuân lệnh.”

Jibril ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, giờ súng bắn trúng trán Steph.

“A~~~~ Jibril, cô thật xấu tính~~~~! Để tôi lại một mình rồi bỏ đi với mọi người. Tôi sẽ không để cô đi mất nữa đâu~~~~♥”

“.... Mang theo cô bạn này đúng là sai lầm..”

■ Khu vực đài xem ■

((I, Izuna...))

Tiếng Ino thông báo tình hình vang lên bên tai Izuna đang bắt đầu tìm kiếm cơ hội tấn công tiếp theo.

((À ờ.... Nói thế nào nhỉ.... Tóm lại là, có vẻ bọn chúng không hề nương tay với cả người trong cùng phe.))

Ông ta thật sự cũng chỉ có thể báo lại như vậy.

Chúng kiến cách Sora đối xử với đồng đội, không chỉ người xem mà cả Clamy cũng phải trợn mắt há mồm.

((.... Cô bạn ấy, cũng thật, thế nào nhỉ... đáng thương.))

Sau khi tiếp xúc với ký ức của Sora về cách đối xử với Steph, Clamy thực sự thấy đồng cảm với cô từ tận đáy lòng, còn Fii thì nói.

((Clamy này.... Chị thấy em và Stephanie-san có thể trở thành bạn tốt của nhau đấy~))

..... Nói vậy là có ý gì, tạm thời không nên truy cứu sâu thêm nữa.

■ Bên trong game ■

.... Từ lúc trò chơi bắt đầu đến giờ đã sắp được hai tiếng đồng hồ.

Nhóm Sora phát động tấn công đến lần thứ tư cũng không thành công, tất cả lại trở về điểm γ.

Thế nhưng lần này.

“..... Rút cuộc cũng phải kéo đến tận đầu phòng ngục rồi, thật là....”

Sora thì thảo nói, chiếc áo phong mặc ngoài của cậu đã biến mất, lúc này đang dùng ánh mắt sắc bén canh chừng xung quanh.

Tính đến lúc này cậu mới chỉ bị bắn trúng một phát, đó là nhờ sức phán đoán khiến cho người ta phải kinh ngạc chẳng?

Hay chỉ đơn thuần suy nghĩ [đứa nào thèm xem con trai khóa thân chứ], giúp cậu làm được như vậy?

Shiro đã mất áo mặc ngoài, váy liền thân, chỉ còn lại một chiếc sơ mi trắng, tất dài và giày.

Jibril ăn mặc vốn đã ít ỏi, bây giờ lại mất thêm vài vị trí. Nếu cô tiếp tục trúng đạn thì sẽ rơi vào tình trạng không thích hợp để xuất hiện nơi công cộng nữa.

..... Tình hình này so với lúc đầu thì có thể nói là minh chứng rõ ràng nhất của “tuyệt dốc không phanh”.

Tập kích bất ngờ của Izuna lẫn vào giữa những đợt tấn công của NPC càng khiến họ phải toát mồ hôi lạnh.

“.... Tấn công của chúng ta dần dần vô dụng rồi... Cứ tiếp tục thế này sẽ chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Shiro-sama, chiến thuật tiếp theo là....”

“..... Jibril... trật tự, đi.....!”

Jibril cũng đã lộ rõ vẻ lo âu, nhưng Shiro cũng đang ôm đầu chẳng khá hơn gì.

Shiro cắn cắn móng tay, đứng nhìn những biểu thức toán học phủ kín mặt đất công viên.

.... Không được, dù có tính toán như thế nào cũng không tìm được mấu chốt cần thiết cuối cùng.

Tính toán rất hoàn hảo, nhưng như vậy thì không thể hoàn thành được.

Nhìn Shiro lộ rõ vẻ bất an và nôn nóng, Jibril hơi toát mồ hôi, nhìn Sora khẽ nói.

“.... Master.... Quả nhiên là quá hỗn loạn, cho dù là Shiro-sama thì cũng..”

“Không, sẽ làm được.”

Thế nhưng Sora, vẫn đang chăm chú quan sát xung quanh không dám có chút sơ sẩy nào, không hề dao động, mạnh mẽ phủ định lời Jibril định nói.

“Khi chơi game, những gì tôi không làm được, Shiro sẽ làm được, từ trước đến nay luôn là như thế, và sau này cũng sẽ như vậy.”

..... Vì câu nói đó.

Trong đầu Shiro vụt nghĩ ra phương pháp có thể khiến biểu thức hoàn thành.

Nhưng làm như vậy.... thật sự quá...

Shiro cúi đầu bất an, thấp giọng hỏi.

“.... Anh, tin tưởng.... Shiro, không?”

“Ha ha, đã bao giờ anh nghi ngờ em chưa?”

Tránh khỏi NPC đang lao tới, Sora xoay người vừa phản kích vừa đáp.

.... Đúng vậy, nếu nhớ lại thì...

Trong ván cờ Othello.... trận đấu với Clamy ngày hôm đó.

Shiro nhớ lại mình còn một điều chưa nói với Sora.

“.... Vậy thì, anh.... lần này... đến lượt, anh đấy...”

“Hử, cái gì cơ?”

Shiro khe khẽ mỉm cười.

Giữa những biểu thức chi chít khắp trên mặt đất, cô bé nhanh chóng viết nên biến số cuối cùng...

.... Là [anh].

Tiếp đó đột nhiên.... một bóng người ánh lên dưới ánh sáng mặt trời.

Izuna lợi dụng tường bao xung quanh công viên, bắn ra đạn nảy nhắm thẳng về phía Sora.

“Tiêu rồi...! Jibril, yểm hộ....!”

Không thể tránh né được nữa. Xác định tinh thần là sẽ bị bắn trúng, Sora lập tức ra lệnh cho Jibril bắn mình để khôi phục lại.

Thế nhưng trước khi viên đạn bắn trúng vào Sora....

“Sao....”

Shiro nhảy lên... chắn ngang đường đạn đang nhắm vào Sora.

.....

Izuna quay lưng về phía ánh mặt trời, nhảy qua lại giữa những tòa nhà cao tầng, bắn ra một viên đạn giữa không trung.

Đòn tấn công khá miễn cưỡng nhưng lại có cảm giác phản hồi khá rõ ràng. Cô bé không thể thấy được kết quả, tung mình đáp xuống, đập vỡ cả sàn sân thượng, tiếp đó lắng tai nghe.

“Không có tiếng đạn này.... trúng rồi, desu?”

Câu này ngầm có ý yêu cầu Ino trả lời.

Cũng tức là yêu cầu xác nhận tiếng tim đập của Shiro, và Ino cũng lập tức lên tiếng.

((Nhịp tim của Shiro bình ổn... Hoàn toàn trong trạng thái thả lỏng, tương đương với không thể thao tác. Cháu bắn trúng rồi, Izuna.))

.....

Tiếp đó, Shiro hai mắt vô thần, giờ súng nhắm về phía Sora.

Không cần biết là Sora hay Jibril, thậm chí cả người xem thông qua màn hình, tất cả mọi người đều có cùng một suy nghĩ.

..... Đối thủ đáng sợ nhất.... vượt trên cả Izuna, đã xuất hiện rồi.

Trong khoảnh khắc, Sora muốn kéo giãn khoảng cách với Shiro....

Nhưng cậu vụt dừng bước, ngăn cản phản xạ của cơ thể mình.

Sora giờ tay lên, hướng về phía nòng súng lóe sáng của Shiro, dùng *băng đeo tay* ngăn chặn viên đạn.

“Jibril! Ở phía trên!”

Izuna không thể bỏ qua cơ hội như thế này, cô ta nhất định sẽ phát động tấn công lần nữa....!

Sora có thể khẳng định chắc chắn nhận định này, cậu ném lựu đạn lên không trung, Jibril nổ súng bắn.

Ánh sáng hồng bùng lên, Jibril vừa lăn tròn vừa nổ súng liên tục về phía bóng người vừa vụt thoáng thấy.

Nhưng Sora không rảnh rồi để xác nhận tình hình bên đó.

Nòng súng Shiro một lần nữa lóe sáng, nhưng Sora đã giờ chân trái lên chặn đường.

Trái tim tình yêu bay tán loạn, giày trái vỡ nát.... cùng tan biến với viên đạn.

(Nếu đạn bắn ra... *chắc chắn không thể tránh được!* Không thể để em ấy tiếp tục bắn nữa!!)

.... Thế nhưng, bỗng thấy Shiro dịch người sang bên nữa bước, nòng súng hướng xuống đất.

“Không xong....!!”

Trong nháy mắt, Sora đã hiểu ý nghĩa của động tác đó, vụt kêu lên.

Cô bé dịch sang ngang... là để vào vị trí tấn công mà Sora *không thể ngăn cản được*.

Đạn bắn xuống đất sẽ bật nảy ba lần, hay là tám lần, thậm chí càng nhiều hơn... Đạn nảy làm tăng số lượng tấn công mà vẫn chuẩn xác, khóa chặt tất cả mọi cơ hội có thể phản công của Sora, sẽ xuyên thủng cậu bằng công kích không thể tránh né được. Sự tin tưởng chắc chắn đó khiến máu trong người Sora như thoáng đông cứng lại.

Cậu vừa cúi người tránh né vừa cời vội chiếc giày phải còn lại ra, đá mạnh lên trước.

Đạn bắn tới trúng vào giày Sora vừa đá đi, trái tim tình yêu tứ tán, cả giày và đạn cùng biến mất.

.... Chặn được rồi, nhưng mà...

Sora đã mất thăng bằng, giày cũng không còn nữa, cậu không còn cách nào để phòng ngự được phát đạn thứ hai sẽ bắn tới tiếp theo đây.

“Jibril!”

Nghe thấy tiếng Sora, Jibril lập tức có phản ứng, một bước chân vượt qua khoảng cách hơn mười mét, ôm lấy Sora trong tay.

Đến bước chân thứ hai, tiến ra ngoài xa năm mươi mét, đồng thời nhảy lên.

Thế nhưng, [lưới đạn bật nảy] mà Shiro bắn ra đã tính toán luôn cả *sự can thiệp và thoát ly của Jibril* rồi.

Trang sức kim loại trên cánh tay Jibril bị bắn mất một phần.

.... Tấn công dựa trên tính toán như ma quỷ mà Izuna đã phải trải qua lúc trước, khiến cho ngay cả Jibril có năng lực chiến đấu thuộc hàng cao cấp nhất trong [Mười sáu chủng tộc] cũng phải cảm thấy ớn lạnh.

Mặc dù chung quy cũng đáp xuống đất, đặt Sora xuống, nhưng Shiro đã từ từ quay người, chuẩn bị lần công kích tiếp theo.

“..... Tất cả, kết thúc đi thôi.”

Đổi thành chính mình trải qua xạ kích của Shiro.... Đó mới là kỹ thuật dù gọi là cheat cũng không thể phản bác nổi.

Jibril rung mình, lẩm bẩm nói. Không còn tính toán của Shiro, trò chơi này đã không còn cơ hội chiến thắng nữa.

“.... Master. Em không thể lý giải nổi hành động Shiro-sama bảo vệ chủ nhân...”

“À à.... Tôi đã hiểu rồi nên cô không cần phải đề ý.”

Sora nhìn những biểu thức toán học viết đầy khắp công viên, kiên định nói.

“Biến số [anh].... Anh, cũng tức là tôi.”

Một vệt mồ hôi nhỏ xuống trên mặt Sora, cậu nở một nụ cười cứng ngắc.

“Phương trình bao gồm cả việc Shiro biến thành kẻ địch, do biến số là [tôi] hoàn thành... Đó là tính toán như ma thuật, dẫn đường cho chúng ta tới [thắng lợi như đã hẹn].... Là vậy phải không, Shiro?”

Trước thực tế ấy, Sora cười khan mấy tiếng. Trong khi đó, Shiro đã lại đưa súng hướng về phía này.

.... Dạn ma thuật nắm giữ không gian, sử dụng phương thức bất này, có thể tập kích từ bất kỳ phương hướng nào của Shiro đang lấy Sora làm mục tiêu.

Chỉ có một cách duy nhất có thể thoát được.

Dự đoán toàn bộ đòn tấn công của Shiro.... Phải hoàn toàn dự đoán được những hướng tấn công của Shiro, bao gồm cả dự đoán của cô bé về việc này, và vượt lên hơn nữa.... Cũng tức là trong tình cảnh đối diện với tài năng đáng sợ đó, phải chiến thắng trong việc *phán đoán giải pháp thích hợp nhất*.

Đua nhau đấy à.... Có thể khẳng định là [không thể được].

Đối đầu với Shiro, dùng cùng một phương pháp giống như Shiro để chiến thắng cô bé, chuyện đó cũng giống như là quả táo rơi ngược lên trời, căn bản không thể xảy ra.

“.... Jibril, nhờ cô đi đối phó với Izuna.”

Nghe Sora nói vậy, Jibril khẽ nuốt nước bọt... Trong tình cảnh không cho phép có bất kỳ một sai lầm nào như thế này, Sora lại quyết định, điều Jibril có sức chiến đấu mạnh nhất đi chỗ khác.

“.... Như vậy có ổn không ạ?”

“Một mình Shiro đã đủ cho chúng ta đau đầu rồi, nếu như bây giờ lại bị Izuna giáp kích nữa thì chúng ta sẽ không còn cách nào ứng phó nổi. Chỉ một mình cô là có thể chính diện đối kháng với cô bé đó... Nhờ cô cố gắng hết sức tranh thủ thời gian.”

Đương nhiên, làm vậy cũng kéo theo rủi ro, ngay cả Jibril cũng trở thành [nô lệ tình yêu] của Izuna... trở thành kẻ địch.

Nếu như vậy thì tất cả sẽ thực sự kết thúc.

Nhưng mà....

“Hoàn toàn không vấn đề gì...”

Jibril mỉm cười.

“Nhưng em cũng không ngại đánh bại cô ta luôn đâu.... có phải không ạ?”

“.... Cô học kiến thức của thế giới bọn tôi nhanh đấy nhì. Tất nhiên, nếu cô thể đánh bại cô ta thì không có gì tốt hơn, nhưng mà cô làm được sao, đấy là death flag đó nhé.”

“Ồ kia.... Vậy thì em sẽ đánh bại cô ta một cách *bình thường* thôi.”

Nói dứt lời, Jibril đạp mạnh xuống đất, nhảy lên.

Chỉ một bước cô đã nhảy lên đến tầng mười tòa cao ốc, bước thứ hai đã lên cao đến hơn 100 mét.

Một đòn tấn công bất ngờ ập tới từ sau lưng Jibril.... Nhưng bị cô tránh qua trong đường tơ kẽ tóc.

“Tấn công như ta đã dự tính.... Cảm ơn mi đã giúp ta đỡ phải tốn công tìm kiếm.”

Nắm bắt bóng dáng kẻ địch từ hướng viên đạn bắn tới.... Izuna, Jibril cười nhạt.

Cô nhẹ nhàng đáp xuống nóc tòa nhà cao 15 tầng, đối mặt với Izuna đang giờ súng không dám có chút sơ sẩy nào.

Jibril khẽ nâng gấu váy, lịch sự cúi đầu chào và nói với Izuna.

“Xin chào, *cún con*.”

“....”

“À, ta có cảm giác như là đã biết từ trước vậy... Lần trước khi ta khiêu chiến với Liên Hiệp Đông Bộ và thất bại, đối thủ quyết đấu với ta lúc đó.... Không phải là cô nhóc mi đây chứ?”

Coi sự im lặng của Izuna là lời khẳng định, Jibril nheo mắt lại.

“Hóa ra là vậy, thua cuộc trước loại như tộc Werebeast cứ khiến ta nghi hoặc mãi, bây giờ thì đã hiểu rồi.”

Jibril nở một nụ cười giống như thiên thần.

“Kết luận mà đã thú vật óc suy nghĩ có được là [dẫn dụ đối thủ vào không gian chỉ có mình có thể tùy ý gian lận] phải không.... Do Master nói đó cũng là một loại chiến thuật cho nên ta không vẫn giữ im lặng, nhưng mà ở đây là có thể nói ra được rồi nhĩ.”

Giọng nói đột ngột cao vút lên.... tỏa ra sát ý nồng nặc.

“Muốn loại chó tạp chủng biết được [xấu hổ] và [danh dự] là yêu cầu quá xa vời rồi.”

Izuna toát mồ hôi lạnh, hơi lùi lại một bước.

.... Chủng tộc đứng hàng thứ sáu, tộc Flügel.

Một tồn tại cao vút tận chân mây, trước thời của [Mười Minh ước], nếu đối mặt cũng ngang bằng với hủy diệt.

Mặc dù Imanity Sora và Shiro khiến mình cực kỳ kinh ngạc nhưng đối thủ vốn phải cảnh giác nhất đang ở ngay trước mắt.

Bản năng đang chảy trong dòng máu của tộc người thú đang gào lên thảm thiết.

Giống như đang nói mau vút bỏ vũ khí, khóc lóc cầu xin tha mạng đi.

Thứ ở trước mắt chính là.... [cái chết].

Dùng Izuna dùng lý trí, đè ép bản năng đó lại, tay cầm súng càng siết chặt hơn.

“Nào, mặc dù Master muốn ta kéo dài thời gian nhưng khó mà có được cơ hội này, chúng ta hãy đùa vui một trận đi.”

Jibril nở một nụ cười ngọt ngào, nhưng ánh mắt giống như đang nhìn rác rưởi.

“Dùng hết mọi thủ đoạn hèn hạ, vứt bỏ hết mọi danh dự đi.”

Hai người giậm chân, đập nát sàn nhà bằng bê tông, đồng loạt nhảy lên.

Thần tốc rút ra.... [súng mero mero].

Hai chủng tộc có năng lực thân thể mạnh nhất trong [Mười sáu chủng tộc], sẽ yêu hay được yêu đây?

..... Đánh cược vào LOVE or LOVED, hai bóng hình bay lướt qua nhau.....!!

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Cách Hướng Dẫn/killing Giant (7)

.... Sora bỏ chạy trong ngõ tối, một viên đạn lướt qua trán cậu, bắn vào bên trong ngõ.

Dù đã tránh được phát bắn, cậu không thể có chút lơ lửng nào.

Người bắn là Shiro, cho dù tránh được một lần thì đạn cũng sẽ bật nảy nhiều lần và tấn công lần nữa.

Phải mau nghĩ cách đi. Điều mà đối tượng dùng đạn này nhiều lần để truy đuổi không ngờ tới được là gì?!

Không có thời gian, không thể sai lầm, nhưng lại phải tìm ra đáp án trong một tích tắc!

“Ô ô ô, chính là như thế!!”

Sora kêu lên, nhảy ngược lại về phía đạn đang bắn tới, cũng tức là cô ý hướng về phía người truy đuổi đằng sau.

Tiếp đó, viên bật nảy bay lướt qua trước mặt cậu.

“.... Đáng ghét, tính tới cả chuyện này rồi sao!”

Sở dĩ cậu có thể miễn cưỡng tránh được, đại khái là vì... Tốc độ phán đoán và khoảng cách nhảy của Sora hơi vượt ra ngoài dự tính của Shiro một chút. Nhưng mà... Lần tấn công tiếp theo đây sẽ được chỉnh sửa lại chuẩn xác.

Quả nhiên là đối đầu với em gái, so về dự tính phán đoán kiểu này thì mình hoàn toàn không có phần thắng.

“Ài~ , em bảo anh phải làm thế nào đây, Shiro!”

Sora gào lên như sắp khóc tới nơi và tiếp tục chạy trốn.

Tính đến lúc này, sở dĩ Sora có thể miễn cưỡng chống đỡ được công kích của Shiro chỉ thuần túy là nhờ chênh lệch về năng lực thân thể.

Shiro hoàn toàn không đủ thể lực nên không thể chạy. Nếu chạy nhiều mệt mỏi thì khi bắn sẽ mất độ chính xác.

Ưu thế về khoảng cách và thân thể giúp Sora vẫn còn có chút thời gian để suy nghĩ.

CKhông thể dùng cách giả vờ, dọa dẫm cũng vô ích, dùng tính toán số học như máy móc để dự đoán phản ứng của đối thủ, khóa chết hành động.... Nếu có ai xây dựng nên game có đối thủ như thế này thì nhất định sẽ bị người chơi coi là game không thể phá đảo, hãng phát hành cũng sẽ bị chửi nát nước luôn!)

Bỏ chạy trong ngõ hẻm giữa những tòa nhà cao tầng đứng san sát, Sora lao vào trong một tòa nhà ở ngay trước mắt.

Đó là một tòa nhà như thế nào thì phải hỏi người thiết kế của Liên Hiệp Đông Bộ mới biết được, nhưng mà...

(Đại sảnh thiết kế nhiều góc uốn cong hơn bình thường.... Nhiều góc uốn cong hơn thì đạn này cũng sẽ....)

Nhưng theo cảnh báo của trực giác, Sora chạy khỏi chỗ vừa đứng, đá đổ một chiếc bàn gần đó.

Bùm... Một viên đạn bắn trúng bàn.

Dù đã cản được đòn tấn công của Shiro nhưng Sora không những không yên tâm hơn mà còn cảm thấy sợ hãi.

“.....!?”

Cậu rùn người xuống, lao mình lên phía trước giống như đang lăn tròn.

Ngay sau đó, viên đạn *bắn trúng trần nhà phản quang hình vòm*, bật lại suýt qua sau lưng.

“Ngay cả góc này của vật thể hình cong cũng có thể dễ dàng tính ra sao!? Dù nói thế nào thì cũng quá kinh khủng rồi đấy, Shiro!”

Sora thật sự muốn hét lên, em gái yêu quý của anh, em đang đùa có phải không?

“Đáng ghét, không được. Vấn đề này không phải chỉ dựa vào khác biệt địa hình mà giải quyết được...!”

.... Chạy đi thôi. Chạy thật nhanh, nhưng bước chân phải ngắn gấp, phải không theo quy tắc nào.

Phải vượt ra khỏi mô thức mà em ấy đã dự tính sẵn, và còn phải vượt ra khỏi mô thức em ấy dự tính trong trường hợp dự tính đầu không đúng!

Chạy lên tầng thượng đi! Lên đến tầng thượng ít nhiều gì cũng hạn chế được hoàn cảnh có thể làm đạn này....

(.... Ngay cả khả năng đó cũng phải nằm trong dự tính rồi. Trong trạng thái không thể tự khống chế vậy mà vẫn có thể duy trì hành động phù hợp nhất...)

Cảm giác tuyệt vọng quay cuồng trong lòng Sora. Đột nhiên... cậu chợt nảy ra một câu hỏi.

(Chờ đã, không phải là rất lạ sao...?)

Tính đến giờ phút này, Shiro hoàn toàn *không chạy nhanh một lần nào*.

Khi nào Sora sắp sửa chạy ra khỏi phạm vi bắn thì cô bé sẽ dùng phương thức ngăn chặn đường lui để rút ngắn khoảng cách.

Không tiêu hao thể lực, không một môi, duy trì xạ kích chuẩn xác, nhưng mà...

(... Nếu em ấy thật sự muốn bắn trúng mình thì chỉ cần chạy tới một chút là sẽ có cơ hội rồi...)

Người ra lệnh cho Shiro không được chạy.... hình như *chính là mình*.

Đó là vì khi đối đầu với Izuna, cần phải duy trì độ chính xác khi bắn.

Thế nhưng nếu chỉ đơn thuần là muốn giải quyết mình thì dù có thờ dốt ít nhiều cũng đâu phải là vấn đề gì lớn?

Nếu đó là Jibril thì cũng bỏ qua thôi, còn đây....

(... Nếu suy đoán này là sai lầm thì tiêu mất... Nhưng mà)

Chỉ có thể đánh cược tất tay một phát thôi, Sora chuẩn bị tâm lý.

Đạp mở cửa, đi lên trên tầng thượng.

“Hộc, hộc.... Được rồi, Shiro? Nii-chan cũng sắp sửa hết hơi rồi. Đây không phải là cách đối xử với một hikikomori đâu nhé... hộc...”

Đuổi phía sau Sora, Shiro cũng đã xuất hiện trên tầng thượng. Hai mắt cô bé... vẫn trống rỗng vô thần.

Shiro tiến dần về phía Sora, nòng súng từ từ nhắm chuẩn vào cậu.

(Đang ở trên tầng mười, xung quanh không có cao ốc nào ở gần...)

“À... Shiro... Nếu anh đoán sai thì...”

Hai tiếng [xin lỗi] còn chưa nói ra miệng, cậu đã từ bỏ ý định đó.

Không thể phán đoán sai lầm. Sẽ không sai được. Đây chính là đáp án chính xác.

Trong ván cược với Clamy, mình đã giao trách nhiệm nặng nề như thế cho Shiro.

Đến bây giờ, thân là anh trai... tuyệt đối không được phép sai lầm!

“..... Ya a a a a a!!”

Đạp mạnh lên sàn xi măng, Sora sai chân chạy tới.

Ngón tay Shiro bóp cò súng.

Sora vung ống tay áo còn lại của áo phông.

Shiro chắc chắn sẽ nhắm chuẩn vào giữa trán... Sora đưa ống tay án chặn phía trước đường đạn.

Bắn trúng, chiếc áo cuối cùng hóa thành trái tim tình yêu, cùng biến mất theo viên đạn.

Nhưng trả giá cho việc chặn đạn, tầm mắt cậu đã bị khóa lại trong một tích tắc.

Và hậu quả đến liền ngay sau đó.

Một tràng tiếng nổ vang lên. Tuy không nhìn thấy nhưng Sora có thể khẳng định chắc chắn, mục tiêu của Shiro là tạo thành đạn nảy bằng cửa lối lên tầng thượng cùng vách tường của các tòa nhà xung quanh, *một lưới đạn bán cầu hoàn hảo....*

Chỉ tồn tại một khu vực an toàn duy nhất... đến từ hành động duy nhất mà Shiro sẽ không dự tính trước được.

Hành động mà Shiro không ngờ tới, đó chính là.

“.... Anh sẽ *không tránh né gì hết*, đúng không?”

Và tiếp đó, Sora không do dự, lao thẳng vào người Shiro.

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt Shiro mở lớn vì kinh ngạc.

Sora ôm lấy Shiro như vậy, hai người lao qua khỏi lan can bao xung quanh sân thượng, vô số viên đạn bắn loạn sau lưng

Vừa rơi xuống dưới đất, Sora vừa chỉ nòng súng về phía Shiro.

“....Có rơi xuống đất thì cũng không chết được nên cứ yên tâm đi. Nũ-chan sẽ ở dưới đỡ cho em”

Từ khoảng cách bằng không, Sora mỉm cười và bóp cò.

Tiếng súng nổ vang vọng trong ngõ hẻm giữa các tòa nhà.... trúng đích.

“.... Anh... em yêu, anh♥”

Shiro ôm chặt lấy Sora, còn Sora cũng nói với cô bé.

“....Ừ, anh cũng yêu Shiro nhất.”

((Izuna, chính là lúc này.))

.... Giống như đáp lại tiếng thì thầm vang lên bên tai.

Izuna phá vỡ cửa sổ tòa nhà đối diện, nhảy ra ngoài.

Ánh mắt và nòng súng cô bé nhắm chuẩn vào Sora và Shiro đang rơi từ trên nóc nhà xuống.

Tình cảnh Izuna gặp phải trong lần tập kích đầu tiên đã tái hiện.

Sora ôm Shiro đang trong trạng thái không thể tự khống chế, rơi từ trên tầng mười xuống đất

Không thể thay đổi tư thế, cũng không có chỗ ẩn nấp.

((... Làm tổn mất bao nhiêu là công sức, desu.))

Nhưng ánh mắt Sora lại hoàn toàn không thêm để ý đến thân hình Izuna đang lao tới gần.

“..... Ha ha, đúng là không thể ghét được mà.”

Cậu cười sáng khoái từ tận đáy lòng, trên tay đang cầm... lựu đạn.

“.....!?”

Nhìn lựu đạn Sora thuận tay ném ra, Izuna nổ súng theo phản xạ.... Sau một tích tắc, cô bé lập tức hối hận.

((Không đúng... Sai lầm rồi, desu!))

Ánh sáng bùng lên đột ngột thiêu đốt vầng mặt Izuna.

Tiếp đó là tiếng nổ cực mạnh ập tới khiến màng nhĩ cô bé tê dại, phong tỏa thính giác.

Trong tầm nhìn lấp lóa bất định, chỉ miễn cưỡng tránh được viên đạn xuyên qua khói mù bắn tới... Izuna không thể không thừa nhận một cách sợ hãi, mình thoát được lần này chỉ là do tình cờ.

((Bị dự tính trước rồi.... Không, không phải thế, desu))

Tại sao lại bị dự đoán trước được là sẽ tấn công, chuyện đó hoàn toàn không quan trọng.

Vấn đề mấu chốt ở đây là....

((Làm sao có thể, xạ kích chuẩn xác như vậy được, desu!))

Ôm Shiro đang không thể tự khống chế, thậm chí còn không cần nhắm trước vẫn có thể khai hỏa chính xác giữa không trung.

Cho dù là Sora là game thủ siêu phàm thì Imanity cũng không thể làm được đến như vậy....

Thế nhưng nhịp suy nghĩ của Izuna bị cắt đứt một cách thô bạo.

Cho dù năm giác quan vẫn chưa thể ổn định lại sau vụ nổ nhưng cô bé thật sự phát hiện ra được.

Người nằm trong lòng Sora đang rơi xuống...

Vốn phải trong trạng thái không thể tự khống chế.... Shiro.

Đang bình tĩnh, giống như máy móc, và vô cùng chuẩn xác, giờ súng... nhắm chuẩn vào Izuna.

Rất rõ ràng, *đôi mắt cô bé đang hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thẳng về hướng này...*

“Chính vì khoảnh khắc này.... nên em mới *không chạy, duy trì thể lực* đúng không, Shiro?”

“... Anh.... em yêu, anh.”

Nhắc lại lời nói giống hệt như lúc nãy... Nhưng lần này Shiro nở một nụ cười đắc ý.

■ Khu vực đài xem ■

“Không thể nào..... !?”

Chúng kiến những gì đang diễn ra trên màn hình, Ino cuối cùng cũng phải thét lên.

Suốt thời gian vừa qua, ông ta luôn truyền lại những gì mấy người Sora nói cho Izuna.

Đáng lẽ ra thời cơ phát động tập kích cùng hiệu lệnh tập kích đều phải rất hoàn hảo.

Đương nhiên ông ta cũng luôn lắng nghe cả tiếng tim đập của Sora khi chạy trốn lẫn tiếng tim đập của Shiro khi truy đuổi.

Theo luật chơi, trạng thái không thể tự khống chế khi bị súng mero mero bắn trúng sẽ kéo dài mười lăm giây.

Nhưng Shiro mới bị Sora bắn trúng chưa đầy [hai giây].

Phát bắn của Sora thật sự đã trúng vào Shiro, hơn nữa cũng đã nghe thấy cả tiếng súng nổ, vậy thì.... Tại sao!?

Và.... Trong khoảnh khắc, cả Ino lẫn Izuna cùng nghĩ tới một khả năng.

■ Bên trong game ■

(Bắn trúng y phục để nguy trạng thành đã trúng đạn, desu?)

Shiro đang nằm trong lòng Sora, cùng rơi xuống.

Nếu như trúng đạn là nguy trạng thì phải có một bộ phận y phục nào đó biến mất mới đúng.... Nhưng lại không có biến đổi thực chất nào...

Thế nhưng nhìn y phục tung bay do độ rơi, Izuna vụt cảm thấy có gì đó không được hợp lý.

Ánh mắt cô bé nắm bắt được đường cong từ eo đến hông Shiro.

Tiếp đó nhớ lại hành vi nghịch ngợm của Sora lúc ban đầu....

(Chẳng lẽ là... thật sự...)

Ở khoảnh khắc mấu chốt, giữa sàn đấu vĩ đại liên quan đến vận mệnh của toàn bộ Imanity này.

(.... Thật sự chỉ nhắm bắn vào [quần lót], desu!?)

Một đáp án thật điên rồ.... Nhưng dù như vậy thì cũng không thể hoàn toàn giải thích cho tình huống trước mắt.

Nếu như phát bắn của Sora vừa nãy là nguy trạng thì Shiro hiện tại đáng ra vẫn phải là đồng đội của Izuna mới đúng.

Thế nhưng Shiro đang [chĩa súng vào mình với ý thức hoàn toàn tỉnh táo], thực tế đó chỉ có thể dẫn tới.... Một kết luận duy nhất.

Giống như đang cười nhạo suy nghĩ của Izuna, Sora nói.

“Cuối cùng cũng nhận ra rồi hả? Ngay từ ban đầu Shiro đã... *chưa bao giờ trở thành đồng đội của em cả, cô bé ạ.*”

Lần bảo vệ Sora khỏi phát bắn tia đó... là màn đóng kịch tinh vi mà đến chính Sora cũng hoàn toàn bị đánh lừa.

Cúi nhìn chiếc áo sơ mi trắng đang bay phấp phới của Shiro, chỉ có một khác biệt duy nhất.

Giống như đang chơi trò tìm điểm khác biệt, chỉ thiếu mất *một chiếc cúc áo*.

Khi ấy, Shiro *chỉ mất một chiếc cúc áo* để ngăn cản đòn tấn công của Izuna.

Đó là.... màn đóng kịch xuất thần nhập hóa mà chỉ có Shiro với khả năng dự tính đường đạn tới từng milimet mới có thể làm được.

■ Khu vực đài xem ■

(Sao có thể.... Sao có thể như thế!)

Ino gào thét trong câm lặng, không thể chấp nhận nỗi sự thật đó.

(Sora đã thật sự hoảng hốt! Nhịp tim của Shiro cũng không giống như có ý đồ khác thường nào, hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng!)

Nhịp tim của Shiro từ khoảng khắc bị Izuna bắn trúng.... Cho tới tận bây giờ vẫn hoàn toàn không thay đổi.

Cả thân thể lẫn ý thức đều ở trong trạng thái thả lỏng, nhịp tim ổn định bình tĩnh.

Nhưng mà, nếu như vậy thì có nghĩa là...

(Cô ta *lừa luôn cả anh trai mình!*?)

Không hề căng thẳng, không hề dao động, không hề hưng phấn.... thậm chí không có một chút bất an nào, lừa gạt anh trai mình.

Không có một trao đổi trước nào, hoàn toàn tự phát bất chợt, vậy mà lại có thể phối hợp hoàn hảo đến như thế...

■ Bên trong game ■

..... Nhưng đối với Izuna đang ở đây lúc này thì chuyện đó cũng chẳng có gì quan trọng.

Bởi vì không cần biết đối phương sử dụng phương pháp lừa gạt như thế nào, tình huống này chỉ có một ý nghĩa duy nhất.

(*Trúng kẻ rồi... desu.*)

Và như thế tức là mình lại một lần nữa rơi vào cạm bẫy đối phương đã sắp đặt tỉ mỉ từ trước.

Do tránh né phát bắn lúc đầu, thân thể đã mất thăng bằng, lại thêm... Người ngắm bắn lại là [Shiro].

Dù thế nào cũng sẽ không bắn lệch, y phục để làm khiên chắn cũng gần như không còn gì nữa.

(Nhưng mà.... *cũng chỉ đến thế thôi*, desu.)

Từ khung cửa sổ Izuna phá vỡ để lao ra lúc trước... ở bên trong.

Một bóng người ẩn trong bóng tối của căn phòng đang giờ súng hướng về phía này, nòng súng lấp ló ánh sáng.

Đó chính là người vừa thua Izuna.... [Jibril đã trở thành kẻ địch].

Viên đạn phát ra tiếng rít sắc nhọn, xuyên qua không trung, bắn về phía Sora và Shiro.

(Có vẻ các người đã sắp xếp cạm bẫy rất tinh vi, nhưng mà....đến đây là kết thúc rồi, desu.)

Izuna đã tính trước hai người họ một bước.

Chỉ như vậy mà thôi, đến đây là kết thúc rồi...

Izuna tin tưởng mình đã chiến thắng.

.... Đúng lúc này, một cảm giác rung mình ớn lạnh không thể kháng cự nổi, giống như cường ép, chạy lướt qua toàn thân Izuna.

Shiro bóp cò, nòng súng vụt lóe sáng.

Phát hiện ra mục tiêu nhắm tới.... *hoàn toàn không phải là mình*, đồng thời.

Izuna cảm thấy toàn thân sờn gai ốc.

Đó chính là.... [giác quan thứ sáu] thật sự của tộc người thú.

Cô bé nhận ra, cả nòng súng lẫn ánh mắt của Shiro, ngay từ ban đầu đã hướng về sau lưng mình.

Là nhắm về phía Jibril.

..... Nhưng dù nhận ra được thì cũng có ai mà ngờ nổi chứ?

Ngắm chuẩn viên đạn và Jibril bắn ra...

Dùng đạn nảy ngược lại tập kích Izuna... Ai có thể nghĩ ra được chuyện hoang đường đến như thế?

Trải qua vô số lớp dẫn dụ và mưu kế.

Dự tính đến đòn phản công của phản công của phản công, chuyện như thế... Không, cho dù muốn tương tượng thôi cũng không làm nổi.

Hai viên đạn va chạm sau lưng Izuna... bật nảy, bắn vào điểm mù của cô bé.

Đó là đòn trí mạng không thể phát hiện hay là phản ứng nổi.

Lừa gạt anh trai, lừa gạt đồng đội, lừa gạt Ino, lừa gạt Izuna, thậm chí tính tới cả chuyện Jibril sẽ thua.

Đòn tấn công dựa vào khả năng tính toán như thần.... không, là như *ma quỷ*, không thể tránh thoát được.

Đúng vậy, đó là đòn tấn công không thể tránh nổi.

..... Nếu trong điều kiện bình thường.

“..... *Thú vị thật, desu!!*”

Khí thế vụt bốc cao, Izuna nở một nụ cười thật rộng.

Đồng thời, máu trong người tuôn chảy cuộn cuộn như vỡ đê. Mao mạch vỡ nát, nhãn cầu và lông tóc nhuộm thành màu đỏ tươi của máu.

Thần kinh nóng rực, tế bào sôi sục, cơ bắp bùng cháy, những quy tắc vật lý cũng vì thế mà phải than khóc.

..... [Huyết hoại].

Thân ảnh đỏ rực thậm chí đã đột phá cả giới hạn vật lý....

Bàn tay như bị máu nhuộm kín của Izuna... biến mất vô thanh vô tức.

Hai con người như Sora và Shiro thậm chí không thể phát hiện ra.

Bàn tay Izuna vung ra với tốc độ không ai nhận thấy được... *bất trùng vào không gian.*

Bàn tay nhanh hơn cả âm thanh, khiến cho không khí ngưng tụ lại sinh ra ma sát, trong khoảnh khắc đã khiến thân thể dừng lại.

Tiếp đó dùng [đạp chân] để nhảy lên.

Với kỹ năng bạo lực, cuồng loạn, Izuna áp chế cả quán tính lẫn trọng lực, viên đạn tất sát nhắm vào cô bé....

Chỉ với khoảng cách chưa bằng sợi chỉ... sượt qua ngay sát sau lưng.

..... Điều này thật là vô lối, ngang ngược.

Không ai có thể hiểu nổi cũng không ai có thể chấp nhận nổi cái kiểu lý luận cho kỹ xảo như vậy.

Nhưng người quen thuộc với game sẽ có thể giải thích được chuyện đó bằng một từ chuyên dụng.

Nhìn Izuna xoay chuyển tư thế, cảm nhận được nòng súng và đôi mắt dã thú đã biến thành đỏ rực của cô bé đang chỉ thẳng vào trán mình.

Sora chỉ có thể cười khổ.

“..... Dừng đến cả *double jump* à, hết cái để nói luôn rồi, cheater.”

Đây chính là điều mà Jibril đã nhắc đến, [huyết hoại]....

Trong tộc Werebeast có thân thể đã đạt tới giới hạn vật lý, đây là những người còn có thể vượt qua được ranh giới ấy.

Chỉ có một âm thanh vang lên.

Nhưng trong khoảnh khắc ấy đã có hai viên đạn được bắn ra, lao thẳng về phía hai người đang rơi xuống.

Không có gì cản trở trên đường bắn.... Hai viên ma đạn gần như đồng thời bắn trúng trán hai người.

Sora và Shiro không hề động đậy, hoàn toàn không có một sự phản kháng nào, rơi thẳng xuống đất, giống như hai con búp bê hỏng bị vứt bỏ.

Tiếp đó Izuna tiếp đất bằng cả tứ chi giống như dã thú thật sự, nền đường trải nhựa nứt toác ra thành vô số rãnh lớn.

“Hộc ~~~~~..... Hộc ~~~~~.....!”

Tiếng hô hấp nặng nề, thể hiện rõ rệt tinh thần chiến đấu cùng dáng vẻ dã thú giống như hóa thân của bạo lực.

Dung mạo đầy áp bức như nhuộm bằng máu tươi, dần dần biến thành màu đen khi tiếp xúc với không khí...

■ Khu vực đài xem ■

“.....”

Lặng ngắt như tờ.

Ngồi trước màn hình lớn xem trận đấu diễn ra, không ai phát ra một âm thanh nào.

Clamy cũng im lặng, ngay cả Fii đang chứng kiến cảnh tượng tương tự cũng không nói được lời nào.

.... Đây chính là chủng tộc đứng hàng thứ mười bốn trong [Mười sáu chủng tộc], tộc người thú.

Đến tận bước này, Clamy cuối cùng cũng đã hiểu, mặc dù đã quá muộn....

Tại sao Liên Hiệp Đông Bộ lại đồng ý trò chơi này?

Tại sao lại đồng ý [đấu công khai] khiến gần như tất cả mọi trò gian lận đều bị hạn chế?

Đó quả thật là vì Sora đã bày ra vô số cạm bẫy, nhưng hẳn là phải vẫn còn các phương pháp khác mới đúng.

Dù là như vậy, Liên Hiệp Đông Bộ vẫn đồng ý với trò chơi này. Lý do thực vô cùng đơn giản.

Cho dù có tính toán, lên kế hoạch như thế nào đi chăng nữa.... cũng sẽ bị cái lý do vừa hoang đường vừa bất hợp lý là [chênh lệch tính năng đến mức áp đảo], lật đổ.

Chủng tộc chỉ đứng cao hơn Imanity hai bậc... nhưng lại là [quái vật] áp đảo hoàn toàn.

Trông thấy bóng hình đó, ngay cả Clamy cũng cảm thấy tuyệt vọng.

.... Không thể chiến thắng nổi.

Sự im lặng của Fii, thất bại của Jibril đã chứng minh tất cả.

Người có thể đánh bại loại quái vật như thế trong điều kiện chiến trường cấm chỉ ma pháp....

Sợ là.... Không thể tìm được trong tất cả [Mười sáu chủng tộc].

Bản thân Izuna.... bản thân sự tồn tại của tộc Werebeast đã là *cheat tới tột nhất* trong không gian này rồi.

(Đây chính là... bản chất trò chơi của Liên Hiệp Đông bộ sao...?)

[Trò chơi không thể phá đảo] được che giấu quá kỹ.

Đây chính là bộ mặt thật trò chơi của Liên Hiệp Đông Bộ....

Định thần lại sau một thoáng kinh ngạc, đầu óc Ino cũng dần khôi phục bình tĩnh.

Không dám sơ suất, ông ta xác nhận lại tiếng tim đập của Sora và Shiro.

..... Nhịp tim của hai người Sora, Shiro ổn định, đạn thật sự bắn trúng vào đầu, muốn nguy trang cũng không thể.

Nhưng nhịp tim của Izuna ở khoảng ngay cạnh thì lại vô cùng kịch liệt.

Tiếng tim đập giống như sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực, âm thanh như sẽ vang vọng khắp cả trong đại sảnh.

((Hạ được bọn chúng rồi Izuna, đã ổn rồi, bình ổn máu lại đi!))

Ino toát mồ hôi lạnh, kêu gọi Izuna.

■ Bên trong game ■

“..... Hộc!..... Hộc!..... Hộc~~~~~.....”

Tiếng của Ino không hề lọt vào tai Izuna.

Nhưng cũng không cần ông ta thông báo, Izuna tin tưởng chắc chắn đã thật sự hạ được hai người rồi.

Đó không phải là vì tận mắt nhìn hai người đang nằm im lìm dưới đất mà là vì [trực giác] khẳng định “đã hạ được bọn họ rồi”.

Hành động của Izuna lúc trước đã vượt quá giới hạn của tộc người thú, thậm chí bạo lực bẻ cong cả các quy tắc vật lý.

Trái tim chuyển động kịch liệt để biến việc đó thành có thể, đến bây giờ mới từ từ giảm tốc.

Giống như hiện tại mới sức nhớ đến các quy tắc vật lý, cơn đau khủng khiếp ập tới khắp toàn thân.

.... Thân thể nặng trĩu như chì, dù cố gắng hết sức điều chỉnh nhịp thở, hô hấp vẫn không hồi phục lại được.

Cơ bắp như vỡ nát, mạch máu như nổ tung, thần kinh như tan chảy....

Izuna thực sự [hư hỏng] theo đúng nghĩa đen. Giờ với cô bé, ngay cả đứng thôi cũng là một công việc nặng nhọc.

Nhưng mà không vấn đề gì hết, bởi vì làm như vậy rất đáng giá, hơn nữa cũng bắt buộc phải làm như vậy.

Như thế là...

“... Thẳng rồi, desu...”

Vừa thì thào khó nhọc, Izuna vừa đứng dậy trên hai chân.

Ánh mắt hướng về phía Sora và Shiro đang nằm bất động dưới đất, cô bé mở miệng giống như muốn nói gì đó.

..... Bụp.

Thật sự quá đơn giản.

Thật sự quá đột ngột.....

Viên đạn, bắn trúng vào... cánh tay Izuna.

“.... Eh?”

.... Đừng nói là Izuna.

Ngay cả mọi người đang theo dõi trận đấu... Cả Ino, cả Clamy, thậm chí cả Fii.

Tất cả bật thốt lên một tiếng ngơ ngạc, dời mắt về hướng ánh mắt Izuna đang nhìn tới...

Ở phía Izuna vừa bị bắn trúng lúc trước.

Có một người..

Đang bám trên lưng một NPC, hai mắt nhắm chặt, cánh tay giơ ra phía trước, bàn tay cầm súng...

“... So, Sora, như, như vậy đã được chưa? Tôi mở mắt ra được chưa?”

Đó là, Steph.

Đúng là, Izuna dựa vào [giác quan thứ sáu], thật sự có thể tránh được đòn tấn công không thể phát hiện ra.

Thế nhưng... Dù như vậy *thì vẫn chưa đủ*.

Như Sora nói, *nếu không có được tất cả thông tin cần thiết* thì không thể biết được sự phát triển của sự việc.

Khiến cho loại gian lận đó trở thành có thể đã thuộc lĩnh vực của ma pháp hoặc dị năng rồi.

Những gì Shiro dốc sức tính toán trong công viên... *không phải* là chiến thuật có thể đánh bại Izuna.

Mà là..... [Thuật toán tuần hoàn] của các NPC di chuyển trong khu vực xung quanh. Izuna căn bản không thể biết được việc này.

Cũng tức là... chỉ tính toán mô hình toán học của việc các NPC di chuyển dưới sự thu hút của [năng lượng], có thể bị ảnh hưởng và dẫn dụ như thế nào mà thôi.

Tất cả chiến thuật họ sử dụng từ đầu công thủ lúc đầu cho đến cuối cùng bị ép vào đường cùng.

Chẳng qua chỉ là một phần trong vô số tình huống mà Shiro đã dự tính và tính toán từ trước khi tham gia trò chơi.

Từ lúc trò chơi bắt đầu, tất cả mọi tính toán của Shiro....

Đều chỉ để tạo ra công thức cho một khoảnh khắc đó mà thôi.

“.... Cho dù là có [giác quan thứ sáu] gì đó thì cũng không nghĩ ra được....”

Hai chữ [Thất bại] thông báo trò chơi kết thúc, hiện lên trước mắt Izuna.

Sau khi tất cả đã kết thúc, Sora và Shiro đứng dậy nói:

“Shiro dùng đạn của Jibril này lại để nhiễu loạn tầm mắt, mục tiêu thực sự mà Shiro nhắm vào, *không phải là em....*”

“... Là, phía dưới...”

“Người đang bám trên lưng NPC, nhắm mắt, mặc cho họ đưa mình đi... Steph.”

Nghe vậy, Izuna mở tròn mắt kinh ngạc.

Viên đạn bật nảy ngoài tầm mắt, tấn công vào mình.

Viên đạn Shiro làm bật nảy và tấn công Izuna.... *là viên đạn của Jibril.*

Còn tại sao lại làm đạn nảy ở ngoài tầm mắt thì cũng không phải để tạo ra đòn tấn công không thể tránh né...

Mà là để Izuna không phát hiện ra, *viên đạn bắn tới là của ai...*

Trước cuộc đấu, Sora đã sử dụng một [câu thần chú đặc biệt] với Steph.

Đó là...

“Dùng Minh ước yêu cầu cô ấy.... Nghe theo mệnh lệnh Shiro viết dưới đất nhưng lại mất đi đoạn ký ức về chuyện đó.”

Sora cười khổ nói.

“Công thức giúp cho [thấp súng di động], bám lên lưng NPC trong trạng thái dùng cạn năng lượng, chỉ được yêu cầu [khai hỏa sau khi được bổ sung năng lượng mười giây], có thể bắn trúng Izuna... Shiro có phải khổ chiến vì nó cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

Shiro *giả vờ* trở thành đồng đội của Izuna rồi ngằm chỉ dẫn cho Sora.

Tiếp đó Sora lại *giả trang* thành sẽ bắn trúng Shiro.

Dự tính trước được Izuna sẽ nhân cơ hội đó để tập kích và còn có cả sự hỗ trợ của Jibril.

Tấn công dựa vào đạn nảy từ sau khung cửa bắn ra thất bại rồi bị Izuna bắn trúng, tính đến đây tất cả vẫn là chiến thuật [đã nằm trong tính toán].

“Do được NPC cố đi nên sẽ không có tiếng bước chân, do không có ký ức nên sẽ không có sát khí, do trong trạng thái [không thể tự khống chế] nên thậm chí không có cả ý thức, nhưng tuân theo Minh ước nên *hành động vẫn sẽ được thực hiện*. Ngay từ lúc trò chơi bắt đầu, sự tồn tại của Steph đã dần bị xóa bỏ khỏi suy nghĩ của mọi người... lợi dụng khoảnh khắc Izuna sử dụng hết mọi khả năng, sơ suất khinh địch, cô ấy liền khai hỏa.”

Sora cười khẩy, nói, ý ngầm bên trong là [nếu có thể đoán được thì đoán thử đi nào].

“..... Cái này cho dù là có [giác quan thứ sáu] thì cũng không thể biết được đúng không?”

Nhưng Ino đứng nhìn chăm chăm vào màn hình, trong lòng như muốn gào lên.

(Không thể nào! Điều này đã không thể gọi là [tính toán] nữa rồi! Đây phải là....)

Nhưng khoe miệng Sora cong lên một cách tàn nhẫn giống như đang cười nhạo suy nghĩ của ông ta.

“[Đây phải là thấy trước tương lai mới đúng].... ông đang nghĩ như thế phải không, *ông bác?*”

(Cái gì.....!?)

Sora bật cười đắc ý, còn Shiro cũng cười khổ nói.

“Ông liên~~~~ tục, giám sát nhịp tim của bọn tôi, rồi báo lại với Izuna đúng không?”

..... Đã sớm bị phát hiện rồi, mà không.

Không phải chỉ đơn thuần như vậy. Đúng rồi, nếu thế thì tất cả đều sẽ có thể giải thích.

[..... Hóa ra là như vậy, *tôi đã bị lợi dụng*...]

Ino cũng đã hiểu ra, chính như Sora đã nói...

“Đúng vậy.... Trong trò chơi, xét đến cùng chỉ có thể lựa chọn hai phương thức hành động.”

Cũng tức là hành động mang tính chiến thuật và hành động mang tính đối ứng.

Tất cả mọi trò chơi, nói trắng ra đều chỉ là tranh đoạt quyền chủ động.

“Bọn tôi luôn nắm giữ quyền chủ động từ đầu đến cuối. Các ông nghĩ rằng mình hành động một cách chủ động nhưng thực chất *đều đã bị bọn tôi khống chế*.... Kết quả như vậy là chuyện [tất nhiên] chứ không phải [thấy trước tương lai].”

“Nói mới nhớ, Shiro.”

“.... Ừm”

“Em thêm biến số [anh] vào để tạo ra kết quả là thế nào vậy? Nếu từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc em đều có ý thức thì cũng đã sớm dự kiến trước được kết quả thế này à?”

“.... Cách, nói dối.... không bị, phát hiện...”

Trong tình huống tiếng tim đập bị giám sát, cho dù có thể giả vờ thành bị trúng đạn thì cũng không thể ngụy trang biến đổi tâm lý.

Vì thế... Shiro cần phải vừa cố sức khắc phục lại vừa duy trì trạng thái thả lỏng.

Tin tưởng vào, người dù mình nghiêm túc chiến đấu cũng không thắng nổi.

Tin tưởng vào, người có thể nhìn thấu ý đồ của mình.

“... Người, như thế...”

[Biến số] có thể thực hiện được việc đó.

Từ lúc bắt đầu hiểu biết cho tới hôm nay...

Shiro chỉ biết duy nhất một [con số ma thuật] như vậy.

“.... Ngoài, [anh] ra... không biết được, ai nữa...”

Chuyện Sora không làm được, Shiro sẽ luôn làm được.

Vậy thì... ngược lại cũng đương nhiên.

Và rồi, Sora cười khỏ nói.

“Đúng vậy, chúng ta không có nghĩa vụ phải tham gia [chiến đấu].”

“Loài người có phương pháp riêng của loài người. Chuyện tay không chiến đấu với sư tử cứ giao cho sư tử làm đi.”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 18: Cách Hướng Dẫn/killing Giant (8)

Tiếng hoan hô vang dội bao trùm khắp cả đại sảnh, trên đài thi đấu, mọi người cũng dần khôi phục ý thức.

Vẫn nắm chặt tay nhau, Sora và Shiro cùng mở mắt ra. Shiro khẽ nói.

“.... Mà này, anh.”

“Hử? Chuyện gì thế, em gái.”

Có vẻ như vẫn chưa thích ứng được với việc phải buông tay ra, Sora nắm tay đáp.

..... Cho dù trong không gian game hai người đã chia ra hành động riêng nhưng kỳ thực trong lòng Sora vẫn khá sợ hãi.

“.... Đã có ý, để lại, áo sơ mi... tại sao, lại bắn... vào quần lót.... ?”

“Cái gì! Sao lại hỏi chuyện quá hiển nhiên như thế chứ em gái!? Làm sao anh có thể để cho bao nhiêu người xem thế này trông thấy Shiro khỏa thân được chứ!?”

“Nói vậy có nghĩa là nếu là tôi thì không vấn đề gì hết phải không!”

Tĩnh lại chậm hơn một chút, MVP(*) của trận đấu này.... Steph, gào lên.

“Nào nào, Dora-chan, lần này không phải là màn biểu diễn tuyệt vời của Dora-chan đã tỏa sáng rực rỡ sao? Cảm giác vận mệnh của Elechia được quyết định bởi chính tay mình thế nào vậy?”

“Tôi có thể trả lời thật lòng không? Không bao giờ muốn lặp lại chuyện đó lần thứ hai nữa!!”

Áp lực khủng khiếp khi vận mệnh của cả Imanity nằm trên tay mình.

Cô gào lên, nếu không phải vì Sora yêu cầu [ký ức biến mất] thì không bao giờ cô chịu chấp nhận cái nhiệm vụ này.

Lúc này, ở bên cạnh, hai người Sora và Shiro cùng đứng dậy.

“Này, vẫn chưa tuyên bố người chiến thắng sao, ông bác?”

Sora thúc giục Ino.

“.... Bên chiến thắng, Elechia... Tuân theo Minh ước, Liên Hiệp Đông Bộ sẽ chuyển giao lại tất cả mọi quyền lợi của mình trên lục địa Lucia cho vương quốc Elechia...”

Nghe Ino tuyên bố khô cứng giống như đang ngậm cát trong mồm, tiếng reo hò của người xem lại càng vang dội.

..... Ai còn có thể bất mãn được gì với hai vị quốc vương vừa đánh bại tộc Werebeast, chỉ dùng một nước cờ đã mở rộng vương quốc ra gấp đôi cơ chứ?

Nhưng những gì Ino nói ra tiếp theo khiến cho ngay cả người xem cũng phải kinh ngạc đến nghẹn lời.

“.... Cũng như vậy, tuân theo Minh ước.... Tôi, Hatsuse Ino cùng... Hatsue Izua, hai người thú trên lục địa cũng sẽ.... trao toàn bộ quyền lợi của mình cho hai vị quốc vương Elechia.”

“Ừm, rất cảm ơn.”

Sora gật đầu đáp, Steph cùng người xem thì đều tròn mắt há mồm.

Đúng vậy.... yêu cầu là [Tất cả mọi thứ trên lục địa của Liên Hiệp Đông Bộ].

Tài nguyên trên đất liền, lãnh thổ là điều tất nhiên.... và còn tiếp nhận tất cả nhân lực cùng công nghệ kỹ thuật.

“Như vậy không những có được phần lớn kỹ thuật của Liên Hiệp Đông Bộ mà còn cả Izuna-tan cùng tất cả những người thú trên đất liền nữa.... Haizzz ~~~~~ yare yare, vất vả mãi cuối cùng cũng có kết quả.

Sora đứng vắn vắn người, nói nhẹ nhàng như không, nhưng Steph ở bên cạnh thì khẽ rùng mình.

Ngày trước Sora đã nói... [Chinh phục thế giới này. Tất cả, toàn bộ, không chừa lại thứ gì].

Cảm nhận ý nghĩa của câu nói đó....

Nhưng đồng thời, khóe mắt Steph cũng liếc thấy bóng Izuna.

“.....”

Cô bé không hề có dấu hiệu gì là muốn đứng dậy, chỉ cúi gằm đầu.

Trông thấy bộ dạng đó, Ino dù chỉ có thể miễn cưỡng ép ra từng chữ nhưng vẫn cố gắng chọn lựa từng lời để ít nhất cũng an ủi Izuna phần nào.

“Izuna.... Trách nhiệm không phải của cháu... Là do bản quốc ra lệnh, do ông yêu cầu cháu làm như thế....”

.... Đến bây giờ, Steph cuối cùng cũng hiểu những gì Sora đã nói.

Izuna cúi đầu, đôi vai nhỏ bé khẽ run run. Trên đôi vai gầy gò quá mức ấy đang phải gánh vác.

..... Tất cả mọi quyền lợi của Liên Hiệp Đông Bộ trên đất liền, một trọng trách thật quá nặng nề.

Kết quả của việc mất đi những điều đó, không biết sẽ khiến cho bao nhiêu người.... Đó đều là đồng bào của Izuna, sẽ phải mất đi gia đình, nhà cửa, công việc, phải lang bạt vô định.... hoặc thậm chí vì thế mà mất mạng.

Steph nhớ lại những gì mình từng nói.

..... [Anh chịu trách nhiệm kiểu gì đây!?!]

..... Làm sao có thể chịu nổi trách nhiệm ấy cơ chứ.

Gánh vác hàng trăm nghìn, hàng triệu [sinh mệnh], đó chính là..... Người đại diện toàn quyền.

Phải gánh vác trọng trách nặng nề như thế, trách nhiệm đó căn bản không ai có thể chịu nổi.

Kẻ coi thường địa vị [Vua].... không phải Sora.

(Mà chính là.... mình, mới đúng.)

Steph cúi đầu hổ thẹn, nhưng Sora bỗng lên tiếng như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Không phải đâu, Izuna.”

“Eh?”

“.... Do [rất vui về] nên em *không biết phải làm thế nào*, đúng không?”

Ino và Steph lập tức nhớ lại.

Đến phút cuối, khi Izuna đã sử dụng tới cả [huyết hoại]....

Thực sự. Rõ ràng. Từ chính miệng mình.

..... Cô bé đã nói [Thật thú vị].

“.... Không thể, nào, desu...”

Thế nhưng....

“Thua cuộc nên, làm cho rất nhiều người phải chịu khổ sở, desu.”

Izuna sẽ không thừa nhận chuyện đó.

“Nhưng mà... Thế này là sao, desu.”

Sẽ không thừa nhận.... thế nhưng.

“Tại sao.... Tại sao gương mặt này, lại cười được, desu!?”

Izuna vụt nhớ lại lúc đối mặt cuối cùng giữa không trung....

Khoảnh khắc cảm nhận rõ ràng được [vui vẻ].

“Nếu lúc ấy, nếu lúc ấy không nghĩ tới chuyện đó, có lẽ đã có thể thắng rồi!? Chỉ vì Izuna nên rất nhiều người sẽ phải chết!! Tất cả đều tại Izuna... cảm thấy vui vẻ!!”

“I, Izuna, bình tĩnh lại đi.... Cháu không....”

Izuna hoàn toàn rối loạn, bật khóc nức nở. Tiếng khóc thảm thiết của cô bé khiến cho cả đại sảnh im bật.

Ino cũng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể nắm vai Izuna, cố gắng giúp cô bé bình tĩnh lại.

Thế nhưng.... Sora vẫn không dừng lại.

“Yên tâm đi, Izuna.”

Tôi cạnh Izuna đang gần như phát điên, cậu dịu dàng nói.

“Cho dù Izuna có làm thế nào đi nữa thì cuối cùng người chiến thắng sẽ vẫn là bọn anh mà thôi.”

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Sora khi nói như vậy, tất cả mọi người có mặt đều giống như đóng băng lại.

Cái gã này không còn phương pháp an ủi nào dễ chịu hơn sao... Vẻ mặt Steph như đã hoàn toàn bó tay.

Nhưng Sora ngồi xuống cạnh Izuna vẫn đang run rẩy, xoa đầu cô bé.

“Vội cả có vẻ là em hiểu nhầm rồi... Sẽ không có ai chết, cũng không có ai phải khổ sở cả.”

“..... Eh?”

“*Thế giới này là một trò chơi*, chỉ là mọi người đều hiểu nhầm về căn bản thôi.”

Những lời này.... Sora cũng đã từng nói với Steph và Jibril.

Chỉ là đến tận bây giờ cậu vẫn chưa giải thích ý nghĩa thực sự của nó.

“Nhìn em có vẻ vẫn không tin những gì anh nói nhỉ? Vậy thì chúng ta sẽ làm thế này đi...”

Nói đoạn, sau khi cuộc đấu vừa kết thúc, Sora lại đưa ra một đề nghị.

“Không dùng thủ đoạn hèn hạ hay gian lận gì nữa, anh và em đấu một một với nhau.”

Cậu nở một nụ cười tinh nghịch như trẻ con.

“Nếu anh thắng sẽ cho em biết tại sao lại nói như vậy. Nếu như anh thua.... chúng ta sẽ là bạn bè nhé?”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 19: Cách Hướng Dẫn/killing Giant (9+10)

Part 9

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, trên màn hình hiện lên con đường chính rộng rãi giữa những tòa cao ốc to lớn.

Tất cả nhìn vào khung cảnh giống như trong những bộ phim cao bồi miền tây, một con gió thổi qua làm tung bay vài tờ giấy lẻ loi.

Trên màn hình, hai bóng người đứng đối diện nhau.

Vua của chủng tộc loài người, Sora.

Và đại biểu của Liên Hiệp Đông Bộ, Izuna.

Ánh mắt Shiro, Steph, Ino cùng tập trung vào hai người trên màn hình.

Clamy cùng Fii đang chia sẻ thị giác với cô, chăm chú quan sát màn hình.

Thêm vào đó..... Giống như trong trận đấu khốc liệt, đánh cược vận mệnh của toàn chủng tộc loài người theo đúng nghĩa đen vừa nãy.

Hơn nghìn người xem cũng nhìn không chớp mắt vào trận đấu tầm thường chỉ đánh cược những chuyện rất vụn vặt này.

Trò chơi Sora đưa ra cực kỳ đơn giản.

Sora và Izuna dùng khả năng thân thể thật sự, quyết đấu trực tiếp mặt đối mặt.

..... Không thể chiến thắng nổi.

Tất cả những người từng chứng kiến bóng hình màu đỏ máu của Izuna lúc đó đều nghĩ như vậy.

Quả thật, mấy người Sora dù đã đánh bại được Izuna trong trạng thái đó nhưng tuyệt đối không phải là quyết đấu trực tiếp.

Mà là dựa vào mưu kế, chiến lược, vô số cạm bẫy tiếp nối liên tục, khó khăn lắm mới đánh bại được.

Chi đơn thuần dựa vào tốc độ phản ứng, tốc độ di chuyển, loài người không thể chiến thắng nổi thứ quái vật màu đỏ ấy.

Nếu đã đoạt lấy [tất cả] của Liên Hiệp Đông Bộ trên đất liền thì đương nhiên cũng bao gồm cả Izuna và Ino.

Sora đã sớm giành được quyền sở hữu Izuna rồi.

Như vậy, đề nghị này chỉ là một cách an ủi gián tiếp rằng [chúng ta làm bạn bè nhé].

Nhưng mà, cùng lúc ấy, người xem đang có mặt cũng nghĩ.

Gã thanh niên này, là [nhà vua], là một nửa của game thủ mạnh nhất Imanity... Là chuyên gia lừa đảo.

Mọi chuyện sẽ kết thúc một cách đơn giản đúng như những gì hắn nói chứ?

“Vậy chúng ta bắt đầu nhé. Dùng phương pháp tung đồng xu, khoảnh khắc đồng xu rơi xuống đất sẽ nổ súng phân thắng bại.”

“.....”

Izuna lặng im không đáp, Sora coi như cô bé đã đồng ý.

Đồng xu phát ra một âm thanh trong trẻo, bay lên không trung.

Đôi mắt đen tuyền của Izuna không mang một chút cảm xúc nào, phản chiếu gương mặt Sora.

..... Hắn là người duy nhất chiến thắng được mình.

Là kẻ một tay đoạt đi tất cả mọi thứ trên đất liền của Liên Hiệp Đông Bộ, ép vô số người thú vào đường cùng.

Nhưng lại nói [sẽ không có ai phải chết cả], dùng điều đó để dẫn dụ mình.

..... Tiếng đồng xu rơi xuống đất vang lên.

Thế nhưng... Izuna lại cúi đầu, không hề có vẻ gì là muốn rút súng.

“Hmmm... Quả nhiên là chọn như vậy à?”

Sora khẽ nói, chậm rãi rút súng, nhắm chuẩn vào Izuna.

.... Đúng vậy, chỉ cần Izuna cố ý chịu thua, Sora sẽ giải thích lý do [không có ai phải chết].

Nếu như đó là một lý do có thể chấp nhận được thì Izuna sẽ được giải thoát khỏi trách nhiệm đang đè nặng trên vai.

Mà ngay cả khi đó là lý do không thể chấp nhận được thì cũng không cần thiết phải trở thành [bạn bè] với kẻ đã lừa dối mình.

Dù suy nghĩ theo cách nào thì đây cũng là điều kiện được sắp đặt sẵn để Izuna cố ý chịu thua.

.... Cứ như thế là ổn rồi.

Cố ý chịu thua, nghe xem lý do không có ai phải chết là được rồi.

Cứ như thế.... Cứ như thế....

“..... Hmmm, có nên nói thật lòng không nh?”

Sora thở dài.

Sắc mặt đầy vẻ thất vọng, ngón trỏ Sora co lại, siết cò.

“Em làm anh quá thất vọng, Izuna.”

.....!

“..... Đừng có khinh nhau thế, desu!”

Theo ánh sáng lóe lên, viên đạn thoát ra khỏi nòng súng, đồng thời..

Izuna ngẩng đầu lên, *đôi mắt nhuộm thành màu đỏ.*

..... [Huyết hoại].

Nhuộm đỏ còn nhanh hơn tốc độ đạn bắn, [dã thú] đỏ.

Rút súng ra với tốc độ mà ánh mắt Sora.... ánh mắt của Imanity không thể theo kịp được.

Đó là hành động bạo lực như phá vỡ hết xiềng xích của các quy luật vật lý.

Cũng là phương pháp rút súng nhanh có thể gọi là thần tốc.

Rút súng sau khi viên đạn rời khỏi nòng súng của Sora, viên đạn từ trong nòng súng Izuna bắn đi.

Thế nhưng hai viên đạn lại va chạm nhau gần như ở chính giữa hai người, thay đổi quỹ đạo.

Izuna lập tức hướng phát bắn thứ hai chuẩn xác vào giữa trán Sora.

Sau khi bóp cò.... cô bé mới chột nhận ra.

(.... Đang làm, cái quái gì vậy, desu?)

Tại sao mình lại muốn chiến thắng.

Tình huống này đáng ra phải vì tộc Werebeast, vì Liên Hiệp Đông Bộ, hỏi Sora [lý do không có ai phải chết] mới đúng.

Vậy mà.... tại sao.....

Thế nhưng mặc cho nội tâm Izuna giằng xé như thế nào, viên đạn đã bắn ra vẫn lao thẳng lên trước.

Tiếp đó.... Sora hơi nghiêng đầu sang bên, viên đạn bay sát qua bên má cậu.

“..... Eh?”

Tựa như là..... Không, thật sự là, *giống như đoán trước tương lai.*

Mà trong thoáng chốc đó, viên đạn thứ hai Sora bắn ra đã sớm...

Ngay cả khi đã sử dụng năng lực đặc hữu của tộc người thú.... [Huyết hoại].

Ánh mắt Izuna tối đã cũng chỉ thoáng nhìn thấy bóng viên đạn sắp sửa bắn trúng ngực mình.

.... Cậu ta dự tính được Izuna sẽ bắn ra viên đạn thứ hai.

Phối hợp với tiếng súng khi Izuna khai hỏa.... Cũng tức là.

Lợi dụng khoảnh khắc ngẩn ngui năm giác quan của Izuna bị cản trở, nổ súng.

Cảm giác viên đạn từ từ chìm vào ngực mình, hai tai Izuna thật sự nghe thấy tiếng Sora.

“Rồi, vậy mới đúng chứ.... Đó mới là cảm giác thật sự của Izuna”

Izuna ngã xuống, hiện lên trước mắt chỉ có khung trời rộng lớn bao la.

“Tồn thất của Liên Hiệp Đông Bộ, nhiều người thú sẽ phải chịu khổ sở, những lo lắng đó là thật sự. Nhưng mà sâu xa hơn nữa, lý do thật khiến em khóc kỷ thực rất đơn giản.”

Sora nhìn Izuna vẫn đang mê mang, không thể hiểu nổi tại sao mình lại thua, nói.

“..... Chán nản vì lần đầu tiên thua cuộc, đúng không?”

.....

“Người thua cuộc mà không cảm thấy chán nản thì không có tư cách làm một game thủ. Nhưng mà....”

“.... Chính vì như thế nên mới lần đầu tiên cảm thấy vui vẻ.”

“Trò chơi thật sự biết trước rằng sẽ chắc chắn chiến thắng thì chỉ là [công việc], chẳng có tí giá trị nào trong đó cả. Cảm thấy chán ghét vì cái thứ vô giá trị đó làm ảnh hưởng tới sinh mạng con người mới là điều bình thường.... Izuna không làm gì sai cả.”

Nhưng mà....

“..... Thế nào? Có một đối thủ dù đã dốc hết tâm trí, cô gắng hết sức vẫn không thể thắng được, cảm giác của em thế nào?”

Trong đầu Sora thoáng hiện lên hình ảnh bé gái từng gặp lúc còn thơ trẻ.

“Đối mặt với đối thủ khiến người ta tuyệt vọng như vậy, làm thế nào để vượt lên? Làm thế nào để chiến thắng? Làm thế nào để đánh bại?”

Bé gái tóc trắng mất đồ, mang theo khả năng có thể vô hạn không thể tưởng tượng nổi của con người.

Giống như đang hồi tưởng lại sự chấn động lúc đó, Sora mỉm cười thoáng chút hưng phấn, nói.

“Nói một cách đơn giản thì.... không phải là [quá tuyệt] sao?”

..... Có lẽ đúng là như vậy.

Có lẽ đó chính là cảm giác kích động thúc giục Izuna hành động vừa nãy.

Đối phương là kẻ đã đánh bại mình, chính vì thế nên mới... Không muốn bị đối phương coi thường, lần tiếp theo nhất định phải chiến thắng.

Cảm giác kích động đó... nhất định là...

“Nếu như em hiểu điều đó rồi thì chúng ta đã là bạn bè. Chào mừng về phe của game thủ, Izuna.”

Izuna nhất định sẽ cảm thấy....

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay, mình chơi trò chơi.

“Được rồi, theo như giáo ước, anh sẽ cho em biết lý do. Đưa đôi tai đáng yêu đó qua đây nào.

Ghé vào tai Izuna đang nằm dưới đất ngược nhìn bầu trời.

Sora ngồi xuống thì thầm, âm thanh giống như một đứa trẻ đang bày trò nghịch ngợm.

Nhưng là một trò nghịch ngợm mà chỉ tưởng tượng thôi cũng khiến chính mình cảm thấy vui vẻ.

Nhưng đồng thời, đó cũng là trò nghịch ngợm thú vị vượt khỏi lẽ thường, khiến cho người ta phải hoài nghi... không biết thần kinh tên này có ổn không.

Nghe thấy [lý do] đó, Izuna lần này giống như đã yên tâm, hài lòng nhắm mắt lại và mỉm cười vui vẻ, nói.

“Lần tới... Sẽ không thua đâu, desu...”

Part 10

Chúng kiến khung cảnh hiện lên trên màn hình, sự yên lặng bao trùm khắp cả khán phòng rộng lớn.

Người xem thậm chí không thốt lên được một tiếng nào, chỉ có Steph lẩm bẩm.

“Không thể nào...”

Đối thủ có tốc độ phản ứng, năng lực thân thể, thậm chí cả năm giác quan cũng đều áp đảo hoàn toàn, vậy mà lại có thể dùng phán đoán tâm lý, một đấu một đánh bại đối phương.

Suy đoán tính cách của Izuna, dự tính cô bé sẽ bắn vào đầu mình.

Nhìn ra được phía dưới sự đè nén của trách nhiệm và áp lực là tính cách nóng bỏng như lửa, tuyệt không chịu thua.

Dự đoán cô bé sẽ dùng đạn đỡ đạn và nhắm phát bắn thứ hai vào mình.

Vì thế trong khoảnh khắc Izuna bắn ra viên đạn thứ hai... Sora đã bắn phát thứ hai trước.... là phát bắn không thể tránh né.

Đó chính là minh chứng cho những gì Sora đã nói trong bài diễn thuyết ngày trước.

Clamy nhớ lại những lời trong ký ức tiếp nhận từ Sora.

“.... Con người đã dùng [học tập] và [kinh nghiệm] để tạo ra trí tuệ đạt tới mức có thể dự đoán được tương lai... phải không?”

Clamy khẽ thì thầm, tiếp đó quay người rời đi.

((Uà, Clamy, em không xem nữa sao~?))

(Những gì cần xem đều đã xem hết rồi, tiếp theo đây là.... Công việc của hai người Sora.)

..... Không tin tưởng con người, nhưng tin vào khả năng có thể của con người.... Thật là thú vị.

“Được rồi, tôi sẽ thử tin một lần xem sao.”

Tháo bỏ tấm mạng màu đen vứt đi, Clamy nở một nụ cười.

“Fii, chờ sau khi Sora thay đổi ký ức xong, chúng ta sẽ về nước luôn... Còn rất nhiều việc cần làm.”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 20: Cách Hướng Dẫn/killing Giant (11)

Camera xong, xác nhận dung lượng xong, hơi nước xong.

“.... Xác nhận, lượng hơi nước đạt đủ đến chuẩn lành mạnh.... Ổn rồi.”

Hôm nay nhất định phải thành công, Sora nói với ra sau lưng.

“Được rồi, mọi người, đi vào đi không phải ngại.”

“.... Gì mà cứ bắt buộc phải tắm chứ, desu.”

“Bởi vì đây là [nghị thức giao lưu bắt buộc khi có thành viên mới gia nhập] do Master đặt ra. Master nói phải có ánh sáng, thế giới liền xuất hiện ánh sáng, được phục tùng người là vinh hạnh của chúng ta.”

“Mà này Shiro, hôm nay em rất chủ động, em không thấy ghét tắm rửa nữa à?”

“... Được, tẩy rửa... đuôi của... Izuna-tan.... hóng, hóng...”

Nghe được âm thanh nhưng lại không nhìn thấy hình ảnh... mà không, là không thể nhìn được.

Nhưng với sức kiềm chế đã qua trui rèn, Sora đã không còn ham muốn quay đầu lại nữa.

Đó còn là nhờ công của phim quay và ảnh chụp vô cùng thành công lúc Clamy và Feel vẫn còn có mặt.

“Ha, từ góc độ camera đến chống hơi mờ cho ống kính, từ khung cảnh mọi người tiến vào đến cảnh đứng dậy ngồi xuống đều đã được tính toán sắp đặt qua ứng dụng trong máy tính bảng, tuy không bằng được Shiro nhưng mà cũng... hoàn toàn không có điểm mù theo đúng nghĩa đen!”

Đúng vậy, Sora biết dù có nóng vội thì cũng không có ích gì.

Dù không cố ý truy tìm thể ngoại đào nguyên thì vẫn có thể xác nhận được căn bản từ đào nguyên.

Hắn là Steph đang giúp Shiro gọi đầu còn Shiro thì đang tắm đuôi cho Izuna.

..... Chỉ cần nghe tiếng thôi cũng có thể đoán ra được.

“.... Ghét tắm lắm, desu.”

“... Cực đồng ý... nhưng mà, hiện tại... phủ quyết.”

“Tắm xong nhất định phải phân thắng bại đấy, desu. Cấm được nuốt lời, desu.”

“... Không~, vấn đề, anh... sẽ giữ, lời hứa.”

“Chưa chắc đâu nhé~~. Cái tên đó nói dối còn tự nhiên hơn là hít thở đấy.”

“Ô kìa, Dora-chan, đó là lỗi của người bị lừa, trong thánh kinh đã ghi rõ như vậy, cậu không biết sao?”

“Đó là thánh kinh của cái giáo phái lừa đảo nào vậy!?”

“Là nhật ký tôi ghi lại hàng ngày, kể về những điều chiêm ngưỡng được trong cuộc sống của các Master. Không lâu nữa nó chắc chắn sẽ trở thành thánh kinh nên gọi luôn là thánh kinh từ bây giờ cũng đâu có vấn đề gì.”

“Không vấn đề gì là thế nào! Ghi chép quan sát hai kẻ đó không phải là bản theo dõi những hành vi biến thái sao!?”

“.....!”

Chịu đựng. Chịu đựng đi, Sora.

“Luôn tiện xin hỏi, Sora-dono đang làm gì vậy?”

“Oa a a a a~! Á á á á á á á á~!!”

Đột nhiên, trước mặt Sora xuất hiện.

Một ông lão cơ bắp rắn chắc, chỉ đóng độc một chiếc khố chữ T.... Ino. Sora gào lên.

“Ông, ông già, sao lại tùy tiện làm ô nhiễm thể ngoại đào nguyên vậy hả! Ở đây có cần hình nude của ông già nhé!!”

OH, GOD.... Hệ thống camera đã được tính toán sắp đặt tỉ mỉ của mình chẳng lẽ đã bị lão già này....

Mặc dù có cảm giác là sẽ không nhưng nhờ đâu bị quay luôn cả vào thì sao?

Nếu dính phải cái thứ này thì phim gọi cảm đến đâu cũng biến thành phim cơ bắp mất.

“Ừa, tôi nghe nói Sora-dono đã quy định, người mới gia nhập phải thông qua nghị thức mà.”

“Không áp dụng cho đàn ông! Lại càng không áp dụng cho mấy lão già cơ bắp! Ai bảo ông ngهنhng đi vào cái kiểu ấy! Đã bảo đây là R-18 cơ mà!”

“Đúng là tôi đã nghe giải thích về chuyện đó, nhưng mà năm nay tôi 98 tuổi, qua tuổi 18 lâu lắm rồi.”

“..... Hà, ờ, à? Ô kìa?”

Khoan đã....Hình như vừa mới tìm thấy một vấn đề không thể coi như là chưa từng nghe được, Sora, trai tân 18 tuổi.

Hình như có một vấn đề vô cùng quan trọng, nhưng lại không được phép biết đến...

“Nhân tiện, tôi đã cũng nghe Jibril-dono nói qua về quy định đạo đức của Sora-dono.”

“A, à à.”

Làm ơn đừng ép cái đồng cơ bắp to bự đó tới đây, Sora thâm nghĩ.

Dù thiếu chút nữa thì ghen hợm nhưng Sora vẫn miễn cưỡng đáp.

“Không vấn đề gì đâu, chỉ là tôi nghe nói Sora-dono đã 18 tuổi.”

“Đúng, đúng vậy.”

“Thế thì đủ điều kiện để tiếp xúc với những thứ R-18 rồi.”

“Đúng thế. Có vấn đề gì không?”

Ino vuốt vuốt chòm râu bạc, hơi ngẫm nghĩ một thoáng.

“Không, tôi chỉ đang đang nghĩ, nếu như sự có mặt của Shiro-dono sẽ gây vấn đề thì chỉ cần để Shiro-dono mặc quần áo, bịt mắt là Sora-dono sẽ có thể tự do gia nhập với bọn họ không cần lo lắng gì nữa, đúng không ạ?”

.... Thế giới ngừng chuyển động.

“A, a ha ha, a ha ha ha ha.... Chờ chờ chờ chờ chờ một một một chút, Ino-kun.”

“Vâng, có chuyện gì không?”

“Chuyện chuyện, chuyện đó, tôi không không không không thể bỏ quên được đúng không? Nhất nhất nhất nhất định là có gì đó không ổn hoặc là hiểu lầm rồi.”

“Ừm, đó chính là điều tôi muốn hỏi... Sora-dono có ý tưởng gì không?”

..... Chắc.

Một tiếng tắc lưỡi rất nhẹ nhưng rõ ràng tuyền tới tai Sora.

Không, chẳng lẽ nào, không thể là như vậy.

Nhưng cậu không thể nghe lầm được.

“À, ờ, Shiro-san. Cái tiếng tắc lưỡi [toàn nói chuyện không cần thiết] đó có nghĩa là gì vậy?”

Sora không thể nhìn thấy khung cảnh ở đó.

Nhưng cậu vẫn lên tiếng hỏi một tồn tại thật sự đang ở đó, sau một thoáng im lặng...

“.... Shiro, không nói, gì cả...”

“Xin lỗi thưa giáo viên, em tự tin là chỉ có tiếng của Shiro là em không bao giờ nghe nhầm, tiếng tắc lưỡi đó là của Shiro đúng không ạ? Có thể nhờ cô giải thích một chút được không... Cô đã phát hiện ra từ trước rồi phải không!!”

“Ha ha ha... Đây là cảnh loài người vẫn gọi là [chón tu la] à?”

“Mà này.... ông giàaaaaàaaaa~! Bị đá kích liên tục nên thiếu chút nữa thì quên mất, ai cho ông nhìn em gái người khác khỏa thân hả~! Muốn bị móc mắt ra à!”

“À, xin cứ yên tâm. Tôi vô cùng đồng tình với quy định đạo đức cấm chỉ nhìn cảnh trẻ vị thành niên khỏa thân. Tôi nghĩ giáo dục nhận thức cho Izuna cũng nên được thực hiện như thế cho nên tôi thật sự đã nhắm chặt mắt rồi.”

Chỉ dựa vào thính giác là đủ để nắm bắt rõ hoàn cảnh xung quanh rồi à?

Đáng ghét, chủng tộc khác thật là...

“.... Ừm, Izuna-tan cũng, không được.... để người khác, nhìn. OK....?”

“? Chẳng hiểu quái gì cả, nhưng mà được rồi, desu.”

“Khoan đã Shiro-san, xin đừng đổi đề tài câu chuyện được không? Ừ ủa, vậy không phải tôi đã vô cớ bỏ phí mất bao nhiêu thể ngoại đạo nguyên sao!?”

Lúc này, Jibril quỳ xuống bên cạnh Sora, nói.

“Master, xin người hãy bình tĩnh lại, bây giờ bắt đầu vẫn chưa muộn.”

“Thật, thật sao?”

“Vâng ạ, nếu đã biết như vậy thì mọi chuyện cũng đơn giản thôi.”

Có lẽ là sắp sử dụng ma pháp, ngón tay Jibril vạch nên thành từng vòng sáng giữa không trung.

“Em sẽ sử dụng tinh linh bao phủ Master và nô bộc hèn kém Jibril này để ngăn cách hết mọi âm thanh. Chỉ cần nhờ Shiro-sama không quay mặt về hướng này, mọi tác thân thể em đều thuộc về Master, xin người cứ tự do sử....”

“.... Jibril.... Shut, up.”

Cũng giống như Sora, Shiro có quyền sở hữu với Jibril, một câu nói của cô bé lập tức khiến Jibril ngậm miệng.

Tiếp đó, Shiro nói với giọng buồn bã.

“... Anh, muốn... che mắt, Shiro... rồi, làm trò... xấu xa, ở bên cạnh.... phải không?”

.....

“Ha~~~~ Ha ha ha ha! Anh sao có thể làm chuyện ảnh hưởng xấu tới giáo dục nhân cách cho em gái như thế được! Ha~ ha~ ha~ ha~ đáng ghéttttttttt~ thể giới sụp đổ điiiiiiiiiiii~!”

Sora cuối cùng cũng tan vỡ, gào lên vang vọng khắp trong nhà tắm.

“.... Còn chuyện này nữa, Sora-dono.”

“Cái gì nữa, ông~ già~!! Nếu ông còn tiếp tục làm lý trí tôi sụp đổ thì....”

“Bây giờ tôi đã là vật sở hữu của Sora-dono.”

“.... Đúng thế. Nhưng đây không phải thứ tôi muốn nghe từ một ông già cơ bắp đóng khô.”

Sora vụt rùng mình nổi da gà, mặt mũi đáp.

Nhưng Ino vẫn giữ nụ cười.

“Mà Izuna cũng là vật sở hữu của Sora-dono... Trong tình huống đó có thể cho phép tôi hỏi một câu được không?”

Ino tiếp tục nhắm mắt, thấp giọng nói với một nụ cười.

“..... Rút cuộc thì *mi đã nói gì để lừa gạt Izuna* hả, đồ khi trụi lông.”

..... Sora nói thầm với Izuna [phương pháp để không ai phải chết].

Không thể có phương pháp nào tiện lợi như thế được.

Cái tên lừa đảo này dùng [sự an ủi giả tạo] để lừa gạt cháu gái còn quan trọng hơn tính mạng của mình, nhưng tất cả quyền lợi của mình đều đã bị cướp mất. Trong tình huống không cho phép bất kỳ phản kháng nào, đây là một sự chống đối nho nhỏ của Ino.

Nhưng Sora không nhìn sang phía ông ta mà....

“.... Ông ngậm miệng lại và đứng nhìn đi, ông bác. Dù sao thì ông cũng chẳng làm gì được.”

Cố ý dùng lời lẽ mỉa mai, chọc giận Ino thêm nữa.

Trông thấy bộ dạng đó, nắm tay Ino càng siết chặt hơn, thế nhưng

Câu tiếp theo của Sora lại không để làm ông ta nổi giận thêm...

“Yên tâm đi... *Vẫn còn điều bất ngờ cuối cùng nữa*. Đến lúc ấy ông sẽ biết đáp án.”

Và Sora nở một nụ cười ngạo mạn... Nhưng trong mắt Ino thì chỉ khiến người ta không rét mà run...

Câu nói đó thể hiện, gã thành niên này vẫn còn âm mưu cao hơn nữa.

Ino thậm chí cảm thấy một sự sợ hãi vượt lên cả phần nộ, khiến ông không thể nói được nên lời...

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 21: Cách Hội Tụ/rule Number 10

Vương quốc Elechia. Thủ đô Elechia. Lâu đài hoàng gia.

Hôm nay, hai anh em [quốc vương] vẫn ngồi trên ngai vàng, chăm chỉ chơi game.

Chỉ là lần này có thêm một gương mặt mới.

“... Sao lại... Sao lại *** thể thắng được, desu!”

Người đang vừa gào lên vừa giật tóc là một bé gái tộc người thú mặc kimono, ngồi phía trước ngai vàng... Izuna.

Cô bé đang cầm máy DPS hai người Sora đem từ thế giới khác đến.

“Ha ha ha, đây là game bọn anh đem từ thế giới tới đây. Bọn anh đã nghiên cứu thấu triệt hết máy trò chơi này rồi, thậm chí còn làm cả phân tích biến số. Giờ trong những game này bọn anh giống như là ngài TAS(1) vậy, không dễ mà thắng được đâu.”

“.... Izuna-tan, mới có vậy... đã, nản rồi... còn, kém lắm...”

Sora và Shiro cười nói. Shiro ngồi trên đùi Sora, cầm nửa bên phải máy chơi game, Sora cầm nửa bên trái, hai người đang kết hợp điều khiển theo kiểu hai người ba chân như vậy để đấu với Izuna.

Do Sora và Shiro chỉ mang từ thế giới cũ tới đây mỗi người một máy chơi game nên chỉ có thể làm như vậy.

Bình thường làm thế sẽ vướng chân vướng tay nhưng riêng với Sora và Shiro thì lại là trạng thái giúp họ phát huy được khả năng thật sự.

“Chưa nản tí nào nhé, desu! Tiếp tục, thêm lần nữa mau, desu!”

“Được được, bao nhiêu lần cũng được, đúng không, Shiro?”

“.... Izuna-tan... dùng mắt, nhiều quá... không ổn. Phải biết... dự đoán, trước...”

“Kìa Shiro, đừng có nuông chiều Izuna quá thế! Chuyện đó phải tự tìm hiểu ra mới hay chứ!”

Đại sảnh hoàng gia đang náo nhiệt, ngập tiếng bấm nút thì bỗng có người hét hoảng chạy vào.

“So, So So So, Sora! Bị lừa mất rồi!”

.... Trong mấy ngày vừa qua, Steph vất vả chạy đôn chạy đáo để thực hiện việc tiếp nhận lãnh thổ trên đất liền vào Elechia.

Steph chạy học tốc vào, thở hồng hộc không ra hơi nhưng ánh mắt Sora lại chẳng hề rời khỏi máy chơi game.

“Ồ... Chuyện gì thế, Steph?”

“Sao anh vẫn còn ung dung được như thế chứ, chúng ta bị lừa mất rồi! Liên Hiệp Đông Bộ ấy!”

Nhìn bộ dạng Steph thì có vẻ tình hình rất không ổn... nhưng Sora lại chỉ khề cười, nói.

“Từ trước cuộc thi đấu, Liên Hiệp Đông Bộ đã *rút hết nhân tài và công nghệ kỹ thuật quan trọng đi khỏi đất liền...* phải không?”

“.... Ô, à.... Eh?”

.... Hoàn toàn đúng như vậy.

Chưa nói hết lời đã bị đoán trúng, Steph lập tức ngẩn ra.

Đúng vậy.... Chiều theo Minh ước, Liên Hiệp Đông Bộ thật sự giao ra [tất cả mọi thứ trên đất liền].

Chỉ là trước khi trò chơi bắt đầu, tất cả những trang thiết bị kỹ thuật cùng công nghệ cần thiết để chủng tộc loài người có thể tận dụng được những khu vực mà Liên Hiệp Đông Bộ đã khai thác, sử dụng, *đều đã bị di chuyển ra khỏi đất liền*, đến giờ mọi chuyện cuối cùng cũng lộ ra.

Điều này hoàn toàn không vi phạm Minh ước. Người yêu cầu [tất cả mọi thứ trên đất liền] là Sora, chỉ cần không tồn tại trên đất liền vào thời điểm đó thì sẽ không bị tính vào trong Minh ước.

Thấy Sora cười cười đáp, Steph hỏi.

“Anh, anh đã biết trước chuyện đó rồi?”

Ánh mắt Sora vẫn không rời khỏi máy chơi game, hờ hững đáp.

“Ừ, hoặc có thể nói là.... Chính vì *để sự tình trở thành như vậy* nên tôi mới yêu cầu [tất cả mọi thứ trên đất liền].”

“..... Tại, tại sao lại thế? Cứ như vậy chúng ta sẽ không thể tận dụng được hoàn toàn lãnh thổ nữa.”

Nếu cứ như vậy thì sẽ [chỉ là thu hồi lại] lãnh thổ đã mất trên đất liền mà thôi.

Những khu vực đã được Liên Hiệp Đông Bộ phát triển hoàn thiện ví dụ như nông trường tập trung, vân vân... đều sẽ gần như không thể sử dụng được.

Thật ra, chỉ cần có tri thức hai người Sora đem từ thế giới khác đến thì tuy là có tốn chút thời gian nhưng cũng sẽ không thành vấn đề.

Chỉ là cân nhắc tới nguy cơ lương thực, tài chính cấp bách của Elechia, có được những thứ đó ngay vẫn tốt hơn.

Nhưng câu tiếp theo Sora nói lại là.

“À, không phải lo đâu.... *Trò chơi vẫn còn chưa kết thúc.*”

“Còn, còn chưa kết thúc....?”

Đã qua ranh giới sống chết như vậy rồi mà vẫn còn *chưa kết thúc* sao....?”

Tùy theo ý nghĩa của câu nói đó, Steph đang cân nhắc xem có nên ngắt xiù ra đây hay không.

“... Sora-dono, tôi có thể làm phiền một chút không?”

Lại một người khác tiến vào trong đại sảnh.

Đó là một người thủ lớn tuổi, râu tóc trắng bạc, mình mặc hakama(2).... Hatsuse Ino.

“Ồ, tới rồi sao? Tôi chờ lâu lắm rồi đấy nhé.”

“Giống như là biết tôi sẽ tìm tới có việc ấy.”

“Không phải giống như mà *rồi biết sẽ như thế....* Là thư của Liên Hiệp Đông Bộ phải không?”

“Ừm, phải... Được gửi theo đường cấp tốc nhanh nhất...”

Sora nhận lấy lá thư Ino mang tới, mở ra.

Bên trong được viết bằng ngôn ngữ loài người.

Khác với Shiro cúi đầu chăm chú đọc nội dung, Sora chỉ liếc qua một cái.

“Jibril.”

“Có mặt.”

Đáp lại lời gọi của Sora, Jibril xuất hiện từ giữa không trung, quỳ xuống trước mặt cậu.

“Cô có thể dịch chuyển không gian tới thủ đô của Liên Hiệp Đông Bộ không?”

“Vâng, hoàn toàn có thể.... Làm sao mà người biết được ạ?”

Jibril tròn mắt, bộ dạng giống như là rất bất ngờ, nhưng Sora không giải thích mà chỉ cười, nói.

“Người đại diện toàn quyền của Liên Hiệp Đông Bộ.... [Vu nữ] triệu tập trực tiếp, chúng ra cần phải tới Liên Hiệp Đông Bộ.”

Sora tùy tiện đáp lăm cả Ino lẫn Izuna đang chơi điện tử đều phải dừng lại, há hốc mồm.

“Mi, Miko-sama triệu tập.... sao!?”

“Ừ, sao, có gì đáng ngạc nhiên à?”

“Ngạc nhiên, nhưng mà....”

..... [Miko].

Không ai biết tên thật là gì, người đã thống nhất vô số hòn đảo chia cắt của các bộ tộc trở thành Liên Hiệp Đông Bộ như ngày nay.

Hơn nữa còn là người chỉ vồn vện trong nửa thế kỷ, đã đưa diện tích quốc gia tăng lên tới vị trí thứ ba trên thế giới, không khác gì với một vị thần tồn tại thực sự đối với tộc Werebeast.

Một nhân vật như thế.... triệu tập trực tiếp?

Thế nhưng Jibril lại đáp lại với giọng điệu hoàn toàn khác biệt, giống như đang mỉa mai.

“Đúng là đáng ngạc nhiên mà, Master. Tài nguyên trên đất liền bị cắt đứt, vị thế đã đảo ngược vậy mà lại dám [triệu tập] các Master, đúng là nực cười. Có gì cần nói thì tự mình tới mà nói, như vậy mới hợp tình hợp lý chứ.”

Jibril cười hi hi nói làm Ino và Izuna cùng trừng mắt giận dữ nhìn lại.

Đối với tộc người thú thì có lẽ Miko đúng là một tồn tại như vậy, nhưng còn Sora....

“Không phải, Jibril, chính vì biết chúng ta có cô nên mới dùng “triệu tập”. Cũng có nghĩa là.... đã xảy ra chuyện khẩn cấp nên hy vọng chúng ta có thể lập tức tới ngay đúng không?”

Sora mỉm cười nói, còn Ino thì hơi do dự rồi nhắc lại một lần nữa.

“.... Giống như là, đã biết trước là có chuyện.”

Nhưng Sora chỉ cười không đáp, đoạn ôm lấy Shiro đang ngồi trên đùi, đứng dậy, nói.

“Nào, nắm lấy Jibril, chúng ta xuất phát thôi! Tới thiên đường ở thế giới này... vương quốc Kemonomimi!”

Jibril giang rộng đôi cánh, đáp lời.

“Vậy thì... Do dịch chuyển không gian ở khoảng cách lớn, mong quý khách vui lòng không buông tay ra trong suốt quá trình. Hãy thắt chặt dây an toàn, ngồi vững trên ghế. Ngoài ra nếu thân thể có vấn đề gì không được thoải mái, ngoại trừ hai Master ra, xin hãy tự giải quyết trong trang phục của mình. A, các Master thì không cần phải giữ ý...”

“.... Jibril, vậy là đủ rồi, xuất phát đi.”

Jibril nói một tràng như súng liên thanh, nhắc lại những tri thức học được từ trong máy tính bảng của Sora.

Nhưng có lẽ vì không kiểm chế được sự hấp dẫn từ vương quốc Kemonomimi, Sora nôn nóng thúc giục.

“Thật vô cùng xin lỗi, thưa Master. Dịch chuyển khoảng cách xa như vậy cần phải chuẩn bị trước một chút.”

Jibril vừa nói vừa xòe rộng cánh.

Vòng sáng hình học trên đầu cô nhanh chóng xoay tròn, đôi cánh sáng mờ cũng bắt đầu tỏa sáng rực rỡ.

Cảnh vật bắt đầu lắc lư giống như ảo ảnh... tiếp đó không gian dần dần méo mó.

“.....!”

“Cái gì.... thể.....!”

Ino và Izuna một tay nắm lấy y phục Jibril, tay kia bịt tai về khổ sở.

Imanity hoàn toàn không thể phát hiện được ma pháp, sẽ chỉ cảm thấy hít thở khó khăn giống như không khí bị nén ép lại.

Còn tộc Werebeast với năm giác quan ưu việt có thể phát hiện, cảm nhận được ma pháp thì sẽ có cảm thụ như thế nào, mấy người Sora hoàn toàn không biết.

Nhưng nếu là người có thể không chế ma pháp thuần thực.... ví dụ như Fi, có mặt tại đây, e là...

.... Chỉ với lượng tinh linh khổng lồ bị nén ép, vận chuyển kịch liệt như vậy thôi đã đủ để ngắt xiu ngay tại chỗ rồi.

Tiếp đó.... Đôi mắt màu hổ phách của Jibril khẽ mở ra.

Nơi ánh mắt cô nhìn thấy rõ ràng không phải ở đây mà là *một điểm nào đó ở cách rất xa*. Jibril nói.

“Được rồi mọi người, điểm đến là [Thủ đô Liên Hiệp Đông Bộ, Kannagari], đền thờ Miko..... [Đình viện trung tâm].”

Nghe Jibril tuyên bố [sẽ nhảy thẳng đến giữa nơi ở của Miko, Ino cố gắng phản đối..

“Khoảng cách 4527.21 km, thời gian cần thiết 0.023 giây. Đối với hai tên tộc Werebeast có thể sẽ là một chuyến bay hoàn toàn khác xa với thoải mái, nhưng mà xin hãy thư giãn, vui vẻ tận hưởng nhé ♪”

Nhưng còn chưa nói được nên lời...

Âm thanh như tiếng thủy tinh vỡ nổ vang lên bên tai, đồng thời, giống như đang chạy slide ảnh....

Cảnh vật.... đã thay đổi.

Chú thích:

(1) Ngài TAS: TAS là viết tắt của tool-assisted speedrun, một đoạn video chơi game đã được chỉnh sửa lại tốc độ bằng phần mềm phụ trợ, thể hiện những kỹ năng hoặc phản xạ mà người bình thường không thể đạt tới. Sau này những đoạn TAS up lên Nico Nico Douga hay Youtube thường được gọi đùa là kỷ lục mới của một game thủ siêu nhân tên là TAS hay TAS-san.

(2) Hakama: Một loại trang phục cổ truyền của Nhật thường được mặc trong các dịp trang trọng hoặc trong các môn võ thuật như Aikido, Kendo, Kyuudo..., có thể là quần (chủ yếu dành cho nam) hoặc váy (dành cho nữ đặc biệt là các Miko) khá rộng, từ hông tới khoảng mắt cá chân với 7 nếp gấp lớn tượng trưng cho 7 đức tính của võ sĩ đạo.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 22: Cách Hội Tụ/rule Number 10 (2)

“Đau quá...”

Có lẽ là do ảnh hưởng của dịch chuyển không gian trên khoảng cách lớn, Sora ôm đầu ngâm ngâm đau, nhìn ra xung quanh.

.... Khung cảnh nơi đất khá giống với sân vườn tại Nhật Bản ở thế giới cũ.

Những kiến trúc bằng gỗ theo kiểu Đông Nam Á bao bọc bốn phía, trên bầu trời tối đen chỉ có những ngọn lửa nền tỏa ra ánh sáng đỏ mờ ảo. Jibril nói là sẽ nhảy tới trung tâm [đền thờ Miko] nhưng có lẽ là do phạm vi quá rộng, ở bên ngoài tường bao và kiến trúc vây quanh, chỉ miễn cưỡng trông thấy đường nét của thành phố.

Vô số tòa nhà cao tầng tỏa ra ánh sáng đỏ rực rỡ như đèn lồng

Những mảng đen bất quy tắc do cây cối che phủ một phần ánh sáng tạo nên khung cảnh đối lập trước mắt.

“À, đúng rồi. Có chênh lệch mùi giờ nữa.”

Đến lúc này Sora mới nhận ra rằng ở đây đang là buổi đêm

“..... Ồ?”

Đột nhiên, Ino và Izuna cũng xuất hiện, nằm sấp dưới đất.

Shiro và Steph ôm đầu váng vất, rồi cũng giống như Sora, đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Jibril thì chấp hai tay trước ngực, đứng thẳng, yên lặng tỏ ý [đã tới nơi rồi] với chủ nhân.

“... Đây Jibril, Izuna và Ino làm sao vậy?”

“Như em đã nói lúc trước, hành trình này sẽ *cực kỳ khó chịu* với tộc Werebeast có giác quan ưu việt. Theo suy đoán có thể là do nghe phải tần số cực siêu cao khi *xuyên thủng không gian* nên mới trở thành như vậy.”

“.... Hmm, cũng may là bọn tôi kém nhạy cảm đến mức không thể hiểu nổi cảm nhận siêu đẳng của chúng tộc như các vị.”

Ino ôm tai, trán nổi gân xanh, chặt vật khổ sở đứng dậy.

“Mi là thảm họa tự nhiên di động đấy à? Coi thường quy tắc vật lý thì cũng phải có giới hạn thôi chứ! Thử đồ cô đáng ghét! Lại còn chưa thông báo trước đã xông vào đền thờ của Miko-sama, rút cuộc là phải coi thường người khác đến mức nào thì mi mới vừa lòng hả~ !?”

Nghe Ino gầm rít, dù trong lòng thầm nghĩ [chuyện đó mà còn phải dùng mẫu câu hỏi sao?], nhưng Sora vẫn không nhịn được phải lên tiếng.

“Ông già, lại bộc lộ bản tính ra rồi đấy. Bình tĩnh lại đi nào, chỉ là...”

Chợt nghe Izuna rên rỉ đau đớn.

“.... Khó chịu lắm, desu... Nôn mất, desu.”

“Jibril, cô phải chú ý tới Izuna-tan chứ! Sao có thể đối xử với báu vật cấp thế giới như vậy!”

“Ha ha, vô cùng xin lỗi thưa Master! Nói thật là ngoài các Master ra, những sự vật khác đều hoàn toàn không lưu lại trong góc ý thức nào của em cả! Em sẽ nghiêm túc tự kiểm điểm ạ!”

Mặc kệ mấy chuyện bát nháo đó, Shiro và Steph đưa mắt nhìn ra xung quanh.

“... Đây chính, là... Liên Hiệp, Đông Bộ?”

“Nền văn minh tiên tiến mà nhà cửa lại có vẻ cổ xưa thế. Đại sứ quán cũng xây đến mức như vậy rồi, tôi cứ tưởng...”

Nghe hai người nói, Jibril đáp.

“Đền thờ này được xây dựng cách đây 920 năm, chỉ cần đi ra ngoài sẽ thấy những tòa nhà cao tầng giống như đại sứ quán cùng những kiểu kiến trúc rất thú vị. Theo như tài liệu tôi đọc được trong máy tính bảng, nếu so với thế giới của các Master thì trình độ văn minh của nơi này.... đại khái là khoảng [kỷ nguyên những năm 1900].”

Sora hồi tưởng lại những kiến thức trong đầu.

Khi trông thấy đại sứ quán của Liên Hiệp Đông Bộ tại Elechia, ấn tượng đầu tiên là Empire State, được xây dựng vào khoảng những năm 1930, hẳn là kỹ thuật kiến trúc tiên tiến nhất rồi.

“.... Nhưng vậy mà lại có game thực tế ảo hoàn thiện sao? Đáng ghét.”

“À, cho dù có điểm tương tự với thế giới của các Master thì vẫn là hai nền văn minh khác nhau mà.”

Không thể tiếp nhận được kiểu [phục dựng tưởng tượng] này, Sora tiếp tục làu bàu

“Nhưng mà Jibril, có vẻ cô rất thông thạo chỗ này, là qua sách vở à?”

“Một phần nguyên nhân là vậy, nhưng chủ yếu là vì trước đây em thường xuyên qua lại trên vùng trời Liên Hiệp Đông Bộ.”

Jibril mỉm cười giải thích, Ino giống như vẫn còn đang nhớ thù, kêu lên.

“Thế mới nói, làm vậy là *xâm phạm lãnh thổ!*”

“Thật vô cùng xin lỗi, kiểu chỉ trích ấy có thể để dành đến khi nào phát triển được công nghệ hàng không tới mức đủ để kiểm soát được quyền không lưu không? Ngoài ra, người gọi bọn ta tới đây là Miko-sama (cười đều) cho nên cũng không thể tính là xâm nhập bất hợp pháp. Nếu như tạo thành hành vi

xâm hại thì Minh ước đã không cho phép tiến hành rồi đúng không?”

“Ê con chim què! Vừa rồi khi mi nói Miko-sama, phát âm rõ ràng là có ý tứ khác! Biết điều thì....”

Tất cả âm ý hết cả lên, rồi bỗng nhiên.

“... Ha ha, mọi người có vẻ vui quá nhỉ, có thể cho tôi tham gia với được không?”

.... Rình.

Âm thanh nho nhỏ, trong trẻo như tiếng chuông ngân vang khắp bốn phía, làm tất cả mọi người đều ngừng lại.

..... Cô ta xuất hiện ở đó từ lúc nào vậy?

Một thiếu nữ màu vàng điểm lệ ngồi trên lan can cây cầu đỏ rực bắc ngang qua mặt hồ.

Đó là một... cô cáo hai đuôi lông vàng, mình mặc y phục kiểu vu nữ ba màu trắng, đỏ, đen.

Trong đình viện chỉ có ánh trắng và ánh sáng đèn lồng mờ ảo, mái tóc dài và đôi tai lớn đặc trưng của tộc người thú vẫn lấp lánh rực rỡ.

Đôi mắt giống như bằng vàng thật.... tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, phản chiếu hình ảnh Sora và Shiro.

“Cảm ơn quý khách tới từ bên kia đại dương xa xôi, chào mừng tới [Ánh sáng của Thần mặt trăng]..... Các thành viên Elechia, vua của Imanity, tôi là chủ nhân của ngôi đền này... người được gọi là [Miko]. Hân hạnh được gặp mặt.”

Chống tay bên má, Miko cười nhẹ, nói.

Đây chính là người đại diện toàn quyền của Liên Hiệp Đông Bộ.... [Nữ vương] chân chính của tộc người thú.

Trông thấy bóng cô ta, Izuna và Ino lập tức quỳ phục dưới đất, cúi đầu làm lễ.

“Xin, xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của chúng tôi, Miko-sama. Đại lục bị cướp mất, cả thân thể cũng bị đoạt đi, thậm chí còn để bọn chúng xúc phạm đến người một cách bừa bãi như thế này, tôi thật không còn mặt mũi nào...”

“Xin, xin lỗi à, desu...”

“I, Izuna! Đừng dùng tiếng Imanity, không biết dùng tiếng Werebeast sao! Ai dạy cái mồm này...”

“Ài~ ài~, phiền phức quá đi. Thả lỏng chút nào, nếu không đến tôi cũng thấy phát mệt đấy.”

Mặc kệ hai người cung cung kính kính, Sora vẫn giữ thái độ tùy tiện như bình thường.

“Ồ hô~, cô chính là Miko hả? Thật giống như tranh vẽ vậy. Đây đây, chụp một bức có được không?”

.... Nhưng chỉ vền vẹn dùng di động chụp ảnh thì có thể nắm bắt được vẻ đẹp đó không?

Tại sao lại không mang máy quay lens rộng tới chứ, Sora buồn bực nghĩ.

Steph vội vàng thấp giọng nói với Sora.

“Này, này, người ta là nhân vật siêu quan trọng của nước khác đấy! Anh lịch sự một chút có được không!”

Nhưng hai anh em cùng với Jibril, ba người đều ngạc nhiên nhìn lại Steph đang quỳ gối hốt hoảng.

“Ừa, tại sao? Ai kêu người khác tới thì người đó mới phải cúi đầu chứ?”

Shiro và Jibril gật gật đầu, hoàn toàn đồng ý với phát biểu của Sora.

Steph cảm thấy một con đầu đầu hoàn toàn khác với lúc dịch chuyển không gian, không khỏi ôm đầu phiền muộn.

Nhưng có vẻ Miko hoàn toàn không quá để ý tới chuyện đó, chỉ cười thoải mái.

“Đúng là những người thú vị... Ừ thì, đúng là tôi mời các vị tới đây, đáng ra phải ba ngón chạm đất, quỳ gối tiếp đón mới đúng...”

“.... Nhưng tôi mời các vị tới đây là có điều cần kháng nghị nên không thể cúi đầu được, thứ lỗi cho tôi nhé?”

“Ồ kia? Tôi nhớ là đâu có làm gì để bị kháng nghị mà nhỉ?”

..... Còn có tư cách để nói vậy sao?

Ino và Steph đều muốn gào lên như thế, nhưng không giống như họ, Miko tiếp tục nói với giọng trong trẻo.

“Là vậy à.... Hmm, thôi để tôi nói thẳng luôn nhé?”

Đôi mắt vàng rực hơi nheo lại vì cười nhưng đồng thời cũng biểu lộ một hàm nghĩa hoàn toàn khác.

“.... Thật là, *xem mi đã làm chuyện quái gì thế này*, đồ khi trụi lông.”

Miko nói như vậy nhưng đáng điệu và khí chất hoàn toàn không bị suy giảm chút nào, còn Sora thì khẽ cười khô, thờ dài.

“Ha ha, quả nhiên là thế. Không hổ là tộc Elf, hành động còn nhanh hơn tôi dự tính.”

Người hiểu câu nói ấy của Miko chắc chỉ có Sora, Shiro và Jibril.

Cùng với Izuna.... [đã được Sora cho biết trước] mà thôi.

Ino và Steph thì chỉ thấy mù mịt, nhưng Miko cười khô, thờ dài sùn sọt.

“Ừm, chắc ông cũng biết rồi, nếu bộ phận đất liền bị đoạt mất thì Liên Hiệp Đông Bộ sẽ rơi vào đường cùng. Dù có chết cũng phải đoạt lại lãnh thổ trên đất liền, nếu không cả chính trị lẫn kinh tế đều không thể vận hành bình thường. Thế nhưng, nếu để bên ta phát động trước... Hmm, nói chung là một nước cờ rất tệ, cho nên....”

Cô còn chưa nói xong, Sora đã cười ha ha, tiếp lời.

“Vi để phòng ngừa trường hợp xấu nhất, các vị rút hết tất cả các kỹ thuật nền tảng cùng nhân viên kỹ thuật, các nhân vật trọng yếu và tài nguyên quan trọng ra khỏi đất liền.”

... Đúng thế.

Tại sao Sora lại biết được, Steph hoàn toàn không hiểu nổi. Nhưng Sora nói ngay giống như đáp lại ánh nhìn của cô.

“Nếu đối phương yêu cầu [tất cả mọi thứ trên đất liền] thì chỉ cần không phải đưa ngọc, ai cũng sẽ đều thực hiện biện pháp [bảo hiểm] trước.”

Miko cười nhẽ, khẽ gật đầu, tiếp tục nói.

“Đất đai không thể khống chế thì không có giá trị gì, để có được kỹ thuật vận dụng, Elechia không thể không khiêu chiến chúng ta lần nữa. Chuyện tiếp theo đó thì đơn giản rồi, đã rơi vào tay chúng ta thì muốn giết muốn mổ gì đều tùy tâm trạng chúng ta lúc đó thôi.”

.... Cũng tức là, thi đấu không cho phép có người giám sát, sử dụng trò chơi tất thắng đã bị giờ trò, có thể tùy ý ăn gian để giải quyết đối phương.

Nhưng mà... Miko chống tay bên má, cười khô giống như nói, [trúng kế mất rồi].

“..... Cậu đã đoán trước là tôi sẽ làm như vậy phải không?”

“Tất nhiên rồi. Bởi vì nếu là tôi thì tôi cũng sẽ làm như vậy.”

“Thật là... Không ngờ ngay cả [khoảng thời gian đó] cũng không bỏ qua.”

Miko thờ dài.

“Trong lúc chúng tôi rút những vật tư quan trọng rời khỏi đất liền thì các vị tiếp xúc với tộc Elf... Thông qua gián điệp tiết lộ trò chơi của chúng tôi... Kết hợp với Elven Guld tạo thành [lưới bao vây Liên Hiệp Đông Bộ].”

“Xin lỗi nhé, nghèo kiệt xác nên không có thời gian để nghỉ ngơi mà.”

“Cái gì...”

Ino ghen lời, nhưng mà có lẽ phải nói thế này... [Hãy còn quá sớm để ghen lời đấy].

“.... Dù như vậy thì tôi cũng đã dự tính được đến bước đó nhé!”

Lần này đến lượt Miko tự tin trừng mắt nhìn Sora, nói.

“Phải nói là, ban đầu tôi vốn nghĩ, cậu mới là gián điệp của Elven Guld.”

“Cũng phải thôi. Tôi nghĩ nếu so với người đến từ thế giới khác thì suy nghĩ đó sẽ hợp lẽ thường, dễ tin hơn nhiều.”

“Đúng vậy, suy nghĩ hợp lẽ thường... Bị cách suy nghĩ đó trói buộc chính là nguyên nhân chúng tôi thất bại.”

Miko chợt nhắm mắt lại, ngược đầu như đang nhìn lên không trung, thở hắt ra một tiếng.

“.... Nếu đến cả Avant Heim cũng tới thì chỉ còn nước bó tay thôi.”

Lần này thì.... Ino thật sự không thể nói được gì nữa. Ông đưa mắt nhìn sang.

Chỉ thấy Jibril yên lặng đứng thẳng, hai mắt nhắm hờ, vô cùng bội phục kẻ sách của chủ nhân.

Ino không khỏi nuốt nước bọt. Rút cuộc là.... đã bày ra kế hoạch này từ lúc nào vậy?

Không, nếu như những gì [Miko] đã nói, [ngay từ ban đầu].... vậy thì.

Khi Sora tới gặp Ino.... cậu ta đã....

(Đây là cuộc đấu trí giữa kẻ mưu đồ thôn tính thế giới và người sáng lập quốc gia lớn thứ ba thế giới trong nửa thế kỷ....)

Và Ino không khỏi rùng mình.

..... Đúng vậy, Jibril là từng thành viên của Hội đồng Mười tám cánh... Một trong những thành viên chính phủ của Avant Heim.

Cho dù sau này vì trở thành vật sở hữu của Sora nên bị loại bỏ khỏi hội đồng thì cô vẫn [không hề mất đi sức ảnh hưởng]. Chỉ cần nhờ Jibril nhắc lại một câu với tộc Flügel là được.

..... [Bí mật của Liên Hiệp Đông Bộ đã bại lộ. Nếu muốn thông tin về bọn chúng thì tôi sẽ cho các vị biết phương pháp chiến thắng.]

Tiếp theo đó, những kẻ khát vọng tri thức đến điên cuồng như tộc Flügel sẽ làm thế nào... Không cần phải nói cũng biết.

Có lẽ là vì không cam lòng khi thua cuộc đấu trí, Miko cười chua chát giống như đang oán thán, hai chân dung đưa qua lại.

Tiếng gõ gõ đụng vào lan can cầu kêu lên lách cách, cô cáo lộng vàng nói với giọng hậm hực.

“Elven Guld, Avant Heim, cùng với Elechia.... Bị từng ấy quốc gia hợp lực bao vây, lại thêm bài tẩy của chúng ta đã bị nhìn thấu.... cho dù chống cự thế nào cũng không thể thắng nổi.... Thật là hết chịu nổi.”

Lúc này, tiếng gõ lách cách đột ngột dừng lại.

Miko ngồi trên lan can cầu, khẽ đá nhẹ chân lên trước.

“.... Vì thế nên...”

Chỉ một động tác đơn giản, trong chớp mắt, thiếu nữ màu vàng ấy đã xuất hiện trước mặt mấy người Sora.

Đôi mắt cô nhìn thật sâu vào mắt Sora, nói.

“Liên Hiệp Đông Bộ phải.... lập tức tiến hành đáp trả với Elechia.”

“Cái gì....”

Ino không dám tin vào tai mình nữa, nhưng Izuna thì chỉ cúi đầu.

Theo như Ino biết, Liên Hiệp Đông Bộ không có biện pháp nào để tự mình chủ động phát động tấn công.

Mà cho dù có đi chăng nữa thì đối thủ vẫn sẽ là... Sora và Shiro.

Hai kẻ đã chiến thắng tộc Flügel, đánh bại Liên Hiệp Đông Bộ, không cần dùng gian lận vẫn có thể giành thắng lợi khi chơi trò chơi của đối phương.

Càng không cần nói đến chuyện bên mình chủ động khiêu chiến, thật sự không có cơ hội chiến thắng nào...

Nhưng từ ánh mắt thấu suốt của Miko có thể thấy, cô ta cũng hoàn toàn hiểu rõ thực tế ấy. Cô tiếp tục nói.

“Kẻ chặn đứng đường lui của chúng ta là tên này đúng không nào? Bài trong tay đã lộ hết rồi nên muốn đấu phòng vệ cũng không được nữa. Bọn chúng dùng cách này hay cách khác, sớm muộn gì cũng sẽ ép chúng ta đến nước không thể không chủ động khiêu chiến.”

“.... Cũng giống như cách làm của các cô trước đây thôi mà. Đối thủ là tộc Elf và tộc Flügel đó.... chiếu tướng nhé.”

Sora cười cười đắc ý, còn Miko thì mỉm cười vẻ vô vọng.

“Nói thật là, trong ba quốc gia đối đầu hiện tại, chỉ duy nhất có Imanity, Elechia.... là chúng ta vẫn còn cơ hội chiến thắng.”

Ngay cả nụ cười vô vọng đó cũng biến mất...

“Chúng ta vẫn còn mỗi như là vật tư và kỹ thuật, nhất định phải giành lại những gì đã bị đoạt mất mới có thể khiến đất nước tiếp tục tồn tại. Nếu không sẽ chỉ dần dần suy yếu rồi cuối cùng là diệt vong.... Còn phải nhắc lại lần nữa không nhỉ?”

“Xem mi đã làm chuyện quái gì thế này, đồ khỉ trụi lông.... *Mi nghĩ ta sẽ dễ dàng chịu chết thế chắc?*”

Và Miko trừng mắt nhìn Sora giống như muốn bắn chết cậu vậy.

Về mặt cô biểu thị đã không còn gì để hòa hoãn nữa... mà chỉ còn sát ý cuộn trào nhăm thẳng vào gã thanh niên trước mặt.

.... [Dù có chết cũng phải kéo các người đi cùng].... Khí thế giống như đang nói như vậy.

Thế nhưng, Ino chỉ cảm thấy rùng mình sờn gai ốc.

Đối mặt với Liên Hiệp Đông Bộ, quốc gia lớn thứ ba thế giới, chủng tộc cao hơn Imanity hai bậc.

(Cái gã này, chỉ đi một nước cờ đã ép chúng ta đến mức [không thể tiếp tục tồn tại] sao!?)

.... Sự thật khó tin đó khiến Ino phải sợ hãi.

Trước sự tính toán giống như ma quỷ, vượt hẳn khỏi trí tuệ con người đó, sát ý và địch ý Miko tỏa ra, cho dù là vô lễ, cho dù là bất lịch sự.... trong mắt Ino vẫn chỉ là [giấy giụa trước lúc chết] mà thôi.

[Miko], người chỉ trong nửa thế kỷ đã sáng lập nên quốc gia lớn thứ ba thế giới, gần như thần linh tồn tại thực sự của tộc Werebeast.

Đối thủ chỉ là hai Imanity... vậy mà tất cả những gì cô xây dựng lên lại sắp sụp đổ chỉ vì [một nước cờ].

Nhưng Sora trực diện nghênh đón ánh mắt cô, lên tiếng.

“À, chính nó chính nó. Chính là chuyện này tôi không hiểu...”

Câu nói làm không khí đang căng thẳng như bóng bay lập tức xì hơi.

“Tại sao tôi lại bắt buộc phải hủy diệt thiên đường kemonomimi tuyệt vời này chứ!?”

Nghe vậy, những người tròn mắt há mồm chỉ có, Ino, Steph, cùng với.... Miko.

“Đây là kemonomimi cơ mà!? Có vô số [ultimate pretty animal] (1) giống như Izuna, đứng đầu lại còn là Miko hồ ly tinh bishoujo (2) tóc vàng nữa, bản thân sự tồn tại của chủng tộc này đã là cheat rồi!! Luận điệu bị quan kiểu gì làm cô kết luận rằng tôi muốn hủy diệt ruộng bấu của thế giới này hả! Mất đi tộc người thú là tổn thất văn hóa, tổn thất cấp thế giới, tên gốc TET không coi các cô là chủng tộc được chỉ định phải bảo hộ, tôi thật không hiểu đầu óc hẳn có được bình thường không nữa!!”

.....

Trong chớp mắt, không khí tại trường hoàn toàn không còn cảm giác căng thẳng.

Ino, Steph, cùng với... Miko đều ngẩn ra tại chỗ.

“Vì thế, theo như những lý do kể trên... Được rồi, cô nói muốn đáp trả nhỉ? Tốt thôi, tôi chấp nhận.”

Nói đoạn, cậu thông thả lấy ra... một đồng xu.

“Mấy trò tâm lý chiến phiền phức tôi cũng chơi đến sắp phát mệt rồi, chúng ta giải quyết nhanh gọn đơn giản nhé?”

Trò chơi mà đồng xu này đại diện... không thể rõ ràng hơn.

“Do tôi tung đồng xu, trước khi đồng xu chạm đất cô được lựa chọn mặt ngựa hay mặt sấp, tôi sẽ chọn mặt còn lại. Nếu như tôi thắng, Liên Hiệp Đông Bộ sẽ phải hợp nhất vào Elechia, như vậy thế nào?”

Giờ đồng xu cho thấy rõ hai mặt sấp ngựa, Sora nói.

“Người tuyên bố đáp trả là tôi, cậu có quyền quyết định trò chơi... Nhưng mà dùng tung đồng xu để phân thắng bại à.”

“Sao vậy, không phục à?”

Sora nhếch mép cười, nhưng Miko thì cười vang.

“.... Không phải thế, cũng được thôi.”

“Đất nước mất nửa thế kỷ để xây dựng nên, thành quả cả nửa đời ta không những bị vền vện hai tên khi trụi lông phá tan từ căn bản, ha ha... Công việc cuối cùng không ngờ lại là... tung đồng xu... Ha ha ha ha!”

Miko ôm bụng, cười đến nghẹn thở, thâm nghĩ.

.... Như vậy cũng rất thú vị, chẳng nào cũng không còn đường lui rồi.

Đối thủ là Imannity, chính là đối thủ duy nhất vẫn còn đôi chút phản kháng như bản thân đã nói.

Mà trò chơi đối phương đề xuất, không ngờ lại không phải thứ gì khác.... mà chính là tung đồng xu.

Trò chơi này không cần biết là sử dụng phương pháp gian lận nào, bằng các giác quan của tộc người thú, của Miko.... đều có thể phát hiện ra.

Thậm chí lại còn cho phép mình *sau khi tung lên mới lựa chọn thích mặt nào.*

.... Thú vị thật đấy.

Nếu mà như vậy rồi mà còn thua, dù có thế nào đi nữa.... số mệnh của Liên Hiệp Đông Bộ cũng đều là diệt vong.

Chuyển sang nụ cười tự tin, Miko nói.

“Được rồi, vậy thì dùng trò chơi đó đi.”

Sora thì vui vẻ nhìn về phía cô.

Giống như là... đang nhìn một đồng đội.

“Quả nhiên là, cô có vẻ giống như [thuộc bên này] hơn. Càng lúc càng thích rồi đấy.

“Yêu cầu của tôi là... Bảo đảm quyền lợi của tộc Werebeast, quyền tự trị cùng được cung cấp tài nguyên trên đất liền.”

Bên khiêu chiến là... phe Miko. Nếu đưa ra yêu cầu quá tham lam thì chắc chắn sẽ bị từ chối.

Rủi ro cao, thành quả thấp, nhưng đó là yêu cầu tối đa mà đối phương sẽ đáp ứng.

Miko phán đoán như vậy.

Nếu yên cầu [trả lại] tất cả tài nguyên trên đất liền thì chẳng khác nào khiến trận chiến lần trước hoàn toàn lãng phí.

Quyền chủ động nằm trong tay đối phương, những cách thức có thể lựa chọn... thật sự rất có hạn.

... Nhưng mà chỉ cần có thể đạt được đảm bảo quyền lợi cho tộc Werebeast...

“Chỉ cần thông qua đảm bảo quyền lợi cho tộc Werebeast thì sẽ có thể yêu cầu [chỉ] giao trả những người thúc vằn còn ở lại trên đất liền. Khởi điểm đó sẽ thành cơ hội để có thể đoạt lại tài nguyên... Quả nhiên là làm rất tốt, Miko-san.”

Sora cười cười, giống như đang khen ngợi yêu cầu của Miko đã [đạt tiêu chuẩn].

(Tất cả ý đồ đều đã bị nhìn thấu rồi.)

“Vậy thì.... Đây hẳn là ván tung đồng xu số một thế giới, bắt đầu được chưa nhỉ?”

“Cậu đúng là rất thú vị.... Tôi có thể thêm một nội dung vào trong yêu cầu không?”

“Cái đó còn phải tùy nội dung gì.”

“Xin cậu hãy thề rằng sẽ đối đãi tốt với tất cả mọi người dân bao gồm cả Izuna và Ino, ngay cả khi cậu có được Quân cờ của tộc Werebeast.”

.... Đúng thế. Nếu như Liên Hiệp Đông Bộ bị Elechia thôn tính thì quyền đại diện toàn quyền với Liên Hiệp Đông Bộ mà Miko đang nắm giữ.... sẽ được tự động chuyển sang cho Sora.

Những gì chờ đợi sau đó sẽ là [nô dịch], hay là [bóc lột]...

Cho dù thế nào thì cũng là tương lai ngang với diệt vong... Đó cũng chính là ý nghĩa của việc [Quân cờ chủng tộc] bị cướp mất.

Nhưng nghe Miko nói vậy, ánh mắt Sora lại giống như đang nói [lần này thì không đạt rồi].

“... Vẫn chưa hiểu sao? Thôi kệ, nào... [Acciente].”

“[Acciente]...”

Và bây giờ, có lẽ là ván tung đồng xu nguy hiểm nhất trong lịch sử.

Âm thanh trong trẻo phát ra từ tay Sora.... Trò chơi đã bắt đầu.

Chú thích:

(1) Ultimate pretty animal: động vật xinh đẹp tuyệt đỉnh.

(2) Bishoujo: mỹ thiếu nữ, thuật ngữ chuyên dùng với những thiếu nữ xinh đẹp, ở đây để nhấn mạnh vào độ "trẻ" của Miko, nếu là phụ nữ trưởng thành sẽ dùng bijin (mỹ nhân).

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 23: Cách Hội Tự/rule Number 10 (3)

Khoảnh khắc đồng xu vang lên một tiếng trong trẻo, rời khỏi tay Sora.

Tròng mắt và lông mềm trên cơ thể Miko... vụt nhuộm thành màu đỏ giống như một quả bóng bay chưa đầy sơn màu vừa nổ tung.

“.... Cái gì...!?”

Có lẽ là vì không có ai tại đây biết rằng Miko là một cá thể [huyết hoại].

.... Ngoài trừ Sora và Shiro hoàn toàn không cảm thấy [có gì đáng ngạc nhiên cả], tất cả những người còn lại đều thốt lên kinh ngạc.

(Nào, để cho các người xem thử bộ dạng ta vùng vẫy trước chết sẽ như thế nào.)

Khi dòng máu sôi trào lên, Miko đồng thời cảm thấy thế giới giống như ngưng đọng lại.

Thần kinh toàn thân vận động đến mức cao nhất, năm giác quan, trực giác trở nên nhạy bén đến cực điểm, thậm chí có thể phát hiện rõ ràng sức mạnh ma thuật.

... Phản ứng với sức mạnh ma thuật. Chỉ có một, xuất phát từ tên tộc Flügel trước mặt.

Tuy vậy lại không hề có cảm giác đau nhói đặc hữu khi thuật thức được xây dựng.

Chỉ có xung động tinh linh bình thường phát ra khi có sự hiện diện của tộc Flügel mà thôi.

Không có ai sử dụng ma pháp ở đây.... cũng có nghĩa là không dùng ma pháp để gian lận.

(Nhưng mà, không thể không có chiều trò gì chứ hả?)

Miko mỉm cười mỉa mai, một lần nữa làm thế giới nổ tung trong đầu.

.... Theo một tiếng nổ đinh tai vang lên.

Cảm nhận tăng cường nhờ [huyết hoại], thậm chí đến mức làm chính bản thân bị phá hủy.

Năm giác quan đột phá giới hạn vật lý một cách đầy bạo lực... nắm bắt tất cả mọi động tĩnh trong phạm vi bán kính 500 mét.

Giống như hình thành một.... [Kết giới].

Không gian trong bán kính 500 mét trở thành thế giới của Miko. Tất cả mọi sự vật tồn tại trong đó, từ một chiếc lá đến một hạt cát, tất cả mọi chuyển động đều được thu nhận, thậm chí đến mức hoàn toàn nắm giữ, có thể đếm ra số lượng từng thứ một.

(Trong phạm vi không có bất kỳ phản ứng ma pháp nào.... Cảm ứng sức mạnh ma thuật trên đồng xu... không có?)

Sự nghi hoặc lan truyền trong suy nghĩ của Miko.

.... Năm giác quan của Miko có thể phán đoán hướng chuyển động của gió, ngay cả tro bụi, thậm chí đến phân tử trôi nổi trong không khí cũng có thể nhận biết được.

Tần số chuyển động của đồng xu ổn định, không có dấu hiệu đã bị ma pháp tác động vào.

Nhưng Miko biết, [đồng xu được tung lên theo một kỹ thuật xác định], và đã tìm ra quy luật chuyển động của nó.

Đồng xu chắc chắn sẽ chuyển động theo quỹ đạo mà Miko đã tìm ra được, rơi xuống đất, cũng tức là....

Xoay tròn 142 và 2/3 vòng trên không trung, chạm đất, nảy nhẹ bốn lần, quay vòng 5.2 giây..... dừng lại ở [mặt sấp].

Đồng xu Sora ném ra, *sẽ có kết quả như vậy*, đó là thực tế không thể rõ ràng hơn.

(.... Hẳn coi thường thị giác chuyển động và năm giác quan của mình.... không thể như thế được.)

Sau trận đấu với Izuna, Miko không nghĩ gã thanh niên này sẽ có phán đoán sai lầm về giác quan của tộc người thú.

Thế nhưng, nếu không có chuẩn bị gì trước thì đồng xu chắc chắn sẽ dừng ở [mặt sấp].

Miko chỉ cần đáp là [sấp], nếu không phải là mặt sấp thì có thể xác định là hẳn gian lận và cô không hề có ý định bỏ qua.

Nhưng mà... Nhịp tim của Sora, nhịp tim của Shiro, phản ứng tinh linh của Jibril, thậm chí cả....

Nhịp tim của Izuna.... cũng thể hiện tin tưởng chắc chắn rằng Sora sẽ chiến thắng. Thế này là thế nào?

Trước khi đồng xu rơi xuống đất phải quyết định mặt sấp hay ngửa đây?

..... Không cần thiết phải chờ đợi lâu như vậy.

“.... Sấp.”

Sau khi giải trừ [huyết hoại], phản tác dụng của việc vượt khỏi giới hạn lập tức ập tới toàn thân Miko.

Khác với Izuna, cô không sử dụng [huyết hoại] trong không gian trò chơi mà ở ngoài hiện thực.

Đúng như nghĩa đen, cái giá phải trả cho sức mạnh là [hủy hoại máu].... có lúc thậm chí sẽ dẫn đến tử vong.

Nếu như ngay cả khi đã sử dụng năng lực này rồi mà vẫn thua...

(.... Ngốc quá chẳng? Mình đúng là nực cười.)

Đồng xu chậm rãi vạch thành một đường cong hẹp, bắt đầu rơi xuống.

..... Chỉ cần rơi thành mặt sấp là Miko sẽ thắng, rơi mặt ngửa thì xác định gian lận, Sora sẽ thua.

Tiếp theo chỉ còn phải chúc mừng gian lận như thế nào thôi, Sora hẳn là không có đến một phần vạn cơ hội chiến thắng.

Mơ to đôi mắt dần mờ hồ vì tác dụng phụ của [huyết hoại], Miko tuyệt đối không bỏ qua khoảng khắc gian lận.

Tiếp đó đồng xu từ từ chuyển động.

.... Rơi xuống nền đất lát đá, đập trúng vào một viên đá lát và....

.... *Không nảy lên.*

Đồng xu cắm vào khe giữa hai viên đá lát rồi... đứng thẳng.

.....

..... Hả?

“Ô kìa, vậy nghĩa là hòa chăng!? Một kết quả thật bất ngờ!”

Sora tuyên bố giống như đọc lại từ giấy viết ra. Ngoài Ino, Steph và Miko, tất cả mọi người...

Bao gồm cả Izuna vẫn cúi gằm đầu từ trước, đều mỉm cười.

“Đúng là đau đầu mà. Đồng xu đứng thẳng, không phải hai bên cùng thắng thì là hai bên cùng bại, lấy một trong hai phải không?”

Giống như đang diễn trò, Sora chống tay dưới cằm, ra điều nghĩ ngợi một thoáng rồi nói.

“Nếu như hai bên cùng thắng thì... yêu cầu của cả hai đều sẽ được đáp ứng. Cũng có nghĩa là, tuy phải sáp nhập vào Elechia nhưng quyền lợi của tộc Werebeast sẽ được đảm bảo, duy trì quyền tự trị, tài nguyên lục địa cũng sẽ được lưu thông... Là như vậy đúng không nhỉ?”

“Liên Hiệp Đông Bộ sẽ gia nhập vào [Liên bang] Elechia ♥”

Nhìn Sora cười nói như không... đưa ra đề xuất *quốc gia đồng minh đa chủng tộc*, Miko không thể nói được gì.

..... Miko đã hiểu ra.

Sora biết viên đá lát chỗ mình đang đứng có thể di động nên mới có ý đứng đó.

Tiếp theo khi đồng xu sắp sửa rơi xuống đất liền hơi hơi...

Đập viên đá xuống, [tạo ra một khe hở], còn đồng xu thì trước đó đã được ném ra theo cách có thể bị kẹp vào trong khe hở ấy rồi.

Vô cùng đơn giản... giống như coi tất cả đều là kẻ ngốc... chỉ nhìn qua là biết, [gian lận].

Nếu tuân thủ theo [Mười Minh ước], thời điểm gian lận bị phát hiện sẽ tính là thua cuộc.

Chỉ cần Miko lên tiếng, cô sẽ giành chiến thắng.

Nhưng *ngghi vắn* ập tới làm cô không thể mở lời chỉ trích...

“Cậu, cậu... Điều kiện đó... Rõ ràng là còn tốt hơn cả yêu cầu của tôi mà!”

.... Đúng vậy, nếu như đáp ứng đề xuất [hai bên cùng chiến thắng] của Sora.

Miko sẽ nhận được lợi ích vượt hơn cả yêu cầu, còn lợi ích mà Sora yêu cầu sẽ giảm đi tương ứng.

Dù nhìn theo góc độ nào thì hành vi gian lận đó cũng có lợi... cho Miko, cho chính Liên Hiệp Đông Bộ.

.... Chính vì như thế nên Miko không thể tùy tiện vạch trần chuyện cậu gian lận.

Nhất định phải nhìn thấu ý đồ thật sự của Sora mới được.... nhưng Sora lại vui vẻ nói.

“Ế~ Vừa là thủ lĩnh đứng đầu Liên Hiệp Đông Bộ, vừa là bishoujo tuyệt đỉnh tài năng gồm cả alpha lẫn omega, tại sao lại *không chịu hiểu lời người khác* thế nhỉ? Hay chẳng lẽ là cô muốn có thêm thuộc tính ngốc nghếch rồi cuối cùng thành thần sao!?”(1)

.... Không chịu, hiểu lời, người khác?

Chẳng lẽ mình đã nghe sót điều gì đó sao?

Miko mở to mắt, hồi tưởng lại toàn bộ quá trình trao đổi từ đầu đến giờ.

Những lời khiến cô bất ngờ lập tức xuất hiện.

[Đây là kemonomimi cơ mà!? Có vô số ultimate pretty animal giống như Izuna, đứng đầu lại còn là Miko hồ ly tinh bishoujo tóc vàng nữa, bản thân sự tồn tại của chủng tộc này đã là cheat rồi..]

..... [Vì thế, theo như những lý do kể trên]....

“.... Ngay từ ban đầu cậu đã....”

“Hà, cô đáng nói cái gì cơ? Thế là hai bên cùng chiến thắng á? Hay là cùng thất bại hả? *Như thế nào mới tốt đây?*”

Miko tròn tròn mắt, nhưng Sora tiếp tục cười cười cợt nhả, uốn uốn éo éo người, hỏi lại.

(... Thật là, thật sự là từ khởi đầu đến kết thúc đều chỉ múa may trong lòng bàn tay hấn hết thôi.... Cứ làm như vậy đi.)

Miko thăm thò dài... đã không còn lựa chọn nào khác nào.

Tại sao chứ, có lẽ cũng chẳng còn ai muốn hỏi lại vấn đề này nữa, Miko cười khổ, nghĩ thầm

(Chuyện như thế... còn cần phải nói nữa sao...)

Những người này.... nếu như họ *thật sự muốn chiến thắng*.... Miko hoàn toàn không cảm thấy mình có khả năng giành thắng lợi.

“.... Thật đúng là xấu tính... Hai bên cùng thắng là được rồi.”

Miko cười đáp. Sự mệt mỏi do tác dụng phụ của [huyết hoại] khiến cô chỉ có thể ngồi xuống một tảng đá gần đó, ôm bụng cười lớn.

“Ha ha, ha ha ha, thật là, thật là thú vị! Các người! Ha ha ha!”

Một trò chơi thật ngớ ngẩn.

Một cái bẫy thật ngu ngốc, một mưu mẹo giống như là trò đùa.

Cả Liên Hiệp Đông Bộ, cả tộc Werebeast... Thậm chí cả mình! Không ngờ lại bị những kẻ này dắt mũi chạy vòng quanh!

Với cách thức vô cùng mới mẻ đó, Miko chỉ có thể cười.

[Thật sự có thể tin tưởng người này không?], ý nghĩ đó cũng đã hoàn toàn biến mất.

Nếu như mục tiêu của Sora ngay từ ban đầu đã là điều này, vậy thì *mục đích thực sự* của cậu ta... đã rất rõ ràng.

Cũng có nghĩa là...

(Người này căn bản.... [hoàn toàn không cần] Quân cò chủng tộc Werebeast.)

Điều đó đại biểu cho.... một ý nghĩa duy nhất.

Gã thanh niên này... *thật sự muốn khiêu chiến* với Thần.

Chính vì như thế, cậu ta mới phát hiện ra.

.... Quân cò chủng tộc... là thứ không thể đoạt đi được....

Và như thế.... Sora cười ngoác miệng, vắn vắn eo.

“Hmm~~~~! Nào, bây giờ coi như chúng ta đã là [Liên bang Elechia], vậy chắc cũng *có thể bắt đầu rồi nhỉ?*”

Đến lúc này vẫn còn chưa hết.

Về mặt giống như đang chuẩn bị trao cho Miko một chiếc hộp bất ngờ (2) để cô phải kinh ngạc, Sora nói.

“Về chuyện Elven Guld, thế này nhé, *tôi đã dùng Minh ước để thay đổi ký ức của nội gián trước khi để người đó đi báo cáo*. Cho nên Elven Guld nhận được.... thông tin giả mạo về nội dung trò chơi của Liên Hiệp Đông Bộ.”

“Sao.....”

Tiếp đó Sora giơ ngón cái lên, về mặt thoải mái chưa từng có.

Nhưng những gì nói ra lại khiến người ta không thể tin nổi.

“Thế . nên . là ., nếu bọn chúng tới khiêu chiến, các cô không cần phải khách khí.... cứ tùy ý mà chém đẹp cho bồ tức ♥ Nếu không được thì bọn tôi có thể giúp, đến lúc ấy cứ thoải mái tìm bọn tôi, đầu thế bỏ qua lãnh thổ bọn chúng tự nguyện đưa tới đúng không?”

.... Đến lúc này, Steph và Ino cuối cùng cũng đã hiểu.

Lý do thật sự vì sao.... Clamy và Fii *nhất định phải có mặt ở đó*.

Giám sát gian lận của Liên Hiệp Đông Bộ, vờ tạo thành thế xâm lược Liên Hiệp Đông Bộ, tiếp đó là... tấn công vào nhược điểm.

(.... Tính toán, đến tận bước này... Vậy thì trò chơi?)

Steph vụt nhớ lại, đúng thế.

Trước khi tới đây, Sora đã nói... [bởi vì trò chơi vẫn còn chưa kết thúc].

“À, còn về Avant Heim thì chỉ là lợi dụng sức ảnh hưởng của Jibril để nó bay qua đây thôi, bản thân quốc gia không có ác ý gì với Liên Hiệp Đông Bộ. Mà việc Avant Heim gia nhập vào Elechia cũng đã tiến vào giai đoạn đếm ngược rồi, các cô có thể mặc kệ bên đó... Được rồi...”

Sora nói một tràng những điều làm tất cả đều không thể tin nổi, mặc kệ mọi người ngơ ngác hết cả ra.

Cậu thờ hất ra một hơi dài, nói tiếp.

“.... Được.... rồi! Thế đã được chưa? Bây giờ đã có thể kết thúc rồi nhỉ? Nhỉ?”

Thấy Sora nôn nóng, bồn chồn như vậy, Steph liền hỏi.

“Chuyện, chuyện gì vậy, sao anh lại có vẻ bồn chồn như thế?”

Nhưng câu hỏi này lại giống như đập phải hổ mìn.

“Hả!? Chuyện đó còn phải nói sao, cậu nghĩ tại sao tôi lại phải mất công làm bao chuyện phiền phức thế này chứ!”

Sora dốc tuốt tuốt suy nghĩ của mình ra giống như vỡ òa.

“Tất cả đều là để được vượt ve các bé kemonomimi đáng yêu, tôi sắp nhìn hết nổi rồi đây! Miko-san!”

“Hả, eh, sao vậy?”

“Bắt đầu từ cô, mau để cho tôi vượt!”

“..... Để cho vượt....!”

Ánh mắt Sora và Shiro sáng bừng lên, nhìn chăm chăm vào Miko.

Nhưng Miko mỉm cười ngọt ngào, đáp.

“Chỉ cần được đồng ý, không gây nguy hại gì thì hai người cứ vượt ve thoải mái... Tôi chọn bỏ qua.”

“Sao.... lại, thế....!?”

“Nếu sớm biết như vậy thì đáng lẽ khi tung đồng xu cậu nên thêm [quyền được vượt ve vô điều kiện] vào mới phải... Nếu muốn vượt tôi thì chỉ có cách đầu thêm lần nữa nhé!”

Miko cười hi hi, ngồi vắt chéo chân trên tảng đá. Sora vội vàng hỏi.

“.... Ó, ó~ Jibril, bây giờ ở đây đang là mấy giờ!?”

“Vâng... À, là khoảng tám giờ tối ạ.”

... Không được rồi, bây giờ bắt đầu một lần khiêu chiến mới có thể thắng được Miko thì cũng không kịp nữa.

“Đáng ghét, không còn cách nào! Chúng ta ra đường vượt ve các bé kemonomimi thôi, Shiro!”

“..... Hò ly... vàng óng(3)... mềm mềm, mượt mượt....!”

Shiro cố gắng vươn tay ra, giống như rất nuôi tiếc Miko, Sora chỉ có thể kéo cô bé đi.

“Yên tâm đi Shiro, chúng ta chưa bỏ cuộc đâu! Sau này vì mấy chuyện chủ quyền liên bang phiền phức... à không, là để quyết định những sự vụ quan trọng, chúng ta sẽ còn quay lại! Cô cứ rửa cổ... là tai với đuôi sạch sẽ chờ đợi đi, Miko-san!!”

Sora chỉ vào Miko, tuyên bố đánh thép.

Có vẻ là đồng ý với cậu, ánh mắt Shiro sáng lên sắc nhọn, bắt chước Sora chỉ tay ra.

“... Chấp nhận, số phận, đi... Nhất định, sẽ vượt được...”

Tiếp đó Sora ôm Shiro chạy vọt ra ngoài, trên đường giống như là [luôn tiện] nói.

“À, Steph, trước khi thỏa mãn bọn tôi sẽ không về Elechia đâu. Chuyện quốc gia giao hết cho cậu đó!”

“Ế?”

Sora vội vàng gào lên rồi cùng Shiro riu rít chạy biến đi.

Ở sau lưng họ, Jibril không chút do dự bám theo, Steph thì hốt hoảng đuổi theo.

“Này, anh đang đùa có phải không, không phải là thật đúng không!? Chỉ tiếp nhận lãnh thổ đất liền thôi đã đủ cho tôi một muốn chết rồi, bây giờ lại còn chuyện liên bang đa chủng tộc chưa từng có tiền lệ nữa, anh không định vứt hết tất cả cho tôi đâu đúng không! Này~!!”

.... Giống như một cơn bão vừa mới quét qua, sự yên lặng bao trùm khu vườn.

Izuna không ngừng liếc trộm theo cơn bão đã chạy ra xa... bóng lưng của Sora và Shiro.

Trong khung cảnh yên ắng đó, Miko đã bình tĩnh lại, cất tiếng trong trẻo như chuông ngân.

“.... Hatsuse Ino, Hatsuse Izuna.”

“A, vâng!”

“Gi thế, desu!”

“Đã bảo rồi cơ mà Izuna, cháu....”

“Do điều kiện của hai bên đều đã được thông qua nên... quyền sở hữu với hai người cũng đã được giải phóng.”

.... Đúng vậy, *đảm bảo quyền lợi của tộc Werebeast*.

Vì Sora đã đáp ứng yêu cầu đó nên quyền sở hữu hai người không còn thuộc về Elechia nữa. Nhưng mà....

“.... Với danh nghĩa là người đại diện toàn quyền của tộc Werebeast, [Miko], ta ra lệnh. Hãy đi theo, những người đó.”

“Hiểu rồi, desu!”

Miko vừa nói dứt lời, Izuna không cần hỏi lý do đã chạy vụt theo mấy người Sora với tốc độ nhanh nhất.

Mặt khác.... Ino trầm nghĩ, là muốn chúng ta làm *gián điệp* sao?

“Cố gắng học tập từ những người thú vị đó, [phương pháp của kẻ yếu]. Đồng thời...”

Nhưng Miko nở một nụ cười vui vẻ từ tận đáy lòng.

“Dù thế nào cũng không được để hai anh em đó trở thành kẻ địch nhé.”

..... Như những gì hai người Sora đã tuyên bố, để quyết định những vấn đề chi tiết của [liên bang], trong vài ngày tới họ nhất định sẽ quay lại.

Không nghi ngờ gì, đến lúc đó, bọn họ sẽ khiêu chiến trò chơi, dùng Minh ước để ràng buộc.

Và cũng không cần hoài nghi... mình sẽ thua cuộc thôi. Gần như tin chắc vào điều đó, Miko không khỏi cười khổ.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy phải cảm tạ đối thủ như vậy, may mà không phải là kẻ địch. Có lẽ bọn họ thật sự...”

Tiếp đó về mặt cô giống như đang nói, trong cuộc đời chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như thế này.

Trong lòng đầy kích động, nhìn theo bóng mấy người Sora với ánh mắt mong đợi, Miko nói.

“.... Có thể đánh bại được Thần chăng?”

Chú thích:

(1) Trong kinh thánh, Chúa tuyên bố rằng: "Ta vừa là alpha vừa là omega, và Ta là Đấng duy nhất hằng sống", ở đây ý Sora là Miko đã rất thông minh, nếu thêm thuộc tính "ngốc nghếch" nữa thì sẽ đủ cả alpha lẫn omega, khởi nguyên và kết thúc, có thể lên thần.

(2) Hộp bất ngờ: jack-in-the-box, một loại đồ chơi trẻ em, thường là một chiếc hộp với tay quay, khi quay sẽ có một bản nhạc phát ra sau đó nắp hộp bật mở và một hình nhân, thường là một chú hề, sẽ bắn vọt ra bằng lò xo. Một số loại hộp có thời gian mở nắp ngẫu nhiên không phụ thuộc vào số vòng quay càng làm tăng độ bất ngờ hơn.

(3) Shiro dùng từ "金ピカ" Kin-Pika "lấp lánh vàng", ko hẳn để chỉ màu sắc mà thường dùng để chỉ người giàu có và sang trọng.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 24: Cách Hội Tự/rule Number 10 (4)

Con đường với những khối kiến trúc kiểu cổ, mang lại chút cảm giác hoài niệm cổ hương với hai người Sora.

Ánh đèn đỏ mờ huyền ảo giống như những dây đèn lồng chiếu sáng khung cảnh xung quanh.

“... Sora-dono.”

“H-à!? Ông bác, ông không định đến cản trở [sự nghiệp vượt ve] của bọn tôi đấy chứ hả?”

Chậm hơn Izuna một chút, Ino đuổi kịp theo mấy người Sora.

Vừa tới nơi đã trông thấy Sora và Shiro đang vuốt ve một cô bé tai thỏ, nhất thời ông cũng không biết phải nói gì nữa.

“... Hành động của các vị đúng là nhanh đến đáng sợ, chắc là đã được sự đồng ý của đối phương rồi phải không?”

“Hử? À... Không biết tại sao, Izuna chỉ nói với cô bé đang đi qua đường có một câu [kỹ thuật vuốt ve của bọn họ quá~ được luôn, desu] là lập tức để cho bọn tôi vuốt luôn. Thế là sao vậy?”

Thấy cô bé tai thỏ khẽ rên lên “ư a...”, Ino trầm nghĩ.

..... Tôi biết là tại sao.

Bởi vì trước đây, chưa từng có ai có kỹ thuật vuốt ve *đủ sức làm cho Izuna phải rên lên gừ gừ trong cổ họng*.

Chuyện đó có thể coi là một giai thoại khá nổi tiếng ở Liên Hiệp Đông Bộ, mà còn để cho Izuna nói rằng [dễ chịu] thì...

“... Không, tôi có một việc khá là thắc mắc.”

Nhưng kể chuyện ấy ra thì lại càng khó chịu hơn nên Ino quay lại với vấn đề chính.

“À à, được, có gì thì nói nhanh lên đi, bọn tôi đang vội.”

Sora không hề dừng tay vuốt ve, đáp.

“.... Nếu như *Miko-sama không chủ động khiêu chiến* thì..... cậu định sẽ làm thế nào?”

.... Đó là vấn đề duy nhất chưa được giải đáp mà Ino vẫn canh cánh trong lòng.

Cho dù đã bị bùa lưới bao vây khắp chốn nhưng việc Miko dễ dàng chủ động tự mình khiêu chiến như vậy vẫn khiến Ino không thể chấp nhận nổi.

..... [Hãy cố gắng học tập, học tập ‘phương pháp của kẻ yếu’.]

Ino nhớ lại những gì Miko đã nói.

Quả thật, Ino cũng đã nhìn thấy [phương pháp không có ai phải chết] mà Sora đã nói với Izuna.

Nhưng thấy Sora chuẩn bị một cách chu đáo như vậy, Ino cũng không phải quá kém cỏi đến mức không hề nghi ngờ gì.

Đáng tiếc là ông cũng không tài năng được đến mức như Miko có thể hoàn toàn thấu hiểu ý đồ thực sự của Sora.

Nhưng Sora chỉ tùy tiện giải đáp câu hỏi của ông.

“Đến lúc đó thì... tôi chỉ có thể sử dụng thủ đoạn quỷ rối đặc biệt cuối cùng đã chuẩn bị trước thôi.”

Đó chính là...

“*Thực sự...* báo với Elven Guld và Avant Heim nội dung chi tiết trò chơi.”

..... Nghe đến đây, sắc mặt Ino không thể giấu nổi vẻ cứng ngắc.

“Bên phía Elven Guld thì có Clamy, còn phía Avant Heim thì đã có Jibril. [Đề bọn chúng cướp trước] sau đó *bọn tôi đi cướp lại*. Nhưng mà, như vậy thì Liên Hiệp Đông Bộ chắc chắn sẽ bị tổn hại rất nặng nên tôi hoàn toàn không muốn phải làm thế.”

Còn cả.... Cậu tiếp tục nói.

“.... *Chính vì dự đoán được sẽ có nước như vậy* nên Miko mới quyết phân thắng bại tại đây.”

.... Đúng thế. Đối với Miko mà nói, đã đặt giả thuyết rằng hai người Sora là gián điệp của Elven Guld thì hẳn là cô phải có nghĩ đến khả năng xấu nhất có thể xảy ra.

Cho nên nếu *trước khi đến bước ấy* mà vẫn không thể có được đủ lãnh thổ để đối kháng thì.... sẽ hoàn toàn rơi vào đường cùng.

“Này ông bác, ông biết [Checkmate] có nghĩa là gì đúng không?”

“[Checkmate] khác với [chiếu tướng] trong Shogi.... là *thông báo* [giết chết rồi].”

Và cậu nở một nụ cười khiến máu người khác như đông lại.

“Từ ngày tôi gặp ông lần tiên *tôi đã nói là*, các ông có làm gì cũng vô dụng thôi, có phải không?”

Ino vụt nhớ lại ngày hôm đó, những gì Sora nói khi đánh được Quân cờ chủng tộc của Imanity.

“Checkmate... rồi.”

... Đúng vậy. Tất cả mọi thứ.

Đã kết thúc từ ngày hôm đó.

(.... Miko-sama, người muốn tôi tin tưởng kẻ này ư?)

Đúng là, có thể nói gã thành niên này đã đưa ra quyết định có lợi cho Liên Hiệp Đông Bộ.

Nhưng hẳn có thể lừa gạt chúng ta một cách dễ dàng, điều nghệ như thế....

(Vậy chẳng phải là... hẳn có thể phản bội chúng ta *bất cứ lúc nào* sao...?)

Ino rơi vào nghi hoặc và mâu thuẫn, nhưng lúc này Sora bỗng thu lại vẻ nghiêm túc.

Cậu cúi xuống nhìn cô bé tai thỏ đã được vuốt ve suốt thời gian vừa qua, nói.

“Được rồi, mặc dù rất không muốn dừng nhưng mà chúng ta phải đi tìm chỗ ngủ thôi nay thôi.”

“... Hẹn, gặp lại... Usamimi,-tan...”(*)

Cô bé tai thỏ nhìn hai người Sora với vẻ thật sự rất luyến tiếc rồi mới bỏ đi.

“Nào, Izuna-tan, đầu tiên phải lập một căn cứ đã. Gần đây có chỗ nào ở lại qua đêm được không?”

“....? Ngủ lại nhà Izuna là được chứ sao, desu.”

“... Event, ngủ lại... đến rồi...”

“Ồ nhà Izuna nhất định là phải có trò chơi đúng không! Đương nhiên là có đúng không!”

“Có đây luôn, desu. Lần này phải đấu cho đã nhé, desu?”

“Tất nhiên rồi! Vậy thì chúng ta chơi game đến sáng, sáng lại ra đường! À, Izuna-tan, đất nước này có trò chơi điện tử, vậy chắc là cũng có eroge phải...”

“.... Anh...”

“Sao nào! Len lên chơi trộm là được rồi chứ gì !?”

Lúc này, bên cạnh Jibril và Ino đang ở cách đó một đoạn, đứng nhìn ba người nói chuyện...

“Cuối, cuối cùng cũng đuổi kịp rồi! Hai, hai người... Vua không ở lại quốc gia thì biết...”

Rõ ràng là người chạy theo đầu tiên, nhưng lại bị tất cả bỏ lại sau, Steph thở hổn hển, nói không ra hơi, đuổi đến nơi.... Nhưng lại bị Sora.

“Jibril! Đưa Steph trở về Elechia! Sau đó quay lại đây!”

“Tuân lệnh.”

Jibril nhẹ nhàng nắm vai Steph.

Hoàn toàn tin tưởng rằng mình không có sức đâu mà phản kháng, sắc mặt Steph trắng bệch.

“À, luôn tiện đem cả ông bác này theo đi! Một mình Steph chắc là sẽ rất vất vả.”

Câu nói đó khiến Ino tức đến xanh mặt.

“Sao.... Lại, lại phải nghe cái âm thanh khó chịu ấy một lần nữa à!”

“Chuyện đó không phải là vấn đề! Khoan, ế, không phải là thế chứ, đang đùa đấy....”

“Nào quý khách, để tôi đưa hai vị về lâu đài hoàng gia Elechia nhé ~♪”

Chỉ bỏ lại một câu như vậy.

Một ngọn gió mạnh cuộn lên do khối lượng vật chất lớn biến mất thổi qua chỗ mấy người Sora.

Tiếp đó... Sora thở hắt ra một tiếng... có vẻ là thật sự cảm thấy mệt.

“... Nghi ngơi một chút chắc cũng không vấn đề gì đâu nhỉ?”

“.... (gật gật)”

Nào, Sora phấn chấn tinh thần nói.

“Vậy chúng ta tạm thời ở lại thiên đường Kemononimi hưởng thụ thôi!”

.....

Steph và Ino bị vớt lại tại lâu đài hoàng gia Elechia.

.... Có quá nhiều chuyện cần phải suy nghĩ nên quyết định tạm thời không nghĩ gì nữa, trong đầu Steph đột nhiên hiện lên những lời Sora từng nói.

[Sẽ không có ai chết cả... chỉ là trò chơi mà thôi.]

Những lời Sora nói lúc trước khiến Steph nghi ngờ không biết đầu óc cậu có được bình thường hay không, bây giờ suy ngẫm lại, cô thầm nghĩ.

Anh ta sẽ chinh phục thế giới này.... Tất cả chúng ta, đều đã hiểu nhầm chuyện gì đó.

Từ việc đối phó với Liên Hiệp Đông Bộ, thực tế không hề gây tổn hại đã thôn tính đối phương, có thể thấy.

.... Chẳng lẽ là, anh ta thật sự muốn không đổ máu, chinh phục toàn thế giới?

Tất cả mọi chủng tộc.... *cùng tồn tại và khiêu chiến với Thần?*

..... Điều thứ mười trong [Mười Minh ước].

.... Mọi người hãy cùng chơi một cách vui vẻ hòa thuận nhé.....

“Cái, cái thứ đồ cổ ấy.... À không, cả cái tên ra lệnh ấy nữa, lần sau gặp ta thì nhớ coi chừng!”

Nhìn Ino ôm tai, lẩn lộn ở bên cạnh, Steph khẽ nói.

“.... Không lâu nữa, là sẽ quen thôi.”

Trong câu nói ấy ẩn chứa không biết bao nhiêu là hồi ức.

Bất chước Steph, Ino nằm vật ra dưới đất, đáp.

“.... Cả hai chúng ta đều rất vất vả nhỉ, Stephanie-dono.”

“... Đúng thế, mà có vẻ sẽ còn phải mệt hơn nữa, Ino-san.”

Lúc này, ở đây, trong yên lặng.

Không ai biết rằng, hội hỗ trợ các nạn nhân của Sora đang dần dần được hình thành...

Chú thích:

(*) Usamini: usa trong "usagi"[兎] nghĩa là thỏ, mini [耳] nghĩa là tai

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 25: Kết Thúc Thật/true End

“... Hắt xì!”

“Ara, Clamy, cái hắt hơi thật đáng yêu~, có ai đang nhắc đến em à~?”

“... Chỉ là một cái hắt hơi thôi mà, sao lại có cái kiểu giải thích như thế chứ?”

..... Vùng ngoại ô thủ đô Elven Guld.

Fii đã trở về sau khi kết thúc thuận lợi việc báo cáo một loạt các sự kiện vừa diễn ra.

Tiếp đó, Clamy đưa tay búng póc một tiếng trước mặt Fii.

Mệnh lệnh Sora sử dụng Minh ước đưa ra là... *Báo cáo giả về nội dung trò chơi*, cùng với... ám hiệu giải trừ.

“... Thật lợi hại, yêu cầu báo cáo sai lệch như vậy, Elven Guld sẽ phải thất bại nặng nề thôi.”

Clamy cười nhẹ, bắt đầu bước đi, Fii theo ngay phía sau.

“Fii, chị có *dự đoán được đến bước này* không?”

“Hi hi, mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng chị không làm được~”

Chỉ dự tính được Sora sẽ khiến Elven Guld tạo thành tấm lưới kết hợp bao vây Liên Hiệp Đông Bộ.....

“Thế này gọi là tận dụng đến mức tối đa nhỉ... Chúng ta đã bị lợi dụng một cách hoàn hảo đến cạn kiệt rồi~...”

Mặc dù Clamy và Fii đã bị vắt kiệt tất cả mọi cách có thể nhưng hai người lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nghe vậy, Clamy chỉ yên lặng bước đi.

Sau khi hoàn toàn tiếp xúc với ký ức của Sora, Clamy cũng giống như Shiro và Miko...

Là một trong số rất ít người trên thế giới có thể nắm giữ toàn bộ chiến lược của Sora.

Tầm nhìn của Sora là *phương pháp chinh phục thế giới*.

Trên bản đồ chiến lược mà cậu vẽ ra... Tên cô đã được ghi rất rõ ràng.

... Chỉ có thể nói đây là một vấn đề rất khó khăn.

Nhưng đối diện với vấn đề khó khăn như vậy, trên mặt Clamy lại không hề có vẻ tuyệt vọng hay bất an.

Được thấy những ký ức đó, cùng với trận đấu với Liên Hiệp Đông Bộ, Clamy nhớ tới một chuyện.

Trong cuộc thi đấu lựa chọn quốc vương Elechia.... Anh ta nắm lấy cảm mình, nhìn thẳng vào mắt, và nói.

... [Đừng có mà... coi thường loài người.]

Cô không khỏi bật cười tự trào, khi ấy khả năng của con người đã được thể hiện ngay trước mắt mình, ấy vậy mà mình lại cứ nói về giới hạn của chủng tộc loài người.

.... Chính bản thân mình... cũng là một Imanity mà.

“Không biết có phải là tưởng tượng không... Nhưng mà chị cứ có cảm giác Clamy đã có chút thay đổi rồi.”

“Chắc là vì bị ký ức của cái gã đó ảnh hưởng, có vấn đề gì không?”

“Hmmm~ Vì có lẽ sẽ không được thấy Clamy hay khóc nhè nữa nên chị cảm thấy hơi cô đơn thôi.”

“Đã bảo là em không hề khóc cơ mà!?”

Nhưng Fii đột nhiên nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Nhưng mà Clamy này. Cho dù em muốn trở thành giống như người đó.... giống như Sora-san...”

“Em biết rồi mà. Em không có căn cứ để tự tin của anh ta... Shiro.”

Đúng vậy, cho dù là người có thể làm được tất cả những chuyện đó như Sora.

Nếu không có sự tồn tại tuyệt đối của Shiro thì một mình cậu thậm chí hoàn toàn không có tự tin.

“Nhưng mà em có Fii. Em sẽ tìm ra phương pháp của riêng mình cho mà xem.”

Phương pháp để kẻ yếu, với tư cách là kẻ yếu, đánh bại kẻ mạnh

Phương pháp để mình vẫn chính là mình, mà lại vượt qua được giới hạn của bản thân.

.... Dùng cơ thể không thể bay, tìm ra cách có thể... bay lượn trên bầu trời.

Cảm thấy có chút bất an, Clamy quay sang phía Fii.

“... Chị sẽ, giúp em chứ?”

“Tất nhiên rồi~, nếu là vì Clamy thì dù đối đầu với cả thế giới cũng không sao cả~”

Nắm tay Clamy, Fii mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Clamy khẽ gật đầu, lại bắt đầu bước đi.

“Vậy thì... Chúng ta đi thôi, Fii.”

“Tới đây ♪”

Khẽ thở hắt ra một tiếng, Clamy lẩm bẩm.

“Làm quốc gia lớn nhất thế giới *tan rã từ trong nội bộ*... Nói nghe thì dễ lắm đấy, thật là.”

Đối mặt với thử thách vô cùng khó khăn mà Sora đặt ra, cô đã không còn có vẻ bất an nữa.

Bước chân tiến lên mang theo ý chí kiên định rõ ràng.

“Được lắm, tôi sẽ làm được cho mà xem. Anh cứ chờ đấy... Sora.”

Khi Clamy nói ra những lời này, gương mặt cô chỉ còn có biểu hiện của một người khiêu chiến.

Phương pháp để con người, với tư cách là con người, vượt lên trên con người, vượt lên trên [Mười sáu chủng tộc] thậm chí vượt lên trên cả Thần.

Để tìm kiếm phương pháp ấy, hai người đang tiến về phía trước.

Để sáng tạo nên đôi cánh chỉ thuộc về họ, Clamy và Fii.

Hai bóng hình tiến dần về phía bên kia đường chân trời.... Mục tiêu đầu tiên là....

P/s: Tiếp tục 1 lần nữa ko dịch afterword, mấy phần ấy cũng hay, tay tác giả khá nháng, mà còn ngắn nữa, nhưng mệnh lười

Hết tập 3

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 1: Lời Dẫn

Còn xa xăm hơn cả biển khơi.

◇ từ cách đây rất lâu rồi....

Ở vùng đất nọ, có một nàng công chúa xinh đẹp.

Mái tóc vàng óng của nàng khiến ánh trăng cũng phải ghen tỵ.

Đôi mắt sáng trong của nàng khiến sao trời cũng phải âm thầm.

Giọng nói ngọt ngào của nàng khiến tiếng chim cũng phải xấu hổ.

Lời đồn đại về vẻ đẹp của nàng lan truyền khắp bảy đại lục.

Đàn ông trên toàn thế giới lũ lượt kéo đến để cầu hôn nàng.

Công chúa bèn nói.

“Ai có thể đem tới cho ta món quà tuyệt vời nhất thế gian... Ta sẽ trao tình yêu của mình cho người đó.”

Và thế là vô số đàn ông mang theo những báu vật chói mắt tới cầu hôn.

Vàng bạc, tự nhiên là không cần phải nói nữa.

Công chúa còn nhận được hàng trăm vùng đất, hàng nghìn lâu đài, hàng vạn nô bộc.

Thế nhưng công chúa vẫn không hài lòng.

“Hãy mang tới cho ta thứ mỹ lệ hơn thế nữa, quý giá hơn thế nữa.”

Vậy là càng có nhiều đàn ông mang tới những báu vật độc nhất vô nhị.

Những lời thề ước tình yêu không có câu thứ hai trên thế gian tự nhiên là không cần phải kể nữa.

Công chúa càng nhận được những báu vật độc nhất trên mặt đất, những thần vật vô song dưới gầm trời.

Thế nhưng công chúa vẫn không hài lòng.

Dù có đẹp đến thế nào cũng không thể đẹp bằng công chúa.

Dù là tình yêu đến thế nào, đối với công chúa cũng là chuyện đương nhiên.

Dù là báu vật như thế nào, công chúa cũng đã sở hữu.

.... Trên thế giới này đã không còn châu báu nào có thể khiến công chúa kinh ngạc nữa.

Cho dù như vậy, công chúa vẫn nói.

“Nào... Còn có báu vật nào tuyệt vời hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa không?”

..... Và rồi đến một ngày.

Một chàng hoàng tử đến trước mặt công chúa.

Hoàng tử không giống bất cứ người đàn ông nào mà công chúa từng gặp.

Chàng vừa trẻ trung vừa cường tráng, nhưng lại mang một bộ trang phục lam lũ.

Trên người cũng không có vẻ là mang theo tài vật gì.

Nhưng hoàng tử lại đưa tới một [báu vật nhỏ bé] và nói.

“Ta đem tới một báu vật mà chắc chắn là công chúa chưa bao giờ được thấy.”

Chàng đưa ra báu vật mỹ lệ trên thế gian không gì sánh được.... Trông thấy báu vật ấy.

Công chúa như ngưng thở vì say mê.

Và rồi... hạ lời thề ước tình yêu với hoàng tử.

Báu vật đó là....

.....

“.... Chính là như thế! Phải vậy mới là [tình yêu chân chính] chứ!”

đóng sập quyển sách dày lại, hô lên hưng phấn.

Cứ như thế, trên hành trình tìm kiếm [tình yêu chân chính], dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Chờ đợi một ngày chàng trai mang theo [báu vật nhỏ bé] trong câu truyện cổ tích tới bên mình.

..... Hoàn toàn không nghĩ đến việc, điều đó sẽ đem lại hậu quả gì.

.... Thứ đọc đúng là << một truyện cổ tích>>.

Thế nhưng câu chuyện của theo đuổi cổ tích chìm vào giấc ngủ ấy, lại không phải là <>.

Mà là chuyện còn xa xăm hơn biển khơi, cách đây hơn tám trăm năm...

Một câu chuyện <.... ngốc nghếch đến mức bất kỳ ai trong [Mười sáu chủng tộc] cũng sẽ phải phì cười.

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 2: Chế Độ Dễ/easy Start

Đất nước của tộc người thú... Liên Hiệp Đông Bộ. Vùng ngoại ô thủ đô Kannagari.

Tại ngôi nhà thuộc sở hữu của nguyên đại sứ Liên Hiệp Đông Bộ thường trú tại Elechia... Hatsuse Izuna.

Trong một căn phòng làm bằng gỗ, trải thảm rom xông hương mới bện, có vẻ như là phòng trà.

Giữa khung cảnh đêm đen yên lặng rất phù hợp với câu nói [ngay cả cây cỏ cũng ngủ say], một bóng đen khe khẽ động đậy.

“... Shiro, em còn thức không đấy?”

Bóng đen len lén trời dậy khỏi đệm ngủ, thấp giọng hỏi sang bên cạnh.

.... Không có câu trả lời.

Ở bên cạnh chỉ có tiếng hít thở đều đặn truyền tới.

Hơi gật đầu xác nhận tình hình, bóng đen bắt đầu len lút hành động.

Dù rất vội vàng nhưng bóng đen vẫn nín thở, không làm phát ra một âm thanh nào, sờ soạn tìm kiếm bên gối.

Tiếp đó, tay vừa chạm tới vật cần tìm liền lập tức nhanh chóng di động tới bên góc phòng.

“Bên phải~ xong, bên trái~ xong, ngoài Shiro ra không còn một ai nữa~ xong.”

Bóng đen miệng khe rì rầm, bắt đầu vận hành thứ đang cầm trên tay, một gương mặt hiện lên trong bóng tối.

Đó là một cậu thanh niên tóc đen mắt đen, hai quầng thâm đặc kịt dưới hốc mắt càng khiến gương mặt thêm khó coi.

Sora, mười tám tuổi. Một trong hai vị [Vua] của Elechia, quốc gia cuối cùng của chủng tộc loài người.

Lúc này, nhà vua đang cẩn thận dò xét xung quanh, tay trái cầm máy tính bảng, tay phải cầm hộp khăn giấy, thấp giọng lầm bầm.

“Bao nhiêu *độc tố* đã tích lũy trong suốt thời gian qua... Bây giờ chính là lúc để giải phóng hết ra~~!!”

.... Đúng là biến thái.

Nếu trông thấy đáng về đó của [Vua]... có lẽ tất cả người dân sẽ phải khóc òa lên đau đớn mắt.

Nhưng mà, xin hãy chờ một chút.

Từ lúc cậu ta và em gái bị triệu hồi từ thế giới khác tới [thế giới nơi tất cả được quyết định bằng trò chơi], tính đến nay đã được hơn hai tháng.

Trong thời gian ngắn ngủi như thế, cậu ta đã bước lên ngai vàng của chủng tộc loài người đang ở vào đường cùng, cùng em gái trải qua vô số cuộc đấu sinh tử.... hàng phục các chủng tộc có thể sử dụng ma pháp, siêu năng lực để gian lận; đoạt lại lãnh thổ của chủng tộc loài người; đến bây giờ thậm chí còn phát triển đến mức thôn tính quốc gia lớn thứ ba thế giới.

Chính cậu ta... Sora, trong hàng loạt cuộc chiến khốc liệt đó.

Đã tiếp xúc với vô số thiếu nữ.... Không chỉ giới hạn ở loài người mà còn cả tộc Flügel, tộc Elf, tộc Werebeast.

Rất nhiều lần, họ đã để lộ da thịt trong game hoặc trong phòng tắm, thế nhưng.

Lần nào Sora cũng chỉ có thể quay đầu đi, một mình gặm nhấm nỗi đau.

Còn những đoạn phim ghi lại chút cạnh thừa của thể ngoại đào nguyên lưu trữ trong máy tính bảng và điện thoại di động thì lại vì em gái luôn ở bên cạnh mà để tận bây giờ cậu vẫn chưa một lần xem qua....

Cho nên, phải nói thế nào nhỉ.

Chưa được giải tỏa một lần nào đó...!

Chỉ trích một cậu con trai như thế là biến thái, thực sự có hợp lý không?

.... À à, vâng thưa các chị em, các vị cứ khinh bỉ thoải mái.

Nhưng mà hỏi các anh em, hửn các bạn đều hiểu đúng không!

Một gã trai tân mười tám tuổi có thể kiên trì tới tận hôm nay, chỉ nghĩ về ý chí sắt đá đó thôi cũng đủ khiến chúng ta phải rơi nước mắt rồi!

Như thế vẫn còn chưa đủ để nhận được sự khâm phục của chúng ta hay sao?

Như thế vẫn còn chưa đủ để được gọi là.... [Yêu] sao?

Không cần nói tới em gái vẫn đang còn nhỏ nữa.

Khắc chế sự kích động của bản thân để bảo vệ rất nhiều thiếu nữ xung quanh...

Ý chí cao quý đó... còn có thể là gì ngoài [Yêu] chứ?

.... Còn có gì để phản bác nữa không... Không, không có!

Chắc là không có nữa.... nhỉ?

“Những kẻ nào muốn chửi ta là biến thái thì cứ tự nhiên. Sắp sửa đến giới hạn rồi.... Mà không, đây là hành vi cao quý đấy chứ!!”

Mang theo giấc ngộ bi tráng, Sora.... đưa tay xuống dừng quần....

“À, ừm.... Rất, rất xin lỗi...”

“Á á á á á á á á á á á á á á á á!”

Nghe thấy giọng nói vang lên sau lưng, Sora thét lên chói tai như một cô gái, lăn tròn ra trên thảm rom.

Một tiếng thét, dẫn tới sự phản ứng... của ba người.

“.... Anh... muốn làm thì, yên lặng làm...”

Em gái với mái tóc dài trắng tuyết, đôi mắt đỏ khép hờ, nhồm dầy, thôi không *giả vờ ngủ* nữa.... Đó là Shiro.

“Ừ... Vẫn còn đùa khác nữa à, desu. Izuna cũng muốn ngủ cùng, desu.”

Một bé gái tộc người thú tóc đen, tai cáo, thò đầu ra từ trên trần nhà... Đó là Hatsuse Izuna

“Có kẻ dám mạo phạm Master sao, có cần chặt đầu nó xuống không ạ!?”

Một thiếu nữ tộc Flügel xuất hiện từ trong không khí, một vòng sáng lập thể trừu tượng xoay tròn trên đầu... Đó là Jibril.

Ba giọng nói với các ý đồ khác nhau vang lên.

Sora ngã ra thảm rom, vừa kéo xóc lại quần vừa không thể nhẫn nhịn nổi, gào lên.

“Cái thế giới này không có khái niệm [quyền riêng tư] hay sao!! Tôi đang bị xâm phạm nghiêm trọng đây!?”

Tiếp đó, sau khi cậu đã chỉnh sửa xong xuôi cả khóa kéo.

“Giờ thì~~ Mi là ai hả~? Sao dám nhìn trộm hành vi thánh thiện của người khác như thế!”

Đến lúc Sora chỉ tay sang một hướng, quát lên, mọi người mới giống như cuối cùng cũng phát hiện ra có điều bất thường, đồng loạt nhìn sang phía đó.

Chỉ thấy một bóng người giống như hòa tan vào trong bóng đêm đang yên lặng ngồi đó.

Trong phòng rất tối tăm... Nhưng dù như vậy, bóng đen *thiếu hụt cảm giác hiện diện* đó vẫn khiến người ta cảm thấy quá không tự nhiên.

“Ồ kia...”

Trên đầu ngón tay tỏa ra một luồng sáng ma thuật chiếu sáng căn phòng, khoe miệng Jibril chột nhếch lên vẻ khó chịu.

“Còn tưởng là ai tài giỏi đến mức có thể tiếp cận được Master mà không bị ta phát hiện... hóa ra là [Tộc hút máu] .”

“D, Dhampir?”

Nghe cô nói vậy, mấy người Sora lại hướng mắt về phía [bóng đen] đó.

Hình người cuối cùng cũng hiện ra dưới ánh sáng chiếu rọi ấy là một thiếu nữ mặc trang phục màu đen, giống như là khóa cả màn đêm trên người.

Mái tóc ngắn màu lam, đôi mắt tím lấp lánh ánh sáng kỳ bí, hàm răng trắng tinh, sau lưng là đôi cánh nhỏ như cánh dơi.

Xét theo tiêu chuẩn loài người thì giống như một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi nhưng đây rõ ràng là [quý huyết] .

Bộ dạng cô hoàn toàn giống như tạo hình của Dracula mà Sora và Shiro quen thuộc.

.... [Người siêu thoát khỏi cái chết] , [Vua bất tử] , [Kẻ thống trị màn đêm]

Giống như vô số biệt danh thể hiện, đó là chủng tộc được người ta sợ hãi.... Có điều, tình trạng của thiếu nữ này thì

“.... Tôi, không chịu nổi nữa rồi... Làm ơn... Xin, xin hãy.... cứu tôi với.”

..... Sắc mặt tiêu tụy, giọng nói vô cùng yếu ớt khiến cho mọi ấn tượng đáng sợ đều bay biến mất tăm.

“Các người vẫn giỏi ẩn nấp mờ ảo như trước.... Đúng là có tài năng sáng chói về phương diện lén lút lút, trốn chui trốn nhủi đấy nhỉ...”

[Thật là đáng tiếc...], Jibril mỉm cười về phía mai, nói tiếp.

“Ta cứ nghĩ các người cuối cùng cũng có thể vận dụng hiệu quả tài năng đó nhưng rồi lại dần lạng lẽ diệt vong, thật đúng là đáng tiếc.”

“Vẫn, vẫn cứ cay nghiệt như cũ nhỉ, Jibril.”

Thấy cô mắng chửi thậm tệ một thiếu nữ đang trông có vẻ sắp sửa tắt thở bất cứ lúc nào, ngay cả Sora cũng phải nhẩn mặt.

Nhưng Izuna từ trên trần nhà nhẹ nhàng nhảy xuống cũng hơi nghiêng đầu về nghi hoặc.

“Izuna cũng nghe ông già nói, tộc Dahmpir đại khái là tèo hết rồi mà, desu.”

“... Hả?”

Lời lẽ khắc bạc của Jibril thuần túy là lời thực lòng của người không bao giờ biết giữ ý như cô.

Nhưng Izuna thì chỉ không biết chọn từ ngữ thích hợp thôi chứ cô bé hoàn toàn không có ác ý.

Cũng có nghĩa là, bọn họ vốn phải là chủng tộc đã diệt vong rồi...?”

“..... [Mười sáu chủng tộc]... vị trí thứ [mười hai].... [Tộc hút máu]”

Thấy Sora lộ vẻ khó hiểu, Shiro lên tiếng hỗ trợ.

Cô bé bò ra khỏi chăn, đọc lại tin tức mình đã ghi nhớ.

“... Chủng tộc.... hấp thu, máu... linh hồn, của các khác... để kéo dài, sự sống.”

Rồi Shiro lại nói.

“Thế nhưng... Mười Minh ước....”

A, khòe miệng Sora hơi giật giật.

.... [Mười Minh ước].

Đó là minh ước do Thần duy nhất TET đặt ra, mà [thế giới này] phải tuân thủ tuyệt đối.

Trong đó điều thứ nhất... [Tại thế giới này, ngăn cấm tất cả hành vi sát thương, chiến tranh, cướp đoạt].

Nếu áp dụng quy tắc này với [quỷ hút máu] mà Sora biết thì cũng có nghĩa là....

Chủng tộc tấn công đối phương, dùng miệng cắn, làm thương tổn, cướp đoạt máu sẽ....

“Hả, chẳng lẽ lại thế? Vậy có nghĩa là tộc Dhampir... nếu không được đối phương cho phép thì không thể hút máu được à?”

Sự im lặng của thiếu nữ đang chỉ còn thoi thóp thở đã khẳng định kết luận của Sora.

... Như vậy Sora cũng đã hiểu tại sao sắc mặt cô ta lại tiêu tụy như thế rồi, Jibril cũng gật đầu nói.

“Cho phép em bổ sung thêm một điểm Master, nếu bị tộc Dhampir cắn vào thì sẽ...”

“Sẽ biến thành quỷ hút máu hả... Chuyện đó cũng không có gì đặc biệt.”

Cứ thế, ngoài những kẻ ngốc muốn trở thành quỷ hút máu ra thì chẳng thể có ai chịu đồng ý để cho bọn họ hút máu nữa...

“.... Hả? Không, không có chuyện ấy đâu.”

“... Ủa, là sao, không phải luôn là như thế à?”

“Tộc Dhampir hấp thu [linh hồn] từ máu hoặc thể dịch, hòa trộn linh hồn hấp thu được với linh hồn của mình để thúc đẩy sự trưởng thành của bản thân... tăng cường sức mạnh của bản thân. Còn người bị cắn trúng cũng sẽ phát sinh linh hồn hòa trộn, dẫn tới... mắc phải [bệnh tật đặc thù].”

Cũng có nghĩa là....

Jibril mỉm cười ngọt ngào nói tiếp.

“Thông thường thì chuyện đó *trăm hại mà không có được một lợi*.”

“.... Sao lại có cái loại Dracula hết thuốc chữa như thế này chứ?”

..... [Để ta ban cho người tuổi trẻ vĩnh hằng và sức mạnh to lớn của bóng đêm.]

Không thể sử dụng lời dụ dỗ đã thành khẩu hiệu đó, chỉ là một chủng tộc mang bệnh tật.

Nghe kể vậy mà suýt chút nữa cũng phải rơi nước mắt, Sora quay sang phía thiếu nữ [tộc hút máu], cảm thán nói.

Hóa ra là thế, vậy thì cảm thấy kinh ngạc khi bọn họ vẫn chưa tuyệt chủng cũng là phản ứng đương nhiên thôi.

Có điều, như vậy Sora lại cảm thấy nghi hoặc.

.... Tại sao họ vẫn còn chưa tuyệt chủng.

“Làm... Làm ơn đi.... Tôi, sắp chết... mất rồi.... Cho, cho tôi [linh hồn]...”

Thiếu nữ cầu cứu Sora đang cúi đầu trầm tư bằng giọng van vì yếu ớt, hơi thở hư nhược, rối loạn.

Đúng như đã nói, giọng cô đứt quãng, khàn đặc, như là sắp chết đến nơi rồi.... Thế nhưng.

“.... Còn lâu, đều đã nghe cung cấp linh hồn sẽ bị mắc [bệnh] rồi, có hăm mới chịu nhận lời với cô. Ngu thì chết đi.”

Mặc dù nói vậy nhưng nhìn cô ta chết đi trước mặt, lương tâm vẫn cảm thấy cắn rứt

Tuy Sora cũng muốn tìm cách giúp cô ta, nhưng mà.

Nếu bị biến thành *một gã trai tân mắc bệnh* thì thật sự rất khó để đáp ứng.... Sora lắc đầu phiền muộn, đột nhiên...

“À, Master, tại em không giải thích rõ ràng. Chỉ cần *không bị cắn* là sẽ không [mắc bệnh].”

.... Hử?

“Tuy rằng nếu không dùng miệng cắn, *dùng răng hút máu* tiến hành [hòa trộn linh hồn], tộc Dhampir sẽ không thể trưởng thành, nhưng nếu chỉ để duy trì sự sống thì.... chỉ cần [dùng miệng hấp thu trực tiếp] thể dịch của đối phương là đủ rồi.”

“.... Ý cô là?”

“Thể dịch chỉ kém hơn máu, nồng độ [linh hồn] cao, lại không cần cắn xé cũng có thể hấp thu, còn được gọi với tên khác là.”

.... Nghe thấy từ Jibril nói ra tiếp theo, hành động Sora lựa chọn là.

“Tĩnh dịch...”

“Quý cô, cô không sao chứ!! Tôi sẽ cứu cô ngay đây, nhất định tôi sẽ không để cô phải chết đâu!!”

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 3: The Devil/encounter 1+2

Part 1

Vương quốc Elechia

Đây là quốc gia cuối cùng của chủng tộc đứng hàng thứ mười sáu trong [Mười sáu chủng tộc], loài người, nằm tại phía tây đại lục Lucia

Sau trận chiến với Liên Hiệp Đồng Bộ cách đây nửa tháng, [Đức vua]... Sora và Shiro giành được chiến thắng, mở rộng lãnh thổ đất nước lên gấp đôi.

.... Và theo đó những chuyện phiền toái của quốc gia này cũng tăng thêm gấp đôi.

Có hai vấn đề phiền toái nhất.

Đầu tiên là [Vua]... hai người Sora, đề xuất ý tưởng thành lập [Liên bang] với Liên Hiệp Đồng Bộ.

Xây dựng một quốc gia vượt trên khoảng cách chủng tộc.... Đó là một vấn đề khó khăn chưa từng có.

Cho dù đã giành lại được phần lãnh thổ đã mất trong quá khứ thì Elechia vẫn thiếu kỹ thuật để tận dụng số đất đai đó.

Phía bên kia, Liên Hiệp Đông Bộ cho dù mất đi phần lãnh thổ trên đất liền thì vẫn là nước lớn có sức mạnh hàng đầu trên thế giới.

.... Quốc lực, văn hóa, chế độ xã hội tự nhiên là không cần nói, ngay cả chủng tộc và ngôn ngữ cũng khác biệt, hai quốc gia như vậy lại muốn kết hợp lại một cách bình đẳng.

Đó là chuyện khó khăn đến thế nào, hẳn không cũng không cần phải kể nhiều nữa.

Đó là nhiệm vụ bất khả thi lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử nhân loại.

Còn vấn đề thứ hai là....

“Thật là....”

Nhìn trừng trừng vào phần trên tay mình, thiếu nữ tóc đỏ thờ dài sùn sọt.

Stephanie Dora.

Tên thường gọi Steph.

Cô là cựu thành viên hoàng gia, có khí chất hoàn toàn tương xứng với vai trò là cháu gái quốc vương tiền nhiệm, ngay cả trong hoàn cảnh thiếu ngủ triền miên cùng một môi quá độ, gương mặt cô vẫn vô cùng mỹ lệ.... Chỉ có điều gương mặt đó lúc này đang đầy vẻ giận giữ, tỏa ra khí tức nguy hiểm.

Nguyên nhân đến từ [phiên toái số hai].

Cũng tức là...

“Giờ phút quan trọng thế này mà hai tên quốc vương khốn nạn đó còn định trốn đến bao giờ mới về chứ.....!!!”

..... Phòng hội nghị trong lâu đài hoàng gia Elechia.

Tiếng thét phẫn nộ vang vọng khắp gian phòng làm tất cả mọi người có mặt đều chấn động.

“... Đại nhân Dora, tôi hiểu tâm trạng của cô nhưng mà một thực nữ mà nói từ [khốn nạn] thì hình như không được thích hợp cho lắm?”

Người lên tiếng khuyên bảo là một người đàn ông lớn tuổi, mặc trang phục màu trắng, đứng cạnh Steph.

Trên mặt ông đầy vẻ chán nản, tựa như đang đồng điệu với Steph.

Đôi tai và chiếc đuôi giống loài chó hơi rủ xuống, thân thể cường tráng dù cách một lớp kimono vẫn có thể thấy rõ, đó là người thú... Hatsuse Ino.

Ông là ông nội của Hatsusr Izuna, đại sứ Liên Hiệp Đông Bộ thường trú tại Elechia, cũng là người bị hai quốc vương Elechia hiện tại đang không có mặt, Sora và Shiro, tổng hết vấn đề phiền phức lên đầu, hay nói cách khác.... Là người bị hại tiếp theo sau Steph.

“Đại nhân Dora....? Eh, đó là, đang gọi tôi sao?”

Steph mất một thoáng mới phản ứng lại. Ino khẽ gật đầu.

“Đúng vậy. Do đây là hội nghị chính thức nên tôi đoán rằng, xưng hô như vậy sẽ hợp lý hơn, có vấn đề gì sao?”

“Tôi còn tưởng ông đang gọi ai chứ. Xin cứ gọi tôi là [cô bé chạy việc cho hai nhà vua trốn đi chơi] thôi.”

Nhìn nụ cười bó tay cam chịu của Steph, Ino nhún nhún vai.

“Thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi, nhưng nếu như thế thì cái tên của tôi cũng giống hệt vậy thôi... Mà này đại nhân Dora, phải chăng là cô nên tập trung vào công việc *đang ở trước mắt* đi thôi chứ nhỉ?”

Nhìn theo hướng ánh mắt Ino, Steph nhớ ra tình hình của mình hiện tại... Cô trầm nghĩ.

“Haizz... Đúng là, như vậy...”

Tự nhắc mình rằng bây giờ đang... tiến hành trò chơi rất quan trọng.

Bản thân trò chơi không có gì đặc biệt, chỉ là poker bình thường.

Ngoài thêm quy tắc quân Joker thì không có gì đặc biệt cả.

.... Dưới sự chủ đạo của Elechia, một [Liên bang] với Liên Hiệp Đông Bộ đang được xây dựng.

Lãnh thổ tăng vọt chỉ sau một đêm của Elechia sẽ do ai quản lý, sẽ được sử dụng, khai thác như thế nào...

Các chư hầu có thể lực đều lũ lượt kéo tới đòi chia sẽ phần lợi ích khổng lồ này.

Trong tình hình như hiện tại, cái gọi là [quốc gia đa chủng tộc] bình đẳng chỉ là một khẩu hiệu trống rỗng.

Cho dù chế độ thống trị có phối hợp như thế nào thì vẫn không thể bù đắp nổi chênh lệch về sức mạnh quốc gia.

Thời điểm thực hiện tự do kinh tế đại khái cũng sẽ là lúc tài sản tích lũy của Elechia bị hủy diệt sạch sẽ.

Vì thế phải phân phối [tài nguyên trên đất liền] mà Liên Hiệp Đông Bộ yêu cầu như thế nào đây?

Nói rằng điều đó liên quan đến số mệnh của Elechia cũng không có gì là quá đáng.

.... Trong hoàn cảnh như vậy, việc các cá nhân nắm quyền lực tụ tập kéo tới để tăng cường lợi ích của bản thân cũng là điều tất nhiên.

Vì lý do đó, các chư hầu Elechia lũ lượt tìm đến Steph, hiện nay thậm chí đã nắm giữ cả quyền lập pháp, để thi đấu trò chơi, muốn từ đó giúp yêu cầu của mình được thông qua.

Kết quả... Steph đã có nửa tháng rong không được ngủ yên giấc, bị ép phải liên tục chơi trò chơi với họ.

(Bản thân việc thi đấu trò chơi vốn rất tốt... đúng là vậy.)

Steph thăm thở dài, bởi vì... *đó chính là một cái bẫy.*

Tất cả đều tiến hành vô cùng thuận lợi theo kế hoạch...

Không có rắc rối nào, ngoại trừ... [mật độ diễn ra].

“[Tăng cược tối đa] Các vị có thể nhanh chóng lột hết quần áo rồi biến về được không?”

.... Phong thái thực nữ bay hết đi đâu rồi không biết nữa.

Đôi mắt thăm quang tới kiệt vì mệt mỏi cùng gương mặt méo mó vì phẫn nộ đó, thật sự quá giống...

Đối diện với bộ dạng khiến người ta liên tưởng tới [Vua] mà tất cả mọi người đều sợ hãi đó, các vị quý tộc đưa mắt nhìn nhau.

Rồi cùng lựa chọn [Bỏ cuộc] ... Điều đó cũng có nghĩa là, họ hoàn toàn chấp nhận đề án của Steph.

Thế nhưng... Steph tắc lưỡi một tiếng về cấu kinh, đập ghế đứng dậy.

“... Nếu các vị có thể tiếp nhận đề án của tôi thì ngay từ đầu đừng khiến tôi phải lãng phí công sức thế có được không!?”

Cô vút toẹt phần bài trong tay xuống, những lá bài tán mác trên bàn, lộ ra...

... *Bộ năm* .

Nếu như không bỏ cuộc thì sẽ giống như cô đã tuyên bố... Tất cả đều thua sạch.

Trông thấy bộ phỏm đó, các vị quý tộc lập tức mặt cắt không còn một hột máu.

Chỉ là Steph chẳng hề để ý tới họ, quay người bỏ đi.

“Nếu không phải thắng hết thì là thua sạch ! Các vị có thể chuẩn bị sẵn tinh thần *sẽ bị hủy diệt* rồi hăng tới có được không!?”

Tiếp đó Hatsuse Ino thế chỗ Steph, mỉm cười hòa nhã, nói.

“VẬY NHƯ ĐÃ [Thề nguyện trước Minh ước] lúc này... Tôi sẽ xóa bỏ ký ức của các vị đây, thật vô cùng xin lỗi.”

Part 2

..... Nói thẳng thắn ra thì là [ràng buộc lợi ích].

Sử dụng phần lãnh thổ thu phục được một cách hợp lý cũng là cống hiến cho lợi ích quốc gia của Elechia... của liên bang.

Cho dù không muốn thì cũng phải giao cho người khác quản lý, nếu thành công thì đương nhiên sẽ tạo ra lợi ích.

.... Hẳn phải nói là không thể không làm như vậy, cho nên kỳ thực mọi chuyện cũng chẳng có gì lắm.

Vấn đề là các vị quý tộc lại đưa ra chủ trương [ban đầu đó vốn là lãnh địa của aī].

Xét đến tận gốc rễ thì đó là lãnh thổ của các quý tộc, sau khi quốc vương tiền nhiệm... ông nội của Steph thua cuộc mới bị đoạt mất.

Bị tự tiện lấy ra làm vật cược, họ đương nhiên là sẽ có dị nghị, đương nhiên là sẽ không phục rồi.

Nhưng mà.... nếu là như vậy thì tại sao *ngay từ khi đó không dùng trò chơi bắt quốc vương tiền nhiệm phải đồng ý?*

“Không muốn chịu trách nhiệm! Khi mất lợi ích thì coi đó là sai lầm của [vua]! Đến khi Sora và Shiro thu hồi lại thì đòi phải phân cho mình.... Đám quý tộc đó vứt hết liêm sỉ đi từ khi nào thế không biết!?”

“Chê độ quý tộc, một khi đã duy trì trong thời gian dài thì không phải đều sẽ như vậy sao?”

Steph bước đi một cách cau kính trên hành lang lâu đài, Ino theo sau lưng cô, cười khổ nói.

Không phải vì họ là quý tộc cho nên không được.

Cho dù có hù bại đến thế nào thì họ vẫn là tầng lớp thống trị, có tri thức ưu việt về quản lý và sử dụng phát triển lãnh địa.

Chỉ cần họ có tâm, có năng lực thì giao lãnh thổ cho họ quản lý cũng không phải là không được.... Đó là suy nghĩ của Steph.

Nhưng vấn đề là....

“Cái đám quý tộc tới kháng nghị đó... Trên mặt kẻ nào cũng ghi rõ [tôi chỉ muốn có lợi, phiền phức gì thì đừng tìm tôi]....!!”

... Mà chính những người như vậy lại đều là quý tộc có thế lực không thể coi thường.

Xử lý không ổn sẽ làm nảy sinh tranh chấp quyền lực..... nếu để tạo thành bạo loạn thì sẽ cho họ có cơ để can thiệp vào chính sách quốc gia

Đến lúc đó...

“Như thế này không phải rất tốt sao... *Rất dễ đối phó.*”

Người nghĩ ra kế sách này chính là ông lão đang ở sau lưng Steph, nở một nụ cười âm hiểm... Hatsuse Ino.

Âm thầm phát tán lời đồn rằng... Sora và Shiro không có mặt, người thay mặt chủ trì công việc chỉ là [cháu gái của ngu vương] .

Tếp đó sẽ xuất hiện những kẻ coi đây là cơ hội tuyệt vời, tìm tới khiêu chiến để mong kiếm lợi. Bất những kẻ đó tuyên thệ sau khi thua phải đáp ứng phương án trung hòa của Steph đồng thời [mất đi tất cả mọi ký trong trò chơi], rồi sẽ nhẹ nhàng.... [thu phục tất cả].

Cứ như vậy, chính sách và phương án trung hòa và Steph muốn áp dụng sẽ được tiến hành thuận lợi mà không gặp một sự phản kháng nào.

Đó là cạm bẫy vô cùng hữu hiệu, mang đậm phong cách của Ino.... phong cách của Liên Hiệp Đồng Bộ vốn do nhiều bộ tộc hợp thành.

Có điều, chỉ nghĩ tới *nguyên nhân khiến cạm bẫy này có thể phát huy thuận lợi như vậy cùng với tần suất nó diễn ra dày đặc....*

“Rút cuộc thì cái đám người ấy coi thường tôi đến mức nào đây hả? Giống như căn bản coi tôi là một đứa đàn độn vậy!”

... Có thể nhận thấy rõ những kẻ đó coi thường mình và ông nội đến thế nào.

“Thôi nào thôi nào, đại nhân Dora... Cũng nhờ vậy mà mọi chuyện mới tiến triển thuận lợi như thế, đó là sự thật rõ ràng mà. Chúng ta phải hoan nghênh sự coi thường của đám ngu xuẩn đó mới đúng chứ.... Vui vẻ mà lợi dụng bọn chúng không hơn sao?”

“.... Ino-san, ông có thể thôi gọi tôi như vậy nữa không... cứ gọi Steph là được rồi.”

.... Cựu hoàng tộc, gia chủ dòng họ Dora. Steph, tước vị của cô đương nhiên là.... [Công tước]

Thế như Steph lại đẩy về một môi, nói.

“Tôi chẳng qua chỉ là một đứa chạy việc thôi, dùng cách xưng hô như thế tự dung lại thấy giống một người lai lịch cao quý nào đó vậy...”

“Nhưng Sora-dono và Shiro-dono vắng mặt, Stephanie-dono thực tế chính người đại diện cho vương quyền... hoặc có thể gọi là tể tướng. Như vậy hiện tại quý tiểu thư không phải là người có địa vị cao quý nhất Elechia sao?”

Ino tiếp tục nói với giọng như đang diễn kịch.

“.... Tại quốc gia cuối cùng Imnarity, công tước Dora là tể tướng của Elechia, cũng là cháu gái của quốc vương tiền nhiệm. Cô là một thiếu nữ trẻ tuổi, tài

năng và xinh đẹp, được giao phó một trách nhiệm lớn lao lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử, dưới sự chủ đạo vương quốc Elechia, kết hợp cùng Liên Hiệp Đông Bộ, thành lập một quốc gia đa chủng tộc....! Danh hiệu này nghe thế nào?”

.... Đang nói về đứa nào vậy?

Steph ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà.

“Nữ nhân vật chính trong sự tích về anh hùng kỳ thực chỉ là một đứa chạy việc, kịch bản đầy trào phúng này đúng là không tồi.”

Cô mỉm cười tiếp tục.

“Ông phụ trách chấp bút xuất bản nó nhé?”

Nghe cô nói vậy, Ino cười khỏ, đổi chủ đề.

“Nhớ lại thì, suốt nửa tháng nay không ngờ lại không thua một lần nào. Stephanie-dono cũng rất lợi hại đó.”

“Đây là vì đối thủ yếu quá thôi.”

Ino thành thực khen ngợi từ tận đáy lòng nhưng lại bị cô lập tức phủ nhận. Steph nhúu mày nói.

“Những kẻ đó toàn sử dụng những thủ đoạn gian lận thô thiển, ngu ngốc không thể tả nổi. Nếu đối thủ là Sora hoặc Shiro thì nhất định sẽ bị bọn họ mĩa mai đến thối mặt rồi lợi dụng ngược lại thôi... hoàn toàn không đáng nhắc tới.”

“Chuyện đó thì, cũng đúng là vậy...”

Có điều... Ino trầm nghĩ trong lòng.

Ban đầu dĩ nhiên là Steph được Ino dùng giác quan của tộc người thú hỗ trợ.

Thế nhưng Steph cứ liên tiếp chiến thắng... đến bây giờ Ino cũng chỉ đứng cạnh cho có mà thôi.

Mặc dù cô gái này cực kỳ coi thường khả năng của bản thân nhưng kỳ thật... thực lực của cô đã... *vô cùng cao cường rồi.*

Nếu đối tượng so sánh là [hai kẻ đó] thì... chỉ đơn giản là đối thủ mạnh quá cỡ thôi.

Những Inanity bình thường có thể thắng được cô chắc chỉ còn đếm trên đầu ngón tay thôi.

Steph hoàn toàn không biết những gì Ino đang nghĩ, vẫn tiếp tục oán thán.

“Đã thế bọn họ còn hoàn toàn không phát hiện ra tôi chơi gian lận, mục đích của các quý tộc không phải chỉ đơn giản là muốn tôi thiếu ngủ đến mệt chết đây chứ!?”

“... Stephanie-dono, có vẻ cô càng lúc càng giống hai người Sora-dono rồi đấy.”

.... Cộp.

Bước chân Steph đột ngột dừng lại.

“... Ông, vừa nói cái gì cơ?”

Người cô cứng đờ, từ từ quay đầu lại, cảm giác như nghe được tiếng xương khớp rít lên ken két.

“Ông nói là tôi giống với... hai nhà vua phóng đảng đang chơi đùa ở Liên Hiệp Đông Bộ đó !?”

“Xin, xin, xin cứ bình tĩnh! Tôi chỉ nói là thủ pháp chơi trò chơi rất giống thôi mà!”

.... Phương pháp mà Steph sử dụng để giành chiến thắng.

Bắt đầu từ phương pháp đếm bài chính thống cho đến kỹ thuật giấu bài, đổi bài, tráo bài.

Phương pháp nhìn thấu, lợi dụng ngược lại trò gian lận của đối thủ, thậm chí là hư trương thanh thế, tâm lý chiến.

Những phương pháp này đều học được... sau vô số lần thất bại khi khiêu chiến Sora và Shiro.

Thật sự, lúc ban đầu Steph cũng rất sợ nếu như mình thua sẽ khiến việc thành lập liên bang trở nên ngày càng xa vời. Chính cảm giác căng thẳng đó khiến cho cô ở trong trò chơi vẫn luôn nghĩ tới việc... nếu như là Sora và Shiro thì họ sẽ làm thế nào.

Nhưng sự thiếu ngủ triền miên cùng cảm giác tức tối với hai người cứ mãi không chịu trở về dần dần thế chỗ cho sự căng thẳng của Steph, và rồi không biết từ lúc nào Steph bắt đầu cảm thấy như.... *minh đang chơi trò chơi với Sora và Shiro.*

Thế nhưng đối thủ thực sự quá yếu. Với loại tôm tép như vậy mình không ngờ lại có một khoảnh khắc coi bọn họ là Sora và Shiro, Steph cảm thấy vô cùng xấu hổ với chính mình.

..... Cái loại tôm tép thế này.

.... Không ngờ lại dám coi thường.

.... Mình và ông nội đến như vậy... thật không thể chịu đựng nổi....

“A.”

Đột nhiên, Steph giống như chợt bừng tỉnh, vẻ mặt lập tức biến đổi.

“À à, đúng rồi, nói ra thì chế độ liên bang chính là bị quý tộc cản trở nên mới vất vả như vậy.”

“Ste, Stephanie-dono?”

Thấy cô biến đổi giống như hai người khác biệt, Ino bất an lên tiếng.

Nhưng cô tựa như không hề nghe thấy... như đã nhìn thấy được thứ không nhìn thấy.

Ánh mắt Steph sáng bừng lên hứng phấn, vui vẻ quay người lại..

“... Đây Ino-sa~n, không cần biết là quý tộc, thương gia hay hiệp hội, chúng ta cứ thẳng hế~t tất cả tài sản của bọn họ, làm tất cả đều phải xuống đài không còn một mống, mọi~i chuyện đều giao cho chính phủ vận hành không phải tốt hơn sao!? Không đủ nhân lực thì lựa chọn từ trong dân chúng, bổ nhiệm làm quan viên, nếu dám tham ô thì bắt chúng nộp sạ~ch mọi thứ ra, những kẻ hủ bại làm cản trở công việc thì đặt bẫy trục xuất toà~n bộ gia đình ra ngoài lãnh thổ, làm vậy cũng có thể tăng cường quốc khố, thống nhất được pháp luật hành chính, hiệp thương, không phải vấn đề sẽ được giải quyết hoàn hảo sao? Tôi đúng là thiên tài! Tôi, tôi... không phải là đồ ngốc.... không phải là đồ ngốc màààààà~~~~~!!”

.... Và rồi sụp đổ.

“Ste, Stephanie-dono, xin hãy bình tĩnh lại! Thanh trừng như vậy là... *chính trị khủng bố* đấy!!”

Steph vừa khóc vừa cười, vừa la hét, đập đầu cồm cộp vào tường.

Đột nhiên, cô cảm nhận được điều gì đó... hướng ánh mắt sang một bên... chỉ thấy ở phía trước.

.... Sora, đang ở đó.

“A.... A.....!”

Rút cuộc là anh trốn đến tận đâu chơi đấy hả?

Vứt hết mọi chuyện chuẩn bị cho tôi còn mình bỏ đi tiêu dao tung tủy.

Vô số cảm giác trào lên trong lòng, nhưng thực tế Sora đang ở đó càng khiến cô mừng rỡ đến đỏ hồng cả mặt.

Cô không thể kìm nén được sự vui mừng của mình, một tình cảm phức tạp theo đó mà phát sinh....

“So, Sora! Anh trở về rồi sao.... Ái da?!”

Steph lao về phía trước, đập mặt vào cột chống, cô vừa chảy máu mũi vừa phát ra tiếng kêu đau đớn đặc trưng.

Nằm quay đơ dưới đất, mắt nhìn lên trần nhà.... và rồi cô phát hiện ra.

[Sora] mà mình nhìn thấy...

Là.... [gương mặt của chính mình] phản chiếu trên cây cột đá cẩm thạch được đánh bóng loáng.

Và Steph chỉ khó nhọc nói được một câu.

“.... Tôi đã không xong mất rồi.”

“Stephanie-dono. Cô đi ngủ đi. Phải nói là xin cô hãy đi ngủ đi, coi như tôi cầu xin cô đấy.”

Ino vừa đỡ Steph đang nằm dưới đất dậy vừa nói.

“... Không sao đâu. Hai người Sora-dono, ừm, đúng là những người khiến kẻ khác khó mà hiểu nổi...”

Ông cố gắng hết sức, vắt óc để có thể tìm ra được ưu điểm của hai anh em không thể hiểu nổi đó.

“Có điều hai người ở họ ở lại Liên Hiệp Đông Bộ hẳn là để tiến hành đàm phán với Miko-sama.... phải không?”

Tuy rằng thành lập liên bang do Elechia chủ đạo.... nhưng đương nhiên là không thể chỉ dựa vào một mình Elechia.

“Tôi nghĩ ở bên đó, bọn họ... nhất định là cũng đang từng bước tiến hành [hội nghị cấp cao].”

.... Có lẽ đúng là như vậy.

Hành động của Sora và Shiro vẫn luôn vượt ra ngoài lý lẽ thông thường.

Nhưng mà hành động của họ... chung quy lại cũng phát huy tác dụng vì Elechia.

Đó là sự thật.

Cho nên hẳn là có thể tin tưởng họ... nhưng mà...

“... Ai mà biết được. Việc làm của hai kẻ đó vẫn luôn *có tiền đề là công tư lẫn lộn*...”

Đúng vậy, hành động của họ luôn có [kết quả đồng nhất với dự vọng của bản thân], đó cũng là sự thật.

Hướng ánh mắt về phía Liên Hiệp Đông Bộ, Steph oán thán.

“.... Dù sao thì lúc này bọn hắn nhất định là đang hưởng thụ các bé gái Kemonomimi, trốn trong phòng chơi game một ngày, làm những chuyện hết thuốc cứu chữa.”

.... Đối với nhận định đó, Ino cũng không có cách nào phủ nhận.

Chú thích:

* Tên chương như đã nói có 2 phần, trong tập này, phần đầu là tên các lá bài Tarot

The Devil (tiếng Nhật: 悪魔 *Akuma*) là quân XV trong bộ Major Arcana, tượng trưng cho cảnh nô lệ, chủ nghĩa vật chất, sự ngu dốt và sự tuyệt vọng, phần chữ trong truyện được viết in ngược nhưng ở đây ko làm đc.

Encounter ở đây là thuật ngữ chỉ việc gặp quái vật trong các game RPG

* Ino gọi Steph là Dora-kou với kou là Công (公) trong "Công tước"

*Bộ 5 trong bài Poker có Joker thông thường là 1 bộ tứ quý cộng Joker, đây cũng là bộ phỏm cao nhất

Bạn đang đọc truyện *No Game No Life* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.